ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΚΩΝ ΜΕΤΑΛΛΕΙΩΝ
ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΕΤΣΟΒΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΕΩΣ

ΑΡΙΘ. 883

Μὲ τὴ ζαχτάρα τοῦ παιδιοῦ

Ἕνας γάμος στὸν ὁποῖο δὲν πρωταγωνίστησαν οὔτε ὁ ἔρωτας, οὔτε τὸ συμφέρον...

ΕΝ τὸν πῆρε γιὰ νὰ τὸν πάρη. Τὸν πῆρε γιὰ ν' ἀποκτήση παιδί. Στὸ πρόσωπό του εἶδε τὸν ὑγιῆ καὶ καλοδεμένο πατέρα τοῦ παιδιοῦ. Κοπέλλα φυσιολογική, μὲ ἔντονο τὸν πόθο τῆς μητρότητος, ἀντίκρυσε τὸ γάμο σὰν τὸ ἀπαραίτητο μέσο, γιὰ νὰ δώση στὸν ἑαυτό της τὴ χαρὰ τῆς μητέρας. Χωρὶς τὴν προϋπόθεση αὐτὴ δὲν θὰ παντρευόταν. Εὔπορη, μὲ προχωρημένες ἰδέες καὶ μὲ ζωηρὸ τὸν ἔρωτα τῆς ἀνεξαρτησίας, θὰ προτιμοῦσε ἐλεύθερη νὰ περάση τὸ βίο της. Ὁ γάμος, καὶ μὲ τὶς καλύτερες προϋποθέσεις, ἐπιβάλλει συμβιβασμούς. Ὅσο δὲ τὰ δύο μέρη προσφέρονται, περισσότερο στοὺς συμβιβασμούς, τόσο πιὸ ἁμαλὴ ἡ πορεία τοῦ συζυγικοῦ σκάφους.

Μὲ ἰσχυρὴ προσωπικότητα ἡ νέα δὲν αἰσθανόταν καμμιὰ ἀνάγκη νὰ ἐνταχθῆ στὴν τροχιὰ τῶν συμβιβασμῶν, τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε τὶς δυνατότητες νὰ κάνη μόνη τὴ ζωή της.

Ἀλλὰ εἶναι ἡ λαχτάρα τοῦ παιδιοῦ. Ἄ, καὶ νὰ μποροῦσε νὰ νοιώση τὸ σκίρτημα τοῦ βρέφους στὰ σπλάχνα της, χωρὶς τὴ συμμετοχὴ τοῦ πατέρα. Ἤ, νὰ ἦταν διαφορετικὲς οἱ κοινωνικὲς συνθῆκες, ὥστε νὰ μὴν εἶναι ὁ γάμος ἡ μόνη εὐθεῖα ποὺ ὁδηγεῖ κατὰ τρόπο ἀξιοπρεπῆ στὴν παιδοποιΐα. Μὲ ὑπερβολικὰ πρωτοποριακὲς ἀρχὲς ἡ ἴδια, δὲν θὰ δυσκολευόταν νὰ παρεκκλίνη ἀπὸ τὴν εὐθεῖα καί, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴ φήμη καὶ τὴ θέσι της στὴν κοινωνία, νὰ γίνη ἡ ἀνύμφευτη μητέρα. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόκειτο μόνο γιὰ τὴν ἴδια, ἐπρόκειτο γιὰ τὸ ἄνθος τῆς παραναμίας. Ἂν ἀδιαφορῆ αὐτὴ γιὰ τὴν κοινωνική της τοποθέτησι, δὲν μποροῦσε νὰ προεξοφλήση καὶ τὴ θέλησι τοῦ παιδιοῦ, ποὺ θὰ ἐρχόταν στὸν κόσμο ἀπὸ τὸν ἀνελογίστα ἔρωτα. Τί τῆς χρωστοῦσε τὸ παιδὶ αὐτό, γιὰ νὰ κυκλοφορῆ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ μὲ τὴν ἐτικέτα τοῦ νόθου καὶ νὰ ὑποφέρη ἀπὸ τὴ μειονεκτικὴ θέσι του;

Μιὰ τέτοια κατάστασι θὰ δημιουργοῦσε καὶ τῶν δύο τους τὴ δυστυχία. Νὰ γιατί ἀποφάσισε νὰ θυσιάση τὴν ἀνεξαρτησία της καὶ νὰ δεχθῆ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἄντρες ποὺ τὴν πολιορκοῦσαν. Τὸν πιὸ καλό, τὸν πιὸ δυνατό, τὸν πιὸ ὡραῖο. Ὁ ἄρτιος πατέρας τοῦ παιδιοῦ.

Ἕνας γάμος στὸν ὁποῖο δὲν πρωταγωνίστησαν οὔτε ὁ ἔρωτας οὔτε τὸ συμφέρον. Δὲν τῆς εἶναι, φυσικά, ἀπαπαθὴς ὁ νέος ποὺ διάλεξε γιὰ σύζυγο. Καὶ τὸν συμπάθησε καὶ τὸν ἐκτίμησε τὸν ἄνθρωπο ποὺ θεώρησε ἄξιο νὰ κάνη πατέρα τοῦ παιδιοῦ της. Χωρὶς ὅμως τὴν προσδοκία τοῦ παιδιοῦ, ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἐκτίμησι μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ τὴν ὠθοῦσαν στὸ γάμο.

Παντρεύτηκαν. Ἔγινε ἡ καλὴ σύζυγος, ἡ καλὴ σύντροφος καὶ νοικοκυρὰ ποὺ προετοιμάζεται στὸ ρόλο τῆς μητέρας. Κανένα παράπονο ἀπὸ τὸ σύζυγό της. Τὴ λατρεύει, τὴν περιποιεῖται, τὴν προσέχει, σέβεται τὸν αὐταρχικὸ καὶ ἀτίθασσο χαρακτῆρα της, στὶς περιπτώσεις δὲ ποὺ ἐκείνη ἀρνεῖται νὰ συμβιβασθῆ, καταβάλλει αὐτός, χάριν τῆς ἁρμονίας τους, διπλῆ τὴ μερίδα τῶν ὑποχωρήσεων. Ὑποχωρεῖ χωρὶς νὰ δυσανασχετῆ. Τοῦ ἀναγνωρίζει ἡ γυναίκα τὴν προσφορά. Ἂν ὁ τύπος της δὲν ἦταν ἀντίθετος πρὸς τὸ γάμο, θἄλεγε ὅτι εὐτυχέστερος γάμος δὲν μποροῦσε νὰ γίνη. Τώρα, χωρὶς ἐνθουσιασμοὺς ἀναλόγους μὲ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τοῦ συζύγου της, ἀλλὰ καὶ χωρὶς δυσφορία, περνᾶ τὶς ἡμέρες τοῦ ἔγγαμου βίου της.

Ὑπάρχει ὅμως ἕνα γκρίζο σύννεφο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της: Ὁ κύριος σκοπὸς γιὰ τὸν ὁποῖο παντρεύτηκε δὲν πραγματοποιεῖται. Βολικὸς σὲ ὅλα ὁ σύντροφός της, σ' ἕνα μόνο ἀντιστέκεται: ὄχι παιδιά. Ὄχι, τουλάχιστον, γιὰ τὴν ὥρα. Εἶναι, λέει, τόσο νέοι καὶ οἱ δυό τους. Ἡ παρουσία τρίτου καὶ θορυβώδους μέλους στὴν οἰκογένεια θὰ κατέστρεφε τὴ γαλήνη τους καὶ θὰ ἀνέτρεπε τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς τους. Γιατί, εἶναι ἀνατρεπτικὲς καὶ ἀπαιτητικὲς οἱ νέες ἀφίξεις. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἀντρόγυνο θὰ ἀποκτοῦσε τὴν ἰδιότητα τῶν γονέων, ἔπρεπε νὰ παραιτηθοῦν ἀπὸ τὶς ἐγκόσμιες τέρψεις τους. Λατρεύουν τὰ ταξίδια. Θὰ τἄκοβαν. Τακτικοὶ σπὶς ἐκδρομές τους. Ἀντίο ἐκδρομές. Ἀντίο θεάματα. ἀντίο ξεγνοιασιά.

Σκλάβα ἡ μητέρα τοῦ βρέφους. Σκλάβος καὶ ὁ πατέρας, ἀφοῦ τοῦ εἶναι δυσάρεστο νὰ κινῆται χωρὶς τὴ μητέρα.

Ἔπειτα, εἶναι καὶ τὸ ἄλλο. Λατρεύει πολὺ στὸ πρόσωπο τῆς συζύγου του τὴ γυναῖκα σὰν γυναῖκα, σὰ διάπλασι, σὰ γραμμή, σὰ σῶμα σὰν καμπύλη. Ποιὲς ζημιές, ἄραγε, τὴν περιμένουν, ὅταν περάση ἀπὸ τὸ στάδιο τῆς ἐγκυμοσύνης, ὅταν γνωρίση τὴ δοκιμασία τοῦ τοκετοῦ, ὅταν ὕστερα γίνη ἡ γοργὸς τῆς λευκῆς τροφῆς τοῦ νεογνοῦ της:

Τί θ' ἀπογίνη τὸ ἁγαλματῶδες, τὸ ἀψεγάδιαστο, τὸ γλυπτό, ποὺ λέτε ὅτι πέρασε ἀπὸ τὸ ἀτελιὲ διάσημου καλλιτέχνη:

Γιατί αὐτὴ ἡ βία: Ἂς περάσουν μερικὰ ἀκόμη χρόνια. Νὰ χαροῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ εἰσχωρήση ἀνάμεσά τους ὁ μικρὸς ταραξίας. Μικρὸς καὶ ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος. Φοβᾶται μήπως τοῦ ἀποσπάση τὸ ἐνδιαφέρον τῆς γυναίκας του. Διαισθάνεται ὅτι ἡ ἀφοσίωσί της στὸ βρέφος θὰ εἶναι τόσο ἀπόλυτη, ὥστε νὰ μὴ μείνουν περιθώρια γι' αὐτὸν τὸν ἴδιο. Εἶναι ποὺ εἶναι χλιαρὴ ἀπέναντί του, ὅπως τοῦ δίνεται κάθε στιγμὴ ἡ ἀφορμὴ νὰ τὸ νοιώθη. Μὲ τὸν ἐρχομὸ τῆς νέας ὑπάρξεως ἡ χλιαρότητα, ὑπάρχει φόβος, νὰ γίνη ψυχρότης.

Μὲ σθένος ἐκείνη ἀντικρούει τὰ ἐπιχειρήματά του. Δὲν τὸν πείθει. Εἶναι τὸ μόνο σημεῖο στὸ ὁποῖο ἐκδηλώνει τόση ἐπιμονή. Τὸ μόνο ἀλλὰ καὶ τὸ περισσότερο σημαντικὸ γιὰ τὴ γυναῖκα. Μετέρχεται ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ τὸν μεταπείση. Μάταιη προσπάθεια. Ὁ σύζυγος δὲν ἐννοεῖ νὰ γίνη πατέρας. Καὶ ἡ κυρία, ποὺ παντρεύτηκε μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὴν ἀπόκτησι παιδιοῦ, βαθύτατα ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴ μὴ πραγματοποίησι αὐτοῦ ταῦ σκοποῦ, σκέπτεται ἂν δὲν πρέπει νὰ διαλύση ἕνα σύνδεσμο, ποὺ χωρὶς τὴν καρποφορία του δὲν ἔχει καμμιὰ ἔννοια γι' αὐτὴν καὶ τῆς γίνεται κάθε μέρα καὶ πιὸ δυσάρεστος.

Εἶναι κάτι ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμα τὸ θάρρος νὰ πῆ στὸν ἄντρα της. Θὰ τὸ πῆ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Ὅταν βλέπη νὰ περνοῦν οἱ μῆνες καὶ τὰ χρόνια— πέρασαν τρία χρόνια ἀφότου παντρεύτηκαν — δίχως νὰ πραγματοποιηθῆ τὸ μεγάλο της ὄνειρο, ἀνησυχεῖ, ἀνυπομονεῖ, τρέμει μήπως κυλήσουν τὰ νειάτα της καὶ δὲν σφίξη στὰ μπράτσα τὸ μωρό της. Εἶναι κάτι ποὺ δὲν θὰ συχωρέση ποτὲ στὸν ἑαυτό της, κάτι ποὺ θὰ τὴν μαράνη. Τὸ παιδὶ τὸ αἰσθάνεται σὰ μιὰ ψυχικὴ καὶ σωματικὴ ἀνάγκη. Ἀπαραίτητο γιὰ τὸν ὁμαλὸ ρυθμὸ τῆς λειτουργίας τοῦ ὀργανισμοῦ της. Ἡ πίεσι τῆς μητρότητας εἶναι πολὺ περισσότερο ἰσχυρὴ ἀπὸ τὴν πίεσι τῆς πατρότητος στὸν ἄντρα. Ἡ ἀπόλυτα φυσιολογικὴ γυναῖκα αἰσθάνεται ἀτελὴς ὅσο δὲν δοκιμάζει τὰ λοχεῖα τοῦ βρέφους στὰ σπλάχνα της. Ἡ ὁλοκλήρωσι της συμπίπτει μὲ τὴν ἀπόκτησι παιδιοῦ. Καὶ δὲν τῆς φθάνει τὸ ἕνα. Θέλει δυὸ καὶ τρία στόματα παιδιῶν νὰ ἐκτελοῦν μὲ τὶς φωνές, μὲ τὰ κλάμματα, μὲ τὰ τραγούδια, τὴ συμφωνική τους.

Αὐτὸς ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ κανόνας ὅπως εἶναι στὴν ὥπαιβρα ὅπου ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται πιὸ κοντὰ στὴ φύσι κι' ἀκολουθεῖ τὶς ἐπιταγές της. Τώρα, στὶς πόλεις, ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι.

Ἀπρόθυμες γιὰ παιδιὰ εἶναι οἱ νεόνυμφες. Οἱ βιοτικές, οἱ στεγαστικές, οἱ κοσμικές, οἱ διάφορες ἀνάγκες στέκονται ἰσχυρότερες ἀπὸ τὸ ἔνστικτο, καὶ ὅταν τυχαίνη τὸ φαινόμενο γυναίκας, ποὺ, πιστὴ στὴ φύσι της, λαχταρᾶ τὸ λίκνο τοῦ βρέφους, γιὰ νὰ σκορπίση πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἀπόθεμα τῆς στοργῆς της, τὸ πρᾶγμα μᾶς φαίνεται τόσο ἀπίθανο, ὥστε νὰ στεκόμαστε μὲ ἀπορία καὶ νὰ τὸ καταγράφουμε σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ καρνέ μας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

«Ἄκουσαν» τὸ φεγγάρι

Μιὰ ὁμὰς ἀστρονόμων καὶ φυσικῶν τῆς Τσεχοσλοβακίας κάτω ὥρα ἄκουσαν τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, μεταβάλλοντας τὶς φωτεινὲς ἀκτίνες του σὲ ἤχους μὲ μιὰ κατάλληλη συσκευή. «Ἀντὶ ὅμως γιὰ ἕνα γλυκὸ ναναύρισμα ποὺ περιμέναμε — εἶπε κατόπιν ἕνας ἀπ' αὐτούς — ἀκούστηκε ἕνας στριγγὸς καὶ διαπεραστικὸς ἦχος σὰν... νὰ χρειαζόταν λάδωμα τὸ Σύμπαν!»

— Δὲν μοῦ λές, μπάρμπα, ἔχεις κάνει ἀσφάλεια ζωῆς;
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

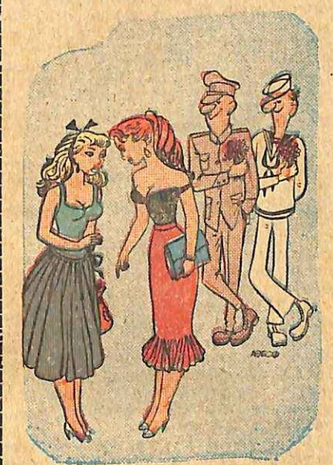

— Τί θὰ κάνουμε ἐμεῖς, Κικίτσα; Θὰ παραμείνουμε ἢ θὰ ἀποχωρήσουμε ἀπὸ τὸ Ν.Α.Τ.Ο.;...
(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

— Ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν παρέλασι!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Κ αυγατζοῦδες εἶναι καὶ οἱ δυὸ ὡριμες κυρίες, ποὺ κάθονται κοντὰ-κοντὰ στὸ λεωφορεῖο.

—Εἰσπράκτορα! φωνάζει ἡ πρώτη. Σὲ παρακαλῶ κλεῖσε αὐτὸ τὸ παράθυρο.

—Παρακαλῶ, τὸ παράθυρο νὰ μείνη ἀνοιχτό! διαφωνεῖ ἡ ἄλλη. Δὲν ἔχουμε ὀρεξὶ νὰ σπάσουμε ἐδῶ μέσα!

Ὁ εἰσπράκτορας ζυγώνει τὶς δυὸ κυρίες καὶ βρίσκεται σὲ λίγη ἀμηχανία.

—Κλεῖστο, σὲ παρακαλῶ, ἐπιμένει ἡ πρώτη. Γιατὶ ἂν μείνη ἀνοιχτό, σίγουρα θ' ἀρπάξω κανένα πλευρίτη μ' αὐτὴ τὴν ὑγρασία καὶ θὰ πεθάνω!

—Κι' ἐγὼ θὰ πεθάνω ἀπὸ ἀσφυξία, ἂν κλείση τὸ παράθυρο! φωνάζει μὲ τὴν ἴδια ἀδιάλλακτη ἐπιμονὴ ἡ ἄλλη.

Ὁπότε παρεμβαίνει ἕνας στρυμμένος γέρος, ποὺ ἔχει ἐκνευριστῆ ἀπ' τὸν καυγᾶ.

— Ἄκουσε εἰσπράκτορα, συνιστᾶ, νὰ κάνης τὸ ἑξῆς: Κλεῖστο πρῶτα λιγάκι, νὰ πεθάνη ἡ μία, ὕστερα ἀνοιξέ το νὰ πεθάνη καὶ ἡ ἄλλη γιά... νὰ ἡσυχάσουμε!...

Καὶ ὅλοι οἱ ρέστοι ἐπιβάτες συγκατανεύουν μὲ μειδίαμα πλήρους ἱκανοποιήσεως.

★

Η σκηνὴ σὲ μιὰ πάροδο τῆς ὁδοῦ Πατησίων, ἐκεῖ περὶ τὴν πλατεία Ἀμερικῆς. Μιὰ γυναῖκα πλησιάζει μιὰν ἄλλη γιὰ νὰ ζητήσι πληροφορίες:

— Σᾶς περικαλῶ, ποῦ εἶναι ἡ ὁδὸς Τάδε;

— Δὲν ξέρω, ἀπαντᾶ ἡ ἄλλη ὕστερα ἀπὸ λίγη σκέψι.

—Μήπως ξέρετε ποῦ εἶναι τὸ σπίτι τοῦ κ. Δεῖνα;

— Δυστυχῶς ὄχι, λέει πάλι ἡ ἄλλη.

—Καλά, τότε πέστε μου, σᾶς περικαλῶ ποῦ εἶναι ὁ

φοῦρνος τοῦ Τάδε;

Κάπως στενοχωρημένη ἡ δεύτερη ξαναπαντᾶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο:

— Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ οὔτε τὸν φοῦρνο ξέρω.

—Ἐπαρχιώτισσα εἶσαστε καὶ τοῦ λόγου σας; ρωτᾶ ἡ πρώτη.

—Ὄχι Ἀθηναία! ἀπαντᾶ ἡ δεύτερη, ἐλαφρῶς πειραγμένη.

Καὶ ἡ πρώτη μ' ἔσχατη περιφρόνησι:

—Ἄμ τί Ἀθηναία εἶσαι καϋμένη, ἀφοῦ δὲν ξέρεις τὴν Ἀθήνα! Μιὰ βδομάδα ἔχω ἐγὼ ἐδῶ καὶ τὴν ἔμαθα κι' ὅλας τὴ μισή!...

Κι' ἀφίνει τὴν Ἀθηναία σύξυλη ἡ φιλομαθὴς ἐτερο-

ΕΤΟΣ ΙΗ ΑΘΗΝΑΙ, 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1955 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 883

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 · ΤΙΜΗ ΔΡ. 6

δημότης γιὰ νὰ συμπληρώση πάρα πέρα τὶς γνώσεις της.

★

Λούτσα ἔγινε μιὰ δεσποινὶς στὸ δρόμο κι' ὁ νεαρὸς βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὴ ζυγώση μὲ τὸ αὐτοκίνητό του:

—Δεσποινίς, δὲν μπαίνετε στὸ αὐτοκίνητό μου; Γι-νήκατε παπί!

Ἡ κοπέλλα δέχεται εὐχαρίστως τὴν πρόσκλησι:

—Ὤ, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ! Εἶστε πολὺ εὐγενικός!

Κι' ἐνῶ ὁ νεαρὸς ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς κούρσας του γιὰ νὰ ὑποδεχθῆ τὸ ἀπροσδόκητο θήραμα, ἡ κοπέλλα στρέφει καὶ φωνάζει πρὸς τὸ πεζοδρόμιο:

—Νίκο! Νίκο! Τρέχα! Ὁ κύριος μᾶς προσφέρει τὸ αὐτοκίνητό του!...

Κι' ὁ νεαρὸς κάτοχος τῆς κούρσας βλέπει ἐμβρόντητος ἕναν μαντράχαλο τεραστίων διαστάσεων νὰ φτάνη

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

μὲ τρία σάλτα πρὸς τὸ αὐτοκίνητο του καὶ νὰ στρώνεται πλάι στὴν κοπέλλα μὲ ἐγκάρδιες εὐχαριστίες:

—Εἶστε πολὺ εὐγενὴς κύριε! Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς πετάξετε μέχρι τὸ Σύνταγμα;

Περιττὸ νὰ λεχθῆ ὅτι ὁ νεαρὸς κάτοχος τῆς κούρσας ἀκόμα τὸ φυσᾶ καὶ δὲν κρυώνει.

★

Μὲ τὶς κατακλυσμιαῖες βροχὲς τῶν τελευταίων ἡμερῶν — ἐκεῖ τουλάχιστο ὁπου δὲν ἔγιναν καταστροφές — ἔχασαν τὸ κέφι τους οἱ Ἀθηναῖοι. Σὲ μιὰ ἀπ' τὶς πλατεῖες ποὺ εἶχαν κατακλυσθῆ ἀπ' τὰ θολὰ νερά, ἕνας σωφέρ εἶχε θέσει τὸ πανάρχαιο ταξί του στὴ διάθεσι τοῦ κόσμου.

—Περάστε γιὰ δῶτε τὴν ὡραία... Βενετία! φώναζε μέσα στὸν κατακλυσμό. Περάστε στὴ γόνδολα!

Καὶ οἱ διαβάτες ποὺ εἶχαν ἀποκλεισθῆ στὴν μιὰν ἄκρη τῆς πλατείας ἐμπαιναν... στὴ γόνδολα γιὰ νὰ διαπεραιωθοῦν ἀπέναντι ἐνῶ ὁ γονδολιέρης ἐξεδήλωνε τὸν ἐνθουσιασμό του πρὸς τὸν

Ὕψιστο:

—Βρέξε, θεέ μου, βρέξε κι' ἄλλο... νὰ πιάσουμε καμμιὰ δεκάρα!...

★

Μιὰ κυρία τεραστίων διαστάσεων μπαίνει σ' ἕνα ἐπιπλοπωλεῖο πολυτελείας καὶ κυττάζει ἕνα πολὺ ὡραῖο σαλόνι. Καθὼς τὸ ἐξετάζει καὶ ζητάει πληροφορίες γιὰ τὴν τιμή, ρωτάει τὸν καταστηματάρχη:

—Ἐπιτρέπεται παρακαλῶ, νὰ καθίσω στὴν πολυθρόνα γιὰ νὰ δῶ ἂν εἶναι ἀναπαυτική;

Ὁ καταστηματάρχης ρίχνει μιὰ ματιὰ στοὺς ὄγκους τῆς κυρίας κι' ὕστερα τῆς λέει μὲ εὐγένεια:

—Εὐχαρίστως, κυρία μου, νὰ κάτσετε, ἀλλὰ ὅταν... τὴν ἀγοράσετε!

Ἡ κυρία καταλαβαίνει καὶ λέει πειραγμένη:

—Αὐτὸ θὰ πῆ, δηλαδή, ὅτι ἡ πολυθρόνα σας δὲν ἀντέχει σὲ μεγάλα βάρη.

Κι' ὁ καταστηματάρχης μὲ εἰλικρίνεια:

—Σὲ τόσο μεγάλα... ὄχι! Χρειάζεται εἰδικὴ κατασκευή.

Κι' ἐνῶ ἡ κυρία φεύγει βασάτα δυσαρεστημένη ὁ καταστηματάρχης προσθέτει:

—Πρέπει νὰ κατασκευάσουμε καὶ μερικὲς πολυθρόνες... ἀντισεισμικές!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΞΩ ΦΤΩΧΕΙΑ

Γιὰ νὰ δείξουμε στὸν κόσμο καὶ σ' ὁλόκληρη τὴ γῆ
τῶν πολλῶν μας προϊόντων τὴν ὑπεροπαραγωγή,
οἱ ποικίλες οἱ δεσμεύσεις μπῆχαν ὅλες κατὰ μέρος
καὶ ἡ... ρηγάνη, στὸ μέλλον, θὰ ἐξάγετ' ἐλευθέρως!

★

Ρηγανούλα μυρωδάτη σ' ἄλλες χῶρες θὰ πηγαίνῃ,
πρὸς χαρὰν ὅλων τῶν ξένων, μὰ καὶ τῶν ἀλλοδα-
(πῶν
κι' ὅσο πιὰ γιὰ τὸ δικό μας τὸ ἐμπόριον ἐν γένει,
αὐθορμήτως λέμε ὅλοι: «Βάλ' του ρηγάνη, λοιπόν»!

Γ. Θ—ς

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ὁ καινούργιος λογιστὴς μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ συνταγματάρχη καὶ στάθηκε σὲ προσοχή. Ἦταν ψηλός, μεσόκοπος, καὶ φαινόταν κάλης κοινωνικῆς τάξεως.

—Γιὰ μιὰ γυναῖκα; τὸν ρώτησε ἀπότομα ὁ συνταγματάρχης.

Ἐκεῖνος κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

—Τὸ μάντεψα ἀμέσως πὼς μόνο μιὰ γυναῖκα θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς σπρώξη στὴν ἀπόφασι νὰ καταταγῆτε στὴ λεγεῶνα τῶν Ξένων. Γιατὶ ἐσεῖς δὲν φαίνεσθε ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ κάνη βαρειὰ κι' ἀτιμωτικὰ σφάλματα.

—Μάλιστα, ἤρθα ἐδῶ γιὰ μιὰ γυναῖκα, ἀπάντησε ὁ λεγεωνάριος. Αὐτὴ ὅμως δὲν τὸ ξέρει...

—Μιλᾶστε μου ὅπως θὰ μιλούσατε σ' ἕνα φίλο σας, εἶπε ὁ ἀξιωματικός. Θὰ σᾶς κάνη καλό...

—Εὐχαριστῶ. Ἀκοῦστε με λοιπόν. Ἤμουν παντρεμένος. Ἀγαποῦσα τὴ γυναῖκα μου καὶ μ' ἀγαποῦσε κι' ἐκείνη. Εἴχαμε τὶς ἴδιες κλίσεις, τὰ ἴδια γούστα... Ὤ, ἦταν μιὰ γυναῖκα σπάνια, ἀνεκτίμητη!... Ζήσαμε πολλὰ χρόνια, ἀγαπημένοι, δίχως ν' ἀνταλλάξουμε οὔτε μιὰ ἀσχημη λέξη...

»Ὕστερα, μιὰ μέρα, ἐρωτεύθηκα! Ναὶ ἐρωτεύθηκα μιὰν ἄλλη, τρελλά, ἀπόλυτα τυφλά, ἐγὼ ποὺ ἤμουν πάντα ἀφοσιωμένος στὴ γυναῖκα μου!

»Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ γνώρισα Ἐκείνη, κατάλαβα πὼς μοῦ εἶχε συμβῆ κάτι τὸ ἀναπόφευκτο. Ἄλλαξε ὁλότελα ὁ ἐσωτερικός μου κόσμος!

»Εἴχαμε γνωριστῆ σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι, ποὺ μᾶς φιλοξενοῦσε γιὰ μερικὲς μέρες. Ἡ ἄλλη σχετίσθηκε μὲ τὴ γυναῖκα μου, ποὺ τὴ συμπάθησε ἀμέσως καὶ τὴν προσκάλεσε στὸ σπίτι μας. Συναντηθήκαμε ὕστερα ἀρκετὲς φορές, στοὺς κύκλους μας. Μὰ δὲν ἔκανα ποτὲ κομμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὴ δῶ ἰδιαιτέρως, μ' ὅλο τὸν πειρασμὸ ποὺ ἔνοιωθα...

Ὁ λεγεωνάριος σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα συνέχισε:

—Ὁ ἔρωτάς μου μεγάλωνε ὁλοένα, γινόταν φλογερός, ἀκατανίκητος! Ἔβλεπα τὸ πρόσωπό της παντοῦ. Τῆς μιλοῦσα μὲ τὴ φαντασία μου, ὧρες ὁλόκληρες... Ἐξακολούθησα ὡστόσο νὰ παλεύω μὲ τὸν ἑαυτό μου. Ταξείδεψα μὲ τὴ γυναῖκα μου στὸ ἐξωτερικό, γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγω...

»Ὅταν γυρίσαμε, ἐκείνη ἦρθε νὰ μᾶς βρῆ. Μόλις τὴν ξαναεῖδα, ἐνοιωσα πὼς λίγιζε πιὰ ἡ ἀντίστασί μου! Ἔσπασε τὸ φράγμα καὶ μὲ περέουρε, μ' ἔπνιξε ἡ τρέλλα τοῦ πάθους μου!

»Τῆς τὰ εἶπα ὅλα: Δὲν ἐννοῶ πὼς τῆς ζήτησα νὰ μὲ παντρευτῆ ἢ νὰ φύγη μαζί μου. Ὄχι! Οὔτε τῆς πρότεινα μιὰ κρυφὴ σχέσι. Δὲν εἶμαι κανεὶς ἀεμνότυφος... ἀλλὰ μοῦ φαινόταν ταπεινὸ ἐγκλωκήπτο, νὰ ἐγκαταλείψω ἢ ν' ἀπατήσω τὴ γυναῖκα μου.

»Τότε λοιπόν, γιατὶ εἶπα στὴν ἄλλη πὼς τὴν ἀγαποῦσα; Δὲν ξέρω... Γιατὶ ἔπρεπε! Ἴσως νὰ σκέφθηκα πὼς θὰ μποροῦσε νὰ μὲ βοηθήση μὲ κάποιο τρόπο νὰ ξαναδῶ τὴν ἡσυχία μου...

—Αὐτὴ σᾶς ἀγαποῦσε; ρώτησε ὁ συνταγματάρχης.

—Ὄχι. Εἶμαι ὅμως βέβαιος πὼς θὰ κατώρθωνα νὰ κερδίσω τὸν ἔρωτά της, ἂν ἤμουν ἐλεύθερος νὰ τὸ ἐπιδιώξω... Ὅταν τῆς ἐξομολογήθηκα τὸ φλογερό αἴσθημά μου, ἔμεινε ἔκπληκτη στὴν ἀρχή, καὶ λίγο κολάκευμένη, σὰν κάθε γυναῖκα ποὺ νοιώθει πὼς τὴ λατρεύει ἕνας ἄντρας. Φάνηκε πὼς μὲ καταλάβαινε. Μοῦ φέρθηκε γλυκά, τρυφερά... Μὰ ὅλα μᾶς χωρίζανε!

»Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς μπόρεσα ν' ἀνθέξω, τὶς μέρες ἐκεῖνες... καὶ προπάντων τὶς νύχτες! Δὲν κατώρθωνα νὰ κοιμηθῶ, νὰ ἐργασθῶ, νὰ σκεφθῶ κάτι ἄλλο! Ἤμουν βαρειὰ ἄρρωστος στὴν ψυχή. Ἔπρεπε νὰ βοηθήσω τὸν ἑαυτό μου. Πῶς ὅμως;

»Τότε ἀκριβῶς, ἦρθε νὰ μείνη μαζί μας ὁ ἀδερφός μου... Μιὰ ἰδέα γεννήθηκε ξαφνικὰ στὸ μυαλό μου. Ἦταν ἕνα παιδὶ πρώτης τάξεως μὲ καλὴ θέσι. Κάθε γυναῖκα θάταν εὐτυχισμένη, ἂν τὴν ἀγαποῦσε. Σκέφθηκα λοιπὸν νὰ τὸν μετακειρισθῶ γιὰ ἕνα εἶδος χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως, ποὺ θὰ μὲ γιάτρευε!

»—Πρέπει νὰ νοικοκυρευτῆς πιά, τοῦ εἶπα ἕνα βράδυ. Νὰ παντρευτῆς, νὰ φτιάσης οἰκογένεια...

»Ἡ ἀπάντησί του ἦταν ἀπρόοπτη:

»—Κι' ἐγὼ τὸ σκέπτομαι. Θέλω μιὰ γυναικούλα. Νοιώθω πὼς γερνάω. Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ κάποιον, ποὺ νὰ μπορῶ νὰ τοῦ σφίξω στοργικὰ τὸ χέρι ὅταν αἰσθάνωμαι πολὺ μοναχὸ τὸν ἑαυτό μου. Βαρέθηκα πιὰ τὴν ἐργένικη ζωή...

»—Ἔχομε τὴ γυναῖκα ποὺ σοῦ χρειάζεται... κατάφερα νὰ πῶ χαμογελῶντας. Εἶναι ξμορφη, κομψή, φίλαθλη, ἕνας τύπος θαυμάσιος. Ἔχει γλυκειὰ φωνή...

»—Μήπως τυχὸν ἀνοιξες γραφεῖο συνοικεσίων; μὲ διέκοψε γελῶντας ὁ ἀδερφός μου. Ἢ μήπως θὲς νὰ ξεφορτωθῆς καμμιὰ φιλενάδα σου ποὺ τὴ βαρέθηκες;

»Ἀναγκάστηκα νὰ γελάσω κι' ἐγὼ μὲ τ' ἀστεῖο του, ὅσο κι' ἂν πονοῦσε ἡ καρδιά μου... Γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, ὁ ἀδερφός μου ἐρωτεύθηκε τὴ γυναῖκα ποὺ εἶχα ἐρωτευθῆ κι' ἐγώ. Τὴν παντρεύτηκε κι' ἔφυγε μαζί της στὸ ἐξωτερικό, γιὰ πάντα.

»Πέρασαν δυὸ βδομάδες. Ἕνα βράδυ, ὅταν γυρίσαμε σπίτι μας ἀπόνα χορό, ἡ γυναῖκα μου ἔπεσε ξαφνικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα, ψιθυρίζοντας:

»—Νοιώθω μιὰ παράξενη ἀδιαθεσία... κάτι σὰν πνίξιμο...

»Ἔπειτ' ἀπὸ λίγα λεπτά, ξεψύχησε ἀπὸ συγκοπή! Ἔπασχε ἀπ' τὴν καρδιά της, δίχως νὰ τὸ ξέρη...

»Ἂν ἐμενε ἐλεύθερη γιὰ λίγο ἀκόμα ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχα ἐρωτευθῆ, ἂν δὲν τὴν ἀπομάκρυνα ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπ' τὴ ζωή μου, θὰ μποροῦσε νὰ μ' ἀγαπήση ὕστερα καὶ νὰ γίνη ἡ δεύτερη σύζυγός μου!...

—Ὅστε τὶς χάσατε ἔτσι καὶ τὶς δυό... εἶπε ὁ συνταγματάρχης.

—Ἀνοησίες... αἰσθηματικὲς ἀνοησίες... Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ὄχι!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ σάλπιγγα σήμανε προσκλητήριο.

—Πηγαίνετε, εἶπε ὁ συνταγματάρχης στὸ λεγεωνάριο. Καί, κάθε φορὰ ποὺ θὰ νοιώθετε τὴν ἀνάγκη νὰ μιλήσετε μὲ κάποιον γιὰ "ὁ δράμα τῆς καρδιᾶς σας, νάρχεσθε σὲ μένα, μὲ θάρρος κι' ἐμπιστοσύνη. Θὰ φτάση μιὰ μέρα ποὺ δὲν θὰ νοιώθετε πιὰ αὐτὴ τὴν ἀνάγκη. Μὰ τότε... θάσαστε πιὸ δυστυχισμένος, ἀκριβῶς γιατὶ δὲν θὰ ὑποφέρετε πιά!

Τ. ΒΡΕΝ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Δεῖγμα ἔρωτος

Πρὸ ἡμε, ὧν ἐξαφνικῶς ἔσχον σοφὰς ἰδέας
κι' ὑπὸ τὸς φθινοπωρινὰς λαμβρώδεις λιακαδέας
τουτέστιν εἰς ἐξαίρετον καὶ λαῦρον ἐποχὴν
μετέβην ἐποχούμενος εἰς θείαν ἔξοχήν.
Κι' ὁρῶν τοὺς κήπους γύρωθεν ἢ ἄλλως τοὺς ἀνθῶνας
ἐπ' ἀρκετὸν ἐρέμβασον ἐκεῖσε κατὰ μόνας,
μέσω ἀνθέων πολλαπλῶν γαρυφαλῶν ἀλίκων
μελιτζανιῶν κολοκυνθῶν κι' ἄλλων ζαρζαβατικῶν.
Ἤγουν ἐν μέσω φύσεως λαμβρῶς μοσχοβολούσης
ἀνέμενον τὴν ἀφιξιν ἑστρομβουλώδους Μούσης
ἵνα ὁμοῦ κι' ἀμφότεροι εὑρέως κι' ἐπειγόντως
συντροφευθῶμεν ἐπαρκῶς καὶ δράσωμεν δεόντως
Κι' ἰδὼν μακρόθεν, ὦ θεοί, εἰς κῆπον ἱσταμένην
νεάνιδν λυσίκομον κι' ἁπλῶς ἐνδεδυμένην
πρὸς τοῦτην οὖν πρασέτρεξον κι' ὑποκλιθεὶς ἐν πρώ-
(τοις:
—Ὦ πουλακίς! ἀνέκραξον ὡς Δὸν Ζουὰν ἱππότης.
Καὶ στρίψας τρὶς τὸν μύστακα, τουτέ-
(στιν πονηρῶς:
—Ὦ! Μοῦσα, ἐπανέλαβον καὶ αὖθις τολ-
(μηρῶς,
ὡς δεῖγμα τρυφερότητος καὶ φλογε-
(ρῶν ἐρώτων
ἐν προϊόν τοῦ κήπου σας θα ἐπεβού-
(μουν πρώτον!
Κι' ὦ Δία ἐκ τῆς αἰγίνης μου ἡ Δίδο
(μαγευθεῖσα
τὴν αἴτησίν μου ἔγραψεν εὐθὺς εἰς τὸ
(πρωτόκαλλον
κι' ἐξ ἔρωτος φεφλογεροῦ δεινῶς συγ
(κινηθεῖσα
μοι ἔρριψεν κεφαληδόν, ὦ Δία ἔνα-
(μβρόκολον!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

✪ Μὲ τὴν πρόσληψι τῆς Ρένας Βλαχοπούλου στὸ νέο θίασο τοῦ «Ἀκροπόλ», ὁ ἀριθμὸς τῶν τραγουδιστριῶν τοῦ θεάτρου αὐτοῦ, φτάνει τώρα τὶς ἕξη (Βλαχοπούλου, Παμέλλα, Λάουρα, Κάρτερ, Ντόλτση καὶ Σύλβια).

— Ἡ Ρένα Βλαχοπούλου, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ρομάντζες της, θὰ ἔχη στὴν ἐπιθεώρησι τοῦ χειμερινοῦ «Ἀκροπὸλ» «Τζώγγηδες καὶ Καουμπόυ» καὶ μία πολὺ ἰδιότυπη ἐμφάνισι:

— Θὰ παρουσιάζεται σὲ μία παρωδία τῆς «Μαρίας Στουάρτ», μέσα σὲ ἕνα θεαματικὸ ταμπλὼ μὲ ἰδιαίτερες σκηνοθετικὲς ἀξιώσεις καὶ πλούσια φωτιστικὰ ἐφφέ.

✪ Ἡ κ. Γιώτα Λάσκαρη-Ἀργυροπούλου, ποὺ πρωταγωνιστεῖ τελικὰ στὴν κωμωδία «Μοντέρνα πεθερὰ» τοῦ θεάτρου της, πρᾶγμα ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἀποχωρήση ἀπὸ τὸ θίασο ἡ Βίλμα Κύρου, ἡ ὁποία εἶχε προσληφθῆ ὡς πρωταγωνίστρια, ἐμφανίζεται στὴ δεύτερη πρᾶξι τοῦ ἔργου ὡς συμπρέττα. Ἐκτελεῖ δὲ στὸ πιάνο διάφορες συνθέσεις — παίζει θαυμάσια πιάνο — καὶ τραγουδάει.

✪ Γιὰ πρώτη φορὰ στὸν Πειραιὰ ἔγινε τόση μεγάλη δαπάνη γιὰ τὸ ἀνέβασμα ἑνὸς ἔργου. Πρόκειται γιὰ τὸ ἑλληνικὸ ἔργο «Λόρδος Βύρων», ποὺ θὰ παρουσιάση στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος ὁ θίασος Κατράκη στὸ Δημοτικὸ Θέατρο. Γιὰ τὸ νέο αὐτὸ ἔργο ἔχουν ἑτοιμασθῆ πέντε τεράστια σκηνικά, ποὺ ἐφιλοτέχνησε ὁ κ. Μάριος Ἀγγελόπουλος, καὶ 50 πολυτελέστατα κοστούμια ἐποχῆς.

✪ Ὕστερα ἀπὸ ἀπουσία 4 ἐτῶν στὴν Ἀφρική, γύρισε στὴν Ἀθήνα ὁ κωμικὸς Φ. Μανέλλης.

— Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ συμπαθὴς ἠθοποιὸς καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ συντροφιά του, μὲ μεγάλο κίνδυνο, ἐφθασαν ὡς τὰ βάθη τῆς ζούγκλας καὶ τράβηξαν πολλὲς σκηνὲς ἀνάμεσα στὰ θηρία, ποὺ θὰ προβληθοῦν σύντομα στὸ «Σινεάκ».

✪ Ὁ Ἰχορευτὴς Τζίμης Χριστιάνο καὶ ἡ παρτεναίρ του Μαρίνα Μπιοῦττυ, κατὰ τὴν διάρκεια πολλῶν ἀεροπορικῶν ταξιδιῶν τους στὴν Εὐρώπη, ὑπεχρεώθησαν νὰ λάβουν εἰδικὰ μαθήματα πτώσεως μὲ ἀλεξίπτωτο, ἐπειδὴ λόγῳ τῆς μεγάλης ὁμίχλης, τὰ ταξίδια, σὲ ὡρισμένες περιοχές, εἶναι ἐπικίνδυνα.

✪ Ὁ ἑλληνικὸς κινηματογράφος ἀπέκτησε μιὰ νέα στάρ, ποὺ τὴν ἀπεκάλυψε ὁ Ἰταλὸς σκηνοθέτης κ. Φράνκο. Πρόκειται γιὰ τὴν πρωταγωνίστρια τῆς νέας ταινίας τῆς ἑλληνοϊταλικῆς ἑταιρείας «Κνωσσὸς Φίλμ» «Ἡ Ἄννα κι' ἐμεῖς», Πόπη Πόλλυ, ποὺ εἶναι τραγουδίστρια.

— Ὁ Ἰταλὸς σκηνοθέτης, τὴν παρακολούθησε ἐντελῶς τυχαῖα ἕνα βράδυ στὸ Παγκράτι, ἐνῶ τραγουδοῦσε.

— Ὕστερα ἀπὸ τὰ πρῶτα δοκιμαστικά, ποὺ εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχία, ἡ Πόπη Πόλλυ προσελήφθη ἀμέσως γιὰ νὰ πρωταγωνιστήση στὴ νέα ταινία, μαζὶ μὲ τὸ Μορίδη καὶ τὸν Τάκη Μηλιάδη.

— Ὁ κ. Φράνκο θὰ πάρη ἀργότερα τὴν Πόπη Πόλλυ μαζί του στὴν Ἰταλία.

✪ Ἡ μικρούλα τραγουδίστρια Ζωΐτσα Κουρούκλη, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐμφανίσεών της στὸ ὑπερωκεάνειο «Βασίλισσα Φρειδερίκη», γνωρίσθηκε μὲ τὸν Ἀμερικανὸ ἰμπρεσσάριο κ. Πήτερ, ὁ ὁποῖος τῆς πρότεινε νὰ ἐμφανισθῆ σὲ ἀμερικανικὰ μιούζικ-χώλ, δεδομένου, ὅτι τραγουδάει ἀγγλικὰ τραγούδια.

✪ Κατὰ τὶς τελευταῖες ἐξετάσεις, ποὺ ἔγιναν στὸ θέατρο «Κυβέλης», γιὰ νέα ταλέντα τῆς μουσικῆς σκηνῆς, ἀφῆκε ξεχωριστὴ ἐντύπωσι ἡ μικρούλα Γοργὼ Χρέλια. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν μόλις 11 ἐτῶν, ἡ ἐπιτροπὴ δὲν τῆς ἐπέτρεψε νά... συνεχίση τὸ νούμερό της!...

Ὁ ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Κυρία Ξανθίππη Η ΔΥΝΑΜΙΚΗ

Περιπέτεια στὴν βροχή...

Μὲ τὶς τελευταῖες κατακλυσμιαῖες βροχές, συνέβη ἡ παρακάτω ἱστορία τῆς Ξανθίππης — δείγμα τοῦ ἀκλόνητου φρονήματός της καὶ τῆς ἀκαταμάχητης δυναμικότητάς της.

Προτοῦ, ὡστόσο, προχωρήσουμε στὴν περιπέτεια τῆς ἡρωΐδας μας, καλὸ θὰ εἶναι νὰ δώσουμε μιὰ σύντομη μετεωρολογικὴ ἐποπτεία. Μὲ τὸ τουλοῦμι εἶχε βρέξει τὴν προηγούμενη κι' ὅλη τὴ νύχτα ὁ γλυκὺς φθινοπωρινὸς οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς εἶχε διάπλατα ἀνοιγμένες τὶς ὑδρορρόες του καὶ καταπλημμύριζε τὴν πόλι τῆς Παλλάδος. Τὸ πρωῒ εἶχε σταματήσει λίγο τὸ τουλουμοειδὲς κατάβρεγμα κι' ὕστερα... ξανάπιασε δουλειά. Νευριασμένη ἡ Ξανθίππη, παρακολουθοῦσε τὴ βροχὴ καὶ γκρίνιαζε:

— Μωρέ, καιρός!

Κι' ὕστερα πάλι:

— Μωρὲ βροχή!...

Κι' ὕστερα δόστου:

— Φτοῦ νὰ πάρ' ὁ δαίμονας!

Καὶ ξανὰ πάλι τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια μέχρις ὅτου ὁ πρωταθλητὴς ἐκεῖνος τῆς ὑπομονῆς καὶ μέγας φιλόσοφος σύζυγος τῆς Ξανθίππης, ἀναγκάσθηκε νὰ τῆς παρατηρήση:

— Μά, χρυσῆ μου Ξανθίππη, μὲ τὸν καιρό, θὰ τὰ βάλης τώρα; Ἡσύχασε πιά. Βροχὴ εἶναι αὐτή. Κάποτε θὰ σταματήση!

Καὶ εἰσέπραξε μὲν τὸ μερίδιό του ὁ ταλαίπωρος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ἀλλὰ βγῆκε θριαμβευτὴς στὴν προφητεία του. Πραγματικά, κατὰ τὶς ἑντεκα ποὺ ἤθελε νὰ βγῆ ἡ Ξανθίππη γιὰ κάτι ψώνια κατεπείγοντα, ἐφτιαξε ὁ καιρός, ξάνοιξε ὁ οὐρανός, γέμισε γαλάζιο τὸ στερέωμα κι' ὁ ἥλιος σκόρπισε τὶς καλωσύνες του ὁλοῦθε.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπε ἡ Ξανθίππη. Μᾶς ἔπρηξε πιὰ μὲ τὶς βροχὲς ἐφέτος!...

Ντύθηκε, λοιπόν, βγῆκε στὸ δρόμο, πῆρε τὸ τρόλλεϋ καὶ κατέβηκε στὴν Ἀκαδημία. Ἀλλά, μόλις ἔκανε λίγα βήματα, νάτο πάλι ποὺ ὁ γλυκὺς ἀττικὸς οὐρανὸς κατσούφιασε ξαφνικά, ἐξαφανίστηκε ὁ ἥλιος, χαμήλωσαν τὰ σύννεφα κι' ἄνοιξαν πάλι, χωρὶς ἄλλες διατυπώσεις, οἱ καταρράκτες τ' οὐρανοῦ σὲ μιὰ νέα δόσι βροχῆς κατακλυσμιαίας. Ὁ δρόμος πῆρε, φυσικά, ἀμέσως τὴν κωμικὴ ἐκείνη ὄψι, ποὺ παίρνουν ὅλοι οἱ κεντρικοὶ δρόμοι σὲ ἀνάλογες περιπτώσεις, μὲ τὸν μικροπανικὸ τοῦ κόσμου. Ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἀρχίζουν νὰ τρέχουν κι' ἄλλοι ζητοῦν ταξὶ κατεπειγόντως κι' ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ χωθοῦν προχείρως σ' ἕνα καταφύγιο, ἐνῶ πολλοὶ γίνονται στὰ γρήγορα παπιά.

Μαζὶ μὲ τὸν ἄλλο κόσμο, εὐκίνητη κι' εὐλύγιστη, ἔτρεχε καὶ ἡ Ξανθίππη, μουρμουρίζοντας πολλὰ κατὰ φρένα καὶ θυμόν, ὅταν, ξαφνικά, μέσα στὴ σπουδή της καὶ κάτω ἀπ' τὴ βροχή, πῆρε τὸ ἄγρυπνό της μάτι, κάτι τὸ καταπληκτικὰ ἐνδιαφέρον.

—Μπᾶ παναθεμάτονε τὸ γεροσαλιάρη! Αὐτὸς εἶναι!.. βρυχήθηκε ἡ Ξανθίππη.

Δυστυχῶς, ἡ μοῖρα, τὴ δύσκολη ἐκείνη στιγμή, ἤθελε νὰ παίξη προφανῶς μαζί της, γιατὶ ἄφθονα αὐτοκίνητα, ταξί, λεωφορεῖα, τρόλλεϋ, γεμίζανε τὸ δρόμο κι' ἄφηναν στιγμιαῖα μόνο ἀνοίγματα μέσα ἀπ' τὰ ὁποῖα ἡ Ξανθίππη μποροῦσε νὰ δῆ ἀπέναντι τὸν πανάθλιο Ὀνούφριο.

— Μπᾶ, πανάθεμάτονε, αὐτὸς εἶναι! Βεβαιώθηκε, ἐπὶ τέλους, κι' ἀποφάσισε νὰ τὸν συλλάβη ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Τὸ δυστύχημα ἦταν, ὅτι ὁ κ. Ὀνούφριος κατάφερε καὶ βρῆκε ἕνα ταξί, ἔβαλε τὴ νεαρὴ γυναῖκα, μπῆκε κι' ἐκεῖνος καὶ τὸ ταξὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ δρόμο, φεύ!... τῆς ἀπωλείας.

— Θὰ τὸν τσακώσω, τὸν ἀφιλότιμο! οὐρλιαξε ἡ Ξανθίππη.

Κι' ἀποφάσισε στὰ γρήγορα νὰ πάρη ἄλλο ταξὶ γιὰ νὰ τὸν παρακολουθήση.

Αὐτά, βέβαια, ὅλα, ἔγιναν σὲ διάστημα δευτερολέπτων, ἀλλὰ δὲν χρειαζόντουσαν καὶ περισσότερα, γιὰ νὰ γίνη λούτσα ἡ Ξανθίππη, γιατὶ τὰ τουλούμια κατέβαιναν ραγδαῖα ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ ἀνοιγμένα, καθὼς ἦταν, ἔτρεχαν ἐπάνω στὸ κεφάλι τῆς Ξανθίππης.

— Ταξί! ταξί!... φώναξε ἡ Ξανθίππη κάτω ἀπ' τοὺς καταιονισμοὺς τῶν οὐρανῶν.

Ἀλλὰ ὅλα τὰ ταξὶ περνοῦσανε γεμᾶτα.

— Σταμάτα, βρὲ ταξί, ποὺ νὰ σὲ πάρ ὁ διάολος!...

Ἀλλὰ κανένα δὲν σταματοῦσε κι' ὅλα περνοῦσαν ὅχι μονάχα ἀδιάφορα, ἀλλὰ τὴν ράντιζαν ἐπὶ πλέον καὶ μὲ νερὰ καταλασπωμένα.

Ποῦ νὰ τὸ βάλη, ὅμως, κάτω ἡ Ξανθίππη! Εἶχε μαρκάρει τὸ ταξὶ ποὺ στέγασε τὶς ἀνομίες τοῦ κ. Ὀνουφρίου καί, ἀργὰ καθὼς πήγαινε, λόγῳ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ συνωστισμοῦ, ὑπολόγιζε νὰ τὸ φτάση ὀπωσδήποτε. Εὐτυχῶς, βρέθηκε ἕνα ὄχημα ἐλεύθερο, ποὺ σταμάτησε μπροστά της καὶ ἡ Ξανθίππη, καταβρεγμένη μέχρι τὸ κόκκαλο, ἀλλὰ μὲ τὸ φρόνημα ἀκμαῖο, ἔδωσε τὶς διαταγές της στὸν σωφέρ:

— Ἀκολούθα ἐκεῖνο ἐκεῖ!

— Ποιό, μαντάμ;

— Ἐκεῖνο τὸ κόκκινο ταξί. Τὸ βλέπεις;

— Ἐκεῖνο, πέρα ἐκεῖ;

— Ἐκεῖνο! Ἄντε, λοιπόν! Πάρ' τὰ πόδια σου!

Ὁ σωφὲρ διαμαρτυρήθηκε:

— Μὰ μπορῶ νὰ τρέξω, μαντάμ; Δὲν βλέπεις τί γίνεται;

— Τρέχα, μωρέ! οὐρλιαξε ἡ Ξανθίππη. Τρέχα, γιατὶ θὰ μᾶς φύγη.

— Ποιὸς εἶναι μέσα;

— Ἕνας συγγενής μου, ποὺ ἀπατάει τὴ γυναίκα του.

Φιλόσοφος ἦταν ὁ σωφέρ;

— Μ' αὐτὴ τὴ βροχή, μαντάμ! Ἄσε τὸν κόσμο νὰ κάνη τὴ δουλειά του!...

Ἐξαλλη ἔγινε ἡ Ξανθίππη:

— Μπᾶ; Καλὸ κουμάσι εἶσαι καὶ τοῦ λόγου σου! Νὰ κάνη τὴ δουλειά του, ἔ; Ἀλλὰ ἄντρας δὲν εἶσαι κι' ἐσύ; Ὅλα τὰ γουρούνια τὴν ἴδια μούρη ἔχουν!

— Κυρά μου, παρατήρησε ὁ σωφέρ, μὲ τὸ ἴδιο ψύχραιμο ὕφος, ἐδῶ εἶναι κατακλυσμός! Δὲν βλέπεις τί γίνεται; Τὸν ἄνθρωπο θὰ κυνηγᾶμε τώρα; Ἄλλωστε, νά, χάθηκε τὸ κόκκινο ταξί. Ποῦ νὰ τὸ βρῶ τώρα;

Καταγανακτισμένη ἡ Ξανθίππη, ἔξαλλη, σήκωσε τὶς δυὸ παλάμες:

— Νά! βρυχήθηκε, μουτζώνοντας τὸν σωφέρ. Ἄργησα, ἀλλὰ σὲ πέτυχα!...

— Ἄμ' κι' ἐγὼ σὲ πέτυχα μέσα στὴ βροχή;

— Σταμάτα νὰ κατέβω, κοιμισμένε! Σταμάτα! Θὰ βρῶ ἄλλο ταξὶ νὰ κάνω τὴ δουλειά μου!

Ὁ σωφὲρ σταμάτησε. Κι' ὁ οὐρανὸς κατέβαζε... γάτες καὶ σκύλους, ὅπως λένε οἱ Ἐγγλέζοι. Ἀλλὰ τὸ τέλος ὅλης αὐτῆς τῆς περιπετειώδους ἱστορίας, ἦταν ἄδοξο. Ἡ Ξανθίππη, ξαπλωμένη σήμερα στὸ κρεβάτι μὲ γενναία πούντα, ἕναν καϋμὸ ἔχει:

— Τί νὰ τὸν κάνω; Τὸν ἔσωσε ἡ βροχή! Ἀλλὰ θὰ τὸν τσακώσω ἐγὼ τὸν ἄγιο Ὀνούφριο! Ποῦ θὰ μοῦ πάη;

Καὶ φταρνίζεται κάθε τόσο μὲ μανία καὶ ἀγανάκτησι, ἔτσι ποὺ τραντάζεται τὰ σπίτι!

Δ. ΨΑΘΑΣ

Μοντέρνο αθηναϊκό μυθιστόρημα ὑπὸ Ἐπαμ. Κ. Μπούφαλι

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ἀλέκος, ἔπειτα ἀπὸ τὴν πίεσι τοῦ πατέρα του, πέφτει σὲ ἀντιφάσεις καὶ ἀναγκάζεται στὸ τέλος νὰ ὁμολογήση ὅτι τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς του δὲν ἀντεπεκρινόταν στὴ ἀλήθεια κι' ὅτι εἶχε ἀδικήσει τὴν Ἄννα. Ὁ πατέρας του τοῦ λέει τότε ὅτι ἔχει χρέος νὰ τὴν παντρευτῆ καὶ τοῦ δίνει δυὸ μέρες προθεσμία γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήση. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ Νίνα Εὐγενικοῦ συναντιέται τυχαία μὲ τὸ Ζώη καὶ τοῦ φανερώνει ὅλο τὸ δράμα τῆς Ἄννας. Ἡ ἀποκάλυψι αὐτὴ εἶναι ἕνα τρομερὸ πλῆγμα γιὰ τὸ γιατρό, ποὺ δὲν εἶχε πάψει ποτὲ νὰ τὴν ἀγαπᾶ.

12ον Τὰ πρῶτα μισόλογα τῆς Νίνας γιὰ τὸ δράμα τῆς Ἄννας τοῦ εἶχαν κάμει τόση κατάπληξι, ποὺ νόμισε πὼς εἶχε παρερμηνεύσει τὴ σημασία τους. Ἔπειτα, ὅμως, αἰσθάνθηκε τὴν ἐπιθυμία νὰ μάθη καὶ τὴν πολιόρκησε μὲ ἐρωτήσεις. Τὴν ρωτοῦσε καὶ τὴν ξαναρωτοῦσε δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα, λὲς καὶ οἱ ἐπαναλήψεις αὐτὲς τοῦ ἦταν ἀπαραίτητες γιὰ νὰ πιστέψη αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔλεγε. Ὅταν, τέλος, τοῦ φανέρωσε πὼς ἡ Ἄννα θὰ γινόταν μητέρα, ἡ μιλιὰ κόπηκε στὸ στόμα του κι ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς κυττάζοντας στὸ κενό, χωρὶς νὰ βλέπη τίποτα γύρω του.

Συνῆλθε, ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καὶ θέλησε νὰ ξανακούση ἀπὸ τὴ Νίνα τὴν τραγικὴ ἀποκάλυψι.

— Εἶπες ὅτι θὰ γίνη μητέρα;
— Ναί, Νίκο.
—Ἡ Ἄννα;
—Ἡ Ἄννα...

Γιὰ τὴν Ἄννα τοῦ μιλοῦσε, γι' αὐτὴν ποὺ ἦταν ὡς προχτὲς ἡ Ἄννα του, ἡ πολυαγαπημένη Ἀννούλα του. Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία γι' αὐτό.

— Κι' ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ εἶνε αὐτὸς ὁ Φόρτης;
— Ναί, ὁ Ἀλέκος Φόρτης.
— Θὰ τὴν πάρη, βέβαια...

Ἡ Νίνα κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Αὐτὸ μόνον ὁ Θεὸς τὸ ξέρει, ἀπάντησε.

Καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

— Μπᾶ, ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω.
— Τί δὲν πιστεύεις;
—Ὅτι θὰ τὴν πάρη.

Ὁ Ζώης τὴν κύτταξε χωρὶς νὰ καταλαβαίνη.

— Πῶς μπορεῖ νὰ μὴ τὴν πάρη, ἀφοῦ εἶνε... πατέρας τοῦ παιδιοῦ; εἶπε.
— Κι' ὅμως...
— Δὲν μοῦ εἶπες ὅτι τὴν ἀγαποῦσε;
— Ἔτσι φαινόταν.
— Καὶ τί τὸν ἔκαμε ν' ἀλλάξη;
— Τὸ ὅτι ἡ Ἄννα τοῦ εἶπε μιὰ μέρα πὼς θὰ γινόταν μητέρα.

Δὲν τὸ χωροῦσε τὸ μυαλό του.

— Δὲν καταλαβαίνεις, Νίκο; τοῦ ἐξήγησε ἡ Νίνα. Ὁ Ἀλέκος τὴν ἤθελε γιὰ φιλενάδα του. Μόλις, ὅμως, ἔμαθε πὼς ἡ Ἄννα θὰ γινόταν μητέρα, ἄρχισε ν' ἀποτραβιέται.
— Καὶ δὲν θέλει τώρα νὰ τὴν πάρη;
— Καὶ βέβαια δὲν θέλει. Μὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτό... Οὔτε ἡ Ἄννα θέλει νὰ τὸν παντρευτῆ...
— Τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ ποὺ θὰ φέρη στὸν κόσμο;
— Ναί, Νίκο. Δὲν θέλει οὔτε νὰ τὸν ἰδῆ στὰ μάτια της.

Εἶχε παραμερίσει τώρα τὸν πόνο του καὶ προσπαθοῦσε νὰ καταλάβη αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔλεγε ἡ Νίνα, μὲ τὴν ψυχραιμία τοῦ γιατροῦ ποὺ ἀκούει τὸν ἄρρωστο νὰ τοῦ ἀφηγῆται τὰ συμπτώματα τῆς ἀρρώστειας του.

— Γιὰ ποιὸ λόγο; ρώτησε.
— Γιατὶ τῆς φέρθηκε πρόστυχα.
— Δηλαδή;
— Νά... τῆς πρόσφερε χρήματα.

Ἡ Νίνα δὲν εἶπε πὼς αὐτὴ εἶχε πάει στὸ σπίτι τῆς Ἄννας γιὰ νὰ κάμη τὶς σχετικὲς διαπραγματεύσεις.

— Τῆς πρόσφερε χρήματα γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήση, καταλαβαίνεις;
— Κι' ἡ Ἄννα;
—Ἡ Ἄννα εἶνε περήφανη. Γι' αὐτὸ δὲν θέλει νὰ τὸν ἰδῆ στὰ μάτια της... Τὸν εἶχε ἀγαπήσει; Δὲν τὸ ξέρω. Τὸ βέβαιο εἶνε πὼς εἶχε θαμπωθῆ γιὰ κάμποσο καιρό... Ὁ Φόρτης βλέπεις εἶνε πλούσιος... Ἔπειτα ἔσβυσαν ὅλα...

Τὸ χρῆμα, λοιπόν, τὴν εἶχε κάμει νὰ φύγη ἀπὸ κοντά του; Ἡ ἡ σιγουριὰ γιὰ τὸ μέλλον ποὺ εἶνε ὁ κρυφὸς πόθος κάθε κοριτσιοῦ;

— Καὶ τί σκέφτεται νὰ κάνη ἡ Ἄννα; ρώτησε σὲ λίγο.
— Δὲν τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἡ Νίνα. Δὲν μοῦ εἶπε τίποτα.
—Ἀλλ' εἶπες ὅτι πρόκειται... νὰ γίνη μητέρα...
— Ναί.
— Πῶς, λοιπόν, θὰ φέρη αὐτὸ τὸ παιδὶ στὸν κόσμο ἂν δὲν παντρευτῆ τὸ Φόρτη;
— Οὔτε αὐτὸ τὸ ξέρω.

Ὁ Νίκος ἔμεινε κάμποσες συλλογισμένος. Ἔπειτα εἶπε:

— Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω ἔτσι τὴν Ἄννα.
— Νομίζεις πὼς μπορεῖς νὰ τὴν βοηθήσης; τὸν ρώτησε ἡ Νίνα.
—Ἴσως, ἀπάντησε. Δὲν μπορῶ νὰ ξέρω ἀκόμη... Πρέπει νὰ τὴν ἰδῶ πρῶτα.
—Ὅ,τι θὰ κάμης, ὅμως, πρέπει νὰ γίνη σύντομα, τοῦ εἶπε ἡ Νίνα. Βλέπεις ὁ καιρὸς περνάει...
— Ναί, ὅ,τι εἶνε νὰ γίνη πρέπει νὰ γίνη σύντομα, ἀπάντησε μηχανικά.

Ἡ Νίνα ἔφυγε σὲ λίγο.

Ἔξω, στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς, ἀκούγονταν κι' ὅλας τὰ βήματα τῶν πελατῶν ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἔρχωνται.

Ἡ νοσοκόμος μισάνοιξε τὴν πόρτα.

— Θὰ δεχθῆτε; ρώτησε.
— Σὲ δέκα λεπτά, τῆς ἀπάντησε.

Ὅταν ἔμεινε μόνος, σήκωσε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου, ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ τραπέζι κι' ἔφτιαξε ἀργὰ ἕναν ἀριθμό.

Ἄλλοτε, ὅταν ἔφτιαχνε τὸν ἴδιο ἀριθμό, ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Τώρα ἔνοιωθε μόνον ἕνα σφίξιμο στὸ λαιμό.

Κάποια γυναικεία φωνὴ ἀκούστηκε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή:

—Ἐμπρός... Τί θέλετε;

Ἀναγνώρισε ἀμέσως αὐτὴ τὴ φωνή, μὲ τὴν τραχειὰ ρουμελιώτικη προφορά. Ἦταν τῆς ὑπηρέτριας, ποὺ τὴν εἶχε ἀκούσει καὶ πολλὲς ἄλλες φορές.

— Παρακαλῶ, τὴ δεσποινίδα Μαρέλη, ἀπάντησε ὁ Ζώης.

Θάκανε τὸ ἴδιο κι' ἂν ἀκόμη ἦταν ἡ μητέρα τῆς Ἄννας στὸ τηλέφωνο.

Ἦρθε ἡ ἴδια ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή.

— Ποιὸς εἶνε; ρώτησε.

Ἡ φωνὴ κόπηκε μέσα στὸ λάρυγγά του.

—Ἐγώ, ἀπάντησε βραχνά.

Ἡ Ἄννα ταράχτηκε ἀκούγοντας αὐτὴ τὴ φωνή. Τὸ ἀκουστικὸ λίγο ἔλειψε νὰ φύγη ἀπὸ τὰ χέρια της.

Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς χωρὶς νὰ μιλήση οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. Ἔπειτα ὁ Νίκος εἶπε:

— Καλησπέρα, Ἄννα... Θέλω νὰ σὲ ἰδῶ.
— .....
— Εἶνε ἀνάγκη...
— .....
— Μὲ καταλαβαίνεις, εἶνε ἀνάγκη...
— Καλά, ἀπάντησε δειλὰ ἡ Ἄννα.
—Ἀπόψε;
— Γιατί βιάζεσαι τόσο; τὸν ρώτησε.
— Σοῦ εἶπα ὅτι εἶνε ἀνάγκη, ἀπάντησε. Λοιπόν, ἀπόψε;

Ἡ φωνὴ του ἦταν ἐπιτακτική. Πρώτη φορὰ ἡ Ἄννα τὸν ἄκουγε νὰ τῆς μιλάη ἔτσι.

—Ναί, ἀπάντησε.
—Θὰ σὲ περιμένω στὶς ἑφτάμισι στὸ ἰατρεῖο μου..
Τῆς ἔδωσε τὴ διεύθυνσι.
—Θὰ εἴμαστε μόνοι, πρόσθεσε. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ μιλήσω... Σύμφωνοι;
—Ναί, ξαναεῖπε ἡ Ἄννα.

Ὁ Νίκος κατέβασε τὸ ἀκουστικό. Τὰ δάκτυλά του ἔτρεμαν καὶ τὸ μέτωπό του ἦταν μουσκεμένο στὸν ἱδρῶτα.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του κι' ἔκαμε κάμποσα βήματα μέσα στὸ γραφεῖο. Ἔνοιωθε μιὰ περίεργη ταραχὴ κι' ἔκανε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἡρεμήση.

—Δὲν εἶναι ὥρα οὔτε γιὰ νὰ σκεφτῶ οὔτε γιὰ νὰ πάρω καμμιὰ ἀπόφασι, ψιθύρισε. Τόσοι ἄνθρωποι περιμένουν ἀπ' ἔξω.

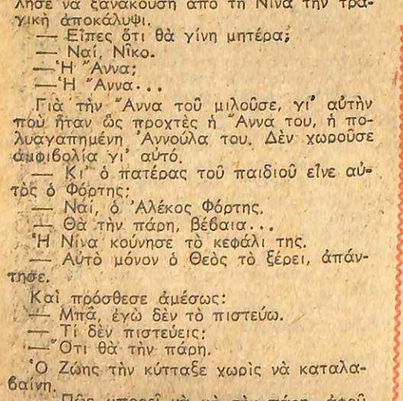

Χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

—Ἂς περάσουν οἱ ἄρρωστοι, εἶπε στὴ νοσοκόμο ποὺ ἔτρεξε.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἦταν ἀπορροφημένος ὁλότελα ἀπὸ τὴ δουλειά του. Μόνο κάπου-κάπου ἔσφιγγε μὲ τὸ χέρι τὸ μέτωπό του σὰν νὰ τὸν πονοῦσε.

Οἱ δείκτες τοῦ ρολογιοῦ ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο συνέχιζαν τὸ ρυθμικό τους τικτάκ. Ὁ γιατρὸς σήκωνε καμμιὰ φορὰ τὸ κεφάλι του καὶ στήλωνε τὸ βλέμμα του πάνω τους. Ἔπειτα, σὰν νὰ εἶχε κάμει κάποια ἱεροσυλία, ξαναγύριζε στὸν ἄρρωστο, ποὺ περίμενε ν' ἀκούση ἀπὸ τὸ στόμα του τὴ διάγνωσι τῆς ἀρρώστειας του ἢ τὰ μέσα τῆς θεραπείας της.

Στὶς ἑπτὰ παρὰ εἴκοσι ἡ νοσοκόμος ξαναμπῆκε στὸ ἰατρεῖο.

— Δὲν εἶναι κανένας ἄλλος, εἶπε.
— Καλά, τῆς ἀπάντησε ὁ Ζώης. Μπορεῖς νὰ φύγης... Ἐγὼ θὰ μείνω γιατὶ θέλω νὰ κρατήσω μερικὲς σημειώσεις...

Ἐπὶ τέλους! Ἦταν μόνος καὶ εἶχε στὴ διάθεσί του τρία ὁλόκληρα τέταρτα γιὰ νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ πάρη τὴν ἀπόφασί του.

Ποιὰ ἀπόφασι; Δὲν τὴν ἤξερε ἀκόμη. Τὸ μόνο ποὺ ἤξερε ἦταν, ὅτι ἔπρεπε νὰ σώση τὴν Ἄννα.

Αἴτησις γάμου

Τὴν ἄλλη μέρα ἔλυγε ἡ διήμερη προθεσμία ποὺ ὁ Μιχάλης Φόρτης εἶχε ταξει στὸ γυιό του γιὰ νὰ τοῦ δώση τὴν ἀπαντησί του.

Ὁ Ἀλέκος ἄκουσε ἀδιάφορα τὸν πατέρα του νὰ τοῦ τὸ ὑπενθυμίζη. Στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ πάρη καμμιὰ ἀπόφασι. Κι' ἄλλωστε, τὸ θεωροῦσε περιττὸ ἀφοῦ ὁ πατέρας του εἶχε πάρει τὴ δική του. Ἔτσι, στὴν ἐρώτησί του, ἀπάντησε:

— Θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις, πατέρα.

Δὲν ἦταν ἡ ἀπάντησι ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ ὑποτάσσεται πρόθυμα στὴ θέλησι τοῦ πατέρα του, ἀλλ' ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἔχει κουραστῆ καὶ ποὺ τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμεῖ εἶναι νὰ γλυτώση μ' αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπο ἀπὸ ἕναν ἐνοχλητικὸ ἐφιάλτη. Κι' ἦταν ἕνας ἐφιάλτης γι' αὐτὸν ἡ περιπέτειά του μὲ τὴν Ἄννα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη ἐξέλιξι ποὺ εἶχε πάρει. Ἂν μποροῦσε νὰ τὴν στεφανωθῆ ἐκείνη τὴ στιγμή, θὰ τὸ ἔκανε χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀντίρρησι. Νὰ ξεμπλέξη μόνον ἤθελε. Ἡ σκέψι του ἔφτανε ὡς ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν προχωροῦσε πιὸ πέρα.

— Θὰ τὴν πάρης, λοιπόν, τὴν Ἄννα; ρώτησε ὁ πατέρας του.
— Ἀφοῦ τὸ ἀποφάσισες...

Ὁ Φόρτης πῆγε νὰ θυμώση ἀλλὰ συγκρατήθηκε.

— Νὰ τελειώνουμε τότε, εἶπε μὲ βίαιο τόνο. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι παρατράβηξε..Χωρὶς νὰ λογαριάσουμε πὼς ἡ κατάστασι αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης εἶναι τέτοια, ποὺ δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε στιγμή. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο θὰ ξεσπάση τὸ σκάνδαλο... Κι' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πῆ ὁ κόσμος πὼς ὁ γυιός μου πῆρε μὲ τὸ ζόρι μιὰ κοπέλλα, ποὺ εἶχε καταστρέψει. Αὐτὸ τὸ γάμο πρέπει ὅλοι νὰ τὸν δοῦν σὰν κάτι τὸ ἀβίαστο, σὰν κάτι ποὺ τὸ κάνεις μὲ τὴ θέλησί σου καὶ τὴν ἔγκρισι τῆ δική μου... Θὰ πᾶς, λοιπόν, ἀπόψε κιόλας νὰ τὴ ζητήσης...

— Ἐγώ;

— Καὶ βέβαια ἐσύ. Δὲν εἶσαι κανένα παιδάκι. Μήπως θέλεις νὰ βάλης κανένα προξενητή;

— Ἀλλὰ πῶς θὰ πάω νὰ τὴ ζητήσω, ξαφνικά, ἀφοῦ ἔχουμε τόσον καιρὸ νὰ ἰδωδοῦμε;

— Τόσο τὸ καλύτερο ἀπάντησε ὁ πατέρας του. Θὰ τῆς προξενήσης μιὰ εὐχαριστη ἔκπληξι... Κι' ἔπειτα ἡ Ἄννα ξέρει πὼς θὰ πᾶς νὰ τὴ ζητήσης.

—Ἄ, τὸ ξέρει; εἶπε ὁ Ἀλέκος. Δὲν πρόκειται, ὅμως, γιὰ τὴν Ἄννα, ἀλλὰ γιὰ τοὺς γονεῖς της. Τί θὰ τοὺς πῶ;

— Μὰ δὲν χρειάζεται νὰ πῆς καὶ μεγάλα πράγματα... Θὰ τοὺς πῆς ὅτι ἀγαπᾶς τὴν κόρη τους κι' ὅτι θέλεις νὰ τὴν κάμης γυναῖκα σου... Τὸ ὄνομά σου εἶνε ἀρκετὸ γιὰ ν' ἀκούσουν μὲ χαρὰ τὴν αἴτησί σου. Μπορεῖς ἐπίσης νὰ προσθέσης ὅτι κι' ὁ πατέρας σου εἶνε σύμφωνος...

Ὁ Ἀλέκος κούνησε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του.

—Ἂν θέλης νὰ πᾶμε μαζί, καλά, εἶπε. Ἀλλοιῶς δὲν πάω πουθενά.

Ὁ Φόρτης σκέφτηκε μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα πῆρε τὴν ἀπόφασί του.

—Ἔστω, εἶπε. Θὰ πᾶμε μαζί... Πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ κάνω γιὰ νὰ σώσω τὴν τιμὴ τὴ δική σου καὶ τὴ δική μου καὶ γιὰ νὰ σὲ σταματήσω στὸν κατήφορο ποὺ ἔχεις πάρει. Γιὰ μένα ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἀναγνωρίζει τὶς εὐθύνες του καὶ ποὺ κυττάζει νὰ ξεφύγη δόλια, δὲν ἀξίζει νὰ λέγεται ἄνθρωπος.

Ὁ Ἀλέκος τὸν εἶχε ἀκούσει πολλὲς φορὲς νὰ τοῦ λέη τὰ ἴδια πράγματα καὶ τὰ λόγια του δὲν τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσι.

Ὁ πατέρας του ἑτοιμάσθηκε ἀμέσως.

— Πᾶμε, εἶπε.

Ἡ γυναῖκα του, εὐτυχῶς, ἔλειπε. Ἔτσι δὲν χρειάστηκε νὰ τὶς ποῦν τίποτε.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο χτυποῦσαν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ἄννας.

Ὁ Μιχάλης Φόρτης ἔδωσε τὴν κάρτα του στὴν ὑπηρέτρια.

— Πέστε στὸν κύριο Μαρέλη πὼς θέλομε νὰ τὸν ἰδοῦμε, εἶπε.

—Ὁ κύριος Μαρέλης δὲν γύρισε ἀκόμη, ἀπάντησε ἡ ὑπηρέτρια. Μόνον ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Ἄννα εἶνε ἐδῶ.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ὁ Φόρτης. Τὸ ἴδιο εἶνε...

Σκέφτηκε πὼς αὐτὸ ἦταν καλύτερο. Μερικὰ πράγματα τὰ λέει κανεὶς πιὸ εὔκολα μὲ τὶς γυναῖκες.

Ἡ ὑπηρέτρια τοὺς ὡδήγησε στὸ σαλόνι κι' ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήση τὴν κυρία της.

Ἡ κυρία Μαρέλη ἐμφανίστηκε σὲ λίγο. Δὲν ἤξερε ἀκόμη τί τὴν ἤθελαν οἱ δυὸ ἐπισκέπτες, ἀλλ' ἕνα κρυφὸ προαίσθημα τῆς ἔλεγε πὼς αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψι δὲν ἦταν ἀσχετη μὲ τὴν Ἄννα.

Ὁ Φόρτης αὐτοσυστήθηκε κι' ἔπειτα παρουσίασε τὸ γυιό του.

—Ἤρθαμε ἐδῶ γιὰ ἕνα πολὺ σοβαρὸ ζήτημα, ἄρχισε.

Ἔκαμε κατόπιν ἕναν πρόλογο, ὅπου μίλησε γιὰ τοὺς σύγχρονους νέους καὶ τὶς νέες, καυτηρίασε λίγο τὴν ἐλευθερία ποὺ εἶχαν, ἀναπόλησε τὴν παληὰ καλὴ ἐποχή, ἐγκωμίασε τὴν οἰκογενειακὴ ζωή, ἀνέπτυξε τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ γονεῖς γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ κάμουν τὰ παιδιά τους εὐτυχισμένα, ἐπικαλέσθηκε τὰ διδάγματα τῆς πείρας, θυμήθηκε τοὺς δικούς του ἀγῶνες, ἐρμήνευσε μὲ τὸν τρόπο του τὴν ἐπιτυχία του κι' ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ περιττὰ καὶ ἀνιαρὰ πράγματα ἔδωσε τὸ λόγο στὸν Ἀλέκο.

—Ὁ γυιός μου ἔχει νὰ σᾶς κάμη μιὰ αἴτησι, εἶπε. Ἀλλὰ δὲν βλέπω ἐδῶ τὴν κόρη σας... Θὰ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ τὴν φωνάξετε;...Θὰ ἦταν καλὸ νὰ βρίσκεται κι' αὐτὴ στὴ συζήτησί μας...

Ἡ κυρία Μαρέλη ποὺ ἤξερε ὅτι ἐκεῖ θὰ κατέληγε, ἔτρεξε νὰ φωνάξη τὴν Ἄννα.

Ἐμφανίστηκε ὠχρὴ κι' ἀδύνατη. Τὸ βλέμμα της ὅμως ἦταν ἤρεμο καὶ τὸ πρόσωπό της ἔδειχνε μεγάλη ἀταραξία. Προοχώρησε ἀργά, χαιρέτησε μὲ χειραψία τὸν Φόρτη, ἔκαμε μιὰ μικρὴ κλίσι μὲ τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀλέκου κι' ἔπειτα κάθισε παράμερα.

Ἡ μητέρα της παραξενεύτηκε λίγο, ἀλλ' ἀπέδωσε τὴν ψυχρότητα ποὺ ἔδειξε στὸ νεαρὸ Φόρτη στὴν κοριτσίστικη συστολή της.

Ἄλλη ἐξήγησι, ὅμως, ἔδωσε ὁ πατέρας Φόρτης. Γι' αὐτὸν ἡ Ἄννα εἶχε δίκηο νὰ φέρνεται ψυχρὰ στὸ γυιό του, ἔπειτα ἀπὸ τὴ συμπεριφορά του. Τώρα, ὅμως, ὅλα θὰ διορθώνονταν.

Ἐνθάρρυνε μὲ τὸ βλέμμα τὸ γυιό του.

—Τί ἔχεις, λοιπόν, νὰ πῆς στὴν κυρία Μαρέλη καὶ στὴν κόρη της; τοῦ εἶπε γιὰ νὰ τὸν παρακινήση.

Ἀλλ' ὁ Ἀλέκος φαινόταν στενοχωρημένος.

—Σᾶς παρακαλῶ πατέρα μου, νὰ μιλήσετε ἐσεῖς γιὰ λογαριασμό μου, ἀπάντησε.

—Ὅπως θέλεις.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Μιχάλης Φόρτης ἀπόφυγε τοὺς προλόγους. Μπῆκε κατ' εὐθείαν στὸ θέμα. Καὶ μὲ μερικὰ ἁπλὰ λόγια ἐξήγησε ποιὸς ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς τους.

—Ὁ γυιός μου εἶπε, ἀγαπάει ἀπὸ καιρὸ τὴν κόρη σας κι' εἶναι εὐτυχὴς γιατὶ μπορεῖ σήμερα νὰ τὴν ζητήση σὲ γάμο... Στὴν αἴτησί του προσθέτω καὶ τὴ δική μου.

Ἡ μητέρα τῆς Ἄννας, ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάη δυνατά. Ἐπὶ τέλους! Ἡ κόρη της εἶχε δίκηο ὅταν τῆς ἔλεγε ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχῆ κι' ὅτι ὅλα θὰ διορθώνονταν. Νά, λοιπὸν ὁ Φόρτης εἶχε ἔρθει νὰ τὴν ζητήση σὲ γάμο. Καί, μάλιστα, μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του... Ἡ Ἀννούλα της κυρία Φόρτη! Ἀλλὰ τί ἄλλο ἤθελε; Οὔτε στ' ὄνειρό της νὰ τώβλεπε, δὲν θὰ τὸ πίστευε. Προσπάθησε, ὡστόσο, νὰ κρύψη τὸν ἐνθουσιασμό της. Σὰν μητέρα, ἔπρεπε νὰ ἔχη τὶς ἐπιφυλάξεις της. Αὐτὸ ἀπαιτοῦσε ἡ ἀξιοπρέπεια.

—Ἡ αἴτησί σας εἶναι τιμητικὴ γιὰ μᾶς, κύριε Φόρτη, ἀπάντησε. Πιστεύω ὅτι κι' ὁ πατέρας τῆς Ἀννούλας θὰ χαρῆ πολύ...

Οἱ μπαλλαρίνες γελοῦσαν μὲ τὰ ἀσυνάρτητα λόγια καὶ τοὺς κωμικοὺς μορφασμοὺς τοῦ Ἀλέκου...

Πρέπει, βέβαια, νὰ τὸ συζητήσωμε μαζί...

Ὁ Φόρτης γέλασε καλόκαρδα.

—Ἔ, βέβαια, εἶπε. Ἂς ἀκούσωμε ὅμως καὶ τὴν κόρη σας... Πρέπει κι' αὐτὴ νὰ μᾶς πῆ τὴ γνώμη της...

—Μὰ ἡ Ἀννούλα δὲν μπορεῖ νἄχη ἀντίρρησι, ἀφοῦ ἀγαπιοῦνται μὲ τὸν κύριο Ἀλέκο, βιάστηκε νὰ πῆ ἡ μητέρα της. Δὲν εἶναι ἔτσι, Ἀννούλα;

Ἡ νέα σήκωσε τὸ κεφάλι της, κύτταξε πρῶτα τὴ μητέρα της, ἔπειτα τὸ γέρο Φόρτη κι' ὕστερα χαμήλωσε καὶ πάλι τὰ μάτια της. Καμμιὰ λέξι δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα της.

Οἱ ρόλοι ἀντιστρέφονται

Μιὰ βαρειὰ σιωπὴ ἁπλώθηκε μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἡ μητέρα της προαισθάνθηκε κάποια καταστροφὴ καὶ τὰ χτυπήματα τῆς καρδιᾶς της ἔγιναν πιὸ δυνατά. Ἀλλὰ δὲν ἦταν τώρα ἀπὸ τὴ χαρά της ὅπως πρωτήτερα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀγωνία της.

Κι' ὁ γέρο Φόρτης ἀνησύχησε.

Ὁ Ἀλέκος εἶχε βυθιστῆ στὴν πολυθρόνα του κι' ἔπαιζε νευρικὰ μ' ἕνα μπρελὸκ ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του.

«Ἔχομε καὶ καμώματα τώρα! σκεφτόταν. Μακάρι νὰ ἔλεγε ὄχι! Ἀλλὰ κι' ἂν τὸ πῆ, αὐτὸ τὸ ὄχι θὰ σημαίνη ναί... Ἔτσι εἶναι οἱ γυναῖκες... Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς παρακαθήσαμε. Ὅ,τι εἴχαμε νὰ ποῦμε τὸ εἴπαμε... Δὲν μποροῦμε τώρα νὰ χασομεράμε μὲ τὰ νάζια τῆς Ἀννούλας... Γιὰ νὰ ποῦμε, ὅμως, τὴν ἀλήθεια, ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν τῆς στοίχισε καὶ πολύ. Εἶνε, βέβαια, κάπως ἀδύνατη, ἀλλὰ τὴν βρίσκω πιὸ ὁμορφη... Τὰ μάτια της ἔχουν γίνει πιὸ μεγάλα κι' αὐτὴ ἡ κιτρινάδα ποὺ ἔχει τὸ πρόσωπό της τὴν ἐξαϋλώνει... Τὸ κάτω κάτω, κανεὶς δὲν θὰ πῆ πὼς ὁ Φόρτης πῆρε μιὰ ἄσχημη γυναῖκα. Ἀλλ' ἂς τελειώνωμε, Θεέ μου! Γιατί ἀργοῦμε τόσο πολύ;»

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ μητέρα τῆς Ἄννας ἔλεγε στὴν κόρη της:

—Τί ἔχεις ν' ἀπαντήσης στὴν τόσο κολακευτικὴ γιὰ μᾶς πρότασι τοῦ κυρίου Φόρτη· Μίλησε, λοιπόν...

Ἡ Ἄννα γύρισε ἀργὰ τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος της.

— Τί θέλετε νὰ σᾶς πῶ, μαμά; ρώτησε.

— Μὰ ἂν δέχεσαι, παιδί μου... ἂν δέχεσαι νὰ παντρευτῆς τὸν κύριο Φόρτη... Ἔλα, μὴ ντρέπεσαι... Ὅλες οἱ νέες ἀγαποῦν ἕναν ἄντρα... Λοιπόν...

— Δὲν ἀγαπάω τὸν κύριο Φόρτη, μαμά.

Αὐτὰ τὰ λόγια εἰπώθηκαν ἤρεμα, ἀβίαστα, φυσικά.

Ἡ μητέρα της ἀναταράχτηκε πάνω στὸ κάθισμά της.

—Ἡ στιγμὴ εἶνε σοβαρή, Ἄννα, εἶπε αὐστηρὰ στὴν κόρη της. Δὲν μπορεῖς, λοιπόν, νὰ παίζης.

— Δὲν παίζω, μαμά.

—Ἀλλὰ τὸν εἶχες ἀγαπήσει... Ἂν καλάλαβα καλὰ τὰ λόγια τοῦ κυρίου Φόρτη, συναντιόσαστε κρυφά... Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ κάμω τώρα παρατηρήσεις, γιατὶ δὲν εἶπε τίποτα στὴ μητέρα σου, ὅπως εἶχες ὑποχρέωσι... Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς εἴχατε συμπαθήσει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον... πὼς ἀγαπιόσαστε...

—Ὄχι, μαμά, ἀπάντησε ἡ Ἄννα. Δὲν εἶχα ἀγαπήσει ποτὲ τὸν κύριο Φόρτη.

Ἡ μητέρα της κύτταξε μὲ ἀπόγνωσι ὁλόγυρα.

—Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, εἶπε. Πῶς μπορεῖ νὰ μὴν τὸν εἶχες ἀγαπήσει;

— Εἶχα γελαστῆ, ἐξήγησε ἡ Ἄννα.

—Ὁ κύριος Φόρτης, ὅμως, σὲ ἀγαπάει.

—Ὁ κύριος Φόρτης εἶχε γελαστῆ ὅπως κι' ἐγώ...

—Ἄννα!

Ὁ πατέρας τοῦ Ἀλέκου νόμισε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐξομαλύνη τὰ πράγματα.

—Ἂς τ' ἀφήσωμε αὐτά, κυρία Μαρέλη, εἶπε. Νέοι εἶνε καὶ μποροῦν νὰ ἔχουν τὰ πείσματα καὶ τοὺς τσακωμούς τους... Ἀγαπήθηκαν, ἀγαπιοῦνται, δὲν ἀγαπιοῦνται, αὐτὰ θὰ τὰ βροῦν μόνοι τους, ἀφοῦ παντρευτοῦν... Ἐκεῖνο ποὺ ἤθαμε νὰ ποῦμε ἐδῶ σὲ σᾶς καὶ στὴν κόρη σας εἶνε ὅτι τόσον ὁ γυιός μου ὅσον κι' ἐγὼ ἐπιθυμοῦμε αὐτὸς ὁ γάμος νὰ γίνη ἀμέσως. Ὑποθέτω ὅτι πάνω στὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησις...

— Βέβαια, συμφώνησε ἡ μητέρα τῆς Ἄννας.

Καὶ πρόσθεσε γιὰ νὰ τηρήση τὰ προσχήματα:

— Δὲν ἔχω συζητήσει ἀκόμη μὲ τὸν ἄντρα μου, ἀλλ' εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν θὰ ἔχη ἀντίρρησι.

—Θαυμάσια! εἶπε ὁ Φόρτης. Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ κανονίσωμε τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου. Αὐτὸ μόνο θέλουμε νὰ μᾶς πῆ ἡ δεσποινὶς Ἄννα... Σὲ μιὰ ἑβδομάδα;... σὲ δύο;

— Ναί, αὐτὸ μόνο νὰ μᾶς πῆς Ἀννούλα, τὴν παρακάλεσε κι' ἡ μητέρα της.

Ἡ Ἄννα δὲν δίστασε οὔτε στιγμή.

— Ποτέ! ἀπάντησε.

— Πῶς; ξαφνιάστηκε ἡ μητέρα της. Δὲν θέλεις νὰ παντρευτῆς τὸν κύριο Φόρτη;

— Νομίζω ὅτι σᾶς τὸ εἶπα, μαμά.

—Ἀλλά...

Ὁ μόνος ποὺ δὲν εἶχε μιλήσει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦταν ὁ Ἀλέκος.

Δὲν εἶχε σκεφτῆ ποτὲ πὼς ἡ Ἄννα μποροῦσε νὰ ἔχη ἀντιρρήσεις. Καὶ τὴν ἀρχικὴ ἄρνησί της τὴν εἶχα ἀποδώσει στὴν ἐπιθυμία της νὰ φανῆ ὅτι δὲν ὑποχωροῦσε ἀμέσως. Ἀλλὰ τὰ τελευταῖα λόγια της τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσι. Καὶ περισσότερο ἀπ' αὐτὰ τὸν ἐξέπληξε ὁ κατηγορηματικὸς τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο τὰ εἶχε πῆ.

Ἡ Ἄννα δὲν τὸν ἤθελε λοιπόν; Αὐτὸ δὰ ἔλειπε.

Αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτο μαστίγωμα τοῦ ἐγωϊσμοῦ του τὸν ἔκαμε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν ἀπάθειά του.

Ἡ Ἄννα δὲν τὸν ἤθελε; Ἀλλ' αὐτὸ τοῦ φαινόταν ἀκατανόητο. Καὶ τὰ χρήματά του κι' ἡ θέσι τοῦ πατέρα του, ὅλα αὐτά, λοιπόν, δὲν ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὴν κάμουν νὰ ξεχάση τὸ κακὸ — ἔστω! — φέρσιμό του ἀπέναντί της; Καὶ ἡ τωρινὴ ταπείνωσί του δὲν λογαριαζόταν; Γιατὶ ἦταν ταπείνωσι τὸ ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ ἄρνησί του, εἶχε πάει γιὰ νὰ πέση στὰ πόδια της καὶ νὰ τὴν παρακαλέση νὰ γίνη γυναίκα του. Εἶχε κουβαλήσει, μάλιστα, καὶ τὸν πατέρα του, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὴν ταπείνωσι ἀκόμη μεγαλύτερη. Καὶ τὸ παιδί; Οὔτε αὐτὸ τὸ λογάριαζε; Ἡ ἄρνησί της θὰ εἶχε σὰν ἀναπόφευκτη συνέπεια τὴν ἀτίμωσι τὴ δική της καὶ τοῦ σπιτιοῦ της. Οὔτε αὐτή, λοιπόν, δὲν τὴν συγκινοῦσε;

Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνο ὁ ἐγωϊσμός του, ποὺ εἶχε μαστιγωθῆ. Εἶχε πληγωθῆ ἐπίσης καὶ στὰ αἰσθήματά του. Γιατὶ τὴν Ἄννα τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε. Κι' αὐτὴ τὸν εἶχε ἀγαπήσει. Πῶς τώρα ἔλεγε πὼς εἶχε γελαστῆ;

Σιγὰ-σιγὰ κάποιο φῶς ἔμπαινε μέσα στὴν ψυχή του. Καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ φῶς ὅλα τὰ πράγματα τοῦ ἐμφανίζονταν διαφορετικὰ ἀπὸ πρίν.

Ἦταν δυνατόν, λοιπόν, νὰ εἶχε ξεπέσει τόσο πολύ, ὥστε ἡ Ἀννούλα νὰ τὸν ἀποστρεφόταν καὶ νὰ τὸν περιφρονοῦσε;

— Κυρία Μαρέλη, παρακάλεσε, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ μιλήσω μερικὰ λεπτά... Ἰδιαιτέρως μὲ τὴν κόρη σας;

— Πολὺ εὐχαρίστως, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη.

Καὶ γύρισε ἀμέσως στὴν Ἄννα.

— Περάστε μὲ τὸν κύριο Φόρτη στὸ μικρὸ σαλονάκι, τῆς εἶπε. Θὰ τὰ πῆτε καλύτερα μόνοι σας, πρόσθεσε, προσπαθώντας νὰ χαμογελάση.

Ὁ Ἀλέκος ἔκαμε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κάθισμά του. Ἀλλ' ἡ Ἄννα δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της.

— Δὲν ἔχομε νὰ συζητήσωμε τίποτα μὲ τὸν κύριο Φόρτη, ποὺ νὰ μὴ μποροῦμε νὰ τὸ ποῦμε καὶ μπροστά σας, εἶπε.

Ὁ Ἀλέκος ξαναβυθίστηκε στὴν πολυθρόνα του.

—Ὅπως νομίζεις, Ἄννα, εἶπε πεισμωμένα.

Κι' ὡστόσο, αἰσθανόταν τὴν ἐπιθυμία νὰ πέση στὰ πόδια της γιὰ νὰ τὴν παρακαλέση νὰ τὸν συχωρέση.

Αὐτὸ ἦταν κάτι τὸ καινούργιο ποὺ δὲν τὸ εἶχε αἰσθανθῆ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἡ ἄρνησί της, ἀντὶ νὰ τὸν ἐξοργίση, τὸν ἔκανε πιὸ ταπεινό. Καί, πρᾶγμα περίεργο, ψάχνοντας μέσα στὴν καρδιά του, εὕρισκε τώρα πὼς ἀγαποῦσε πάντα τὴν Ἄννα, πὼς δὲν εἶχε πάψει νὰ τὴν ἀγαπᾶ ποτέ.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

—Ἄννα, εἶπε ταπεινά, ὁμολογῶ ὅτι φέρθηκα ἄσχημα ἀπέναντί σου. Ἀλλὰ τώρα κατάλαβα τὸ λάθος μου καὶ σοῦ ζητάω νὰ μὲ συχωρέσης...

—Ὄχι, δὲν μ' ἔφερε ἐδῶ ὁ πατέρας μου. Ἤρθα μόνος μου... μὲ τὴ δική μου θέλησι... Γιατὶ ξέρω πὼς μόνο κοντά σου θὰ μπορέσω νὰ εἶμαι εὐτυχισμένος.. Κι' ἔπειτα, μᾶς συνδέουν τόσα πράγματα, πού, κι' ἂν ἀκόμη τὸ θέλαμε, δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ φύγωμε ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι.

— Δὲν μᾶς συνδέει τίποτα πιά, τοῦ ἀπάντησε. Ὅ,τι ἔγινε στὸ παρελθὸν ἀνήκει στὸ παρελθὸν καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξαναζωντανέψη. Τὸ μόνο ποὺ μᾶς μένει τώρα εἶνε νὰ χωρίσωμε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια

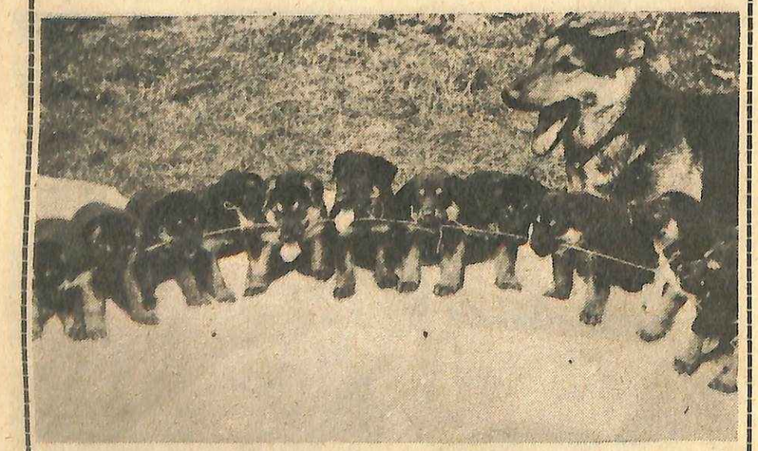

ΡΕΚΟΡ ΤΕΚΝΟΓΟΝΙΑΣ ΣΚΥΛΑΣ

Ἡ Ροῦμπυ, τὸ θηλυκὸ λυκόσκυλο ἑνὸς Δανοῦ ἀγρότη, ἔφερε πρὸ ἡμερῶν στὸν κόσμο δώδεκα σκυλάκια, ὅλα κανονικὰ καὶ ὑγιέστατα. Ἡ σκύλα κατέρριψε μὲ τὸν τοκετὸ αὐτὸ κάθε προηγούμενο ρεκὸρ τεκνογονίας. Ἡ Ροῦμπυ ὅμως ἀδυνατεῖ νὰ χορτάση μὲ τὸ γάλα της τόσα στόματα καὶ τὸ κενὸ συμπληρώνεται μὲ μπιμπερόν. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Ροῦμπυ παζάρει μαζὶ μὲ τὰ νεογέννητά της καὶ φαίνεται σὰν νὰ ὑπερηφανεύεται γιὰ τὸ κατόρθωμά της.

28 Ὀκτωβρίου 1940

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΟΥ "ΤΡΑΠΕΖΟΕΙΔΟΥΣ"

—Κάτσε να σοῦ φήσω μιὰ ρέγγα... εἶπε ὑτὸν τυφλό.

Ἡ μάχη μάνιαζε γιὰ τὸ «τραπεζοειδές». Ἦταν ἕνα κλειδὶ τοποθεσίας στ' ἀντερείσματα τῆς Κάμιας, τοῦ πιὸ σκουντουφλοῦ βουνοῦ, ποὖχαμε ἀπαντήσει στὴν προέλασί μας. Οὔτε Μόροβα, οὔτε Νεμέρτσικα, οὔτε Τρεμπεσίνα, μπορούσανε νὰ συναγωνιστοῦνε στὸ αὐστηρὸ σουλοῦπι, στὶς ἀπότομες γραμμές, στὰ ἐμπόδια... Ἔδινε μιὰ ἰδέα πελώριου ἀγριογούρουνου, μ' ἀραιὸ τρίχωμα καὶ φοβερὰ κοκκαλιάρικο κορμί, ὅλο γκρεμοὺς καὶ βάραθρα. Καὶ τὰ ριζοβούνια του ἦταν ἀντάξια κορνίζα, τὸ ἕνα πιὸ ἀπότομο ἀπὸ τ' ἄλλο, μὲ βαθειὰ φαράγγια κι' ἀζύγωτες κατηφοριές.

Τὸ «τραπεζοειδὲς» ἦταν ἀπ' αὐτά, ἕνας διαολεμένος ὄγκος, ποὺ ὕψωνε στὸν μολυβένιο φθινοπωρινὸν οὐρανὸ ἕνα ὀροπέδιο μικρό, σὲ σχῆμα γεωμετρικοῦ τραπεζίου. Ὁ ἐχθρὸς εἶχε ὀργανώσει ἐκεῖ γερὴ ἀντίστασι, μιὰ καὶ τὸ «τραπεζοειδὲς» ἦτανε κλειδὶ τῆς ὀρειγῆς ἐκείνης τοποθεσίας. Καὶ κρατοῦσε γερά, μ' ἕνα τάγμα πεζικό, ἐνισχυμένο μ' ἕνα τάγμα ὅλμων.

Τὰ φανταράκια μας εἶχανε τρελλαθῆ. Ριχνόντουσαν μὲ λύσσα στὶς ἀνηφοριές του, μὲ λύσσα, μὲ μανία, νὰ φτάσουν στ' ὀροπέδιο, νὰ τὸ πάρουν, ἀλλὰ καὶ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τοὺς ὅλμους, ποὺ ἀδιάκοπα σκάζανε, σὲ θέσεις καλὰ ἐπισημασμένες ἀπὸ πρίν, καὶ θέριζαν. Ἔπρεπε νὰ φτάσουν, ὅσο μπορούσανε πιὸ γρήγορα, γιατὶ δὲν εἶχανε ποῦ νὰ καλυφθοῦν. Δὲν ὑπῆρχαν σ' αὐτὲς τὶς διαολοπλαγιὲς παρὰ κάτι ἄγριες κι' ἀτροφικὲς ἀγριοβαλανιδιές, κοντοστούπικες, μ' ἀραιὲς φυλλωσιὲς κι' ἀτροφικοὺς κορμούς, ποὺ μονάχα ὑποθετικὰ καὶ ψυχολογικά, κι' ὄχι πραγματικά, τοὺς προστάτευαν. Καὶ ἡ κόλασι τῆς ἐχθρικῆς φωτιᾶς, τόσο δυνάμωνε καὶ γινόταν ἀνυπόφερτη. Τότε τὰ φανταράκια τάπιανε τὸ νευρικό τους: Πετάγανε τοὺς σάκκους, γιὰ νἄναι ἀλαφρότεροι, ἔβαζαν ἀστραπιαία τὴ λόγχη κι' ἀπὸ τὰ στήθια τους πεταγόταν, ἄθελα, ἡ ἄγρια κραυγή, ποὺκανε τὰ φαράγγια ν' ἀντιλαλοῦν:

— Ἀέραααα!...

Κι' ἐσκαρφάλωναν μ' ὁρμὴ ὡς ἀπάνω, ἀφίνοντας ἐδῶ κι' ἐκεί, ἀπὸ κανένα κουφάρι «συνάδελφου».

★

Αὐτὸ τὸ τραγικὸ παιγνίδι εἶχε γίνει, ὡς τώρα, δυὸ φορές... Γιατί, καθὼς φτάνανε στ' ὀροπέδιο, δυὸ φωλιὲς ἐχθρικὰ πολυβόλα, καμουφλαρισμένα, κρυμμένα κι' ἀνεξιχνίαστα, τοὺς βάζανε ἀνάμεσα σὲ δυὸ φωτιὲς κι' ἀφοῦ τοὺς ἀναχαίτιζαν, στρώνοντας κάτου νεκροὺς καὶ λαβωμένους, ἕνα ἐχθρικὸ τμῆμα, ξεκούραστο, ἔκανε ἄμεση ἀντεπίθεσι καὶ τοὺς ἔρριχνε πάλι στὴν πλαγιὰ ποὺ εἶχαν ἀνεβῆ μὲ τόσες θυσίες.

Ὅμως αὐτὴ τὴ φορά, εἶχανε σωθῆ τὰ ψέμματα! Ἑτοιμαζόταν ἡ τρίτη ἐπίθεσι, πολὺ καλύτερα ἑτοιμασμένη κι' ὠργανωμένη ἀπὸ τὶς δυὸ πρῶτες. Εἶχανε φτάσει ξεκούραστες ἐνισχύσεις, μιὰ μοῖρα πυροβολικοῦ κι' ἕνα τάγμα φανταράκια· καὶ συνάμα μάζες πυρομαχικά, γιὰ τοὺς ἄντρες καὶ τὰ κανόνια. Εἶχα μυριστῆ τὴν ἑτοιμασία κι' ἀπὸ βραδὺς ἔτρεξα νὰ προλάβω νὰ παρευρεθῶ, θεατής, στὴν τρίτη αὐτὴ πρᾶξι τοῦ δράματος.

— Ὡς τὶς τρεῖς καὶ ζαβολιά! — λέγαν οἱ φαντάροι.

Καὶ τρίβανε τὰ χέρια τους, νὰ ζεσταθοῦν, γιατὶ ἔκανε παγωνιά, ἀπὸ κεῖνες τὶς ἀνελέητες τῆς Κάμιας. Φιλοξενήθηκα στὴν τέντα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς μοίρας πυροβολικοῦ, τὴ νύχτα, κοιμήθηκα κοντὰ σὲ μιὰ σόμπα ἐκστρατείας, ὡς τὶς δυὸ τὸ πρωΐ, ποὺ φύγαμε μὲ τὸν ἀρχηγό, γιὰ τὸ παρατηρητήριό του. Πήγαμε, ὅσο μπορούσαμε πιὸ ἀθόρυβα, ἀπὸ ἕνα μονοπάτι, καλὰ προφυλαγμένο ἀπὸ τὰ πυρὰ τοῦ ἐχθροῦ, μ' ὅλο ποὺ ροχάλιζε κι' αὐτὸς τέτοια ὥρα. Ἐγκατασταθήκαμε σ' ἕνα λάκκο βαθύ, στρογγυλό, σκεπασμένο μὲ πουρναρόκλαρα, δοκιμάσαμε τὸ τηλέφωνο, νὰ ἰδοῦμε ἂν ἀκούγονταν καλὰ τὰ σήματα τοῦ ἀρχηγοῦ κάτω στὰ κανόνια καὶ προσμέναμε ν' ἀρχίση νὰ χαράζη...

★

Ἤτανε κάτι συνταραχτικὸ αὐτὸ ποὺ ἀκολούθησε. Ἅμα τὸ θαμπόφωτο τῆς πρώτης αὐγῆς χάραξε τὴν ἀχνογάλαζη γραμμή του στὰ σύγνεφα τῆς ἀνατολῆς, μιὰ φοβερὴ χλαπαταγὴ σηκώθηκε ἀπ' τὰ κανόνια μας. Οἱ πλαγιὲς τραντάζονταν ἀπὸ σεισμό, ὁ ἀέρας καιγότανε ἀπὸ τὶς τροχιὲς τῶν ὀβίδων, ποὺ ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν σὰν κοπάδι γουρούνια, ποὺ τὰ σφάζουν. Οἱ λάμψεις ἀπὸ τὶς ἐκρήξεις ἤτανε πυκνές, ἀφίνοντας ἔπειτα μεγάλες μαῦρες βοῦλες πάνω στὸ χιόνι... Ὁ ἐχθρὸς ἀπαντοῦσε μὲ λύσσα.

Αὐτὸ βάσταξε ἀπάνω μιὰ ὥρα, ὥσπου τὰ κανόνια τοῦ ἐχθροῦ σώπασαν ὁλότελα. Ἀκολούθησε λίγα λεπτὰ βουβαμάρα. Κι' ὕστερα πυκνὲς μπαταριὲς ντουφεκιῶν πεζικοῦ. Σὲ λιγάκι ἀρχίσαμε νὰ ξεχωρίζουμε τὰ φανταράκια νὰ σκαρφαλώνουν κλιμακωτά, μέσα σὲ φλόγες ἀπὸ ὅλμους, ποὺ κεντοῦσαν τὶς γραμμές τους. Τὸ πυροβολικό μας ξανάρχισε. Τὰ τεράστια, πύρινα δάχτυλά του σὰν νἄψαχναν νὰ βροῦν στ' ὀροπέδιο καὶ στὰ χείλια τοῦ «τραπεζοειδοῦς» τὶς θέσεις τῶν ὅλμων.

Εἶδα μὲ τὰ στερεοσκοπικὰ κιάλια κάποιες ἀνατινάξεις... Καὶ ὅμως οἱ ἐχθρικοὶ ὅλμοι ἐξακολουθοῦσαν ἀμείλικτοι. Τρεῖς εἶχαν ἀπομείνει ἀπὸ τοὺς βαρεῖς. Ὅμως δούλευαν μὲ πεῖσμα, μ' ἀπόγνωσι. Τέλος ἤρθε — καὶ πόσο γλήγορα — ἡ σειρὰ τῆς λόγχης. Ἀκούσαμε τὸ «ἀέρα» τῶν φαντάρων καὶ εἴδαμε τοὺς ἐχθροὺς νὰ πηδᾶνε σὰν ἀκρίδες ἀπὸ τὰ χαρακώματά τους καὶ νὰ φεύγουν, νὰ ρίχνωνται πρὸς τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ «τραπεζοειδοῦς».

Μὲ σφιγμένη καρδιά, προσμέναμε τώρα ν' ἀκούσουμε καὶ νὰ **βροῦμε τὴν ἐχθρικὴ ἀντεπίθεσι: Τίποτα! Αὐτὴ τὴ φορά, τὸ φευγιό** του ἦταν ὁριστικό. Τὸν παρακολούθησα μὲ τὶς διόπτρες, ὥσπου χάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ φρύδι γειτονικοῦ ὑψομέτρου. Ἀκολούθησε βαθειὰ ἡσυχία. Ἕνα χαρούμενο σάλπισμα τὴν ἔκοψε.

— Πάει, τοὺς τὸ πήραμε! — εἶπε ὁ ἀρχηγός.

Καὶ ἄνοιξε τὸ σάκκο μὲ τὸ ψωμὶ καὶ τὰ τροφίμα, νὰ κολατσίσουμε. Εἶχε τυρί, κονσέρβες, αὐγὰ βραστά. Ἥπιαμε οὐζο ἀπὸ τὰ παγούρια μας.

— Πόσο νὰ κόστισε σ' ἄντρες; — ρώτησα τὸν ἀρχηγό — αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησι;

— Δὲν μπορῶ νὰ ὑπολογίσω... Θὰ τὸ μάθουμε αὔριο...

— Ἀκούσαμε βήματα πρὸς τὸ μέρος μας. Καί, σὲ λίγο, εἴδαμε Ἀκούσαμε βήματα νὰ κατηφορίζουν ἀπὸ τὸ μονοπάτι. Ὁ ἕνας πηδὸ φανταράκια νὰ κατηφορίζουν ἀπὸ τὸ χέρι τὸ συνάδελφό του, ποὺ γαινε μπροστά, κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ συνάδελφο τοῦ, ποὺ περπατοῦσε μὲ τὸ κεφάλι ριγμένο πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀβέβαιο βῆμα. Ἅμα ζύγωσαν, εἴδαμε ὅτι ἦταν τραυματίας. Ἕνα μεγάλο, μὰ κάπως ἀλαφρὸ τσουρούφλισμα ἦταν ἁπλωμένο στὸ πρόσωπό του περίβαλλε ζωηρότερο ἐγκαύμα. Ὅμως τὴν περιοχὴ τῶν ματιῶν του

Ὁ ἄλλος, ποὺ τὸν ὡδηγοῦσε πρὸς τὴ σκηνὴ τοῦ χειρουργείου, μᾶς ἐξήγησε:

— Ἡ φλόγα ἑνὸς ὅλμου... ἡ λάμψι, τοῦ πῆρε τὸ φῶς του...

Κι' ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν τυφλό, τοῦ εἶπε τρυφερά:

— Κάθησε, συνάδελφε, σ' αὐτὴ τὴν πέτρα νὰ ξεκουραστῆς..

— Πεινάω.. — εἶπε αὐτός...

— Κάτσε νὰ σοῦ ψήσω μιὰ ρέγγα...

Τὸν ἔβαλε νὰ καθήση, ἔβγαλε μιὰ ρέγγα ἀπ' τὸ σακκίδιό του Ζύγωσα. ἄναψε μικρὴ φωτιὰ μὲ φρύγανα κι' ἄρχισε νὰ τὴν ψαίνη. μένος, τὸν τυφλό:

— Πονᾶς;

— Λίγο... — εἶπε.

Θέλησα νὰ τὸν παρηγορήσω:

— Ἔννοια σου καὶ ἡ ἐπιστήμη σήμερα κάνει θαύματα

— Θὰ ξαναβρῆς τὸ φῶς σου καὶ σύντομα...

Τότε, αὐτὸ τὸ φανταράκι, μοῦ ἀποκρίθηκε, ὅπως δὲν πρόσμενα:

— Τοὺς εἶδα νὰ φεύγουν... Τί ἄλλο χρειάζεται πιὰ νὰ ἰδῶ;

Τοῦσφιξα τὸ χέρι καὶ τὸ παραμορφωμένο του πρόσωπο φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα παιδιάστικο χαμόγελο. Δὲν εἶχε καμμιὰ ἰδέα ὅτι ἦταν ἥρωας!

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Ὁ Χίτλερ πνίγηκε Μ' ΕΝΑ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ;

Οἱ κονσέρβες καὶ ἡ γυναικεία φούστα

Μολονότι ἔχουν περάσει τόσα χρόνια ἀπ' τὸ τέλος τοῦ πολέμου, δὲν ἔχει ἐξακριβωθῆ ἀκόμη μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα ἡ τύχη τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπίσημη ἐκδοχή, αὐτοκτόνησε στὸ ὑπόγειο καταφύγιο τῆς Καγκελλαρίας τοῦ Ράϊχ, μαζὶ μὲ τὴν ἀγαπημένη του Εὔα Μπράουν, ποὺ τὴν εἶχε παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες. Ἀμέσως κατόπιν, οἱ ἔμπιστοι του ἔβγαλαν ἔξω στὸν κῆπο τὰ δυὸ πτώματα, τὰ βρέξανε μὲ πετρέλαιο καὶ τοὺς βάλανε φωτιά. Ὕστερα θάψανε τὰ λείψανά τους.

Ὡστόσο, παρ' ὅλες τὶς ἔρευνες ποὺ ἔγιναν, δὲν βρέθηκε πουθενὰ οὔτε ἴχνος ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα αὐτά. Δὲν ὑπάρχει δὲ καμμιὰ ἀπόδειξι πὼς ἡ ἐπίσημη αὐτὴ ἐκδοχὴ εἶναι ἡ ἀληθινή.

Κάθε τόσο λοιπόν, βλέπουν τὸ φῶς στὸν παγκόσμιο τύπο διάφορες περίεργες ἀφηγήσεις γιὰ τὸ τέλος τοῦ Χίτλερ καὶ τῆς Εὔας Μπράουν. Ἡ νεώτερη ἀπ' ὅλες εἶναι ἡ ἑξῆς, ποὺ τὴν ὑποστηρίζει τώρα ἕνας Ἄγγλος δημοσιογράφος:

Τὸ 1949, ὁ πιλότος τῆς Λουφτβάφε Πέτερ Μπάουμγκαρτ δικάσθηκε στὴν Πολωνία ὡς ἐγκληματίας πολέμου. Στὴν ἀπολογία του λοιπόν, ἀνέφερε πὼς, στὶς 28 Ἀπριλίου 1945, μετέφερε μὲ τὸ ἀεροπλάνο του τὸ Χίτλερ, τὴν Εὔα Μπράουν καὶ μερικοὺς σημαίνοντας Ναζῆδες ἀπ' τὸ Βερολῖνο σὲ κάποιο ἀεροδρόμιο τῆς Δανίας, κοντὰ στὰ σύνορα.

Ἐκεῖ, ὁ Χίτλερ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ πιλότου καὶ τοῦ ἔδωσε γι' ἀνταμοιβή του ἕνα τσὲκ 5.000 λιρῶν. Ὕστερα, ὅλοι οἱ ταξιδιῶτες ἐπιβιβάσθηκαν σ' ἕνα ὑποβρύχιο.

Στὶς 4 Μαΐου, τρεῖς μέρες δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ τὴν τελικὴ ὑποταγὴ τῆς Γερμανίας, σμήνος βρετανικῶν βομβαρδιστικῶν πετοῦσε πάνω ἀπ' τὸ στενὸ Λιλλεμπάελτ τῆς Δανίας, ὅταν συνάντησε ἕνα στολίσκο ἀπὸ ἑπτὰ γερμανικὰ ὑποβρύχια ποὺ πλέανε πρὸς τὸ βορρᾶ. Τὰ ἀεροπλάνα βομβάρδισαν ἀμέσως τὰ ὑποβρύχια αὐτὰ καὶ τὰ βύθισαν.

Μερικὰ χρόνια ἀργότερα, οἱ δανικὲς ἀρχὲς ἐπιχείρησαν τὴν ἀνέλκυσί τους, γιὰ νὰ καθαρίσουν τὰ νερὰ τοῦ στενοῦ, ἀλλ' ἀπέτυχαν.

Τέλος, μιὰ ἐπιχείρησι ἐκμεταλλεύσεως ναυαγίων ἀνέλαβε νὰ τὰ διαλύσῃ μὲ ἐκρηκτικὲς ὕλες καὶ νὰ τὰ πουλήσῃ γιὰ παλησίδερα. Μέσα στὸ πρῶτο λοιπὸν ὑποβρύχιο, οἱ δύτες βρῆκαν πὼς δὲν ὑπῆρχαν καθόλου τορπίλλες. Στὴ θέσι τους εἶχαν στοιβαχθῆ κονσέρβες, σὲ μεγάλη ποσότητα. Ἦταν φανερὸ λοιπὸν πὼς τὸ σκάφος αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ ἕνα πολὺ μακρυνὸ ταξεῖδι.

Στὸ δεύτερο ὑποβρύχιο, βρέθηκε κάτι ἀκόμη πιὸ ἐκπληκτικό: μισὴ γυναικεία φούστα, ἀπὸ βαμπακερὸ ἐμπριμέ! Πῶς μποροῦσε νὰ ἐξηγηθῇ ἡ παρουσία μιᾶς γυναίκας μέσα σ' ἕνα γερμανικὸ πολεμικὸ σκάφος, καὶ ἰδίως σ' ἕνα ὑποβρύχιο, σὲ καιρὸ πολέμου; Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σημειώθηκε αὐτό..

Μολονότι ἐξετάσθηκαν λεπτομερῶς ἀπὸ τὶς δανικὲς ἀρχὲς ὅλα τὰ βυθισμένα ὑποβρύχια, δὲν ἐξακριβώθηκε ποιὰ ἦσαν αὐτὰ τὰ σκάφη, οὔτε καὶ ποιούς εἶχαν ἐπιβάτες, στὸ ὕστατο ταξεῖδι τους.

Ὡστόσο, τὰ στοιχεῖα αὐτὰ διακαιολογοῦν τὴν ὑπόνοια ὅτι ὁ Χίτλερ βρῆκε τὸ θάνατο στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, ἐνῶ ταξεῖδευε μὲ ὑποβρύχιο γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική.

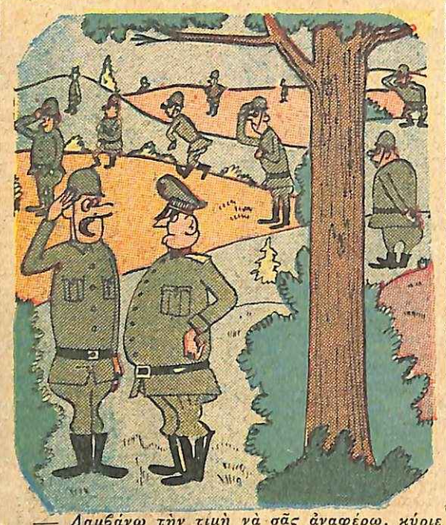

— Δαμβάνω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἀναφέρω, κύριε λοχαγέ, ὅτι καμουφλάραμε τὸ πυροβόλο, ἀλλὰ τώρα δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ξαναβροῦμε!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ

Μ' αὐτὲς τὶς μαῦρες καὶ τὶς μπλὲ σας τὶς ποδιὲς
καὶ τὰ κατάλευκα, λινά σας, γιακαδάκια,
μικρὲς μαθήτριες, ποὺ μ' ἀδολες καρδιὲς
πρωὶ-πρωὶ, παίρνετε δρόμους καὶ σοκάκια,
σᾶς βλέπω πάλι σὰν χαρούμενα πουλιὰ
καὶ οἱ φωνές σας, μᾶς ξυπνοῦν τὶς κοιμισμένες
τὶς ἀναμνήσεις, ἀπὸ χρόνια πιὸ παληά,
ποὺ εἶναι τόσο ἀπ' τὸν καιρὸ ξεθωριασμένες...

*

Μικρὲς μαθήτριες, τὰ κοντά σας τὰ μαλλάκια,
ἄλλα μὲ μποῦκλες κι' ἄλλα μ' ἀλογοουρές,
πῶς κορνιζάρουν τὰ ξυπνά σας κεφαλάκια,
ποϋχουνε τώρα τόσες ἔννοιες σοβαρές...
Τὰ κεφαλάκια σας, ποὺ σκύβουν πάλι τώρα
γιὰ νὰ διαβάσουν κάτι στὸ Συντακτικό,
ἢ τὸ θεώρημα — μποεῖ — τοῦ Πυθαγόρα
ἢ ἕνα κείμενο ἀρχαῖο ἑλληνικό.

*

Καμμιὰ δὲν ἔχετε, φαντάζομαι, λατρεία
γιὰ τὶς σοφίες τῶν προγόνων, τὶς γνωστὲς
καὶ οὔτε ἡ Ἀλγεβρα κι' ἡ Τριγωνομετρία
σᾶς εἶναι τόσο ἀπαραίτητες κι' αὐτές.
Κι' ὅμως διαβάζετε... Παρέα στὴ βραδυὰ σας
ὁ Θουκυδίδης θάναι ἴσως, ὁ ἀρχαῖος,
ἐνῶ, διαβάζοντας, πετᾶ κρυφὰ ἡ καρδιά σας
σὲ κάποιον νέο, ποὺ συναντήσατε τυχαίως.

*

Μικρὲς μαθήτριες. Μὲ γάζια καὶ τσακίσματα
πᾶτε στὸ δρόμο πάντα ξένοιαστες καὶ ὅμως
ἐμεῖς προσέχουμε ποὺ ἀπὸ τερτίσματα
καὶ κελαδήματα πουλιῶν, γεμίζει ὁ δρόμος.
Κι' εἶναι τὸ διάβα σας, ἰδίως τὸ πρωί,
ποὺ τὴ φρεσκάδα σας σκορπίζετε μὲ χάρι,
ὅλο εὐωδιὰ σὰν ἀνοιξιάτικη πνοή
μέσα στὰ γκρίζα τοῦ φθινόπωρου τὰ βάρη...

*

Σᾶρθη ὁ καιρός, θᾶρθη κι' ἡ μέρα, θᾶρθη ἡ ὥρα
ποὺ τοῦ σχολειοῦ, δὲν θὰ φορᾶτε τὴν ποδιά,
δὲν Θὰ διαβάζετε σοφίες τοῦ Πυθαγόρα,
μὰ θἄ...τε ἴσως ἄλλες ἔννοιες στὴν καρδιά.
Ὅτε θ' ἀνοῦτε μέσ' στοὺς δρόμους ἄλλα ἀηδόνια
— τὸ ξέρουμε ὅλοι... εἶναι παράπονο παληό —
κι' ἴσως νὰ λέτ:: Πιὸ καλὰ ἤτανε τὰ χρόνια
ποὺ μόνο βάσανό μας ἦταν τὸ σχολειό...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Μεταθανάτιες ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

Ἀλλὰ τὶς διορθώνουν τὰ δικαστήρια

Ποιὸς ξέρει τί... προηγούμενα εἶχε μὲ το μουστάκι ἕνας κάποιος Λονδρέζος ταπετσιέρης! Πάντως, ὅταν πέθανε τελευταίως, ἄφησε μὲ τὴ διαθήκη του 10 λίρες σὲ κάθε συνάδελφό του, ἀλλὰ μὲ τὸν ρητὸ ὅρο, ὅτι δὲν θὰ διατηρῇ καθόλου μουστάκι σ' ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωή του. Ὅσοι εἶχαν ἤδη μουστάκια καὶ δὲν δέχονταν νὰ ξυριστοῦνε, θὰ παίρνανε μόνο 5 λίρες.

Ἐξ ἄλλου, πρὸ 3 ἐτῶν, ἕνας πρώην ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ἄφησε μὲ τὴ διαθήκη του σημαντικὰ κληροδοτήματα σὲ διάφορα πρόσωπα, ἄντρες καὶ γυναῖκες. Ὡριζε ὅμως ρητά, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς κληρονόμους των δὲν ἔπρεπε νὰ πίνῃ, νὰ καπνίζῃ, νὰ παίζῃ χαρτιά, νὰ χρησιμοποιῇ πούντρα ἢ κραγιόνι!

Ἕνας ἄντρας ἔχασε κάποτε 51.000 λίρες, γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ πατέρας.

Αὐτὸ συνέβη τὸ 1948. Μιὰ πλούσια γρηὰ κυρία, ποὺ λάτρευε τὰ παιδιά, ἄφησε τὸ ποσὸν αὐτὸ στὸν μοναχογυιό της, μὲ τὸν ὅρο «νὰ γίνῃ πατέρας ἀπὸ νόμιμο γάμο». Συνέπεσε ὅμως τότε ὁ γυιὸς νὰ βρίσκεται σὲ διάστασι μὲ τὴ γυναίκα του, κι' ἔτσι ἀρνήθηκε νὰ δεχθῇ τὴν κληρονομία, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν ὅρον τῆς διαθήκης.

Κάποιος ἄλλος εἶχε ἐρωτευθῆ κρυφὰ μιὰ ξανθούλα γαλανομάτα, που ἀγαποῦσε ὅμως ἄλλον. Θέλοντας λοιπόν, νὰ τῆς δίνῃ συνεχῶς δείγματα τῆς ἀγάπης του καὶ μετὰ τὸ θάνατό του, ἄφησε ἕνα κληροδότημα 3.500 λιρῶν, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τῆς στέλνουν ἰσοβίως ἕνα ὡραῖο τριαντάφυλλο κάθε Σάββατο πρωΐ, πρὶν ἀπὸ τὶς 10. Δὲν ἔπρεπε ὅμως νὰ μάθῃ ποτὲ ἡ ξανθούλα ποιὸς τῆς ἔστελνε αὐτὰ τὰ λουλούδια.

Ἀλλ' ἡ οἰκογένεια τοῦ μακαρίτη προσέβαλε αὐτὴ τὴ διαθήκη του καὶ τὸ δικαστήριο τὴν ἀκύρωσε.

Τὴν ἴδια τύχη εἶχε καὶ ἡ διαθήκη ἑνὸς καμπούρη Γάλλου σερβιτόρου, ποὺ ἄφησε τὴν ἀρκετὰ σεβαστὴ περιουσία του στὸν πλησιέστερο συγγενῆ του, ἕνα ἀνηψιό του, μὲ τὸν ὅρο νὰ παντρευτῇ μέσα σὲ 3 μῆνες μιὰ γυναίκα ἐπίσης καμπούρα! Ἀλλ' ὁ ἀνηψιὸς ἦταν ἤδη ἀραβωνιασμένος μὲ μιὰ ὁμορφη πωλήτρια, κι' ἔτσι ζήτησε κι' ἐπέτυχε τὴν ἀκύρωσι τοῦ περιοριστικοῦ ἐκείνου ὅρου τῆς διαθήκης.

Κάποιος ἡλικιωμένος καὶ πολὺ πλούσιος Ἀμερικανός, παντρεύτηκε μιὰ νέα κι' ὁμορφη κοπέλλα καὶ τὴ βασάνισε σ' ὅλη τὴ ζωή του μὲ τὴ ζήλεια του. Ὅταν πέθανε ξαφνικά, ἄφησε διαθήκη ποὺ τὴν ὡριζε γενικὴ κληρονόμο του, ἀλλὰ τὴς ἐπέβαλλε νὰ μὴν ἐμφανισθῇ ποτὲ στὸν κόσμο μὲ τὸ πρόσωπο ξεσκέπαστο.

Καὶ σ' αὐτὴν ἐπίσης τὴν περίπτωσι, τὸ δικαστήριο ἀκύρωσε τὸ σκληρὸ ὅρο.

Τέλος, ἕνας νέος καὶ τεμπέλης Ἀμερικανός, κληρονόμησε πρὸ ἐτῶν 90.000 δολλάρια ἀπ' τὸ θεῖο του. Ἀλλ' ἡ διαθήκη ὡριζε νὰ τοῦ παραδοθῇ τὸ ποσὸν αὐτό... σὲ καυσόξυλα, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὰ κόψῃ καὶ νὰ τὰ πουλήσῃ μόνος του! Θέλοντας καὶ μή, λοιπόν, ὁ νέος ρίχτηκε στὴ δουλειά, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν κληρονομιά, κι' ἀπὸ τότε θεραπεύθηκε ριζικὰ ἀπ' τὴν τεμπελιά του!

Ἱστορίες τῆς Ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Φώτης Ο ΓΡΟΥΣΟΥΖΗΣ

Ἡ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἄνοιγα τὴν πόρτα γιὰ νὰ μπῇ ὁ ξάδερφός μου ὁ Φώτης, ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν κουζίνα ὁ θορυβος κάποιου γυαλιοῦ, ποὺ ἔσπαγε. Ὁ Φώτης μπῆκε, βάζοντας πρῶτα τὸ κεφάλι του ἀπ' ὅπου ἐξεῖχαν δυὸ πράγματα: Ἡ φαρδειά του καπελλαδοῦρα, ποὺ ἄφηνε νὰ ξεπετάγωνται δυὸ αὐτιὰ σὰν μανιτάρια, καὶ ἡ μακρουλή, σουβλερή του μύτη.

— Βρὲ καλῶς τὸ Φώτη. Πῶς ἦταν αὐτό;

— Ἔτσι, πέρασα νὰ σᾶς δῶ.

Τὸν πέρασα στὸ σαλόνι καὶ πῆγα στὴν κουζίνα, ὅπου ἡ Μαίρη ἑτοίμαζε τὸ πρωϊνό, γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλω τὴν εὐχάριστη πρωϊνὴ ἐπίσκεψι. Μάζευε τὰ σπασμένα γυαλικά.

— Ἂν τὸ βρῆς ποιὸς μᾶς ἦρθε; τῆς εἶπα, κλείνοντας τὴν πόρτα.

— Ὁ Φώτης!

— Τὸν ἄκουσες;

— Ὄχι.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Μούπεσε τὸ φλυτζάνι κι' ἔσπασε. Τί ἄλλο ἤθελα γιὰ νὰ καταλάβω;

— Ἔλα, καϋμένη κι' ἐσύ. Πῶς τὸν ἔχεις παρεξηγήσει ἔτσι τὸν ἄνθρωπο;

— Ἄσε με, μὲ τὸ γρουσούζη! Πάτε ἦρθε στὸ σπίτι μας καὶ δὲν ἔγινε ζημιά;

— Συμπτώσεις.

— Μπά; Καὶ γιατὶ δὲν τυχαίνουν αὐτὲς οἱ συμπτώσεις ἄλλες φορές; Μονάχα ὅταν μᾶς ἔρχεται αὐτὸ τὸ νούμερο, τυχαίνουν ὅλες οἱ ἀναποδιές. Νὰ τὸ δῆς. Δὲν θὰ πάῃ καλὰ ἡ μέρα μας σήμερα.

— Μὴν κακομελετᾶς καὶ βάλε ἕνα φλυτζάνι ἀκόμα.

— Ἂν δὲν σπάσῃ κι' αὐτό!

Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔσπασε. Ἡ Μαίρη προσπάθησε νὰ πάρῃ ἕνα ψεύτικο φιλικὸ χαμόγελο καὶ τὰ κατάφερε. Ὁ Φώτης σηκώθηκε καὶ τὴ χαιρέτησε μὲ χειραψία, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο του. Αὐτὴ τὴ φαρδειὰ γκρίζα ρεμπούπλικα, μὲ τὸ μεγάλο γυριστὸ μπόρ, γαρνιρισμένο στὴν ἄκρη μὲ καφὲ κορδέλλα, ποὺ εἶχε γίνει σκληρή, δὲν ξέρω ἀπὸ πόσες βροχὲς καὶ ἦταν ξεθωριασμένη ἀπὸ τοὺς ἥλιους, δὲν ξέρω πόσων καλοκαιριῶν, ὁ Φώτης δὲν τὴν ἔβγαζε ποτὲ ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Οὔτε ὅταν ἔμπαινε σὲ σπίτια. Λὲς καὶ τὴν εἶχε κολλημένη μὲ τσιρότο στὴ λαιμαρδειά του. Μὰ οὔτε κι' ἔλεγε νὰ τὴν ἀλλάξῃ, νὰ πάρῃ μιὰ καινούργια. Σὰν νὰ ἦταν σῆμα καταστερθέν. Τὸ πρῶτο, μοῦ τὸ εἶχε ἐξηγήσει κάποτε: Τὸ κεφάλι του εἶχε ραμπὶ πρὸς τὰ κρυολογήματα. Τώρα ἦταν καιρὸς νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ τὸ δεύτερο.

— Βρὲ Φώτη, δὲν θ' ἀλλάξῃς καμμιὰ φορὰ καπέλλο;

— Ὄχι. Αὐτὸ κρατάει ἀκόμα καὶ θὰ τὸ φοράω μέχρι ποὺ νὰ λύωση τελείως. Ἀλλὰ καὶ πάλι θὰ τὸ φυλάξω.

— Γιατί; Τόχεις τάμα;

— Ὄχι. Τόχω ἐνθύμιο. Μοῦ τ' ἄφησε ὁ θεῖος ὁ Ἀλέξης, πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν ποὺ πέθανε. Ἐσὺ δὲν ἤσουν ἐδῶ, τότε.

— Πῶς πέθανε; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ Μαίρη.

— Εἶναι κάτι τὸ ἀπίστευτο, εἶπε ὁ Φώτης μὲ θλιμμένη ὄψι καὶ ἡ ρεμπούμπλικα θαρρεῖς καὶ πῆρε κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο πένθιμο ὕφος. Ὁ θεῖος ὁ Ἀλέξης ἦταν καλὰ καὶ περίκαλα. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, λοιπόν, εἶπα μέσα μου: «Δὲν πάω νὰ ἰδῶ τὸ θεῖο;». Καὶ πάω. Ὁ θεῖος Ἀλέξης ἦταν μιὰ χαρὰ καὶ χάρηκε ποὺ μὲ εἶδε. Κι' ἐκεῖ, λοιπόν, ποὺ τὰ λέγαμε, ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα, μὲ κυττάει στὰ μάτια καὶ μοῦ λέει: «Φώτη, χάνομαι!» Καὶ γκάπ! πάφ' τον κάτω.

— Ἔτσι, στὴ στιγμή;

— Στὸ δευτερόλεπτο. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἡ θεία Εὐτέρπη, μοῦ ἔδωσε τὸ καπέλλο τοῦ θείου Ἀλέξη, αὐτὸ ποὺ βλέπετε: «Πάρτο νὰ θυμᾶσαι τὸ θεῖο σου, ποὺ σ' ἀγαποῦσε. Πέθανε στὴν ἀγκαλιά σου. Μόλις τὸ εἶχε ἀγοράσει. Ἀπὸ τότε τὸ φοράω, ὡς ἐνθύμιο...

Ἡ Μαίρη μοῦ ἔριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη σημασία. Ἔκανα κι' ἐγὼ δὲν κατάλαβα. Ἐκείνη προχώρησε πιὸ πολὺ στὸ ζήτημα:

— Δὲν μοῦ λὲς Φώτη, σοῦχει συμβῆ ἄλλη φορὰ νὰ πεθάνῃ ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἐπεσκέφθηκες;

Δαγκώθηκα. Ὁ Φώτης ὅμως ἀπάντησε μὲ ἀφέλεια:

— Ὄχι. Ἦταν ὁ πρῶτος!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε στὴ σάλλα κι' ὁ Μπέμπης, ποὺ μόλις εἶχε ξυπνήσει. Ὁ Φώτης τοῦκανε χαρές:

— Ἔλα στὸ θεῖο!

Κι' ἄνοιξε τὶς χεροῦκλες του.

Ὁ Μπέμπης Ἐκανε νὰ τρέξῃ, ἀλλὰ πράφτασε καὶ τὸν ἅρπαξε ἡ Μαίρη.

— Ὄχι, Μπέμπη. Πήγαινε γρήγορα στὸ δωμάτιό σου.

— Γιατί; ρώτησε ὁ Φώτης.

— Δὲν ξέλω νὰ παίρνῃ ἑάρρος μὲ τοὺς μεγάλους, γιατὶ κακομαθαίνει.

Μοῦκανε νάημα νὰ πάρω τὸν ξάδερφο καὶ νὰ φύγω. Στρκώθηκα. Ἔκανε τὸ ἴδιο κι' ὁ Φώτης. Ἔξω εἶχε ἀρχίσει νὰ βρέχῃ.

— Νὰ πάρῃς τὴν ὀμπρέλλα σου, μοῦ σύστησε ἡ Μαίρη.

Εἴπαμε ἀντίο καὶ βγήκαμε. Μόλις βρέθηκα στὸ πεζοδρόμιο, ἔκανα ν' ἀνοίξω τὴν ὀμπρέλλα. Μὰ κάποιο σῦρμα της δὲν ἤξερα πῶς στράθωσε ξαφνικὰ καὶ μπλέχτηκε κι' Ἐσκισε τὸ μετάξι, σὰν ξουράφι.

— Στάσου Φώτη νὰ πάρω μιὰ ἄλλη.

Ὅταν ἡ Μαίρη εἶδε τὰ χάλια τῆς ὀμπρέλλας, κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Συμπτωσις; εἶπε εἰρωνικά.

— Σύμπτωσις, Μαίρη, ἐπέμεινα.

— Καὶ ποὺ πέθανε ὁ μπάρμπας του στὰ καλὰ καθούμενα, μόλις τοῦ κατε ἐπίσκεψι, κι' αὐτὸ σύμπτωσις!

— Μάλιστα.

— Γρουσουζιὰ εἶναι! φώναξε. Ἐπὶ τέλους πότε θὰ καταλάβῃς ὅτι ὁ ξάδερφός σου εἶναι γρουσούζης;

— Μὰ δὲν μοῦ λές, Μαίρη. Ἐπιτρέπεται, στὸν αἰῶνα τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, νὰ ἐχῃς τέτοιες ἀνόητες προλήψεις; Ποῦ ζοῦμε; Στὸ μεσαίωνα;

— Ἐγὼ μιὰ μιὰ φορὰ θὰ φωνάξω σήμερα νὰ κάνω εὐχέλαιο...

*

Δέκα μέρες ἀργότερα συνάντησα τὸ Φώτη στὸ δρόμο. Εἶχε χαρούμενη ἔκφρασι, ποὺ ποτὲ δὲν θυμάμαι νὰ τὴν εἶχα ξαναδῆ στὰ μοῦτρα του ἄλλη φορά.

— Ἔξεις, μοῦ λέει, ἔπιασα δουλειά.

— Χαίρομαι ποὺ τ' ἀκούω, Φώτη. Τόσον καιρὸ τεμπέλης...

— Σάμπως τόθελα; Ἀλλά, βλέπεις, ἤμουν ἄτυχος. Σ' ἕνα μαγαζὶ ποὺ εἶχα προσληφθῆ ὡς λογιστής, ἔπιασε φωτιά, τὸ θυμᾶσαι. Στὸ ὑπουργεῖο, ποὺ εἶχα διορισθῆ, δὲν στέριωσα. Μ' ἔδιωξαν σὲ μιὰ βδομάδα, γιατὶ ὁ ὑπουργὸς ποὺ μὲ εἶχε διορίσει, παύτηκε τὴν ἄλλη μέρα. Ἀλλὰ τώρα θὰ στεριώσω, γιατὶ ἡ δουλειὰ εἶναι σίγουρη. Μπῆκα στὴν ἑταιρεία «ΜΠΕΡΔΕΜΕΞ», ποὺ παίρνει μεγάλες ἐργολαβίες. Θέσι στέρια σὰν μεπτὸν ἁρμέ. Ἐκεῖ ἔχω μέλλον.

— Ἀλλὰ τὴ ρεμπουμπλίκα δὲν τὴ βγάζεις. Κι' αὐτὴ μπετὸν ἁρμέ!

Ἀνάγγειλα τὴν εἴδησι στὴ Μαίρη. Αὐτὴ κούνησε τὸ κεφάλι της μὲ δυσπιστία.

— Θὰ ἰδῆς ὅτι κάτι θὰ γίνῃ!

Χρειάστηκε ἕνας μῆνας γιὰ νὰ γίνῃ. Ἡ «ΜΠΕΡΔΕΜΕΞ» βάρεσε διάλυσι. Χρεωκόπησε.

— Σύμπτωσις! εἶπε πάλι εἰρωνικὰ ἡ Μαίρη.

— Ὄχι, γρουσουζιά! Δηλαδή, θὲς νὰ πῆς ὅτι ἂν δὲν ἔπιανε ἐκεῖ δουλειὰ ὁ Φώτης, ἡ ἑταιρεία δὲν θὰ φαλίριζε.

— Ὄχι!

— Αἴ, τί νὰ σοῦ πῶ τώρα. Σάμπως καταλαβαίνεις ἀπὸ οἰκονομολογικά, νὰ σοῦ πῶ ὅτι οἱ δουλειὲς τῆς «ΜΠΕΡΔΕΜΕΞ» εἶχαν ἀρχίσει νὰ στραβώνουν ἀπὸ καιρό; Γιὰ διάβασε τὶς ἐφημερίδες.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ διαβάσω ἐφημερίδες. Διαβάζω στὰ μάτια τοῦ ξαδέρφου σου καὶ βλέπω τὴ γρουσουζιά. Μὲ κεφαλαῖα!

— Ἀφελὲς γυναῖκες!...

*

Μεσημέρι καὶ τρώγαμε καὶ χτύπησε ἔντονα καὶ τρεῖς φορὲς τὸ κουδοῦνι. Ἦταν ἡ Ντίνα, ξαδέρφη μου κι' αὐτή, λαμπρὴ καὶ νόστιμη κοπέλλα καὶ νοικοκυρὰ ἀπὸ κεῖνες ποὺ βγάζει τὸ σόι μας. Μπῆκε νευρικὴ καὶ βουρκωμένη.

Τί ἔχεις Ντίνα;

Ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ξέσπασε σὲ κλάμα.

— Τσακώθηκα μὲ τὸ Χρῆστο!

— Μὲ τὸ Χρῆστο; Ἀδύνατον! εἶπε ἡ Μαίρη. Ἐσεῖς εἴσαστε σὰν περιστεράκια.

— Ἤμαστε μέχρι σήμερα τὸ πρωΐ. Τέσσερα χρόνια παντρεμένοι, δὲν εἴχαμε πῆ οὔτε μιὰ πικρὴ λέξι μεταξύ μας. Καὶ σήμερα τὸ πρωΐ... Ἔτσι, ἀπὸ ἕνα τίποτα, παιναβάσαμε καὶ φτάσαμε στὸ σπάρωγμο. Μόνο που δὲν ἤρθαμε στὰ χέρια. Ὁ Χρῆστος ἅρπαξε στὸ τέλος τὸ καπέλλο του, φώναξε πὼς δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ πιὰ καὶ βρόντηξε τὴν πόρτα. Κι' ἔφυγε, Μαίρη μου, ἔφυγε. ἔφυγε ὁ Χρηστάκης μου.

Γιά στάσου, Ντίνα. Σταμάτα τὴν κλάψα γιὰ λίγο, νὰ καταλάβουμε. Ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Κάτι θὰ συνέβη. Κάποια σοβαρὴ αἰτία θὰ ὑπάρχῃ.

Καμμιὰ σᾶς λέω. Καμμιά.

Τότε πῶς ἔγινε;

Ἦταν ὀχτωμίση ἡ ὥρα, ὅταν χτύπησε ἡ πόρτα. Λιοίγω. Ἦταν ὁ ξάδερφος τοῦ Χρηστάκη, ὁ Φώτης... λοιπόν...

Ἀρκεῖ Ντίνα. Μὴ μοῦ λὲς παρακάτω! τὴν ἐκοψε ἡ Μαίρη. Αὐτὸς εἶναι ἡ αἰτία. Ὁ Φώτης.

Πῶς αὐτός;

Εἶναι γρουσούζης! ξεφώνησε ἡ Μαίρη κυττάζοντας ἐμένα. Αὐτὸς ὁ φαρμακοπόδαρος γὰ φτοίει. Ὅπου πατήσῃ, πεθαίνει ἄνθρωπος, βάζει φωτιὰ σὲ μαγαζιά, διαλύει ἑταιρεῖες, χωρίζει ἀντρόγυνα!...

Μὰ ὁ καυγὰς ἔγινε ὅταν ἔφυγε,

Ναι. Ἀλλὰ εἶχε ἀφήσει τὸ φαρμάκι του. Μὴν κλαῖς. Ποῦ εἶναι τώρα ὁ Χρῆστος; Θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ καὶ θὰ σοῦ τὸν φέρω πίσω. Μὴ φύγῃς!

Ἡ Μαίρη φευτοντύθηκε στὰ πεταχτὰ καὶ ξεπόρτισε σὰν σίφουνας, μουρμουρίζοντας: «Τὸ γρουσούζη!»

— Μὰ πιστεύεις ἐσὺ σὲ τέτοιες προλήψεις; μὲ ρώτησε ἡ Ντίνα, δταν καλμάρισε πιά.

— Στὸν αἰώνα τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας; Ὄχι, Ντίνα.

— Οὔτ' ἐγώ.

Καὶ οὔτε πίστευα πὼς ἡ Μαίρη θὰ κατάφερνε νὰ φέρῃ πίσω τὸ Χρηστάκη. Καὶ ὅμως. Δὲν εἶχε περάσει οὔτε μιὰ ὥρα καὶ τὸν ἔφερε.

Ὁ σκληρὸς ἄντρας, μὲ τὴ ντροπὴ καὶ τὸ μετάνοιωμα ζωγραφισμένα στὸ πρόσωπο, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ντίνας. Ἔκλαιγαν κι' οἱ δυό, χωρὶς νὰ λένε λέξι. Ἔπειτα μίλησε πρῶτος ὁ Χρηστάκης:

— Συχώρεσέ με, Ντίνα μου. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς μούρθε. Λὲς καὶ

κάποιος μὲ εἶχε ὑπνωτίσει.

— Κι' ἐμένα, Χρηστάκη μου, συχώρεσέ με. Κι' ἐγὼ ἔφταιξα.

— Κανείς σας δὲν ἔφταιξε, φώναξε ἡ Μαίρη. Ἐκεῖνος ὁ μαυροπόδαρος εἶναι ὁ φταίχτης.

Τὸ ἀντρόγυνο εἶχε πιὰ φιλιώσει μὲ στοργὴ κι' ἀγάπη. Ἡ Μαίρη μὲ κύταζε μὲ βλέμμα θριάμβου.

— Συμπτώσεις! μοῦ εἶπε μὲ τὴ γνωστὴ εἰρωνικὴ ἔκφρασι.

— Συμπτώσεις! Συμπτώσεις! ἐπέμεινα πάλι ἐγώ, μὲ φανατισμό.

★

Τέλος πάντων πέρασε κι' αὐτὴ ἡ σύμπτωσι καὶ ξεχάστηκε μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες. Ὁ καθ' ἡμέραν βίος μας εἶχε ἄλλα θέματα καὶ βέβαια δὲν θὰ καθόμαστε νὰ μιλᾶμε γιὰ τὶς γρουσουζιὲς τοῦ Φώτη. Δὲν θὰ τὸ ἐπέτρεπα ἐγώ, ποὺ κήδομαι τῆς σοβαρότητός μου. Κι' ἕνα βράδυ, ποὺ γύρισα στὸ σπίτι, βρίσκω τὴ Μαίρη κρεβατωμένη.

— Τί ἔχεις;

— Ἄρρωστη.

— Πῶς; Πότε;

— Κατὰ τὶς πέντε αἰσθάνθηκα ξαφνικὰ ζαλάδα καὶ λιγοθυμιά. Κόπηκαν τὰ γόνατά μου. Ἤρθα κι' ἔπεσα.

— Τί αἰσθάνεσαι;

— Ἀπ' ὅλα. Πονοκέφαλο, ποὺ πάει νὰ μοῦ φύγῃ τὸ κεφάλι. Μιὰ ἐξάντλησι, σὰν νὰ χάνω τὸν κόσμο. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἔχω.

— Νὰ φωνάξουμε τὸ γιατρό.

Δὲν τῆς βρῆκε τίποτα τὸ συγκεκριμένο.

— Μιὰ ταραχὴ εἶναι ποὺ θὰ περάσῃ, εἶπε. Πάρτε καμμιὰ ἀσπιρίνη. Καὶ ἀνάπαυσις.

Ὅταν ἔφυγε ὁ γιατρός, ἡ Μαίρη παρατήρησε πῶς χαμογελοῦσα.

— Γιατί γελᾶς;

— Ξέρεις τί σκέπτομαι Μαίρη;

— Ὅτι, ἂν εἶχε συμβῇ νὰ μᾶς εἶχε κάνει ἐπίσκεψι ὁ Φώτης, σ' αὐτὸν θὰ τὰ φόρτωνες τώρα. «Ὁ ξάδερφός σου ὁ γρουσούζης!»

— Μὴν τὸν μελετᾶς, σὲ παρακαλῶ. Μόνο ποὺ τὸν ἀνάφερες, αἰσθάνομαι χειρότερα!

Δὲν ξέρω ἂν εἶναι γιατὶ τὸν μελέτησα ἡ γιατὶ ἔτσι ἤτανε νὰ γίνῃ, ἀλλὰ ὁ Φώτης μᾶς ἦρθε πρωὶ-πρωΐ. Στὶς ὀχτώ. Νὰ ρωτήσῃ τί γινόμαστε. Ἅμα τοῦ εἶπα πῶς ἡ Μαίρη εἶναι ἀπὸ χτὲς στὸ κρεβάτι, ἔκρινε ὑποχρέωσί του νὰ περάσῃ στὴν κρεβατοκάμαρα γιὰ νὰ τὴ δῇ. Μὲ τὸ καπέλλο πάντα. Τὸ τί χαρούμενο μοῦτρο ἔκανε ἡ Μαίρη, δὲν λέγεται.

— Πῶς ἦταν αὐτό; τὸν ρώτησε σχεδὸν τρομοκρατημένη.

— Σᾶς σκέφτηκα χτές, εἶπε ὁ Φώτης, μὲ ὅλη τὴν ἀφέλεια ποὺ τὸν χαρακτήριζε.

Ἡ Μαίρη ἔγινε πιὸ ὠχρή.

— Νά. Ἔπιχε νὰ βρῶ μιὰ παλιὰ φωτογραφία, ποὺ εἴχαμε βγάλει ὅλοι μαζί... μεγάλη παρέα... θυμόσαστε; Τότε ποὺ εἴχαμε πάει ἐκδρομὴ στὴ Βάρκιζα καὶ στὸ γυρισμὸ ἔπεσε τὸ λεωφορεῖο ἀπάνω στὸ δέντρο; Εὐτυχῶς δὲν πάθαμε τίποτα... Σὲ ξεχώρισα ἀμέσως, Μαίρη. Ἦσουνα ἡ πιὸ ὄμορφη ἀπ' ὅλες στὴ φωτογραφία καὶ σὲ κύτταζα πολλὴ ὥρα. Καὶ εἶπα: «Τί νὰ γίνεται ἡ Μαίρη; Κι' ὁ Κωστάκης, δηλαδή. Ἂς πάω αὔριο νὰ τοὺς δῶ».

— Τί ὥρα ἦταν ἀπάνω - κάτω; ρώτησε μὲ μισὴ φωνὴ ἡ Μαίρη.

— Μά... Πέντε, πέντε καὶ τέταρτο.

— Ἀκριβῶς ἡ ὥρα ποὺ μοῦρθε ἡ σκοτοδίνη! ξεφώνησε ἡ Μαίρη καὶ κύτταξε ἐμένα.

— Τί μοῦ λές! ἔκανε ὁ Φώτης. Γιὰ φαντάσου σύμπτωσις! Ὥστε καλὰ ἔκανα ποὺ ἦρθα. Λὲς καὶ εἶχα προαίσθημα.

Ἡ Μαίρη μοῦκανε νόημα νὰ τὸν πάρω καὶ νὰ τοῦ δίνουμε. Ἀμέσως συμμορφώθηκα. Τὸ μεσημέρι τὴ βρῆκα καλά. Εἶχε καλέσει μιὰ μυστήρια γυναῖκα καὶ τὴν ἔβρισε.

— Ἂν ξανάρθῃ ἄλλη φορὰ στὸ σπίτι, θὰ τὸν διώξω καὶ νὰ μὴ σοῦ κακοφανῇ! μοῦ δήλωσε ἡ Μαίρη. Γιατί θὰ μᾶς φέρῃ μεγάλη καταστροφή. Εἰδοποίησέ τον μὲ τρόπο, νὰ τὸ ξέρῃ.

Νὰ τὸν εἰδοποιήσω, λέει. Πῶς νὰ πῆς σ' ἕναν ἄνθρωπο καὶ μάλιστα συγγενῆ, πῶς εἶναι γρουσούζης καὶ δὲν τὸν θέλεις σπίτι σου; Δὲν τὸν εἰδοποίησα, λοιπόν. Κι' αὐτὸς ἦρθε. "Ἤτανε πάλι πρωΐ. Ἡ Μαίρη στὴν κουζίνα, ἐγὼ στὴν κρεβατοκάμαρα καὶ τοῦ ἄνοιξε ὁ Μπέμπης. Ὅπου ἀκούω τὸ παληόπαιδο νὰ βάζῃ τὶς φωνές:

—Ὁ θεῖος ὁ γρουσούζης! Ἔξω γρουσούζη! Δὲν σὲ θέλουμε, γρουσούζη!

Καὶ μπρὰφ ἡ πόρτα κλείνει μὲ πάταγο. Ἔτρεξα.

—Ὁ θεῖος ὁ γρουσούζης! μοῦ λέει ὁ μικρός.

Καὶ δὲν μοῦ φάνηκε παράξενο. Εἶχε ἀκούσει τόσες φορὲς αὐτὸν τὸν τίτλο, ὥστε ἐπόμενο ἦταν νὰ τὸν ξεφουρνίσῃ.

Ἄνοιξα τὴν πόρτα. Ὁ Φώτης στεκόταν ἀκουμπισμένος στὸν τοῖχο τοῦ διαδρόμου, μὲ ἔκφρασι παραπονεμένου σκύλου.

—Στάσου κι' ἔρχομαι, τοῦ λέω. Κατεβήκαμε μαζί, βαδίζουμε στὸ πεζοδρόμιο.

—Γιατί ὁ γυιός σου μὲ εἶπε γρουσούζη; μὲ ρωτάει μὲ πίκρα.

—Ἄκου νὰ δῇς τί συμβαίνει, Φώτη. Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ. Ξέρεις ὅτι εἶμαι καὶ ἀνώτερος προλήψεων. Ἀλλά...

Τοῦ ἐξήγησα ὅλη τὴν ἱστορία. Τοῦ ἀνάφερα ὅλα τὰ περιστατικὰ καὶ πῶς τὰ ἑρμηνεύει ἡ Μαίρη.

—Οἱ γυναῖκες εἶναι προληπτικές, Φώτη, τὶς ξέρεις.

—Μὰ ἐπιτρέπεται, Κωστάκη; Στὸν αἰῶνα τῆς ἀτομικῆς βόμβας;

Εἴχαμε σταθῆ κάτω ἀπὸ ἕνα ψηλὸ σπίτι. Καὶ πρὶν τελειώσῃ τὴ φράσι του, ἀκούμε μιὰ ἔντρομη φωνὴ ἀπὸ ἀπέναντι: «Φυλαχθῆτε!» Ἅρπαξα τὸ Φώτη καὶ κολλήσαμε στὸν τοῖχο. Μιὰ γλάστρα πέρασε ξυστὰ ἀπὸ τὸν ὦμο μου κι' ἔσκασε στὸ πεζοδρόμιο.

—Σύμπτωσις! εἶπα καὶ τὸν ἀγριοκύτταξα. Τουλάχιστον, βρὲ Φώτη. Βγάλε αὐτὴ τὴ ρεμπούμπλικα. Ἴσως αὐτὴ νὰ φέρνῃ τὶς συμπτώσεις!

—Ποτέ! εἶπε μὲ πεῖσμα. Μοῦ φέρνει γοῦρι!

Καὶ προχώρησε μονάχος. Βάδιζε μὲ ἀξιοπρέπεια καὶ ὑπερηφάνεια κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται πιὸ κωμικὸς καὶ πιὸ γρουσουζης.

—Ἀπὸ ποῦ ἔπεσε ἡ γλάστρα;

Εἶνε ἕνας πόλισμαν ποὺ ἦρθε νὰ λάβῃ στοιχεῖα.

—Ἀπὸ κεῖνο τὸ φαρδὺ καπέλλο, κύριε πόλισμαν!

★

Ἴσως νἄχατε τὴν περιέργεια νὰ βλέπατε τὴ φάτσα τοῦ Φώτη τοῦ γρουσούζη. Γράψτε μου τὴ διεύθυνσί σας, νὰ σᾶς στείλω μιὰ φωτογραφία του. Ἢ τὸν ἴδιον, ἂν προτιμᾶτε.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

✪✪

Τὸν ἔσωσε ἕνα σίδερο

Δὲν εἶναι, ἀσφαλῶς, καθόλου συνηθισμένη ἡ περιπέτεια ποὺ συνέβη τελευταίως στὸν Πάτρικ Σακάλα, σωφὲρ μιᾶς ἑταιρείας λεωφορείων τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Εἶχε σταματήσει σὲ κάποιον ἐξοχικὸ δρόμο, γιὰ νὰ διορθώσῃ πρόχειρα τὰ φρένα τοῦ αὐτοκινήτου του. Ἐνῶ ἔκανε λοιπὸν αὐτὴ τὴ δουλειά, ἄκουσε νὰ τοῦ φωνάζουν κάτι οἱ ἐπιβάτες τοῦ λεωφορείου. Ἀγανάκησε τὸ κεφάλι του... καὶ εἶδε νὰ ὁρμάνε καταπάνω του ἕνα ἀρσενικὸ κι' ἕνα θηλυκὸ λιοντάρι!

Δὲν πρόφταινε πιὰ νὰ φύγῃ. Ἡ λέαινα χώθηκε κάτω ἀπ' τὸ λεωφορεῖο, γιὰ νὰ τὸν ἁρπάξῃ. Χτύπησε δμως εὐτυχῶς σὲ κάποιο μυτερὸ σίδερο ποὺ προεξεῖχε, κι' ἔτσι ὁ Σακάλα βρῆκε τὸν καιρὸ νὰ γλυστρήσῃ ἔξω, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, νὰ πηδήσῃ πάνω στ' αὐτοκίνητο καὶ νὰ ξεκινήσῃ δλοταχῶς! Ἀργότερα, ὅταν ἐξαναγύρισε στὸ ἴδιο μέρος γιὰ νὰ πάρῃ τὰ ἐργαλεῖα του, βρῆκε τὴ λέαινα ἐκεῖ ἀκάμα, ἀλλὰ νεκρή. Τὸ μυτερὸ σίδερο τῆς εἶχε τρυπήσει τὸ μυαλό.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 560

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Μαρτίν...: στὰρ τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου. — Χωριὸ τῆς Ἀττικῆς.
2 Γάλλος θεατρικὸς συγγραφεὺς τοῦ 18ου αἰῶνος. — Σειρά.
3 Ἥρως τοῦ ἀλβανικοῦ πολέμου. — Πόλις ἐπὶ τῶν συνόρων Ἑλλάδος καὶ Γιουγκοσλαβίας.
4 Ἀπαλή. — Ἀρχὴ συμπεράσματος. — Γλύκισμα.
5 Βρίσκονται στὸ ἴδιο ὕψος μὲ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. — Ἀρθοῦρος...: Ἄγγλος ἀρχαιολόγος γνωστὸς κυρίως ἀπὸ τὶς ἀνασκαφὲς του στὴν Κρήτη. — Κτηνοτροφή.
6 Εὐχάριστο ἀεράκι. — Ἀριθμημένη παρὰ γραφὺς κειμένου. — Χαϊδευτικὸ γυναικείου ὀνόματος.
7 Θὰ τὸ βρῆτε μπροστὰ στὴν εἰκόνα ἁγίου.
8 Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο. —Τέλος (ἀγγλ.). — Ἀρχικὰ κινηματογραφικῆς ἑταιρίας τοῦ Χόλλυγουντ. — Ἄρθρο.
9 Οὐράνιο σῶμα. — Ἄλλος τύπος τοῦ ὀνόματος τοῦ θεοῦ Βαάλ.
10 Μισὴ «βίδα». — Καρφώνω.— Πρόθεσις. — Πρόθεσις μπροστὰ σὲ φωνῆεν.
11 Ποικιλία προβάτου μὲ ἐκλεκτὸ μαλλί.
12 Ἔχει σχέσι μὲ τὸ στρατό μας. — Παράθεσις καθηκόντων. — Ἐπικίνδυνο μαχαίρι.
13 Ἔτσι μένουν πολλὰ σταυρόλεξα. — Θροῦτο. — Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.
14 Τρώγεται μὲ φωμί. — Ἀδιακρίτως μεγέθους. — Ὄργανο ποὺ μοναδικὸς προορισμός του εἶναι νὰ κάνῃ θόρυβο.
15 Ἕλλην μουσικοσυνθέτης (ἐπών.). — Μᾶς ἄναψε τὸ 1940 μεγάλη φωτιά.
16 Σεσίλ...: δόξα τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου. — Δὲν εἶναι λεπτοκαμωμένοι.
17 Πόλις τῆς Δ. Γαλλίας. — Περίφημη μάρκα ὀπτικῶν εἰδῶν.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Ἀκάθαρτα. — Μια παροιμία λέει ὅτι δὲν κρύβεται.
2 Πυκνό. — Τουρκικὸ ἐπιφώνημα. — Μπαίνει ὁ' ὅλα τὰ φαγητά.
3 Στολίδια τῶν ὑποζυγίων. — Ἕλλην ἀπὸ τὸν Πόντο ποὺ μετέφρασε πιστότατα τὴν Π. Διαθήκη.
4 Πόλις τῆς Β. Ἑλλάδος. — Χρονικὸ διάστημα (πληθ.). —Βλέμμα ποὺ προδίδει ἀναίδεια.
5 Συντροφικὰ (ὄνομ.). — Ο'...: ἐπώνυμον θεατρικοῦ συγγραφέως. — Ὑπόνομος.
6 Δυνατὸ ποτό. — Κάτι τὸ ἀποκρουστικό. — ...: Γκάλτερ: νέα στὰρ τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου.
7 Ἐδαφικὲς ἀνωμαλίες.— Ἀρχικὰ κόμματος. — Ἀρχικὰ ποὺ ἔχουν σχέσι μὲ τὸν ἀθλητισμό μας. — Πρόσταγμα.
8 Μ' αὐτὰ πηγαίνουμε στὴν τελευταία μας κατοικία.—Ἁλιευτικὴ συσκευὴ ἀλλὰ καὶ τὸ ἁλιευτικὸ πλοιάριο ποὺ τὴν χρησιμοποιεῖ.
9 Τζώρτζ...: στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ. — Δηλώνει πιθανότητα.
10 Προφήτης.— Καταφύγιον κακοποιῶν.
11 Ἀρχικὰ ἀθλητικοῦ ὁμίλου.— Νότα. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ξηλ.). — Πρακτορεῖον εἰδήσεων.
12 Τρύπανο τῶν ξυλουργῶν (καθαρ.).—Ἐκμηδένισις τῆς προσωπικότητος κατὰ τοὺς Βουδδιστάς. — Ἄνθη.
13 Ἰταλικὴ ναυτικὴ βάσις.—Περίφημος Ἄγγλος ἠθοποιός. —Καταστρέφει τὰ δόντια μας.
14 Πολύτιμο πετράδι. — Μηδ' ἑνὸς ἐξαιρουμένου. — Φυτὸ ἀγκαθωτό.
15 Ἐξωτικὸ φροῦτο. — Συμβάλλει στὴν καθαριότητα.
16 Δέχεται χτυπήματα μόνο στὸ κεφάλι. — Διπλασιαζόμενο γίνεται ἐπικίνδυνη μυῖγα. — Γάλλος ζωγράφος, ἐκπρόσωπος τοῦ ἰμπρεσσιονισμοῦ (ἐπών.).
17 Εὐθύτης (ὄνομ.).— Μοιάζουν μὲ κρεμύδια.

ΠΑΝ. Γ. ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ

Ἡ λύσις τοῦ 559 στὴ σελ. 82

28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

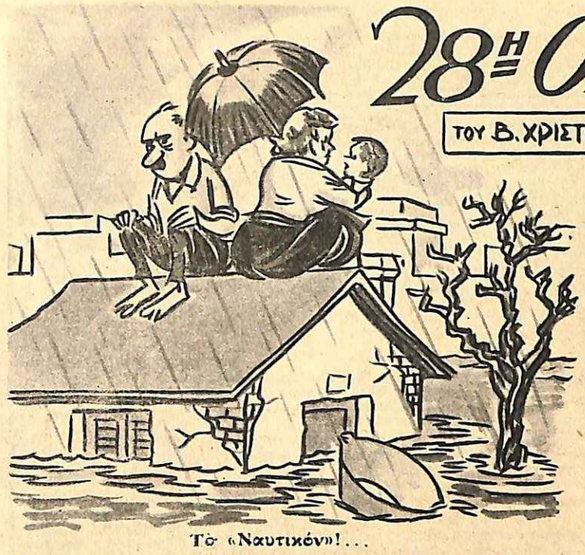

Τὸ «Ναυτικόν»!...

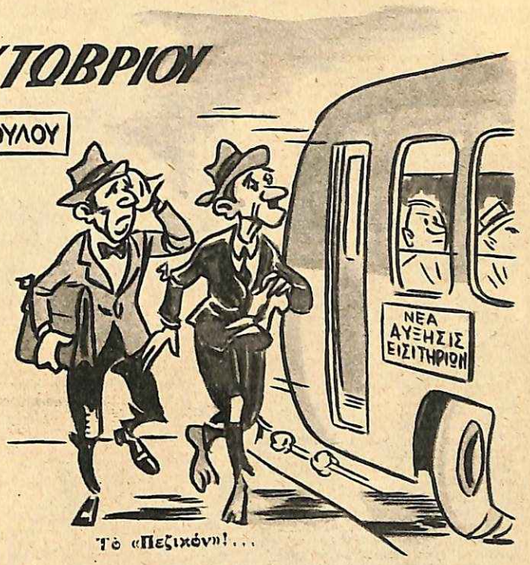

Τὸ «Πεζικόν»!...

Ἡ «Ἀεροπορία»!...

Τὸ «Βαρὺ πυροβολικόν»!...

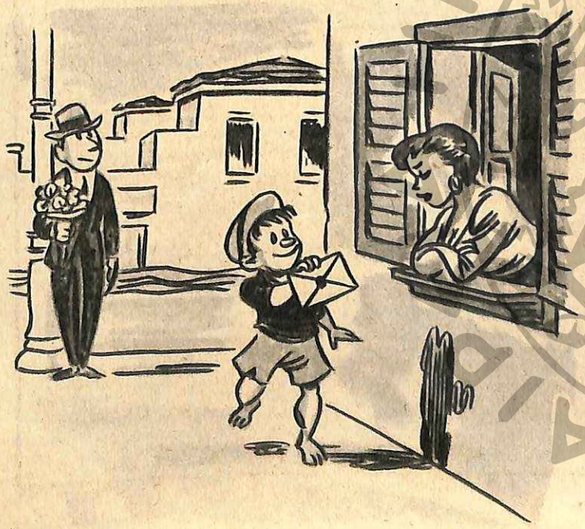

Οἱ «Διαβιβάσεις»!...

Τὰ «Τεθωρακισμένα»!...

Ἡ Μὶς Φθινόπωρο 1955

Μὲ τὶς ἀνωτέρω τρεῖς ὑποδείξεις μπορεῖτε νὰ πλησιάσετε τὸν ἰδεῶδη τύπο τῆς Μὶς Φθινόπωρο 1955.

Οἱ φετεινὲς ἰδιοτροπίες τῆς Μόδας

ΟΠΩΣ συμβαίνει πάντα, ἡ Α. Μ. ἡ Μόδα καθώρισε καὶ πάλι τὶς γενικὲς γραμμὲς τῆς γυναικείας ὁμορφιᾶς καὶ καμψότητος γιὰ τὴ φετεινὴ φθινοπωρινὴ περίοδο.

Ἡ περίοδος δὲ αὐτὴ διαρκεῖ πολὺ στὸν τόπο μας, ὅπου ἀργεῖ συνήθως νὰ χειμωνιάσῃ. Μποροῦμε μάλιστα νὰ ποῦμε πὼς εἶναι ἡ πιὸ ὡραία, ἡ πιὸ γοητευτική, περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν ἄνοιξι, ποὺ κρατάει ἐλάχιστα καὶ ποὺ συγχέεται συνήθως μὲ τὸ καλοκαίρι.

Ἀλλ' ἂς ξαναγυρίσωμε στὸ κύριο θέμα μας κι' ἂς δοῦμε ποιὰ εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς Μὶς Φθινόπωρο 1955.

Χαρακτηρίζεται πρῶτα - πρῶτα ἀπὸ ἁρμονικὲς καμπύλες γραμμές, εὐχάριστες στὸ μάτι. Ἡ μέση τῶν φορεμάτων βρίσκεται στὴ φυσική της θέσι, εἶναι ὅμως κάπως λιγώτερο τονισμένη ἀπὸ ἄλλοτε.

Ἐρχόμαστε τώρα στὰ διάφορα χαρακτηριστικά, χωριστά. Τὰ μαλλιὰ διατηροῦν πάντα ἕνα μέτριο μῆκος, μᾶλλον κοντὰ παρὰ μακρυά. Ταιριάζουν συνεπῶς μὲ τοὺς ψηλοὺς γιακάδες, ποὺ εἶναι πολὺ τῆς μόδας. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὡστόσο ὅτι οἱ γιακάδες αὐτοί, μολονότι εἶναι ψηλοί, πέφτουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πάνω στὴ γραμμὴ τῶν ὤμων, πρᾶγμα ποὺ ἐπιτρέπει σ' ὅσες θέλουν νὰ χουν τὰ μαλλιά τους μακρυὰ σχεδὸν ὡς τοὺς ὤμους.

Εἶναι πιὰ ντεμοντέ, τὸ φετεινὸ φθινόπωρο, τὸ μακιγιὰζ μὲ χρώματα ζωηρότερα ἀπὸ τὰ φυσικά. Ἡ ἐπιδίωξί σας θὰ εἶναι νὰ ξανοίξετε μᾶλλον παρὰ νὰ σκουρύνετε τὸ φυσικὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος σας.

Δὲν εἶναι ἐπίσης τῆς μόδας τὸ παχὺ καὶ ἀδιαφανὲς μακιγιάζ. Πῆρε τὴ θέσι του ἕνα λεπτό, διαφανές, μὲ ἁπαλοὺς τόνους, ταιριασμένο μὲ τὰ ἐπίσης λεπτὰ χρώματα τῶν φορεμάτων. Ἂν τὰ μαλλιά σας χρειάζωνται νὰ τονισθῇ τὸ χρῶμα τους, μεταχειρισθῆτε ἕνα ἐλαφρὸ φὸν - ντὲ - τέν, ἀλλὰ σὲ μικρὴ ποσότητα. Φροντίστε δὲ ἀπαραιτήτως ν' ἁπλώνεται καὶ νὰ «σβύνῃ» ὁμαλά, γιὰ νὰ προσθέτῃ ὅσο τὸ δυνατὸν λεπτότερο στρῶμα μακιγιάζ στὰ μάγουλά σας.

Ἐπίσης ἀνοιχτόχρωμη πρέπει νἄναι καὶ ἡ πούντρα σας. Βάζετε μπόλικη ἀπ' αὐτὴν κι' ὕστερα σκουπίζετε τὴν περίσσεια μ' ἕνα εἰδικὸ μαλακὸ βουρτσάκι.

Σὲ πολὺ χλωμὰ πρόσωπα πηγαίνει μιὰ κόκκινη πούντρα, ἀλλὰ σὲ λεπτὸ τόνο.

Τὰ χρώματα τῶν ὑφασμάτων τῆς τελευταίας μόδας τείνουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στοὺς τόνους παστέλ.

Τὰ κόκκινα ποικίλλουν, ἀπ' τὸ χρῶμα τῆς σκουριᾶς ὡς τὸ πορτοκαλένιο. Στὸ ρόζ, ἐπικρατεῖ τὸ χρῶμα γαρίδας, μιὰ καινούργια ἀπόχρωσι τελείως ἀντίθετη πρὸς τὰ ζωηρὰ ρόζ ποὺ συνηθιζόταν στὴν περασμένη σαιζόν.

Ἂν ὡστόσο ἔχετε ἐκ φύσεως δέρμα τριανταφυλλένιο, δὲν σᾶς πηγαίνει πολὺ αὐτὴ ἡ ἀπόχρωσι. Θὰ προτιμήσετε λοιπὸν μιὰν ἄλλη, πολὺ ὁμορφη, ποὺ θυμίζει ἕνα μίγμα ἀπὸ λυωμένες φράουλες καὶ κρέμα σαντιγύ.

Μπορεῖτε ἀσφαλῶς νὰ φορέσετε ἕνα ἁπλὸ πράσινο — ποὺ δίνει ἐπίσης μιὰ ξανθειὰ ἀνταύγεια στὰ καστανὰ μαλλιά. Μὲ τὸ πράσινο αὐτό, θὰ μεταχειρισθῆτε κραγιόνι γιὰ τὰ χείλη ζωηρὸ ρόζ.

Ἐκτὸς ἂν τὸ δέρμα σας ἔχῃ μιὰ ἀπόχρωσι πρὸς τὸ χρυσό, ἀπότε ἕνα κραγιόνι κοραλὶ ἢ ἀνοιχτὸ κόκκινο θὰ ταιριάζῃ πολὺ μὲ τὸ πράσινο φόρεμά σας.

Τὸ εὐνοούμενο περσινὸ χρῶμα μπλὲ τοῦ παγωνιοῦ ἔχει στραφῇ τὸ φετεινὸ φθινόπωρο λίγο πρὸς τὸ πράσινο. Ταιριάζει σ' ὅλα σχεδὸν τὰ πρόσωπα κι' ἔχει πάρει τὴν ὀνομασία «βὲρ φιέστα». Δοκιμάστε το μαζὶ μ' ἕνα ζωηρὸ ρὸζ ἢ ἀνοιχτοκόκκινο κραγιόνι. Κι' οἱ δυὸ αὐτοὶ τόνοι τοῦ ταιριάζουν ἐξ ἴσου, ἐπομένως ἡ ἐκλογὴ εἶναι ζήτημα ἀτομικοῦ γούστου σας.

Τὰ φετεινὰ φθινοπωρινὰ ὑφάσματα ποὺ πλησιάζουν τὸ χρυσό, χρειάζονται γνήσιες κόκκινες ἀποχρώσεις κραγιονιοῦ τῶν χιλιῶν. Σ' ἕνα ὕφασμα μελὶ π. χ. ταιριάζει κραγιόνι κοραλί. Στὸ χρῶμα τοῦ καλαμποκιοῦ ἢ στὸ «καμμένο» κίτρινο, κραγιόνι γνήσιο ἀνοιχτοκόκκινο. Στὸ κεχριμπαρί, κραγιόνι σκοῦρο πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ κάστανου.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ ντύσιμο καὶ τὸ μακιγιάζ, ἡ ὑγεία γενικὰ τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ εἰδικώτερα τοῦ δέρματος ἀποτελεῖ ἕνα σημαντικὸ στοιχεῖο τῆς ὁμορφιᾶς γιὰ τὴ Μὶς Φθινόπωρο 1955. Πραγματικά, τώρα ποὺ πλησιάζει ὁ χειμώνας, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ κανονίσωμε τὴ διατροφή μας ἔτσι ὥστε νὰ περιορίσωμε στὸ ἐλάχιστο τὶς τοξίνες ποὺ συγκεντρώνονται στὸν ὀργανισμὸ καὶ μαραίνουν πρόωρα τὸ θέριμα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ τρία κύρια γεύματα τῆς ἡμέρας (πρωϊνό, μεσημεριανὸ ἢ βραδυνό) θὰ ἀποτελῆται ἀπαραιτήτως ἀπὸ ἀμαγείρευτες τροφές: μιὰ ὠμὴ σαλάτα, φροῦτα, σταρένιο ψωμὶ καὶ φρέσκο βούτυρο. Ἂν ἔχῃ κρυώσει ὁ καιρός, ἀρχίζετε μὲ μιὰ ζεστὴ χορτόσουπα καὶ τελειώνετε μὲ φροῦτα ἢ μ' ἕνα κεσὲ γιαούρτι καὶ λίγο μέλι.

Τὸ ὑγιεινὸ αὐτὸ γεῦμα θὰ σᾶς δώσῃ περισσότερη λάμψι καὶ ζωντάνια, σωματικὴ καὶ πνευματική.

Ἂν τυχὸν ἐργάζεσθε ἐπαγγελματικά, ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι σας, καὶ τρῶτε πρόχειρα τὸ μεσημέρι, προτιμῆστε ἕνα σάντουϊτς ἀπὸ σταρένιο ψωμὶ (ἂν ὑπάρχῃ), ντομάτα καὶ τυρί.

Οἱ περισσότεροι διατολόγοι συμφωνοῦν στὸ ὅτι κάνουμε συνήθως κατάχρησι ἀμυλωδῶν τροφῶν. Σ' αὐτὴν δὲ τὴν ἀκατάλληλη διατροφή, ἀποδίδουν τὰ πιὸ πολλὰ κρυολογήματα, δυσπεψίες καὶ δυσκοιλιότητες.

Θὰ τελειώσουμε μὲ μερικὲς συμβουλές, ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ πλησιάσετε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο στὸν ἰδεῶδη τύπο τῆς Μὶς Φθινόπωρο 1955:

Ἂν ἔχετε παχουλὸ λαιμὸ καὶ ὤμους, προτιμῆστε ἕνα φαρδὺ ντεκολτέ, σὲ σχῆμα πολὺ ἀνοιχτοῦ V, καὶ μικρὰ μανίκια ποὺ κρύβουν τὸ πάχος τῆς ἀρχῆς τοῦ μπράτσου (εἰκ. 1).

Γιὰ νὰ κρύψετε τὶς γοῦβες ποὺ σχηματίζονται συνήθως στὴ βάσι ἑνὸς πολὺ ἀδύνατου καὶ ψηλοῦ λαιμοῦ, διαλέξετε γιὰ τὸ φόρεμά σας ἕνα σχέδιο σταυρωτὸ στὸ στῆθος, μὲ μακρόστενο ντεκολτὲ (εἰκ. 2).

Ἔχετε μέση ὄχι πολὺ λεπτή; Μπορεῖτε νὰ διορθώσετε κάπως αὐτὸ τὸ φυσικὸ μειονέκτημά σας, φορῶντας μιὰ φούστα πολὺ φαρδειά, ποὺ ἀρχίζει λίγο χαμηλότερα ἀπὸ τὴ φυσικὴ θέσι τῆς μέσης (εἰκ. 3). Ἔτσι, ἡ σύγκρισι θὰ κάνῃ νὰ φαίνεται λεπτότερη ἡ μέση σας.

✪✪

Ἀτομικὴ ἐνέργεια ἀπ' τὸ γρανίτη

Ὁ δόκτωρ Γουΐλλαρντ Λίμπυ, τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας, ἔχει τὴ γνώμη, ὅτι ὁ τόσο κοινὸς καὶ ἄφθονος γρανίτης, μπορεῖ νὰ γίνῃ στὸ μέλλον μιὰ πηγὴ ἀτομικῆ ἐνεργείας. Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς σειρᾶς πειραμάτων, ποὺ γίνονται τώρα στὰ εἰδικὰ ἐργαστήρια. Ἂν ἐπιτύχουν τελικὰ αὐτὰ τὰ πειράματα, ὁ γρανίτης θὰ μπορῇ ν' ἀποδώσῃ ἐνέργεια 50 φορὲς περισσότερη ἀπὸ ἴσο βάρος κάρβουνο.

Τὸ γαμπρίσιο γυναῖκα

Τώρα ποὺ «βράζουν» οἱ καινούργιες οἱ μουστιές,
τώρα ποὺ τέλειωσεν ὁ τρύγος πιὰ στ' ἀμπέλια
κι' ὅλ' οἱ μπεκρῆδες ρίχνουν πύρινες ματιὲς
καὶ κάνουν κόρτε στὰ γεμᾶτα τὰ βαρέλια,
τώρα, θαρρῶ, εἶν' ἡ κατάλληλη βραδυὰ
νὰ πῶ μιὰ γνώμη, ποὺ τὴν ἔχουν ἴσως κι' ἄλλοι·
πὼς τὸ κρασὶ καὶ ἡ γυναίκα, βρὲ παιδιά,
ἔχουνε κάποια ὁμοιότητα μεγάλη.

★

Κάποια ξανθὴ μὲ τὴ ρετσίνα τὴ χρυσῆ
μοιάζει ἀφάνταστα——παρόλ' αὐτὰ δὲν εἶναι ψέμμα——
καὶ σὲ μεθάει πιὸ πολὺ κι' ἀπ' τὸ κρασὶ
τὸ πονηρό, τὸ κατεργάρικό της βλέμμα.
Κι' εἶν' ἡ καρδιά της... γιοματάρι ἀληθινό,
κάνουλ' ἀστείρευτη τὰ δυὸ γλυκά της χείλια
καὶ χολοσκᾶς, κι' εἶναι τὸ ντέρτι σου βουνό,
ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ κεραστῆς... ποτήρια χίλια,
γιατ' ἡ ξανθούλα, ἡ τετραπέρατη μικρή,
χωρὶς νὰ νοιάζεται ποὺ σ' ἔκανε μπεκρή,
δὲν σὲ κεργάει πάρα μόνο μιὰ γουλιά
καί, ἀγριεύοντας καὶ σμίγοντας τὰ φρύδια,
ἀκούει τὴν σπαρακτικὴ παραγγελιά:
— «Ἀπὸ τὰ ἴδια! ὤχ! ἀμάν!... Ἀπὸ τὰ ἴδια»!

★

Δὲν εἶν' ἀντίληψις δική μου μοναχά,
ἀλλὰ καὶ γνώμη τοῦ φιλόσοφου Σενέκα
κι' ὅσων δὲν ἔχουνε μυαλὰ μικρά, φτωχά,
πὼς τὸ κρασὶ μοιάζει πολὺ μὲ τὴ γυναίκα!
Πότε χτυπάει κατ' εὐθεῖαν στὴν καρδιά,
κι' ἄλλοτε πάλι στὸ κεφάλι σὲ χτυπάει.
Ἄχ!... Τ' εἶν' οἱ ὅρκοι τῆς γυναίκας, βρὲ παιδιά;
Ἀφρὸς σαμπάνιας ποὺ ἐξατμίζεται καὶ πάει!

★

Καὶ μήπως τάχατε τὸ μπροῦσκο τὸ γλυκό,
ποὺ ρουμπινάτο στὰ ποτήρια ξεχειλίζει,
μελαχροινὸ δὲν εἶναι ἴδιο θηλυκό
κι' ὅπως κι' ἐκεῖνο δὲν μεθάει καὶ ζαλίζει;
Κι' ὁκάδες μπροῦσκο ἂν θὰ πιῇ, μπορεῖ κανεὶς
νὰ μὴ μεθύσῃ, κι' ἂς μὴν εἶν' συνηθισμένος,
ἐνῶ μπορεῖ μ' ἕνα φιλὶ μελαχροινῆς
νὰ εἶναι μέρες, μῆνες, χρόνια μεθυσμένος!

★

Μοιάζ' ἡ γυναίκα τρομερὰ μὲ τὸ κρασὶ
κι' ἀλκολικὸ κι' αὐτὴ σὲ κάνει στὸ φινάλε.
Τὸ κατοστάρι πάντα γίνεται μισὴ
καὶ ἡ μισή, σιγὰ - σιγά, ὁκᾶ... Καὶ βάλε!...
Καί, θὲς δὲν θές, τὸν ἑαυτό σου συγχωρεῖς
ποὺ παρασύρθηκε καὶ ποὺ παρεξετράπη,
γιατὶ δυὸ πράματα ποτὲ σου δὲν μπορεῖς
νὰ τὰ χορτάσῃς: τὸ κρασὶ καὶ τὴν ἀγάπη!

★

Ἔχει, ἀσφαλῶς, μεγάλη χάρι τὸ πιστό,
μὰ κι' ἡ γυναίκα ἔχει τόση κι' ἄλλη τόση.
Κι' ἀπ' τὸ κρασὶ πολλοὶ γλυτῶσαν, μὰ ρωτῶ:
ἀπ' τὴ γυναίκα ποιὸς τὸ θέλει νὰ γλυτώσῃ;
Ἔτσι ἐπλάστηκε ὁ κόσμος, δυστυχῶς.
Κρασὶ — γυναίκα ἴδιο πρᾶμα, δὲν βαρυέσαι!
Κι' ὅταν σὲ πάρῃ ἀπὸ κάτω ὁ τροχός,
μὲ τά... βιδάνια ψευτοπαρηγοριέσαι!

★

Κρασὶ — γυναίκα ἴδιο πρᾶμα, τί θαρρεῖς;
Πίνε κι' ἀγάπα, μιὰ καὶ τόσο σοῦ γουστάρει!
Μ' ἂν θὲς τὸ σῶσμα... τῶν φιλιῶν της νὰ χαρῇς,
πρέπει νὰ ἔχῃς... πορτοφόλι γιοματάρι!...

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ Γ.

Ἐπιστρέφομεν τὰ Σημειώματα τοῦ Συνεργάτου Γ.

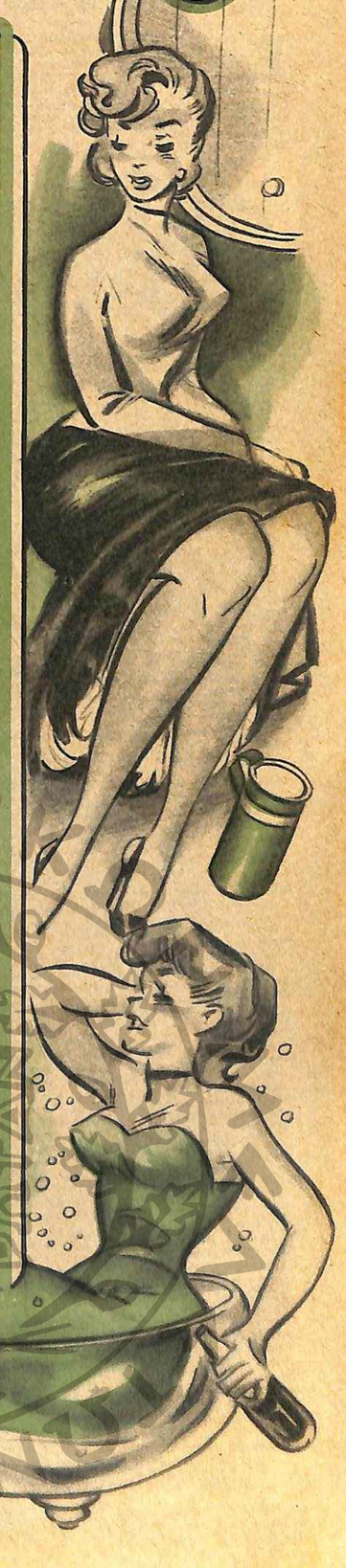

ΕΛ ΑΛΑΜΕΪΝ — 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1942

Στὶς 23 Ὀκτωβρίου 1942, ἄρχισε ἡ μεγάλη συμμαχικὴ ἐπίθεσι τῆς Ἐρήμου, ποὺ ἔμεινε γνωστὴ στὴν ἱστορία τοῦ πολέμου ὡς «Μάχη τοῦ Ἐλ Ἀλαμέϊν». Ὁ στρατηγὸς Ἀλεξάντερ, ὁ νέος γενικὸς διοικητὴς τῶν στρατευμάτων καὶ ὁ στρατηγὸς Μοντγκόμερυ, διοικητὴς τῆς 8ης Στρατιᾶς, δὲν ἦταν μόνο ἱκανοὶ στρατηγοί, ἀλλὰ εἶχαν κι' ἕνα καινούργιο ἀμερικανικὸ τάνκ, τὸ «ΣΕΡΜΑΝ», ποὺ μποροῦσε νὰ χτυπήση ἀποτελεσματικὰ τὸ γερμανικὸ ἅρμα «Μὰρκ ΙΥ». Ἔτσι τὸ τάνκ αὐτό, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴ συμμαχικὴ ἀεροπορία, ἄρχισε νὰ κερδίζη πάλι τὸ χαμένο ἔδαφος. Στὸ ἀεροδρόμιο

γινόταν μόνο ἀπὸ ἑλληνικὰ φτερά. Οἱ χειρισταὶ μὲ τὴ σκέψι τους, πετοῦσαν κιόλας πάνω ἀπὸ τοὺς στόχους κι' ὁ καθένας λογάριαζε ποιὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ ἰδιαίτερη δουλειά του. Ὁ ἐπισμηνίας Γκιζάς —ποὺ σκοτώθηκε ἕξη μῆνες ἀργότερα— τὰ κατάφερε καὶ ξετρύπωσε ἕνα τσαρούχι.

— Τὸ καλύτερο δῶρο γιὰ τοὺς γκλοριόζους φασίστες! εἶπε γελώντας στοὺς συναδέλφους του. Ἀφοῦ ξοδέψω καὶ τὴν τελευταία μου σφαῖρα, θὰ τοὺς τὸ πετάξω. Εἶμαι βέβαιος πὼς καὶ μόνο ποὺ θὰ τὸ δοῦν, θὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια...

Ὅλα πιὰ ἦταν ἕτοιμα γιὰ τὴν ἀναχώρησι. Ὡστόσο τὴν τελευταία στιγμή, ἀποφασίστηκε ἡ συμμετοχὴ καὶ τῆς 274 Ἀγγλικῆς Μοίρας Διώξεως, γιὰ νὰ βομβαρδίση ὡρισμένους στόχους, ποὺ βρισκόντουσαν κάπου δέκα μίλια ἀνατολικώτερα ἀπὸ τὸ δικό τους καὶ ἡ ὁποία, μετὰ τὴν

Φλογισμένα φτερά

L.G. 35, ποὺ ἀπεῖχε μόλις πενῆντα μίλια ἀπὸ τὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ μετώπου, οἱ Ἕλληνες ἀεροπόροι ἑτοίμαζαν κι' αὐτοὶ τὸ δικό τους ἡρωϊκὸ παιχνίδι.

Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ τότε ἐπισμηναγὸς Γιάννης Κέλλας —σήμερα πιλότος τῆς ΤΑΕ— συνέλαβε μιὰ παράτολμη ἰδέα: Καθὼς πλησίαζε ἡ ἐπέτειος τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου, σκέφτηκε ὅτι μὲ κάθε τρόπο ἔπρεπε νὰ δώσουν ἕνα «μάθημα» στοὺς φασίστες τῆς Ἐρήμου. Ἔστειλε λοιπὸν μία αἴτησι στὴν ἀνωτάτη διοίκησι τῆς Ἀεροπορίας, μὲ τὴν ὁποία ζητοῦσε νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἐπιτεθῆ μὲ τὴ Μοῖρα του ἐναντίον φασιστικῶν στόχων, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τοὺς θυμίση ὅ,τι δὲν μποροῦσαν νὰ ξεχάσουν οἱ Ἕλληνες: Τὶς δοξασμένες μέρες πάνω στὶς χιονισμένες βουνοκορφὲς τῆς Πίνδου...

Εἶχε φτάσει ὅμως ἡ παραμονὴ τῆς ἐπετείου κι' ἡ ἀπάντησι δὲν εἶχε ἔρθει ἀκόμη. Μὰ ὁ Κέλλας δὲν ἀνησυχοῦσε. Εἶχε πεποίθησι στὸ Νοτιοαφρικανὸ ἀντισυνταγματάρχη Λάφτους —διοικητὴ τῆς Νοτιοαφρικανικῆς πτέρυγος— ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ νὰ μεσολαβήση στὴν ὑπόθεσί του.

Ξαφνικὰ χτύπησε τὸ τηλέφωνο τῆς Λέσχης. Μισονυσταγμένος ὁ ἀξιωματικὸς τῶν ἐπιχειρήσεων σήκωσε τὸ ἀκουστικό, γιὰ νὰ σημειώση τὴ διαταγὴ ποὺ θὰ ἔπαιρνε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος. Ὁ Κέλλας ὅμως, σὰν νὰ διαισθάνθηκε ὅτι τὸ τηλεφώνημα αὐτὸ ἀφοροῦσε ἐκεῖνον, πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του μὲ καρδιοχτύπι. Καθὼς πῆρε τὸ σημείωμα ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ τηλεφωνητής, ἄφησε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς. Ὅλοι γύρισαν καὶ τὸν κύτταξαν ξαφνιασμένοι. Ὅταν ὅμως εἶδαν τὸ χαρούμενο πρόσωπό του, μονομιᾶς κατάλαβαν ὅτι εἶχε λάβει κάποιο εὐχάριστο μήνυμα. Τὰ μάτια τους ἄστραψαν εὐτυχισμένα.

— Παιδιά, τοὺς εἶπε ἐκεῖνος, αὔριο ξημερώνει ἡ 28 Ὀκτωβρίου. Μέρα δοξασμένη γιὰ μᾶς... Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὴ γιορτάσουμε μὲ δικό μας τρόπο. Ἀνέλαβα λοιπὸν τὴν πρωτοβουλία γιὰ μιὰ ἐξαιρετικὰ δύσκολη ἀποστολή...

Στὴν αἴθουσα ἁπλώθηκε βαθειὰ σιγή. Κανεὶς δὲν μιλοῦσε. Ὅλοι κρέμονταν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Κέλλα, ποὺ συνέχισε μὲ τὴν ἴδια θέρμη:

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλά, ἂν καὶ δὲν σᾶς κρύβω ὅτι ἴσως νἄχουμε σοβαρὲς ἀπώλειες. Ἡ ἀποστολή μας εἶναι ἐπικίνδυνη. Πρόκειται νὰ χτυπήσουμε τὸ Στρατηγεῖο τοῦ 20ου Ἰταλικοῦ Σώματος. Ποιοὶ θἄρθουν μαζί μου ἐθελοντές;

Χαρούμενες κραυγὲς ξέσπασαν ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, κανεὶς δὲν σκεφτόταν ν' ἀποφύγη τὴν «Ἀποστολὴ Τιμῆς», ποὺ θὰ ἔπαιρνε ἀπὸ τοὺς φασίστες ἕνα μέρος, ἀπὸ τὸ ἀνεξόφλητο χρέος τους πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ Ἰταλικὸ Στρατηγεῖο βρισκόταν κάπου σαράντα χιλιόμετρα δυτικὰ τῶν γραμμῶν, στὸν κεντρικὸ τομέα τοῦ Ἐλ Ἀλαμέϊν καὶ ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ Ταξιαρχία. Ποιὸς θ' ἀρνιόταν νὰ δεχτῆ μιὰ τόσο ἀνέλπιστη πτῆσι, πάνω ἀπὸ τὰ σημεῖα ἐκεῖνα ποὺ κατεῖχε ὁ μισητὸς ἐχθρός; Ὅλοι τους ἦταν πρόθυμοι ὄχι μόνο νὰ πετάξουν γιὰ νὰ χτυπήσουν στόχους, ἀλλὰ καὶ νὰ πέσουν ὡς τὸν τελευταῖο, προσθέτοντας ἔτσι καινούργιες δάφνες στὸ σῶμα ποὺ ὑπηρετοῦσαν. Φυσικὰ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ συμμετάσχουν ὅλοι στὴ σπουδαία αὐτὴ ἐπιχείρησι. Ἀλλὰ ποιοὺς νὰ πρωτοδιαλέξη ὁ Κέλλας;

Μπρὸς στὸ δίλημμα αὐτὸ καὶ γιὰ νὰ μὴ διατυπωθοῦν παράπονα, ἀποφάσισε νὰ δώση τὸ λόγο στὸ Σμῆνος Ὑπηρεσίας. Ἀμέσως οἱ «τυχεροὶ» ἀποτραβήχτηκαν, γιὰ νὰ λάβουν ἐντολὲς κι' ὁδηγίες. Ἕνας εἰδικὸς χάρτης ἀνοίχτηκε πάνω σ' ἕνα τραπέζι τοῦ Γραφείου Ἐπιχειρήσεων κι' οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἄρχισαν νὰ παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνία τὸ δάχτυλο τοῦ ἐπισμηναγοῦ τους, καθὼς ἔψαχνε νὰ βρῆ τὴ θέσι 854—278, ποὺ βρισκόταν τὸ Ἰταλικὸ Στρατηγεῖο. Κατ' ἀρχὴν ἀποφασίστηκε νὰ γίνη ἡ ἐπίθεσι χαράματα, γιὰ νὰ πετύχη ὁ αἰφνιδιασμὸς καὶ γιὰ νὰ ἔχουν πίσω τους τὸν ἥλιο. Ἡ ἐφόρμησι δηλαδὴ θὰ γινόταν ἀπὸ Ἀνατολὰς πρὸς Δυσμάς, ὥστε οἱ Ἰταλοὶ ἀπὸ κάτω, νὰ μὴ μποροῦν νὰ τοὺς χτυπήσουν μὲ τ' ἀντιαεροπορικά τους. Ὁ ἥλιος θὰ τοὺς «στράβωνε» κυριολεκτικὰ καὶ δὲν θὰ τοὺς ἦταν διόλου εὔκολο, νὰ στέλνουν μ' εὐστοχία τὰ πυρά τους.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἦταν τοῦ Κέλλα κι' ἔγινε δεχτὴ εὐχαρίστως ἀπὸ τοὺς τολμηροὺς του συντρόφους, ποὺ περίμεναν πότε θὰ ξημερώση γιὰ νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὴ μεγάλη γιορτή. Κανεὶς δὲν κοιμήθηκε τὴ φεγγαρόλουστη ἐκείνη νύχτα τοῦ Ὀκτωβρίου, ποὺ θύμιζε τόσο πολὺ τὶς νύχτες τῆς Ἀθήνας! Γιατὶ δὲν ἦταν μόνο ἡ ἀνυπομονησία ποὺ τοὺς κρατοῦσε ἄγρυπνους. Ἦταν καὶ τὰ συμμαχικὰ πυροβόλα, ποὺ βομβάρδιζαν ἀδιάκοπα τὶς ἐχθρικὲς γραμμές.

Προτοῦ ἀκόμη καλοφέξη, ἀκούστηκε ἡ σάλπιγγα. Οἱ ἀμμόλοφοι ἀντιλάλησαν πέρα ὡς πέρα: Ξημέρωνε ἡ 28η Ὀκτωβρίου! Μονομιᾶς βρέθηκαν ὅλοι στὸ πόδι. Ἀκούραστοι οἱ μηχανικοί, ἔτρεξαν νὰ ζεστάνουν τὶς μηχανὲς τῶν ἀεροπλάνων, ποὺ εἶχαν παγώσει. Μὰ κι' αὐτοὶ σὲ λίγο ζεστάθηκαν μ' ἕνα καφτὸ τσάϊ, ποὺ περίμενε ὅλους τοὺς πρωϊνοὺς ἐπισκέπτες στὴ Λέσχη. Ὅλοι τους ἦταν παρόντες. Κι' ἀνάμεσά τους, μὲ πρόσωπα χαρούμενα, μὲ μάτια ποὺ ἀστραφταν περήφανα, αὐτοὶ ποὺ θὰ πετοῦσαν γιὰ τὴν ὡραία ἀποστολή: Πρῶτος ἀπ' ὅλους ὁ διοικητὴς τῆς Μοίρας, ἐπισμηναγὸς Γιάννης Κέλλας, οἱ τότε ὑποσμηναγοὶ Παναγόπουλος, Π. Διδασκάλου, Η. Καρταλαμάκης, Βολωνάκης, Τσῶτσος, Βουτσινᾶς, οἱ ἀνθυποσμηναγοὶ Χατζηϊωάννου, Ε. Καρύδης, Ε. Ξύδης κι' οἱ ἐπισμηνίες Δ. Γκιζᾶς καὶ Νικολόπουλος.

Ἰσάριθμα ἀεροπλάνα, δώδεκα «Χάρρικαίην» δηλαδή, τοὺς περίμεναν στὸ πεδίο προσγειώσεως. Σὲ λίγο θὰ ξεκινοῦσαν γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὸν ἱερό τους σκοπό. Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ συμμαχικὴ ἀποστολή. Ἦταν μιὰ ἐθνικὴ ὑπόθεσι, μιὰ καθαρὰ ἑλληνικὴ ἐπιχείρησι. Γι' αὐτὸ καὶ θὰ

ἀνασυγκρότησί της, θ' ἀναλάμβανε τὴν κάλυψι τῆς Ἑλληνικῆς Μοίρας, κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ πολυβολισμοῦ. Φυσικὰ αὐτὸ δυσαρέστησε τοὺς δικούς μας, γιατί, ἐκτὸς ποὺ θὰ χανόταν τὸ προνόμιο τοῦ αἰφνιδιασμοῦ, ὅλες οἱ προετοιμασίες καὶ τὰ σχέδια τοῦ ἐπισμηναγοῦ Γιάννη Κέλλα, ἀνατρέπονταν σχεδὸν ριζικά. Ἐφόσον ὅμως αὐτὴ ἦταν ἡ διαταγή, δὲν μποροῦσε νὰ γίνη ἀλλοιῶς. Μπῆκαν λοιπὸν στ' ἀεροπλάνα τους ἀμίλητοι καὶ περίμεναν νὰ τοὺς δοθῆ τὸ σῆμα ἀπογειώσεως. Ντυμένοι γερὰ καὶ μὲ σφιχτοδεμένα τὰ σωσίβια, ἔμοιαζαν σὰν ἄνθρωποι ἄλλου πλανήτη, ποὺ ἑτοιμάζονταν γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς Γῆς.

Ἀκριβῶς στὶς ἑφτὰ παρὰ τέταρτο, δόθηκε τὸ πολυπόθητο σύνθημα. Πρώτη «ξεκόλλησε» ἀπὸ τὸ ἔδαφος ἡ Ἑλληνικὴ Μοῖρα καὶ κατόπιν ἀκολούθησε ἡ Ἀγγλική. Στὸ πρωϊνὸ μισόθαμπο καὶ στὴν ἀχλὺ τῆς Ἐρήμου, ἦταν πολὺ εὔκολο νὰ χαθοῦν μεταξύ τους. Μὰ μὲ τὴ χρῆσι τῶν φώτων πλεύσεως, διατηροῦσαν ἀκέραιους τοὺς σχηματισμούς τους. Τ' ἀεροπλάνα προχωροῦσαν μὲ κανονικὴ ἀναρρίχησι πρὸς τὶς ἐχθρικὲς γραμμές —μὲ κατεύθυνσι δυτική— γιὰ νὰ φτάσουν ἡ 335 Ἑλληνικὴ Μοῖρα σὲ ὕψος 13.000 ποδιῶν καὶ ἡ 274 σὲ 8.000. Καθὼς πετοῦσαν, ὁ ἐπίγειος σταθμός τους ἔστειλε ἐσπευσμένο σῆμα:

— Ἐχθρικὸς σχηματισμὸς πρὸς Β. Παρεκκλίνατε πρὸς Ν. Ἀποφύγετε ἐπαφήν...

Ἕλληνες καὶ Ἄγγλοι, λυπήθηκαν ποὺ ἔχαναν μιὰ τέτοια εὐκαιρία —νὰ γίνη δηλαδὴ ἡ συνάντησι τῶν δύο ἀντιπάλων σχηματισμῶν— μὰ ἡ ἀποστολή τους ἦταν ἄλλη καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὴ διακινδυνέψουν. Ἄλλωστε δὲν εἶχαν οὔτε καιρό. Ἀπὸ κάτω τὰ ἐχθρικὰ ἀντιαεροπορικά, ἔστελναν κιόλας τὸ τρομαχτικό τους τραγοῦδι μὲ φλογισμένα βλήματα. Ὁλάκληρη ἡ περιοχὴ συνταραζόταν ἀπὸ ὑποχθόνιους κανονιοβολισμούς. Μὰ ἡ πορεία τῶν ἀεροπλάνων συνεχιζόταν τολμηρὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐκρηκτικὰ «μπουκέτα», ὥσπου ἡ 274 ἔφτασε στὸν προορισμό της, κι' ἄρχισε τὸ καταστρεπτικό της ἔργο. Τίποτε δὲν ἄφησε ὄρθιο. Τ' ἀγγλικὰ ἀεροπλάνα ὁρμοῦσαν κι' ἔρριχναν τὶς βόμβες τους μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια. Τίποτα δὲν τοὺς γλύτωνε.

Τώρα ἐρχόταν ἡ σειρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Μοίρας. Ἀκριβῶς ἕξη λεπτὰ μετὰ τὴν ἀπογείωσί της ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο L.G. 35, οἱ Ἕλληνες ἀεροπόροι βρισκόντουσαν πάνω ἀπὸ τὸ στόχο. Οἱ φασίστες εἶχαν φροντίσει νὰ καλύψουν τὶς σκηνὲς καὶ τ' αὐτοκίνητά τους μέσα σὲ ἀναχώματα τῆς Ἐρήμου. Δώδεκα ὅμως ζευγάρια μάτια, ἔψαχναν τώρα ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν 13.000 ποδιῶν νὰ ξεχωρίσουν τὰ ἐπίκαιρα σημεῖα καὶ νὰ ἐπιτεθοῦν. Τίποτα. Παντοῦ σιωπὴ καὶ ἀκινησία. Κι' ὡστόσο οἱ ἀεροπόροι μας ἤξεραν πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν, παρὰ ἡ ἀναμονὴ τοῦ ἐχθροῦ ποὺ παραφύλαγε ἄγρυπνα ἀπὸ κάτω. Καὶ δὲν ἔκαναν λάθος στοὺς συλλογισμούς τους. Καθὼς τ' ἀεροπλάνα ἄρχισαν νὰ κλιμακώνωνται καὶ νὰ χάνουν ὕψος, τ' ἀντιαεροπορικὰ ξέρασαν ὅλα μαζὶ τὴν ἀτσαλένια φωτιά τους. Ἀλλ' οὔτε ἕνα βλῆμα δὲν τοὺς ἄγγιζε ἀπὸ τὸν πύρινο ἐκεῖνο κατακλυσμό.

Τὰ «Χαρρικαίην» εἶχαν φτάσει τώρα σὲ 4.000 πόδια καὶ ἡ τετράδα τοῦ ἐπισμηναγοῦ Κέλλα, ρίχτηκε σχεδὸν κατακόρυφα. Συγχρόνως ἡ ἄλλη τετράδα, ποὺ διεύθυνε ὁ ἡρωϊκὸς ἀνθυποσμηναγὸς Ἠλίας Καρταλαμάκης, ἐπετέθη μὲ ἀσυγκράτητη ὁρμὴ σ' ἕνα ἀπὸ τ' ἀντιαεροπορικά, ποὺ τὸ ἔκανε νὰ σιγήση μέσα σ' ἐλάχιστα δευτερόλεπτα. Ὁ σκοπὸς τῆς τελευταίας τετράδας ἦταν νὰ καλύψη τὶς ἄλλες δυό, σὲ περίπτωσι ἐπεμβάσεως ἐχθρικῆς διώξεως. Τὰ δώδεκα χαλύβδινα πουλιὰ βρισκόντουσαν σὲ μιὰ ἑνιαία «βύθισι». Μὲ λύσσα, πραγματοποιῶντας ἀπίθανες διελεύσεις, ἀνατίναζαν αὐτοκίνητα, ἔκαιγαν ἐγκαταστάσεις, τίναζαν ἀποθῆκες βενζίνης καὶ κατέστρεφαν πυρομαχικά. Οἱ φασίστες ἀπαντοῦσαν μὲ ἰσχυρὰ ἀντιαεροπορικά. Γῆ κι' οὐρανὸς φλέγονταν...

Δὲν ὑπῆρχε ὅμως καμμία δύναμι ἱκανὴ νὰ τοὺς συγκρατήση. Ἔξω ἀπὸ κάθε λογική, λησμονῶντας τοὺς κανονισμοὺς πτήσεως καὶ τὰ δεδομένα τῆς ἀεροναυπηγικῆς, οἱ χειρισταὶ εἶχαν μεταβάλει τ' ἀεροπλάνα τους σὲ βέλη ἐθνικοῦ πάθου καὶ ὀργῆς. Σαρώθηκαν καὶ κοσκινίστηκαν κυριολεκτικὰ οἱ σκηνὲς ποὺ στεγαζόταν τὸ Στρατηγεῖο τοῦ 20ου Ἰταλικοῦ Σώματος. Οἱ φασίστες, κυνηγημένοι ἀπὸ τὴ δίκαιη τιμωρία ποὺ τοὺς περίμενε, ἔτρεχαν νὰ κρυφτοῦν ὅπου μποροῦσαν. Ἦταν πανικὸς ποὺ ἔφτανε τὰ ὅρια τῆς τρέλλας. Ὅλα ἀνατρέπονταν στὴ διέλευσι τῶν ἐκδικητῶν. Ὅπου κυμάτιζε φασιστικὴ σημαία, πεζοί, τροχοφόρα, σφυροκοποῦνταν ἀνελέητα. Ἀσυγκράτητος ὁ Ἕλληνας ἀρχηγός, ὁ Γιάννης Κέλλας, ἐνεργοῦσε μὲ μανιώδη ὁρμητικότητα, σὰν ἕνας θεὸς τοῦ πολέμου, σὰν ἕνας Ἄρης ποὺ ἔστελνε τοὺς κεραυνούς του στὴν πολιορκημένη γῆ.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἀνθυποσμηναγοῦ Καρταλαμάκη, ἔκανε ἀληθινὰ θαύματα. Μιὰ πυροβολαρχία ἀντιαεροπορικῶν βρισκόταν στὰ σκοπευτικά τους καὶ τὰ μάτια δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπὸ πάνω της. Στὸ σημεῖο ὅμως αὐτὸ οἱ Ἰταλοὶ κρατοῦσαν θαρραλέα. Ὅλοι βρισκόντουσαν στὴ θέσι τους κι' ἔστελναν ἀδιάκοπα τὰ διασταυρούμενα πυρά τους. Οἱ τροχιοδεικτικὲς αὐλάκωναν τὸν καπνισμένο οὐρανό, ποὺ κρεμόταν βαρὺς κι' αἰνιγματικὸς πάνω ἀπὸ τὴν Ἔρημο τοῦ Ἐλ Ἀλαμέϊν. Ἀπὸ τὰ τέσσερα ἐπίγεια πυροβόλα, ὁ Καρταλαμάκης ἀποφάσισε νὰ βγάλη ἀπ' τὴ μέση τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο. Ἀνυψώθηκε ταχύτατα καὶ πῆρε πλάγια στροφὴ σὰν νὰ ἔκανε γυμνάσια ἐν καιρῷ εἰρήνης. Ἀπότομα ἡ ἀπόστασι ἄρχισε νὰ μικραίνη καὶ ἡ ὁμοχειρία τοῦ πυροβόλου φάνηκε ὁλοκάθαρα. Ἔφτασε κάπου στὰ τριακόσια μέτρα. Συγκέντρωσε τότε τὴν προσοχή του πάνω στὸ σκοπευτικὸ καὶ στὸ στόχο, ποὺ μεγάλωνε μέσα στὸ φωτεινὸ κόκκινο κύκλο. Καθὼς ἡ βελόνα του ἔκανε ν' ἀγγίξη τὸν ἐξωτερικὸ δακτύλιο, πάτησε τὸ κουμπὶ καὶ κράτησε ἴσιο καὶ σταθερὸ τὸ τετράμενο ἀεροπλάνο του.

Τὰ βλήματα ξεχύθηκαν ἀπὸ τὰ δώδεκα ἐκδικητικὰ ὅπλα, ἐνῶ ἡ φλόγα τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως ἔγλυφε τὴν ἄκρη τῆς πτέρυγας. Οἱ ἑκατοντάδες σφαῖρες ἄρχισαν νὰ θερίζουν κυριολεκτικὰ τὰ πυροβολεῖα. Ἦταν ἕνα θέαμα τραγικό, ποὺ τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη φαινόταν φυσικό, ἁπλὸ καὶ δίκαιο. Κομματιασμένοι οἱ φασίστες, ἔπεφταν ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο γιὰ νὰ μὴ ξανασηκωθοῦν πιά. Ἴσως τὴν ὥρα ἐκείνη τοῦ θανάτου τους, νὰ τοὺς ξαναρχόταν στὸ νοῦ ἡ 28 Ὀκτωβρίου, ἡ ἱστορικὴ ἐκείνη ἐπέτειος ποὺ τοὺς ἔφερε τόσο ἄδικα ἀντιμέτωπους μὲ τοὺς Ἕλληνες. Γιατὶ τί ἔφταιγαν τὰ φανταράκια αὐτὰ γιὰ τὰ σφάλματα τῶν ἀρχηγῶν τους; Τί ἔφταιγαν οἱ ἀεροπόροι μας ποὺ τοὺς χτυποῦσαν; Κι' ὡστόσο ἡ ἀνάγκη τοῦ πολέμου τὰ συγχωροῦσε ὅλα. Ἦταν ἥρωες καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ. Ἐχθροί, ποὺ σφίγγουν σήμερα τὰ χέρια, σὰν νὰ μὴν ὑπῆρξε τίποτε ἀνάμεσά τους.

Μὰ τὴν ὥρα ἐκείνη κανεὶς δὲν σκεφτόταν ἔτσι. Ὅποιον ἔπαιρνε ὁ χάρος. Τὰ ἑλληνικὰ φτερὰ περνοῦσαν καὶ ξερρίζωναν τὰ πάντα, μὲ δικαιολογημένη ἀγανάκτησι. Ἡ Ἑλλάδα βογγοῦσε μέσα στὰ δεσμά της κι' ἔπρεπε νὰ τὰ σπάσουν. Πετοῦσαν —ἀπίστευτο κι' ὅμως ἀληθινό— σὲ ὕψος ἀπὸ ἕνα ὡς πέντε μέτρα πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος, γιὰ νὰ σπείρουν τὸν ὄλεθρο παντοῦ. Ἀπὸ τὰ δώδεκα «Χαρρικαίην» τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Καρταλαμάκη εἶχε χτυπηθῆ ἄσχημα. Ἕνα τεράστιο βλῆμα τῶν 37 εἶχε ἐκραγῆ ἀκριβῶς στὴν πλάτη του, ποὺ τὴν προστάτευε ἀτσαλένιος θώρακας. Οἱ καπνοὶ καὶ οἱ λάμψεις πλημμύρισαν ἀσφυκτικὰ τὴν καμπίνα του. Ἀδιάφορος ὅμως ἐκεῖνος, ἐξακολουθοῦσε νὰ μάχεται μὲ τὸ θάνατο. Ἡ μηχανή του ὡστόσο δὲν τὸν ὑπάκουε πιά. Σὰν μεθυσμένη ἀπὸ τὶς ἀναθυμιάσεις, ἄρχισε νὰ σκαμπανεβάζη πότε δεξιά, πότε ἀριστερά. Τὸ ἀεροπλάνο τραβοῦσε πρὸς τὸν ἀφανισμό του.

Ὁ Καρταλαμάκης κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήση τὸν ἀρχηγό του.

—Εἶμαι ἕτοιμος γιὰ ἀναγκαστικὴ προσγείωσι, τοῦ εἶπε στὸ μικρόφωνο. Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ συνεχίσω...

— Καλὴ τύχη, ἀδελφέ μου! ἀκούστηκε ἡ συγκινημένη φωνὴ τοῦ Γιάννη Κέλλα. Κάνε ὅ,τι μπορεῖς...

Μὰ τί μποροῦσε νὰ κάνη; Ἡ μηχανή του εἶχε πραγματικὰ τρελλαθῆ. Μιὰ σταματοῦσε καὶ μιὰ δούλευε, ἐνῶ τὸ χειριστήριο τῆς βενζίνης κινιόταν μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια, ψάχνοντας νὰ βρῆ μιὰ θέσι ποὺ νὰ δώση ζωὴ στὸν κινητῆρα. Τίποτε, καμμιὰ ἐλπίδα. Μόνος, κατάμονος σ' ἐχθρικὸ ἔδαφος, ὁ Ἕλληνας ἀεροπόρος δεχόταν ὅλα τ' ἀντιαεροπορικά, χωρὶς νὰ μπορῆ ν' ἀμυνθῆ καθόλου. Καὶ τὸ τελευταῖο του βλῆμα εἶχε ξοδευτῆ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Κάτω του ἀκριβῶς, γινόταν ἡ ἁρματομαχία τῆς 8ης Στρατιᾶς κι' ἕνα ποτάμι ἀπὸ γερμανικὰ βλήματα καὶ βαρειὰ κόκκινα Μποφὸρ ἀνέβαιναν ψηλά, συγκεντρωμένα γύρω του, ἕτοιμα νὰ τὸν καταρρίψουν. Πολλὲς τροχιοδεικτικὲς σταματοῦσαν στὸ ἀεροπλάνο του, ποὺ εἶχε γίνει πραγματικὸ κόσκινο. Κι' ὡστόσο προσπαθοῦσε ἀκόμη νὰ ξεφύγη ἀπὸ κείνη τὴν κόλασι. Μὲ τὴ μισοκαταστραμένη μηχανή του κέρδιζε σιγὰ-σιγὰ τὰ χιλιόμετρα, περνώντας πάνω ἀπὸ τὶς ἐχθρικὲς γραμμές, ὥσπου σταμάτησε τελείως. Βρισκόταν τώρα σ' ἕνα σημεῖο, ποὺ ἔμοιαζε παγίδα: Δεξιά, ἀραιωμένα αὐτοκίνητα. Ἀριστερὰ θάλασσα καὶ μπροστὰ τεράστια λίμνη. Ποῦ ν' ἀκουμπήση τὸ ἀεροπλάνο του;

Μὲ ἀπόλυτη διαύγεια, ὁ Ἠλίας Καρταλαμάκης, κατάφερε νὰ προσγειωθῆ σ' ἕνα λόφο ἀπὸ χῶμα. Μόλις ἡ προπέλλα του ἄγγιξε τὴ γῆ, ἀκούστηκε ἕνας τρομαχτικὸς θόρυβος. Σύννεφα σκόνης τὸν σκέπασαν καὶ ἔνοιωσε πὼς πληγώθηκε πάνω ἀπὸ τὸ δεξὶ του μάτι. Τὸ αἷμα κυλοῦσε στὴ φόρμα του. Ἕρποντας σχεδόν, βγῆκε ἀπὸ τὸ σκάφος του, ποὺ εἶχε μεταβληθῆ σὲ μιὰ ἄμορφη μάζα σίδερα. Πῶς μπόρεσε νὰ γλυτώση; Ὁ τολμηρὸς ἀεροπόρος νόμισε πὼς εἶχε πέσει σ' ἐχθρικὸ ἔδαφος. Καὶ καθὼς εἶδε νὰ τὸν πλησιάζουν τρεῖς στρατιῶτες, ἑτοιμάστηκε ν' ἀμυνθῆ. Μὰ τὸν ἔπνιξε ἡ χαρά, ὅταν ἄκουσε τὴ φωνή τους.

— Ὀκέϊ! Τὰ κατάφερες καλά! Τί εἶσαι;

Ἦταν τρεῖς Αὐστραλοί, ποὺ ὅταν ἄκουσαν πὼς ἦταν Ἕλληνας, τοῦ ἔδειξαν ἀπίστευτη ἐγκαρδιότητα. Ἀμέσως τὸν μετέφεραν στὸ πλησιέστερο χειρουργεῖο, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιδέσουν τὰ τραύματα. Ὁ ἀνθυποσμηναγὸς Ἠλίας Καρταλαμάκης εἶχε σωθῆ. Μὰ δὲν ἦταν μόνο αὐτός. Στὴν τιτανομαχία ἐκείνη, χτυπήθηκαν κι' ἄλλα πέντε ἀεροπλάνα. Πιὸ σοβαρά, μετὰ τοῦ Καρταλαμάκη, ἦταν τοῦ ἀνθυποσμηναγοῦ Εὐστρατίου Ξύδη—σήμερα πιλότου τῆς ΤΑΕ—ποὺ ἀναγκάστηκε κι' αὐτὸς νὰ προσγειωθῆ ἔξω ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο L.G. 35, σὲ ἀπόστασι εἴκοσι μίλια ἀπὸ τὶς γραμμές. Ἐπίσης τὸ ἀεροπλάνο τοῦ ὑποσμηναγοῦ Παναγόπουλου, εἶχε χτυπηθῆ στὸν κινητῆρα, σὲ τρόπο ποὺ νὰ δουλεύη μὲ τοὺς μισοὺς κυλίνδρους. Μόλις καὶ πρόλαβε νὰ φτάση στὴ βάσι του.

Ὥρα πολλὴ τὰ ἑλληνικὰ φτερὰ σφυροκόπησαν τὸν ἐχθρό. Κι' ὅταν πιὰ δὲν ἔμεινε κανένας στόχος, οἱ πιλότοι, ξεχνῶντας τὶς διαταγὲς ποὺ εἶχαν πάρει, ἀντὶ νὰ γυρίσουν πίσω ἀπὸ τὴν Ἔρημο, πῆραν κατεύθυνσι πρὸς τὸ κέντρο τοῦ μετώπου. Ἐκεῖ βρισκόταν στὴν ἀνάπτυξί της ἡ μεγάλη μάχη τῶν μηχανοκινήτων τοῦ Ρόμμελ μὲ τὰ μηχανοκίνητα τοῦ Μοντγκόμερυ. Μόλις ἐμφανίστηκαν τὰ ἑλληνικὰ χρώματα πάνω ἀπὸ τὰ τάνκς, γίνηκαν δεχτὰ μὲ ἔξαλλες ζητωκραυγές, ἀπὸ τὰ μαχόμενα συμμαχικὰ στρατεύματα. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἐδῶ, ὅτι κάθε ἀπόπειρα ἀποτελοῦσε καθαρὴ παραφροσύνη. Μὰ τώρα οἱ Ἕλληνες ἦταν ἀκάθεκτοι. Προσέβαλαν ἐπίγειους στόχους, ὥσπου ἐξαντλήθηκε κι' ἡ τελευταία τους σφαῖρα. Ὁ ἐνθουσιασμός τους βρισκόταν στὸ ἀποκορύφωμά του...

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, τὸ φασιστικὸ ραδιόφωνο, μετέδιδε ἀπὸ τὴ Ρώμη τὸ ἀνακοινωθέν του: «Οἱ αὐθάδεις Ἕλληνες —ἔλεγε— οἱ ὁποῖοι ἐπεχείρησαν νὰ χτυπήσουν πολεμικοὺς μας στόχους εἰς τὰ σημεῖα ΜΡ καὶ ΝΡ, ἐπλήρωσαν τὸ θράσος των μὲ τὴν ἀπώλειαν 11 ἀπὸ τὰ 12 ἀεροπλάνα ποὺ ἔκαναν τὴν ἐπίθεσιν». Πάλι καλά! Οἱ ἀεροπόροι ἄκουγαν τὶς ψευδολογίες ἐκεῖνες καὶ διασκέδαζαν. Ποιὸς λογάριαζε τί ἔλεγαν οἱ «ποντικοὶ τῆς Ἐρήμου», ὅπως εἶχαν βαφτίσει τοὺς φασίστες; Ἡ ἀλήθεια ἦταν ἄλλη καὶ φώναζε μόνη της.

Ἡ ἱστορικὴ ἐπέτειος, ποὺ ἔμεινε ἀλησμόνητη γιὰ ὅσους τὴν ἔζησαν ἀπὸ κοντά, ἔκλεισε μ' ἕνα συγχαρητήριο τηλεγράφημα τοῦ στρατάρχη τῆς Ἀεροπορίας Κάννιγκαμ, ποὺ τελείωσε μὲ τὶς ἑξῆς φράσεις: «Νοερὰ βρισκόμασταν στὸ πλευρὸ σας, ἱπτάμενοι Ἕλληνες. Ἡ 28 Ὀκτωβρίου 1942, θὰ μείνη ἕνα φωτεινὸ παράδειγμα ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας...»

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

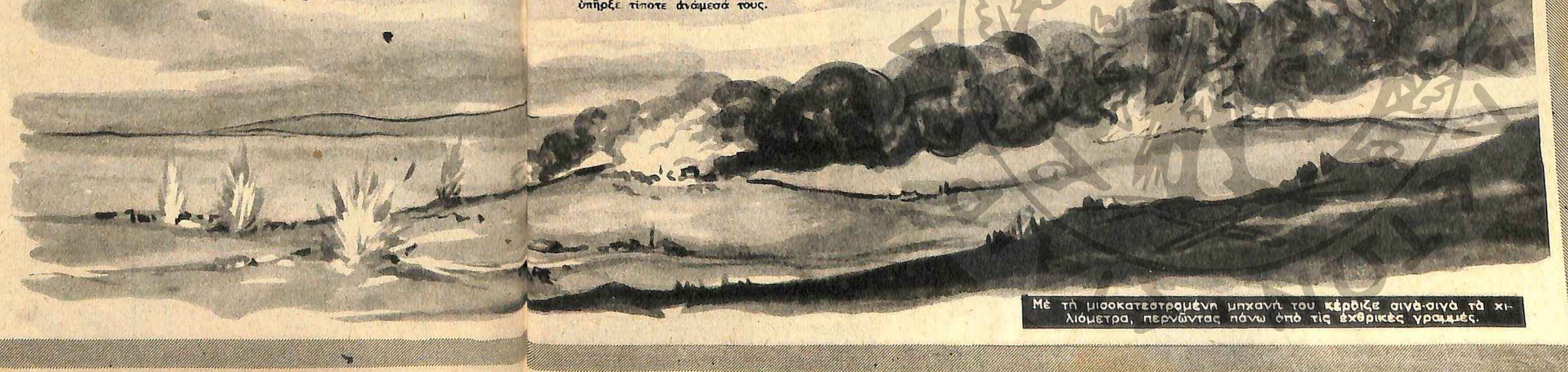

Μὲ τὴ μισοκαταστραμένη μηχανή του κέρδιζε σιγὰ-σιγὰ τὰ χιλιόμετρα, περνώντας πάνω ἀπὸ τὶς ἐχθρικὲς γραμμές.

'Η χαριτωμένη στὰρ Τζόαν Ντρού.

Ἀστέρες καὶ φιλιά!...

«Οἱ παντρεμένοι στὰρ φιλοῦν πιὸ παθητικά», διακηρύσσει ἡ ὄμορφη Τζόαν Ντρού!...

Μιὰ καινούργια σχετικῶς, ἀλλὰ πολὺ ὄμορφη στάρ, ἔλεγε τελευταία ἐμπρὸς σὲ κύκλο γνωστῶν της ὅτι, κάθε φορὰ ποὺ τὰ στούντιό της τὴν καλοῦσαν γιὰ καινούργιο ρόλο καὶ τῆς ἔδιναν γιὰ σύντροφο ἕνα παντρεμένο στάρ, αἰσθανόταν ἐντελῶς ἰδιαίτερη χαρὰ γι' αὐτό:

— Ἀπὸ τὴν κινηματογραφικὴ πεῖρα μου, ἔχω διαπιστώσει, ἐξηγοῦσε, πὼς οἱ παντρεμένοι συνάδελφοι ξέρουν νὰ φιλοῦν μιὰ γυναίκα πολὺ θερμότερα ἀπὸ τοὺς ἀνύπαντρους!...

'Η στὰρ αὐτὴ εἶναι ἡ γοητευτικὴ Τζόαν Ντρού, πρώην σύζυγος τοῦ Ντὶκ Χαίημς, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴ σειρά του πάλι, εἶναι τώρα πρώην σύζυγος τῆς Ρίτας Χαϊηγουωρθ! 'Η Τζόαν, λοιπόν, ἡ ὁποία ἔβλεπε τὴν καρριέρα της, εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀνταλλάξῃ ἀμέτρητα παθητικὰ φιλιὰ μὲ μεγάλο ἀριθμὸ «γοητῶν», παντρεμένων καὶ ἀνύπαντρων νέων καὶ ἡλικιωμένων, ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ δυὸ ἀπ' τὶς τελευταῖες της ταινίες, στὶς ὁποῖες ἔπαιξε διαδοχικὰ μὲ δυὸ παντρεμένους, τὸν Τζαίημς Στιούαρτ καὶ τὸν Τόνι Κέρτις.—

— Οἱ δυὸ αὐτοὶ συνάδελφοι, λέει ἡ Τζόαν, κατέχουν πραγματικὰ τὴ τέχνη νὰ φιλοῦν μιὰ γυναίκα. Τὰ φιλιὰ τοῦ πανύψηλου Τζίμμυ, ὅταν γυρίζαμε τὸ φὶλμ «Τὸ λιμάνι τῶν κεραυνῶν», μὲ ἀναστάτωσαν!...

»Ὅσο γιὰ τὸν Τόνι, συνεχίζει ἡ ἴδια, γι' αὐτὸν διατηρῶ δυὸ διαφορετικὲς ἐντυπώσεις. 'Η μία εἶναι ὅταν ἦταν ἀνύπαντρος καὶ γυρίζαμε μαζὶ μιὰ ἐρωτικὴ σκηνή. Ἐ, τί νὰ σᾶς πῶ, παρ' ὅλο ποὺ ἐγὼ ἔπεσα πρώτη στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ διάθεσι τοῦ πρόσφερα τὰ χεῖλη μου, αὐτὸς μὲ ἀγκάλιασε τόσο ἀδέξια καὶ μὲ φίλησε τόσο παγωμένα, ὥστε δὲν εἶδα τὴ στιγμὴ νὰ φύγω ἀπὸ κοντά του! Πολὺ ἀργότερα, ὅταν ξανασμίξαμε στὸ φὶλμ «Ὁ τυχοδιώκτης τοῦ Μακάο» καὶ γυρίσαμε ἀρκετὲς φλογερὲς ἐρωτικὲς σκηνές, διεπίστωσα μὲ χαρὰ μιὰ μεγάλη πρόοδο στὸν Τόνι, ὁ ὁποῖος εἶχε πιὰ παντρευτῆ. Τὰ φιλιά του τώρα ἦσαν τόσο φλογερά, ποὺ κάθε γυναίκα θὰ μποροῦσε νὰ ξετρελλαθῆ ἀπ' αὐτά!...

Καὶ ἡ γοητευτικὴ Βεντέττα, συνεχίζοντας τὶς ἀποκαλύψεις της, προσθέτει:

'Η Σέλλεϋ Γουίντερς καὶ ὁ Μπάρρυ Σάλλιδαν ἀνταλλάσσουν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ θερμὰ φιλιὰ τῆς ὀθόνης.

— Ὅλοι περισσότεροι ἄγαμοι στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ, εἶναι πολὺ χλιαροί, ὅταν φιλοῦν ἐμπρὸς στὴν κινηματογραφικὴ μηχανή. Θὰ μποροῦσα σχετικῶς νὰ ἀναφέρω δυὸ γνωστοὺς ζὲν-πρεμιέ, ἀνύπαντρους τότε, ποὺ θεωροῦνται σήμερα ὡς δύο ἀπὸ τοὺς... ἰδεώδεις γοητὲς τῆς ὀθόνης. Εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ παίξω καὶ μὲ τοὺς δυὸ καὶ νὰ φιληθῶ πολλὲς φορὲς μαζί τους. Κι' ὅμως, ἐνῶ ὁ ἕνας ἔδειχνε νὰ τρέχῃ στὶς φλέβες του... παγωμένο νερὸ ἀντὶ γιὰ αἷμα, ὁ ἄλλος, μὲ τὴν ἐν γένει στάσι του, θὰ μποροῦσε ν' ἀφίσῃ ἀσυγκίνητη καὶ τὴ Μεσσαλίνα ὁκόμη! Σήμερα εἶναι παντρεμένοι καὶ οἱ δυό. Μόνο γι' αὐτό, λοιπόν, γιὰ νὰ πιστώσω τὴν πρόοδο ποὺ ἔκαναν ἐν τῷ μεταξύ, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ξαναπαίξω μαζί τους...

Μὲ τὴ γνώμη τῆς Τζόαν συμφωνεῖ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν νέων στάρλετ τοῦ Χόλλυγουντ. Αὐτές, μάλιστα, προσθέτουν, ὅτι οἱ ἄνδρες στὰρ δὲν ξέρουν νὰ φιλοῦν παρὰ μόνο ὅταν φθάσουν στὴ μέση ἡλικία!

Καί, γιὰ ν' ἀποδείξουν τοὺς ἰσχυρισμούς τους, ἀναφέρουν μερικὲς χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις: ἡ Πάϊπερ Λώρυ π. χ., ἔχει φιληθῆ ἄπειρες φορὲς ἀπὸ νέους καὶ ἄγαμους συναδέλφους της. Κανένα ὅμως ἀπ' τὰ φιλιὰ αὐτὰ δὲν τῆς ἔκαναν τόση ἐντύπωσι, ὅσο αὐτὰ ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸν μεσόκοπο καὶ πάντα μὲ μονόκλ στὸ μάτι Τσάρλς Κόμπερν! 'Ισχυρίζεται, ὅτι ὁ παληὸς αὐτὸς «γόης» περνάει κατὰ πολὺ τοὺς νεώτερους συναδέλφους του στὴν τέχνη τοῦ φιλήματος!

'Ο Ρὸκ Χάτσον, πάλι, ἐνῶ ἔχει ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ προσελκύσῃ τὶς γυναῖκες, ὡστόσο αὐτὲς τὸν ἀποφεύγουν, γιατὶ δὲν κατέχει τὴν τέχνη τοῦ φιλιοῦ. Πρώτη καὶ καλύτερη κατήγορός του ἡ γνωστὴ βεντέττα Τζαίην Γουάϊμαν, ἡ ὁποία ἔπαιξε μαζί του σὲ δυὸ αἰσθηματικὰ φίλμ.

— Εἰδικὰ στὶς ἐρωτικὲς σκηνές, λέει, ὁ Ρὸκ εἶναι ἀνυπόφορος. Ἐμένα τούλάχιστον πολὺ μὲ βασάνισε στὶς δυὸ ταινίες μας. Μόνο οἱ ἐπαναλήψεις τῶν φιλιῶν ποὺ κάναμε, ἦσαν ἀρκετὲς γιὰ νὰ μὲ κάνουν ἑξῆ φρενῶν. Φαντασθῆτε τοὺς δυό μας ἀγκαλιασμένους, μὲ τὰ χείλη ἑνωμένα τόσο ἀδέξια ἐξ αἰτίας τοῦ «τρὰκ» ποὺ εἶχε ὁ Ρόκ, ὥστε ὁ σκηνοθέτης ἀναγκάστηκε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴ σκηνὴ 7 φορές, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τελικά, διακόψαμε, γιατὶ ὁ συμπαθέστατος Χάτσον ἔπρεπε νὰ πάρῃ μερικὰ εἰδικὰ μαθήματα!

Τὰ ἴδια τοῦ καταμαρτυρεῖ καὶ ἡ ὄμορφη στάολετ Μπάρμπα Ράς, ἡ ὁποία ἔπαιξε μαζί του στὸ φὶλμ «Τὸ ξέσπασμα τῶν σκλαβωμένων»:

— Γόης πραγματικός, ἱκανὸς νὰ ξελογιάσῃ κάθε γυναίκα, λέει ἡ Μπάρμπαρα γι' αὐτόν, ἀλλὰ πολὺ ἀρχάριος στὸ ζήτημα τῶν φιλιῶν. Στὶς σκηνὲς ποὺ ἔπρεπε νὰ φιληθοῦμε μὲ θέρμη, τὸν ἔπιανε ἕνα καταραμένο «τρὰκ», ποὺ δὲν τὸν ἄφηνε οὔτε τὸ ὕφος τοῦ ἐρωτευμένου νὰ πάρῃ, οὔτε ἕνα φιλὶ τῆς προκοπῆς νὰ δώσῃ!

Καὶ ἡ χαριτωμένη Μπάρμπαρα καταλήγει στὴ διακήρυξι τῆς ἐξῆς ἀληθείας:

— Μὲ ὅσα κι' ἂν λένε περὶ συνήθειας, ἐπαγγελματισμοῦ καὶ ἠθοποιΐας, ἡ ἀλήθεια εἶναι μία: καὶ οἱ γυναῖκες-στάρ, ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες, ποτὲ δὲν μένουν ἀδιάφορες ἐμπρὸς σ' ἕνα θερμὸ φιλί, ἔστω καὶ κινηματογραφικό. Παρὰ τὶς κρέμες, τὶς πούδρες, τὰ κοκκινίδια, τὰ ἐκτυφλωτικὰ φῶτα καὶ τὴν παρουσία δεκάδων περίεργων ματιῶν, τὸ φιλὶ εἶναι πάντα φιλὶ καὶ συγκινεῖ!

ΡΟΜΠ ΣΜΙΘ

'Ο Στιούαρτ Γκρέϋντζερ

Τὰ νεώτερα τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Τὸ Χόλλυγουντ περιμένει ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη τὴν ἐπίσκεψι τοῦ πριγκιπικοῦ Μαϊνὲ τοῦ Μονακό. 'Η ἐπίσκεψι αὐτή, ἂν τελικὰ πραγματοποιηθῇ, θὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἐρημιὰ ἡ ὁποία γνώρισε τελευταῖα ἐρωτευμένο μὲ τὴν Γκρέης Κέλλυ, τὴν ὁποία γνώρισε στὶς Κάννες κατὰ τὸ τελευταῖο φεστιβάλ.

★ 'Η Κορὶν Καλβέ, ποὺ μένει ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες ἀνεργη, ἀνήγγειλε ὅτι πρόκειται νὰ γίνῃ μητέρα. 'Η ἀποκάλυψι δὲν συνεκίνησε κανένα γιατὶ στὴν κινηματογραφούπολι τὸ ἀστρο τῆς Κορὶν κλίνει πιὰ ὁριστικὰ πρὸς τὴ δύσι του.

★ Τὸ εἰδύλλιο ποὺ σχολιάζεται περισσότερο σήμερα στὸ Χόλλυγουντ εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀναπτύσσεται ἀνάμεσα στὴ Μέρλε Ὀμπερον καὶ τὸν Μάϊκλ Ρέννυ.

★ 'Ο Ντὶκ Χαίημς ἔγινε περιζήτητος ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τὸν ἐγκατέλειψε ἡ Ρίτα Χαϊηγουωρθ. Τὸν ζητοῦν στὴν τηλεόρασι, ἕνα θέατρο τῆς Νέας Ὑόρκης τοῦ προτείνει νὰ πρωταγωνιστήσῃ στὸ ἔργο «Ἡ ζωή μας εἶναι ρόδινη» καὶ τὸ Χόλλυγουντ τοῦ προσφέρει συμβόλαια γιὰ δύο φίλμ. Ὅποιος χάνει στὴν ἀγάπη...

★ 'Ο σκηνοθέτης Βινσέντ Μινέλλι ἑτοιμάζει μιὰ συνέχεια τοῦ φὶλμ «Ἕνας Ἀμερικανὸς στὸ Παρίσι» μὲ τοὺς ἰδίους πρωταγωνιστάς: τὸν Τζὴν Κέλλυ καὶ τὴ Λέσλυ Κάρρον.

★ 'Η Γκρέτα Γκάρμπο γράφει τὴν αὐτοβιογραφία της. Ὅλος ὁ κόσμος τὴν περιμένει μὲ ἀνυπομονησία ἐλπίζοντας πὼς θὰ ριφῇ ἐπὶ τέλους φῶς στὸ μυστήριο της.

★ 'Ο Ἔντμοντ Πάρντομ μίλησε στὸ Λονδῖνο κατὰ τρόπον κάθε ἄλλο παρὰ κολακευτικὸ γιὰ τὴ Λάνα Τάρνερ, πρώην παρτενὲρ του στὸ φὶλμ «Ὁ ἄσωτος γυιός». Ἀλλοίμονό του ὅμως τί ἔχει νὰ ὑποστῇ ἀπὸ τὴν ξανθομάλλα γόησσα ὅταν θὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Χόλλυγουντ.

★ Ἕνας δημοσιογράφος ρώτησε τὸν Μάρλον Μπράντο ἂν προτιμᾶ τὶς ξανθὲς ἢ τὶς μελαχρινές. «Τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν δὲν παίζει κανένα ρόλο, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μάρλον. Δίνω μονάχα σημασία στὶς ἀντιδράσεις ποὺ προκαλεῖ μιὰ γυναίκα στὸν ψυχικό μου κόσμο». Μὲ τὴν ἀπάντησι αὐτὴ ὁ Μπράντο ἀποδεικνύεται καὶ φιλόσοφος.

★ 'Ο Μοντγκόμερυ Κλίφτ παραμένει φανατικὸς θαυμαστὴς τῆς Μαίριλυν Μονρόε. Μιλῶντας γι' αὐτὴν σ' ἕνα δημοσιογράφο εἶπε πρὸ ἡμερῶν: «Εἶναι ὁ τύπος τῆς κοπέλλας ποὺ ἕνας νέος παρουσιάζει μὲ ὑπερηφάνεια στὴ μητέρα του, ὅταν ὁ... πατέρας του δὲν βρίσκεται στὸ σπίτι!».

☆ 'Η Ὄντρεϋ Χέμπορν, ποὺ εἰσέπραξε 122 ἑκατομμύρια γαλλικὰ φράγκα γιὰ νὰ παίξῃ στὸ φὶλμ «Πόλεμος καὶ εἰρήνη», ἀπεκάλυψε ὅτι ἀνήθηκε στὴν ἀρχὴ νὰ δεχθῇ τὸν ρόλο ποὺ τῆς πρότειναν γιατὶ εὕρισκε πὼς ἦταν πολὺ μεγάλη γιὰ τὸν ρόλο τῆς Νατάσσας. 'Η Ὄντρεϋ εἶναι σήμερα 26 χρόνων. δὲν φαίνεται ὅμως στὸ ἔργο παραπάνω ἀπὸ 20.

★ Βάσει τῶν νέων στοιχείων ποὺ ἦρθαν στὸ φῶς, πρόκειται νὰ γυρισθῇ συντόμως στη Γερμανία μιὰ νέα ἐκδοσις τοῦ «Δράματος τοῦ Μάγερλινγκ», ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ εἶναι ἔγχρωμη. Τὸν ρόλο τοῦ πρίγκηπος Ροδόλφου, ποὺ ὑπεδύθη ἄλλοτε ὁ Σὰρλ Μπουαγέ, θὰ παίξῃ τώρα ὁ γοητευτικὸς ζὲν πρεμιὲ Ρούντολφ Πράκ, ζητεῖται ὅμως μιὰ ἠθοποιός, κατὰ προτίμησιν Γαλλίδα, γιὰ νὰ ὑποδυθῇ τὴν Μαρία Βετσέρα, τὴν ὁποία ξαναζωντάνεψε ἄλλοτε μὲ ἐπιτυχία ἡ Ντανιὲλ Νταριέ.

★ 'Η Λουτσία Μποζὲ ὑποχρεώθηκε νὰ διακόψῃ τὸ γύρισμα τοῦ φὶλμ «Αὐτὸ σημαίνει αὐγή», ἐπειδὴ τὸ πρόσωπό της γέμισε σπυριά. Ἐπωφελήθηκε τῆς ἀναγκαστικῆς αὐτῆς διακοπῆς γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα ἀεροπορικὸ ταξιδάκι ὡς τὴ Μαδρίτη καὶ νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ τὸν ἄνδρα της, τὸν ταυρομάχο Λούϊς Ντομίνγκιν.

★ 'Η Εὔα Μαρία Σαϊντ, ἡ ὁποία κέρδισε ἕνα «Ὄσκαρ» μὲ τὴν ἐρμηνεία της στὸ φὶλμ «Τὸ λιμάνι τῆς ἀγωνίας» καὶ δὲν ξαναπαίξε ἀπὸ τότε στὸν κινηματογράφο, προτιμῶντας τὸ θέατρο, ξαναγύρισε τώρα στὸ Χόλλυγουντ, προκειμένου νὰ πρωταγωνιστήσῃ σὲ μιὰ κωμωδία μαζὶ μὲ τὸν Μπόμπ Χόπ.

★ 'Η Ρουθ Ρόμαν ἀνακάλυψε ὅτι οἱ ρόλοι ἁμαρτωλῆς τῆς πηγαίνουν πολὺ καὶ ἀποφάσισε νὰ ὑποδύεται στὸ ἑξῆς ἀποκλειστικὰ ἐρωτολήπτες γυναίκες. Τόσο τὸ φὶλμ «Ἡ ἁμαρτωλή» ποὺ γύρισε στὴν Ἰταλία, ὅσο καὶ τὸ φὶλμ «Τὸ πρῶι μιᾶς μεγάλης ἡμέρας», ποὺ γυρίζει τώρα στὸ Χόλλυγουντ ἀποτελοῦν τὴν ἀπαρχὴ τῆς ποσοτοποιήσεως τοῦ μεγάλου αὐτοῦ σχεδίου της.

★ "Υστερα ἀπὸ διακοπὲς ποὺ κράτησαν τρία χρόνια, ὁ Μάριο Λάντζα ξανάρχισε νὰ ἐργάζεται. Στὸ Μεξικὸ ὅπου γυρίζεται τώρα τὸ φὶλμ «Σερενάτα», ὁ Μάριο παρέθεσε γεῦμα στοὺς δημοσιογράφους, δὲν ἔβαλε ὅμως ὁ ἴδιος στὸ στόμα του οὔτε μπουκιά, ἀρκούμενος νὰ συζητᾶ καὶ νὰ σκορπᾶ σ' ὅλους χαμόγελα. Παρὰ τὴν αὐστηρὴ δίαιτα ποὺ κάνει, ὁ Μάριο δὲν μπόρεσε νὰ πέσῃ κάτω ἀπὸ τὰ 97 κιλά.

★ 'Ο Στιούαρτ Γκρέϋντζερ ἀπ' ὅλα τὰ φὶλμ ποὺ γύρισε μέχρι σήμερα ξεχωρίζει τὸν «Ὡραῖο Μπροῦμελ», ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κάνῃ μιὰ ἐπίδειξι γοητείας καὶ ἀνδρικῆς κομψότητος ὅσο κανένα ἄλλο ἔργο του μέχρι σήμερα.

★ Τὸ ὄνειρο τοῦ Ρίτσαρντ Μπάρτον ἦταν πάντα νὰ παίξῃ στὸ περίφημο θέατρο «Ὁλντ Βῆ.» τοῦ Λονδίνου. Φαίνεται τώρα πὼς ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης θὰ μπορέσῃ ἐπὶ τέλους νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ. Κατώρθωσε νὰ ὑπογράψῃ στὸ Χόλλυγουντ ἕνα νέο προγομιακὸ συμβόλαιο, ποὺ τὸν δεσμεύει γιὰ 12 ἑβδομάδες τὸν χρόνο ἀφίνοντάς τον ἐλεύθερο τὶς ὑπόλοιπες 40 ἑβδομάδες.

★ Θέλετε νὰ μάθετε τὰ ὀνόματα τῶν δέκα ἐκπροσώπων τοῦ ἀνδρικοῦ σὲξ-ἀππὴλ στὴν ἀμερικανικὴ κινηματογραφούπολι; 1) Βὰν Τζόνσων, 2) Μάρλον Μπράντο, 3) Μοντγκόμερυ Κλίφτ, 4) Τόνυ Κέρτις, 5) Τζέημς Ντὴν, 6) Ρόμπερτ Βάγκνερ, 7) ὁ πιανίστας Λιμπερὶς, 8) Ρὸκ Χάντσον, 9) Τσάρλτον Ἥστον καὶ 10) Μάριο Λάντσα. 'Η λίστα αὐτὴ δημοσιεύθηκε λίγες μέρες πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Τζέημς Ντὴν καὶ ὅσον ἀφορᾶ τὸ σὲξ-ἀππὴλ τοῦ Μάριο Λάντσα ἀφίνει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι πρόκειται γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια ὅταν ἔπαιζε στὸν κινηματογράφο.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΖ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Νειᾶτα καὶ γηρατειά

(Σ' ἕνα σαλονάκι, τὴν ὥρα τοῦ φιλονπωρινοῦ δειλινοῦ, Πρόσωπα σήμερα τῆς σελίδος, ὄχι 'Εκεῖνος κι' Ἐκείνη, ἀλλὰ ἡ γιαγιά κι' ἡ ἐγγονή της. 'Η πρώτη κυττάζει μὲ στοργικὴ μελαγχολία τὴ δεύτερη νὰ ξεφυλλίζῃ ἕνα ἄλμπουμ μὲ φωτογραφίες, ἀφίνοντας ν' ἀργοστάζῃ κάπου-κάπου στὶς σελίδες του ἕνα δάκρυ. Ὁ ἥλιος φιλτράρεται μέσ' ἀπὸ τὰ τζάμια, καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἀχτίνες του ἔρχεται νὰ παιχνιδίσῃ ἀνάμεσα στὰ μπουκλαρισμένα χρυσάφια τῶν μαλλιῶν τῆς ἐγγονῆς.

'Εκεῖνος, ἂν καὶ ἀπουσιάζει ἀπὸ τὸ διάλογο, κρύβεται ὅμως κάτω ἀπὸ κάθε λέξι, κάθε φράσι, κάθε στεναγμό, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ μαζί μ' 'Εκείνην, ἔστω καὶ ἀφανής, τὸ ἰδιο ὅμως πανταχοῦ παρών, τὸ αἰώνιο «ντουέττο τῆς ἀγάπης» αὐτῆς τῆς ἐγγονῆς — καὶ τῆς ζωῆς).

Η ΓΙΑΓΙΑ: Καί, δὲ μοῦ λές, θὰ ἐξακολουθήσῃ πολὺ ἀκόμα αὐτὸς ὁ ἀούγκράτητος σπαραγμός σου...

Η ΕΓΓΟΝΗ (ποὺ σὰ νὰ θέλη ἀφορμὴ γιὰ νὰ ξεσπάσῃ τὴν φιχάλα τῶν δακρύων της σὲ μπόρα, πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γιαγιᾶς της μ' ἀναφυλλητά): Γιαγιάκα... Εἶμαι... πολὺ... δυστυχισμένη...

Η ΓΙΑΓΙΑ (τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά): Κλάψε... θὰ ξεσπάσῃ ἔτσι ἡ λύπη σου, ὅπως ξεσπάει καὶ ἡ μαυρίλα τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὴ βροχή. Κι' ὕστερα λάμπει πάλι ὁ ἥλιος στὸ φρεσκοπλυμένο στερέωμα...

Η ΕΓΓΟΝΗ (ποὺ οἱ λυγμοί της μετριάζονται σιγὰ-σιγά, ὥσπου στὸ τέλος δὲ μένει παρά, κάπου-κάπου, ἕνας μονάχα γιὰ νὰ κόβῃ τὴ μονοτονία τῶν φράσεων μὲ μιὰ θύμησι λύπης): Γιαγιάκα... Γιὰ μένα ὁ ἥλιος δὲ θὰ λάμψῃ ποτὲ πιά... Μπορεῖ νὰ σταματήσῃ ἡ βροχή, μα δὲν θὰ πάψῃ ποτὲ ἡ συννεφιά.

Η ΓΙΑΓΙΑ: Καλά... Καλά... Τὰ νειᾶτα εἶναι πάντα πρόθυμα νὰ παίξουνε τραγωδίες ἐκ τοῦ φυσικοῦ...

Η ΕΓΓΟΝΗ (ὑψώνει πρὸς τὴ γιαγιὰ τὶς δύο ἀναστατωμένες ἀπὸ τὴ φουρτούνα τοῦ πόνου λιμνοθάλασσες τῶν γαλάζιων της ματιῶν): Ὥστε, πιστεύετε ὅτι αὐτὴ ἡ λύπη μου εἶναι φαινομενική, ψεύτικη; Παίζω θέατρο μπροστά σας, γιαγιάκα;

Η ΓΙΑΓΙΑ (σοβαρά): Ὄχι, παιδάκι μου' πιστεύω, ἁπλούστατα ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σοῦ προκαλῇ τόση ἀπελπισία... Νομίζω ἀκόμα πὼς, ὅταν κανεὶς εἶναι νέος, ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς του εἶναι πιὸ ἔντονος κι' ὅπως τὰ χτυποκάρδια του εἶνε πιὸ γρήγορα, ἔτσι κι' οἱ ἐντυπώσεις του εἶναι πιὸ ὑπογραμμισμένες... 'Εκεῖνο ποὺ γιὰ ἕνα γέρο θ' ἀποτελοῦσε λεπτομέρεια χωρὶς ὑπαισία καὶ θὰ ἀντιμετωπιζόταν ψύχραιμα καὶ λογικά, γιὰ ἕνα νέο γίνεται ὑπόθεσις φοβερή, ὑψώνεται βουνὸ πανύψηλο μπροστὰ στὰ μάτια του... Γιατὶ ἡ νεότης εἶναι ἕνας μεγεθυντικὸς φακός, ποὺ πολλαπλασιάζει τὰ ἀντικείμενα, κι' ἀπὸ ἀσήμαντα τὰ δείχνει τεράστια...

Η ΕΓΓΟΝΗ: Ὥστε, βρίσκετε ὅτι εἶναι γεγονὸς ἀσήμαντο νὰ μάθω πὼς ὁ Γιῶργος σχετίζεται μὲ μιὰν ἄλλη γυναίκα;

Η ΓΙΑΓΙΑ (χαμογελάει μὲ συγκατάβασι): Ἀσήμαντο ἐντελῶς ὄχι... Τὸ βρίσκω ὅμως ἀνάλογο μὲ τὴ λύπη ποὺ σοῦ προκαλεῖ. Τώρα, ἴσως μοῦ πῆς: Ἐσεῖς, γιαγιά, τὰ βλέπετε ὅλα μὲ τὰ πρεσβυωπικά σας

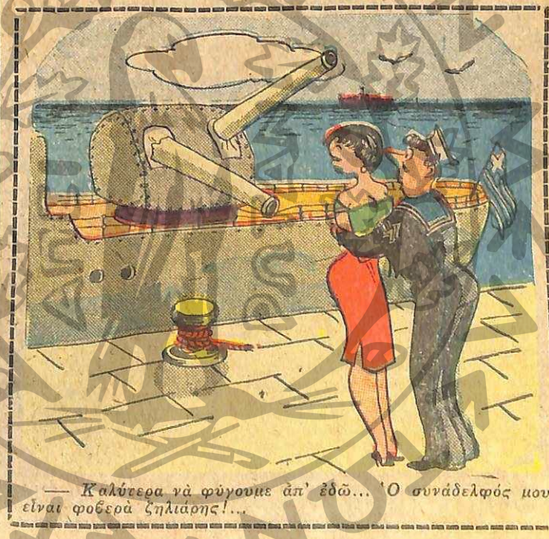

— Καλύτερα νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ... Ὁ συνάδελφός μου εἶναι φοβερὰ ζηλιάρης!...

μάτια, **καὶ τὸ κρῦο αἷμα μέσα στὶς** γέρικες φλέβες σας εἶν' ἀδύνατο νὰ τὸ ζεστάνῃ ὁ θυμός τὸ πείσμα, ἡ ἀπόγνωσι. Ναί, ἔχεις κάπως δίκηο... Ἤμουν ὅμως κάποτε νέα κι' ἐγώ, κι' αἰσθανόμουν σὰν καὶ σένα, καὶ πονοῦσα, καὶ τώρα πιὰ ποὺ βλέπω πόσο ἀνώφελοι εἶνε οἱ πόνοι καὶ πόσο κουτὲς οἱ ἀπογοντεύσεις μπροστὰ στὴν παγερὴ πραγματικότητα τῶν γερατειῶν, νοιώθω πὼς θἄταν ἔγκλημα ἂν δὲν προσπαθοῦσα νὰ κατατοπίσω τὴ μικρὴ ἐγγονούλα μου σὲ ὅλα αὐτά, ποὺ δὲν διδάσκονται πουθενά, σὲ κανένα σχολεῖο, καὶ ποὺ μοναδικός τους δάσκαλος ἔμεινε ὁ χρόνος...

Η ΕΓΓΟΝΗ (μ' ἐντελῶς στεγνὰ πιὰ τὰ ματάκια της) : Ὥστε, ὑποφέρατε ἄλλοτε καὶ σεῖς;

Η ΓΙΑΓΙΑ (γελάει μ' ἐπιείκεια) : Ἐγωϊστικὰ ποὺ εἶναι τὰ νειάτα... Νομίζεις λοιπὸν ὅτι γεννήθηκα μ' ἀσπρα μαλλιά; Εἶχα κι' ἐγὼ ἄλλοτε, ἐδῶ καὶ χρόνια, μαλλιὰ σὰν τὰ δικά σου, καὶ τὰ μαλλιά μου τὰ χάιδευαν ἀγαπημένα δάχτυλα μ' ἐρωτευμένη ἀβρότητα...

Η ΕΓΓΟΝΗ (ζωηρά) : Ναί, μὰ δὲν πιστεύω ὁ δικός σας ἀγαπημένος νὰ σᾶς ἀπάτησε ποτὲ μὲ καμμιὰν ἄλλη.

Η ΓΙΑΓΙΑ (μ' ἕνα δάκρυ ποὺ λαμπυρίζει στὰ μάτια της) : Ποῦ ξέρεις, μικροῦλα μου, μπορεῖ ὁ δικός μου ὁ πόνος νἄτανε δυνατώτερος ἀπὸ τὸ δικό σου... (Συνέρχεται) : Δὲν θέλω ὅμως νὰ σ' ἀπασχολήσω μὲ ἱστορίες μελαγχολικὲς τοῦ παρελθόντος, θαμένες πίσω ἀπὸ τὶς στάχτες τοῦ παλιοῦ καιροῦ... Θέλω μόνο νὰ σοῦ πῶ τὰ συμπεράσματα, ποὺ ἔβγαλα: Λοιπόν, μάθε ὅτι ὅλ' αὐτά, ἀπογοπτεύσεις, πόνοι, ἐρωτικὲς προδοσίες, ἀπελπισμένα δάκρυα, εἶναι ἱστορίες ποὺ τὶς ἀνακάλυψε ἡ ἀνθρώπινη καρδιὰ γιὰ νὰ σπάζῃ λίγο τὴ μονοτονία τῆς ζωῆς. Ὁ ἔρως εἶναι μιὰ πραγματικότης χλιαρὴ κι' ἀνούσια χωρὶς τὴν ἀπιστία... Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ὁ πόνος, ἡ ἀπόγνωσι, ἡ μελαγχολία, εἶναι πράγματα ποὺ ὑποφέρονται, καὶ ποὺ πολλὲς φορὲς μᾶς δίνουν καὶ κάποιαν εὐχαρίστησι. Ὁ πόνος, ὅταν εἶναι ὑποφερτὸς καὶ πρόσκαιρος, ἔχει κι' αὐτὸς τὴ χάρι του καὶ τὴν ἡδονή του... Ξέρει, νὰ ποῦμε, μιὰ κοπέλλα, ὅταν ἔχη τὰ δικά σου χαρούμενα κι' ὁλόδροσα νειάτα, ὅτι ὅλη ἡ ζωὴ τῆς χαμογελάει, καὶ ὅτι τὰ συννεφάκια ποὺ τῆς κρύβουνε στιγμιαία τὸν ἥλιο εἶναι ἀσήμαντα κι' ἐντελῶς διαφανῆ ἐμπόδια. Ἀλλοίμονο ὅμως ὅταν ὁ ἥλιος ἀρχίσῃ νὰ σβύνῃ! Τότε, καὶ σύννεφα νὰ μὴν ὑπάρχουν, οἱ ἀκτῖνες του εἶν' ἀδύνατες κι' ὠχρές, κι' ἀνίκανες νὰ χαρίσουνε τὴ ζέστη καὶ τὴ χαρά... (Ἡ γιαγιὰ χαμηλώνει τὴ φωνὴ καὶ σκουπίζει ἕνα δάκρυ ποὺ εἶχε κυλήσει στὰ ρυτιδωμένα της μάγουλα).

Η ΕΓΓΟΝΗ (τὴν ἀγκαλιάζει μὲ τρυφερὸν αὐθορμητισμό) : Καϋμενούλα γιαγιάκα... Δὲν θέλω νὰ κλαῖτε...

Η ΓΙΑΓΙΑ (μὲ πνιγμένη φωνή) : Μὴ στενοχωριέσαι... Τὸ δάκρυ αὐτὸ ἦταν ἀνακούφισι...

Η ΕΓΓΟΝΗ: Καϋμένη μου γιαγιά..

Η ΓΙΑΓΙΑ (μὲ χαμόγελο μελαγχολικό) : Μὴ μὲ λυπᾶσαι... Θἄρθη μέρα ποὺ θὰ λυπηθοῦν ἐσένα ἄλλοι. Κανένας μικρούλα μου, δὲν ἔχει σ' αὐτὸ τὸν κόσμο τὸ προνόμιο τῆς αἰώνιας νεότητος, κανένα κεφαλάκι δὲν ἔχει τὴν ἐξαιρετικὴ εὐνοια νὰ διατηρῆτοι γιὰ πάντα μελαχροινὸ ἢ ξανθό...

Η ΕΓΓΟΝΗ (ποὺ ξανάρχεται ἡ αἰτία τοῦ πόνου της στὸ μυαλουδάκι της) : Καί... γιὰ τὸ Γιῶργο; Τί λέτε νὰ κάνω;

Η ΓΙΑΓΙΑ: ὑσικά, νὰ τὸν συχωρέσῃς. "Ὅταν ἕνας ἄντρας ποὺ ἀγαπᾶμε μᾶς προδώσῃ, δὲ σημαίνει ὅτι παύει καὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾷ. Πήγαινε, βρές τον, δέξου τὶς ἐξηγήσεις του, τὶς δικαιολογίες του, δός του τὴ συγγνώμη σου. Τίποτα δὲν εἶνε ὡραιότερο ἀπὸ τὰ νειάτα.. "Ολα ὑποφέρονται, ὅλα εἶναι συμπαθητικά, ὅταν ὑπάρχουν τὰ νειάτα.. "Οπως δὲν ὑποφέρεται τίποτα, ὅταν ἀρχίσουνε τὰ γερατειά... (Ἕνα δεύτερο δάκρυ λαμπυρίζει στὶς βλεφαρίδες τῆς γιαγιᾶς. Ἡ ἐγγονή, χαρούμενη καὶ παρηγορημένη, τὴ φιλάει καὶ βγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο —χωρὶς ἄλλο γιὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴ συμβουλή της...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει μιὰ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος σειρὰ ἄρθρων μὲ τὸ γενικὸ τίτλο:

Ὁ ἔρως καὶ ὁ γάμος ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Στὰ ἄρθρα αὐτὰ ὁ γνωστὸς Γάλλος συγγραφεὺς καὶ εἰδικὸς στὰ ζητήματα τῆς καρδιᾶς καὶ τοῦ γάμου Μωρὶς Μορβάν, ἐξετάζει ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς συζυγικῆς ζωῆς κάτω ἀπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἐποχῆς μας.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ περιεχόμενα αὐτῆς τῆς νέας σειρᾶς:

- Οἱ πρῶτες ἐρωτικὲς συναντήσεις.
- Ἡ πρώτη ἀγάπη διαρκεῖ;
- Ὁ ἄντρας ἢ ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ ἔχουν ἐρωτικὸ παρελθόν;
- Ποιὲς γυναῖκες ἔλκουν περισσότερο τοὺς ἄντρες.
- Γιατί οἱ πολὺ ὄμορφες γυναῖκες εἶναι δυστυχισμένες.
- Ποῦ ἀρχίζει ἡ αἰδὼς καὶ ποὺ σταματάει ἡ ἠθική.

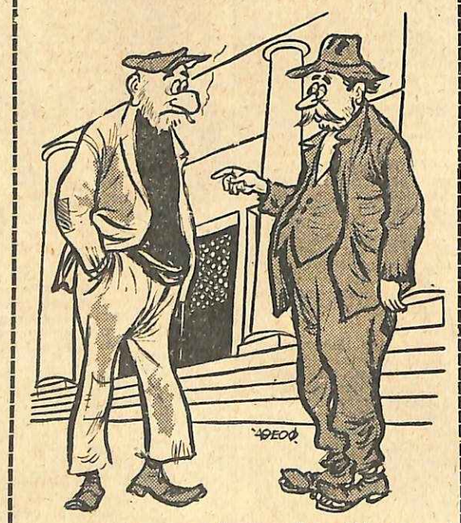

— *"Ἐχεις νὰ μοῦ δανείσῃς ἕνα τάλληρο, γιατὶ δὲν πρόφτασα τὴν Τράπεζα ἀνοιχτή;...*
(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

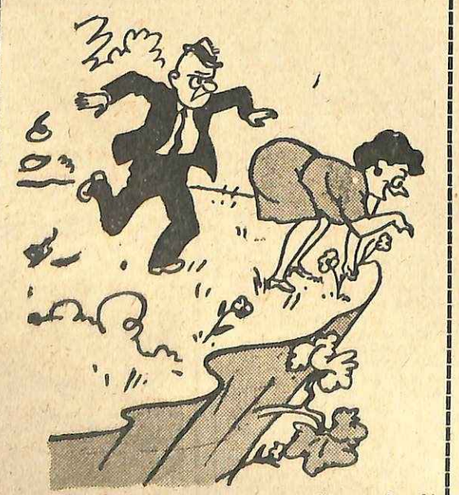

— *Θυμᾶσαι, ἀντρούλη μου, ποὺ ἔλεγες, ὅτι θὰ ἔπεφτες ἀπὸ δῶ, ἂν δὲν σὲ παντρευόμουν;...*

Τὰ παράξενα ΤΟΥ ΓΥΑΛΙΟΥ

Ἕνα προϊὸν ποὺ ἀνακαλύφθηκε πρὸ 50 αἰώνων

Μέσα στὴν τελευταία πεντηκονταετία, ἡ βιομηχανία τοῦ γυαλιοῦ ἔχει σημειώσει περισσότερες προόδους, ἀπ' ὅσες στὰ προηγούμενα 5.000 χρόνια, ἀπὸ τότε δηλαδὴ ποὺ πρωτοανακαλύφθηκε ἡ τέχνη αὐτὴ ἀπ' τὸν ἄνθρωπο.

Σήμερα, μποροῦμε νὰ φτιάσουμε γυαλὶ τόσο σκληρό, ὥστε νὰ κοπανᾶμε μ' αὐτὸ καρφιά, τόσο ἀδιαπέραστο, ὥστε νὰ σταματάη τὶς σφαῖρες, ἢ τόσο μαλακό, σὰν ἕνα μεταξωτὸ μαντῆλι. Μποροῦμε νὰ τὸ φτιάσουμε τόσο διαφανὲς καὶ καθαρό,ὥστε νὰ διαβάζη κανεὶς εὔκολα μέσο ἀπὸ ἕνα ὄγκο γυαλιοῦ πάχους 3 μέτρων, ἢ τόσο ἀδιαφανὲς ὥστε νὰ ἐμποδίζη τελείως τὸ φῶς (εἴτε ὅλο, εἴτε ὡρισμένες μόνο φωτεινὲς ἀκτῖνες), ἐλαφρότερο ἀπ' τὸ φελλὸ ἢ βαρὺ σὰν σίδερο, καλὸ ἢ κακὸ ἀγωγὸ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ...

Τί εἶναι ὅμως τὸ γυαλί; Τὰ βασικὰ καὶ κοινὰ συστατικά του εἶναι: ἄμμος, σόδα καὶ ἀσβέστης. Ἀφοῦ τ' ἀνακατέψουν, στεγνὰ καὶ σὲ κατάσταση σκόνης, λυώνουν τὸ μίγμα μέσα σ' ἕνα φούρνο ἀπὸ εἰδικὰ τοῦβλα, σὲ θερμοκρασία 1.300—1.600 βαθμῶν. Μεταβάλλεται τότε σ' ἕνα ὑγρό, σὰν σιρόπι. Τ' ἀφίνουν νὰ κρυώσῃ λίγο καὶ νὰ πήξῃ κάπως περισσότερο καὶ τὸ κόβουν ὕστερα μὲ ψαλίδια, τὸ φυσᾶνε γιὰ νὰ πάρῃ διάφορα σχήματα, ἢ τὸ χύνουν σὲ καλούπια εἴτε σὲ πρέσες.

Στὰ τελευταῖα 50 χρόνια, ἔχουν προστεθῆ στὸ βασικὸ αὐτὸ ὑλικὸ 99 ἄλλα συστατικά, γιὰ τὴν παραγωγὴ τῶν διαφόρων ποιοτήτων γυαλιοῦ. Ἕνα μεγάλο ξένο ἐργοστάσιο διαθέτει σήμερα 50.000 συνταγὲς γυαλιοῦ, ἀπ' τὶς ὁποῖες μεταχειρίζεται τὶς 400 στὴν τακτικὴ παραγωγή του.

Στὴ φυσική του κατάστασι, τὸ γυαλὶ — σὲ μεγάλον ὄγκο — εἶναι πρασινωπό. Μπορεῖ ὅμως νὰ πάρῃ διάφορα ἄλλα χρώματα, μὲ τὴν προσθήκη πολὺ μικρῶν ποσοτήτων μεταλλικῶν ὀξειδίων. Ὁ σίδηρος τὸ χρωματίζει κίτρινο, ὁ χαλκὸς ἢ ὁ χρυσὸς κόκκινο, τὸ κοβάλτιον μπλέ, τὸ χρώμιον πράσινο...

Τὸ πιὸ πολυδάπανο εἶναι τὸ γνήσιο ρουμπινὶ χρῶμα, γιατὶ ἐπιτυγχάνεται μόνο μὲ χρυσάφι. Χρειάζεται δὲ περίπου 1 γραμμάριο χρυσάφι γιὰ κάθε κιλὸ γυαλί.

Ἡ τέχνη τοῦ φυσήματος τοῦ γυαλιοῦ ἀπὸ εἰδικοὺς τεχνῖτες, μὲ μακρυοὺς σωλῆνες, γιὰ νὰ πάρῃ διάφορα σχήματα, ἔχει ἡλικία 3.500 ἐτῶν. Ὡστόσο, ἀποτελεῖ πάντα ἕνα οὐσιῶδες μέρος τῆς σύγχρονης ὑαλοβιομηχανίας. Ἐφαρμόζεται δὲ προκειμένου νὰ κατασκευασθοῦν γυάλινα ἀντικείμενα μὲ ἀσυνήθιστα σχήματα σὲ μικρὲς ποσότητες.

Γιὰ τὴν παραγωγὴ ὅμως μεγάλων ποσοτήτων ἀντικειμένων κοινῆς χρήσεως, ὅπως εἶναι τὰ τζάμια ἢ οἱ μποτίλιες, χρησιμοποιοῦνται αὐτόματες μηχανές. Ἐνῶ ἕνας ἔμπειρος τεχνίτης μὲ τὸ βοηθό του μπορεῖ νὰ φτιάσῃ μὲ τὴ μέθοδο τοῦ φυσήματος περὶ τοὺς 1.200 ἠλεκτρικοὺς λαμπτῆρες στὸ ὀκτάωρο, μιὰ μηχανὴ παράγει στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα 480.000.

Ἀνάμεσα στὰ καινούργια προϊόντα τῆς βιομηχανίας τοῦ γυαλιοῦ ὑπάρχουν: ἄθραυστα σκεύη τοῦ τραπεζιοῦ, ποτήρια ποὺ τὰ πετάει κανεὶς στὸ πάτωμα χωρὶς νὰ σπάσουν, πατώματα καὶ ταβάνια ποὺ ἐπιτρέπουν νὰ θερμαίνωνται τὰ σπίτια ἀπ' τὸν ἥλιο, καὶ ἐπίπλα ποὺ φαίνονται διαρκῶς σὰν καινούργια.

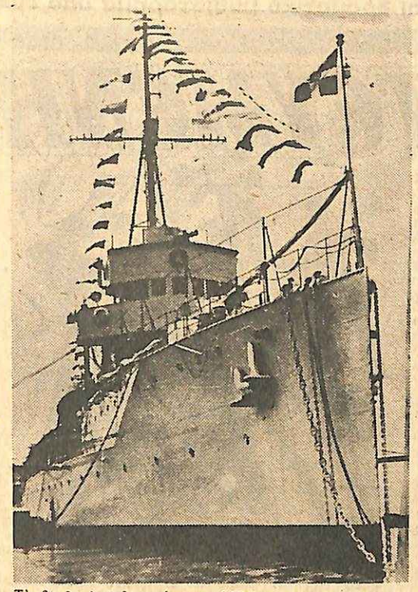

Τὸ θρυλικὸ πολεμικὸ μας «Ἔλλη», ποὺ τορπιλλίστηκε τὸ πρωῒ τῆς 15ης Αὐγούστου 1940 στὸ λιμάνι τῆς Τήνου ἀπὸ ὑποθρύχιο «ἀγνώστου» ἐθνικότητος...

Τὸ μεγάλο "ΟΧΙ"

Πῶς ὁ Μουσσολίνι μᾶς ἐκήρυξε τὸν πόλεμο πρὶν ἀπὸ 15 χρόνια

Ἡ ἐθνικὴ ἐπέτειος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου μᾶς φέρνει καὶ πάλι κοντὰ στὰ γεγονότα, ποὺ συνδέθηκαν μὲ τὴν φασιστικὴ ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, πρὶν ἀπὸ 15 χρόνια.

Ὡς τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1939 ἡ Ἑλλὰς ἀντιμετώπιζε μόνο τὸ ἐνδεχόμενο μιᾶς βουλγαρικῆς ἐπιθέσεως. Στὴν πραγματικότητα καὶ ἡ περίπτωσις αὐτὴ εἶχε πολὺ μικρὲς πιθανότητες, γιατὶ τόσο τὸ Βαλκανικὸ Σύμφωνο, ὅσο καὶ ἡ συμμαχία μας μὲ τὴν Τουρκία ἐξασφάλιζαν τὴν εἰρήνη στὰ Βαλκάνια.

Ἡ στρατιωτικὴ ὅμως ἀπόθασι τῶν φασιστῶν στὴν Ἀλβανία (7 Ἀπριλίου 1939) ἄλλαξε τὴν κατάστασι. Ἡ φασιστικὴ Ἰταλία ἔπρεπε νὰ ὑπολογίζεται πιὰ ὡς βαλκανικὴ δύναμι. Καὶ οἱ σκοποί της διαφαίνονταν καλά, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν πρώτη ἑβδομάδα ποὺ ἀποβιβάστηκε ὁ φασιστικὸς στρατὸς στὴν Ἀλβανία, ἔστειλε ἐκεῖ τρεῖς ὁλόκληρες μεραρχίες. Καὶ ἡ ἀποστολὴ στρατοῦ καὶ πολεμικοῦ ὑλικοῦ συνεχιζόταν κατόπιν ἐντατικά.

Λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀπόθασι στὴν Ἀλβανία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία ἔκαναν μιὰ ταυτόσημη δήλωσι ὅτι τὰ δύο κράτη «ἐγγυῶντο τὴν ἀκεραιότητα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρουμανίας καὶ τὴ διατήρησι τοῦ καθεστῶτος στὴ Μεσόγειο καὶ στὴ Βαλκανικὴ Χερσόνησο». Στὴ δήλωσι αὐτὴ ἀπάντησε ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησι ὅτι τὴν ἀποδεχόταν καὶ ὅτι «ἐκτιμοῦσε ὅλως ἰδιαιτέρως τὴν αὐθόρμητον καὶ τόσον εὐγενῆ χειρονομίαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τους γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ ἀποτελοῦσε πολύτιμον δεῖγμα τῆς ἐκ παραδόσεως φιλίας».

"Ετσι, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οὐσιαστικά, εἴχαμε ταχθῆ μὲ τὸ μέρος τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτίθετο ἡ φασιστικὴ Ἰταλία ἢ ὁποιαδήποτε ἄλλη Δύναμι. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς δηλώσεις αὐτὲς ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησι δὲν εἶχε κάνει καμμιὰ συμφωνία, πολιτικὴ ἢ στρατιωτικὴ φύσεως, μὲ τὶς Δυτικὲς Δυνάμεις. Ἡ τότε κυβέρνησι τοῦ Μεταξᾶ ἐφαντάζετο, ὡς τὶς παραμονὲς ἀκόμα τῆς φασιστικῆς ἐπιθέσεως, πὼς ἡ Ἑλλὰς θὰ μποροῦσε νὰ μείνῃ οὐδέτερη καὶ μακρυὰ ἀπὸ τὴ σύρραξι τῶν Μεγάλων.

★

Πέντε μῆνες μετὰ τὴν ἀπόβασι τῶν φασιστῶν στὴν Ἀλβανία ἀρχίζε ὁ δεύτερος Παγκόσμιος πόλεμος. Ἡ Πολωνία ἦταν τὸ πρῶτο θῦμα τῆς γερμανικῆς βίας. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία, ποὺ εἶχαν ἐγγυηθῆ τὴν ἀκεραιότητα τῆς Πολωνίας, κήρυξαν τὸν πόλεμο στὴ Γερμανία. Ἡ φασιστικὴ Ἰταλία, ἀν καὶ σύμμαχος τῆς Γερμανίας, ἔπηρε τὴ θέσι τοῦ «μὴ ἐμπολέμου». Περίμενε νὰ ἰδῆ ποῦ θὰ κλίνῃ ἡ πλάστιγγα, γιὰ νὰ μπῆ στὸν πόλεμο μὲ τὸ μέρος τοῦ ὑποψηφίου νικητῆ. Στὸ μεταξὺ μετέφερε στρατιωτικὲς δυνάμεις στὴν Ἀλβανία καὶ τὶς συγκέντρωσε στὰ ἑλληνοαλβανικὰ σύνορα. Ἡ συντριβὴ τῆς Γαλλίας ἀπὸ τὴ γερμανικὴ ἐπίθεσι τὸ Μάϊο τοῦ 1940, ἄλλαξε τὴν κατάσταση στὸ πολεμικὸ μέτωπο. Ὁ Μουσσολίνι, μετὰ τὴν πτῶσι τῆς Γαλλίας, βέβαιος γιὰ τὴ γερμανικὴ νίκη («ἔσπευδε» νὰ μπῆ κι' αὐτὸς στὸν πόλεμο, χτυπῶντας ἀπὸ τὰ νῶτα τὸ γαλλικὸ στρατό. Ὁ μόνος ἀντίπαλος τοῦ Ἄξονος (Ρώμης — Βερολίνου) τὸ καλοκαίρι τοῦ 1940 ἦταν ἡ Ἀγγλία. Τὰ γερμανικὰ ἀεροπλάνα σφυροκοποῦσαν τὸ Λονδῖνο καὶ τὶς ἄλλες βρεταννικὲς πόλεις καὶ ὁ γερμανικὸς στρατὸς ἑτοιμαζόταν στὰ βόρεια παράλια τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ κάνῃ τὸ πήδημα τῆς Μάγχης. Σ' ὁλόκληρη τὴ δυτικὴ Εὐρώπη κυριαρχοῦσε ὁ στρατὸς τοῦ Χίτλερ...

★

Τὸ μεσημέρι τῆς 15ης Αὐγούστου 1940 ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Ἀθηνῶν ἔδινε τὴν πληροφορία ὅτι τὸ πρωῒ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἕνα ὑποθρύχιο ἀγνωστης ἐθνικότητος εἶχε τορπιλλίσει στὸ λιμάνι τῆς Τήνου τὸ πολεμικό μας («Ἔλλη»), ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς Παναγίας. Ἡ («Ἔλλη» εἶχε βυθιστῆ, ὕστερ' ἀπὸ τὸν τορπιλλισμό.

"Αν καὶ ἡ κυβέρνησις εἶχε κρύψει τὴν ἐθνικότητα τοῦ ὑποθρυχίου ὡστόσο ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἤξεραν τὴν προέλευσι τῆς τορπίλλης καὶ ἦταν βέβαιοι πὼς σύντομα θὰ μᾶς ἐπιτίθετο ἡ φασιστικὴ Ἰταλία.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ σαφῆ αὐτὴ προειδοποίησι τοῦ τορπιλλισμοῦ καὶ οἱ ἄλλες ἐνδείξεις καὶ οἱ πληροφορίες, ποὺ ἔρχόνταν ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ τὴν Ἀλβανία, παρουσίαζαν πιὰ ὡς προσεχῆ τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Τὸ τελευταῖο δεκαήμερο τοῦ Ὀκτωβρίου τὰ τηλεγραφήματα τῶν διπλωματικῶν μας ἀντιπροσώπων ἐμφάνιζαν ὡς ἀμέσως ἐπικειμένη τὴν ἐπίθεσι. Ἡ πρεσβεία μας στὴ Ρώμη σὲ τηλεγράφημά της προσδιώριζε τὴν ἐπίθεσι μεταξὺ 25 καὶ 28 Ὀκτωβρίου. «Ὅλη ἡ Ρώμη, γράφει ὁ Τσιάνο στὰ ἀπομνημονεύματά του, μιλοῦσε τὶς τελευταῖες μέρες τοῦ Ὀκτωβρίου γιὰ τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ στοὺς περισσοτέρους ἦταν γνωστὴ καὶ ἡ ἀκριβὴς ἡμερομηνία τῆς ἐπιθέσεως».

Ἡ λογοκρισία ποὺ ἀσκοῦσε ἡ δικτατορία τοῦ Μεταξᾶ στὸν τύπο εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ γράφωνται ὅλες αὐτὲς οἱ ἀνησυχαστικὲς πληροφορίες στὶς ἐφημερίδες, ἐλπίζοντας ἀκόμα πὼς ἡ Ἑλλὰς θὰ μποροῦσε ν' ἀποφύγῃ τὸν πόλεμο. Ὁ λαὸς ὅμως διαισθανόταν τὸν πόλεμο ποὺ πλησίαζε καὶ ἦταν ψυχικὰ παρασκευασμένος νὰ τὸν δεχτῆ.

Τὴν τρίτη πρωϊνὴ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 ὁ Ἰταλὸς πρέσβυς ζήτησε νὰ ἰδῆ ἐπειγόντως τὸν πρωθυπουργό. Ὁ Μεταξᾶς τὸν δέχτηκε στὸ σπίτι του καὶ ὁ Ἰταλὸς πρέσβυς τοῦ ἔδωκε μιὰ διακοίνωσι στὴν ὁποία ἡ Ἰταλία κατηγοροῦσε τὴν Ἑλλάδα ὅτι δὲν τηροῦσε οὐδέτερη στάσι, ἐπιτρέποντας στὸν ἀγγλικὸ στόλο νὰ χρησιμοποιῆ τὰ χωρικά της ὕδατα, καὶ ὅτι εἶχε υἱοθετήσει τρομοκρατικὴ πολιτικὴ ἀπέναντι τῆς Ἀλβανίας. Κατόπιν αὐτῶν, ἀνέφερε ἡ διακοίνωσις, ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησι ζητοῦσε ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ καταλάβῃ μὲ τὸ στρατό της ὡρισμένα στρατηγικὰ σημεῖα ἐντὸς τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους, ἐφ' ὅσον θὰ διαρκοῦσε ὁ πόλεμος. Καὶ στὴν περίπτωσι ποὺ τὰ Ἰταλικὰ στρατεύματα θὰ συναντοῦσαν ἀντίστασι, κατέληγε ἡ διακοίνωσι, εἶχαν διαταγὴ νὰ κάμψουν τὴν ἀντίστασιν διὰ τῶν ὅπλων.

Ἐπιδίδοντας τὸ τελεσίγραφο ὁ πρέσβυς τῆς Ἰταλίας στὸν "Ελληνα πρωθυπουργὸ πρόσθεσε προφορικῶς, ὅτι ὁ φασιστικὸς στρατὸς εἶχε πάρει ἐντολὴ νὰ προελάσῃ στὸ ἑλληνικὸ ἔδαφος ἀπὸ τῆς 6ης πρωϊνῆς τῆς ἡμέρας ἐκείνης...

—Τὸ περιεχόμενο τῆς διακοινώσεως τῆς κυβερνήσεώς σας, ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Μεταξᾶ, καὶ ὁ τελεσιγραφικὸς του χαρακτήρας μὲ πείθουν ὅτι πρόκειται περὶ κηρύξεως πολέμου. Σᾶς πληροφορῶ, λοιπόν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἀπορρίπτει τὰς ἀξιώσεις σας καὶ ὅτι θὰ ἀμυνθῆ μὲ ὅλες της τὶς δυνάμεις κατὰ τῆς Ἰταλικῆς εἰσβολῆς...

Τὸ ἴδιο πρωῒ κηρύχθηκε γενικὴ ἐπιστράτευσι καὶ τὸ βράδυ τῆς 28 Ὀκτωβρίου ἐδόθηκε τὸ πρῶτο πολεμικὸ ἀνακοινωθέν: «Αἱ Ἰταλικαὶ δυνάμεις προσβάλλουν ἀπὸ τὴν 5.30' σήμερον τὰ ἡμέτερα τμήματα προκαλύψεως τῆς Ἑλληνοαλβανικῆς μεθορίου. Αἱ ἡμέτεραι δυνάμεις ἀμύνονται τοῦ πατρίου ἐδάφους».

"Ετσι ἄρχισε ὁ πόλεμος τοῦ 1940—41. "Εχει περάσει πιὰ στὴν ἱστορία ὡς «ἀλβανικὸ ἔπος». Καὶ ἦταν πραγματικὸ ἔπος, ὁλόκληρο τὸ ἔθνος ἀντιστάθηκε στὴν ἐπίθεσι τοῦ φασιστικοῦ τελεσίγραφου, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀντίστασι καὶ τὴν ἀνάτασι ποὺ παρουσίασε ὁ ἑλληνικὸς λαὸς στὴν περίοδο ἐκείνη.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ παίρνει ἐξαιρετικὴ σημασία στὸν ἀλβανικὸ πόλεμο εἶναι ὅτι ἐναντίον τῶν στρατιωτικῶν δεδομένων, ἐναντίον σὲ κάθε πρόβλεψι ποὺ μποροῦσε λογικὰ νὰ γίνῃ, ἡ Ἑλλὰς ὄχι μόνο στάθηκε τὸν εἰσβολέα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐνίκησε.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ φασιστικὴ Ἰταλία ἐθεωρεῖτο μία ἀπὸ τὶς ἰσχυρότερες στρατιωτικὲς δυνάμεις τοῦ κόσμου. "Ηταν ἐξαπλάσια σὲ πληθυσμὸ συγκρινομένη μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ πολλαπλασία σὲ ὑλικὰ μέσα.

Ἡ Ἑλλὰς ἐστερεῖτο πολεμικῶν μέσων. Δὲν εἴχαμε οὔτε ἕνα ἅρμα μάχης. Ἡ ἀεροπορία μας ἦταν ὑποτυπώδης καὶ ἡ ἀεροπορική μας ἄμυνα, σχεδὸν ἀνύπαρκτη. Καὶ ὅμως ὁ ἑλληνικὸς λαός, ἐπάνω στὰ ἠπειρωτικὰ βουνά, ἔκανε πρῶτος τ' ἀποκαλυπτήρια τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως τοῦ φασισμοῦ καὶ τὸν παρουσίασε στὸ κατάπληκτο παγκόσμιο κοινὸ οἰκτρὸ καὶ ἀσθενικό. Ἡ ψυχὴ εἶχε νικήσει τὴν ὕλη. Καὶ ἕνας ἐλεύθερος λαὸς ἔγραφε τότε μὲ τὸ αἷμα του τὸ Χρονικὸ τῆς δόξας τοῦ 1940—41...

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

"Ολοι οἱ "Ελληνες ἔφευγαν γιὰ τὸ ἀλβανικὸ μέτωπο χαρούμενοι, γιὰ νὰ γράψουν μὲ τὸ αἷμα τους τὸ χρονικὸ τῆς δόξας τοῦ 1940—41,

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΓΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ἐσπινόζα περιφέρει τὸν Παρνταγιὰν στὰ κελλιὰ τῶν καταδίκων καὶ τὸν ὑποχρεώνει νὰ παρακολουθήσῃ τὰ φρικτὰ βασανιστήρια, στὰ ὁποῖα τοὺς ὑποβάλλουν οἱ δήμιοι—μοναχοί. Τὸν ξαναγυρίζουν κατόπιν στὸ κελλί του ὅπου τοῦ παραθέτουν ἕνα πλουσιώτατο γεῦμα. Ὁ ἱππότης, ὅμως, δὲν ἀγγίζει τίποτα, μ' ὅλο ποὺ πεθαίνει τῆς πείνας. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ τὶς ἑπόμενες ἡμέρες. Τὴν τετάρτη ἡμέρα, τέλος, ὁ ἱππότης, βλέποντας ὅτι τοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνθέξῃ περισσότερο, ἀποφασίζει νὰ φάῃ. Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη οἱ μοναχοὶ ποὺ τὸν ὑπηρετοῦν δὲν ἐμφανίζονται καθόλου.

45ον

— Θέλω νὰ φάω, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν. Ἐκτὸς ἂν ἔχετε τὴ διαταγὴ νὰ μὲ ἀφίσετε νὰ πεθάνω τῆς πείνας. Ἂν εἶναι ἔτσι, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ πῆτε.

— Θέλετε νὰ φᾶτε; ρώτησε μὲ ὁλοφάνερη ἔκπληξι ὁ μοναχὸς ποὺ βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Καὶ ποιὸς σᾶς ἐμποδίζει; Δὲν ἔχετε στὸ δωμάτιό σας ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ χορτάσῃ ἕνας ἄνθρωπος;

— Δὲν ἔχω ἀπολύτως τίποτα.

— Ὁ Ζαχαρίας κι' ὁ Βαπτιστὴς δὲν σᾶς σερβίρισαν, λοιπόν, τὸ φαγητό σας;

— Ὄχι, φώναξε ὁ Παρνταγιάν. Δὲν ἔχω οὔτε ἕνα κομματάκι ψωμί, οὔτε μιὰ γουλιὰ νερό.

— Ἄ, Θεέ μου! εἶπε ὁ μοναχός. Φαίνεται πὼς σᾶς ξέχασαν.

— Ἀλλὰ γιατί δὲν εἶδα σήμερα τὸ Ζαχαρία καὶ τὸ Βαπτιστή, ὅπως τὶς ἄλλες ἡμέρες;

— Οἱ δύο ἀδελφοὶ ζήτησαν ἄδεια καὶ βγῆκαν ἀπὸ τὸ μοναστήρι, ἀπάντησε ὁ συνομιλητής του. Γιὰ σήμερα μόνο... Νομίσαμε, φυσικά, ὅτι εἶχαν τὴν πρόνοια νὰ σᾶς σερβίρουν τὸ φαγητό σας προτοῦ φύγουν... Ἄ, δὲν θάθελα νὰ ἤμουν στὴ θέσι τους... Ὁ αὐθέντης μας, ὁ Μεγάλος Ἱεροεξεταστής, θὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν μόλις τὸ μάθῃ. Ἀλλὰ σεῖς, κύριε ἱππότα, γιατί περιμένατε ὣς τώρα γιὰ νὰ μᾶς εἰδοποιήσετε;... Θὰ σᾶς σερβιρίζαμε ἀμέσως τὸ φαγητό σας...

— Μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε καὶ τώρα, εἶπε ὁ Παρνταγιάν.

— Τώρα;... Ἀλλ' εἶναι τελείως ἀδύνατο... Ὅλοι κοιμοῦνται στὸ μοναστήρι καὶ τὰ μαγειρεῖα εἶναι κλειστά...

Ὁ Παρνταγιὰν ἄρχισε νὰ τὸ παίρνῃ ἀπόφασι.

— Μπᾶ! εἶπε. Δὲν θὰ πάθω τίποτα μένοντας νηστικὸς μιὰ μέρα παραπάνω... Ἂν τουλάχιστον εἶχα μιὰ γουλιὰ νερὸ γιὰ νὰ βρέξω τὰ χείλη μου! Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Θὰ περιμένω ὣς αὔριο, ἐκτὸς ἂν ὁ Μεγάλος Ἱεροεξεταστὴς ἔχῃ πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ μ' ἀφίσῃ νὰ πεθάνω τῆς πείνας.

— Ἄ, κύριε ἱππότα, πῶς μπορεῖτε νὰ λέτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; ἀπάντησε ὁ συνομιλητής του. Ὁ Μεγάλος Ἱεροεξεταστὴς ἔχει διατάξει νὰ μὴν σᾶς λείψῃ τίποτε. Οἱ μόνοι ποὺ φταῖνε, εἶναι οἱ ἀδελφοὶ Βαπτιστὴς καὶ Ζαχαρίας. Ἡ τιμωρία τους, ὅπως εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σᾶς πῶ, θὰ εἶναι παραδειγματική.

— Δὲν ζητάω νὰ τιμωρηθοῦν, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν. Ἀρκεῖ νὰ μὴν μείνω νηστικὸς καὶ αὔριο ὅπως καὶ σήμερα.

Ὁ μοναχὸς τὸν καθησύχασε κι' ἔκλεισε τὸ φεγγίτη.

Ὁ Παρνταγιὰν ἔπεσε τότε στὸ κρεβάτι του κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο κοιμόταν βαθειά.

Τὴν ἄλλη μέρα, ξύπνησε ἀπὸ πολὺ νωρίς. Ἀλλὰ τοῦ κάκου περίμενε νὰ τοῦ φέρουν τὸ πρόγευμά του. Ἔπειτα ἦρθε τὸ μεσημέρι. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἐμφανίστηκε κανείς.

Ὁ ἱππότης σκέφτηκε πὼς ἦταν περιττὸ νὰ χτυπήσῃ τὸ φεγγίτη.

— Σίγουρα μὲ ἔχουν καταδικάσει νὰ πεθάνω ἀπὸ πεῖνα καὶ δίψα, σκέφτηκε. Τὸ μόνο, λοιπόν, ποὺ ἔχω νὰ κάμω, εἶναι νὰ εὔχωμαι νὰ ἔρθῃ ὁ θάνατος μιὰ ὥρα γρηγορώτερα... Ἂν ἰδῶ πὼς ἀργεῖ, δὲν ἔχω παρὰ νὰ σπάσω τὸ κεφάλι μου στὸν τοῖχο. Ἔτσι θὰ τελειώσουν ὅλα.

Τὸ ἀπομεσήμερο τοῦ φάνηκε ἀτέλειωτο. Ἄρχισε, τέλος, νὰ σκοτεινιάζῃ. Μόνο τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐμφανίστηκαν ὁ Ζαχαρίας κι ὁ Βαπτιστής. Κρατοῦσαν στὰ χέρια τους ἕνα μεγάλο δίσκο μὲ διάφορα φαγητὰ καὶ κρασιά.

Ὁ Παρνταγιὰν τοὺς κύτταξε δύσπιστα. Μήπως ἤθελαν νὰ τὸν περιπαίξουν; Καὶ μήπως, ἂν ἔκανε νὰ τρέξῃ στὸ τραπέζι, ἔπαιρναν τὸ δίσκο κι' ἐξαφανίζονταν; Ὁ φόβος αὐτὸς τὸν ἔκαμε νὰ μὴν κινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Γιατί μ' ἀφίσατε χθὲς νηστικό; τοὺς ρώτησε μὲ ἀδύνατη φωνή.

— Μὰ ἀφοῦ ἀρνιόσαστε νὰ φᾶτε τὰ φαγητὰ ποὺ σᾶς φέρναμε; ἀπάντησε ὁ Βαπτιστής.

— Χθές, ὅμως, ἤθελα νὰ φάω, εἶπε ὁ ἱππότης.

— Καὶ σήμερα;

— Καὶ σήμερα ἐπίσης πεθαίνω ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα μου.

— Λέτε ἀλήθεια; φώναξε ὁ Ζαχαρίας. Ἐμπρός, λοιπόν, σηκωθῆτε!

Ὁ ἱππότης δὲν σκεφτόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι πεινοῦσε κι' ὅτι τὸ στόμα του ἦταν κατάξερο. Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ τρώῃ καὶ κάθε τόσο γέμιζε τὸ ποτῆρι του μὲ κρασί.

Σὲ κάθε μπουκιὰ ποὺ ἔβαζε στὸ στόμα του, σκεφτόταν:

— Ἄρα γε σ' αὐτὴν νὰ βρίσκεται τὸ δηλητήριο;

Καὶ τὸ ἴδιο ἔκανε γιὰ κάθε ποτῆρι ποὺ ἄδειαζε. Βλέποντας, ὅμως, πὼς δὲν αἰσθανόταν καμμιὰ ἐνόχλησι, ξεθάρρεψε κι' ἄφησε κατὰ μέρος κάθε δισταγμό.

Χόρτασε, τέλος, καὶ σταμάτησε.

«Μοῦ φαίνεται πὼς ζῶ ἀκόμη, σκέφτηκε. Καὶ βέβαια δὲν μπορῶ ν' ἀμφιβάλλω γι' αὐτό. Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸ σημείωμα μιλοῦσε γιὰ κεραυνοβόλο θάνατο. Μπορεῖ, ὅμως, ν' ἄλλαξαν ἰδέα καὶ νὰ προτίμησαν τὸν ἀργὸ θάνατο. Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, θὰ ἰδοῦμε τί πρόκειται νὰ γίνῃ. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω, ὅμως, πὼς δὲν ὑπῆρχε τὸ παραμικρὸ δηλητήριο στὰ φαγητὰ ποὺ ἔφαγα. Ὁ Ἐσπινόζα ἄλλαξε, ἄρα γε, ἰδέα, ἢ μήπως ὅλα αὐτὰ ἦταν μιὰ κωμωδία ἀριστοτεχνικὰ σκηνοθετημένη;».

Τὸ ἀπόγευμα οἱ μοναχοὶ δὲν ξαναεμφανίστηκαν, οὔτε καὶ τὸ βράδυ. Ὁ ἱππότης εἶχε φάει τόσο καλὰ τὸ μεσημέρι, ποὺ δὲν αἰσθανόταν τὴν παραμικρὴ πεῖνα. Τοῦ φάνηκε, ὡστόσο, παράξενο, ὅτι τὸν εἶχαν ξεχάσει καὶ πάλι.

Στὸ τέλος, δὲν κρατήθηκε καί, πηγαίνοντας στὸν φεγγίτη, χτύπησε τὸ ξύλο μὲ τὸ χέρι του, ὅπως εἶχε κάμει καὶ τὴν προηγούμενη φορά.

Ὁ φεγγίτης ἄνοιξε ἀμέσως καὶ τὸ κεφάλι τοῦ ἀδελφοῦ Ζαχαρία ἐμφανίστηκε στὸ ἄνοιγμα.

— Ἡ ὥρα τοῦ δείπνου πέρασε καὶ δὲν μοῦ φέρατε τίποτε ἀκόμη, τοῦ εἶπε ὁ Παρνταγιάν. Κι' ἦταν τόσο ἐξαίσιο τὸ μεσημεριανὸ γεῦμα, ποὺ δὲν θὰ μοῦ κακοφαινόταν ἂν μποροῦσα νὰ φάω τὸ ἴδιο καλὰ καὶ τὸ βράδυ.

Ὁ μοναχὸς ἀναστέναξε.

— Ἀλλοίμονο, εἶπε. Αὐτὰ τὰ ἐξαίσια γεύματα, τέλειωσαν πιά.

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο;

— Αὐτὴ τὴ διαταγὴ ἔχουμε, ἀπάντησε ὁ μοναχός, ἀναστενάζοντας καὶ πάλι.

— Ἀλλὰ γιατί ἀναστενάζετε; τὸν ρώτησε ὁ Παρνταγιάν. Τόσο πολὺ ἐνδιαφέρεσθε γιὰ τὸ στομάχι μου;

— Ὄχι, ἀπάντησε μὲ εἰλικρίνεια ὁ μοναχός. Δὲν ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸ δικό σας στομάχι, ἀλλὰ γιὰ τὸ δικό μου. Φαίνεται, ὅτι πέσατε σὲ κάποιο λάθος καί, γιὰ νὰ σᾶς τιμωρήσουν, ἀποφάσισαν νὰ σᾶς στερήσουν γιὰ μερικὲς ἡμέρες ἀπὸ τὴν τροφή σας. Ἔτσι ὁ Βαπτιστὴς κι' ἐγὼ θὰ πρέπῃ νὰ περιορισθοῦμε στὸ λιτὸ φαγητὸ τοῦ μοναστηριοῦ. Ἐνῶ πρὶν εἴχαμε τὸ δικαίωμα νὰ τρῶμε τὰ φαγητὰ καὶ νὰ πίνουμε ἀπὸ τὰ κρασιὰ ποὺ ἀφίνατε. Εἶμαι, λοιπόν, τὸ ἴδιο λυπημένος ὅσον κι' ἐσεῖς.

— Καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Παρνταγιάν, παίρνοντας συμπονετικὸ ὕφος. Ὥστε, λοιπόν, φάγατε ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ τὸ πρόγευμά μου;

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Πανηγύρι

Τ' Ἅη Δημητρίου τὴ γιορτὴ
γιόρτασε, χτές, ἡ πλάσις ὅλη
κι' ὅσοι λατρεύουν τὸ πιοτὶ
εἶχαν τὴν πιὸ μεγάλη σκόλη...
Γλέντια σκαρώσανε τρανὰ
κι' ἄνευ ὁρίων νταβαντούρια,
γιατὶ ἀνοίξανε ξανὰ
τά... γιοματάρια τὰ καινούρια!

★

«Βίβα!» στὸ νέο μας κρασί,
εἴπαμε ὅλοι μ' ἕνα στόμα
καὶ πῆρε κι' ἔδωσε ἡ μισὴ
κι' ἡ ὀκαδιάρικη ἀκόμα...
Ἔβρασε, τέλος καὶ κουβᾶς
τίγκα μὲ νέο ρητινήτη,
ποὺ μονορούφι τὸν τραβᾶς
καὶ σέ... τραβᾶ σὰν τὸν μαγνήτη!

★

Τὴν ρετσινούλα, δηλαδή,
τὴν ἐρουφούσαμε ἀβέρτα
καὶ τῆς ταβέρνας τὸ παιδὶ
εἶχε στρωθῆ στὰ σοῦρτα-φέρτα...
Ἔτρεχε ὁ πύρος σὰν πηγή,
μέσα στὴν τόση μας τὴ φούρια
καὶ τὴν ἑπόμενη (αὐγή,
γίνανε σῶσμα τὰ (καινούρια!

★

Τέτοια γιορτή, μὰ τὸ σταυρὸ
καί, μὰ τὴν οἰνοαμ-(βροσία,
θὰ τὴν θυμώμαστε, (θαρρῶ,
μέχρι τὴν ἄλλη πα-(ρουσία!...
Καὶ πρέπει, οἰνόφι-(λοι ἀστοὶ
καὶ ὀπαδοὶ τοῦ στα-(φυλίτου,
τέτοια γιορτὴ νὰ ὀ-(νομαστῇ:
«Γιοματαριοῦ τοῦ (μυροβλήτου!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Καὶ βέβαια. Νά γιατί ἡ λύπη μας εἶναι τόσο μεγάλη ὅσο κι' ἡ δική σας. Ἂν ξέρατε πόσα πράγματα χάσαμε μὲ τὴν ἐπιμονή σας νὰ μὴν θέλετε νὰ φᾶτε! Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐκλεκτὰ φαγητά, ποὺ δὲν θελήσατε νὰ ἐγγίσετε, τὰ καταβρόχθισαν οἱ ἀδελφοί μας. Ἐνῶ, ἂν τρώγατε κάτι, τα ἀπομεινάρια θὰ ἦταν ὅλα δικά μας...

— Γι' αὐτό, λοιπόν, δείχνατε τόση ἐπιμονή; ρώτησε ὁ Παρνταγιάν.

— Ἀφοῦ αὐτὸ ἦταν τὸ συμφέρον μας; ἀπάντησε ὁ ἀδελφὸς Ζαχαρίας.

— Καὶ γιατί δὲν μοῦ τὸ λέγατε τόσον καιρό; ρώτησε ὁ ἱππότης.

— Μᾶς εἶχαν ἀπαγορεύσει νὰ σᾶς τὸ φανερώσουμε, ἀπάντησε ὁ μοναχός.

— Γιατί τότε ἀρνηθήκατε νὰ δοκιμάσετε αὐτὰ τὰ φαγητά, ὅπως σᾶς παρακάλεσα;

— Αὐτὸ κυρίως μᾶς εἶχαν ἀπαγορεύσει...

Ὁ ἱππότης εἶχε μάθει ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε. Ἀποτραβήχτηκε κατόπιν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου, ἐνῶ ὁ μοναχὸς ξανάκλεινε τὸ φεγγίτη.

Νηστεία

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἱππότης σηκώθηκε τὴ συνηθισμένη του ὥρα κι' ἔσπρωξε τὴν πολυθρόνα του ὣς τὸ παράθυρο.

Αὐτὸ τὸ παράθυρο ἔφτιανε μιὰ βαθειὰ κώχη. Ἡ ράχη τῆς πολυθρόνας, ἐξ ἄλλου, ἦταν πολὺ ψηλή. Ἔτσι ἐκεῖνοι ποὺ τὸν κατασκόπευαν — κι' ὁ Παρνταγιὰν δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γι' αὐτὸ — δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν ἰδοῦν σ' αὐτὴ τὴ θέσι.

Ἐκεῖ, λοιπόν, κατέφυγε κι' ἔμεινε στὴν ἴδια θέσι κάμποσες ὧρες, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις ἢ ποὺ κοιμόταν. Κάπου-κάπου, ἕνα χαμόγελο μισάνοιγε τὰ χείλη του. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔβλεπε αὐτὸ τὸ χαμόγελο.

Ὁ Παρνταγιὰν ἦταν βέβαιος πὼς οἱ δύο δεσμοφύλακές του δὲν θὰ ἐμφανίζονταν. Καὶ δὲν ἔκανε λάθος. Οὔτε ὁ Ζαχαρίας, οὔτε ὁ Βαπτιστὴς τὸν ἐπισκέφθηκαν.

Τὸ πρωῒ πέρασε ἤρεμα. Κατὰ τὸ ἀπομεσήμερο, ὁ ἱππότης σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, ἔρριξε στοὺς ὤμους του τὸ μανδύα του σαν νὰ κρύωνε καί, πηγαίνοντας κοντὰ στὴν ντουλάπα, τὴν ἄνοιξε, πῆρε ἀπὸ κεῖ κάτι καὶ ξαναγύρισε στὴν πολυθρόνα του. Ἂν κανεὶς ἔμπαινε ἐκείνη τὴν ὥρα, θάβλεπε τὸν ἱππότη νὰ μασσουλίζῃ. Ἀλλὰ δὲν μπῆκε κανείς. Κι' ἂν ὑποτεθῇ πὼς τὸν παρακολουθοῦσαν ἀπὸ κάποια τρυπίτσα ποὺ ὑπῆρχε στὴν πόρτα, θὰ ἦταν καὶ πάλι ἀδύνατο νὰ ἰδοῦν τί ἔκανε ἢ τί δὲν ἔκανε.

Τὸν ἄφησαν ἔτσι ὁλομόναχο τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες, χωρὶς νὰ τοῦ φέρουν οὔτε φαγητό, οὔτε νερό.

Τὸ πρωῒ τῆς τετάρτης ἡμέρας, τέλος, οἱ δεσμοφύλακές του τοῦ ἔφεραν ἕνα κομμάτι μαῦρο ψωμὶ καὶ μιὰ στάμνα μὲ νερό. Τοῦ σύστησαν, ὅμως, νὰ κάμῃ οἰκονομία, γιατὶ δὲν θὰ τοῦ ξανάφερναν ψωμὶ καὶ νερό, πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες.

Ὁ ἱππότης συμμορφώθηκε μὲ τὴ σύστασί τους. Ἔφαγε τὸ μισὸ ψωμὶ κι' ἄδειασε τὴ μισὴ στάμνα.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες, οἱ μοναχοὶ ξαναεμφανίστηκαν καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Ὁ ἱππότης δὲν ἔφερε τὴν παραμικρὴ ἀντίρρησι.

Κατέβηκαν μαζὶ δυὸ ὀρόφους καὶ μπῆκαν σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο. Οἱ δυὸ μοναχοὶ ἄφησαν χάμω τὸ ὑπόλοιπο ψωμὶ καὶ τὴ στάμνα μὲ τὸ νερό, ποὺ εἶχαν πάρει μαζί τους κι' ἔπειτα βγῆκαν κι' ἔκλεισαν πίσω τους προσεκτικὰ τὴν πόρτα.

Ὁ Βαπτιστὴς ἔτρεξε ἀμέσως στὸν ἡγούμενο τῆς μονῆς.

— Λοιπόν; τὸν ρώτησε λακωνικὰ τὸ σημαντικὸ αὐτὸ πρόσωπο.

— Τὸν μεταφέραμε, ἀπάντησε ὄχι λιγώτερο λακωνικὰ ὁ Βαπτιστής.

— Δὲν ἔφερε δυσκολίες;

— Καμμιά. Κι' ἄλλωστε, δὲν μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι στὰ καλά του... Ἴσως ἡ μεγάλη νηστεία...

— Ἔχει καταπέσει, λοιπόν, τόσο πολύ; ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ὁ ἡγούμενος. Προσέξετε, ἀδελφέ μου, γιατὶ αὐτὸ ἔχει πολὺ μεγάλη σημασία.

— Εἶμαι βέβαιος, ὅτι, ἂν συνεχίσουμε μερικὲς ἀκόμη ἡμέρες τὴν ἴδια δίαιτα, θὰ χάσῃ ὁλότελα τὸ λογικό του, ἐκτός... ἂν πεθάνῃ, ἀπάντησε ὁ Βαπτιστής.

— Θὰ στείλουμε τὸν ἀδελφὸ γιατρὸ γιὰ νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ, εἶπε ὁ ἡγούμενος. Εἴσαστε βέβαιος, ὅτι ἤπιε τὸ περιεχόμενο τῆς μπουκάλας τοῦ Σωμύρ, ποὺ εἴχαμε βάλει στὸ δωμάτιό του ὅταν μπῆκε στὸ μοναστήρι;

— Ἀπόλυτα βέβαιος. Δὲν ἔμενε οὔτε μιὰ σταγόνα μέσα στὴ μπουκάλα, ὅταν ὁ ἀδελφὸς Ζαχαρίας κι' ἐγὼ σηκώσαμε τὸ τραπέζι.

Ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χείλη τοῦ ἡγουμένου.

— Ἂν εἶναι ἔτσι, πρέπει, βέβαια, νὰ ἔχῃ καταπέσει, εἶπε. Γιὰ μεγαλύτερη ἀσφάλεια, ὅμως, θὰ στείλω τὸ γιατρό. Πηγαίνετε, ἀδελφέ μου. Δὲν θὰ χρειαστῇ ν' ἀσχοληθῆτε περισσότερο μὲ τὸ φυλακισμένο μας. Ἐκτελέσατε μὲ ζῆλο καὶ κατανόησι τὸ καθῆκον σας. Ὁ αὐθέντης μας, ὁ Μεγάλος Ἱεροεξεταστής, θὰ πρέπῃ νὰ εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ σᾶς.

Ὁ Βαπτιστὴς ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι μπροστὰ στὸν ἡγούμενο κι' ἔπειτα βγῆκε.

Καινούργια μαρτύρια

Τὸ κελλὶ ὅπου βρισκόταν τώρα ὁ Παρνταγιὰν εἶχε μῆκος δέκα ποδῶν κι' ἄλλο τόσο πλάτος καὶ ἦταν κατασκότεινο. Κανένα ἔπιπλο δὲν ὑπῆρχε μέσα σ' αὐτό, οὔτε μιὰ καρέκλα, οὔτε λίγο ἄχυρο κι' ὁ ἱππότης εἶδε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ καθήσῃ στὸ πάτωμα καὶ νὰ στηρίξῃ τὴ ράχη του στὸν τοῖχο.

Πόσον καιρὸ ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴ θέσι; Μερικὲς ὧρες ἢ μερικὰ λεπτά;

Σὲ κάποια στιγμή, πάντως, ἅπλωσε τὸ χέρι του, πῆρε τὸ μαῦρο ψωμὶ ποὺ βρισκόταν στὸ πάτωμα καὶ τῶφαγε ὣς τὸ τελευταῖο ψίχουλο. Ἔπειτα ἤπιε ὅλο τὸ νερὸ ποὺ βρισκόταν μέσα στὴ στάμνα.

Ἀλλὰ τί ἦταν αὐτὴ ἡ ζέστη ποὺ ἔνοιωθε; Δὲν τὴν εἶχε αἰσθανθῆ ὅταν πρωτομπῆκε σ' αὐτὸ τὸ κελλί. Ἀλλὰ τώρα εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ψηνόταν. Ἡ ζέστη αὐτή, ποὺ μεγάλωνε ὁλοένα, κατέβαινε ἀπὸ τὸ ταβάνι, λὲς καὶ βρισκόταν ἕνας φοῦρνος πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ ζέστη αὐτὴ εἶχε καταντήσει ἀφόρητη. Ὁ ἱππότης ἦταν μουσκεμένος στὸν ἱδρῶτα καὶ ἀνέπνεε μὲ δυσκολία. Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν πὼς βρισκόταν μέσα στὸ σκοτάδι καὶ πὼς μιὰ σιωπὴ τάφου βασίλευε μέσα αὐτὸ τὸ κελλί.

Τὸ ταβάνι ἄνοιξε, ξαφνικά, κι' ἕνας φωτεινὸς χείμαρρος ξεχύθηκε μέσα στὸ κελλί. Ἦταν σὰν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του νὰ εἶχε προβάλει ἕνας ἐκτυφλωτικὸς ἥλιος, ποὺ οἱ πύρινες λάμψεις του τοῦ ἔκαιγαν τὰ μάτια.

Ἡ ζέστη ἄρχισε ταυτόχρονα νὰ ὑποχωρῇ καὶ μιὰ εὐχάριστη δροσιὰ ἁπλώθηκε μέσα στὸ δωμάτιο. Ἡ δροσιὰ αὐτή, ὅμως, ἔγινε σὲ λίγο ἕνα παγερὸ κρύο. Ὁ ἱππότης ποὺ κολυμποῦσε πρὶν στὸν ἱδρῶτα, ἔτρεμε τώρα ἀπὸ τὸ κεφάλι ὣς τὰ πόδια.

Πόσο κράτησε αὐτὸ τὸ κρύο; Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῇ. Σιγὰ-σιγά, ὅμως, τὸ κρύο ἐλαττωνόταν, ὥσπου ἡ θερμοκρασία τοῦ δωματίου ξανάγινε κανονική. Καὶ τὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς ποὺ ἔλαμπε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ἔγινε ἐπίσης πιὸ ἤπιο.

Ὁ ἱππότης ἄρχισε νὰ συνέρχεται.

Ἀλλά, ξαφνικά, τὸ πάτωμα ἄρχισε νὰ φεύγῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

Αὐτὸ τὸ πάτωμα ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ μεγάλες μετάλλινες πλάκες, ποὺ ὑποχωροῦσαν κάθε φορὰ ποὺ πήγαινε νὰ βάλῃ τὸ πόδι του σὲ μιὰ ἀπ' αὐτές. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ πουθενά.

Αὐτὸ τὸ μαρτύριο κράτησε κάμποσες ὧρες. Ἔπειτα ὁλόκληρο τὸ πάτωμα ἄρχισε νὰ γέρνῃ πρὸς τὸ ἕνα μέρος. Τοῦ κάκου ὁ ἱππότης ζητοῦσε κάποια προεξοχὴ γιὰ νὰ πιαστῇ. Τὸ πάτωμα αὐτὸ ἦταν ὁλότελα λεῖο. Ἔκλεισε τότε τὰ μάτια του κι' ἄφησε τὸ σῶμα του νὰ κυλήσῃ. Ἀλλά, ξαφνικά, τὸ πάτωμα ἀνορθώθηκε καὶ ξαναπῆρε τὴν κανονική του θέσι. Καθώς, ὅμως, σκούπιζε τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του, τὸ πάτωμα ξανάγειρε ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρά. Αὐτὸ ἔγινε τόσο ἀπότομα, ποὺ ὁ ἱππότης βρέθηκε μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ψηλά. Ἔνοιωθε τὸ αἷμα νὰ κατεβαίνῃ στὸ κεφάλι του, ἀλλὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι.

«Αὐτὴ τὴ φορά, δὲν θὰ γλυτώσω», σκέφτηκε.

Ἀλλ' ὅπως καὶ πρίν, τὸ πάτωμα ἀνορθώθηκε καὶ πάλι. Γιὰ νὰ ξαναπέσῃ, ὅμως, ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρά.

Αὐτὸ τὸ μακάβριο παιχνίδι κράτησε πολλὲς ὧρες. Στὸ τέλος, ὁ ἱππότης ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του κι' ἔπεσε μπρούμυτα χάμω. Τότε μόνο τὸ πάτωμα ξαναγύρισε στὴν κανονική του θέσι καὶ δὲν ξανακινήθηκε πιά.

Ὅταν ὁ ἱππότης συνῆλθε, εἶχε χάσει πιὰ τὴ συναίσθησι τοῦ χρόνου. Δὲν ἤξερε ἂν βρισκόταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ κελλὶ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἢ ἀπὸ χρόνια.

Τὸ φῶς ποὺ βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, εἶχε ἐξαφανισθῆ τώρα. Ὁλόγυρα εἶχαν ἁπλωθῆ καὶ πάλι τὰ σκοτάδια.

Κάποτε — τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβῃ ἂν αὐτὸ ἔγινε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἡμέρες — ἕνας μοναχὸς μπῆκε μέσα στὸ κελλί του, κρατῶντας ἕνα φαναράκι στὰ χέρια του. Κύτταξε κάμπο-

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Μετα τὸ λαϊκὸ αὐτοκινητο, στὴ Γερμανία κατασκευάστηκε τὸ λαϊκο ἀεροπλανο. Το μικρὸ αὐτὸ ἀεροπλάνο ἔχει μῆκος 6 μέτρα καὶ ἄνοιγμα φτερῶν 12 μέτρα. Τὰ φτερὰ ὅμως, ὅπως φαίνεται στὴ φωτογραφία μας, εἶναι δυνατὸν νὰ μετακινηθοῦν κατὰ μῆκος τοῦ σκάφους κι' ἔτσι νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ μεταφέρῃ τὸ μικρὸ ἀεροπλάνο ὅπου δήποτε, ρυμουλκῶντας το μὲ τὸ αὐτοκίνητό του διὰ μέσου τῶν δρόμων μιᾶς πόλεως. Κατασκευάστηκε γιὰ καθαρὰ τουριστικοὺς σκοποὺς ἀπὸ τὸν διάσημο μηχανικὸ Χέϊνυ Ντίτμαρ καὶ μπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ ταχύτητα 200 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Καταναλίσκει 11,4 λίτρες βενζίνης στὰ 100 χιλιόμετρα.

σες στιγμὲς τὸν ἱππότη κι' ἔπειτα ἔβγαλε κάτω ἀπὸ τὸ ράσο του ἕνα κομμάτι ξερὸ μαῦρο ψωμὶ καὶ μιὰ μικρὴ στάμνα μὲ νερὸ καὶ τὰ ἀπόθεσε χάμω. "Υστερα βγῆκε ἀπὸ τὸ κελλὶ κι' ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα.

Αὐτὸ ἔγινε δύο ἢ τρεῖς φορές. "Αν ὁ μοναχὸς ἐρχόταν μιὰ φορὰ τὸ εἰκοσιτετράωρο, θἄπρεπε, λοιπόν, νὰ εἶχαν περάσει ἰσάριθμες ἡμέρες ἀφ' ὅτου συνῆλθε ἀπὸ τὴ λιποθυμία του.

"Επειτα ἐμφανίστηκε ἕνας ἄλλος μοναχός. Κρατοῦσε κι' αὐτὸς ἕνα φαναράκι στὰ χέρια του, ἀλλὰ δὲν ἔκρυβε οὔτε ψωμί, οὔτε νερὸ κάτω ἀπὸ τὸ ράσο του. Καὶ δὲν ἦταν μόνος. Συνοδευόταν κι' ἀπὸ ἕναν ἄλλον μοναχό, ποὺ ἂν ὁ Παρνταγιὰν μποροῦσε νὰ ἰδῆ τὸ πρόσωπό του, θ' ἀναγνώριζε σ' αὐτὸν τὸν 'Εσπινόζα. 'Αλλ' ὁ μοναχὸς αὐτὸς εἶχε κατεβάσει τὴν κουκκούλα του ὣς τὰ μάτια καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου του κρυβόταν πίσω ἀπὸ ἕνα εἶδος περιλαιμίου ποὺ ἀνέβαινε ὣς πάνω ἀπὸ τὸ στόμα.

'Ο πρῶτος μοναχὸς κύτταξε κἄμποσες στιγμὲς τὸν ἱππότη κι' ἔπειτα εἶπε:

— 'Ο Παρνταγιὰν δὲν ὑπάρχει πιά! Στὴ θέσι του βλέπετε τώρα ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ τρέμει ἀπὸ ἀδυναμία καὶ ποὺ φοβᾶται καὶ τὸν ἴσκιο του. Τὸ φίλτρο μου ἐξαφάνισε ὅλες τὶς ἀξιοθαύμαστες ἱκανότητές του. Εἶναι θαῦμα τὸ ὅτι βρίσκεται ἀκόμη στὴ ζωή.

— Τὸ βλέπω, ἀπάντησε ὁ 'Εσπινόζα. "Ηξερα τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἔχει τὸ δηλητήριό σας. Φοβόμουν, ὡστόσο, μήπως δὲν εἶχε ἐπίδρασι στὸν ἄνθρωπο αὐτὸ μὲ τὴν ἡράκλειο δύναμι καὶ τὸ φωτεινὸ μυαλό... Βλέπω, ὅμως, ὅτι τὰ καταφέρατε θαυμάσια. Τὰ συγχαρητήριά μου...

'Ο μοναχὸς ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Παρνταγιὰν εἶχε κουβαριαστῆ στὴ γωνιά του κι' εἶχε βάλει τὸ χέρι του μπροστὰ στὸ πρόσωπό του, ὅπως τὰ μικρὰ παιδιά, ποὺ φοβοῦνται μήπως τὰ χτυπήσουν.

'Ο Μεγάλος 'Ιεροεξεταστὴς τὸν κύτταξε μερικὲς στιγμὲς μὲ τὸ ψυχρό του βλέμμα. "Επειτα εἶπε:

— Θέλω, ὅμως, νὰ ξαναβρῆ γιὰ λίγο τὸ λογικό του, γιὰ νὰ μπορέση νὰ καταλάβη ὅσα πρόκειται νὰ τοῦ πῶ.

— Τὸ ἐμάντεψα, ἀπάντησε ὁ μοναχός. Καὶ γι' αὐτὸ ἔφερα μαζί μου αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι, ποὺ τὸ περιεχόμενό του θὰ τοῦ ξαναδώση τὶς δυνάμεις καὶ τὸ μυαλό του. 'Αλλὰ τὸ ἀποτέλεσμά του δὲν θὰ κρατήση περισσότερο ἀπὸ μισὴν ὥρα.

— Εἶναι περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι μοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ τοῦ μιλήσω, εἶπε ὁ 'Εσπινόζα. Σᾶς παρακαλῶ, ὅμως, νὰ σημειώσετε, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ μείνω ὁλότελα μόνος μαζί του. Δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ κινδυνεύσω. Μπορῶ, βέβαια, νὰ ὑπερασπισθῶ τὸν ἑαυτό μου κι' ἄλλωστε, εἶχα τὴν πρόνοια νὰ πάρω ἕνα ἐγχειρίδιο μαζί μου. Φοβᾶμαι, ὅμως, ὅτι, ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ξαναβρῆ τὴ δύναμί του, δὲν θὰ εἶμαι σὲ θέσι νὰ τὸν ἀντιμετωπίσω. Καὶ εἶναι ἀνάγκη ὁ Μεγάλος 'Ιεροεξεταστὴς νὰ ξαναβγῆ ζωντανὸς ἀπ' αὐτὸ τὸ κελλί, γιὰ νὰ μπορέση νὰ φέρη εἰς πέρας τὸ τεράστιο ἔργο ποὺ ἀνέλαβε.

— 'Ησυχᾶστε, αὐθέντα, ἀπάντησε ὁ μοναχός. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι θὰ ξαναβρῆ γιὰ μερικὲς ἡμέρες τὴ σωματικὴ ρώμη του. 'Αλλὰ τὸ μυαλό του μόλις θὰ ἀφυπνισθῆ. Δὲν θὰ σκεφθῆ ποτέ, λοιπόν, νὰ χρησιμοποιήση τὴ δύναμί του ἐναντίον σας. 'Εγγυῶμαι γι' αὐτό.

— 'Εμπρός, λοιπόν, εἶπε ὁ Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής.

'Ο μοναχὸς πῆγε τότε κοντὰ στὸν Παρνταγιάν, τοῦ ἄνοιξε μὲ τὰ χέρια του τὸ στόμα, χωρὶς αὐτὸς νὰ προσπαθήση ν' ἀντισταθῆ, καὶ ἄδειασε μέσα τὸ ὑγρὸ ποὺ βρισκόταν στὸ μπουκαλάκι.

Γύρισε κατόπιν στὸν 'Εσπινόζα.

— "Επειτα ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ φυλακισμένος θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ σᾶς καταλάβη, εἶπε. 'Αλλ' αὐτὸ μόνο. Μὴν τοῦ ζητήσετε περισσότερα. Τὸ μυαλό του θὰ παραμείνη ὅπως τοῦ μικροῦ παιδιοῦ.

— Μπορεῖτε νὰ φύγετε τότε, ἀπάντησε ὁ Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής. Θὰ κλείσετε τὴν πόρτα ἀπ' ἔξω καὶ θὰ πῆτε σ' ὅλους ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μ' ἐνοχλήση κανείς, ὅση ὥρα μείνω ἐδῶ.

'Ο μοναχὸς δίστασε.

— Κι' ὅταν θελήσετε νὰ βγῆτε; ρώτησε.

'Ο 'Εσπινόζα τὸν καθησύχασε.

— 'Εκτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴ φανερὴ πόρτα, ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη κρυφή, ἀπάντησε. Θὰ βγῶ ἀπὸ ἐκεῖ...

'Ο μοναχὸς ἔκαμε μιὰ καινούργια ὑπόκλισι κι' ἔπειτα βγῆκε.

'Ο τρελλὸς

'Ο 'Εσπινόζα τὸν ἄκουσε νὰ γυρίζη τὸ μεγάλο κλειδὶ στὴν κλειδαριὰ κι' ἔπειτα νὰ κατεβάζη τὶς βαρειὲς ἀμπάρες, χωρὶς νὰ δείξη τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία. "Ηταν βέβαιος πὼς δὲν ἐκινδύνευε.

'Ο μοναχός, φεύγοντας, εἶχε ἀφίσει τὸ φανάρι ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του κατὰ γῆς. Στὸ φῶς αὐτοῦ τοῦ φαναριοῦ, ὁ Μεγάλος 'Ιεροεξεταστὴς κύτταξε τὸ φυλακισμένο.

Πραγματικά, θἄλεγες πὼς ξυπνοῦσε ἀπὸ λήθαργο. Τὸ κορμί του ἀνωρθώθηκε σιγὰ-σιγά, τὸ βλέμμα του ἔγινε πιὸ καθαρὸ καὶ τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ ἤρεμη ἔκφρασι. Δὲν ἦταν ὁ παληὸς Παρνταγιάν, ἀλλ' ὁ φόβος δὲν παραμόρφωνε πιὰ τὰ χαρακτηριστικά του, ὅπως πρωτύτερα. Σηκώθηκε σὲ λίγο, τέντωσε τὰ χέρια του κι' ἔκαμε δυὸ-τρία βήματα μέσα στὸ κελλί, σὰν ἄνθρωπος ποὺ θέλει νὰ ξεμουδιάση.

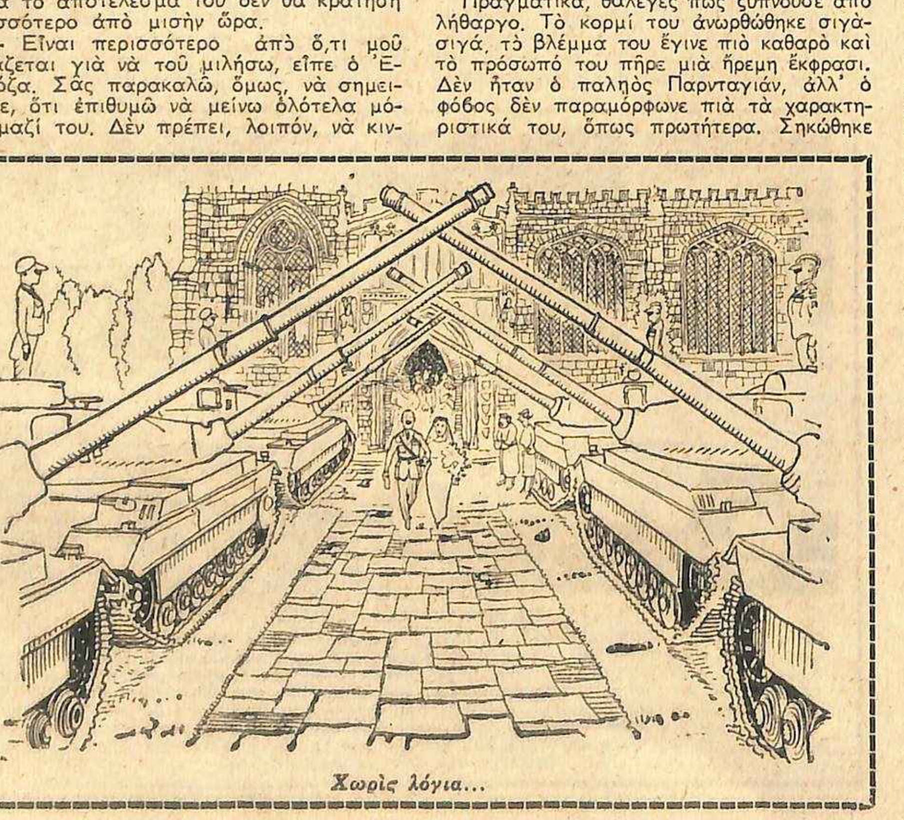

Χωρὶς λόγια...

'Ο Μεγάλος 'Ιεροεξεταστὴς ἄφησε νὰ περάσουν μερικὰ λεπτὰ κι' ἔπειτα εἶπε:

— Λοιπόν, Παρνταγιάν, δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις;

— Παρνταγιάν;

'Ο ἱππότης φαινόταν πὼς προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῆ πῶς καὶ ποῦ εἶχε ἀκούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Ναί, Παρνταγιάν, ξαναεῖπε ὁ 'Εσπινόζα. 'Ο Παρνταγιὰν εἶσαι σύ.

'Ο ἱππότης χαμογέλασε.

— Δὲν τὸν ξέρω αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, εἶπε.

'Ο 'Εσπινόζα ξεθάρρεψε καί, πηγαίνοντας πιὸ κοντά, ἔβαλε τὸ ἕνα του χέρι πάνω στὸν ὦμο τοῦ Παρνταγιάν, ποὺ ἄρχισε ἀμέσως νὰ τρέμη.

— 'Ησύχασε, τοῦ εἶπε ὁ Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής. Δὲν θὰ σοῦ κάμω κακό.

'Ο ἱππότης φαινόταν πιὸ ἤρεμος τώρα.

— Πρέπει νὰ θυμηθῆς, συνέχισε ὁ 'Εσπινόζα. Εἶσαι ὁ Παρνταγιάν.

— Γιὰ νὰ τὸ λέτε θὰ πῆ πὼς ἔτσι εἶναι, ἀπάντησε ὁ φυλακισμένος. Καὶ σεῖς ποιὸς εἴσαστε;

— 'Εγὼ εἶμαι ὁ 'Εσπινόζα! εἶπε ὁ Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής, τονίζοντας κάθε συλλαβή.

— 'Ο 'Εσπινόζα;... Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω ἀκούσει αὐτὸ τὸ ὄνομα...

Ξανάρχισε νὰ τρέμη.

— 'Ο 'Εσπινόζα; συνέχισε. Εἶναι ἕνας πολὺ κακὸς ἄνθρωπος... "Ηθελε νὰ μὲ σκοτώση...

— "Α, θυμήθηκες ἐπὶ τέλους! γρύλλισε ὁ Μεγάλος 'Ιεροεξεταστής. Ναί, εἶμαι ὁ 'Εσπινόζα καὶ σὺ εἶσαι ὁ Παρνταγιάν, ὁ Παρνταγιάν, ὁ φίλος τῆς Φαύστας.

— Τῆς Φαύστας; εἶπε ὁ ἱππότης. Γνώρισα κάποια γυναίκα ποὺ λεγόταν Φαύστα... "Ηταν μιὰ πολὺ κακὴ γυναίκα...

— "Α, βλέπω πὼς ἔχεις καλὴ μνήμη! τὸν εἰρωνεύθηκε ὁ 'Εσπινόζα.

'Ο Παρνταγιὰν ἔκαμε μιὰ φοβισμένη κίνησι.

— Φαινόσαστε καλὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν θέλω νὰ πάθετε κακό, εἶπε στὸ συνομιλητή του. Δὲν πρέπει νὰ τὰ βάζετε μὲ τὸν 'Εσπινόζα καὶ τὴ Φαύστα. Εἶναι κι' οἱ δυὸ πολὺ μοχθηροί...

— Τρελλέ! βρυχήθηκε ὁ 'Εσπινόζα, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνη τὴν ὑπομονή του. Σοῦ εἶπα, ὅτι ὁ 'Εσπινόζα εἶμαι ἐγώ! Κύτταξέ με καλά, λοιπόν!

Τὸν εἶχε πιάσει ἀπὸ τοὺς δυὸ ὤμους καὶ τὸν τράνταζε μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

— Ναί, ναί, σᾶς ἀναγνωρίζω, εἶπε τέλος ὁ ἱππότης. Εἴσαστε ὁ 'Εσπινόζα... 'Εσεῖς διατάξατε νὰ μὲ συλλάβουν... "Ημουν τότε ἄλλος ἄνθρωπος... Ποιὸς ἤμουν;... Τὸ μόνο ποὺ θυμᾶμαι, εἶναι πὼς ἤμουν πολὺ δυνατός... 'Αλλὰ σεῖς μὲ καταδικάσατε νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα... "Επειτα μὲ κλείσατε σ' ἕναν τάφο...

— "Α! Τὰ θυμᾶσαι, λοιπόν;

— Μὴν μὲ πλησιάζετε! φώναξε ὁ φυλακισμένος. Τί ἤρθατε νὰ κάμετε ἐδῶ;... Θέλετε νὰ μὲ σκοτώσετε;... "Αλλ' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πεθάνω!

'Ο 'Εσπινόζα ἔτριψε τὰ χέρια του ἀπὸ χαρά.

— "Ησουν, στ' ἀλήθεια, ἕνας πολὺ δυνατὸς ἄνθρωπος, εἶπε. 'Αλλὰ τώρα ξέρεις τί εἶσαι; "Ενα παιδάκι ποὺ τρομάζει μὲ τὸ παραμικρό. 'Εγὼ σ' ἔφερα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι. Δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς μὲ καταλαβαίνεις; 'Αλλὰ γιὰ τὴ στιγμὴ μόνον. Γιατὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὰ σκοτάδια θὰ σὲ τυλίξουν καὶ πάλι καὶ θὰ ξαναγίνης ὅ,τι ἤσουν καὶ πρίν: ἕνας δυστυχισμένος τρελλός... Καὶ ξέρεις ποιὸς μοῦ ἔδωσε τὴν ἰδέα νὰ σὲ ὑποβάλω σ' αὐτὰ τὰ βασανιστήρια ποὺ σ' ἔκαναν νὰ χάσης τὸ λογικό σου; 'Η Φαύστα. 'Ομολογῶ πὼς ἐγὼ μου δὲν θὰ εἶχα ποτὲ αὐτὴ τὴν ἰδέα. "Οπως τὸ κατάλαβες καὶ μόνος σου, ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ σκοτώσω... 'Αλλὰ δὲν θὰ σὲ σκοτώσω μὲ μιὰ στιλετιά. Αὐτὸς ὁ θάνατος θὰ ἦταν πολὺ ἤρεμος... Θὰ πεθάνης σιγὰ-σιγά, κλεισμένος μέσα σ' ἕναν τάφο... Νὰ ὁ τάφος σου, Παρνταγιάν. 'Εκεῖ μέσα θὰ πεθάνης ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα...

'Ενῶ ἔλεγε αὐτά, ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ πίεσε κάποιο ἀόρατο ἐλατήριο ποὺ βρισκόταν στὸν τοῖχο. "Ενα ὁλόκληρο κομμάτι ὑποχώρησε ἀμέσως.

'Ο 'Εσπινόζα ἔδειξε στὸν Παρνταγιὰν τὸ κελλί, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄνοιγμα.

— Νά ὁ τάφος σου, ξαναεῖπε. Οὔτε φῶς, οὔτε ἀέρας ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα. Εἶναι ἕνας ἀληθινὸς τάφος, ὅπου θὰ πεθάνης σιγασιγὰ ἀπὸ τὴν πεῖνα. Κανεὶς στὸν κόσμο, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, δὲν ξέρει αὐτὸ τὸν τάφο... Θὰ σοῦ πῶ, ὅμως, κάτι ποὺ θὰ κάμη πιὸ μεγάλο τὸ μαρτύριό σου. Αὐτὸς ὁ τάφος ἔχει μιὰ μυστικὴ ἔξοδο... Αὐτὴ τὴν ἔξοδο θὰ ψάξης νὰ τὴν βρῆς, γιατὶ δὲν θέλεις, βέβαια, νὰ πεθάνης. 'Αλλὰ δὲν θὰ τὴ βρῆς. Γιατὶ μόνον ἐγὼ μπορῶ νὰ τὴ βρῶ καὶ κανεὶς ἄλλος. Κι' ἐγώ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, θὰ φύγω ἀπὸ δῶ καὶ δὲν θὰ ξαναγυρίσω. Προτοῦ φύγω, ὅμως, θὰ σὲ σπρώξω ἐκεῖ μέσα... Μόλις πατήσης αὐτὴ ἐκεῖ τὴν πλάκα, θὰ βάλης μόνος σου σὲ ἐνέργεια τὸ μηχανισμὸ ποὺ θὰ κατεβάση τὴ σιδερένια πόρτα τοῦ τάφου σου, ὅπου θὰ κλειστῆς ζωντανός!

— "Ελεος! τραύλισε ὁ ἱππότης, μὲ σβυσμένη φωνή. Δὲν θέλω νὰ πεθάνω! "Ελεος!

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε μ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο ὁ 'Εσπινόζα. Κι' ὅμως σὲ λίγο θὰ βρίσκεσαι μέσα σ' αὐτὸ τὸν τάφο, ὅπου θ' ἀφίσης τὰ κόκκαλά σου... 'Αλλά, προτοῦ μπῆς ἐκεῖ μέσα, θὰ ἤθελα νὰ ξέρης πὼς ἐγὼ ἐσχεδίασα ὅλα τὰ μαρτύριά σου, μὲ τὴ συνδρομὴ τῆς Φαύστας. Δικό μου ἔργο ἦταν ἐπίσης καὶ κάποιο σημείωμα ποὺ ἔλαβες... Τί ἠλίθιος ποὺ ἤσουν! "Εδωσες πίστι σ' αὐτὸ τὸ σημείωμα καὶ βασανιζόσουν ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποί μου σοῦ ἔφερναν τὰ πιὸ ὀρεκτικὰ φαγητὰ καὶ τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ κρασιά!

»Καὶ τώρα πρέπει νὰ μάθης ἀκόμη γιατί, ἀφοῦ δὲν αἰσθανόμουν τὸ παραμικρὸ μῖσος γιὰ σένα, σὲ ὑπέβαλα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ μαρτύρια. Αὐτὸ τὸ ἔκαμα γιατὶ οἱ ἄνθρωποι σὰν καὶ σένα ἀποτελοῦν ἕνα μεγάλο κίνδυνο γιὰ τὴ μητέρα μας τὴν 'Εκκλησία. Πρέπει, λοιπόν, ἢ νὰ ἔρθουν μαζί μας, ἢ νὰ πεθάνουν. 'Εσὺ διάλεξες μόνος σου τὸ θάνατο, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τόλμησες νὰ ὑψώσης τὸ ἀνάστημά σου μπροστὰ στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία καὶ τὸ βασιλῆᾶ, ποὺ ἐκπροσωπεῖ τὴ δύναμι καὶ τὸ μεγαλεῖο αὐτῆς τῆς χώρας. "Επρεπε, λοιπόν, νὰ σοῦ ἐπιβληθῆ μιὰ τιμωρία, ποὺ θὰ ἐνέπνεε προκαταβολικὰ τὸν τρόμο σ' ἐκείνους, πού, ὅπως ἐσύ, θὰ σκέφτονταν νὰ ὑψώσουν τὸ ἀνάστημά τους μπροστὰ στὴν ἐκκλησιαστικὴ καὶ τὴ βασιλικὴ ἐξουσία. Καὶ τώρα ποὺ τὰ ξέρεις ὅλα αὐτὰ καὶ τώρα ποὺ ξέρεις, ὅτι πρόκειται νὰ πεθάνης, πρέπει νὰ μάθης ἐπίσης, ὅτι ἀπέτυχες σ' ὅλες τὶς προσπάθειές σου ἐναντίον μας. "Ετσι ἡ ἀπελπισία σου θὰ εἶναι μεγαλύτερη. Μάθε, λοιπόν, ὅτι τὸ ἔγγραφο ποὺ ἦρθες νὰ ζητήσης ἐδῶ, βρίσκεται στὴν κατοχή μου.

— Τὸ ἔγγραφο; εἶπε ὁ Παρνταγιάν.

— Δὲν καταλαβαίνεις; Πρέπει, ὡστόσο, νὰ μὲ καταλάβης... Κύτταξε... Νά, αὐτὸ τὸ ἔγγραφο βρίσκεται ἐδῶ. Τὸ εἶδες;... Εἶναι τὸ ἔγγραφο μὲ τὸ ὁποῖον ὁ βασιλῆᾶς τῆς Γαλλίας 'Ερρῖκος 3ος ὁρίζει διάδοχό του τὸ βασιλῆᾶ Φίλιππο τῆς 'Ισπανίας. Μὲ τὴ βοήθεια αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου, ἡ Γαλλία θὰ γίνη ἱσπανικὴ ἐπαρχία.

Εἶχε βγάλει τὸ ἔγγραφο ἀπὸ τὸ στῆθος του καὶ τὸ ἔδειχνε στὸν Παρνταγιάν. "Επειτα τὸ ξαναδίπλωσε καὶ τὸ ξανάβαλε στὴ θέσι ποὺ τὸ εἶχε καὶ πρίν.

— Καὶ τώρα ποὺ σοῦ εἶπα ὅλα ὅσα ἤθελα, πέθανε! εἶπε χτυπῶντας τὸν Παρνταγιὰν στὸν ὦμο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Ἐκδόσεις

Κυκλοφόρησεν ἡ γαλλικὴ ἔκδοσις τοῦ ὡραίου ἱστορικοῦ - ποιητικοῦ ἔργου τῆς ποιητρίας "Ολγας Παπαστάμου «Καῖσαρ». Τὴν μετάφρασι ἐπεμελήθη ὁ Βέλγος καθηγητὴς καὶ 'Ελληνιστὴς Γκαστὸν - 'Ανρὺ 'Οφφρέρ.

★

'Εκυκλοφόρησεν τὸ 46ον τεῦχος τῆς δεκαπενθημέρου παιδικῆς ἐκδόσεως «'Η 'Εφημεριδούλα τῆς θείας Λένας» ὑπὸ τὴν δ)σιν τῆς κ. 'Αντιγόνης Μεταξᾶ (θείας Λένας).

—Τόσο ἄλλαξα, βρὲ γυναῖκα, ποὺ δὲν μὲ γνώρισε κανεὶς σας;... εἶπε μὲ παράπονο.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΓΛΥΤΩΣΑΝ ἀπὸ τοῦ Χάρου τὰ δόντια..

'Εκπληκτικὲς περιπτώσεις ἀνθρώπων, ποὺ σώθηκαν ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα

Ζοῦν καὶ κινοῦνται ἀνάμεσά μας ἄνθρωποι ποὺ ἀντίκρυσαν τὸν χάρο μὲ τὰ μάτια τους. "Εκαναν τὸ ταξίδι ὡς στὸν ἄλλο κόσμο καὶ γύρισαν πίσω. Δὲν πρόκειται γιὰ ἀνθρώπους, ποὺ εἶχαν πάθει νεκροφάνεια καὶ ξαναζωντάνεψαν. Πρόκειται γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ ἀντίκρυσαν τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, ποὺ δέχθηκαν κατάστηθα τὶς σφαῖρες, ποὺ τοὺς ἔρριξαν τὴν χαριστικὴ βολὴ καὶ ποὺ ὡστόσο ἔζησαν, ξέφυγαν ἀπὸ τοὺς δημίους τους καὶ σήμερα ζοῦνε πάλι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Συχνὰ μάλιστα ἀφηγοῦνται τὴν ἐκπληκτική, τὴν ἀπίστευτη περιπέτειά τους.

Σ' ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο κεραμικῆς στὸ Λαύριο γνωρίσαμε ἕναν ἐργάτη, ποὺ ἔκανε τὴ δουλειά του θαυμάσια. Κι' ὡστόσο, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε στηθῆ μ' ἄλλους δέκα πατριῶτες στὸν τοῖχο καὶ εἶχε... ἐκτελεσθῆ ἀπὸ τὰ γερμανικὰ αὐτόματα! Οἱ σφαῖρες τοῦ γάζωσαν τὸ ἀριστερὸ χέρι, γιατὶ ἦταν ὁ τελευταῖος στὴ σειρά. "Επειτα ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος πλησίασε κι' ἄρχισε νὰ τοὺς ρίχνη στὸ αὐτὶ τὴν χαριστικὴ βολή. "Οταν ἔφθασε σ' αὐτόν, τὸ χέρι του πιὰ εἶχε χάσει τὴν σταθερότητά του. 'Η σφαῖρα δὲν τοῦ πέρασε τὸ αὐτί. Τὸν βρῆκε δεξιώτερα καὶ πιὸ χαμηλά, στὸ μάγουλο.

Οἱ δήμιοι ἔφυγαν κατόπιν, γιατὶ εἶχε νυχτώσει. 'Ο ἐργάτης συγκέντρωσε τότε τὶς λίγες δυνάμεις του, ξεμάκρυνε ἀπὸ τὸν σωρὸ τῶν πτωμάτων καὶ κρύφθηκε. "Αλλοι Γερμανοὶ κατόπιν ἦρθαν κι' ἐπῆραν τὰ πτώματα. Τὰ πέταξαν μέσα σ' ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο, ποὺ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ Γ' Νεκροταφεῖο. "Ετσι ὁ ἐργάτης διεσώθη. Τὸν μάζεψαν μισοπεθαμένο μερικοὶ χωρικοὶ καὶ τὸν περιποιήθηκαν. Καὶ γύρισε πάλι στὸν κόσμο...

Πιὸ δραματικὴ ὡστόσο εἶναι ἡ ἱστορία ἑνὸς φημισμένου ὀργανοπαίκτη τῆς Λειβαδιᾶς. Οἱ Γερμανοί, κατὰ τὴν κατοχή, γιὰ ἀντίποινα εἶχαν πάρει 50 ἀπὸ τοὺς καλύτερους τῆς Λειβαδιᾶς, τοὺς ὡδήγησαν στὸ δημόσιο δρόμο κι' ἐκεῖ στὴν ἄκρη, σ' ἕνα χωράφι, τοὺς ἔστησαν κατὰ πεντάδες καὶ τοὺς ἐξετέλεσαν μὲ διασταυρωμένα πυρὰ πολυβόλων. 'Ο ὀργανοπαίκτης στεκόταν καὶ περίμενε τὸν θάνατο μαζὶ μ' ἕναν πρῶτο ἐξάδελφό του. Τὴν τελευταία στιγμὴ μάλιστα, γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

—"Αἴντε ξάδερφε, συγχώραμε κι' ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρέση...

Κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ τοῦ δώση τὸ φιλὶ τῆς συγγνώμης. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ πολυβόλα ἄρχισαν τὸ γαζί. Δέχθηκε μερικὲς σφαῖρες, μὰ τοῦ προξένησαν ἐντελῶς... ἐπιπόλαια τραύματα. 'Απὸ τὸ φόβο του ὡστόσο λιποθύμησε. Οἱ Γερμανοὶ κατόπι πῆγαν κοντὰ καὶ τοὺς ἔδωσαν τὴν χαριστικὴ βολή. Μὰ τὸ πιστόλι τοῦ Γερμανοῦ, ὅταν ἔφτασε κοντά του, δὲν εἶχε πιὰ σφαῖρες. Τοῦ ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ καὶ τὸν ἄφησε...

Τὰ πτώματα ἔπρεπε νὰ παραμείνουν ἄταφα ὡς τὴν ἄλλη μέρα γιὰ παραδειγματισμό. "Ενα πλῆθος συγγενεῖς μαζὶ μ' ὅλη τὴν Λειβαδιὰ θρηνοῦσε τὸ χαμὸ τῶν πατριωτῶν. Θρηνοῦσαν καὶ τὸν ὀργανοπαίκτη ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του. Καὶ τὸ πρωῒ πῆγαν νὰ παραλάβουν τὸ πτῶμα του. "Εψαξαν λοιπὸν ἀνάμεσα στοὺς σκοτωμένους, μὰ δὲν τὸ βρῆκαν πουθενά.

Πέρασαν κατόπιν δυὸ χρόνια καὶ νὰ ξαφνικά, ἕνας ἀντάρτης μὲ φυσεκλίκια καὶ γενειάδα χτύπησε ἕνα βράδυ τὴν πόρτα τους. "Ανοιξαν μὲ φόβο. Μπῆκε αὐτὸς μέσα καὶ κάθησε. "Επειτα ἐπῆρε τὰ παιδιά του στὰ γόνατα. Καὶ τότε εἶπε μὲ παράπονο:

—Τόσο ἄλλαξα, βρὲ γυναῖκα, ποὺ δὲν μὲ γνώρισε κανεὶς σας;

Κι' ὕστερα ἀποκάλυψε ποιὸς ἦταν καὶ πῶς γλύτωσε ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια.

"Οταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν λιποθυμία του, στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, ἦταν νύχτα. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ εἶδε τότε ὅτι βρισκόταν ἀνάμεσα σ' ἕνα πλῆθος αἱμόφυρτων πτωμάτων. Τὰ τραύματά του τὸν εἶχαν ἐξαντλήσει, μὰ ὁ φόβος τοῦ ἔδωσε δύναμι καὶ μιὰ σκέψι ἦρθε στὸ μυαλό του. "Επρεπε κάπου νὰ ζητήση ἄσυλο. "Αν γύριζε στὴ Λειβαδιά, θὰ μαθευόταν ἴσως τὸ μυστικὸ του ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ δὲν θὰ γλύτωνε. Προτίμησε λοιπὸν νὰ ζητήση τὴ φιλοξενία ἑνὸς μακρυνοῦ συγγενοῦς στὸ γειτονικὸ χωριό.

'Εκεῖ τὸν ἔκρυψαν μέχρι ποὺ ἔγιναν καλὰ τὰ τραύματά του. Φορῶντας κατόπιν γυναικεῖα ροῦχα καὶ τσεμπέρι βγῆκε ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ τράβηξε γιὰ τὰ λημέρια τῶν ἀνταρτῶν. Κι' ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια πῆγε κρυφὰ στὸ σπίτι του νὰ δῆ τοὺς δικούς του.

Στὴν Κρήτη, ἐξ ἄλλου, στὶς 22 Αὐγούστου 1944, συνέβη ἕνα παρόμοιο γεγονός. Εἶχε γίνει τότε ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ στρατηγοῦ Κράϊπε. Οἱ Γερμανοὶ ἐξαγριωμένοι ἔκαιγαν τὰ χωριὰ κι' ἐκτελοῦσαν ἕνα πλῆθος κατοίκους τῆς Μεγαλονήσου. "Εφτασαν τέλος καὶ στὸ μικρὸ χωριὸ Καρδάκι, στὴν περιοχὴ τοῦ 'Αμαρίου. "Εβαλαν φωτιά, κατάστρεψαν τὰ πάντα καὶ συγκεντρῶσαν ἔπειτα εἴκοσι ἄντρες ἀπὸ τὴν περιοχὴ σ' ἕναν ἀχυρῶνα. Μαζὶ μ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ Μανώλης Βλεπάκης. "Υστερα τοὺς ἔβγαζαν πέντε-πέντε μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸν τοῖχο καὶ τοὺς ἐκτελοῦσαν. Νά, λοιπόν, τί ἀφηγεῖται ὁ ἴδιος ὁ Μανώλης Βλεπάκης:

—Οἱ Γερμανοὶ μᾶς ἔρριξαν... "Ἔνοιωσα κάτι σὰν μιὰ βαρειὰ πέτρα νὰ μὲ χτύπησε δυνατὰ στὴν πλάτη. Σωριαστήκαμε ὅλοι κατὰ γῆς. Κατάλαβα ὅμως ὅτι δὲν ἤμουν γιὰ θάνατο καὶ σὰν ἀστραπὴ μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ σκέψι νὰ κάνω τὸν νεκρό. Δάγκωσα τὴ γλῶσσα μου καὶ κράτησα τὴν ἀναπνοή μου. "Ακουγα δίπλα μου τοὺς ἄλλους νὰ σπαράζουν καὶ νὰ βογγοῦν. Δὲν θυμᾶμαι ὡστόσο πῶς γλύτωσα ἀπὸ τὴ χαριστικὴ βολή. Σὲ λίγο μᾶς ἔσυραν μέσα στὸ σπίτι καὶ μᾶς ἔρριξαν πάνω στοὺς ἄλλους, ποὺ ἦταν ἀκόμη ζεστοί. 'Απὸ ἐκεῖ παρακολούθησα τὸ μαρτύριο τῶν ὑπολοίπων συγχωριανῶν μου, ποὺ τοὺς ἐκτελοῦσαν. "Οσο περνοῦσε ἡ ὥρα, ἡ ἀναπνοή μου δυσκολευόταν. Τὸ τραῦμα στὸν πνεύμονα μὲ βάραινε. 'Αγωνιζόμουν νὰ κρατηθῶ γιὰ νὰ μὴ προδοθῶ. Οἱ Γερμανοὶ κάθε τόσο περνοῦσαν ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ πολλοὶ γελοῦσαν καὶ καμάρωναν τὰ ἔργα τους. 'Η δύσπνοια μου μεγάλωνε περισσότερο, ὅσο σκοτείναζε. "Αρχισα σιγὰ-σιγὰ νὰ χάνω τὸν κόσμο... "Οταν συνῆλθα, ἦταν πιὰ ἡ καρδιὰ τῆς νύχτας. Σύρθηκα ἔξω ἀπὸ τὸν ἀχηρῶνα. Θυμήθηκα ὅτι ἐκεῖ κοντὰ στὸν τοῖχο, ποὺ μᾶς εἶχαν ἐκτελέσει, εἶχα ἀφήσει τὴ μαγκούρα μου. "Εψαξα καὶ τὴ βρῆκα. "Εκανα κατόπιν τὸ σταυρό μου καὶ προχώρησα ἀργὰ πρὸς τὸ χωριό. Κρύφτηκα σὲ μιὰ σπηλιά. 'Εκεῖ γιάτρεψα μόνος τὰ τραύματά μου μὲ βότανα».

"Αλλη δραματικὴ περίπτωσις εἶναι τοῦ Γιάννη Καρτσωνάκη, ποὺ... ἐξετελέσθη μὲ ἄλλους 60 χωριανούς του στὶς 28 Αὐγούστου 1944 στὸ φαράγγι τοῦ Μαλάθυρου.

'Ο Καρτσωνάκης, μαζὶ μὲ τοὺς συγχωριανούς του, δέχθηκε τὶς σφαῖρες ἀπὸ τὰ πολυβόλα τῶν Γερμανῶν καὶ σωριάστηκε κατὰ γῆς. "Επειτα οἱ δήμιοι ἄρχισαν νὰ δίνουν στὰ θύματά τους τὴ χαριστικὴ βολή. Δυὸ Γερμανοὶ ἀπὸ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ δρασκέλιζαν τὰ πτώματα καὶ τὰ πυροβολοῦσαν στ' αὐτί. 'Εκεῖνος μὲ ἀπερίγραπτη ἀγωνία περίμενε νὰ ρθῆ κι' ἡ σειρά του. Εἶδε τὸν Γερμανὸ δίπλα του νὰ σκύβη καὶ νὰ πυροβολῆ ἕνα φίλο του. "Ενας ἄλλος Γερμανὸς ἐρχόταν πυροβολῶντας τ' ἄλλα πτώματα ἀπὸ ἀντίθετη διεύθυνσι. 'Ο πρῶτος εἶδε τὴ βέρα ποὺ εἶχε ὁ Καρτσωνάκης στὸ χέρι του, τὴ τράβηξε καὶ τὴν πῆρε, ἀφήνοντας στὸν ἄλλο νὰ τοῦ δώση τὴ χαριστικὴ βολή. Μὰ ὁ δεύτερος Γερμανὸς νόμισε ὅτι ὁ πρῶτος τὸν εἶχε ἀποτελειώσει καὶ σταμάτησε ἀκριβῶς στὸ διπλανό του! "Επειτα οἱ Γερμανοὶ ἔφυγαν.

"Οταν ἦρθαν κατόπιν οἱ γυναῖκες τοῦ Μαλάθυρου γιὰ νὰ θρηνήσουν τοὺς νεκρούς τους, ἡ γυναῖκα τοῦ Καρτσωνάκη κατατρόμαξε ὅταν τὸν εἶδε ζωντανὸ νὰ τὴν κυττάζη σὰν χαμένος ἀνάμεσα στὰ πτώματα!

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν κάνει τὸ ταξίδι τοῦ θανάτου κι' ἔχουν γυρίσει ἀπὸ αὐτὸ εἶναι πολλοί. "Ενας ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμη εἶναι κι' ὁ ὑπάλληλος τοῦ μπὰρ τοῦ Φαληρικοῦ 'Ιπποδρόμου. Γύρισε ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο καὶ σήμερα εἶναι μιὰ χαρὰ στὴν ὑγεία του...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ὁ Γιῶργος Καμπανέλης καὶ ἡ Σμαρούλα Γιούλη σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ φίλμ «Γλέντι, λεφτὰ κι' ἀγάπη».

Οἱ ξένοι ἀγοράζουν ἑλληνικὰ φίλμ καὶ τὰ ντουμπλάρουν

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑλληνικῶν φίλμ ποὺ θὰ δοῦμε ἐφέτος εἶναι περίπου τριπλάσιος τοῦ περυσινοῦ. Πέρυσι προεβλήθησαν 15, ἐνῶ ἐφέτος θὰ δοῦμε τουλάχιστον 40. Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ θὰ σᾶς κάνουν νὰ πιστέψετε πὼς ὁ ἑλληνικὸς κινηματογράφος διέρχεται μιὰ χρυσῆ περίοδο κι' ὅμως οἱ "Ελληνες παραγωγοὶ ἔχουν χίλια δυο παράπονα. Διαμαρτύρονται γιὰ τὴ βαρειὰ φορολογία, ἀγανακτοῦν ἐπειδὴ δὲν τοὺς δίδονται αἴθουσες γιὰ νὰ προβάλουν τὰ ἔργα τους καὶ ὅλα αὐτά, ἐνῶ αὐξήθηκε τὸ κόστος τῶν ὑλικῶν καὶ οἱ πρωταγωνιστὲς τοῦ κινηματογράφου ἔχουν ὅλο καὶ μεγαλύτερες ἀπαιτήσεις. Ἡ ἀλήθεια πάντως εἶναι μιά: Κανένα καλὸ ἑλληνικὸ φίλμ δὲν ζημίωσε τὸν παραγωγό του. Τοὐναντίον ἔργα ὅπως «Ὁ Μεθύστακας» «Ἡ κάλπικη λίρα» καὶ ἡ «Γκόλφω» ἐξασφάλισαν στοὺς παραγωγούς τους ἀρκετὰ κέρδη.

Στὴν Ἑλλάδα σημειώνεται ἐφέτος κάτι πρωτοφανές, ποὺ δὲν ἔχει ξαναπαρατηρηθῆ ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ κινηματογράφου. Τρεῖς παραγωγοὶ γύρισαν σχεδὸν συγχρόνως τρία διαφορετικὰ φίλμ μὲ βάσι τὸ ἴδιο θέμα. Ὁ σκηνοθέτης Ἡλίας Παρασκευᾶς σκέφθηκε πρὸ καιροῦ νὰ γυρίση τὸν «Ἀγαπητικὸ τῆς βοσκοπούλας». Συνεννοήθηκε μάλιστα μὲ τὰ ἰταλικὰ στούντιο κι' ἀφοῦ ἐξασφάλισε τὴν βοήθειά τους στὴν ἐπεξεργασία τοῦ ἀρνητικοῦ, ἄρχισε τὸ γύρισμα τῆς ταινίας, ποὺ θὰ ἦταν τὸ πρῶτο ἔγχρωμο ἑλληνικὸ φίλμ.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ φίλμ τοῦ κ. Λάσκου «Γκόλφω» ἔκανε ὅμως καὶ δυὸ ἄλλους σκηνοθέτες νὰ σκεφθοῦν ὅτι μποροῦσαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸ πρωτομοιόχνο αὐτὸ θέμα. Ἔτσι, σχεδὸν συγχρόνως, ὁ κ. Δαδήρας καὶ ὁ κ. Δρίτσας ἄρχισαν κι' αὐτοὶ νὰ γυρίζουν ἀπὸ ἕναν «Ἀγαπητικό», πρόλαβαν δὲ τὸν κ. Παρασκευᾶ, ὁ ὁποῖος σκέπτεται τώρα ἂν πρέπη ἢ ὄχι νὰ μᾶς παρουσιάση κι' αὐτὸς ἐφέτος τὸν δικό του «Ἀγαπητικό».

Μιὰ ἄλλη ἐνδιαφέρουσα πληροφορία εἶναι ὅτι διεξάγονται διαπραγματεύσεις μὲ Γερμανοὺς παραγωγοὺς γιὰ μιὰ μόνιμη ἑλληνογερμανικὴ κινηματογραφικὴ συνεργασία. "Αν οἱ συζητήσεις καταλήξουν σὲ συμφωνία, τότε θὰ ἔχωμε σύντομα ὄχι μόνο πολλὰ ἔγχρωμα φίλμ, ἀλλὰ καὶ ἑλληνικὰ ἔργα γυρισμένα μὲ τὸ σύστημα «Σινεμασκόπ».

Ἱδρύθηκε ἐφέτος, μιὰ νέα κινηματογραφικὴ ἑταιρεία ἡ «Ἑρμῆς φίλμ» (Β. Λαμπίρης καὶ Σία), ἡ ὁποία ἀποδλέπει ὄχι μόνο στὸ γύρισμα φροντισμένων ἔργων, ἀλλὰ καὶ στὴ δημιουργία τελείως συγχρονισμένων στούντιο. Γυρίζεται ἤδη τὸ πρῶτο φίλμ τῆς νέας ἑταιρείας μὲ σενάριο καὶ σκηνοθεσία τοῦ Μιχάλη Κακογιάννη. Δὲν ἀποφασίστηκε ἀκόμη ποιὸς θὰ εἶναι ὁ ὁριστικὸς τίτλος τοῦ ἔργου, φαίνεται ὅμως ὅτι τελικὰ θὰ βαφτιστῆ «Τὸ κορίτσι μὲ τὰ μαῦρα» ἢ «Ταραγμένα νερά». Στὸ ἔργο, ποὺ γυρίστηκε κατὰ μέγα μέρος στὴν "Υδρα, πρωταγωνιστοῦν ὁ Τάκης Χόρν, ἡ "Ελλη Λαμπέτη, ὁ Γιώργος Φούντας, ἡ Νίτσα Ζαφειρίου, ὁ Στέφανος Στρατηγὸς καὶ ὁ Νότης Περγιάλης. Γιὰ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας δὲ χρησιμοποιήθηκε καθόλου στούντιο. Τὰ 80% γυρίστηκαν ὡς ἐξωτερικὰ καὶ τὸ ὑπόλοιπο μέσα σὲ φυσικὸ ντεκόρ. Τὸ φίλμ αὐτὸ παρ' ὀλίγο νὰ στοιχίση τὴν ζωὴ στὸν Τάκη Χόρν, ποὺ κινδύνευσε νὰ πνιγῆ, ἐνῶ γύριζε μιὰ σκηνή, στὴν ὁποία πέφτει στὴ θάλασσα μὲ τὰ ροῦχα γιὰ νὰ σώση ἕνα παιδὶ ποὺ κινδυνεύει.

Πολὺ σύντομα θὰ προεβληθῆ στὴν Ἀθήνα καὶ συγχρόνως σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη ἡ θρυλικὴ «Στέλλα», ποὺ ἔκανε τόσο θόρυβο στὸ τελευταῖο Φεστιβὰλ τῶν Καννῶν καὶ ἐξασφάλισε στὴν πρωταγωνίστριά της, Μελίνα Μερκούρη, τὸ βραβεῖο γυναικείας ἠθοποιΐας, ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ "Ιζα Μιράντα. Τὸ φίλμ ἀγοράστηκε ἀπὸ πολλὲς χῶρες καὶ ἔχει ντουμπλαριστῆ σὲ τέσσερες γλῶσσες: γαλλικά, ἀγγλικά, ἰταλικὰ καὶ γερμανικά. Τὸ σενάριο καὶ ἡ σκηνοθεσία ὀφείλονται στὸν κ. Μιχάλη Κακογιάννη, ποὺ μᾶς ἔδωσε πρὸ καιροῦ τὸ «Κυριακάτικο ξύπνημα». Ἡ ὑπόθεσις εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ἰακώβου Καμπανέλλη. «Ἡ Στέλλα μὲ τὰ κόκκινα γάντια».

Ἡ μουσικὴ τοῦ φίλμ, ποὺ τόσο ἄρεσε σ' ἐκείνους ποὺ εἶδαν τὴ «Στέλλα» στὸ Φεστιβὰλ τῶν Καννῶν, ὀφείλεται στὸ Μᾶνο Χατζιδάκι καὶ στὸ Βασίλη Τσιτσάνη. Τὰ τέσσερα ὡραῖα τραγούδια τοῦ ἔργου ἐκτελοῦν ἡ Βέμπο (τὰ δύο), ἡ Βούλα Ζουμπουλάκη καὶ ἡ Μελίνα, ἡ ὁποία ἀποδεικνύεται ἐξαίρετη ντιζέζ.

Τὴν Μελίνα Μερκούρη πλαισιώνουν στὸ φίλμ ὁ Γιῶργος Φούντας, ὁ Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης, ἡ Χριστίνα Καλογερίκου, ἡ Βούλα Ζουμπουλάκη καὶ ἡ νέα ἀποκάλυψις τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου, ὁ Κώστας Κακαβᾶς.

Ὁ Νίκος Κούνδουρος, ποὺ ἔδωσε πέρυσι τὴν «Μαγικὴ πόλι», θὰ παρουσιάση ἐφέτος μιὰ κοινωνικὴ σάτιρα, τὴν ὁποία τιτλοφόρησε «Ὁ δράκος». Πρωταγωνιστοῦν ὁ Ντίνος Ἡλιόπουλος, ἡ Μαργαρίτα Παπαγεωργίου καὶ ὁ Γιάννης Ἀργύρης. Ἡ μουσικὴ τοῦ ἔργου ὀφείλεται στὸν Μᾶνο Χατζηδάκι.

«Ἡ θυσία τῆς μάνας» γυρίστηκε βάσει τοῦ ὁμωνύμου μυθιστορήματος τῆς κ. Ἰωάννας Μπουκουβάλα - Ἀναγνώστου, ποὺ δημοσίευσε πρὸ ἐτῶν ὁ «Θησαυρός». Στὸ φίλμ ποὺ γυρίστηκε ἀπὸ τὸν Τζανῆ Ἀλιφέρη, μισὸ στὴν Ἀθήνα καὶ μισὸ στὴ Θεσσαλονίκη, πρωταγωνιστοῦν ἡ Ἑλένη Χατζηαργύρη, ἡ Σμαρούλα Γιούλη, ὁ Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης,

ὁ Ἡλίας Σταματίου καὶ ὁ Θεόδωρος Μορίδης.

Τρεῖς μεγάλοι κωμικοὶ τοῦ θεάτρου μας, ὁ Κυριάκος Μαυρέας, ὁ Κώστας Χατζηχρήστος καὶ ὁ Νίκος Ρίζος πρωταγωνιστοῦν στὴν κωμῳδία τοῦ Χρήστου Ἀποστόλου «Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ».

Δυὸ ἑλληνικὰ φίλμ, ποὺ θὰ μᾶς παρουσιάσουν τὰ γραφεῖα «Δαμασκηνοῦ - Μιχαηλίδου» ἔχουν γυριστῆ ἐξ ὁλοκλήρου στὰ μαγευτικὰ τοπία τοῦ Βοσπόρου καὶ στὰ στούντιο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ «Πονεμένος τραγουδιστὴς» εἶναι ἕνα μουσικὸ δρᾶμα, στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν ὁ Νίκος Γούναρης, ποὺ τραγουδᾶει 7 νέα τραγούδια, ἡ Κίκα Πόλυ καὶ ἡ Αἰγυπτία Μουλὲ Καΐνα. Ἡ Κίκα Πόλυ εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια καὶ τοῦ δεύτερου φίλμ «Κατάσκοποι τοῦ Βοσπόρου», στὸ ὁποῖο συμπρωταγωνιστοῦν ὁ Τζίμης Μακούλης καὶ ὁ Ἀλέκος Γιωργόπουλος.

Στὰ στούντιο τῆς Κωνσταντινουπόλεως σκόπευε καὶ ὁ Νίκος Τσιφόρος νὰ γυρίση τὴ γνωστὴ ὁπερέττα τοῦ Σακελλαρίδη «Τσιγγάνικο αἷμα» μὲ τὶς ἀδελφὲς Καλουτᾶ, τὸν Δῆμο Σταρένιο, τὸν Διονύσιο Μήλα καὶ ἄλλους. Τὰ τελευταῖα γεγονότα ὅμως τὸν ἀνάγκασαν νὰ ἀλλάξη σχέδια καὶ τὸ φίλμ φαίνεται πὼς τελικὰ θὰ γυρισθῆ στὴν Ἀθήνα.

★

Ἡ «Αν. Ζερβός», ἐκτὸς τοῦ «Ἀγαπητικοῦ τῆς βοσκοπούλας», μὲ τὸν Θᾶνο Κωτσόπουλο καὶ τὴν Ἑλένη Χατζηαργύρη, θὰ παρουσιάση ἐφέτος καὶ ἄλλα 7 ἑλληνικὰ φίλμ. Στὴ μουσικὴ κωμῳδία «Γλέντι, λεφτὰ κι' ἀγάπη», ποὺ σκηνοθέτησε ὁ Νίκος Τσιφόρος, ὁ ὁποῖος ἔγραψε καὶ τὸ σενάριο, πρωταγωνιστοῦν ὁ Βασίλης Αὐλωνίτης, ὁ Ντίνος Ἡλιόπουλος, ἡ Σμαρούλα Γιούλη, ἡ Σπεράντζα Βρανᾶ, ὁ Νίκος Ρίζος καὶ ὁ Γιῶργος Καμπανέλης. Ἡ μουσικὴ ὀφείλεται στὸν Σουγιούλ, δυὸ νέα τραγούδια, τοῦ ὁποίου τραγουδᾶ ἡ Μπέμπα Κυριακίδου. Στὸ ἔργο ἐμφανίζεται ἐπίσης καὶ τὸ ἐκλεκτὸ χορευτικὸ ζευγάρι Καστρινὸς - Ζώκα.

Ὁ Γιῶργος Τζαβέλλας, ποὺ μᾶς παρουσίασε μέχρι σήμερα ἕνα φίλμ κάθε χρόνο, θὰ μᾶς δώση ἐφέτος δυὸ νέα ἔργα του. Μιὰ κωμῳδία μὲ τὸ Βασίλη Λογοθετίδη καὶ τὸν θίασό του, ποὺ θὰ τιτλοφορῆται «Μιὰ ζωὴ τὴν ἔχουμε» καὶ ἕνα δράμα «Τὸ τραγοῦδι ποὺ σβύνει» μὲ τὸν Ὀρέστη Μακρῆ. Ὁ Γιῶργος Τζαβέλλας θὰ εἶναι ὁ παραγωγὸς ἑνὸς τρίτου φίλμ «Ὁ ἐραστὴς ἔρχεται», ποὺ θὰ ἐπιτρέψη στὸν Βασίλη Λογοθετίδη νὰ κάνη τὸ ντεμποὺτο του ὡς σκηνοθέτης. Τὸ φίλμ θὰ γυριστῆ βάσει τῆς ὁμωνύμου κωμῳδίας τοῦ Γιώργου Ρούσου, ποὺ ἔπαιξε στὸ θέατρο ὁ Λογοθετίδης, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ πρωταγωνιστήση στὴν ταινία μαζὶ μὲ τὸν θίασό του.

«Ἡ ἁρπαγὴ τῆς Περσεφόνης» εἶναι μιὰ σατιρικὴ ἠθογραφία ποὺ σκηνοθέτησε ὁ Γρηγόρης Γρηγορίου βάσει ἑνὸς σενάριου τοῦ Ἰακώβου Καμπανέλλη μὲ πρωταγωνιστὰς τὴν Ἀλέκα Κατσέλη, τὸν Ὀρέστη Μακρῆ, τὸν Βασίλη Διαμαντόπουλο, τὸν Διανέλο καὶ τὸν Γιάννη Πρινέα. Τὸ φίλμ γυρίστηκε ἀπὸ τὴν «Ἀνωτέρα Κινηματογραφικὴ Σχολὴ» καὶ ἐπέτρεψε σὲ πολλοὺς μαθητὰς τῆς νὰ δείξουν τὸ ταλέντο τους.

Ἡ «Περίπτωσις Βλακείας» εἶναι μιὰ κοινωνικὴ σάτιρα, ποὺ θὰ σκηνοθετήση ὁ κ. Γιώργος Ζερβός, βάσει ἑνὸς σενάριου τοῦ Νίκου Τσιφόρου. Τέλος, βάσει νέων στοιχείων ποὺ συγκέντρωσε προσφάτως ἡ κυρία Ἰ. ὡάννα Μπουκουβάλα Ἀναγνώστου, θὰ ἀρχίση ἐντὸς ὀλίγου τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ὁ Ἀλῆ Πασᾶς καὶ ἡ Κυρὰ Φροσύνη».

★

Ἡ «Φίνος Φίλμ» θὰ μᾶς παρουσιάση ἐφέτος τρεῖς νέες δημιουργίες της. Ἡ μιὰ εἶναι «Ὁ Ἀγαπητικὸς τῆς βοσκοπούλας» μὲ τὴν Ἀλέκα Κατσέλη καὶ τὸν Γιῶργο Φούντα, ποὺ σκηνοθέτησε ὁ κ. Δρίτσας, τὴν ὁποία εἴδαμε κιόλας. Θὰ ἀκολουθήση σὲ λίγο «Ἡ λατέρνα» ποὺ φαίνεται ὅτι τελικὰ θὰ βαφτιστῆ «Δυὸ ὑπέροχοι ἀλῆτες». Στὴν αἰσθηματικὴ αὐτὴ κωμῳδία, ποὺ ὁ Ἀλέκος Σακελλάριος ἔγραψε γιὰ τὸν κινηματογράφο, πρωταγωνιστοῦν ὁ Μίμης Φωτόπουλος, ἡ Τζένη Καρέζη, ὁ Βασίλης Αὐλωνίτης, ὁ Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης καὶ οἱ... κάτοικοι τοῦ χωριοῦ Κιοῦρκα. Πραγματικὰ γιὰ νὰ γυριστοῦν μερικὲς σκηνὲς διοργανώθηκε στὰ Κιοῦρκα ἕνα ἀληθινὸ πανηγύρι, στὸ ὁποῖον πῆραν μέρος ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ. Ἡ μουσικὴ ὀφείλεται στὸν Μᾶνο Χατζηδάκι, τὰ δὲ τέσσερα τραγούδια τοῦ φίλμ ἐνεγράφησαν στὴ λατέρνα ἀπὸ τὸν διάσημο λατερνατζῆ Ἁρμάο, ὁ ὁποῖος πρὸ πολλοῦ ἄλλαξε ἐπάγγελμα χωρὶς ὅμως νὰ ξεχάση τὴν παληά του εἰδικότητα, ποὺ τοῦ τὴν ἀχρήστευσε τὸ γραμμόφωνο καὶ τὸ ραδιόφωνο.

Τὸ τρίτο φίλμ εἶναι «Ἡ ἄγνωστη», ποὺ θὰ γυρίση ὁ Ὀρέστης Λάσκος, μὲ βασικοὺς πρωταγωνιστὰς τὴν Κυβέλη καὶ τὸν Ἀλέκο Ἀλεξανδράκη.

★

Ὁ Ἑλληνοαμερικανὸς σκηνοθέτης Γκρὲγκ Τάλλας, ποὺ μᾶς ἔδωσε πέρυσι τὸ «Ξυπόλητο Τάγμα», θὰ μᾶς παρουσιάση ἐφέτος τὴ δεύτερη δημιουργία του, στὴν ὁποία ἔδωσε τὸν παράξενο τίτλο «Ἀγιοῦπα». Τὸ φίλμ γυρίστηκε κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος στὰ Τοπόλια τῆς Κωπαΐδος, βάσει ἑνὸς σενάριου ποὺ ἔγραψε ὁ Νότης Περγιάλης καὶ μὲ πρωταγωνιστὰς τὴ σύζυγο τοῦ σκηνοθέτου "Αννα Μπράτσου καὶ τὸν Μιχάλη Νικολινάκο.

Ὁ κ. Τάλλας πρόκειται ν' ἀρχίση τὴν ἄνοιξι τὸ γύρισμα ἑνὸς τρίτου φίλμ, τὴν «Κωστάνιζα», μὲ πρωταγωνιστὰς τὴ Λίντα Ντραγὲ καὶ τὸν Μιχάλη Νικολινάκο.

Τὸ τραγοῦδι τοῦ Ἀττὶκ «Τὸ ὀργανάκι», ἐνέπνευσε στὸν Φρίξο Ἡλιάδη τὸ θέμα ἑνὸς ὁμωνύμου φίλμ, ποὺ γυρίστηκε μὲ πρωταγωνιστὰς τὴ Σμαρούλα Γιούλη καὶ τὸν Ἀλέκο Ἀλεξανδράκη. Ὁ Φρίξος Ἡλιάδης γυρίζει τώρα τὴν κωμῳδία «Γραφεῖον Συνοικεσίων», τοὺς βασικοὺς ρόλους τῆς ὁποίας ἀνέθεσε στοὺς κωμικοὺς Νίκο Σταυρίδη, Νίκο Ρίζο καὶ Τάκη Μηλιάδη. Μὲ τὸ φίλμ αὐτὸ, ποὺ θὰ εἶναι ἕτοιμο στὶς ἀρχὲς Δεκεμβρίου, θὰ ντεμπουτάρη στὸν κινηματογράφο ἡ Τζούλια Κουμουνδούρου, ἡ ὁποία ἐξελέγη «μὶς Ἑλλὰς» κατὰ τὰ ἐφετεινὰ καλλιστεῖα.

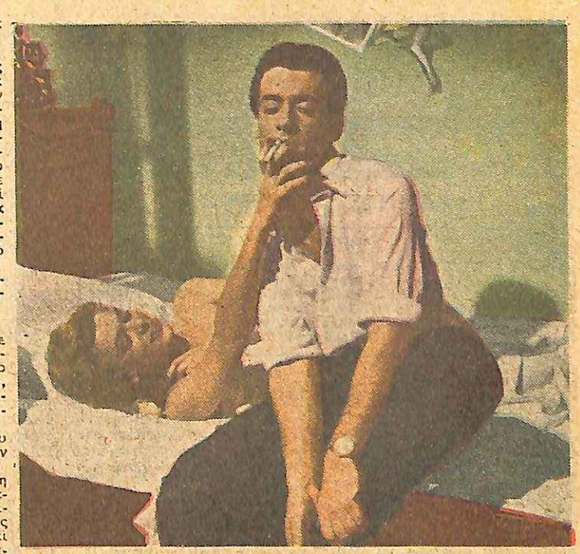

Μιὰ ἀπὸ τὶς «ρεαλιστικὲς» σκηνὲς τοῦ φίλμ «Στέλλα», στὴν ὁποία ἡ Μελίνα Μερκούρη ἔχει ὡς παρτεναίρ τὸν Ἀλέκο Ἀλεξανδράκη

ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΥΜΕ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ἡ Γκέλυ Μαυροπούλου, ὁ Ἀλέκος Ἀλεξανδράκης καὶ ὁ Στέφανος Στρατηγός, πρωταγωνιστοῦν στὸ δραματικὸ φίλμ «Τὸ κατρακύλισμα» τοῦ Ἡλία Παρασκευᾶ. Ἡ Γκέλυ Μαυροπούλου πρωταγωνιστεῖ καὶ σ' ἕνα ἄλλο δρᾶμα «Τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα», ποὺ σκηνοθέτησε ὁ Ἡλιας Παρασκευάς.

Στὸ δραματικὸ αὐτὸ φίλμ ἡ καλλιτέχνις ἔχει γιὰ παρτεναίρ τὸν Διονύσιο Μήλα.

Ἡ κ. Μαρία Πλυτᾶ, ποὺ μᾶς ἔδωσε τὴ «Λύκαινα», τὴν «Εὔα» καὶ «Τὸ κορίτσι τῆς γειτονιᾶς», σκηνοθέτησε τὸ φίλμ «Δούκισσα τῆς Πλακεντίας» μὲ τὴ Ρίτα Μυράτ καὶ τὸν Ἀλέκο Δεληγιάννη ὡς βασικοὺς πρωταγωνιστάς.

Γιὰ τοὺς φίλους τοῦ ποδοσφαίρου εἶναι τὸ αἰσθηματικὸ ἀθλητικὸ φίλμ «Οἱ ἄσσοι τοῦ γηπέδου», στὸ ὁποῖο παίζουν οἱ γνωστοὶ ποδοσφαιριστὲς Μουράτης, Λινοξυλάκης, Μανταλόζης, Πετρόπουλος καὶ Πούλης. Τὸ φίλμ τὸ σκηνοθέτησε ὁ ἐπὶ χρόνια βοηθὸς τοῦ Γιώργου Τζαβέλλα, Βασίλης Γεωργιάδης, μὲ πρωταγωνιστὰς τὸν Θεόδωρο Μορίδη, τὸν Γιῶργο Καμπανέλλη, τὴν Κικὴ Ρέπα, τὴν Νίνα Σγουρίδου καὶ τὴ Στάσα Δαμάσκου.

Στὸ φίλμ ἐμφανίζονται ἐπίσης ὁ Ζεράρ Φιλίπ καὶ ἡ Σιλβάνα Παμπανίνι, τὴν παρουσία τῶν ὁποίων στὴν Ἀθήνα ἐκμεταλλεύτηκε ὁ σκηνοθέτης κατὰ τὸ γύρισμα τοῦ ἔργου.

Ὁ Σ. Χατζόπουλος γυρίζει τὸ δραματικὸ φίλμ «Μοιραῖοι δρόμοι», μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Νίκο Καζῆ. Ὁ δὲ κ. Παπαδαντωνάκης, ὁ ὁποῖος δὲν παραλείπει νὰ μᾶς παρουσιάζη κάθε χρόνο καὶ μιὰ νέα δημιουργία του, μᾶς ἑτοιμάζει γιὰ τὴν ἐφετεινὴ σαιζὸν τὴν κωμῳδία «Κυνηγώντας τὸν ἔρωτα».

Ὁ γνωστὸς ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο "Ιων Ντατσᾶς εἶναι ὁ σκηνοθέτης τῆς κωμῳδίας «Κληρονόμοι δολλαρίων». Μιὰ ἄλλη κωμῳδία εἶναι τὰ «Δυὸ κοβώνια στὸ ναυτικὸ» τῆς «Νίκολς φίλμ», στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦν ὁ Κώστας Χατζηχρήστος, ὁ Νίκος Ρίζος, ἡ Στέλλα Στρατηγοῦ, ἡ Ἔλσα Ρίτζου καὶ ὁ Ράλλης Ἀγγελίδης.

Τὸ θρυλικὸ δρᾶμα τοῦ Μιμίκου καὶ τῆς Μαίρης ἀπετέλεσε τὸ θέμα ἑνὸς νέου φίλμ ποὺ γύρισε ὁ Πρ. Μερακλίδης, μὲ πρωταγωνιστὰς τὴν Τζένη Καρέζη, τὸν Λάμπρο Κωνσταντάρα, τὸν Νίκο Τζόγια καὶ τὴν Χριστίνα Καλογερίκου.

Ἀπὸ ἑλληνικὴς πλευρᾶς, ἡ νέα κινηματογραφικὴ περίοδος μᾶς ἐπιφυλάσσει δυὸ ἀκόμα ἐκπλήξεις: Τὸ σαιξπηρικὸ φίλμ «Ναύσουσα» γυρίστηκε στὰ στούντιο «Νεαπολὶς Φὶλμ» τοῦ Κατσου, ἄρεσε ὅμως τόσο στοὺς "Ελληνες χάρ" τ οὐ Κατσου, ὥστε ὁ κ. Β. Βακτάσης ἀποφάσισε νὰ τὸ στείλη στὴν Ἑλλάδα ντουμπλαρισμένο στὰ ἑλληνικά.

Στὸ φίλμ πρωταγωνιστοῦν δυὸ λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ αἰγυπτιακοῦ κινηματογράφου, ὁ Γιοὺσεφ Οὐάχμπυ καὶ ἡ Φατὲμ Χαμάμα.

Τὰ χορευτικὰ τοῦ ἔργου ἐκτελοῦν ἡ Ταχία Καριοκα καὶ ἡ Καΐτη Βουτσάκη.

Ἡ δεύτερη ἐκπλήξεις θὰ εἶναι ἡ πρώτη ταινία ποὺ θὰ μᾶς δώση ἡ Ἑλληνογιουγκοσλαυϊκὴ κινηματογραφικὴ συνεργασία.

Ὁ τίτλος τῆς ταινίας αὐτῆς θὰ εἶναι «Γιὰ δυὸ ρώγες σταφύλι».

★

Οἱ προσπάθειες ποὺ καταβάλλει ἀπὸ πέρυσι ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Κρατικῆς Κινηματογραφικῆς Ὑπηρεσίας, κ. Μοσχονᾶς, ἀπέδωσαν καρποὺς κι' ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ δοῦμε ἐφέτος τὰ τέσσερα πρῶτα σόρτς (ταινίες μικροῦ μήκους), ποὺ γύρισε ἡ ὑπηρεσία αὐτή, μὲ σκοπὸ νὰ γνωρίσουμε τὴν Ἑλλάδα.

Τὰ σόρτς ποὺ γυρίστηκαν μὲ τὴ συνεργασία μιᾶς ἀμερικανικῆς ἑταιρείας κι' ἔτσι θὰ εἶναι ὅλα ἔγχρωμα καὶ καλογυρισμένα, εἶναι τὰ ἀκόλουθα: «Ἀθῆναι», «Θεσσαλονίκη», «Πελοπόννησος» καὶ «Ἑλληνικὰ νησιά».

Ἡ διάρκεια τῆς προβολῆς τοῦ κάθε «ταξιδιοῦ» θὰ εἶναι 15 - 20 λεπτά.

Πολλοὶ σταθμοὶ τηλεοράσεως τοῦ Νέου Κόσμου ἀνέλαβαν ἤδη νὰ παρουσιάσουν στὸ ἀγγλοσαξονικὸ κοινὸ τὰ σόρτς αὐτά, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ συμβάλουν σημαντικὰ στὴν τουριστικὴ κίνησι στὴ χώρα μας.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Οἱ τέσσερες πρωταγωνιστὲς τοῦ φίλμ «Δυὸ ὑπέροχοι ἀλῆτες» Μίμης Φωτόπουλος, Βασίλης Αὐλωνίτης, Τζένη Καρέζη καὶ ἡ... λατέρνα πάνω στὸ μοτοσυκλέττα—φορτηγό, ποὺ χρησιμοποιοῦν ὡς μεταφορικὸ μέσον.

Ημιωρωδιούδαμας

«ΑΜΙΤΙΕ ΑΜΟΥΡΕΖ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Νεαρός, κομψὸς καὶ χαριτωμένος ὑπάλληλος μιᾶς μεγάλης ἀνωνύμου ἑταιρίας. ΤΟΥΛΑ: Γοητευτικὸ πλάσμα ἑκατὸ τοῖς ἑκατό. Ἐπίσης ὑπάλληλος στὴν ἴδια ἑταιρία. Ὁ κ. ΓΕΝ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σοβαρός, βαρὺς ἀξιοπρεπής, ἄνθρωπος ἀξίας καὶ μεγάλης ἡλικίας. Τ' ἄλλα πρόσωπα: Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ Λογιστήριο)

ΚΩΣΤΑΚΗΣ (σταματῶντας τὴν ἀριθμομηχανή): Αὐτὰ εἶναι, Τούλα μου... Ἀνώνυμος ἡ Ἑταιρεία ποὺ ἐργάζομαι, ἀνώνυμος κι' ἐγώ! Ἕνα νούμερο μέσα στὴν ἀνθρωποθάλασσα τῆς βιοπάλης. Δὲν διστάζω νὰ στὸ πῶ... (Διστακτικά). Δηλαδή... τρόπος τοῦ λέγειν δὲ διστάζω...

ΤΟΥΛΑ: Νὰ σὲ βγάλω ἐγὼ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι. Θέλεις νὰ πῆς ὅτι μ' ἀγαπᾶς...

ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μὲ διευκολύνεις... Δὲν θέλω νὰ πῶ αὐτὸ ἀκριβῶς. Σ' ἀγαπῶ, βέβαια, μὰ διστάζω νὰ τ' ὁμολογήσω...

ΤΟΥΛΑ: Μὰ τ' ὁμολόγησες!

ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Τ' ὁμολόγησα, ἀλλὰ δὲν σοῦ εἶπα τὸ λόγο, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσω!

ΤΟΥΛΑ: Χιοῦμορ κάνεις;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ (μελαγχολικά): Ναί. Πικρὸ χιοῦμορ. Πῶς ἐγώ, ἕνας μικρὸς ὑπαλληλάκος, θὰ τολμήσω νὰ σοῦ πῶ ἐσένα, ὅτι σ' ἀγαπῶ; Καὶ τί θὰ γίνῃ; Ἐγὼ πρέπει νὰ κάνω οἰκονομία στὸ τσιγάρο γιὰ νὰ σὲ κεράσω μιὰ πάστα. Ὁ γάμος, λοιπόν, θὰ ἦταν ἡ ἔγκλημα ἢ παραφροσύνη!

ΤΟΥΛΑ: Ἡ μάλλον καὶ τὰ δυὸ μαζί...

ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Σωστό. Ἡ φτώχεια φέρνει γκρίνια καὶ ἡ γκρίνια φέρνει φτώχεια. Ποῦ νὰ βγῆς ἀπ' αὐτὸ τὸ φαῦλο κύκλο;

ΤΟΥΛΑ: Αὐτὸ τὸ φαῦλο κύκλο τὸν ἀντιμετωπίζουν πολλοὶ στὴν κοινωνία μας, Κωστάκη. Καὶ μπαίνουν.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Μπαίνουν, δὲν λέω ὄχι. Ἀλλὰ ὕστερα... πῶς βγαίνουν;

ΤΟΥΛΑ: Ὥστε αὐτὸ εἶνε τὸ πρόβλημα ποὺ σὲ βασανίζει: Μ' ἀγαπᾶς καὶ δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὸ πῆς, γιὰ νὰ μὴ μπῆς στὸ φαῦλο κύκλο.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Ναί, Τούλα. Σοῦ τόπα χωρὶς νὰ τὸ πῶ καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ ἔχεις κατανόησι. Γιατί ὑποπτεύομαι ὅτι τὰ ἴδια σκέπτεσαι καὶ σύ.

ΤΟΥΛΑ: Σιγά, ὁ προϊστάμενος...

ΚΩΣΤΑΚΗΣ (βάζει ἐμπρὸς τὴν ἀριθμομηχανή):... Δεσποινίς, ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσετε τὸν πράσινο φάκελλο;

ΤΟΥΛΑ: Ὁρίστε... (Ψιθυριστά). Ξεκουμπίστηκε!...

ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Καὶ νὰ θέλῃς νὰ εἶσαι εὐσυνείδητος ὑπάλληλος, δὲν μπορεῖς νὰ εἶσαι. Γιατί... θέλεις νὰ μπορῇς, βρὲ ἀδερφέ, νὰ εἶσ' ἐρωτευμένος! Νάχῃς αὐτὸ τὸ δικαίωμα!

ΤΟΥΛΑ: Κωστάκη μου, θὰ περιοριστοῦμε σ' αὐτὸ ποὺ λένε «ἀμιτιὲ ἀμουρέζ». Μιὰ ἐρωτικὴ φιλία. Τί νὰ γίνῃ; Θ' ἀναγκαστῆς νὰ μὲ βλέπῃς σὰν ἀδερφούλα!

ΚΩΣΤΑΚΗΣ (πικρά): Δυστυχῶς...

ΤΟΥΛΑ: Καὶ θὰ μ' ἀγαπᾶς.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Τρελλά!

ΤΟΥΛΑ: Ὄχι τρελλά! Γλυκά! Σὰν ἀδερφούλα...

ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Ἔστω! Σὰν ἀδερφούλα!...

ΤΟΥΛΑ: Τότε... θὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ παντρευτῶ;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Εἶναι πολὺ σκληρὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς! Εἶναι τραγικό!

ΤΟΥΛΑ: Ἔ, ὄχι δά!... Ἄκουσε. Αὔριο θὰ βρίσκωμαι στὶς ἕντεκα καὶ τριάντα ἕνα λεπτὸ καὶ σαράντα δευτερόλεπτα — βάλε τὸ ρολόϊ σου — στὰ γόνατα τοῦ κ. γενικοῦ διευθυντοῦ. Θ' ἀνοίξῃς τὴν πόρτα καὶ θὰ πῆς μὲ τραγικὸ ὕφος καὶ πονεμένη μάσκα: «Δεσποινίς, ὁ ἀρραβών μας διαλύεται! Μὲ συγχωρᾶτε, κύριε γενικέ!». Καὶ θὰ φύγῃς, γεμᾶτος συντριβή. (Μὲ γυναικεία ἐγωϊστικὴ ναζοπονηρία). ...Δὲ θὰ χρειαστῇ νὰ προσποιηθῇς καὶ πολύ! Εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ ὑποφέρῃς πραγματικά!...

ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Καλὰ κάνεις καὶ εἶσαι σίγουρη. Ἀλλά, τί νὰ γίνῃ; Θὰ σὲ βοηθήσω. Βασίσου σὲ μένα. Θὰ παίξω τὸ ρόλο μου... ἐκτοῦ φυσικοῦ!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μετὰ ἕξη μῆνες, σὲ μιὰ λουτρόπολι).

ΚΩΣΤΑΚΗΣ (συνεχίζοντας κουβέντα): ...Ὅ,τι ἤθελες τὸ πέτυχες! Μ' ἐκείνη τὴ σκηνή, ὁ γενικὸς διευθυντὴς σὲ παντρεύτηκε. Καὶ σὲ λατρεύει. Μὲ βοήθησες κι' ἐμένα. Ἀλλὰ κι' ἐγώ, πραγματικά, εἶμαι σὰν ἀδελφὸς σου...

ΤΟΥΛΑ: Ξέρεις κάτι, Κωστάκη;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Τί;

ΤΟΥΛΑ: Δὲν εἶναι τόση ἀνάγκη τώρα πιὰ νὰ μὲ βλέπῃς σὰν ἀδελφούλα!...

ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Ἄ, ὄχι! Ἐγὼ ἐπιμένω! Γιατὶ παντρεύομαι σὲ λίγο τὴ Φιφή!

ΤΟΥΛΑ (ἐξαλλη): Τὴ μικρὴ ἀντιπαθητικὴ δακτυλογράφισσα;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Τὴ βρίσκω πολὺ χαριτωμένη. Καὶ σοβαρή!

ΤΟΥΛΑ: Θὰ σ' ἀπολύσω!...

ΚΩΣΤΑΚΗΣ: Θὰ πῶ στὸν ἄντρα σου τὴ σκηνοθεσία!...

Ο κ ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (πλησιάζει στὸ τραπέζι τους) : Δύο φορὲς ἔκανα χρῶμα στὸ πινάκι!...

ΤΟΥΛΑ: Μπράβο!

('Απὸ μιὰ μακρυνὴ ὀρχήστρα ἀκούγεται τὸ «Ἔτσι εἶν' ἡ ζωή...»).

ΚΩΣΤΑΚΗΣ (ἀπὸ μέσα του): Ἔτσι εἶν' ἡ ζωή... καὶ χειρότερη!...

(Αὐλαία).

ΕΨΙΛΟΝ

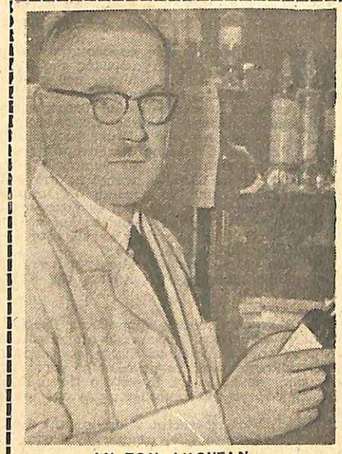

ΑΝ ΤΟΝ ΑΚΟΥΓΑΝ...

Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἔρνστ Χουάιτ, ὁ φαρμακοποιὸς τοῦ Λονδίνου, ποὺ πρῶτος κατηγγειλε, χωρὶς ὅμως ν' ἀκουσθῇ, τὸν Βρετανὸ διπλωμάτη Μὰκ Λήν, ποὺ ἐδραπέτευσε πρὸ καιροῦ στὴ Ρωσία. Ὁ Μὰκ Λὴν πῆγαινε στὸ φαρμακεῖο του καὶ ἐμφάνιζε διάφορα φίλμ, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἔβειχνε σὲ κανένα. Το γεγονὸς αὐτὸ ἐκίνησε στὸν Χουάιτ ὑποψίες καὶ τὸ κατήγγειλε στὸν ἀρχηγὸ τῆς «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» σὲρ Πέρσον Σιλιτόου. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἔβωσε σημασία.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Ἂν βούλωσε ὁ νιπτῆρας ἢ ὁ νεροχύτης καὶ ἔχετε στὸ σπίτι σας ἠλεκτρικὴ σκοῦπα, εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ τὸν ξεβουλώσετε. Ἐφαρμόζετε στὸ σωλῆνα ἀπορροφήσεως τῆς σκούπας μιὰ λαστιχένια «βεντοῦζα» καὶ τὴν τοποθετεῖτε ἐπάνω στὴν τρύπα. Τὸ κενὸ ἀέρος, ποὺ δημιουργεῖται μόλις λειτουργήσῃ τὸ μοτὲρ τῆς σκούπας θὰ ξεβουλώσῃ τὸ σωλῆνα.

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΟΣ

Ὁ Κόσσυ, ὁ μικρὸς χιμπατζῆς τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τῆς Φιλαδέλφειας (Η. Π. Α.) πῆρε πρὸ ἡμερῶν ἐνεργὸ μέρος σὲ μιὰ ἐκστρατεία τοῦ Δήμου ὑπὲρ τῆς καθαριότητος. Ὁ ἐξυπνος χιμπατζῆς ἔδειξε σὲ πολλοὺς... συμπολίτες του τὶ πρέπει νὰ κάνουν καὶ τί νὰ μὴ κάνουν γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν πόλι καθαρή.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ πεῖρα εἶναι τρόπαιο, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ὅπλα ποὺ μᾶς πλήγωσαν στὴ ζωή.

★

Ὅταν ἀνατρέφῃς καλὰ ἕνα ἀγόρι, ἑτοιμάζεις χρήσιμο ἄνθρωπο γιὰ τὴν κοινωνία. Ὅταν ἀνατρέφῃς ὅμως καλὰ ἕνα κορίτσι, ἑτοιμάζεις ὁλόκληρη καλὴ οἰκογένεια.

★

Ὁ ἐγωϊσμὸς μοιάζει μὲ τὴ θάλασσα. Παρασύρει ὅ,τι μπορεῖ κι' ὕστερα τὸ πετάει ὡς ἄχρηστο

★

Δυὸ πράγματα εἶναι ἀχώριστα ἀπὸ τὴν ψευτιά: Οἱ πολλὲς ὑποσχέσεις καὶ οἱ πολλὲς δικαιολογίες.

★

Ὁ ὑπερήφανος διαφέρει ἀπὸ τὸν ματαιόδοξο κατὰ τοῦτο: Ὁ πρῶτος θέλει νὰ εἶναι κάτι, ὁ ἄλλος προσπαθεῖ νὰ φαίνεται κάτι.

★

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι σταταλοῦν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς τους γιὰ νὰ καταστήσουν ἄχρηστο τὸ ὑπόλοιπο

★

Ἡ φιλοφροσύνη καὶ ἡ ἀβροότητα χωρὶς νὰ στοιχίζουν τίποτε ἀγοράζουν τὰ πάντα.

★

Ἡ εὐτυχία εἶναι μιὰ μπάλλα ποὺ τρέχουμε πίσω της ὅταν κυλᾶ καὶ τὴν κλωτσᾶμε ὅταν σταματᾶ.

★

Ὅταν ἡ μέλισσα κεντρίσῃ θυμωμένη, θὰ ψοφήσῃ. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ἐκδίκησι γιὰ μιὰ προσβολὴ ποὺ μᾶς ἔκαναν θὰ μᾶς κάνῃ περισσότερο κακὸ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν προσβολή. Κανεὶς ποτὲ δὲν ἔβλαψε τὸν ἄλλον χωρὶς νὰ κάνῃ μεγαλύτερη βλάβη στὸν ἑαυτόν του.

Η ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΗ ΣΦΑΓΗ
τῶν μαθητικῶν μαλλιῶν!...

Ποιοὶ λόγοι τὴν εἶχαν ἐπιβάλλει καὶ πῶς δὲν ἔγινε ἐφέτος

Ὁ ἐφετεινὸς Ὀκτώβριος ὑπῆρξε λιγώτερο ἀπὸ τοὺς δύο προηγούμενους... μήνες πένθους γιὰ τὴ γυμνασιακὴ νεολαία. Καὶ ὁ λόγος: Ἡ τρομερὴ ὑπουργικὴ διαταγή, ποὺ ἀπαιτοῦσε ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τῶν γυμνασίων νὰ ἐμφανισθοῦν «χρῶ κεκαρμένοι» — δηλαδή, στὴν ἁπλοελληνική, κουρεμένοι σύρριζα — καὶ ποὺ τηρήθηκε μὲ ἀμείλικτη αὐστηρότητα τὸ 1953 καὶ πιὸ ἀτερα κάπως τὸ 1954, ἐφέτος δὲν ἰσχυσε καί, ὅπως μαθαίνομε, οὔτε πρόκειται νὰ ἰσχύσῃ.

Ὅπως συνιθίζεται νὰ γίνεται σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, ἡ διαταγὴ «ἀτόνησε». Μὲ ἄλλα λόγια ξεχάστηκε, μπῆκε στὸ χρονοντούλαπο. Ἡ ἐξένερσι τοῦ μαθητικοῦ κόσμου, ποὺ συνωδεύτηκε τότε καὶ ἀπὸ διαμαρτυρίες τῶν γονέων, ποὺ σπάραζε ἡ καρδιὰ τους νὰ βλέπουν τὰ παιδιὰ τους παραμορφωμένα μὲ τὸν ἀπαίσιο αὐτὸ τρόπο, δὲν ἔμεινε χωρὶς ἀποτέλεσμα. Φυσικά, ἡ διαταγή, μιὰ καὶ ἔγινε τὸ λάθος νὰ ἐκδοθῇ, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἀνακληθῇ ἢ νὰ ἀκυρωθῇ. Ἀλλὰ βρέθηκε ἕνας τρόπος νὰ βολευτῇ τὸ πρᾶγμα, σύμφωνος μὲ τὶς πιὸ περίλαμπρες γραφειοκρατικὲς παραδόσεις. Ὅταν, πέρυσι, ξανάνοιξαν τὰ σχολεῖα, κυκλοφόρησε μιὰ «συμπληρωματικὴ διαταγή», φαινομενικὰ γιὰ νὰ «ἐπεξηγήσῃ» καὶ οὐσιαστικὰ γιὰ νὰ καταργήσῃ τὴν πρώτη.

Τὸ νόημα τῆς διαταγῆς, κάτω ἀπὸ τὸ περίτεχνο ὕφος της καὶ τὴν παγερή της καθαρεύουσα, ἦταν αὐτὸ πάνω - κάτω:

«Ναί, εἴπαμε νὰ τὰ κόψουν τὰ παιδιὰ τὰ μαλλιά τους. Μὰ δὲν χρειάζεται νὰ τὸ παρακάνωμε!... Ἂν δὲν τὰ κόψουν μὲ τὴν ψιλὴ καὶ τὰ κόψουν μὲ τὴν χοντρή, δὲν εἶναι λόγος νὰ τὰ μαλλώσωμε. Κι' ἂν πάλι δὲν τὰ κόψουν μὲ τὴν χοντρὴ καὶ τὰ πάρουν μὲ τὸ ψαλλίδι, δὲν χάλασε καὶ ὁ κόσμος...».

Τὸ καθηγητικὸ προσωπικὸ τῶν γυμνασίων μπῆκε στὸ νόημα τῆς «συμπληρωματικῆς διαταγῆς». Καὶ ἔπαψε νὰ παίζῃ τὸν ρόλο τῆς Δαλιδᾶ γιὰ τοὺς μικροὺς Σαμψών...

★

Γιατί, ὅμως, ἐδῶ καὶ γενεὲς ὁλόκληρες, τὰ μαλλιὰ ἔχουν γίνει τὸ μῆλο τῆς Ἔριδος ἀνάμεσα στὸν κόσμο τῶν καθηγητῶν καὶ τὸν κόσμο τῶν μαθητῶν; Γιατί δὲν ὑπάρχει σχεδὸν οὔτε ἕνας ἐκπαιδευτικὸς λειτουργός, ποὺ νὰ μὴν θέλῃ νὰ δρέψῃ, σὰν τρόπαιο θριάμβου, τὴν κόμη τῶν μαθητῶν του καὶ γιατί δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας μαθητής, ποὺ νὰ μὴ θέλῃ νὰ διατηρήσῃ μὲ κάθε θυσία αὐτὸν τὸν τρίκινο θησαυρὸ στὸ κεφάλι του;

Ψυχολογικά, εἶναι πολὺ πιὸ εὔκολο νὰ ἑρμηνευθῇ ἡ στάσι τῶν δεύτερων ἀπὸ τὴν στάσι τῶν πρώτων. Δὲν ὑπάρχει γυμνασιόπαιδο, ποὺ νὰ μὴν συμμερίζεται, μὲ μυστικιστικὴ πεποίθησι ὅτι τὰ μαλλιὰ ἀποτελοῦν τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα τῆς γοητείας του γιὰ τὶς μαθήτριες. Ἡ μυστικιστικὴ αὐτὴ πεποίθησι ἔχει κληροδοτηθῆ ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πείσῃ ἕναν ἔφηβο, πὼς ἡ χτένα, ἡ μπριγιαντίνη καὶ ἡ βούρτσα δὲν εἶναι τὰ τρία ἀποτελεσματικώτερα ὅπλα γιὰ τὴν ἐκπόρθησι μιᾶς τρυφερῆς κοριτσιστικῆς καρδιᾶς.

Σέρετε πόσα δειλὰ καὶ συγκινητικὰ εἰδύλλια, ποὺ ἀνθίσανε τὸ καλοκαίρι, μὲ χίλιες δυὸ ὑποσχέσεις, μαραθήκανε ἄδοξα τὸ φθινόπωρο, ὅταν, μαζὶ μὲ τὰ φύλλα τῶν δέντρων, πέσανε, τοῦφφες θλιβερὲς στὸ δάπεδο τοῦ κουρείου, καὶ τὰ μαλλιὰ ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν μαθητῶν; Καὶ ὄχι τόσο ἐπειδὴ πέσανε τὰ μαλλιά, ὅσο ἐπειδὴ ἕνα ἀγιάτρευτο «πλέγμα κατωτερότητας» γεννήθηκε, στὴν ψυχὴ τοῦ ἐφήβου, ἀπὸ τὴν ἀναγκαστικὴ αὐτὴ παραμόρφωσι, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ μὴν τολμήσῃ οὔτε νὰ ζαναδῇ τὴν καλοκαιρινὴ του «κατάκτησι»!

Οἱ ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοί, τουλάχιστον, τὸ ξέρουν αὐτὸ πολὺ καλά! Καὶ πέρα ἀπὸ τοὺς περίφημους «λόγους καθαριότητος», ποὺ ἔχουν γίνει τόσο λίγο πειστικοί, ἀπὸ τότε ποὺ ἐξαφανίστηκε τὸ γνωστὸ παράσιτο—καὶ ποὺ θὰ ἐπέβαλλαν, ἀλλὰ τὸ ἐφαρμογὴ τοῦ ἴδιου ριζικοῦ μέτρου καὶ στὰ κεφάλια...τῶν μαθητριῶν! — ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι ποὺ ἐκίνησε τὴν ἐναντίον τῆς μαθητικῆς κόμης καθηγητικὴ ἐκστρατεία ὅσες φορὲς ἐκδηλώθηκε ὡς τώρα.

Σκληρό, ἀλλὰ καὶ ἀμείλικτο ὀρθολογιστικό, τὸ καθηγητικὸ ἐπιχείρημα εἶναι πὼς ἡ διατήρησι τῶν μαλλιῶν καὶ τῆς χωρίστρας γεννᾶ τὴν φιλαρέσκεια καὶ πὼς ἡ φιλαρέσκεια γεννᾶ κι' αὐτὴ μὲ τὴν σειρά της πολλὰ δεινά, μεταφραζόμενα ἐν τέλει... σὲ στρογγυλὰ μπδενικὰ στὶς ἐξετάσεις!

Τὸ κόψιμο τῶν μαλλιῶν — αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια — ἀποτελεῖ μιὰ ἀτσάλινη ἀσπίδα γιὰ τὰ βέλη τοῦ μικροῦ φτερωτοῦ θεοῦ. Εἶναι μιὰ ἀμυνα, ἀνάλγητη, ἀλλὰ νόμιμη, τῆς σοφῆς Ἀθηνᾶς ἐναντίον τοῦ παρεΐσακτου γυιοῦ τῆς Ἀφροδίτης.

★

Ἡ νεοελληνικὴ ἱστορία δὲν συγκράτησε, δυστυχῶς τὸ ὄνομα τοῦ πρωτου σοφοῦ ἐκπαιδευτικοῦ λειτουργοῦ, ποὺ ἀνακάλυψε τὴν ριζοσπαστικὴ αὐτὴ μέθοδο γιὰ τὴν ἀποφυγὴ («τῆς περισπάσεως τῶν μαθητῶν εἰς ἀλλοτρίας ἀσχολίας»).

Ἀργότερα, ἕνας ἄλλος ἀκόμη σκληρότερος φύλακας τῆς μαθητικῆς ἀρετῆς, ὠλοκλήρωσε τὸ ἐξοντωτικὸ μέτρο, ἐπινοῶντας τὸ περίφημο πηλίκιο μὲ τὴν κουκουβάγια, μελαγχολικὸ σύμβολο τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως... Ποῦ νὰ τολμήσουν πιὰ νὰ συλλογιστοῦν τὸν ἔρωτα οἱ ἰσοπεδωμένοι γυμνασιόπαιδες, ποὺ τὸ πηλίκιο, ὡραίους καὶ ἀσχημους, κομψοὺς καὶ ἀκομψους, τοὺς εἶχε ἐξομοιώσει!

Εὐτυχῶς, στὴν ἐποχή μας, καὶ οἱ δύο αὐτοὶ μεταρρυθμιστὲς τῶν μαθητικῶν κεφαλῶν κοιμοῦνται, ἄγνωστοι μεταξὺ ἀγνώστων, στὸν τάφο τους. Μετὰ τὴν ἀπροσδόκητη («Ἱστορικὴ νεκρανάστασι») τοῦ 1953, ἡ κόμη ἀποκατέστησε καὶ πάλι τὴν βασιλεία της καὶ ἡ «ὀκτωβριανὴ θυσία» — ὅπως ὠνόμαζαν κάποτε, μεταξύ τους, τὴν σφαγὴ τῆς οἱ γυμνασιόπαιδες — περιωρίστηκε σὲ μερικὲς ἐπαρχίες.

Ἂν τὸ καταργημένο αὐτὸ ἔθιμο — ἀποκλειστικὰ νεοελληνικὴ ἐπινόησι, ποὺ σὲ καμμιὰ εὐρωπαϊκὴ χώρα δὲν ἐφαρμόζεται — ξαναγυρίσῃ μιὰ μέρα, ἐκεῖνοι ποὺ θὰ τὸ προκαλέσουν, θὰ εἶναι οἱ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι: Γιατί, ὡρισμένα μαθητικὰ κεφάλια, μὲ ἀποστράπτοντας ἀπὸ τὴν μπριγιαντίνη, καμπυλωτοὺς καὶ στριφογυριστοὺς βοστρύχους, ἐμπνέουν ἀθέλητα στὸν κάθενα — καὶ ἂς μὴν εἶναι καθηγητὴς... — τὴν ἐπιθυμία τῆς φιλῆς μηχανῆς!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 38) τὴν νέα αἰσθηματικὴ σειρὰ τοῦ

ΒΕΡΘΕΡΟΥ

«ΔΡΑΜΑΤΑ μὲ σουρντίνα»

Οἱ τραγωδίες τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς δὲν ἐξωτερικεύονται πάντα. Ὁ πόνος πνίγεται συχνὰ ἀπὸ τὴν παγερὴ ἐπιταγὴ τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς ἀξιοπρέπειας. Μιὰ σκληρὴ σουρντίνα δεσμεύει τὴν ἐκδήλωσί του γιὰ νὰ κάνῃ τὸ σιωπηλὸ δρᾶμα πιὸ μεγάλο πιὸ πικρό, πιὸ ἀβάστακτο..

Τὰ «Δράματα μὲ σουρντίνα» εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία πιὸ συγκινητικὰ ἀπὸ τὰ δράματα μὲ τὴν θορυβώδη ἐξωτερίκευσι, τὴν ἀσυγκράτητη ἐκδήλωσι, τὸ ξέσπασμα ποὺ ξαλαφρώνει κι' ἀνακουφίζει. Δηλητηριάζουν βαθειὰ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ μαραίνουν γιὰ πάντα τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὰ ζῆ... Κι' αὐτὰ τὰ συγκλονιστικὰ δράματα παρουσιάζει στὴ νέα ἐξαιρετικὴ σειρὰ του ὁ ΒΕΡΘΕΡΟΣ.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Λοχίαν Πέτρον Περικλῆν, Τ. Τ. 303

«Μοναχογυιέ μου σὲ φιλῶ μ' ἀληθινὴ λατρεία,
ἐγὼ ἡ γρηὰ μάνα σου καὶ μέσ' ἀπ' τὴν ψυχή μου
γιὰ νὰ γυρίσῃς νικητὴς σοῦ στέλνω τὴν εὐχή μου.

★

Μοῦ λείπεις, γυιέ μου ἀκριβέ, λὲς καὶ περάσαν (χρόνια
καὶ πολεμᾶς μὲς στὶς βροχές, στὸ κρύο, καὶ στὰ (χιόνια
μὲ μία βεβαιότητα, ὄχι ἁπλῶς ἐλπίδα,
τὴν ποθητὴ τὴν λευτεριὰ νὰ δώσῃς στὴν πατρίδα!

★

Καὶ πολεμᾶς ἀκούραστα, μὲ πίστι καὶ μὲ θάρρος
σὰν Ἕλληνας ἀληθινὸς δὲν σέ τρομάζει ὁ Χάρος.
Γι' αὐτὸ κερδίζετε διαρκῶς τὴν ἄνιση τὴν πάλη
κι' ἡ μία νίκη πέρα ἐκεῖ διαδέχεται τὴν ἄλλη!

★

Μὲ τὴν γνωστή σας τὴν ὁρμὴ ποὺ καταπλήσσει (πάντα
ἐπήρατε τὸ Πόγραδετς, τοὺς Ἁγιους Σαράντα.
Τὸ Τεπελένι πήρατε παλεύοντας γενναία
καὶ στήσατε στὴν Κορυτσὰ ἑλληνικὴ σημαία!

★

Ὑπερηφάνεια διπλῆ σὰν μάνα κι' Ἑλληνίδα
νοιώθω γιὰ σένα, γυιὲ ἀκριβέ, καμάρι μου κι' ἐλπίδα,
κι' εὐχομαι μὲς ἀπ' τὴν καρδιὰ γρήγορα νἄρθῃς πίσω
σὰν γυιὸ μου καὶ σὰν νικητὴ γλυκὰ νὰ σὲ φιλήσω».

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΥΡΠΑΣΟΣ

— Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ τὸ τσὲκ βράγκε λίγο. Εἶναι ἀπὸ τὰ κλάματα τοῦ προκομένου τοῦ ἀνδρα μου!...

— Εἶναι φοέσκο τὸ γαλα σας;
— Δὲν ἀκοῦτε τὶς ἀγελάδες μας;...

Η 'Οδέττη Τσώρτσιλ μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς τρεῖς κόρες της, τὴ Φρανσουάζ. Στὰ χέρια της κρατᾶ ἕνα βιβλίο, ποὺ διηγεῖται τὶς ἀφάνταστες περιπέτειές της στὴ Γαλλία ὡς κατασκόπου.

Η ΟΔΕΤΤΗ ΤΣΩΡΤΣΙΛ χωρίζει ἀπὸ τὸν ἄντρα της

Η διασημότερη κατάσκοπος τῆς 'Αγγλίας κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο, ἡ περίφημη 'Οντέτ, χωρίζει ἀπὸ τὸν ἄνδρα της λοχαγὸ Πῆτερ Τσώρτσιλ.

'Η εἴδησι ὅτι ὁ λοχαγὸς Πῆτερ Τσώρτσιλ ζήτησε ἀπὸ ἕνα δικαστήριο τοῦ Λονδίνου τὸ διαζύγιό του ἀπὸ τὴ γυναίκα του 'Οδέττη συνεκλόνισε ὁλόκληρη τὴ Μεγάλη Βρεταννία.

'Ο Πῆτερ κι' ἡ 'Οδέττη Τσώρτσιλ εἶνε δυὸ ἀπὸ τοὺς πιὸ ὀνομαστοὺς "Αγγλους ἥρωες τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. 'Η ἱστορία τους εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ πιὸ ρωμαντικὴ καὶ δραματικὴ ἱστορία κατασκοπείας καὶ ἔρωτα ἀπ' ὅσες ἀναφέρονται σ' ἐκεῖνα τὰ φοβερὰ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο πολεμικὰ χρόνια.

Οἱ περιπέτειες τους ἔγιναν ἀνάγνωσμα στὶς ἐφημερίδες ὅλου τοῦ κόσμου, ἀρκετὰ βιβλία τὶς διηγήθηκαν καὶ, τέλος, ἕνα θαυμάσιο φίλμ, μὲ τὸν τίτλο ("Οδέττη"), ποὺ προεβλήθη κι' ἐδῶ στὴν 'Ελλάδα, τὶς παρουσίασε σὲ ἑκατομμύρια θεατῶν. "Ολοι θυμοῦνται τὴν περίφημη κατάσκοπο, ὄχι μὲ τὴ μορφὴ τῆς 'Οδέττης Σάνσομ, ἀλλὰ μὲ τὴ μορφὴ τῆς "Αννα Νήγκελ, τῆς ἠθοποιοῦ, ποὺ ὑποδύθηκε τὸν ρόλο τῆς 'Οδέττης στὸν ὁμώνυμο. 'Ο Τρέβορ Χάουαρντ ὑποδύθηκε τὸν λοχαγὸ Πῆτερ Τσώρτσιλ κι' ὁ Πῆτερ Ούστίνωφ ἔδωσε μιὰ ἀξέχαστη ἑρμηνεία στὸν 'Αρνώ, τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ "Αγγλους ἀξιωματικούς, ποὺ ἡ 'Οδέττη ἔσωσε μὲ τὴ σιωπή της, ὅταν πιάστηκε καὶ βασανίστηκε ἀπὸ τὴ Γκεστάπο.

Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1942, ἡ 'Οδέττη ἦταν τριάντα χρόνων. Γαλλίδα στὴν καταγωγή, ἦταν ἐγκατεστημένη στὴν 'Αγγλία ἀπὸ τὸ 1942, ὅπου εἶχε παντρευτῆ ἕναν "Αγγλο, τὸν Σάνσομ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπέκτησε τρεῖς κόρες, τὴ Φρανσουάζ, ποὺ εἶναι τώρα 23 χρόνων, τὴ Λίλυ καὶ τὴ Μαριάννα, γεννημένες σὲ ἀπόστασι δύο ἐτῶν ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Μιὰ μέρα, τὸ βλέμμα τῆς 'Οδέττης Σάνσομ ἔπεσε σὲ μιὰ μικρὴ ἀγγελία τῶν «Τάϊμς» ποὺ ἔλεγε ὅτι, ὁποιος εἶχε φωτογραφίες γαλλικῶν τοπίων, παρεκαλεῖτο νὰ τὶς φέρη στὸ Βρεταννικὸ Ναυαρχεῖο. 'Η 'Οδέττη ἔψαξε στὰ παλιὰ λευκώματα τοῦ σπιτιοῦ καὶ βρῆκε μερικὲς τέτοιες φωτογραφίες, ποὺ τὴς φάνηκαν ἐνδιαφέρουσες.

Τὶς πῆρε καὶ τὶς πῆγε ἡ ἴδια στὸ Ναυαρχεῖο. 'Ο ἀξιωματικὸς ποὺ τὴ δέχτηκε, τὴς φέρθηκε πολὺ εὐγενικά. Μίλησαν ἀρκετὰ οἱ δυό τους κι' ἡ κουβέντα αὐτὴ δὲν ἦταν στὴν πραγματικότητα παρὰ μιὰ ἐντεχνη ἐξέτασι, ποὺ ὁ ἀξιωματικὸς ἔκαμε στὴν κ. Σάνσομ, γιὰ νὰ δῆ τί μέρος λόγου γυναίκα ἦταν.

Το ἀποτέλεσμα ἐκείνης τῆς συνομιλίας ἦταν μιὰ πρότασι στὴν 'Οδέττη, ποὺ — ἐννοεῖται — μιλοῦσε τὰ γαλλικὰ στὴν ἐντέλεια, νὰ μπῆ στὶς μυστικὲς ὑπηρεσίες τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ.

'Η 'Οδέττη, κατανικῶντας τοὺς πρώτους δισταγμούς της, πῆρε γρήγορα τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Εἶπε στὶς κόρες της ὅτι ἔπρεπε νὰ τὶς ἀφήση, γιατὶ θἄμπαινε ὡς νοσοκόμα σ' ἕνα στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, μπῆκε σὲ μιὰ σχολὴ κατασκόπων κι' ὕστερα ἀπὸ ἐκπαίδευσι τριῶν μηνῶν, πῆρε ἐντολὴ νὰ πάη στὴ Γαλλία.

Ἕνα ὑποβρύχιο τὴν ἀπεβίβασε σὲ μιὰ ἐρημικὴ ἀκτή, κοντὰ στὴ Μασσαλία. 'Η 'Οδέττη ἦταν τώρα ἡ «Λίζ», πράκτωρ τῆς ὑπηρεσίας πολεμικῶν πληροφοριῶν. 'Ἀνῆκε σ' ἕνα κλιμάκιο κατασκόπων, ποὺ τὸ διηύθυνε ὁ λοχαγὸς Πῆτερ Τσώρτσιλ. 'Η δουλειά τους ἦταν νὰ βρίσκωνται σ' ἐπαφὴ μὲ τὶς δυνάμεις τῶν Γάλλων ἀνταρτῶν καὶ νὰ προμηθεύουν σ' αὐτὲς χρήματα καὶ ὅπλα.

Στὴ «Λίζ», ποὺ σὰν γυναῖκα κινοῦσε λιγώτερο τὶς ὑποψίες, εἶχε ἀνατεθῆ νὰ εἶναι σύνδεσμος ἀνάμεσα στὸν Πῆτερ Τσώρτσιλ καὶ δυὸ ἄλλους "Αγγλους ἀξιωματικούς, τὸν ραδιοτηλεγραφητὴ 'Αρνὼ καὶ τὸν Ροζέ. Φυσικά, τὰ ὀνόματα αὐτῶν τῶν δύο ἦταν, ὅπως καὶ τὸ δικό της, γαλλικὰ ψευδώνυμα.

Τὸν 'Απρίλη τοῦ 1943, μόλις ὁ Πῆτερ Τσώρτσιλ εἶχε γυρίσει πάλι στὴ Γαλλία ἀπὸ τὴν 'Αγγλία, ἡ «Λίζ» καταδόθηκε στοὺς Γερμανοὺς ἀπὸ ἕνα Γάλλο κατάσκοπό τους, ποὺ ὑποκρινόταν τὸν φίλο τῶν «μακί». 'Η Γκεστάπο τὴν ἔπιασε τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν. "Υστερα ἀπὸ λίγες ὧρες συνελήφθη κι' ὁ Πῆτερ Τσώρτσιλ. Μονάχα ὁ 'Αρνὼ κι' ὁ Ροζὲ κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν.

Στὴ Γαλλία, ὁ Πῆτερ κι' ἡ 'Οδέττη παρουσιάζονταν ὡς παντρεμένοι. 'Ενῶ βρίσκονταν στὸ τραῖνο, ποὺ θὰ τοὺς ἔφερνε στὶς φυλακὲς τοῦ Φρέν, ἐκείνη κατώρθωσε νὰ μιλήση στὸν σύντροφό της καὶ τὸν ἔπεισε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνη ὡς τὸ τέλος κάνοντας τὸ σύζυγό της, ὥστε νὰ βρίσκωνται μαζί.

'Απὸ τὶς φυλακὲς τοῦ Φρέν, τὸ «ζεύγος Τσώρτσιλ» μεταφέρθηκε στὸ Παρίσι, στὸ διαβόητο κτίριο τῆς λεωφόρου Φός, ὅπου ἡ Γκεστάπο εἶχε τὴν ἕδρα της.

Στὴν ἀνάκρισι, ἡ 'Οδέττη παρουσίασε τὸν «ἄνδρα» της ὡς ἕνα πρόσωπο χωρὶς σημασία στὸ ἔργο της. Εἶπε ὅτι τὴν εἶχε ἀκολουθήσει στὴ Γαλλία μονάχα γιὰ νὰ βρίσκεται κοντά της. Οἱ Γερμανοὶ τὴν πίστεψαν καὶ τὴν ὑπέβαλαν σὲ φοβερὰ βασανιστήρια, γιὰ νὰ τῆς ἀποσπάσουν τὰ μυστικά της. Πρὸ παντὸς ἤθελαν νὰ τοὺς πῆ ποῦ βρίσκονταν ὁ 'Αρνὼ κι' ὁ Ροζέ. Τὴν ἀνέκριναν ἐπὶ μέρες καὶ μέρες, ὑποβάλλοντάς την σὲ ἀφάντασμα σωματικὰ καὶ ψυχικὰ βασανιστήρια. Παρ' ὅλο ὅμως ποὺ τὴν εἶχαν καταντήσει πιὰ ἕνα αἱμόφυρτο σωρὸ σαρκῶν ἡ 'Οδέττη δὲν μίλησε.

'Ο Ροζὲ κι' ὁ 'Αρνὼ διέφυγαν ἔτσι τὴ σύλληψι. 'Αλλὰ κι' ὁ ἴδιος ὁ Πῆτερ Τσώρτσιλ γλύτωσε, χάρις στὴ σιωπή της καὶ τὰ ψέμματά της, ἀπὸ τὴν τρομερὴ τύχη ποὺ τὸν περίμενε.

"Αν καὶ μὲ τὸν πρωθυπουργὸ τῆς Μεγάλης Βρεταννίας εἶχε μονάχα μιὰ ἁπλῆ συνωνυμία, οἱ Γερμανοὶ ἔμειναν πάντα μὲ τὴν ὑπόνοια ὅτι ὑπῆρχε κάποιος δεσμὸς τοῦ νεαροῦ αὐτοῦ "Αγγλου μὲ τὸν Οὐίνστον Τσώρτσιλ καὶ προτίμησαν νὰ κρατήσουν τὸν Πῆτερ καὶ τὴν 'Οδέττη ὡς ὁμήρους, ἀντὶ νὰ τοὺς τουφεκίσουν. Τὸ ζεῦγος ἀπελευθερώθηκε τὸν 'Απρίλη τοῦ 1945, ὅταν τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα μπῆκαν στὴ Γαλλία καὶ γύρισαν μαζὶ στὴν 'Αγγλία.

"Ηταν βέβαια πολὺ φυσικό, μέσα σ' αὐτὲς τὶς μυθιστορηματικὲς περιπέτειες, νὰ ἀναπτυχθῆ μεταξύ τους ἕναν βαθὺ αἴσθημα κι' ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν. Τὸ Φεβρουάριο, λοιπόν, τοῦ 1947, ἀφοῦ ἡ 'Οδέττη πῆρε τὸ διαζύγιό της ἀπὸ τὸν πρῶτο της ἄνδρα, παντρεύτηκε τὸν ἀγαπημένο της προϊστάμενο, ποὺ μὲ τὸν ἡρωϊσμό και τὴν ἐξυπνάδα της τὸν εἶχε σώσει.

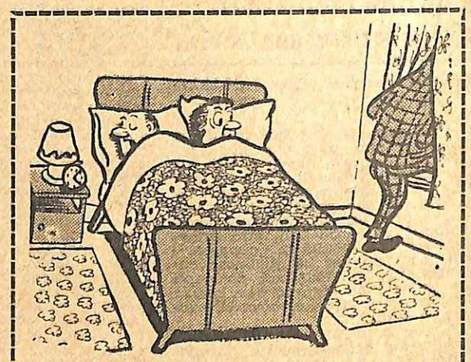

— Χαρίλαε! Τὸ κοστοῦμι σου βγαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο!

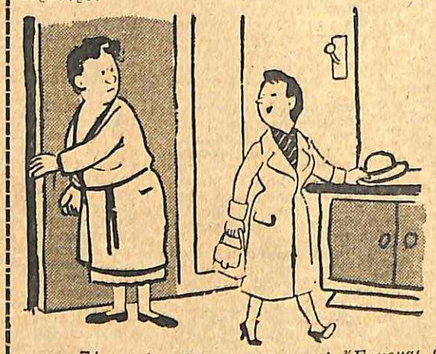

— Ξέρω πὼς εἶναι ἀργά, μαμᾶ! "Ερχομαι ἀκριβῶς ἀπ' τὴ γιαγιά. Πῆγα νὰ τὴ ρωτήσω τί ὥρα γύριζες ἐσὺ στὸ σπίτι, στὴν ἡλικία μου...

— Στὸ μέλλον θὰ χρόμαστε πιὸ συχνὰ νὰ σᾶς βλέπουμε. Εἶναι πραγματικὰ πολὺ ἀναπαυτικὲς οἱ πολυθρόνες σας!...

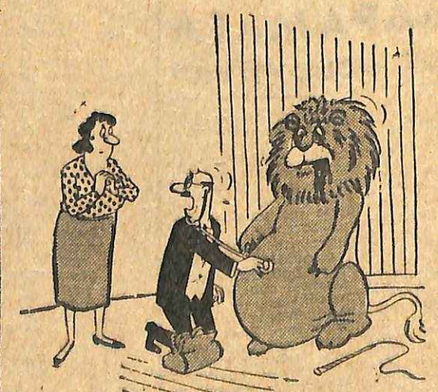

— Πολὺ ἀργά! 'Η καρδιὰ τοῦ συζύγου σας, δὲν χτυπάει πιά...

Η ΕΦΕΤΕΙΝΗ ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ

Τὰ μοντέλλα ποὺ ἐπιδείχτηκαν στὸ φεστιβὰλ ἀνδρικῆς κομψότητος στὸ Σὰν Ρέμο

1) Μονόπεττο κοστοῦμι μὲ τέλεια ἐφαρμογὴ στὰ μανίκια, τσεπάκι λοξὸ καὶ χωρὶς ρεβὲρ τὸ πανταλόνι. 2) Πρωϊνὸ κοστοῦμι μὲ σακκάκι καφὲ μὲ καρρὼ καὶ μ' ἕνα συμπληρωματικὸ τσεπάκι δεξιά. 3) 'Επανωφόρι περιπάτου χρώματος καφὲ - βιολὲ μὲ βελούδινο γιακᾶ. Τὸ μῆκος του ξεπερνάει λίγο τὰ γόνατα. 4) Πρωτότυπο («τάϊτ») ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμη γκρίζα φανέλλα. 'Η γραβάτα, τὰ γάντια καὶ τὸ καπέλλο εἶναι γκρίζα. Τὰ παπούτσια μαῦρα.

Το φετεινὸ φεστιβὰλ ἀνδρικῆς μόδας, ποὺ ὠργανώθηκε προσφάτως στὴν Ἰταλικὴ λουτρόπολι Σὰν Ρέμο, κίνησε τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν μεγάλων ραπτῶν τοῦ κόσμου.

Στὸ φεστιβὰλ αὐτὸ πῆραν μέρος οἱ πιὸ περίφημοι ραπτικοὶ οἶκοι τῆς 'Ιταλίας καὶ εἰδικώτερα τῶν πόλεων Ρώμης, Μιλάνου, Νεαπόλεως, Τουρίνου, Βολωνίας, Γένοβας καὶ Φλωρεντίας. "Αν καὶ ἐπρόκειτο γιὰ ἐθνικὸ φεστιβάλ, ὡστόσο ὁ χαρακτήρας του κι' ἡ σημασία του ἦταν διεθνεῖς.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο, στὸ φεστιβὰλ τοῦ Σὰν Ρέμο συγκεντρώθηκαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν 'Αμερικὴ ἀρκετοὶ «παρατηρηταί», σταλμένοι ἀπὸ τοὺς μεγάλους ραπτικοὺς οἴκους διαφόρων χωρῶν.

Τὸ κύριο χαρακτηριστικό, ποὺ διακρίνει ἐφέτος τὶς τάσεις τῆς ἀνδρικῆς μόδας, εἶναι ἡ λιτότης κι' ἡ πρακτικότης. Τὸ φεστιβὰλ τοῦ Σὰν Ρέμο δὲν παρουσίασε μεγάλες ἐκπλήξεις, δὲν ἔδειξε τίποτε τὸ ἐκκεντρικὸ καὶ τὸ ἐξεζητημένο. Κι' αὐτὸς εἶναι ἕνας λόγος παρὰ πάνω, γιὰ νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι τὰ μοντέλλα ποὺ ἐπιδείχτηκαν στὴν Ἰταλικὴ λουτρόπολι, θὰ ἀντιγραφοῦν καὶ θὰ διαδοθοῦν σ' ὅλο τὸν κόσμο.

"Ας ἔρθουμε τώρα στὶς λεπτομέρειες. Στὰ σακκάκια οἱ ὦμοι πέφτουν πιὸ ἀνάλαφροι καὶ φυσικοί, χωρὶς νὰ ἐπιδιώκεται ἡ ἐντύπωσι τοῦ ἐξαιρετικὰ πλατιοῦ στήθους. Στὰ πλευρὰ ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπικρατῆ τὸ χυτὸ ράψιμο, ποὺ δίνει ἕνα ἀέρα οὐσιαστικῆς κομψότητος στὸ ἀνδρικὸ σῶμα.

Τὰ πέττα δὲν εἶναι οὔτε πολὺ πλατειὰ οὔτε πολὺ στενὰ καὶ τὰ μανίκια κόβονται μὲ κάποιο φάρδος στοὺς ἀγκῶνες, κατεβαίνοντας ὕστερα κανονικὰ πρὸς τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ.

Οἱ σχισμὲς στὰ πλευρά, ποὺ παρουσιάζονται, ἀνατιθέτως μὲ ὅ,τι συνηθιζόταν ὡς τώρα, ἀκόμα καὶ σὲ διπλόπεττα σακκάκια, εἶναι πιὸ βαθειὲς καὶ δίνουν ἐτσι ἕνα ἀέρα στὸ μπούστο. 'Εννοεῖται ὅμως ὅτι συνιστῶνται μονάχα γιὰ ψηλόσωμους ἄνδρες, γιατὶ στοὺς κοντοὺς δὲν πηγαίνουν καθόλου.

Τὸ διπλόπεττο σακκάκι ἔχει πάντα ἕξη κουμπιά, ποὺ ἔχουν μάλλον μικρὴ ἀπόστασι μεταξύ τους. 'Ἀνατιθέτως, στὰ μονόπεττα, ἔχει ἐξαφανισθῆ πιὰ τὸ τρίτο κουμπί, ποὺ ἀπὸ πρακτικὴ ἄποψι δὲν εἶχε ἄλλωστε ποτὲ σκοπιμότητα.

Τὰ πανταλόνια στερεοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ρεβὲρ κι' ἔρχονται ἀρκετὰ στενὰ κάτω.

Τὸ γιλέκο ἐμφανίζεται σχεδὸν πάντα, καθὼς καὶ τὸ καπέλλο. 'Η μάχη τῶν χρωμάτων τοῦ καπέλλου, ποὺ διεξαγόταν τὸν τελευταῖον καιρὸ ἀνάμεσα στὸ καφέ, τὸ γκρὶ καὶ τὸ μαῦρο, τελείωσε στὸ φεστιβὰλ τοῦ Σὰν Ρέμο μὲ διαφορετικὸ τρόπο ἀπ' ὅ,τι περίμενε κανείς. Κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ νράμματα δὲν νίκησε. Τὸ καπέλλο ἔχει σὲ κάθε περίπτωσι τὸ χρῶμα, ποὺ ἀναλογεῖ στὸ βασικὸ χρῶμα τῆς ἐνδυμασίας παλτοῦ, σακκακιοῦ ἢ πανταλονιοῦ.

Στὰ κοστούμια, γύρισε θριαμβευτικὰ ἕνα χρῶμα, ποὺ γιὰ πολὺ καιρὸ εἶχε ἐξαφανιστῆ: τὸ μαρρόν.

Οἱ ραφτὲς βάσισαν σ' αὐτὸ τὶς καλύτερες δημιουργίες τους, μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι εἶναι τὸ πιὸ κατάλληλο χρῶμα γιὰ ὅλους, νέους κι' ἡλικιωμένους.

Δὲν πρόκειται πιὰ γιὰ τὸ παληὸ ἐκεῖνο «ταμπᾶ», ἀλλὰ γιὰ μιὰ καινούργια ἀπόχρωσι, ποὺ κυμαίνεται ἀνάμεσα στὸ καφετί, καὶ στὸ χρῶμα τοῦ φουντουκιοῦ.

Τὴ δεύτερη θέσι, μετὰ τὸ μαρρόν, τὴν παίρνει τὸ μπλέ, σὲ μιὰ ἐνδιαφέρουσα διακύμανσι ἀνάμεσα στὸ «μπλὲ - νουϊ» καὶ στὸ «μπλὲ - ἐλεκτρίκ».

'Ἐξ ἄλλου τὸ γκρὶ παραμένει πάντα ἀναγνωρισμένο γιὰ ὁποιαδήποτε ὥρα καὶ περίστασι.

Τὰ μονόχρωμα κοστούμια δὲν βρῆκαν μεγάλες προτιμήσεις στὸ φεστιβὰλ τοῦ Σὰν Ρέμο. Οἱ ρίγες, πρὸ παντὸς οἱ ἄσπρες σὲ σκοῦρο φόντο, ἐπικρατοῦν πολύ, ἀλλὰ περισσότερο ἐπιτυχία ἔχουν οἱ συγχυσμένοι χρωματισμοί.

Πάντως ἡ πρόθεσι τῶν ραπτῶν εἶναι νὰ ἀποφεύγεται ὁ ἰδιαίτερος τόνος στὴν ἐμφάνισι τῶν κοστουμιῶν, ὥστε νὰ εἶναι κατάλληλα γιὰ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ διαφορετικὲς περιστάσεις, δηλαδὴ νὰ μποροῦν κανεὶς νὰ τὰ φορῆ τόσο τὸ πρωῒ ὅσο καὶ τὸ βράδυ.

Στὰ παλτά, ἀντιθέτως, δὲν παρουσιάζεται καμμιὰ πρωτοτυπία ἀξία λόγου.

Μιὰ σοβαρὴ ἔλλειψι, ὡστόσο, ποὺ σημείωσαν οἱ εἰδικοὶ στὸ φεστιβὰλ τοῦ Σὰν Ρέμο, ἦταν ἡ ἀμέλεια τῶν ραπτῶν σχετικὰ μὲ τὶς ἀνάγκες τοῦ ντυσίματος τῶν... χοντρῶν!

Τὰ μοντέλλα, ποὺ ἐπιδείχτηκαν, δὲν ἀφήνουν μὲ τὸ κύψιμό τους σχεδὸν κατὰ κανόνα περιθώρια, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ πλατὺ κι' εὐτραφὲς σῶμα. Προϋποθέτουν πάντα πελάτες μὲ μάλλον κανονικὸ σῶμα κι' ἔτσι οἱ ραφτὲς ὅλου τοῦ κόσμου, σ' ἕνα πλῆθος περιπτώσεων, δὲν θὰ μποροῦν νὰ τὰ ἀντιγράψουν.

'Επιδείχτηκαν πράγματι στὸ Σὰν Ρέμο καὶ θαυμάστηκαν κοστούμια κι' ἐνδυμασίες γιὰ κάθε ὥρα τῆς μέρας καὶ γιὰ κάθε περίστασι, γιὰ τὸ γραφεῖο καὶ γιὰ τὸν περίπατο, γιὰ τὶς κούρσες, τὸ τέννις, τὸ γκόλφ, τὶς δεξιώσεις, τοὺς ἐπίσημους χοροὺς καὶ τὸ θέατρο.

Καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς λίγες «νουθετέ»: Κοστοῦμι ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμη γκρίζα φανέλλα, μὲ πιὸ σκοῦρο γκρίζο μεταξωτὸ σειρήτι.

'Αλλὰ κοστούμια γιὰ χοντροὺς δὲν φάνηκαν καθόλου. Κι' αὐτό, κατὰ τοὺς εἰδικοὺς εἶναι ἕνα σοβαρὸ λάθος τῆς ἐφετεινῆς ἀνδρικῆς μόδας.

Οἱ «ντέτεκτιβ» τῆς ἰατρικῆς

Διαγνώσεις καὶ θεραπεῖες ποὺ προκαλοῦν κατάπληξι

Ὑπάρχει στὴν Ἀμερικὴ μιὰ εἰδικὴ κατηγορία γιατρῶν, ποὺ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἁπλοὶ παθολόγοι. Μπορεῖ νὰ θεωρηθοῦν σὰν ἕνα εἶδος... Σέρλοκ Χόλμς τοῦ ἰατρικοῦ ἐπαγγέλματος!

Γιὰ ν' ἀποκτήσουν αὐτὴ τὴν εἰδικότητα, οἱ πτυχιοῦχοι γιατροί, πρέπει νὰ ἐξασκηθοῦν ἐπὶ πέντε χρόνια τὸ λιγότερο, κι' ὕστερα νὰ ὑποστοῦν εἰδικὲς ἐξετάσεις — τὶς δυσκολότερες ἴσως ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο. Πολλοὶ ὑποψήφιοι ἀποτυγχάνουν σ' αὐτὲς μιά, δυό, τρεῖς φορές, κι' ὅμως ἐπιμένουν στὴν προσπάθειά τους, γιὰ νὰ πάρουν τὸν τίτλο τοῦ «ἐσωτερικολόγου» — ὅπως ἔχουν ὀνομασθῆ οἱ εἰδικοὶ αὐτοὶ τῆς «ἐσωτερικῆς ἰατρικῆς».

Ὑπάρχουν τώρα 10.000 ἀπ' αὐτοὺς στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, κι' ὁ ἀριθμὸς τους αὐξάνει ὁλοένα. Τὰ χαρακτηριστικὰ παραδείγματα ποὺ θ' ἀναφέρουμε πιὸ κάτω, δείχνουν πόσο δύσκολο, πολύπλοκο καὶ περίεργο κάποτε εἶναι τὸ ἔργο τους, ἰδίως ὅταν πρόκειται ν' ἀποφανθοῦν γιὰ ἀσυνήθιστες καὶ αἰνιγματικὲς περιπτώσεις.

Ἕνας γιατρὸς ὑπέφερε ἀπὸ πόνους στὴν καρδιά, τόσο δυνατούς, ὥστε εὑρίσκε ἀνακούφισι μόνο στὴ μορφίνη. Φαινόταν πὼς θ' ἀναγκαζότανε νὰ ἐγκαταλείψη τὴ δουλειά του καὶ νὰ περάση τὴν ὑπόλοιπη ζωή του ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα...

Εὐτυχῶς, ἀποφάσισε ν' ἀποταθῆ σ' ἕνα «ἐσωτερικολόγο». Ἐκεῖνος, λοιπόν, ἔκρινε, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τυπικοὺς πόνους στηθάγχης. Πρόσεξε, ἐξ ἄλλου, ἕνα ἐλαφρότατο κίτρινο χρωματισμὸ τῶν ματιῶν τοῦ συναδέλφου του καὶ διέγνωσε ἀμέσως ἴκτερο. Πράγματι, μιὰ ἀκτινοσκόπησι ἀποκάλυψε τὴν ὕπαρξι χολολίθων. Ὁ ἄρρωστος ἔκαμε ἐγχείρησι, κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναπόνεσε πιὰ ποτὲ «ἡ καρδία» του.

Ἕνας ἄλλος παρουσίαζε μιὰ ἀνεξήγητη παράλυσι στοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν καὶ στὰ δάχτυλα. Ὁ γιατρός του τὸν ἐξέτασε καὶ βρῆκε πὼς εἶχε ἕνα τραχηλικὸ σπόνδυλο περισσότερον ἀπὸ τοὺς κανονικούς. Ἴσως αὐτὸς νὰ ἐπίεζε κάποιο νεῦρο καὶ νὰ προκαλοῦσε τὴν παράλυσι. Θἄπρεπε, λοιπόν, νὰ γίνη ἐγχείρησι.

Προηγουμένως, ὅμως, ἐρωτήθηκε ἕνας «ἐσωτερικολόγος». Αὐτὸς ἤξερε, ὅτι ἡ μορφὴ ἐκείνη τῆς παραλύσεως τῶν χεριῶν ἀποτελοῦσε κλασσικὸ σύμπτωμα τῆς χρονίας δηλητηριάσεως μὲ μόλυβδο. Ὡστόσο, ὁ ἄρρωστος δὲν φαινότανε νἄρχεται σ' ἐπαφὴ μ' αὐτὸ τὸ μέταλλο. Μιὰ συστηματικὴ ὅμως ἀνάκρισί του ἀποκάλυψε, ὅτι ἔπινε ταχτικὰ κρασὶ ἀπὸ ἕνα ταβερνιάρη, ποὺ τὸ ἔβαζε μέσα σὲ τενεκέδες.

Ὁ «ἐσωτερικολόγος» τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ φέρη ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τενεκέδες, καθὼς καὶ μιὰ ποσότητα κρασιοῦ. Κι' ἡ ὑπόνοιά του ἀποδείχθηκε σωστή: Ὁ τενεκὲς ἦταν παληὸς καὶ κολλημένος σὲ διάφορα μέρη μὲ καλάϊ, ποὺ περιεῖχε μόλυβδο. Τὸ κρασὶ διέλυε μικρὲς ποσότητες αὐτοῦ τοῦ μετάλλου — ὅπως ἐπιβεβαιώθηκε καὶ μὲ τὴ χημική του ἀνάλυσι.

Ὁ γιατρός, λοιπόν, σύστησε ἁπλῶς στὸν ἄρρωστο ν' ἀγοράζη κρασὶ ἀπ' ἀλλοῦ. Κι' ἔτσι, ὄχι μόνο θεραπεύθηκε ἡ παράλυσι τοῦ χεριοῦ του, ἀλλὰ καὶ σώθηκε ἀπ' τὴν ὕπουλη καὶ θανατηφόρο δηλητηρίασι ἀπὸ μόλυβδο.

Δὲν ἦταν λιγώτερο περίεργη ἡ περίπτωσι μιᾶς κυρίας, ποὺ πάθαινε κάθε τόσο τὴ νύχτα κρίσεις δυσπνοίας. Ἡ ζωή της εἶχε καταντήσει ἐφιάλτης. Τοῦ κάκου τὴν εἶχαν ἐξετάσει ὠτολαρυγγολόγοι, ἀκτινολόγοι, χειρουργοι... Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν μπόρεσε νὰ τὴ βοηθήση.

Τέλος, ἕνας «ἐσωτερικολόγος» ζήτησε νὰ μάθη ὅλο τὸ ἱστορικὸ τῆς παθήσεώς της. Ἐξακρίβωσε δέ, ὅτι οἱ ἄλλοι γιατροὶ ἐξέταζαν πάντα τὸ λαιμό της ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ κάθε κρίσι.

Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ παρακολουθῆ καθημερινῶς τὸ λαιμό της — μολονότι δὲν τῆς προκαλοῦσε καμμιὰ ἐνόχλησι στὰ διαλείμματα τῶν κρίσεων. Κι' ἔτσι ἀνακάλυψε ἐπιτέλους τὴν αἰτία: Μιὰ κύστις σχηματιζόταν καὶ μεγάλωνε σιγὰ-σιγὰ μέσ' στὸ λαιμό της, ὥσπου τὴν ἔπνιγε. Τὴν ἔπιανε τότε δυνατὸς βήχας, κι' ἡ κύστις ἔσπαζε. Γι' αὐτὸ δὲν τὴν εὕρισκαν οἱ ἄλλοι γιατροί. Κατόπιν ὅμως ξαναγεμίζοταν.

Ἕνας χειροῦργος ἀφαίρεσε αὐτὴ τὴν κύστι κι' ἡ κυρία θεραπεύθηκε ὁριστικά.

Σὲ μιὰν ἄλλη περίπτωσι, ἕνας ἄρρωστος, μεταφέρθηκε στὸ νοσοκομεῖο, μὲ τὴν κοιλιὰ του πρησμένη καὶ σκληρὴ καὶ μὲ δυνατοὺς πόνους. Οἱ χειροῦργοι ὑποπτεύθηκαν διάτρησι τοῦ στομάχου καὶ περιτονίτιδα. Δὲν ἦσαν ὅμως βέβαιοι καὶ συμβουλεύθηκαν ἕνα «ἐσωτερικολόγο».

Ἐκεῖνος πρόσεξε πὼς οἱ πόνοι τοῦ ἄρρωστου, ἄρχιζαν ἀπὸ τοὺς μηροὺς καὶ ἀκτινοβολοῦσαν πρὸς τὰ πάνω. Τὸν ἐξέτασε, λοιπόν, μὲ προσοχή, κάτω ἀπὸ τὴ λεκάνη, κι' ἀνακάλυψε ἕνα κόκκινο σημάδι ἀπὸ τσίμπημα φαρμακερῆς ἀράχνης. Αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία ὅλου τοῦ κακοῦ.

Χαρακτηριστικώτερη, ὅμως, ἀπ' ὅλες τὶς προηγούμενες, ἦταν ἡ ἑξῆς περίπτωσι: Ἕνας βιομήχανος ὑπέφερε ἀπὸ πόνους στὸ στῆθος. Εἶχε κάμει ἐπανειλημμένως ἠλεκτροκαρδιογραφήματα, χωρὶς ὅμως νὰ διαπιστωθῆ μιὰ συγκεκριμένη καρδιακὴ πάθησι. Ὡστόσο, οἱ καλύτεροι καρδιολόγοι συμφωνοῦσαν πὼς εἶχε πάθει κάτι ἡ καρδιά του καὶ πὼς ἔπρεπε στὸ ἑξῆς νὰ ἐργάζεται λίγο καὶ ν' ἀποφεύγη τὰ ἀγαπημένα του σπόρ.

Ἕνας «ἐσωτερικολόγος», ὅμως, ἀφοῦ τὸν ἐξέτασε ἐπὶ 3 ὧρες, πῆρε ἕνα μικρὸ βιβλίο ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη του, τὸ ἔβαλε χάμω καὶ τοῦ εἶπε:

— Σταθῆτε ὀρθιος, πατῶντας τὸ ἀριστερὸ πόδι σας σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο.

Ἐκεῖνος ὑπάκουσε... κι' ἀμέσως πέρασαν οἱ πόνοι στὸ στῆθος του!

Τί εἶχε συμβῆ; Ὁ «ἐσωτερικολόγος» εἶχε προσέξει πὼς ὁ βιομήχανος ἔγερνε λίγο πρὸς τὰ ἀριστερά, γιατὶ τὸ ἀριστερό του πόδι ἦταν κάπως κοντύτερο ἀπ' τὸ δεξιό. Ἡ διαφορὰ αὐτὴ προκαλοῦσε μιὰ ἐλαφρὰ κύρτωσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἀπ' τὴν ὁποία πιεζόταν ἕνα νεῦρο ποὺ κατέληγε στὸ στῆθος, πάνω ἀπ' τὴν καρδιά.

Μὲ τὴν ἁπλὴ προσθήκη ἑνὸς «πάτου» κάτω ἀπ' τὸ ἀριστερὸ παπούτσι τοῦ βιομηχάνου, χάθηκε ὁριστικὰ ἡ μυστηριώδης «καρδιακὴ πάθησί» του!

✪✪

Μιὰ αἰτία τῆς φαλάκρας

Εἶναι γεγονός, ὅτι μιὰ ξαφνικὴ κακὴ εἴδησι ἢ ἕνας ψυχικὸς κλονισμὸς μπορεῖ νὰ προκαλέση φαλάκρα. Ἕνας γιατρὸς τοῦ Πίτσμπουργκ μελέτησε πολλὲς περιπτώσεις, στὶς ὁποῖες ἄνθρωποι ποὺ πέρασαν κάποια συναισθηματικὴ κρίσι, ἔχασαν ὅλες τὶς τρίχες ποὺ εἶχαν στὸ κεφάλι τους, ἀκόμη δὲ καὶ στὰ φρύδια τους, τὰ τσίνορά τους καὶ τὶς νασχάλες τους. Κάποτε ὡστόσο, μπορεῖ νὰ ξαναφυτρώσουν αὐτὲς οἱ τρίχες, χωρὶς καμμιὰ εἰδικὴ θεραπεία.

Τάλκ μέσα στὴν καρδιὰ

Οἱ καρδιολόγοι ποὺ ἀνέλαβαν τὴ θεραπεία τοῦ Προέδρου Ἀϊζενχάουερ, μετὰ τὴν ἐπικίνδυνη καρδιακὴ κρίσι ποὺ ἔπαθε τελευταίως, γνωμάτευσαν ὅτι θὰ χρειαζόταν ἴσως ν' ἀνοίξουν τὸ περικάρδιο (τὸ σάκκο ποὺ περιβάλλει τὴν καρδιά) καὶ νὰ βάλουν μέσα λίγη σκόνη τάλκ. Πρόκειται γιὰ μιὰ νέα μέθοδο, ποὺ ἐφαρμόζεται σὲ διάφορες σοβαρὲς παθήσεις τῶν ἀρτηριῶν τῆς καρδιᾶς. Οἱ κόκκοι τοῦ τάλκ εἶναι τόσο μεγάλοι, ὥστε δὲν μπορεῖ ν' ἀπορροφηθοῦν ἀπὸ τοὺς ἱστούς. Μένουν λοιπὸν ἐκεῖ γιὰ πολὺν καιρό, προκαλοῦν ἕνα τοπικὸ ἐρεθισμὸ κι' ἔτσι ἐπιταχύνουν τὸ σχηματισμὸ καινούργιων αἱμοφόρων ἀγγείων γιὰ τὴν κανονικὴ τροφοδότησι τοῦ καρδιακοῦ μυός. Ἔπειτα ἀπὸ τὴ χειρουργικὴ αὐτὴν ἐπέμβασι, οἱ περισσότεροι καρδιακοὶ ἀνακουφίζονται ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὴ δύσπνοια καὶ μποροῦν νὰ ξαναρχίσουν νὰ ζοῦνε κανονικὰ καὶ νὰ ἐργάζωνται μέτρια.

Οἱ ἐλκοπαθεῖς χρειάζονται ἀπασχόλησι

Κατὰ τὶς νεώτερες ἰατρικὲς ἀντιλήψεις, οἱ ἐλκοπαθεῖς χρειάζεται νὰ ἔχουν μιὰ κάποια «θεραπευτικὴ ἀπασχόλησι», γιὰ ν' ἀπομακρύνεται ὁ νοῦς τους ἀπὸ τὴν ἀρρώστειά τους. Σ' ἕνα ἀμερικανικὸ λοιπὸν νοσοκομεῖο, μετὰ τὴ διάγνωσι, οἱ ἐλκοπαθεῖς παραδίδονται σὲ μιὰ «ὑπηρεσία ἀποκαταστάσεως», ὅπου μαθαίνουν πρῶτα ν' ἀναπνέουν βαθειὰ καὶ ν' ἀναπαύωνται κανονικά, ὥστε νὰ χαλαρώνωνται τὰ τεντωμένα νεῦρα τους. Ὕστερα ἀναλαμβάνουν μιὰ ἐργασία τῆς ἐκλογῆς τους: πλαστική, ξυλοτεχνία, κοσμηματοπωλεῖα, ὑφαντουργία, κλπ. Ἀπορροφημένοι μὲ τὴν ἔκφρασι δημιουργικῶν ἰδεῶν, δὲν περνᾶνε πιὰ τὸν καιρό τους κυττάζοντας ἀσκοπα τὸ κενό. Ἔχουν ἕνα σκοπό, μιὰ ἀπασχόλησι.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ σημείωσε ἐπιτυχία 95%, περισσότερο δὲ στοὺς νέους.

Ἐνέσεις γιὰ τὸ ἄσθμα

Μὲ μερικὲς ἐνέσεις γάμμα γλοβουλίνης κάθε μῆνα, προλαμβάνονται οἱ κρίσεις τοῦ ἄσθματος — ὅπως ἀνακοίνωσε ὁ δόκτωρ Ράλφ Μπόουεν σ' ἕνα ἰατρικὸ συνέδριο. Φαίνεται ὅτι ἡ οὐσία αὐτὴ ἐνισχύει τὴν ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ ἐναντίον τῶν μολύνσεων τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος.

Ἡ γάμμα γλοβουλίνη εἶναι ἕνα συστατικὸ τοῦ αἵματος, μέσα στὸ ὁποῖο περιέχονται ὅλα τὰ ἀντισώματα ποὺ σχηματίζει ὁ ὀργανισμὸς ἐναντίον τῶν διαφόρων μικροβίων καὶ ἰῶν.

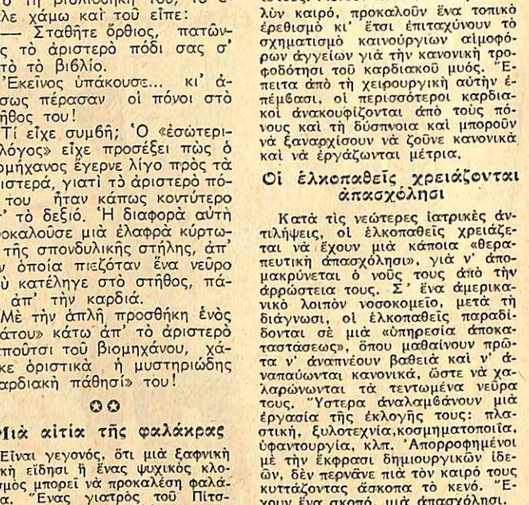

ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ

Οἱ ἀγελάδες ἐνῶ τρῶνε τὸ χόρτο τους, καταπίνουν πολλὲς φορὲς μαζὶ καρφιὰ καὶ διάφορα μετάλλινα ἀντικείμενα, ποὺ μένουν στὸ στομάχι τους καὶ τοὺς προκαλοῦν διάφορες διαταραχές. Γιὰ τὴν ἀφαίρεσί τους, ἦταν ὡς τώρα ἀπαραίτητη ἡ ἐγχείρησι. Ἕνας Ἀμερικανὸς κτηνίατρος ὅμως ἐπενόησε τελευταία ἕνα νέο τρόπο ἀφαιρέσεώς των χωρὶς ἐγχείρησι. Ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἀγελάδας εἰσάγει στὸ στομάχι της ἕνα σωλῆνα καὶ διὰ μέσου τοῦ σωλῆνος ἕναν ἠλεκτρομαγνήτη, ἐπάνω στὸν ὁποῖο κολλοῦν τὰ μετάλλινα ἀντικείμενα, ποὺ ἀφαιροῦνται κατόπιν μὲ μεγάλη εὐκολία.

Οἱ «ΖΩΝΤΑΝΕΣ» μεταλλικὲς οὐσίες

Γιατὶ λείπουν συνήθως ἀπ' τὴν τροφή μας

Γιὰ νὰ ἀφομοιώση τὰ σάκχαρα, τὰ λίπη καὶ τὰ λευκώματα, γιὰ τὴν παραγωγὴ ἐνεργείας καὶ γιὰ τὴν ἀνάπλασι τῶν ἱστῶν, ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμός, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ διάφορα μεταλλικὰ στοιχεῖα, σὲ ποσότητες ἀπολύτως καθωρισμένες. Ἡ ἔλλειψι ἑνὸς ἀπ' αὐτά, δὲν μπορεῖ ποτὲ ν' ἀντισταθμισθῆ μὲ τὴν περίσσεια ἑνὸς ἄλλου.

Σὲ κάθε στιγμή, ὁ ὀργανισμὸς προσπαθεῖ νὰ καλύψη τὰ κενὰ ποὺ δημιουργήθηκαν στοὺς ἱστούς του, παίρνοντας ἀπὸ τὶς τροφὲς τὰ συστατικὰ ποὺ ἔχει χάσει, κι' αὐτὸ ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν του.

Τὰ μεταλλικὰ αὐτὰ στοιχεῖα παίζουν τὸ ρόλο «καταλυτῶν» στὴν ἀφομοίωσι τῶν τροφίμων. Ἂν, λοιπόν, κάποια αἰτία — ὁ τρόπος τοῦ μαγειρέματος, ἢ τὸ πολὺ βράσιμο, ἢ ἡ χημικὴ συντήρησι τῶν τροφίμων, ἢ ἡ χρησιμοποίησι λιπασμάτων γιὰ τὰ λαχανικά, ἢ οἱ τεχνητὲς καὶ συμπυκνωμένες τροφὲς — διαταράξη τὴν ἰσορροπημένη σύστασι τῆς τροφῆς, τότε τὰ συστατικὰ της γίνονται ἀδρανῆ καὶ χάνουν πιὰ τὴν καταλυτική τους ἐνέργεια. Ἡ χώνευσι γίνεται τότε δύσκολη ἢ ἀδύνατη κι' ὁ ὀργανισμὸς δηλητηριάζεται ἀπὸ τὴν παραγωγὴ βλαβερῶν ὀργανικῶν ὀξέων, ἀπὸ τοξικὲς ζυμώσεις, κλπ.

Μὴ βρίσκοντας πιὰ τὰ ἀπαραίτητα μεταλλικὰ στοιχεῖα στὴν τροφή, ὁ ὀργανισμὸς τὰ παίρνει ἀναγκαστικὰ ἀπὸ τὰ μικρὰ ἀποθέματα ποὺ ὑπάρχουν στὰ ὀστᾶ, στὰ δόντια, στοὺς ἀδένες, κλπ. Ἔτσι ἀρχίζει ἡ «ἀπομετάλλωσίς» του.

Δὲν σταματάει δὲ ἐκεῖ τὸ κακό. Μὲ τὶς ἀκατάλληλες αὐτὲς τροφές, παρατείνεται ὁ χρόνος τῆς πέψεως, ἐπιβραδύνεται ἡ λειτουργία τῶν ἐντέρων καὶ οἱ κακὰ χωνευμένες τροφές, ἀλλοιώνονται, παθαίνουν ζυμώσεις καὶ παράγουν γαλακτικὰ καὶ οὐρικὰ ὀξέα. Ἀλλὰ τὰ ὀξέα αὐτὰ ἀπειλοῦν τὸν ὀργανισμὸ μὲ ἕλκη, κυστίτιδες καὶ ἄλλες τέτοιες συνέπειες. Γιὰ νὰ τὰ ἐξουδετερώση, λοιπόν, ὁ ὀργανισμός, φροντίζει νὰ παραγάγη ἀλκαλικὲς οὐσίες. Χρησιμοποιεῖ δὲ καὶ πάλι γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὰ μεταλλικὰ συστατικὰ τῶν ἱστῶν του, κι' ἔτσι ἡ ἀπομετάλλωσι γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερη.

Ἡ προσθήκη ξένων μεταλλικῶν οὐσιῶν στὰ τρόφιμα, δὲν μπορεῖ νὰ διορθώση τὴν κατάστασι, γιατὶ οἱ οὐσίες αὐτὲς εἶναι «νεκρές», ἀδρανεῖς, καὶ δὲν ἀφομοιώνονται ὅπως ἐκεῖνες ποὺ παράγει ἡ Φύσις. Ἀλλά, κι' ἂν ἀκόμη ἀφομοιωθῆ ἕνα μικρὸ μέρος τους, τὸ κενὸ μένει πάντα μεγάλο, ἐφ' ὅσον δὲν ἀλλάζουν ριζικὰ οἱ συνθῆκες τῆς διατροφῆς.

Μπορούμε νὰ συγκρίνουμε τοὺς ἱστοὺς τοῦ σώματός μας μὲ δίχτυα, ἀποτελούμενα ἀπὸ ἀμινοξέα. Στὰ κενά, ἀνάμεσα τους, πρέπει νὰ εἰσχωρήσουν τὰ μεταλλικὰ στοιχεῖα, γιὰ ν' ἀποτελέσουν ἕνα συνεχὲς καὶ ἀκατάλυτο σύνολο, ὅπως οἱ πέτρες ἑνὸς κτιρίου.

Ἡ ἀπομετάλλωσι, γιὰ τοὺς λόγους ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω, κάνει νὰ χαθοῦν αὐτὰ τὰ δημιουργικὰ στοιχεῖα. Τὰ κύτταρα δὲν μποροῦν τότε ν' ἀναπτυχθοῦν καὶ πεθαίνουν.

Ὅταν, λοιπόν, τὰ ἀπομεταλλωμένα τρόφιμα δὲν παρέχουν στὸν ὀργανισμὸ τὰ ἀπαραίτητα αὐτὰ στοιχεῖα, οἱ ἱστοὶ φθίνουν, πληγιάζουν, μαραίνονται, νεκρώνονται καὶ δὲν μποροῦν πιὰ ν' ἀναδημιουργηθοῦν.

«Ἡ ἔλλειψι τῶν ἀπαραιτήτων μεταλλικῶν οὐσιῶν, ἀποτελεῖ τὴ μεγάλη πληγὴ τῆς σύγχρονης ὑπερβιομηχανοποιημένης ἐποχῆς», γράφει ἕνας διακεκριμένος ξένος διαιτολόγος.

Γιὰ νὰ θεραπευθῆ τὸ κακὸ αὐτό, ποὺ ἀπειλεῖ σοβαρὰ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος, πρέπει νὰ ἐξουδετερωθοῦν οἱ ἀρχικὲς αἰτίες του, κι' ὄχι νὰ καλύπτωνται πρόχειρα οἱ ἐλλείψεις μὲ διάφορα φάρμακα. Πρέπει, μ' ἄλλα λόγια, νὰ μάθουν καὶ πάλι οἱ χωρικοὶ νὰ καλλιεργοῦν τὰ κτήματά τους καὶ ν' ἀνατρέφουν τὰ ζῶα τους, νὰ μὴν ἐπιδιώκουν δηλαδὴ ἀποκλειστικὰ τὴν ποσοτικὴ αὔξησι τῆς παραγωγῆς τους, ἀλλὰ καὶ τὴν ποιοτικὴ καλυτέρεψί της, σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς διαιτητικῆς.

Πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθοῦν τὰ ἰσχυρὰ χημικὰ λιπάσματα, ποὺ διαταράσσουν τὴν ἰσορροπία τῶν συστατικῶν τῶν γεωργικῶν προϊόντων. Πρέπει ἀκόμη νὰ συνηθίσουν οἱ ἄνθρωποι νὰ τρῶνε περισσότερες ὠμὲς τροφές, φυτικὲς ἢ ζωϊκὲς (σαλάτες, θαλασσινά, στρείδια, κλπ.), ποὺ δὲν ἔχουν ὑποστῆ ἀλλοιώσεις μὲ τὸ μαγείρεμα, ἀλλὰ περιέχουν μεγάλη ἀναλογία «ζωντανῶν» μεταλλικῶν οὐσιῶν.

Τέλος, εἶναι προτιμότερο ν' ἀντικαταστήσετε τὸ βιομηχανοποιημένο ἁλάτι μὲ «ἀκάθαρτο», ὅπως βγαίνει δηλαδὴ ἀπὸ τὶς ἁλυκές. Αὐτὸ περιέχει σὲ ἀφθονία ὅλα τὰ χρήσιμα μεταλλικὰ στοιχεῖα.

Δόκτωρ Π. ΜΑΡΣΕΣΩ

✪✪

Ἡ ἀρθρῖτις τῶν ἡλικιωμένων

Ἡ ὀστεοαρθρῖτις, ἡ ἀρθρῖτις δηλαδὴ τῶν ἡλικιωμένων, παρουσιάζεται στὰ 80% τῶν ἀτόμων ἡλικίας ἄνω τῶν 50 ἐτῶν. Στοὺς ἄντρες προσβάλλονται κυρίως οἱ ἀρθρώσεις τῆς λεκάνης καὶ τοῦ κάτω μέρους τῆς σπονδυλικῆς στήλης, στὶς γυναῖκες τὰ δάχτυλα, τὰ γόνατα καὶ ἡ σπονδυλικὴ στήλη πρὸς τὸ ἀπάνω μέρος της.

Ὑπάρχει συνήθως ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ συνεχὴς ἄσκησι τῶν ἀρθρώσεων δὲν ἀφίνει νὰ πάθουν ἀθρῖτιδα. Ἀντιθέτως ὅμως, ὁ δόκτωρ Μπέρναρντ Νόρκρος, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μπουφάλο, τονίζει ὅτι κάνει κακὸ ἡ ὑπερβολικὴ λειτουργία τῶν ἀρθρώσεων. Ὑποδεικνύει δὲ ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα θεραπευτικὰ μέσα τὴν ἐλάττωσι τοῦ βάρους. Ὠφελεῖ ἐπίσης ἡ φυσιοθεραπεία, καὶ εἰδικὰ ἡ θερμότης. Τέλος, ἀποδείχθηκαν ὠφέλιμα ὡρισμένα φάρμακα — ὑδροκορτιζόνη, φαινυλβουταζόνη καὶ σαλισυλάτ. Σπάνια χρειάζεται χειρουργικὴ ἐπέμβασι.

Βιταμίνη κατὰ τῆς γρίππης

Ἡ βιταμίνη Ρ εἶναι ἀοκετὰ ὠφέλιμη γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ συναχιοῦ καὶ τῆς γρίππης — βεβαιώνει ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Μόρτον Μπίσκιντ. Ἡ βιταμίνη αὐτὴ ἐξάγεται ἀπὸ τὴ φλοῦδα καὶ τὴ σάρκα τῶν ἑσπεριδοειδῶν: λεμονιῶν, πορτοκαλιῶν καὶ νερατζιῶν.

Γελωτοθεραπεία

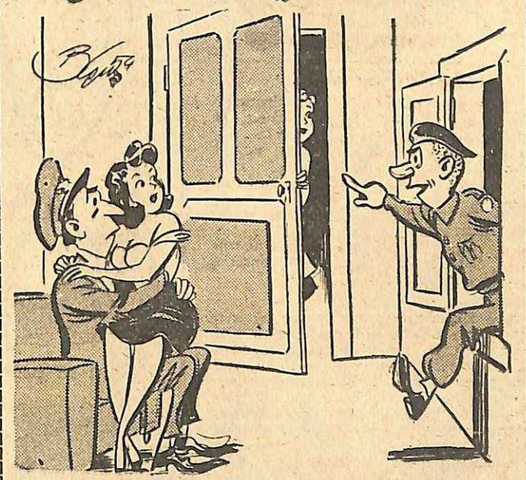

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κὺρ-λοχαγέ. Ἐγὼ εἶμαι τῆς... ὑπηρεσίας!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΚΡΕΒΑΤΟΜΟΥΡΜΟΥΡΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

— Μὴν κάνης τὸν βιαστικό, γιατὶ ἔχω σκοπὸ νὰ στὰ ψάλω καὶ θὰ σὲ ἀκολουθήσω ὡς τὸ γραφεῖο!...
(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

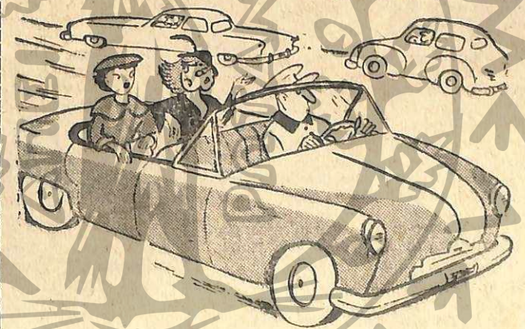

— Ἡ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία βρῆκε, ὅτι τὴ συμφέρει καλύτερα νὰ μοῦ πληρώνη ἕνα σωφέρ!...

Χαμόγελο

Πάτσισμα

Ὁ γιατρός: Γιὰ νὰ θεραπευθῆτε, μὲ τὴν αὐθυποβολή, πρέπει νὰ πῆτε τρεῖς φορές: «Ἔγινα καλά!»

Ὁ ἄρρωστος: Ἔγινα καλά! Αἴ, αἴ! Ἔγινα καλά! Ὠωχ! Ἔγινα καλά! Ἀλήθεια, γιατρέ μου, ἔγινα καλά!...

Ὁ γιατρός: Ἡ ἐπίσκεψι στοιχίζει ἑκατὸ δραχμές...

Ὁ ἄρρωστος: Γιατρέ μου, πῆτε κι' ἐσεῖς τρεῖς φορές: «Πληρώθηκα!» Καὶ θὰ εἴμαστε πάτσι!...

*

Δυὸ Κεφαλωνῖτες κινδύνευαν νὰ πνιγοῦν μιὰ φορὰ στὸ πέλαγος. Ὁ ἕνας παρακαλοῦσε τὸν Ἅγιο Νικόλα νὰ τὸν γλυτώσῃ καὶ θὰ τοῦ πήγαινε — ὅπως τοῦ ὑποσχόταν — μιὰ λαμπάδα χοντρὴ σὰν τὸ κατάρτι.

— Μωρὲ Γεράσιμε, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος. Πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ κάνῃς μιὰ λαμπάδα τόσο χοντρή;

— Σῶπα μωρὲ κουτὲ καὶ ξέρω γώ! Θὰ πῶ ὕστερα τοῦ ἁγίου πῶς κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ τὴν φτιάξῃ!...

*

Ἡ σύζυγος: Νομίζω ὅτι αὔριο θὰ βρέξῃ.

Κι' ὁ σύζυγος (γιὰ νὰ δώσῃ τόπο στὴν ὀργή): Ὅπως ἐπιθυμεῖς, γυναικούλα μου!

*

Ἕνα χρόνο μετὰ τὸ γάμο.

Ἐκείνος: Ὁ μπαμπᾶς σου δὲν μιάζεται νὰ δώσῃ τὴν προῖκα σου.

Ἐκείνη: Εἶσαι ἄδικος! Μᾶς τὴ δίνει λίγη - λίγη...

Ἐκείνος: Ἐγὼ ὅμως σὲ πανρεύτηκα... μονομιᾶς!

*

Ὁ φίλος: Ὅταν ἔφαγα στὸ σπίτι σου τὶς προάλλες, αἴγουρα θὰ εἶπα τῆς γυναίκας σου κάτι, ποὺ τὴν πείραξε, γιατὶ δὲν εἶπε λέξι ἀπὸ τότε...

Ὁ σύζυγος: Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς κι' ἐμένα τί τῆς εἶπες;...

*

— Αὐτὸ εἶναι ἁρνάκι τοῦ γάλακτος; Ἀστειεύεσαι, παιδί μου! Εἶναι ἄλογο καὶ πολὺ ἀκριβὸ γιὰ ἄλογο!

— Εἶναι ἄλογο ἔνδοξο, κύριε: Κέρδισε τὸ Γκρὰν — Πρὶ πρὸ πεντατείας!...

*

Ὁ πελάτης: Γκαρσόν! Τί εἴδους ξενοδοχεῖο εἶναι ἐδῶ; Πάνε κι' ἔρχονται ἐλεύθερα τὰ ποντίκια, ἀνάμεσα στὰ πόδια μας!

Τὸ γκαρσόνι: (ψύχραιμα) Μιὰ νάτα στὸ 23!

*

Ἡ κυρία: Ἡ καινούργια καμαριέρα μας ἔχει τὴν ἀπαίτησι ν' ἀπουσιάζῃ ταῖα βράδυα τὴ βδομάδα. Τί λὲς ἐσύ;

Ὁ κύριος: Λέω... πὼς θὰ ἤθελα πολὺ νὰμουνα ἡ καμαριέρα!

*

Ὁ σύζυγος: Εἶναι γελοῖο γιὰ μιὰ γυναίκα νὰ λέῃ πάντοτε πὼς ἔχει τὴν ἴδια ἡλικία.

Ἡ σύζυγος: Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ κάθε χρόνο λέω... κι' ἕνα χρόνο λιγώτερο!

*

Συγγενεῖς καὶ φίλοι προσπαθοῦν νὰ παρηγορήσουν μιὰ νέα γυναίκα ποὺ ἔχασε τὸν ἄντρα της.

—"Αχ! λέει κλαίγοντας ἡ νεαρὴ χήρα. Νοιώθω πὼς μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ὑποφέρω γιὰ πολὺ καιρὸ τὴ... χηρεία μου.

«Ἡ γυνὴ νὰ φοβῆται τὸν ἄνδρα...».
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

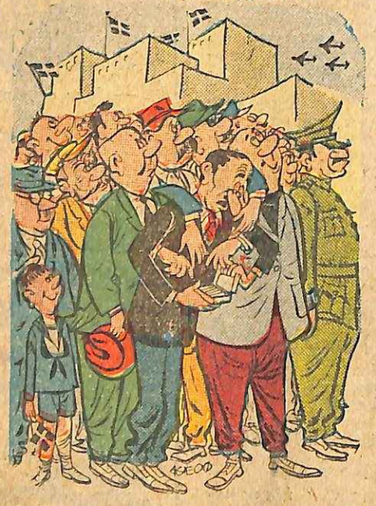

Καθένου ἐφορμήσεως!...
(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

Οἱ... παλαιοὶ πολεμισταί!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Γιὰ τὴν περιποίησι τῶν δοντιῶν

Ἂν τὸ σάλιο σας ἔχῃ οὐδέτερη ἀντίδρασι — εἴπαμε στὸ προηγούμενο τεῦχος πῶς θὰ τὸ ἐξακριβώσετε, αὐτὸ — μεταχειρισθῆτε τὸ ἑξῆς ὑγρὸ γιὰ τὴν περιποίησι τῶν δοντιῶν σας:

Ἀλκοὸλ 90 βαθμῶν	100 γραμ.
Βάμμα ἰριδος	75 »
Τριανταφυλλόνερο	75 »

Κι' ἕνα ἀλκαλικὸ ὑγρό, γιὰ ὀξινο σάλιο:

Ὕδωρ ἀπεσταγμένον	1000 γραμ.
Ἀνθρακικὴ μαγνησία	20 »
Σόδα	20 »
Ἐσάνς μέντας	1-2 σταγ.

Κι' ἕνα ὀξιο, κατάλληλο γιὰ περιπτώσεις ἀλκαλικοῦ σάλιου:

Ὕδωρ ἀπεσταγμένον	500 γραμ.
Φαινικὸν ὀξὺ	40 »

Ἐσάνς μέντας μερικὲς σταγόνες.

Θὰ συνεχίσωμε ἄλλοτε, μ' ἄλλες συνταγὲς γιὰ τὰ δόντια.

Τὸ πλαίσιο τῆς ὁμορφιᾶς σας

Τὰ καθίσματα ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ τὴ γυναικεία χάρι. Ἂν μιὰ λεπτὴ κι' εὐλύγιστη γυναῖκα φαίνεται γοητευτική, ὅταν βυθίζεται γωχελικὰ σὲ μιὰ βαθειὰ καὶ χαμηλὴ πολυθρόνα, ἡ σωματώδης πρέπει νὰ προτιμᾷ μάλον καθίσματα ψηλὰ κι' ὄχι πολὺ μαλακά, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ σηκώνεται δίχως καταφανῆ προσπάθεια.

Οἱ μικρὲς κι' ἐλαφρὲς καρεκλίτσες ταιριάζουν στὶς νέες κοπέλλες, ποὺ δὲν ἔχουν φόβο νὰ τὶς σπάσουνε μὲ τὸ βάρος τους.

Τὰ χαρτιὰ τῆς ταπετσαρίας κι' οἱ κουρτίνες πρέπει νάχουν χρώματα διαλεγμένα μὲ προσοχὴ καὶ ταιριασμένα μὲ τὰ μάτια, τὸ δέρμα, τὰ μαλλιὰ τῆς οἰκοδέσποινας. Οἱ ξανθὲς χρειάζονται γύρω τους ἕνα χρῶμα μπλὲ τυρκουάζ, οἱ μελαχροινὲς πορτοκαλί, οἱ καστανὲς μωβ, οἱ κοκκινομάλλες πράσινο. Ὑπάρχουν ὡστόσο κι' ἄλλα κατάλληλα χρώματα, ἐκτὸς ἀπ' αὐτά, ποὺ μπορεῖ νὰ τὰ διαλέξῃ κάθε γυναίκα μόνη της, κάνοντας διάφορες δοκιμές.

Ὁ κατάλληλος φωτισμὸς συμπληρώνει τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ χρώματος.

Ἀκόμα καὶ τὰ πολὺ νεανικὰ πρόσωπα δὲν κολακεύονται ἀπὸ ἕνα δυνατὸ καὶ «σκληρὸ» φῶς, ἰδίως τεχνητό. Τὰ στόρ, οἱ κουρτίνες, τὰ ρὸζ ἢ πορτοκαλιὰ ἀμπαζοὺρ, ἐλαττώνουν τὴν ἔντασι τοῦ φωτὸς καὶ δίνουν μιὰ ὄψι δροσερὴ καὶ νεανικὴ στὰ κάπως μαραμένα χαρακτηριστικά. Τὸ ἴδιο ἐπιτυγχάνεται μὲ τὸν λεγόμενο «κρυφὸ» φωτισμό.

Μὰ κι' οἱ διαστάσεις τοῦ σαλονιοῦ πρέπει νάναι ἀνάλογες μὲ τῆς οἰκοδέσποινας. Μιὰ λεπτοκαμωμένη σιλουέτα χάνεται κυριολεκτικὰ μέσα σ' ἕνα δωμάτιο ἀπέραντο, ἐνῶ μιὰ γυναίκα σωματώδης φαίνεται σάν... γίγας σὲ μιὰ μικρὴ καμαρούλα! Οἱ κουρτίνες, οἱ καθρέφτες, ἡ τοποθέτησι τῶν ἐπίπλων μπορεῖ νὰ κάνουν νὰ φαίνεται τὸ δωμάτιο μεγαλύτερο ἢ μικρότερο ἀπ' τὸ πραγματικό.

Πῶς γίνονται πιὸ ἀνθεκτικὰ τὰ πιατικά

Τὰ διάφορα πιατικὰ γίνονται πιὸ ἀνθεκτικὰ ἂν, ὅταν εἶναι καινούργια ἀκόμη, τὰ βάλουμε νὰ σιγοβράσουν ἐπὶ μισὴ ὥρα μέσα σὲ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχομε προσθέσει δυὸ κουταλιὲς φοῦχτες στάχτη. Ὕστερα ἀφίνομε ὥστε νὰ κρυώσουν μέσα στὸ ἴδιο ὑγρό, τὰ ξεπλένομε μὲ κρῦο νερὸ καὶ τὰ σκουπίζομε.

Καλοὶ τρόποι

Ἡ οἰκοδέσποινα ὀφείλει νὰ μαντεύῃ καὶ νὰ προλαμβαίνῃ κάθε ἐπιθυμία τοῦ ἐπισκέπτου της. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τρώῃ, οὔτε ν' ἀσχολῆται μὲ τὸ νοικοκυριό της, μπροστὰ στὸν. Ὅταν φεύγῃ, τὸν συνοδεύει ὡς τὴν ἐξώπορτα. πόρτα τοῦ σαλονιοῦ — ὄχι ὡς τὴν ἐξώπορτα.

Δὲν ἐπιτρέπεται στὸν ἐπισκέπτη νὰ παίρνῃ μαζί του μικρὰ παιδιὰ ἢ ζῶα, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ πολὺ μεγάλη οἰκειότητα μ' ἐκείνους ποὺ ἐπισκέπτεται.

Ἂν δὲν σᾶς ἀνταποδώσουν τὴν ἐπίσκεψι σας, ἀποφύγετε νὰ κάμετε ἄλλες, γιατί μπορεῖ νάσαστε ἀνεπιθύμητη. Ὡστόσο, σ' ὡρισμένες περιπτώσεις — π.χ. μεταξὺ φίλων ἢ στενῶν συγγενῶν — δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ αὐτὴ ἡ ἀνταπόδοσι.

Ἕνας προστάτης δὲν ἔχει ὑποχρέωσι ν' ἀνταποδώσῃ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ προστατευομένου του. Ἂν ὅμως τὸ κάμῃ, θὰ δείξῃ ἔτσι ἐξαιρετικὴ εὐγένεια καὶ λεπτότητα.

Τὸ γράμμα

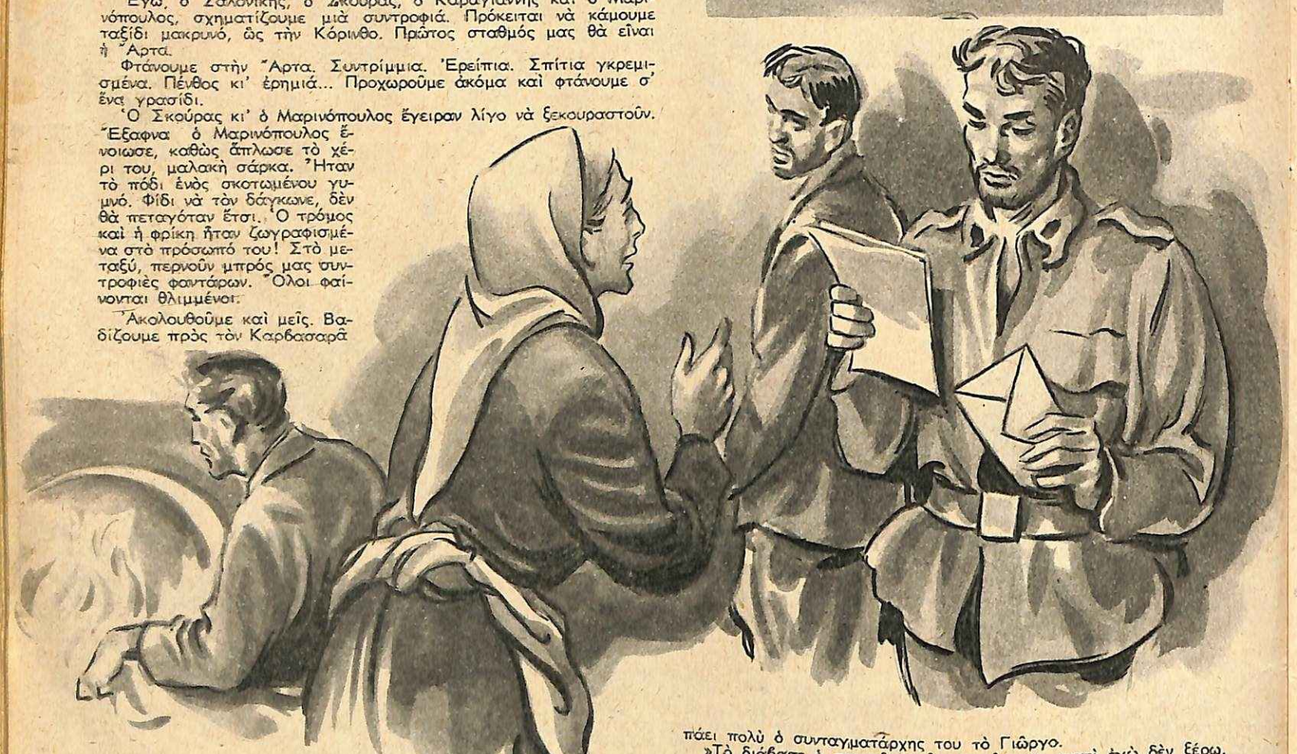

Ὁ πόλεμος μὲ τὴν Ἰταλία τελείωσε. Οἱ Γερμανοί, μὲ τὰ θωρακισμένα τμήματά τους, ἔφτασαν στὰ νῶτα μας. Ἀπὸ τὶς 16 Ἀπριλίου, ὑποχωροῦμε μὲ ταχὺ ρυθμό. Στὶς 20 κάνουμε Πάσχα στὴν Κονίσπολι καὶ στὶς 27, κατάκοποι, ἀλλὰ μὲ ὅλα τὰ κτήνη καὶ τὰ ὑλικά μας, φτάνουμε στὴ Νικόπολι. Ξεκουραζόμαστε τὸ βράδυ καὶ τὸ πρωῒ στὶς 28, μεταφέρουμε τὸν ὁπλισμό μας καὶ τὰ πυρομαχικά μας στὴν Πρέβεζα.

Στὶς 29 διαλύεται τὸ τάγμα μας καὶ καθένας παίρνει τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Θλῖψη μεγάλη κατέχει τὴν ψυχή μας. Ἀφίνουμε μέπόνο ὅ,τι μὲ τόσο αἷμα ἀποχτήσαμε. Νοιώθουμε ὅμως καὶ κάποια χαρά, γιατί θὰ γυρίζαμε στοὺς δικούς μας.

Ἐγώ, ὁ Σαλονίκης, ὁ Σκούρας, ὁ Καραγιάννης καὶ ὁ Μαρινόπουλος, σχηματίζουμε μιὰ συντροφιά. Πρόκειται νὰ κάμουμε ταξίδι μακρυνό, ὡς τὴν Κόρινθο. Πρῶτος σταθμός μας θὰ εἶναι ἡ Ἄρτα.

Φτάνουμε στὴν Ἄρτα. Συντρίμμια. Ἐρείπια. Σπίτια γκρεμισμένα. Πένθος κι' ἐρημιά... Προχωροῦμε ἀκόμα καὶ φτάνουμε σ' ἕνα γρασίδι.

Ὁ Σκούρας κι' ὁ Μαρινόπουλος ἔγειραν λίγο νὰ ξεκουραστοῦν. Ἔξαφνα ὁ Μαρινόπουλος ἔνοιωσε, καθὼς ἅπλωσε τὸ χέρι του, μαλακὴ σάρκα. Ἦταν τὸ πόδι ἑνὸς σκοτωμένου γυμνό. Φίδι νὰ τὸν δάγκωνε, δὲν θὰ πεταγόταν ἔτσι. Ὁ τρόμος καὶ ἡ φρίκη ἦταν ζωγραφισμένα στὸ πρόσωπό του! Στὸ μεταξύ, περνοῦν μπρός μας συντροφιὲς φαντάρων. Ὅλοι φαίνονται θλιμμένοι.

Ἀκολουθοῦμε καὶ μεῖς. Βαδίζουμε πρὸς τὸν Καρβασαρᾶ

Πρὶν τὸ διαβάσω μεγαλοφώνως ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ περιεχόμενο...

Τὰ στομάχια μας ἀδειανά. Μοιράζουμε καὶ τὴν τελευταία γαλέττα. Μά, πρὶν βραδυάσῃ, πεινᾶμε καὶ πάλι. Γίνεται συμβούλιο. Τί θὰ κάμουμε; Πῶς θὰ τὰ βολέψουμε;

— Θὰ ἐκποιήσουμε τὴν περιουσία μας, λέγει ὁ Σαλονίκης, ποὺ σὰν μπακάλης ἤξερε καλὰ τὸ ἐμπόριο. Τί μὲ κυττᾶτε; Ἔχουμε κινητὴ κι' ἀκίνητη περιουσία! Τὰ ζῶα μας, κουβέρτες, τ' ἀντίσκηνα, τὶς καραβάνες μας. Λοιπόν, στὸ πρῶτο χωριὸ ποὺ θὰ βροῦμε, θὰ κάμουμε ἐμπόριο. Θὰ δώσουμε ἕνα ζῶο καὶ θὰ προμηθευτοῦμε ψωμί, τυρί, ἐλιές, τρόφιμα τέλος πάντων. Ἐμπρός μας, σὲ ἀπόστασι πενῆντα μέτρων, διακρίνουμε μία ἡλικιωμένη γυναίκα καὶ μπρὸς ἀπ' αὐτὴ ἕνα ζῶο φορτωμένο φρύγανα.

Ὁ Σαλονίκης τὴν πλησιάζει.

— Καλησπέρα, θειά.

— Καλησπέρα, παιδί μ'.

— Γιὰ ποῦ, θειά;

— Γιὰ τὸ χωριό μου, παιδί μ'.

— Εἶναι μακρυά, θειά;

— Ὄχι, παιδί μ', κανένα τέταρτο τσ' ὥρας.

— Θὰ μᾶς τὸ δείξῃς, θεία μου. Θέλουμε νὰ περάσουμε τὴ βραδυά μας ἐκεῖ καὶ νὰ φύγουμε τὴν ἄλλη μέρα. Εἴμαστε στρατιῶτες. Γυρνᾶμε ἀπ' τὴν Ἀλβανία. Πᾶμε στὰ σπίτια μας.

Ἡ ἡλικιωμένη γυναίκα στάθηκε ἀπότομα. Γύρισε στὸ Σαλονίκη, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι δυνατὰ καὶ τὸν ρώτησε μ' ἀνέκφραστη ἀγωνία:

— Κι' ὁ Γιῶργος, παιδάκι μ', κι' ὁ Γιῶργος, ὁ δικός μου ἔρχεται; Εἶναι στὸ δρόμο; Ἔχω τρεῖς μῆνες νὰ πάρω γράμμα του. Ὁ Γιῶργος μου ἦταν στὸ 3)40, στὸ Εὐζωνικό. Λεβέντης ἴσα με κεῖ πάνω. Τὸν καμάρωνε ὅλο τὸ χωριὸ καὶ πιὸ πολὺ ἐγὼ ἡ μάννα του. Ὡς τρεῖς μῆνες πρίν, μοῦγραφε ταχτικά. Τάχω ὅλα του τὰ γράμματα. Νὰ ἰδῆς, γυιέ μου, πῶς ἀλώνισε τσ' Ἰταλοὺς στοὺ Δέλβινου! Καὶ τώρα γιατί δὲν μ' γράφ' τοὺ παιδί μ'; Τρεῖς μῆνες πρίν, πήραμε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ συνταγματάρχη του. Τὸν ἀγαπάει πολὺ ὁ συνταγματάρχης του τὸ Γιῶργο.

»Τὸ διάβασε ὁ παππᾶς τοῦ χωριοῦ μας, γιατὶ ἐγὼ δὲν ξέρω, παιδάκι μ' γράμματα. Ἔλεγε, λοιπόν, στὸ γράμμα ὁ συνταγματάρχης πὼς ὁ Γιῶργος ἀντραγάθησε. Τὸν προβίβασε δεκανέα καὶ τοῦδωσε καὶ τὸ παράσημο. Ὕστερα ἀπ' τὸ γράμμα αὐτό, δὲ λάβαμε ἄλλο. Τί λὲς καὶ σύ, παιδάκι μ'; Νἄπαθε τίποτε ὁ Γιῶργος μου; Πῶ, πῶ, τί θὰ γίνω ἡ μαύρη! Ἄντρα δὲν ἔχω. Νὰ χάσω καὶ τὸ μονάκριβό μου παιδί; Τί τὴ θέλω τέτοια ζωή; Γιὰ πές μου, παιδάκι μ', μήπως ἐκεῖ πάνω στὴν ἔρμη τὴν Ἀλβανία, εἶδες τὸ Γιῶργο μου;

Ἦταν ἐξαλλη ἡ ἄμοιρη γυναίκα. Χειρονομοῦσε καὶ τὰ μάτια της εἶχαν μεγαλώσει, σὰν νὰ ζητοῦσανε νὰ μποῦν στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς τοῦ στρατιώτη ποὺ ἐρχότανε ἀπὸ τὴν Ἀλβανία, ὅπου εἶχε πολεμήσει κι' ὁ γυιός της.

Ὁ Σαλονίκης τὴ λυπήθηκε. Ἐνοιωσε τὸν πόνο της. Εἶχε μάννα κι' αὐτός, ποὺ τὸν περίμενε.

Δὲν ἔλεγε ποτὲ του ψέμματα ὁ Σαλονίκης. Μὰ μπρὸς στὸν πόνο τῆς μάννας, ποὺ λαχταροῦσε νὰ ἰδῇ τὸ παιδί της, σκέφθηκε πὼς ἕνα ἀθῶο ψέμμα, καλὸ θὰ ἔκανε.

— Λοιπόν, θειά, μὴν ἀνησυχῇς, τῆς ἀπάντησε. Τὸ Γιῶργο δὲν τὸν γνώρισα προσωπικά. Μὰ τὸ 3)40 ἦταν κοντὰ στὸ δικό μας τὸ Σύνταγμα. Ξεκίνησε κι' αὐτὸ κι' ἔρχεται ἀπὸ ἄλλο δρόμο. Σὲ λίγες μέρες, θἄρθῃ κι' ὁ Γιῶργος ὁ δικό σου. Μὴν ἀνησυχῇς καθόλου γι' αὐτό.

Ἡ ἡλικιωμένη γυναίκα συνῆρθε. Μιὰ ἀχτίδα χαρᾶς φώτισε τὸ πρόσωπό της.

— Τὴν εὐχή μου νὰ ἔχῃς, παιδάκι μου! Γρήγορα νὰ σὲ ἰδῇ καὶ σένα ἡ μανούλα σου! ξεφώνισε.

Ἔτσι, μπρὸς τὸ ζῶο φορτωμένο, πίσω ἡ ἡλικιωμένη γυναίκα, ἡ μάνα τοῦ Γιώργου, κι' ὁ Σαλονίκης καὶ πιὸ πίσω ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, μπήκαμε στὸ χωριό.

Εἶχε πέσει πιὰ τὸ σκοτάδι. Φτάσαμε σ' ἕνα μαντρωμένο σπίτι. Ἦταν τὸ σπίτι τῆς γυναίκας. Μὲ μιὰ σβελτάδα ἀφάνταστη, ξεφόρτωσε τὸ ζῶο της, τὸ ξεσαμάρωσε καὶ τὸ ἔβαλε στὸ παχνί του.

Μὲ φτερὰ στὰ πόδια καὶ στὰ χέρια, φτερὰ ποὺ τῆς τάδωσε ἡ ἐλπίδα τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Γιώργου, μπῆκε στὸ σπίτι της, ἄναψε τὸ λυχνάρι, ἄναψε τὴ φωτιὰ καὶ μᾶς κάλεσε νὰ πάρουμε θέσι γύρω ἀπὸ τὸ τζάκι. Εὐλογία Θεοῦ!

Στὴ φλόγα ποὔβγαζαν τὰ φρύγανα, κυτᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Χλωμὰ τὰ πρόσωπά μας. Γένεια ἔχουν φυτρώσει πυκνά. Ρυτίδες γύρω ἀπὸ τὰ μάτια. Μαλλιὰ ἄπλυτα κι' ἀχτένιστα. Ροῦχα τσαλακωμένα. Ἄρβυλα τρύπια!...

Στὸ μεταξύ, ἡ μάννα τοῦ Γιώργου, ἡ θειὰ Κρυστάλλω, ἔφερε τὸ τηγάνι, μὲ βούτυρο μέσα, καὶ τὸ ἔβαλε πάνω στὴ φωτιά.

— Κράτα, γυιέ μου, τὸ τηγάνι, εἶπε στὸν Καραγιάννη, ποὺ καθόταν πιὸ κοντά της. Κράτα νὰ φέρω τ' αὐγά.

Σὲ λίγο, γύρισε μὲ 8-10 αὐγά. Ἔσπαζε τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο καὶ τὰ ἔρριχνε μέσα σὲ μιὰ γαβάθα. Ὕστερα πῆρε ἕνα πηροῦνι καὶ τὰ χτύπησε κι' ἀφοῦ φούσκωσαν, τὰ ἔρριξε στὸ τηγάνι. Ἕνα τσίρισμα ἀκούσθηκε, σὰν βροχὴ γρήγορη καὶ ἀπότομη. Ἡ ὁμελέττα ἄρχισε νὰ ψήνεται. Κι' ἡ δική μας ὄρεξι θέριευε.

— Νὰ μὲ συμπαθᾶτε, παιδιά μου. Δὲν εἶχα τίποτ' ἄλλο πρόχειρο νὰ σᾶς ἑτοιμάσω, μᾶς εἶπε ἡ χωριάτισσα. Ἂν ἤτανε μέρα, θἄσφαζα ἕνα-δυὸ κοτόπουλα καὶ θὰ σᾶς ἔφτιανα καμμιὰ πήττα. Τώρα θὰ περάσετε ὅπως-ὅπως.

— Δὲν ἤτανε ἀνάγκη, θειά, ἀπάντησε ὁ Μαρινόπουλος. Ἀρκετὸ βάρος θὰ σοῦ δώσουμε ἐμεῖς καὶ τὰ ζῶα μας, ξενυχτῶντας ἀπόψε στὸ σπιτικό σου. Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ σὲ βάλουμε σὲ κόπο.

Ἡ γυναίκα ἔφερε ἕνα καρβέλι μαῦρο ψωμί, τυλιγμένο σ' ἕνα τραπεζομάντηλο ὁλόλευκο.

Ὁ Σαλονίκης, μὲ τὸ σουγιᾶ του, ἔκοψε φέτες καὶ μοίρασε σ' ὅλους.

Ἀρχίσαμε νὰ τρῶμε. Νοστιμώτερο φαγητὸ δὲν θυμάμαι νὰ ἔφαγα ποτέ. Μιὰ κανάτα μὲ νερό, γύριζε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα. Σὲ διάστημα δέκα λεπτῶν, ἡ ὁμελέττα εἶχε ἐξαφανισθῇ, τὸ καρβέλι ἐπίσης καὶ ἡ κανάτα εἶχε ἀδειάσει.

Ἡ θειὰ Κρυστάλλω, ποὺ παρακολουθοῦσε στοργικὰ τὴ βουλιμία μας, ἀνανέωσε τὰ ἐφόδια.

Ἕνα πήλινο πιάτο μὲ τυρὶ φέτα καὶ ἕνα ἄλλο καρβέλι, διαδέχθηκαν τὴν ὁμελέττα. Τὸ συμπόσιό μας τελείωσε.

— Πρὶν πέσετε νὰ κοιμηθῆτε, μᾶς λέει ἡ θειὰ Κρυστάλλω, θὰ σᾶς φέρω τὸ γράμμα τοῦ συνταγματάρχη γιὰ τὸ Γιῶργο μου, νὰ μ' τὸ διαβάστε.

Μὲ πραγματικὴ εὐλάβεια πῆρε ἀπὸ μιὰ κασσέλα καὶ μᾶς ἔφερε τὸ γράμμα. Ἦταν μέσα σὲ φάκελλο, ποὺ ἔφερε ἔντυπο τὸν ἀριθμὸ 3)40 Σύνταγμα Εὐζώνων.

Τὸ ἄνοιξα. Ἦταν δακτυλογραφημένο. Πρὶν τὸ διαβάσω μεγαλοφώνως, ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ περιεχόμενο.

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἔγραφε:

«3)40 Σύνταγμα Εὐζώνων
Διοικητὴς

»Κυρία Μαυρογιώργου,

»Μὲ μεγάλη μου θλῖψι, ἀλλὰ καὶ μεγάλη ὑπερηφάνεια, σᾶς ἀναγγέλλω, ὅτι ὁ υἱός σας Γεώργιος Μαυρογιώργος, ἔπεσεν ἔνδοξος ὑπὲρ πατρίδος. Πρῶτος, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀνδρῶν τῆς ὁμάδος του, ἔφθασε στὰ χαρακώματα τοῦ ἐχθροῦ. Ἐκεῖ, σὲ ἀγῶνα σῶμα μὲ σῶμα, ἀφοῦ ἔτρεψε σὲ φυγὴ τοὺς Ἰταλούς, δέχθηκε μιὰ ριπὴ πολυβόλου στὸ στῆθος. Μὲ τὸ σῶμα του καὶ τὸ αἷμα του, καθαγίασε τὴ σκλαβωμένη μας Βόρειο Ἤπειρο. Μὴ κλάψετε. Ἔπεσε σὰν ἥρωας. Τὸν προβίβασαν στὸ βαθμὸ τοῦ δεκανέως καὶ τὸν πρότειναν διὰ τὸν πολεμικὸν Σταυρόν. Γιὰ μᾶς δὲν ἀπέθανε ὁ υἱός σας. Ζῇ μέσα στὰς καρδίας μας καὶ χρησιμεύει, ὡς τὸ ὡραιότερο παράδειγμα χρησιμοῦ διὰ τὴν Πατρίδα. Σᾶς συγχαίρω.

»Μὲ ἐξαιρετικὴ τιμὴ
Ὁ διοικητὴς του
Γ. Μ.
Συν)χης

Σ. Δ. 18-1-41».

Πάγωσα. Πῶς νὰ διαβάσω τὸ γράμμα στὴ δυστυχισμένη γυναίκα; Ἕνα γυιὸ εἶχε. Ἦταν τὸ μόνο στήριγμά της. Ἦταν ἡ μόνη της ἐλπίδα. Τὸν περίμενε μὲ τὴ λαχτάρα τῆς μάννας, ποὺ δὲν ἔχει ἄντρα. Μὲ τὴ λαχτάρα τῆς μάννας, ποὺ τόσο ὑπέφερε γιὰ νὰ μεγαλώσῃ καὶ ἀναθρέψῃ τὸ παιδί της.

Τί νὰ κάμω; Νὰ τῆς διαβάσω τὸ γράμμα, ὅπως ἦταν γραμμένο; «Ὄχι, εἶπα μέσα μου. Δὲν ἀντέχω νὰ ἰδῶ τὴ σκηνή, ποὺ θὰ ἐπακολουθήσῃ: Σπαραχτικὲς κραυγές, κλάμματα, χτυπήματα... Ὄχι δὲν γίνεται. Πρέπει νὰ πῶ ψέμματα... Γιατί νὰ πληγώσω ἐγὼ τὴν καρδιὰ τῆς μάνας, ποὺ ζοῦσε μὲ τὴν ἀπαντοχὴ νὰ δῇ τὸ γυιό της;... Εὐλογημένο τὸ ψέμμα!...».

Ξερόδηξα κι' ἄρχισα:

«Κυρία Μαυρογιώργου.

»Εὐχαρίστως σᾶς ἀναγγέλλω, ὅτι ὁ γυιός σας Γιῶργος ἠνδραγάθησεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Τὸν προήγαγον εἰς δεκανέα καὶ τὸν ἐπρότεινα διὰ τὸν Πολεμικὸν Σταυρόν.

»Τὰ θερμά μου συγχαρητήρια. Τοιοῦτοι στρατιῶται τιμοῦν τὴν Πατρίδα καὶ μᾶς καθιστοῦν ὑπερηφάνους.

»Μὲ ἐξαιρετικὴ τιμὴ
»Ὁ διοικητὴς του Γ. Μ., συν)χης».

Ὄρθια ἡ θειὰ Κρυστάλλω ἄκουσε τὸ γράμμα.

Τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ ἱκανοποίησι γιὰ τὰ κατορθώματα τοῦ γυιοῦ της, γιὰ τὸν προβιβασμό, γιὰ τὸ «παράσημο». Ἦταν πραγματικὰ περήφανη γιὰ τὸ γυιό της. Ἀλλὰ ἡ ὑπερηφάνειά της γρήγορα παραχώρησε τὴ θέσι της στὸ μητρικὸ φίλτρο.

— Τί καλὰ ποὺ θἄταν νὰ τοὔδινε καὶ ψύχα ἄδεια νἀρθῇ νὰ τὸν καμαρώσω κι' ἐγώ, γυιέ μου, εἶπε.

— Μὴν ἀνησυχῇς, θειὰ Κρυστάλλω, τῆς εἶπα, προσπαθῶντας νὰ κρατήσω τὴ συγκίνησί μου. Ὅπου νἄναι, θὰ ἔρθῃ ὁ γυιός σου καὶ θὰ τὸν καμαρώσῃς.

Τῆς ἐπέστρεψα τὸ γράμμα. Τὸ δίπλωσε μ' εὐλάβεια καὶ τὸ τοποθέτησε στὸ εἰκονοστάσι, κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἅη-Γιώργη. Μιὰ καντήλα ἔκαιγε μπροστὰ στὴν εἰκόνα. Σταυροκοπήθηκε ἡ θειὰ Κρυστάλλω. Σταυροκοπήθηκα κι' ἐγώ, ζητῶντας συχώρεσι ἀπὸ τὸ Θεό, γιὰ τὸ ψέμμα ποὺ εἶπα.

Μὲ σβελτάδα κοριτσιοῦ, ἡ θειὰ Κρυστάλλω μᾶς ἑτοιμασε νὰ κοιμηθοῦμε. Πέσαμε σὰν ξεροὶ ἀπ' τὴν κούρασι.

Ἡ τύψι γιὰ τὸ ψέμμα, ποὺ εἶπα, τὸ δράμα τῆς γυναίκας αὐτῆς, ποὺ μόνον ἐγὼ κι' ὁ παππᾶς τοῦ χωριοῦ ξέραμε, μὲ κρατοῦσαν ἄγρυπνο.

Ἐπὶ τέλους, τὰ μάτια μου κλείσανε. Κι' ἀποκοιμήθηκα, ψιθυρίζοντας:

— Δυστυχισμένη Ἑλληνίδα μάννα!... Δὲν εἶσαι ἡ μόνη...

ΜΠ.

1 Οἱ δυὸ Παριζιάνοι βασιλεῖς τῆς μόδας, ὁ Ντιὸρ (ἀριστερά) τῆς γυναικείας καὶ ὁ Ντυμπουὰ (δεξιά) τῆς ἀνδρικῆς, εἶναι ἀχώριστοι φίλοι, συναντῶνται συχνὰ καὶ τὰ πίνουν μαζί. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνδρες μὲ μόνα ἐφόδια ἕνα ψαλλίδι καὶ γόνιμη φαντασία δημιούργησαν τεράστιες περιουσίες!

2 Ἡ Μαίρη Μάϋς Νιὼτερς, ἕνα ὡραιότατο μαννεκέν, ποὺ ἦρε μέρος στὴν τελευταία ἐκλογὴ τῆς «Μὶς Κόσμος» ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Πολιτείας τοῦ Τέξας, φημίζεται γιὰ τὴν κομψότητά της. Πρὸ ἡμερῶν κυκλοφόρησε στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὀρλεάνης φορῶντας ἕνα φόρεμα ἀπὸ χρυσάφι 24 καρατίων, ἀξίας ἄνω τῶν 5.000 δολλαρίων. Ἡ ἀστυνομία θεώρησε σκόπιμο νὰ τῆς δώσῃ γιὰ συνοδὸ ἕναν ἀστυφύλακα, ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε παντοῦ σὰν σκιά της.

3 Ἐνῶ ἄλλοι γυμνάζουν ζῶα, ἡ Ἐλβετίδα στάρλετ Σιλβάνα καὶ ὁ ἀρραβωνιαστικός της Ζεράρ Καγκὰν ἀσχολοῦνται μὲ μιὰ ἄλλη πιὸ πρωτότυπη, πιὸ ποιητική, ἀλλὰ καὶ πιὸ δύσκολη δουλειά: Γυμνάζουν πεταλοῦδες! Στὴ φωτογραφία μας, ποὺ πάρθηκε μὲ μεγεθυντικὸ φακό, ὁ «Μωρίς», ἡ πρώτη πεταλοῦδα ποὺ γύμνασαν, δείχνει πῶς τοῦ ἀρέσει τὸ συμπεπυκνωμένο γάλα, ποὺ τοῦ δίνουν μὲ εἰδικὸ «μπιμπερὸν-σταγονόμετρο». Ἄνω δεξιά, οἱ πεταλοῦδες περνοῦν μέσα ἀπὸ τρεῖς συνεχόμενους κρίκους ποὺ κρατᾶ ἡ Σιλβάνα.

4 Τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ μοτέρ, σχεδὸν ἀόρατο μὲ γυμνὸ μάτι, εἶναι ὁ μικρότερος κινητήρας ποὺ ὑπάρχει σήμερα στὸν κόσμο. Ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικὸς Γουίλτερ Γουίλλιαμ Ἀντερσον ποὺ ἀγωνίστηκε ἐπὶ χρόνια γιὰ νὰ τὸν κατασκευάσῃ, βασανίζεται τώρα ἀπὸ μιὰ ἀπορία: σὲ τί θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν κινητήρα του!

ΔΡΑΜΑΤΑ ΜΕ ΣΟΥΡΝΤΙΝΑ

Ο ἐφιάλτης ΤΟΥ ΡΟΜΑΝΤΖΟΥ...

Ὅταν ἡ σκέψη του κουραζότανε, ἔκανε τότε αἰσθητὴ τὴν παρουσία της ἡ Φανὴ μ' ἕνα φλυτζάνι τσάϊ..

Ὁ Ἄλκης Μαλένης ἦταν ἕνας συγγραφέας μὲ ἀξία, μὲ φήμη καὶ μὲ πολλὲς θαυμάστριες. Ἀνάμεσά τους, ἡ πιὸ φανατική, ἡ πιὸ πιστή, ἦτανε χωρὶς ἄλλο ἡ γυναίκα του. Αὐτὴ παρακολουθοῦσε ὅ,τι ἔγραφε μὲ λαχτάρα, μὲ δίψα — καὶ μὲ καμάρι: Ἐκεῖνος ποὺ τἄγραφε ὅλ' αὐτά, ὁ ἀγαπημένος τοῦ κοινοῦ, ὁ λατρευτὸς τῶν γυναικῶν, ἦταν ὁ ἄντρας της!

Πόσες φορές, τὶς νύχτες, ὅταν ὁ συγγραφέας, κλεισμένος μέσ' στὸ γραφεῖο του, πνιγμένος μέσα στοὺς πυκνοὺς καπνοὺς τῶν τσιγάρων, ἔγραφε ὧρες ὁλόκληρες, ἡ Φανὴ ἄνοιγε σιγὰ - σιγά, διακριτικά, τὴν πόρτα, καὶ γλυστροῦσε ὅμοια μὲ σκιὰ μέσα στὸ δωμάτιο, πιὸ πολὺ φάντασμα καὶ πιὸ λίγο γυναίκα... Χωνότανε σὲ μιὰ βαθειὰ πολυθρόνα, κι' ἄρχιζε νὰ διαβάζῃ ἄπληστα τὰ χειρόγραφα, ποὺ ἔγραφε ὁ ἄντρας της. Πόσες φορὲς στὶς συγκινητικὲς σελίδες ἕνα δάκρυ εἶχε σταλάξει ἀπάνω στὸ χαρτὶ καὶ εἶχε ξεθωριάσει τὸ μελάνι. Κάπου - κάπου πάλι, ἡ Φανὴ ἔβγαινε γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ ἕναν καφὲ ἢ λίγο γλυκό, ποὺ τ' ἀκουμποῦσε στὸ γραφεῖο, διακριτικὰ πάντα, σιωπηλή, κρατῶντας καὶ τὴν ἀναπνοή της ἀκόμα πολλὲς φορές, ἀπὸ φόβο μὴν τοῦ διακόψῃ τὴν ἔμπνευσι. Κι' ὕστερα, ὅταν σὲ ὧρες τὰ δάχτυλα τοῦ συγγραφέα μουδιαζαν ἀπὸ τὸ γράψιμο κι' ἡ σκέψη του κουραζότανε, ἔκανε τότε μόνο αἰσθητὴ τὴν παρουσία της ἡ Φανή, μ' ἕνα φλυτζάνι τσάϊ, μ' ἕνα φιλὶ στὸ φλογισμένο του μέτωπο καὶ λίγα γλυκόλογα:

—"Ελα, ἀγάπη μου, ἄσκετὰ γι' ἀπόψε... Ξεκουράσου τώρα, ἀκριβέ μου...

Πόσο τὸν ἀγαποῦσε τὸν ἄντρα της ἡ Φανή! Ἀλλά, κι' αὐτόν, πόσο τὸν ἀγαποῦσαν οἱ γυναῖκες! Γι' αὐτὲς ἔγραφε, αὐτὲς συγκινοῦσε, κι' αὐτὲς στερεώνανε τὴ φήμη του. Τὶς δικές τους ψυχὲς ἐξέταζε στὰ βιβλία του, τοὺς δικούς τους πόνους καὶ τὰ δικά τους δράματα ἀπασχολούσανε τὶς σελίδες του. Σὰν ἐπιτήδειος ἀνατόμος, μὲ νιστέρι στὰ χέρια του τὴν πέννα, χειρουργοῦσε στὰ βάθη τῆς γυναικείας εὐαισθησίας... Καὶ οἱ γυναῖκες, ἐνθουσιασμένες ἀπὸ τὰ βιβλία του γράφανε συχνὰ στὸν ἀγαπημένο τους συγγραφέα γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσουνε τὸν θαυμασμό τους, πού, καμμιὰ φορὰ ἔφτανε τὰ ὅρια ἑνὸς συγκρατημένου ἔρωτος... Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ γράμματα ὁ Ἄλκης τὰ διάβαζε μαζὶ μὲ τὴ Φανή, καὶ πολλὲς φορές, ὅταν ὁ Ἄλκης ἦταν ἀπασχολημένος, τὰ διάβαζε ἡ Φανὴ μονάχη της, καί, ἀντὶ νὰ ζηλεύῃ, καμάρωνε: Ὁ ἄντρας αὐτὸς ποὺ τὸν ἀγάπαγαν ὅλες οἱ γυναῖκες, ποὺ τὸν ἐρωτά του διεκδικοῦσανε μὲ τόση μανία, ἦτανε δικός της... Δικός της!

*

Τὸν τελευταῖο καιρὸ ὅμως, ἡ Φανή, μὲ τὴ διαίσθησι τῆς ἐρωτευμένης γυναίκας, ἔνοιωσε ὅτι ὁ ἀγαπημένος της ἄρχιζε σιγὰ - σιγὰ νὰ χάνεται γι' αὐτήν... Κάτι ἀνεξήγητες ἀφηρημάδες του τὴν ὥρα πού γραφε, κάτι ἀδικαιολόγητα νεῦρα, κάτι περίεργες μελαγχολίες, δείχνανε καθαρὰ μιὰ ψυχική του ἀνησυχία ποὺ δὲ μποροῦσε νἄναι ἄλλο ἀπὸ ἔρωτα. Μά, ναί, δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία: Ὁ Ἄλκης ἀγαποῦσε μιὰν ἄλλη! Αὐτὸ γραφότανε ὁλοκάθαρα στὰ μάτια του, φαινότανε στὸ φέρσιμό του...

Δὲν μίλησε ἡ φτωχειὰ γυναίκα. Διακριτικὴ κι' εὐγενικιὰ ὅπως πάντα, ἐφιλοσόφησε μελαγχολικά: Μοιραῖο ἦταν ἕνας τόσο σπουδαῖος καὶ πολυαγαπημένος ἄντρας νὰ μὴν κρατηθῇ ἐπ' ἄπειρον ἀπὸ μιὰν ἀσήμαντη γυναικούλα, ποὺ συνέβη κάποτε νὰ παντρευτῇ... Τέτοιοι δεσμοὶ συζυγικοὶ δὲ διαρκοῦν ἐφ' ὅρου ζωῆς... Ἦτανε φυσικὸ νὰ παραχωρήσῃ κάποτε τὴ θέσι της σὲ μιὰν ἄλλη...

Ναί, μὰ αὐτὴ πῶς θὰ ζοῦσε χωρὶς αὐτόν, χωρὶς τὴν ἀγάπη του;... Κάτι σὰν ἴλιγγος τὴν ἔπιασε!... Καὶ μιὰ πικρὴ σκέψι γύριζε καὶ ξαναγύριζε μέσα στὸ μυαλό της, μέσα στὴν καρδιά της: Χωρὶς ἐκεῖνον, δὲν θὰ ζοῦσε, δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ...

*

Ὁ Ἄλκης εἶχε ἀρχίσει τὸ καινούργιο του μυθιστόρημα. Μέρα καὶ νύχτα ἔγραφε ἀκούραστος, γεμάτος πάθος! Ἡ δουλειὰ προχωροῦσε γρήγορα. Τὰ χειρόγραφα βγαίνανε ἀπὸ τὸ χέρι του, ποὺ τὸ φτέρωνε ἡ ἔμπνευσι γιὰ νὰ στοιβαχτοῦν ἀπάνω στὸ γραφεῖο του...

Ὅπως πάντα, ἡ Φανὴ γλυστροῦσε κάθε βράδυ στὸ γραφεῖο τοῦ ἄντρα της, βούλιαζε στὴν ἴδια βαθειὰ πολυθρόνα, καὶ ἀμίλητη διάβαζε... Πρώτη ἀπ' ὅλες τὶς ἀναγνώστριες, πρώτη ἀπὸ ὅλες τὶς θαυμάστριες τοῦ μεγάλου συγγραφέα... Καί, τί σκληρό! Διάβαζε τὴν ἴδια, τὴν προσωπικὴ ἱστορία τοῦ συγγραφέα, τὶς λαχτάρες του γιὰ τὴν καινούργια του ἀγαπημένη, τὰ στενοχώρια του ποὺ δὲν ἦταν ἐλεύθερος γιὰ νὰ τῆς χαρίσῃ τὸν ἑαυτό του, τὴν ψυχή του, τὸ ὄνομά του γι' ἀντάλλαγμα τῆς εὐτυχίας ποὺ θὰ τοῦ χάριζε ἐκείνη. Καὶ τόσα, τόσα ἄλλα...

Ἡ Φανὴ διάβαζε ἀμίλητη. Ἐγωϊστὲς ποὖναι οἱ ἄντρες!... Ὁ Ἄλκης, δεσμένος ὁλόψυχα στὰ δυὸ μεγάλα πάθη του — τὸ καινούργιο μυθιστόρημά του, τὸν καινούργιο ἔρωτά του... — δὲν εἶχε ποτὲ σκεφτῇ, ὅτι κάθε γραμμή του ἦταν καὶ μιὰ δυνατὴ μαχαιριὰ στὴν καρδιὰ τῆς γυναίκας του. Ἔγραφε μόνο, κι' ἐκείνη διάβαζε σιωπηλή.

Τὸ βιβλίο πλησίαζε τώρα στὸ τέλος του. Ἐδῶ καὶ δυὸ-τρεῖς νύχτες ὅμως, ὁ συγγραφέας δὲν κατάφερνε νὰ προχωρήσῃ. Καθόλου. Ἔγραφε, ἔσβυνε, ἔγραφε πάλι, ἔσκιζε τὰ χειρόγραφα, ποὺ μόλις εἶχε γεμίσει καὶ σταματοῦσε. Ἦτανε φανερό: Δὲν εὕρισκε τὸ τέλος...

*

...Τὸ βρῆκε ἡ Φανή, σιωπηλή, διακριτικὴ πάντα κι' εὐγενικιά: Ἕνα βράδυ ὁ Ἄλκης, γυρίζοντας στὸ σπίτι του μὲ τὰ χείλια του γεμάτα ἀπ' τὰ φιλιὰ τῆς ἄλλης, βρῆκε τὴ γυναίκα του νεκρὴ μέσ' στὸ δωμάτιό της.

Δίπλα της εἶδε ἕνα ἀδειασμένο μπουκαλάκι μορφίνης καὶ λίγα λόγια σ' ἕνα χαρτί:

«Σὲ λυπᾶμαι ποὺ παιδεύεσαι, φτωχέ μου ἀγαπημένε, γιὰ νὰ βρῇς τὸ τέλος τῆς ἱστορίας ποὺ γράφεις... Ἡ φαντασία σου δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ φτάσῃ τὴν πραγματικότητα, ποὺ σοῦ δίνω σήμερα. Μὴ λυπηθῇς καὶ ζῆσε εὐτυχισμένος τὴ ζωή σου... Ἐγὼ δὲν παραπονιέμαι. Δὲν πεθαίνω ἀγανακτισμένη. Πεθαίνω γιατί ὕστερα ἀπὸ τὸ χάσιμο τῆς ἀγάπης σου, ἡ ζωὴ δὲν ἔχει νὰ μοῦ προσφέρῃ πιὰ τίποτε!

»Πεθαίνω ἀκόμα καὶ γιὰ κάτι ἄλλο — πίστεψέ με: Γιὰ νἄχῃ μιὰ συγκινητικὴ λύσι τὸ μυθιστόρημά σου.. Δὲν πειράζει ποὺ δὲν εἶναι «χάππυ-ἔντ» εἶναι ὅμως μιὰ λύσι φυσικὴ καὶ ζωντανή — μιὰ ὡραία λύσι γιὰ τὸ μυθιστόρημα ποὺ γράφεις καὶ στὸ χαρτὶ καὶ στὴν πραγματικότητα...».

*

Ὁ Ἄλκης τότε μόνο συλλογίστηκε τὸ δρᾶμα τῆς γυναίκας ποὖχε σβύσει τόσο ἀβρά, διακριτικά, στὸ πλευρό του. Καί, δακρυσμένος, ἔβαλε τὰ τελευταῖα της λόγια γιὰ ἐπίλογο τοῦ βιβλίου του, προσθέτοντας μόνο ἀπὸ κάτω τὴ λέξι: «Τέλος»...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Λόχος.. ὀρειῶν κατεδρεμῶν!..

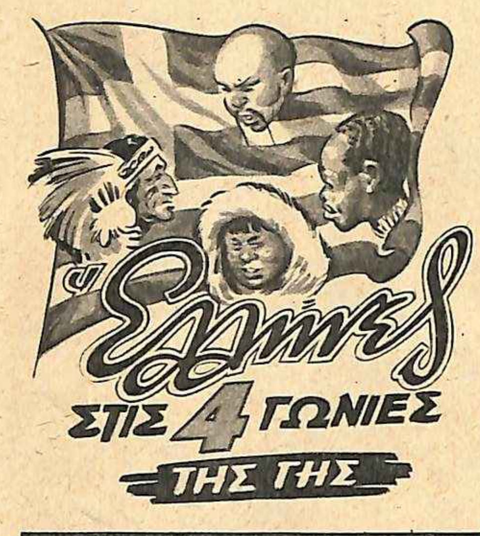

Έλληνες στις 4 γωνίες της γης

Η ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Έκπληκτικές κατακτήσεις

Δέν ύπάρχει άμφιβολία, ότι οί μεγαλύτερες οίκονομικές κατακτήσεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, πραγματοποιήθηκαν κατά τά τελευταία 25-30 χρόνια. Ὅμως δέν πρέπει νά παραγνωρισθοῦν οἱ ἀξιοθαύμαστες προσπάθειες τῶν τελευταίων χρόνων, ὅταν οἱ μετανάστες δέν διέθεταν τά στηρίγματα πού διαθέτουν οἱ σημερινοί. Ἰδιαιτέρως πρέπει νά ἐξαρθοῦν οἱ ἐπιτυχίες τῶν πρώτων Ἑλλήνων καπνοβιομηχάνων καί σιγαρεττοβιομηχάνων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν τή σταδιοδρομία τους ὡς ἁπλοί ἐργάτες κι' ἔφθασαν νά ὀργανώσουν μέ τόν καιρό τεράστιες ἐπιχειρήσεις παναμερικανικῆς φήμης.

Οἱ πρῶτοι Ἕλληνες μετανάστες, πού ἔδωσαν ὤθησι στό καπνεμπόριο, ἦσαν τεχνῖτες σιγαρεττοποιοί, πού εἶχαν ἔλθει ἀπό τήν Αἴγυπτο κατά τά τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος. Ὅπως ἀφηγεῖται ὁ φίλος μου καί ἀκούραστος ἐρευνητής τῆς ἱστορίας τοῦ ξενιτευμένου Ἑλληνισμοῦ, κ. Μπ. Μαλαφούρης — ὁ πρῶτος πού συστηματοποίησε τήν ἔρευνα γύρω σ' αὐτό τό μεγάλο θέμα — τήν ἐποχή ἐκείνη ἡ Αἴγυπτος ἦταν τό μοναδικό κέντρο παραγωγῆς σιγαρέττων στόν κόσμο καί ἀπό ἐκεῖ εἰσήγοντο στήν Ἀμερική τά λίγα ἀρωματικά σιγαρέττα, πού εἶχαν ζήτησι συνήθως στίς ἀριστοκρατικές λέσχες καί σέ μερικά μεγάλα ξενοδοχεῖα. Δέν εἶναι πάντως γνωστό πότε ἀκριβῶς ἄρχισαν οἱ Ἕλληνες νά κατασκευάζουν τά χειροποίητα σιγαρέττα στήν Ἀμερική. Γεγονός εἶναι ὅτι μέχρι τοῦ 1870 περίπου, οἱ Ἀμερικανοί κάπνιζαν μόνο πούρα ἤ καπνό πίπας, ἐκτός ἀπό ἐλαχίστους, ὅπως εἴπαμε, τῆς «ὑψηλῆς ἀριστοκρατίας τοῦ πλούτου», πού κάπνιζαν στίς λέσχες τους ἀρωματισμένα αἰγυπτιακά σιγαρέττα.

Ἕνας ἐμπορικός ὁδηγός τῆς πόλεως Τσάρλεστον τῆς Νοτίου Καρολίνας, ἀναφέρει ὡς κατασκευαστή σιγαρέττων τήν ἐποχή ἐκείνη κάποιον Ἰωάννη Σαγιά, τόν ὁποῖον παρουσιάζουν ὡς κατασκευαστή ἁπλῶς καί ἔμπορο κατόπιν σιγαρέττων καί οἱ ὁδηγοί τῆς ἰδίας πόλεως τῶν ἐτῶν 1876 καί 1889. Μπορεῖ συνεπῶς νά βγάλη κανείς τό συμπέρασμα, ὅτι ὁ Σαγιάς αὐτός ἦταν ὁ πρῶτος παραγωγός σιγαρέττων στήν Ἀμερική.

Σχετικά μέ τόν πρωτοπόρο αὐτόν, λέγονται τά ἑξῆς, χωρίς νά εἶναι καί ἐπίσημα βεβαιωμένα: Ὁ Σαγιάς ἦταν ἕνας φτωχός ἐργάτης, ὁ ὁποῖος, ἐπειδή δέν εἶχε διαθέσιμα χρήματα γιά νά ἀγοράση τά πλέον εὐτελῆ ἔστω πούρα, ἔπαιρνε φύλλα καπνοῦ, τά ἔκοβε μ' ἕνα ξυράφι καί, χρησιμοποιῶντας ἕνα εἶδος σιγαροχάρτου, κατεσκεύαζε τσιγάρα — χονδροειδέστατα βέβαια — γιά τήν ἀτομική του χρῆσι.

Μιά μέρα, τόν εἶδαν κάτι ἀξιωματικοί τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ καί τόν ρώτησαν τί ἦταν αὐτό πού κάπνιζε. Ὁ Σαγιάς τούς ἐξήγησε καί τούς προσέφερε ἀπό ἕνα σιγαρέττο. Ἐνθουσιάστηκαν ἀπό τό κάπνισμά του καί ρώτησαν τόν Ἕλληνα ἐργάτη ἄν μποροῦσε νά κατασκευάση μιά ποσότητα, πού θά τήν ἐπλήρωναν σέ καλή τιμή.

Ὁ Σαγιάς ἀνέλαβε τή δουλειά καί μέ τή βοήθεια ἑνός ἐντελῶς πρωτογόνου ξυλίνου ἐργαλείου, ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως, κατεσκεύασε τά σιγαρέττα καί τά παρέδωσε στήν ὡρισμένη προθεσμία. Δέν ἦσαν βέβαια τέλεια, ὅμως ἔκαναν αἴσθησι στούς ἄλλους ἀξιωματικούς, οἱ ὁποῖοι καί ἔσπευσαν νά συναντήσουν τόν Σαγιά καί νά τοῦ ἀναθέσουν μεγάλες παραγγελίες.

Κατά πόσον εἶναι ἀκριβῆ ὅλα αὐτά, δέν εἶναι βέβαιο. Γεγονός εἶναι, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἰσήγαγαν πρῶτοι τά σιγαρέττα. Ἤδη τό 1899 εἶχαν ἱδρυθῆ οἱ πρῶτες βιομηχανίες σιγαρέττων, ἀπό τόν Σωτήριο Ἀνάργυρο, τούς ἀδελφούς Νοταρᾶ, τούς ἀδελφούς Στεφάνου καί ἄλλους.

Στό βιβλίο «Ἡ ἱστορία τοῦ σιγαρέττου» ἀναφέρεται ὅτι τό 1892 ἦσαν γνωστές στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες οἱ μάρκες «Φετίμα», «Μογκούλ», «Ράμεσις ΙΙ», «Κόνταξ», «Σκινάζι», «Μουράτ» κ. ἄ. Ὅλων οἱ παραγωγοί ἦσαν Ἕλληνες, τά δέ σιγαρέττα, ἦσαν γνωστά ὡς «αἰγυπτιακά» καί τά ἀγόραζαν κυρίως Ἕλληνες καί Ἀνατολῖτες.

Ἔτσι, λοιπόν, ἄρχισαν νά διαδίδωνται τά σιγαρέττα, πρᾶγμα πού ἔβαλε σέ ἀνησυχίες τίς μεγάλες ἐπιχειρήσεις καπνοβιομηχανίας, οἱ ὁποῖες εἶχαν στά χέρια τους τήν παραγωγή πούρων καί καπνοῦ πίπας.

«Γιά νά ἀντιμετωπίση τόν συναγωνισμό — γράφει σχετικά ὁ Μπ. Μαλαφούρης — ἡ μεγάλη ἑταιρεία καπνοβιομηχανίας «Ἀμέρικαν Τομπάκο Κόμπανυ», πού οὐσιαστικῶς ἀποτελοῦσε τό μονοπώλιο, ἄρχισε τότε μιά ἐντατική ἐκστρατεία, μέ σκοπό νά πείση τό κοινό, ὅτι τό κάπνισμα τῶν σιγαρέττων ἦταν πολύ ἐπιβλαβές στήν ὑγεία. Ἡ ἐκστρατεία αὐτή ἔγινε διά τῶν ἐφημερίδων, μέ διαλέξεις καί μέ τήν προσπάθεια νά ληφθοῦν ἀπό κάθε Πολιτεία μέτρα περιοριστικά τοῦ καπνίσματος σιγαρέττων. Ἐν τούτοις, τά ἀποτελέσματά της ἦσαν ἀντίθετα ἀπό ἐκεῖνα πού προσδοκοῦσε ἡ ἑταιρεία, γιατί τό κοινό, χάρις στό θόρυβο πού εἶχε δημιουργηθῆ, ἀπό περιέργεια στήν ἀρχή καί ἀπό συνήθεια ἀργότερα, ἀγόραζε ὅλο καί περισσότερα σιγαρέττα. Ἔτσι τά «αἰγυπτιακά» σιγαρέττα διαδόθηκαν σέ πολύ μεγάλη κλίμακα καί οἱ Ἕλληνες σιγαρεττοποιοί προώδευσαν».

Ἕνας ἀπό τούς πρώτους πού διέδωσαν τό σιγαρέττο στήν Ἀμερική καί ἄνοιξαν τό δρόμο στή σιγαρεττοβιομηχανία, ἦταν ὁ Σωτήριος Ἀνάργυρος ἀπό τίς Σπέτσες. Ἄρχισε σέ μικρή κλίμακα καί ἔθεσε σέ κυκλοφορία τίς μάρκες «Μουράτ», «Χέλμαρ» καί «Ἠζύψιαν Ντέϊτις». Ἡ ἐπιχείρησις τοῦ Ἀναργύρου ἐξελίχθηκε σέ μεγάλο βαθμό καί τόση ἦταν ἡ διάδοσις τοῦ σιγαρέττου του, ὥστε τό ἀμερικανικό μονοπώλιο νά ἀλλάξη τήν τακτική του. Δηλαδή: Ἀντί νά προσπαθῆ πλέον νά καταπολεμήση τό κάπνισμα τῶν σιγαρέττων, νά ζητήση νά ἀπορροφήση τίς ἐπιχειρήσεις τῶν Ἑλλήνων σιγαρεττοποιῶν. Ἔτσι, στίς ἀρχές τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, ἡ Ἑταιρεία Π. Λόριλλαρντ καί Σία, πού ἀποτελοῦσε τμῆμα τοῦ ἀμερικανικοῦ μονοπωλίου καπνοβιομηχανίας, ἀγόρασε τό μεγαλύτερο μέρος τῶν μετοχῶν τοῦ Ἀναργύρου, ὁ ὁποῖος, λίγα χρόνια ἀργότερα, ἐπέστρεψε στήν Ἑλλάδα, γιά νά ἐγκατασταθῆ ἐδῶ μονίμως.

Τήν περιουσία του τήν διέθεσε ὁ Ἀνάργυρος γιά ἐκπαιδευτικούς καί φιλανθρωπικούς σκοπούς. Στόλισε τό ὡραῖο νησί τῶν Σπετσῶν μέ τό θαυμάσιο «Ποσειδώνειον» καί λίγα χρόνια πρό τοῦ θανάτου του, ἀνήγειρε τήν «Ἀναργύρειον Κοργιαλένειον Σχολήν Σπετσῶν», ἡ ὁποία ἰσοδυναμεῖ μέ τίς ἀγγλικές προπαρασκευαστικές σχολές τοῦ Ἤτον καί τοῦ Λάρροου, ἔχει ἐσωτερικούς μαθητάς ἀπό διάφορα σημεῖα τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ καί ὀλίγους μαθητάς ἀπό τίς Σπέτσες.

Ὁ Ἀνάργυρος μπορεῖ νά θεωρηθῆ ὁ πρῶτος ἐθνικός εὐεργέτης μεταξύ τῶν Ἑλλήνων πού εὐδοκίμησαν στήν Ἀμερική. Ἁπλοῦς καί ἀπέριττος στούς τρόπους του, ζοῦσε τραβηγμένος στίς Σπέτσες μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τά ζώδια προλέγουν την αισθηματική ζωή σας

Ἐκεῖνες πού ἐπηρεάζονται ἀπό τόν Καρκίνο (21 Ἰουνίου — 22 Ἰουλίου)

Οἱ γυναῖκες πού γεννήθηκαν κάτω ἀπό τόν ἀστερισμό τοῦ Καρκίνου (21 Ἰουνίου - 22 Ἰουλίου) διακρίνονται γιά τήν ἀστάθεια τοῦ χαρακτῆρος καί τήν ὀκνηρία τους, πρᾶγμα πού τίς κάνει καί τίς ἴδιες νά ὑποφέρουν. Μέ τήν ἐπιμονή καί τή θέλησί τους, ὡστόσο, κατορθώνουν κάποτε νά καταπολεμήσουν ἀποτελεσματικά αὐτά τά δυό βασικά ἐλαττώματα τοῦ χαρακτῆρος των.

Εἶναι, ἐξ ἄλλου, μικρόψυχες καί βαδίζουν χωρίς ὡρισμένο πρόγραμμα στή ζωή. Φαντασιόπληκτες ἀπό ἰδιοσυγκρασία, εἶναι περισσότερο ματαιόδοξες παρά φιλόδοξες.

Ἔχουν, ὅμως, εὐγενικά αἰσθήματα καί κάποια ψυχική ἀνωτερότητα, πού τίς κάνουν νά ξεχωρίζουν ἀνάμεσα στό περιβάλλον τους.

Οἱ γυναῖκες πού ἐπηρεάζονται ἀπό τόν ἀστερισμό τοῦ Καρκίνου, ἔχουν συνήθως μιά λεπτή ὀμορφιά καί ἡ γοητεία τους εἶναι ἀναφισβήτητη.

Δημιουργοῦν πολλές φιλίες, ἀλλά σπάνια ἀφοσιώνονται.

Φυσική διάπλασι

Λεπτοί καί εὐαίσθητοι ὀργανισμοί, δέν παρουσιάζουν μεγάλη ἀντοχή στίς ἀσθένειες καί γι' αὐτό πρέπει νά προσέχουν πάντοτε.

Δέν ἀντέχουν ἐπίσης στούς κόπους καί στίς στερήσεις.

Κεφάλι: λεπτό ἕως μέτριο.
Πρόσωπο: ὀβάλ ἤ στρογγυλό.
Μύτη, χείλη: κανονικά.
Μάτια: ἐκφραστικά.
Ὦμοι: ὄχι πολύ ἀνεπτυγμένοι.
Στῆθος, περιφέρεια: μέτρια.
Πόδια: λεπτά.
Βάδισμα: ἐλαφρό, ἁρμονικό καί χαριτωμένο.
Σιλουέττα: λεπτή.
Ἐμφάνισις: γοητευτική.
Κινήσεις: ἀδέξιες.

Ἐρωτική διάθεσι

Οἱ γυναῖκες πού ἐπηρεάζονται ἀπό τόν Καρκῖνο, ἔχουν εὐαίσθητη καρδιά. Συγκινοῦνται πολύ εὔκολα, ἀλλά τό εὐτύχημα γι' αὐτές εἶναι, ὅτι οἱ συγκινήσεις τους δέν κρατᾶνε πολύ.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσι ἔχει πάντοτε γι' αὐτές ἐξαιρετική σημασία. Χωρίζουν συνήθως τά αἰσθήματά τους ἀπό τή λογική καί γι' αὐτό εἶναι εὔκολο νά παρασυρθοῦν. Τό ἐρωτικό ἔνστικτο ξυπνάει μέσα τους ἀπό πολύ ἐνωρίς. Ἀλλά δέν ἀγαποῦν πραγματικά, πάρα πολύ ἀργότερα. Στό μεταξύ, παίζουν μέ τόν ἔρωτα, χωρίς ν' ἀποδίδουν ἰδιαίτερη σημασία σ' αὐτό τό παιχνίδι. Ἡ μεγάλη φιλαρέσκειά τους, ἄλλωστε, τίς προδιαθέτει στό νά δέχωνται πρόθυμα τίς θερμές ἐκδηλώσεις τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ἀνδρῶν.

Σπάνια ὅμως εἶνε προκλητικές. Ἡ ἀστάθεια χαρακτηρίζει τίς ἐρωτικές ἐκδηλώσεις τους. Ἐμπνέουν συνήθως φλογερά αἰσθήματα.

Θά ἀφοσιωθοῦν μόνο στόν ἄνδρα πού θ' ἀγαπήσουν πραγματικά. Εἶναι τρυφερές, ἀλλ' ὄχι θερμές.

Ἔχουν μεγάλη ἀγάπη πρός τίς διασκεδάσεις. Ἡ κοσμική ζωή τίς ἑλκύει πολύ περισσότερο ἀπό τήν οἰκογενειακή. Ἔχουν πολλά καπρίτσια.

Γάμος

Οἱ γυναῖκες πού ἐπηρεάζονται ἀπό τόν Καρκῖνο, παντρεύονται συνήθως εὔκολα καί σέ νεαρή ἡλικία. Θά χρειαστῆ, ὅμως, νά προσέξουν στήν ἐκλογή τους καί νά μή βασισθοῦν στήν πρώτη ἐντύπωσι, πού μπορεῖ νά εἶναι ἀπατηλή. Καλές σύζυγοι καί στοργικές μητέρες, δέν ἔχουν ἄλλον ἐχθρό τῆς οἰκογενειακῆς τους ἠρεμίας, ἐκτός ἀπό τήν ἀγάπη τους στίς διασκεδάσεις καί τήν κοσμική ζωή.

Εἰδικώτερα οἱ πιθανότητες γάμου ἔχουν ὡς ἑξῆς:

α) Γιά ἐκεῖνες πού γεννήθηκαν ἀπό 21 Ἰουνίου - 1 Ἰουλίου:

Πολλές φαντασιοπληξίες, μεγάλη εὐαισθησία, ἐλαχίστη σταθερότης. Ἐπιπόλαια αἰσθήματα. Γάμος μετά τά 23. Οἰκογενειακή ζωή ἤρεμη. Καλή κοινωνική θέσις. Κοινωνικές ἐπιτυχίες.

β) Γιά ἐκεῖνες πού γεννήθηκαν ἀπό 2 - 11 Ἰουλίου:

Τά δύο μεγάλα ἐλαττώματά σας εἶναι ἡ ὀκνηρία καί ἡ φιλαρέσκεια. Προσπαθῆστε νά τά διορθώσετε.

Θά ἐμπνεύσετε φλογερά αἰσθήματα καί θά ἔχετε πολλές προτάσεις γάμου. Σέ σᾶς ἀπόκειται τώρα νά κάμετε τήν καλύτερη ἐκλογή.

γ) Γιά ἐκεῖνες πού γεννήθηκαν ἀπό 11 - 22 Ἰουλίου:

Πρόωρα ἐρωτικά αἰσθήματα, πού ὑπάρχει κίνδυνος νά σᾶς παρασύρουν. Προσέξετε! Στό γάμο σας θά συναντήσετε δυσκολίες, πού, ὅμως, θά τίς ὑπερπηδήσετε. Θά χρειαστῆ, πάντως γι' αὐτό νά ἔχετε λίγη ὑπομονή.

Θά προτιμήσετε ἄνδρες πού γεννήθηκαν ἀπό 2 - 11 Αὐγούστου, ἀπό 23 Αὐγούστου-1 Σεπτεμβρίου καί ἀπό 29 Ἰανουαρίου-18 Φεβρουαρίου (ἀστερισμός τοῦ Ὑδροχόου).

Θά ἀποφύγετε, ἀντίθετα, ἐκείνους πού γεννήθηκαν ἀπό 22 Ὀκτωβρίου — 20 Νοεμβρίου (ἀστερισμός τοῦ Σκορπιοῦ) καί ἀπό 31 Δεκεμβρίου - 9 Ἰανουαρίου.

Ἐπαγγελματική σταδιοδρομία

Θά εὐδοκιμήσετε σέ κάτι τι πού ἔχει σχέσι μέ τή φαντασία, ἀρκεῖ νά κατορθώσετε νά τήν χαλιναγωγήσετε. Ἐλάχιστο ἐνδιαφέρον γιά τίς ἐπιστῆμες. Σᾶς ἑλκύουν, ἀντίθετα, οἱ τέχνες. Πολλές ἀπό τίς γυναῖκες πού γεννήθηκαν κάτω ἀπό τόν ἀστερισμό τοῦ Καρκίνου, ἔχουν ἀναμφισβήτητο καλλιτεχνικό ταλέντο. Θά εἶναι καλό νά καλλιεργήσετε αὐτή τήν κλίσι σας. Ἀποφύγετε, πάντως, τούς μεγάλους κόπους, πού μποροῦν νά φθείρουν σιγά-σιγά τήν ὑγεία σας.

Μήν ἀποδύεσθε σέ ἐπιχειρήσεις. Δέν εἶσαστε πλασμένη γι' αὐτές.

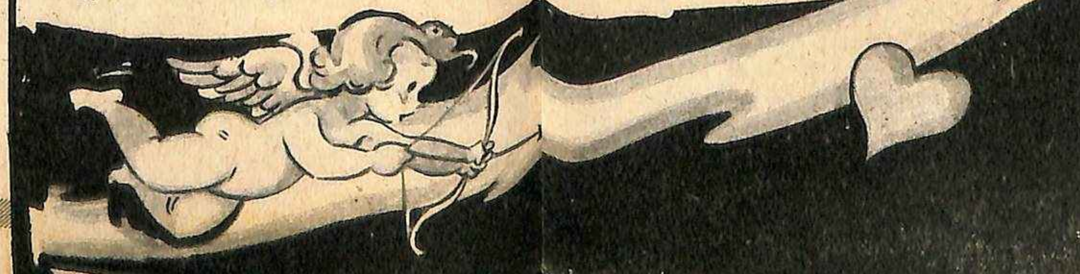

Τό 117ο συνέδριο τῶν μελῶν τῶν βρεταννικῶν ἐπιστημονικῶν ἐνώσεων πού συνῆλθε στό Μπρίστολ ἐδῶ καί λίγον καιρό, ἐξελίχθηκε, ἀπό τήν πρώτη στιγμή, σέ μιά ἀπροσδόκητη μάχη, στήν ὁποία βρέθηκαν ἀντιμέτωποι οἱ χημικοί μέ τούς φυσικούς!

Ἐκεῖνος, πού ἔδωσε τό σύνθημα καί τήν ἐφορμή γιά τή μάχη αὐτή ἦταν ὁ πρῶτος ὁμιλητής τοῦ συνεδρίου σέρ Ρόμπερτ Ρόμπινσον. Καθηγητής τῆς ὀργανικῆς χημείας στό πανεπιστήμιο τῆς Ὀξφόρδης, βραβευμένος μέ τό Νόμπελ, πρώην πρόεδρος τῆς Βασιλικῆς Ἑταιρείας καί ἕνας ἀπό τούς μεγαλύτερους χημικούς τοῦ καιροῦ μας, ὁ σέρ Ρόμπερτ Ρόμπινσον εἶχε ὅλους τούς τίτλους καί ὅλο τό ἀπαραίτητο ἐπιστημονικό κῦρος, γιά νά προσδώση βαρύτητα στήν ἐξωφρενική, ἐκ πρώτης ὄψεως, θεωρία, πού ἀνέπτυξε στούς συνέδρους.

Θέμα τῆς ὁμιλίας του ἦταν τό ἐρώτημα πού περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλο ἀπασχολεῖ σήμερα τήν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρη: Ποιοί εἶναι οἱ κίνδυνοι, τούς ὁποίους συνεπάγονται τά ἀτομικά πειράματα καί ποιές οἱ δυνατότητες τῶν ἀτομικῶν ἐπιστημόνων γιά νά προβλέψουν, νά σταθμίσουν καί νά ἐλέγξουν αὐτούς τούς κινδύνους.

Πάνω σ' αὐτό τό ζήτημα, πολλοί σοφοί εἶχαν λάβει ὡς τώρα τόν λόγο, γιά νά προειδοποιήσουν τήν ἀνθρωπότητα γιά τήν μεγάλη καί πολύμορφη ἀπειλή, πού περικλείει ἡ συνεχής αὔξησι τῆς ραδιενεργείας στήν ἀτμόσφαιρα. Ἀλλά ὁ σέρ Ρόμπερτ Ρόμπινσον δέν ἐπανέλαβε τά γνωστά. Ἐπεσήμανε ἕναν ἄλλο κίνδυνο πολύ τρομακτικώτερο καί πολύ ὁλοκληρωτικώτερο καί ἀμεσώτερο!

Ὑπεστήριξε — οὔτε λίγο οὔτε πολύ — πώς, μέ τήν πειραματική ἔκρηξι μιᾶς βόμβας ἀκόμη μεγαλυτέρης ἀπό τίς σημερινές, εἶναι δυνατόν νά ἐκραγῆ ὁλόκληρη ἡ Ὑδρόγειος! Καί ἀκόμη, ὅτι οἱ ἐρευνηταί τῆς πυρηνικῆς φυσικῆς δέν εἶναι σέ θέσι νά προβλέψουν μέ ἀκρίβεια ποιά πρόκειται νά εἶναι ἡ βόμβα ἐκείνη, πού θά φέρη αὐτό τό ἀποτέλεσμα.

«Μποροῦν νά μᾶς ἐγγυηθοῦν οἱ ἀτομικοί ἐπιστήμονες — ρώτησε, ἐνῶ τό ἐνδιαφέρον τοῦ ἀκροατηρίου του εἶχε φθάσει στή διαπασῶν — ὅτι ὁ κόσμος ὁλόκληρος δέν θά τιναχτῆ μιά μέρα στόν ἀέρα;

»Θέλομε νά ἐλπίζωμε — συνέχισε — ὅτι οἱ ἐρευνηταί τοῦ ἀτόμου εἶναι βέβαιοι κατά 100% γιά τήν ὀρθότητα τῶν ὑπολογισμῶν τους ὡς πρός τήν ἰσχύ τῆς βόμβας ὑδρογόνου καί ὄχι κατά 99.9%!»

Ἀλλά ποιός εἶναι, πιό συγκεκριμένα, ὁ φόβος τοῦ σέρ Ρόμπερτ Ρόμπινσον; Πῶς καί γιατί θά πραγματοποιηθῆ αὐτή ἡ ἔκρηξι τοῦ πλανήτη μας, πού θά σημάνη τό ὁριστικό τέλος τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητας;

Ἁπλούστατα: Ἔπειτα ἀπό μιά ἀτομική δοκιμή, ἀκόμη τολμηρότερη ἀπό τίς σημερινές, θά ἀναφλεγῆ μονομιᾶς ὅλη ἡ ποσότητα τοῦ ὑδρογόνου, πού ὑπάρχει στήν γῆ καί στή θάλασσα! Καί ὁ πλανήτης μας θά ἐκσφενδονισθῆ πρός τό διάστημα σάν μιά φλεγόμενη σφαῖρα!

Χωρίς ἀμφιβολία, δύσκολα μπορεῖ κανείς νά φανταστῆ μεταβαλλόμενη σέ πραγματικότητα τήν ἐφιαλτική αὐτή εἰκόνα. «Ἀλλά — ρωτάει ὁ Βρεταννός χημικός — πῶς, ἐνῶ ὁ κοινότερος ἐπιστήμονας γνωρίζει τόν κίνδυνο ἀναφλέξεως τῶν ἐλαφρότερων στοιχείων, πού ἐνυπάρχει σέ κάθε πείραμα, ὁ ἴδιος αὐτός κίνδυνος ἀποκλείεται στά πολύ εὐρύτερα καί ἰσχυρότερα ἀτομικά πειράματα;

»Ξέρομε, πράγματι, ἀρκετά — ἐξηκολούθησε στήν ὁμιλία του ὁ σέρ Ρόμπερτ Ρόμπινσον — γιά τίς ἀντιδράσεις τοῦ ἀτόμου; Οἱ φυσικοί φαίνονται ἀπολύτως σίγουροι. Ὑπόσχονται ἀσφάλεια 100%. Δέν εἶναι ὅμως, πιθανόν, νέα πειράματα, μέ νέες ἐκρηκτικές ὕλες, νά ἔχουν ἀπρόβλεπτα ἐπακόλουθα; Καί δέν ὀφείλουν, γιά τό λόγο αὐτό, οἱ ἐρευνηταί, πρίν ἀπό κάθε νέο καί μεγαλύτερο πείραμα βόμβας ὑδρογόνου, νά ἀποδείξουν στόν κόσμο, ὅτι ὅλοι οἱ φόβοι εἶναι ἀβάσιμοι;»

Δύο εἶναι, κατά τόν καθηγητή τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης, τά ἐπιβαλλόμενα μέτρα, πού μποροῦν νά ἐξασφαλίσουν αὐτές τίς ἐγγυήσεις. Πρῶτον, νά τηρεῦνται στό ἑξῆς λιγώτερο μυστικές οἱ πρόοδοι στόν τομέα τῆς πυρηνικῆς φυσικῆς. Καί δεύτερον, νά προηγῆται μιά διεθνής συνεννόησι, πρίν ἀπό κάθε νέο πείραμα, πού θά ἀπελευθερώση μεγαλύτερη ποσότητα ἐνεργείας.

Περί τούς ἑκατό σχεδόν ἐπιστήμονες ἀνέβηκαν στό βῆμα, γιά νά ἀπαντήσουν στήν ὁμιλία τοῦ σέρ Ρόμπερτ Ρόμπινσον. Πολλοί χημικοί ταχθήκανε ἀλληλέγγυοι μαζί του. Ἀλλά τό σύνολο τῶν φυσικῶν, ἐνῶ ἐπεδοκίμασε τίς προτάσεις του, γιά τόν περιορισμό τῆς μυστικότητος πού περιβάλλει τίς πυρηνικές ἔρευνες καί γιά τήν ἀποκατάστασι διεθνοῦς συνεργασίας, χαρακτήρισε ὡς ἀπόλυτα φαντασιώδεις τούς φόβους του γιά τήν ἔκρηξι τῆς Ὑδρογείου!

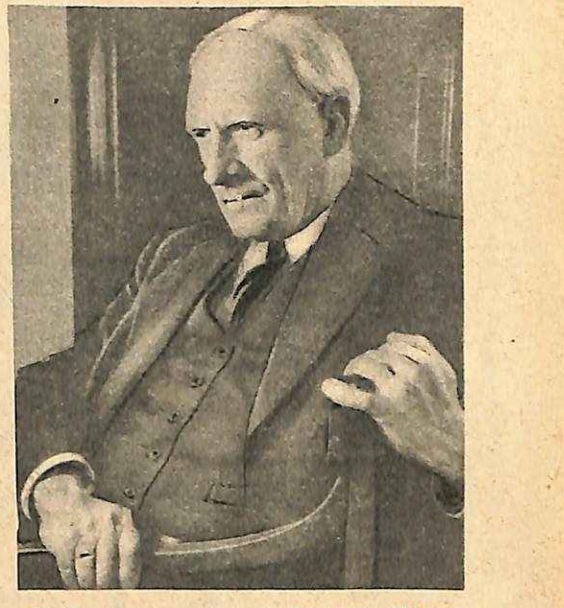

Ὁ Ἄγγλος χημικός σέρ Ρόμπερτ Ρόμπινσον.

Η ΓΗ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

νά τιναχτῆ στόν ἀέρα!...

Οἱ ὠκεανοί μπορεῖ νά ἀναφλεγοῦν, ἔπειτα ἀπό ἕνα νέο ἀτομικό πείραμα

«Ἐγκρίνω ὁλόψυχα τήν ἀπαίτησι τοῦ σέρ Ρόμπερτ ὡς πρός τήν διεθνῆ συνεργασία — εἶπε ὁ καθηγητής Νέβιλ Μότ, φυσικός καί διευθυντής τῶν ἐργαστηρίων τοῦ Κάβεντις, πού ἔχουν ἐπονομασθῆ «τό βρεφικό λίκνο τοῦ ἀτόμου». Ἀλλά πιστεύω, ὅτι ἡ διεθνής αὐτή συνεργασία πρέπει νά στραφῆ μόνο ἐναντίον τῶν κινδύνων, πού συνεπάγεται ἡ ραδιενεργός ἀκτινοβολία γιά ὅλες τίς ζωντανές ὑπάρξεις. Ὅτι μιά ἀτομική ἔκρηξις μπορεῖ νά ἐπιφέρη μιά παγκόσμια καταστροφή, εἶναι κάτι, πού μοῦ φαίνεται τελείως ἀπίθανο. Σύμφωνα μέ τούς φυσικούς νόμους — ὅσο τούς γνωρίζομε — ἡ περίπτωσι νά προκαλέση μιά ἀτομική ἔκρηξις τήν ἀνάφλεξι τῆς ἀτμοσφαίρας καί τῆς θαλάσσης εἶναι τόσο ἀπίθανη, ὥστε μπορεῖ νά ἐξισωθῆ μέ τό μηδέν».

Ἀκόμη κατηγορηματικώτερος στήν ἀντίθεσί του πρός τήν θεωρία τοῦ σέρ Ρόμπερτ Ρόμπινσον, ὑπῆρξε ὁ καθηγητής Μ. Λ. Πράϊς, διάδοχος τοῦ Κλάους Φούξ στό Χάρτγουελ καί πρύτανις τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Μπρίστολ.

«Δέν ἔχομε — εἶπε ὁ καθηγητής Πράϊς — κανένα δεδομένο, πού νά μᾶς ἐπιτρέπη νά ὑποθέσωμε, ὅτι ἡ γῆ καί ἡ θάλασσα θά ἀναφλεγοῦν ἀπό μιά ἀτομική ἔκρηξι. Ἄν μοῦ ζητοῦσαν νά κατασκευάσω μιά βόμβα, πού νά εἶναι ἀρκετά μεγάλη, ὥστε νά ἀναφλέξη τόν Εἰρηνικό Ὠκεανό — θά παρακαλοῦσα νά ἀνατεθῆ σέ κάποιον ἄλλο αὐτή ἡ ἀποστολή, γιατί θά μοῦ ἦταν κάτι ἀπολύτως ἀδύνατο! Θά ἔπρεπε νά χρησιμοποιήσω ἕνα ἐργαστήριο, πού νά εἶναι τόσο μεγάλο, ὅσο ὁ Ἥλιος καί πού νά ἔχη τήν θερμότητα καί τήν πίεσι, πού ὑπάρχει στό ἐσωτερικό τοῦ Ἡλίου! Μόνον μ' αὐτές τίς προϋποθέσεις θά μποροῦσα νά ἐκπληρώσω τήν ἀποστολή μου...»

Καθώς βλέπετε, οἱ δύο αὐτές ἀπαντήσεις τῶν κατ' ἐξοχήν ἁρμοδίων ἐπιστημόνων — καί ἰδιαιτέρως ἡ δεύτερη μέ τήν συγκεκριμένη ἐπιχειρηματολογία της καί τήν «εἰς ἄτοπον ἀπαγωγήν» — ἐμφανίζονται ἀρκετά καθησυχαστικές. Ὁπωσδήποτε — παρατηρεῖ μιά ἀγγλική ἐφημερίδα — ἀνεξάρτητα ἀπό τό ἄν οἱ φόβοι τοῦ σέρ Ρόμπερτ Ρόμπινσον εἶναι ἤ ὄχι ἀβάσιμοι, οἱ ἄλλοι κίνδυνοι δέν παύουν νά εἶναι ἀπολύτως πραγματικοί. Καί τούς ἐκφράζει, καλύτερα ἀπό κάθε τι ἄλλο, τό γεμᾶτο πικρή εἰρωνεία σχόλιο τοῦ μεγάλου Ἀϊνστάϊν, ἔπειτα ἀπό τήν πρώτη ἐπιτυχῆ δοκιμή τῆς βόμβας ὑδρογόνου:

«Τώρα πιά ἀνήκει στά ὅρια τῶν τεχνικῶν δυνατοτήτων νά ἐξαφανιστῆ ριζικά κάθε ζωή στήν Γῆ καί ἐπάνω ἀπό τήν Γῆ»!

Πικάντικο διήγημα

Το ψεύτικο ΦΙΛΙ

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἄρχισε μ' ἕνα στοίχημα. Οἱ νεαροὶ ἀξιωματικοὶ ἑνὸς συντάγματος τοῦ πεζικοῦ κουβεντιάζανε στὸ καφενεῖο γιὰ τὸ θηλυκόκοσμο τῆς μικρῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως, ὅπου εἶχαν φτάσει γιὰ τὰ γυμνάσια.

Τοὺς ἀπέλπιζε τὸ γεγονὸς πὼς δὲν εἶχαν ἰδῆ ἀκόμα ἐκεῖ οὔτε μιὰ ὄμορφη γυναίκα, ποὺ ν' ἀξίζῃ νὰ τὴν προσέξουνε.

Κάποια στιγμὴ λοιπόν, ὁ ὑπολοχαγὸς Ναβαρὲν δήλωσε:

— Στοιχηματίζω πὼς θὰ φιλήσω τὴν πρώτη χαριτωμένη γυναίκα ποὺ θὰ συναντήσω... ἂν, βέβαια, ὑπάρχῃ καμμιὰ τέτοια σ' αὐτὸ τὸν τόπο!

Οἱ ἄλλοι γελάσανε.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, λοιπόν, ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ μιὰ γοητευτικὴ σιλουέτα, λεπτοκαμωμένη, μὲ κόκκινο φόρεμα.

— Δεκτὸ τὸ στοίχημα! εἶπε ἀμέσως ὁ ὑπολοχαγὸς Ραμαντιέ. Πρέπει νὰ φιλήσῃς αὐτὴ τὴ χαριτωμένη γυναικούλα, ἀπόψε, στὸ χορὸ τοῦ Δημαρχείου.

— Ἂν ἔρθῃ, ἀναλαμβάνω νὰ τὴ φιλήσω! δήλωσε ὁ Ναβαρέν.

Καὶ πραγματικά, ἡ ὄμορφη κοπέλλα πῆγε στὸ χορό.

Ὁ Ναβαρὲν ἔμαθε πὼς ἦταν ἡ δεσποινὶς Λίντα Βαλμόρ, μοναχοκόρη τῆς βαρώνης Βαλμόρ.

Τῆς ζήτησε νὰ χορέψουνε. Ἐνῶ τὴν κρατοῦσε ἀγκαλιασμένη, ἀνακάλυψε πὼς τὰ μάτια της πετούσανε φωτιὲς καὶ πὼς τὸ κορμάκι της ἦταν εὐλύγιστο σὰν τοῦ κύκνου.

Ἔπρεπε νὰ τὴ φιλήσῃ. Μὰ πῶς θὰ τὸ κατώρθωνε;

Λίγο ἀργότερα ὡστόσο, τοῦ παρουσιάστηκε ἡ εὐκαιρία νὰ κερδίσῃ τὸ στοίχημα. Μπόρεσε νὰ ξεμοναχιαστῇ σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο, μὲ τὴν ἀνύποπτη Λίντα.

Ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε νὰ φλυαρῇ, μὲ τὴ δροσερὴ φωνίτσα της.

Ἔπρεπε νὰ τὴ φιλήσῃ τώρα! Ἔσκυψε λίγο, ἄγγιξε τὸ μάγουλό της... μὰ δὲν βρῆκε τὸ θάρρος νὰ προχωρήσῃ. Τῆς ζήτησε μάλιστα συγνώμη, γιατὶ εἶχε ἀκουμπήσει πάνω της «χωρὶς νὰ θέλῃ».

Ὅταν γυρίσανε στὴ μεγάλη σάλλα, οἱ συνάδελφοι τοῦ Ναβαρὲν τὸν κύτταζαν, χαμογελῶντας πονηρὰ καὶ κλείνοντάς του τὸ μάτι μὲ σημασία.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὸ καφενεῖο, ὁ ὑπολοχαγὸς ντράπηκε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθεια. Κανεὶς δὲν θὰ τὸν πίστευε ἄλλωστε...

Κι' ἔτσι γεννήθηκε τὸ παραμύθι τοῦ φιλιοῦ ἐκείνου, ποὺ ἔκανε ἀστραπιαία τὸ γύρο τῆς μικρῆς πόλεως, φουσκωμένο ἀπ' τὸ κουτσομπολιό. Τὸμαθε κι' ὁ συνταγματάρχης, καὶ χαμογέλασε. Τὸμαθε ἀκόμα κι' ἡ βαρώνη Βαλμὸρ κι' ἔγινε ἔξω φρενῶν.

Τὸ περίεργο δὲ ἦταν πὼς ἡ Λίντα δὲν τὸ διέψευσε!

Ὅλα θὰ τελείωναν ἐκεῖ, ἂν ἡ Λίντα δὲν εἶχε θυμώσει λιγάκι μὲ τὸν ἀξιωματικό, ποὺ εἶχε καυχηθῇ ψεύτικα πὼς τὴ φίλησε... Ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς μέρες, λοιπόν, σὲ κάποιο φιλικὸ σπίτι, ἐπιβεβαίωσε αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ πρόσθεσε μάλιστα διάφορες λεπτομέρειες...

Ὥστε ἦταν ἀλήθεια λοιπόν!... Ἡ κοινωνία τῆς μικρῆς πόλεως σάστισε. Κι' ὁ Ραμαντιὲ ἀγκάλιασε καὶ φίλησε, σὰν ἤρωα, τὸν ἐκπληκτο Ναβαρέν, ποὺ εἶχε μείνει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἡ χαριτωμένη κοπέλλα εἶχε παραδεχθῇ δημοσίᾳ τὸ ἀνύπαρκτο ἐκεῖνο φιλί...

Μετὰ τρεῖς μέρες, ἐνῶ ἡ βαρώνη κουβέντιαζε στὸ σαλόνι της μὲ μερικοὺς γνωστοὺς καὶ φίλους ποὺ τὴν εἶχαν ἐπισκεφθῇ, ὥρμησε ἔξαφνα μέσα ἡ Λίντα, ταραγμένη, κατακόκκινη κι' ἀναμαλλιασμένη.

— Στὸν κῆπο!... τραύλισε. Ὁ ὑπολοχαγὸς Ναβαρέν... πήδησε τὸν τοῖχο... καὶ μὲ φίλησε τόσο, ποὺ μ' ἄφισε μισοπνιγμένη... σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι!...

Τὸ σκάνδαλο ξέσπασε. Οἱ αὐστηρὲς κυρίες μὲ τοὺς κορσέδες σηκώθηκαν, σκανδαλισμένες. Ἡ βαρώνη πῆγε νὰ πνιγῇ ἀπ' τὴν ἀγανάκτησι, ποὺ τὴν εἶχε κυριέψει.

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγες ὧρες, ὁ συνταγματάρχης εἶχε πληροφορηθῇ ἀπ' τὴ μητέρα τῆς Λίντας τὴν ἀνήκουστη διαγωγὴ τοῦ ὑπολοχαγοῦ.

Ὅταν ἔφτασε ὁ Ναβαρὲν στὸ καφενεῖο, οἱ συνάδελφοί του ἤξεραν κι' ὅλας τὴν ἱστορία τοῦ πηδήματος τοῦ τοίχου καὶ τοῦ φιλιοῦ στὸν κῆπο. Μὰ ἐκεῖνος — ποὺ ἦταν τελείως ἀθῶος — νόμισε πὼς ὀνειρευότανε...

— Ἀφῆστε τ' ἀστεῖα, παιδιά! διαμαρτυρήθηκε στοὺς φίλους του.

— Ἀστεῖα; Μὰ ἀφοῦ τὸμαθε ὅλος ὁ κόσμος... Σὲ ζητάει τώρα ὁ συνταγματάρχης γιὰ νὰ σὲ κατσαδιάσῃ!

Λίγο ἀργότερα, ὁ συνταγματάρχης τοῦλεγε αὐστηρά:

— Πρέπει νἄχετε τουλάχιστον τὸ θάρρος νὰ παραδεχθῆτε τὴν ἐνοχή σας. Δὲν ἐπιτρέπεται σ' ἕνα ἀξιωματικὸ ν' ἀρνῆται τὴν ἀλήθεια! Αὔριο βράδυ, ἡ βαρώνη θὰ δώσῃ μιὰ γιορτή, στὸ σπίτι της. Θὰ παρευρεθῆτε καὶ σεῖς... κι' ἐλπίζω νὰ βρῆτε τὸν καλλίτερο τρόπο γιὰ νὰ ἐπανορθώσετε τὸ σφάλμα σας.

Ὡς τ' ἄλλο βράδυ, ὁ Ναβαρὲν πέρασε ὧρες τρομερές.

— Μοιάζω γιὰ τρελλός; ἔλεγε στοὺς συναδέλφους του. Ὄχι, βέβαια! Ἐ λοιπόν, σᾶς βεβαιῶ μὲ τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου πὼς δὲν ἐπήδησα ποτὲ κανένα τοῖχο!

— Ἄστα αὐτά, κατεργάρη... τοῦ ἀπάντησαν ἐκεῖνοι.

Καὶ κούνησαν τὸ κεφάλι τους, σὰν νἄθελαν νὰ ποῦ.ε πὼς τόχε παραξηλώσει...

— Καλὰ λοιπόν! ξέσπασε ὁ νέος. Θὰ δῆτε, ἀπόψε, στὴ γιορτή! Θὰ διαψεύσω αὐτὸ τὸ παληοκόριτσο, μπροστὰ σ' ὅλους!

Ἔφτασε τελευταῖος στὴ γιορτή, ὅταν τὰ σαλόνια τῆς βαρώνης ἦταν πιὰ γεμᾶτα ἀπ' τοὺς καλεσμένους της.

Βρῆκε τὴν αὐστηρὴ οἰκοδέσποινα καθισμένη δίπλα στὸ συνοφρυωμένο συνταγματάρχη.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, παρουσιάστηκε ἡ Λίντα, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, ἀμίλητη. Πῆγε κοντά του, κρεμάστηκε ξαφνικὰ στὸ λαιμό του καὶ τοῦ εἶπε δυνατά, ἐνῶ ἐκεῖνος προσπαθοῦσε τοῦ κάκου ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὸ τρυφερὸ ἀγκάλιασμά της:

— Ξέρω, ἀγαπημένε μου, πὼς εἶσαι θυμωμένος μαζί μου, γιατὶ δὲν κράτησα κρυφὸ τὸν ἔρωτά μας. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ συνεχισθῇ αὐτὴ ἡ κατάστασι... μ' ἕνα θεότρελλο σὰν ἐσένα, ποὺ σκαρφάλωνες τὴ νύχτα στὸ μπαλκόνι μου, μὲ τὸν κίνδυνο νὰ τσακιστῇς καὶ νὰ μ' ἐκθέσῃς συχρόνως! Δὲν ἔχω δίκηο, Ζάν; Φανοῦ λογικός... καὶ συχώρεσέ με!

Ὁ Ναβαρὲν κατάλαβε πὼς εἶχε ἡττηθῇ! Τὴν εἶχε πάθει, ἀπ' τὴ χαριτωμένη καὶ διαβολικὴ Λίντα. Κι' ἐπειδὴ στὸ μεταξὺ τὴν εἶχε ἐρωτευθῇ, προτίμησε νὰ ὑποχωρήσῃ κανονικά... καὶ νὰ τὰ παραδεχθῇ ὅλα: πὼς εἶχε πηδήσει τὸν τοῖχο, πὼς εἶχε σκαρφαλώσει στὸ μπαλκόνι τῆς Λίντας...

Τιμωρήθηκε ἀπ' τὸ συνταγματάρχη μὲ φυλάκισι. Βρῆκε ὅμως μιὰ γοητευτικὴ γυναικούλα, ποὺ τὸν εἶχε κερδίσει μὲ τὴ στρατηγικὴ μέθοδο τῆς κυκλωτικῆς κινήσεως!

Ὅταν ἔμεινε σὲ λίγο μονάχος μαζί της καὶ τῆς ζήτησε τὸ λόγο γιὰ τὰ τόσα ψέμματά της, ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε, μὲ ὕφος ἀγγελικῆς ἀθωότητος:

— Μά, ἀγαπητέ μου, φταίς ἐσύ! Πρῶτον, γιατὶ καυχήθηκες πὼς μὲ φίλησες. Δεύτερον, γιατὶ δὲν μὲ φίλησες πραγματικά... ἐνῶ ποθοῦσα ἕνα φιλί σου, τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Καὶ τρίτον, γιατὶ δὲν μὲ φιλᾶς οὔτε καὶ τώρα!...

Μὲ ὁ Ναβαρὲν δὲν τὴν ἄφησε νὰ τελειώσῃ.

Ἔπνιξε τὶς τελευταῖες της λέξεις, κολλῶντας τὰ χείλη του στὰ δικά της...

Ρ. ΝΤΙ ΜΟΥΡ

Θεοδώρα Φραντζῆ καὶ Εὐφρασία Χωνιάτη

Ο ΝΑΟΣ τῆς Ἁγίας Σοφίας ἄστραφτε μέσα στὴν ἀπαράμιλλη λαμπρότητά του. Τὰ πολυκάντηλα, οἱ χρυσοὶ πολυέλαιοι καὶ οἱ λαμπάδες, τοποθετημένες σὲ τρεῖς μεγάλες σειρὲς ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ νάρθηκα, φώτιζαν τὰ χαρούμενα πρόσωπα τῶν παρευρισκομένων. Ὅλοι σχεδὸν οἱ φημισμένοι εὐπατρίδες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἦταν συγκεντρωμένοι ἐκεῖ. Κι' ἀνάμεσά τους, μὲ τὸ ἀδαμαντοκάλλητο στέμμα του, τὸ βυσσινὶ του μανδύα καὶ τὰ πορφυρά του σάνδαλα, ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, καταβεβλημένος ἀπὸ ἕνα σωρὸ φροντίδες, χαμογελοῦσε ἀδιόρατα. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ὁ Δικέφαλος Ἀετός, ἦταν σὰν νὰ ἔφερνε τὸ πικρὸ μήνυμα στὰ τανυσμένα φτερά του: Ἡ καταστροφὴ ἦταν κοντά. Ὁ ἐχθρὸς πολιορκοῦσε τὰ τείχη τῆς αἰωνίας πόλεως, ἄνοιγε ὑπονόμους καὶ προσπαθοῦσε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Μὰ τὰ τείχη ἄντεχαν. Κι' αὐτοὶ ποὺ τὰ ὑπεράσπιζαν μὲ τὶς λιγοστές τους δυνάμεις, ἦταν ἄνθρωποι ποὺ δὲν λύγιζαν εὔκολα. Πολεμοῦσαν γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὸ βασιλέα, γιὰ τὴ θρησκεία καὶ τὴν πατρίδα τους. Κι' ὡστόσο, μέσα στὴ φωτιὰ καὶ τὸ χαλασμό, εἶχε ἀναγγελθῆ ἕνα χαρούμενο γεγονός: Ἡ Θεοδώρα, ἡ πεντάμορφη θυγατέρα τοῦ Μεγάλου Πρωτοβεστιαρίου καὶ μετέπειτα ἱστορικοῦ Γεωργίου Φραντζῆ, τελοῦσε τοὺς γάμους της μὲ τὸ Λατῖνο ἱππότη Ἐδουάρδο ντὲ Ρυστὼν ἀρχηγὸ τῶν Βαράγγων σωματοφυλάκων καὶ Μέγα Ἀκόλουθο τῆς αὐτοκρατορίας. «Αἱ ὡραιότεραι παρθένοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως — ἀναφέρει σύγχρονος ἱστορικὸς — ἐσεμνύνοντο συντροφεύουσαι τὴν μελλόνυμφον καὶ ἐσκόρπιζον ρόδα πρὸ αὐτῆς ἐξ ἀργυρῶν κανίστρων, ὅτε περιβεβλημένη τὸν ἐκ λευκῆς μετάξης πέπλον καὶ τὸ μακρὸν κρήδεμνον καὶ ἔχουσα περὶ αὐτὴν τὰς δύο παρανύμφους της ἐχώρει πρὸς τὸν πυλῶνα».

«Μετ' αὐτὴν ἤρχετο ὁ Φράγκος ἱππότης — συνεχίζει ὁ ἴδιος ἱστορικὸς — ἔχων παράνυμφον τὸν νέον Ἐμμανουὴλ Νοταρᾶν, πολλοὺς φίλους καὶ γνωρίμους περὶ αὐτὸν καὶ ἀπόσπασμα Βαραγγίων φυλάκων. Μέγα πλῆθος θεατῶν ἐπλήρου τὴν πλατεῖαν τῆς Ἁγ. Σοφίας καὶ πάντες ἀνέμενον ν' ἀνοιχθῶσι αἱ ἀργυραῖ πῦλαι. Αἱ θύραι ἐγύρισαν ἀθορύβως περὶ τοὺς στρόφιγγας καὶ ἐφάνη φορῶν τὸν λαμπρὸν αὐτοῦ μανδύαν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χαλκηδόνος. Ὅτε δὲ ἦλθον εἰς τὸν νάρθηκα, ὁ ἱεράρχης λαβὼν τοὺς χρυσοὺς στεφάνους ἔστεψε τοὺς νεονύμφους εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος». Εὐχὲς καὶ ψιθυρισμοὶ ἀκούστηκαν τότε ἀπὸ παντοῦ. Μὰ ἐνῶ οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φιληνάδες τῆς Θεοδώρας τὴ φιλοῦσαν συγκινημένοι, ὁ Ἐδουάρδος ντὲ Ρυστὼν ἔψαχνε μὲ τὸ βλέμμα του ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, σὰν νὰ γύρευε νὰ βρῆ κάποιον δικό του.

—Ὁ Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶς βρίσκεται στὴ δυτικὴ πύλη καὶ σὲ περιμένει, τοῦ εἶπε χαμηλόφωνα ὁ Νοταρᾶς. Ἔχει νὰ σοῦ ἀναγγείλη δυσάρεστα νέα. Γι' αὐτὸ ἀπομακρύνθηκε προτοῦ τελειώση ἡ τελετή...

Ὁ Ἐδουάρδος ἦταν στενὸς φίλος μὲ τὸν Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶ. Ἡ οἰκογένεια τοῦ τελευταίου, ἀπὸ τὶς πιὸ φημισμένες τοῦ Βυζαντίου, συγγένευε ἀπ' εὐθείας μὲ τοὺς Κομνηνούς. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ὁ Ἐμμανουήλ, ποτισμένος μὲ φιλελεύθερες ἀρχές, ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν Εὐφρασία Χωνιάτη, ποὺ ἡ καταγωγή της, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δὲν ἦταν ἀντάξια μὲ τὴ δική του. Βέβαια, ὁ πατέρας της, ὁ ἱστορικὸς Νικήτας Χωνιάτης, ἦταν ἔξαρχος τῆς Σηλυβρίας. Τίποτε ὅμως περισσότερο.

Στὶς φλέβες του κυλοῦσε αἷμα «κατώτερο», γιατὶ προερχόταν ἀπὸ γονεῖς κτηματίες. Ἀλλὰ ἦταν ἄντρας ὡραῖος «ἄγων τὸ πεντηκοστὸν περίπου ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἡλιοκαὴς ὀλίγον τὴν χροιάν, διετήρει καὶ τὴν καθαριότητα τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου καὶ τὸ μυῶδες τῶν μελῶν, ὅπερ καὶ ἀσυνήθη ἐμαρτύρει ρώμην καὶ μακροβιότητα ὑπέσχετο. Ἐφόρει τὴν ζωγραφικὴν Ρουμελικὴν ἐνδυμασίαν, τὰς πλατείας περικνημῖδας, τὸ φαντασιῶδες τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, τὸ πλούσιον ἐπανωφόρεμα καὶ τὰ περικέντητα ὑποδήματα».

Ἡ φήμη τοῦ Νικήτα Χωνιάτη ἦταν ξακουστὴ σὲ ὅλη τὴν αὐτοκρατορία. Μὰ ἡ ὀμορφιὰ τῆς θυγατέρας του ἀκόμη περισσότερο. Γι' αὐτό, ὅταν τὴν πρωτόδε ὁ Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶς στὸ πλευρὸ τῆς δέσποινας Μαρίας, τῆς μητέρας της δηλαδή, εὐλόγησε τὴν τύχη ποὺ τὸν εἶχε φέρει στὴ Σηλυβρία γιὰ νὰ τὴ γνωρίση. Ἔτσι δὲν ἄργησε νὰ τὴ ζητήση ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Χάρηκαν βέβαια ἐκεῖνοι μὲ τὴν πρότασί του, μὰ ἤξεραν πὼς ἕνας τέτοιος γάμος θὰ προξενοῦσε ἀληθινὸ σάλο ἀνάμεσα στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους τοῦ Βυζαντίου. Κατ' αὐτούς, δὲν θὰ ἦταν ποτὲ δυνατὸν ἕνας ἀπόγονος τῶν Κομνηνῶν νὰ παντρευτῆ μιὰ ταπεινὴ χωριατοπούλου! Κι' ἄλλωστε ἦταν γνωστὸ σὲ ὅλους, πὼς ἀπὸ καιρὸ τοῦ προετοίμαζαν συνοικέσιο μὲ τὴν ὡραία καὶ πλούσια πριγκήπισσα Βαλεντίνη, ἀνεψιὰ τοῦ Φιλίππου τῆς Ἰσπανίας.

Ἐκεῖνος ὅμως στάθηκε τίμιος καὶ εἰλικρινὴς ἀπέναντι στοὺς γονεῖς τῆς Εὐφρασίας.

—Ἤδη ἡ Αὐλὴ μοῦ ἔχει ὑποδείξει ἄλλη νύφη, τοὺς εἶπε. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι δέσμιος κανενὸς καὶ ἡ καρδιά μου ἀνήκει στὴ θυγατέρα σας. Δῶστε μου μιὰ μικρὴ προθεσμία καὶ ὅλα θὰ τακτοποιηθοῦν μὲ τὸν καλύτερο τρόπο. Θὰ ἐπιστρέψω σύντομα, ἀπαλλαγμένος ἀπὸ κάθε ὑποχρεωτικὸ δεσμό...

Ὁ Ἐμμανουὴλ κράτησε τὸ λόγο του. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ δύο ἑβδομάδες ξαναγύρισε στὴ Σηλυβρία, τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ χαρά. Ἡ φήμη τοῦ πατέρα τῆς Εὐφρασίας «ὡς ἐξαιρετικοῦ ἀνδρὸς» καὶ ἡ ξακουσμένη «ἀρετὴ τῆς θυγατρός του», ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ κλείσουν ὅλα τὰ στόματα. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ψέξη γιὰ τίποτα. Κανεὶς δὲν εἶχε ἀντίρρησι γιὰ τὴν ἕνωσί τους. Ὅλοι ἦταν σύμφωνοι γιὰ τὸν γάμο τους, ποὺ ἀποφασίστηκε νὰ γίνη μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Μὰ στὸ μεταξὺ ὁ πόλεμος εἶχε φουντώσει σὲ ὡρισμένες ἐπαρχίες τοῦ Βυζαντίου καὶ ὁ Χρυσολωρᾶς, σὰν ἀνώτερος ἀξιωματικός, ἀναγκάστηκε νὰ φύγη γιὰ ἐκεῖ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων του.

Ὡστόσο ὁ ἐχθρός, ἀφοῦ προξένησε ἀφάνταστες καταστροφὲς ἀπ' ὅπου πέρασε, ὑπεχώρησε νικημένος. Ὁ Ἐμμανουὴλ δὲν ἔχασε τότε καιρό. Γύρισε ἀμέσως στὴν Κωνσταντινούπολι γιὰ ν' ἀναφέρη τὰ καθέκαστα στὸν αὐτοκράτορα κι' ἑτοιμάστηκε νὰ ξαναφύγη γιὰ τὴ Σηλυβρία, ὅπου τὸν περίμενε ἡ Εὐφρασία. Ἀκριβῶς ὅμως τὴν ἑπομένη τοῦ ἐρχομοῦ του, ὁ Ἐδουάρδος ντὲ Ρυστών, θὰ παντρευόταν τὴ Θεοδώρα. Ἔτσι ἀναγκάστηκε νὰ μείνη ἄλλη μιὰ μέρα στὴ «βασιλεύουσα» μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ παρευρεθῆ στοὺς γάμους τοῦ φίλου του. Ἀλλ' ὅπως εἴδαμε, προτοῦ ἀκόμη τελειώση ἡ τελετή, ὁ Χρυσολωρᾶς παρήγγειλε στὸ Φράγκο ἱππότη πὼς εἶχε νὰ τοῦ ἀναγγείλη δυσάρεστα νέα.

Μόλις ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος ξεκίνησε μὲ τὴν ἀκολουθία του γιὰ τ' ἀνάκτορα, ὁ Ἐδουάρδος φίλησε τὴ γυναῖκα του, τὴν ἐμπιστεύτηκε γιὰ λίγο στοὺς δικούς της κι' ἔτρεξε νὰ συναντήση τὸν Ἐμμανουήλ, ποὺ τὸν περίμενε ἀνυπόμονα. Ἦταν ὠχρὸς καὶ ἀναστατωμένος.

—Φίλε, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος μὲ βραχνὴ φωνή, συγχώρεσε τὴν ἀπρέπειά μου! Δὲν ἔπρεπε νὰ σ' ἐνοχλήσω μὲ δικές μου ὑποθέσεις τὴν ἱερὴ αὐτὴ στιγμή. Ἀλλ' ἦταν ἀνάγκη...

—Οἱ ὑποθέσεις σου εἶναι καὶ δικές μου, τὸν διέκοψε ἐκεῖνος. Πές μου τί σοῦ συμβαίνει, Ἐμμανουήλ! Σὲ θεωρῶ σὰν ἀδελφό μου!...

—Πρὶν μία ὥρα περίπου, μοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι ἡ Σηλυβρία λεηλατήθηκε ἀπὸ τὸν ἀρνησίθρησκο Βούλγαρο Μπαλτὰ Ὀγλοῦ! Ἡ Εὐφρασία καὶ ἡ οἰκογένειά της αἰχμαλωτίστηκαν! Καὶ τώρα βρίσκονται στὰ φοβερὰ κάτεργα τῆς Ἀδριανουπόλεως, χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας. Καταλαβαίνεις τί σημαίνει αὐτὸ γιὰ μένα;

Χωρὶς νὰ προφέρη λέξι, ὁ Ἐδουάρδος ντὲ Ρυστὼν παρέσυρε τὸ φίλο του στὸ Διακονικό, στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ θρυλικοῦ ναοῦ, ποὺ ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτη ἡσυχία. Τὸν ἔβαλε νὰ καθήση σ' ἕνα ἀνάκλιντρο, ἔμεινε σκεφτικὸς γιὰ λίγη ὥρα κι' ὕστερα, χωρὶς πολλὰ λόγια, τοῦ ἀνέπτυξε ἕνα παράτολμο σχέδιο δράσεως: Θὰ ἔφευγαν ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀδριανούπολι μεταμφιεσμένοι σὲ σαρικοφόρους στρατιῶτες τοῦ Μπαλτὰ Ὀγλοῦ. Καὶ οἱ δύο μιλοῦσαν καλὰ τὴν τουρκικὴ κι' ἴσως, μὲ τὸν τρόπο αὐτό, κατώρθωναν νὰ εἰσχωρήσουν στὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο, γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὴν Εὐφρασία καὶ τοὺς γονεῖς της. Οἱ πιθανότητες γιὰ νὰ πετύχουν, ἦταν μία στὶς χίλιες. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶχε σημασία.

Τραγικές ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

Σὰν ἱππότες ποὺ ἦσαν, δὲν ἔπρεπε νὰ λογαριάζουν τοὺς κινδύνους ὅσο μεγάλοι καὶ ἂν ἦταν. Ἂν πέθαιναν, θὰ πέθαιναν γιὰ ἕνα ἱερὸ καθῆκον.

Ὁ Χρυσολωρᾶς ἔσφιξε συγκινημένος τὸ χέρι τοῦ φίλου του. Κι' ἀφοῦ κανόνισαν τὶς τελευταῖες λεπτομέρειες, ἔφυγε ὁ Ἐδουάρδος γιὰ νὰ πάη ν' ἀποχαιρετήση τὴ γυναῖκα του. Σεμνὴ καὶ ὡραία, τὸν περίμενε ὑπομονετικὰ στὸ μεγάλο ἀρχοντικό τους. Μόλις τὸν εἶδε ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του κλαίγοντας. Γιατὶ στὸ μεταξὺ εἶχε πληροφορηθῆ ἀπὸ τὸν πατέρα της τὴ λεηλασία τῆς Σηλυβρίας καὶ τὴν αἰχμαλωσία τῆς Εὐφρασίας. Οἱ δύο νέες γνωρίζονταν ἀπὸ παλιὰ καὶ ἡ μία ἐκτιμοῦσε τὴν ἄλλη βαθειά. Βλέπονταν ὅμως σπάνια. Ἡ Θεοδώρα φιλοξενοῦσε τὴν Εὐφρασία δύο φορὲς τὸ χρόνο καὶ ἄλλες δύο φορὲς ἡ Εὐφρασία τὴ φίλη της.

—Ὥστε κινδυνεύει καὶ ἡ Κωνσταντινούπολι; ρώτησε ἀνήσυχη ἡ νεόνυφη τὸ σύζυγό της. Οἱ εἰδήσεις δὲν εἶναι διόλου εὐχάριστες. Πές μου, Ἐδουάρδε: Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ στόλος τοῦ Μωάμεθ πλέει ἀπὸ τὴν ξηρὰ πρὸς τὸ πάνω μέρος τοῦ λιμένος; Εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῆ ἕνα τέτοιο θαῦμα;

—Κι' ὅμως εἶναι βέβαιο, ἀγαπητή μου! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος καταβάλλοντας προσπάθεια γιὰ νὰ φανῆ ἤρεμος. Ὁ Μωάμεθ, ἐφόσον δὲν μποροῦσε νὰ περάση τὰ πλοῖα του ἀπὸ τὴ θάλασσα γιὰ νὰ καταλάβη τὸ λιμάνι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, σκέφτηκε νὰ τὰ περάση ἀπὸ τὴν ξηρά. Καὶ πρὸς τὸ παρὸν πέτυχε τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ σκοποῦ του. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι, Θεοδώρα! Εἴμαστε ἀκόμη ἰσχυροὶ καὶ θὰ νικήσουμε...

Τὸ σχέδιο τοῦ Μωάμεθ ἦταν πραγματικὰ ἀπίστευτο. «Πεντήκοντα χιλιάδες ἀνδρῶν εἰργάζοντο εἰς τὸ νὰ ἰσοπεδώνωσι λόφους, νὰ πληρῶσι κοιλάδας καὶ τέλματα πρὸς κατασκευὴν τῆς ὁδοῦ δι' ἧς ἔμελλον νὰ περάσωσι τὰ πλοῖα. Βόες ἔσυρον ὄγκους ξύλων ἐστοιβασμένων εἰς βαρείας ἁμάξας, πανταχοῦ δὲ ἠκούοντο οἱ κτύποι τῶν ἐργαλείων, αἱ φωναὶ τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν σκλάβων, οἱ τριγμοὶ τῶν τροχῶν, πανταχόθεν ἔτρεχον ἐπιθεωρηταὶ πρὸς ἐπίσπευσιν τῶν ἔργων. Δένδρα κατεκόπτοντο, θάμνοι κατεπατοῦντο, ἅμαξαι φέρουσαι χῶμα συνετρίβοντο, τροχαλίαι ἔτριζον, μηχαναὶ ἐγόγγυζον, λοστοὶ ἐγύριζον, πάντες εἰργάζοντο σιωπηλοί, εἰς τὴν μακρὰν γραμμὴν τὴν μεταξὺ τῶν δύο θαλασσῶν, δὲν ἔβλεπες εἰμὴ ποταμὸν κεφαλῶν. Ἀγέλαι βουβάλων καὶ βοῶν ἐσφάζοντο, ἐξῆγον τὸ λίπος τῶν ζώων καὶ στίφη δούλων ἔβραζον αὐτὸ εἰς μεγίστους λέβητας καὶ ἐξῆπτον τὸ πῦρ».

Τὸ λίπος αὐτὸ θὰ χρησίμευε γιὰ τὸ δρόμο, πάνω στὸν ὁποῖο θὰ γλυστροῦσαν τὰ πλοῖα. Τὸ πολὺ σὲ δύο μερόνυχτα, ὁ ἐχθρικὸς στόλος ἔπρεπε νὰ βρίσκεται στὸν προορισμό του. Ἡ Θεοδώρα ἔτρεμε μονάχα μὲ τὴ σκέψι ὅτι μποροῦσε νὰ πέση κι' αὐτὴ σκλάβα τῶν σαρικοφόρων. Ἡ μόνη της ἐλπίδα ἦταν ὁ Ἐδουάρδος ντὲ Ρυστών. Κι' ὡστόσο, ὅταν ἄκουσε νὰ τῆς λέη ὅτι θὰ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀδριανούπολι μαζὶ μὲ τὸ Χρυσολωρᾶ, γιὰ νὰ πᾶνε νὰ σώσουν τὴν Εὐφρασία, ὄχι μόνο δὲν προσπάθησε νὰ τὸν κρατήση κοντά της, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔδωσε θάρρος.

—Πήγαινε, τοῦ εἶπε συγκινημένη, ἡ Θεοτόκος θὰ προστατέψη τὴν ἐπιχείρησί σας. Καὶ ἂν στὸ διάστημα αὐτὸ καταληφθῆ ἡ Κωνσταντινούπολι καὶ δὲν μὲ βρῆς ἐδῶ στὴν ἐπιστροφή σου, πρέπει νὰ ξέρης ὅτι θὰ πεθάνω μὲ τὸ ἀγαπημένο σου ὄνομα στὰ χείλη μου...

Ἔκανε μερικὰ βήματα καὶ ἀνασήκωσε τὸ βαρὺ παραπέτασμα ποὺ σκέπαζε τὸ μεγάλο παράθυρο τοῦ δωματίου. Ὁ πύργος τῆς οἰκογενείας Φραντζῆ ἦταν χτισμένος σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἐφτὰ λόφους τῆς «βασιλεύουσας». Ἀπὸ κεῖ πάνω, ὅλος, ὁ Κεράτιος κόλπος ἄστραφτε μέσα στὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά του. Καὶ κάτω, τεράστιοι βράχοι τὸν περιέζωναν ἀπὸ παντοῦ.

—Αὐτοὶ οἱ βράχοι θὰ δεχτοῦν τὸ κορμί μου, συνέχισε ἡ Θεοδώρα ἀποφασιστικά. Κανεὶς δὲν θὰ προλάβη ν' ἀγγίξη τὸ χέρι του πάνω μου. Χαῖρε, Ἐδουάρδε! Εἴθε νὰ πετύχετε τὸ σκοπό σας καὶ νὰ λυτρώση ὁ Θεὸς τὴν Εὐφρασία κι' ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς ποὺ ἀμύνονται γιὰ τὴν πίστι τους.

Ὠχρὴ καὶ συγκινημένη ἡ πεντάμορφη πυργοδέσποινα, φίλησε τὸν ἄντρα της. Καὶ χωρὶς νὰ τοῦ πῆ τίποτ' ἄλλο, ἀποτραβήχτηκε στὰ δώματά της γιὰ νὰ ξεσπάση σὲ δυνατοὺς λυγμούς. Ὁ ντὲ Ρυστὼν ἤξερε ὅτι φεύγοντας, ἄφηνε τὴ γυναῖκα του σχεδὸν χωρὶς καμμιὰ προστασία. Ποιὸς θὰ φρόντιζε γι' αὐτὴ σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ γινόταν αὐτὸ ποὺ φοβόντουσαν; Ὁ πατέρας της ἦταν ἄνθρωπος περασμένης μᾶλλον ἡλικίας. Κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ προσπαθοῦσαν νὰ σώσουν τὸν ἑαυτό τους. Ἀλλ' ὁ Ἐδουάρδος εἶχε δώσει τὸ λόγο του στὸν Ἐμμανουήλ. Δὲν μποροῦσε νὰ κάνη διαφορετικά.

Ὁ φίλος του τὸν περίμενε, ὅπως εἶχαν ὁρίσει, στὴν πύλη τοῦ Ρωμανοῦ πάνω στὸ μαῦρο του ἄτι. Ἕνα δεύτερο ἄλογο στεκόταν δίπλα του. Μ' ἕνα πήδημα, ὁ Λατῖνος ἱππότης τὸ καβάλλησε ἐπιδέξια καὶ οἱ δύο ἄντρες σιωπηλοὶ βγῆκαν ἀπὸ τὰ τείχη. Οἱ φρουροὶ δὲν τοὺς σταμάτησαν, γιατὶ τοὺς γνώριζαν.

Εἶχε νυχτώσει. Ὁ Ἐμμανουὴλ μαζὶ μὲ τὸ σύντροφό του, κατευθύνθηκαν τότε σὲ μιὰ μικρὴ καλύβα. Χτύπησαν συνθηματικὰ κι' ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως. Ἐκεῖ ἄλλαξαν τὰ ἱπποτικά τους ροῦχα, φόρεσαν τὸ μαῦρο «σαντέμι» τῶν σαρικοφόρων — ποὺ τὰ εἶχε ἕτοιμα ὁ ἰδιοκτήτης τῆς καλύβας, εἰδοποιημένος ἀπὸ πρὶν — κι' ἔτσι μεταμφιεσμένοι ξεκίνησαν πάλι ὁλοταχῶς. Ἐπὶ τρία μερόνυχτα κάλπαζαν ἀνάμεσα σ' ἐπικίνδυνες περιοχές. Καὶ τὴν τετάρτη τὸ πρωΐ, φάνηκε μακρυὰ ἡ Ἀδριανούπολι, ποὺ, μετὰ τὴν κατάληψί της, ὁ Μωάμεθ τὴν εἶχε κάνει πρωτεύουσά του. Στὴ φημισμένη αὐτὴ ἑλληνικὴ πόλι, οἱ δύο ἱππότες εἶχαν ἀπὸ ἄλλοτε πολλοὺς φίλους. Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ, ἦταν σταλμένοι ἐκεῖ ἕνα σωρὸ αὐτοκρατορικοὶ κατάσκοποι.

Ὁ Χρυσολωρᾶς ἤξερε ποῦ θὰ τοὺς εὕρισκε γιὰ νὰ πληροφορηθοῦν ποῦ ἀκριβῶς κρατοῦσαν τὴν Εὐφρασία καὶ τοὺς γονεῖς της. Χωρὶς δισταγμὸ πλησίασαν τὰ τείχη κι' ἔφτασαν στὴ μεγάλη πύλη, ὅπου τοὺς σταμάτησαν οἱ φρουροὶ γιὰ νὰ τοὺς ρωτήσουν ποιοὶ εἶναι καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχονται. Ὁ Ἐδουάρδος ντὲ Ρυστών, μίλησε πρῶτος:

—Εἴμαστε ἀξιωματικοὶ τοῦ πολυχρονεμένου Σουλτάνου καὶ φέρνουμε σπουδαῖο μήνυμα στὸ Μπαλτὰ Ὀγλοῦ! Κάθε ἀργοπορία λοιπὸν θὰ στοιχίση ὄχι μόνο τὸ δικό μας κεφάλι, ἀλλὰ καὶ τὸ δικό σας! Γι' αὐτὸ μὴ μᾶς κρατᾶτε περισσότερο ἐδῶ...

Τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ ἱππότη εἰπώθηκαν σὲ τόσο ἔντονο ὕφος, ὥστε ἔκαναν τοὺς φρουροὺς ν' ἀνοίξουν ἀμέσως τὴν πύλη καὶ νὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ περάσουν. Μόλις ἀπομακρύνθηκαν λίγο, ἐγκατέλειψαν τ' ἄλογά τους καὶ συνέχισαν τὸ δρόμο τους μὲ τὰ πόδια. Τώρα ἤξεραν ποῦ πήγαιναν. Σὲ κάποιο στενὸ κατοικοῦσε ὁ Γεώργιος Δαμάσκος, παλιὸς φίλος τοῦ Ἐμμανουήλ, ποὺ ἐκτελοῦσε τώρα χρέη κατασκόπου. Τράβηξαν ἀμέσως γιὰ τὸ σπίτι του καὶ χτύπησαν τὴν πόρτα. Ἐκεῖνος τοὺς ἄνοιξε σχεδὸν ἀμέσως. Ἀλλὰ μόλις εἶδε μπροστά του τοὺς δύο σαρικοφόρους, χλώμιασε. Μὰ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του.

—Περᾶστε στὸ φτωχικό μου, ἀφέντες! τοὺς εἶπε μὲ προσποιητὴ εὐγένεια. Ἄς σᾶς προστατεύη πάντα ὁ Ἀλλὰχ καὶ ἡ μεγαλοψυχία τοῦ πολυχρονεμένου μας Σουλτάνου...

Ὁ Χρυσολωρᾶς γέλασε δυνατά, μόλις ἔκλεισε πίσω του ἡ πόρτα.

—Γεώργιε! τοῦ φώναξε πιάνοντάς τον ἀπὸ τοὺς ὤμους. Δὲν ἀναγνωρίζεις λοιπὸν τοὺς παλιούς σου φίλους;

Ὁ Δαμάσκος ἄνοιξε ἔκπληκτος τὰ μάτια του. Ἦταν ἀδύνατο νὰ φανταστῆ μιὰ τέτοια συνάντησι. Μόλις ὅμως βεβαιώθηκε ὅτι οἱ ἐπισκέπτες του δὲν ἦταν ἄλλοι ἀπὸ τὸν Ἐμμανουὴλ καὶ τὸν Ἐδουάρδο, τοὺς ἀγκάλιασε μὲ θέρμη σὰν νὰ ἔβλεπε μπροστά του νεκραναστημένους. Μὲ τὴ σειρά τους ὅμως οἱ δύο ἱππότες ἔνοιωσαν ἀνέκφραστη χαρά, ὅταν ἄκουσαν νὰ τοὺς λέη ὅτι ἡ Εὐφρασία καὶ οἱ γονεῖς της ἦταν ἐλεύθεροι! Εἶχε πληρώσει ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ στοὺς φύλακες τοῦ φρουρίου ποὺ τοὺς κρατοῦσαν, γιὰ νὰ τοὺς ἐξαγοράση.

—Γεώργιε, ἔκανε συγκινημένος ὁ Ἐμμανουήλ, μοῦ χάρισες τὸν παράδεισο! Πές μου ὅμως γρήγορα, ποῦ βρίσκονται τώρα; Εἶναι καλά; Εἶδες τὴν Εὐφρασία; Τῆς μίλησες;

Μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο ὁ Δαμάσκος, πῆρε τὸ φίλο του ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν παρέσυρε στὸ βάθος τοῦ σπιτιοῦ. Ἀμίλητος, ἀνασήκωσε ἕνα βαρὺ χαλὶ καὶ τράβηξε ἕνα μοχλὸ ποὺ βρισκόταν στὸ πάτωμα. Καὶ τότε μπρὸς στ' ἀνήσυχα μάτια τῶν δύο ἱπποτῶν, παρουσιάστηκαν μιὰ καταπακτή. Ἐκεῖ κάτω ὁ Γεώργιος ἔκρυβε τοὺς Χωνιάτες, ὥσπου νὰ κατορθώση νὰ τοὺς φυγαδέψη γιὰ τὴ «βασιλεύουσα». Ἡ συνάντησι τοῦ Ἐμμανουὴλ μὲ τὴν ἀγαπημένη του, ἦταν κάτι ποὺ δὲν περιγράφεται μὲ λόγια. Ἔκλαιγαν κι' οἱ δυό, κάτω ἀπὸ τὶς εὐχὲς τῆς δέσποινας Μαρίας καὶ τοῦ Νικήτα, ποὺ ἦταν πιὰ βέβαιοι πὼς εἶχαν σωθῆ ἀπὸ τὰ μαρτύριά τους.

Ἡ μοῖρα ὅμως εἶχε χαράξει ἄλλο δρόμο. Δὲν εἶχαν περάσει οὔτε 10 λεπτὰ ἀπὸ τὴ συνάντησί τους, ὅταν τὸ σπιτάκι τοῦ Γεωργίου Δαμάσκου κυκλώθηκε ὁλόκληρο. «Ὁ ἀγὼν ὁ ὁποῖος ἐπηκολούθησεν ἦτο βραχὺς μὲν ἀλλὰ δεινός. Ὁ Γεώργιος ὅστις ἦτο ἄοπλος, ἔπεσε κατὰ τὴν πρώτην προσβολήν. Ὁ δὲ ἱππότης Ἐδουάρδος καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ θὰ ἐσώζοντο εὐκόλως, ἐὰν κατελίμπανον τὴν Εὐφρασίαν ὑπὲρ ἧς ἐμάχοντο. Οὗτοι ὅμως ὑπεραμύνθησαν ἕως ὅτου τραυματισθέντες συνελήφθησαν ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων». Ἀλλ' ὁ ντὲ Ρυστών, παρ' ὅλη τὴν πληγή του, κατώρθωσε νὰ δραπετεύση καὶ νὰ διαφύγη ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη. Ἔτρεχε πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολι μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῆ ἄντρες γιὰ νὰ τοὺς πάρη καὶ νὰ ξαναγυρίσουν στὴν Ἀδριανούπολι. Ἀλλ' ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, τὸ ἀσύλληπτο δρᾶμα εἶχε κλείσει πιὰ τὴν αὐλαία του. Ἡ «βασιλίδα τῶν πόλεων» εἶχε καταληφθῆ. Οἱ Φραντζῆδες εἶχαν πιαστῆ αἰχμάλωτοι. Ἐρημιὰ καὶ καταστροφὴ βασίλευε παντοῦ. Ὁ ντὲ Ρυστὼν ἔνοιωσε τὰ πόδια του νὰ λυγίζουν. Κι' ἐνῶ εἶχε πλέον ἀπελπιστῆ μιὰ σιγανὴ φωνὴ τοῦ εἶπε ξαφνικά:

—Ἱππότα ντὲ Ρυστών, εἶμαι ὁ ἐφημέριος τῆς Ἁγίας Τριάδος Ἰωσήφ. Ἀσφαλῶς θὰ ἀναζητᾶς τὴ σύζυγό σου Θεοδώρα. Κατώρθωσε νὰ διαφύγη ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀπίστων καὶ τώρα βρίσκεται στὴν προκυμαία, ἐλπίζοντας νὰ τὴν παραλάβη ὁ «Μαργαρίτης τῆς Ἀδριατικῆς».

Ὁ Ἐδουάρδος εἶπε ἕνα «εὐχαριστῶ» στὸν καλὸ ἐκεῖνο λευΐτη καὶ τράβηξε τρέχοντας γιὰ τὴν παραλία. Πολὺς κόσμος ἦταν συγκεντρωμένος ἐκεῖ, περιμένοντας νὰ τὸν σώση ἡ γενοβέζικη καραβέλα, ποὺ ἔπαιρνε μόνο τοὺς δικούς της. Ἡ Θεοδώρα, ὠχρὴ καὶ καταβεβλημένη, εἶδε πρώτη τὸν ἄνδρα της καὶ τὸν ἀνεγνώρισε κάτω ἀπὸ τὴ μεταμφίεσί του. Ἔτρεξε κοντά του κι' ὅταν ἀπομακρύνθηκαν ἀρκετά, τοῦ ἔπιασε τρυφερὰ τὸ χέρι.

—Τὄξερα πὼς θἄρθης, ἀγαπημένε μου! τοῦ ψιθύρισε. Τώρα μπορῶ νὰ πεθάνω εὐτυχισμένη...

Κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα τὰ πράγματα ἦρθαν εὐνοϊκὰ γιὰ τοὺς δύο συζύγους. Ὁ Ἐδουάρδος κατώρθωσε νὰ ἐπιβιβαστῆ μὲ τὴ Θεοδώρα στὸν «Μαργαρίτη τῆς Ἀδριατικῆς» γιὰ νὰ φτάσουν ἐλεύθεροι στὴν Ἀγγλία. Ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ἕνα περαστικὸ καράβι τοὺς ἔφερε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι. Ὁ Γεώργιος Φραντζῆς τοὺς γνωστοποιοῦσε ὅτι εἶχε ἐξαγοράσει μὲ τὰ ἔσοδα τῶν κτημάτων του ποὺ εἶχε στὴ Νάξο, ὄχι μόνο τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφρασία καθὼς καὶ τὸν Ἐμμανουὴλ Χρυσολωρᾶ, ποὺ παντρεύτηκαν καὶ ποὺ σκόπευαν νὰ πᾶνε κι' αὐτοὶ στὴν Ἀγγλία...

Οἱ δύο σύζυγοι κυττάχτηκαν δακρυσμένοι.

—Ἡ Εὐφρασία καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ σώθηκαν! εἶπε ἡ Θεοδώρα. Σὲ λίγο θὰ τοὺς ἔχουμε ἐδῶ. Σ' εὐχαριστῶ Ἀειπάρθενε...

Καὶ γονάτισε γιὰ νὰ προσευχηθῆ μπρὸς σ' ἕνα εἰκόνισμα τῆς Θεοτόκου, ποὺ ἦταν τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ εἶχε φέρει μαζί της στὸ μακρυνὸ νησὶ τῆς Ἀγγλίας...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

«Ὁ ἀγὼν ὁ ὁποῖος ἐπηκολούθησε ἦτο βραχὺς μὲν ἀλλὰ δεινός».

Μιὰ ἡρωϊκὴ μητέρα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Οἱ δυὸ γυναῖκες εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα ποὺ πλησίαζε. Ἡ Μερσεντὲς ἔβγαλε μιὰ φωνὴ τρόμου.

— Κρύψου γρήγορα! τῆς εἶπε ἡ μητέρα της, ἡ ντόνα Ἰνοτσέντσια.

Καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὴ σκοτεινὴ σοφίτα, κάτω ἀπ' τὴ σκεπή.

— Καὶ σύ, μαμᾶ, τί θὰ γίνῃς;... εἶπε ἀνήσυχη ἡ κοπέλλα.

—Ἐγὼ εἶμαι γρηά, δὲν κινδυνεύω, ἀπάντησε ἡ μητέρα μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο. Ἔκλεισε τὴ Μερσεντὲς στὴ μικρὴ σοφίτα καὶ ξανακατέβηκε βιαστικά.

Οἱ στρατιῶτες εἶχαν φτάσει στὸ μεταξύ. Ἀνῆκαν στὶς δυνάμεις τῶν ἐπαναστατῶν, ποὺ εἶχαν αἱματοκυλήσει ἕνα μεγάλο μέρος τῆς Παραγουάης. Ἦταν κουρελιασμένοι, κουρασμένοι ἀπ' τὴν πεζοπορία, μὲ ἄγριες φυσιογνωμίες.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς χτύπησε δυνατὰ τὴν ἐξώπορτα μὲ τὸν ὑποκόπανο.

—Ἀνοῖχτε! οὔρλιαξε.

Ἡ ντόνα Ἰνοτσέντσια σταυροκοπήθηκε καὶ τράβηξε ὕστερα τὸ σύρτη τῆς πόρτας. Οἱ ἐπαναστάτες μπῆκαν ὅλοι μαζί, κυττάζοντας γύρω τους φιλύποπτα. Παραξενεύονταν ποὺ βρίκανε στὴν περιοχὴ ἐκείνη ἕνα σπίτι ὄχι κατεστραμένο...

— Ποιὸς κάθεται ἐδῶ; ρώτησε ἕνας ἀπ' ὅλους.

—Ἐγώ, μονάχη μου, ἀπάντησε ταπεινὰ ἡ ντόνα Ἰνοτσέντσια. Οἱ ἄντρες πολεμᾶνε... ἐκεῖ κάτω...

Ἀπόφυγε, βέβαια, νὰ καθορίσῃ πὼς οἱ δυὸ γυιοί της εἶχαν καταταχθῆ ἐδῶ καὶ μῆνες στὸ στρατὸ τῆς νόμιμης κυβερνήσεως τῆς χώρας. Μαζί τους πολεμοῦσε κι' ὁ Φερναντέζ, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Μερσεντές.

— Καλά... εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος. Φέρε μας τώρα κάτι νὰ φᾶμε. Γρήγορα!...

Εὐτυχῶς, ὁ φόβος δὲν τοὺς ἄφινε νὰ χωριστοῦνε. Εἶχαν τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν ἀσφαλέστεροι, μένοντας ὅλοι μαζί. Ἄφισαν τὰ ὅπλα καὶ τοὺς γυλιούς τους καὶ κάθησαν χάμω, στὴ μεγαλείτερη κάμαρα.

Ἡ ντόνα Ἰνοτσέντσια ἔψαξε τοῦ κάκου στὴν κουζίνα γιὰ νὰ βρῇ κάτι φαγώσιμο.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτα... εἶπε φοβισμένα στὸν ἀρχηγό. Οὔτε κι' ἐμεῖς ἔχουμε νὰ φᾶμε...

—Ἄ, ἔτσι; οὔρλιαξε ἐκεῖνος, καὶ κοκκίνισε σὰν ἀστακὸς ἀπὸ τὸ θυμό του. Ἂν δὲν μᾶς φέρῃς νὰ φᾶμε δὲν θὰ μείνῃ τίποτα γερὸ ἐδῶ μέσα!

Πετάχτηκε ὄρθιος, ἅρπαξε τὸ ντουφέκι του κι' ἄρχισε νὰ κομματιάζῃ μὲ τὸν ὑποκόπανο τὰ ἔπιπλα. Ὅταν ξεθύμανε κάπως, κύτταξε πάλι τὴ ντόνα Ἰνοτσέντσια. Καὶ διάβασε στὰ μάτια της τόση ἀπελπισία, ὥστε τὴν πίστεψε προσωρινά.

— Καλά! εἶπε. Θὰ ἐξακριβώσουμε ὕστερα ἂν μᾶς εἶπες τὴν ἀλήθεια. Πάρε τώρα αὐτὰ ἐδῶ, νὰ μᾶς τὰ μαγερέψῃς.

Καὶ τῆς ἔδωσε μερικὲς κονσέρβες κρέας. Ἐκείνη τὶς πῆρε καὶ πέρασε στὴν κουζίνα. Ἔτρεμε στὴ σκέψι πώς, ἂν οἱ στρατιῶτες πραγματοποιοῦσανε τὴν ἀπειλή τους καὶ ψάχνανε τὸ σπίτι, θὰ βρίσκανε στὴ σοφίτα τὴ Μερσεντές, τὴν ὁμορφη καὶ λεπτοκαμωμένη Μερσεντές!...

Ἡ καρούλα της στὴ διάθεσι αὐτῶν τῶν κακούργων!... Θᾶταν φριχτό!

Ἡ δυστυχισμένη μητέρα τηγάνισε μηχανικὰ τὸ κρέας καὶ τὸ πῆγε στοὺς πεινασμένους ἄντρες, ποὺ τὸ καταβροχθίσανε. Ὕστερα ὁ ἀρχηγὸς εἶπε σὲ δυὸ ἀπ' αὐτούς:

— Κάνετε μιὰ μικρὴ ἐπιθεώρησι σ' ὅλο τὸ σπίτι!...

Ἡ γρηὰ τοὺς παρακολούθησε, ὅταν βγῆκαν ἀπ' τὴν κάμαρα. Ἔλπιζε νὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ μὲ κάποιον τρόπο ν' ἀνεβοῦνε στὴ σοφίτα...

Εὐτυχῶς ὅμως, ἐκεῖνοι δὲν δείξανε τέτοια διάθεσι. Πλησιάσανε μονάχα σ' ἕνα παράθυρο καὶ ψάξανε μὲ τὰ μάτια τὸ μακρυνὸ ὁρίζοντα. Ξαφνικά, ὁ ἕνας ἔδειξε κάτι, μακρυά, βλαστήμησε καὶ φώναξε:

—Ἔρχονται! Εἶν' αὐτοί!...

Κι' ἔτρεξε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συντρόφους του.

Πραγματικά, πλησίαζε ἕνα τάγμα τακτικοῦ στρατοῦ, ἀκολουθῶντας τὸν ἄθλιο δρόμο ποὺ περνοῦσε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὸ σπίτι.

Οἱ ἐπαναστάτες ἔκαναν μιὰ σύντομη σύσκεψι. Δὲν πρόφταιναν πιὰ νὰ φύγουνε, μέσ' ἀπ' τὰ χωράφια. Θὰ τοὺς βλέπανε οἱ ἐχθροί. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ μείνουνε κρυμένοι στὸ σπίτι.

—Ἄνοιξε τὰ παράθυρα...ὅλα! διάταξε ὁ ἀρχηγός τους τὴ γρηά.

Σὲ λίγα λεπτά, τὰ παράθυρα ἦταν ἀνοιχτά, τὰ τζάμια σπασμένα καὶ τὰ παντζούρια ξεκολλημένα ἀπ' τὴ θέσι τους.

Οἱ ἐπαναστάτες θέλανε νὰ δώσουν στὸ σπίτι μιὰ ὄψι λεηλασίας κι' ἐγκαταλείψεως, γιὰ νὰ μὴ σκεφθοῦνε καθόλου οἱ ἐχθροί τους νὰ μποῦνε μέσα.

Τὸ ἔργο αὐτὸ τῆς καταστροφῆς τελείωσε, ὅταν εἶχε πλησιάσει πιὰ ἀρκετὰ τὸ τάγμα. Οἱ ἐπαναστάτες καταφύγανε ὅλοι σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ κάμαρα, τραβῶντας μαζί τους καὶ τὴ ντόνα Ἰνοτσέντσια.

—Ἀλλοίμονό σου, ἂν πῆς λέξι ἢ ἂν κουνηθῆς! τῆς ψιθύρισε ἀπειλητικὰ ὁ ἀρχηγός τους. Ἂν μᾶς ἀνακαλύψουν, ἡ πρώτη σφαῖρα μας θᾶναι γιὰ σένα. Νὰ τὸ ξέρῃς!

Ἡ δύστυχη ζάρωσε σὲ μιὰ γωνιά. Ἔτρεμε ὁλόκληρη... μὰ ὄχι ἀπὸ φόβο γιὰ τὸν ἑαυτό της. Φοβότανε γιὰ τὴ Μερσεντές...

Ἂν γλύτωναν τώρα οἱ ἐπαναστάτες, θᾶψαχναν ἀσφαλῶς τὸ σπίτι, πρὶν νὰ φύγουνε, καὶ θὰ βρίσκανε τὴν κόρη της.

Ἂν ἀπεναντίας ὁ στρατὸς ἀνακάλυπτε τὴν κρυψῶνα τῶν ἐπαναστατῶν κι' ἄρχιζε ἐπίθεσι, ἐκεῖνοι θὰ παραδίδονταν... Ἡ κι' ἂν ἐπιχειρούσανε ν' ἀντισταθοῦν, ἡ ἄμυνά τους δὲν θὰ διαρκοῦσε πολύ. Ἔπρεπε νὰ εἰδοποιηθῇ τὸ τάγμα, γιὰ νὰ σωθῇ ἡ Μερσεντές. Πῶς ὅμως;

Περνοῦσε ἀπ' τὸ δρόμο, δίχως νὰ σταματήσῃ. Εἶχε βρῇ ὡς τώρα τόσα λεηλατημένα καὶ κατεστρεμμένα σπίτια! Γιατί νὰ δώσῃ προσοχὴ σ' ἕνα παραπάνω;

Καὶ περνοῦσαν οἱ στρατιῶτες δίχως νὰ σταματᾶνε...

«Βοήθησέ με, Θεέ μου!» προσευχήθηκε μὲ τὸ νοῦ της ἡ ντόνα Ἰνοτσέντσια.

Καταλάβαινε πὼς αὐτὴ μονάχα μποροῦσε ν' ἀλλάξῃ τὰ πράγματα. Κι' ἔπρεπε, ὤφειλε νὰ τὸ κάμῃ! Τί ἄξιζε ἡ ζωὴ μιᾶς γρηᾶς, τσακισμένης ἀπ' τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα; Ἔπρεπε νὰ σώσῃ τὴν ἀγνότητα καὶ τὰ νειάτα τῆς Μερσεντές!

Δίχως νὰ τὴν ἀντιληφθῇ κανείς, γλύστρησε σιγὰ - σιγὰ στὴ διπλανὴ κάμαρα. Πρόβαλε σ' ἕνα παράθυρο, κουνῶντας στὸν ἀέρα μιὰ πετσέτα.

— Βοήθεια, στρατιῶτες! φώναξε. Βοήθεια!...

Ἀκούστηκε στὴν ἄλλη κάμαρα μιὰ βλαστήμια, ἕνα ποδοβολητό. Ὕστερα πέσανε δυὸ ντουφεκιές. Κι' ἡ ντόνα Ἰνοτσέντσια σωριάστηκε χάμω, πληγωμένη θανάσιμα στὴν πλάτη!

Πρὶν πέσῃ ὅμως, πρόλαβε νὰ δῇ τοὺς στρατιῶτες νὰ σταματᾶνε. Μιὰ ὁμάδα ἀπ' αὐτοὺς ἔτρεξε πρὸς τὸ σπίτι. Σ' αὐτὴν βρισκότανε κι' ὁ Φερναντέζ.

— Μερσεντές! ψιθύρισε ἡ μητέρα μὲ φωνὴ σβυσμένη.

Καὶ ξεψύχησε, χαρούμενη ποὺ εἶχε σώσει τὴν ἀγνότητα τῆς κόρης της κι' εὐτυχισμένη, γιατὶ ἤξερε πὼς οἱ δυὸ ἀρραβωνιασμένοι θὰ ἔσμιγαν πάλι...

ΣΑΛΒΑΝΤΟΡ ΡΟΖΑ

ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ

Ὁ καταρράκτης

Μιὰ ἐγχείρησι ποὺ ἐπιτυγχάνει ἀπολύτως

Μέσα στὸ τίμημα ποὺ πληρώνει ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος γιὰ τὴ μακροζωΐα του, εἶναι καὶ ἡ ἐλάττωσι τῆς ὁράσεώς του, ποὺ φτάνει συχνὰ ὣς τὸ μηδέν. Πραγματικά, τὰ τελευταῖα χρόνια, ὁ καταρράκτης παρουσιάζει μιὰ σημαντικὴ αὔξησι, ἰδίως δὲ στὶς πιὸ πολιτισμένες χῶρες, γιατὶ παρατάθηκε ἀρκετὰ ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς.

Ὅσο περισσότεροι ἄνθρωποι φτάνουν στὰ 70 ἢ στὰ 80 χρόνια, τόσο πιὸ πολλοὶ παθαίνουν καταρράκτη, γλαύκωμα ἢ διαβητικὴ τύφλωσι. Ἀπ' τὶς τρεῖς αὐτὲς ὀφθαλμικὲς παθήσεις, φαίνεται πιὸ φοβερὴ ἡ πρώτη. Κι' ὅμως εἶν' ἐκείνη ποὺ θεραπεύεται πιὸ εὔκολα, μὲ βεβαία ἐπιτυχία, ἂν ὁ ἄρρωστος βρίσκεται σὲ καλὴ ὑγιεινὴ κατάστασι. Ἡ ἐγχείρησι τοῦ καταρράκτου θεωρεῖται σήμερα εὐκολώτερη ἀπὸ τὴν ἐξαγωγὴ ἑνὸς χαλασμένου δοντιοῦ μὲ τοπικὸ ἀναισθητικό.

Ὡστόσο, οἱ ἄρρωστοι τρομάζουν στὴ σκέψι τῆς χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως στὸ τόσο λεπτὸ καὶ εὐαίσθητο μάτι. Γι' αὐτό, βρίσκουν εὐρὺ πεδίο δράσεως οἱ διάφοροι τσαρλατάνοι, ποὺ διαφημίζουν «θαυματουργὲς» θεραπεῖες μὲ φάρμακα, ἐνέσεις, διαθερμίες, μασσάζ, ἀκτῖνες, κλπ.

Μιὰ τέτοια θεραπεία, ποὺ εἶχε δημιουργήσει πολλὲς ἐλπίδες στοὺς ἀρρώστους, ἦταν οἱ ἐνέσεις πρωτεΐνης ἀπὸ τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ τῶν ψαριῶν. Τελικὰ ὅμως ἀποδείχθηκε ὄχι μόνον ἀνίσχυρη, ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη.

Ἡ μόνη θεραπευτικὴ μέθοδος ποὺ παραδέχεται ἡ Ἐπιστήμη, εἶναι ἡ ἐγχείρησι. Ἔχει ἀποδειχθῆ δὲ κατὰ 95 % ἐπιτυχής· ἀρκεῖ μόνο νὰ μὴν ἀναβάλῃ πολὺ τὴν ἐγχείρησι ὁ ἄρρωστος, ἀπὸ φόβο ἢ ἀπὸ ἄλλο λόγο, ὁπότε κινδυνεύει νὰ χάσῃ τελείως τὴν ὅρασί του. Οἱ λίγες ἀποτυχίες ὀφείλονται σχεδὸν πάντοτε σὲ κακὴ γενικὴ ὑγιεινὴ κατάστασι ἢ στὴ συνύπαρξι ἄλλων ὀφθαλμικῶν παθήσεων, σημειώνονται δὲ σὲ ἀσθενεῖς πάνω ἀπὸ 65 ἐτῶν.

Ὁ καταρράκτης ἐμφανίζεται συνήθως ἀπὸ τὰ 55 χρόνια καὶ πάνω. Δὲν λείπει ὅμως καὶ ἀπὸ τὶς μικρότερες ἡλικίες, ἀπὸ τοὺς νέους. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ σὲ βρέφη, ὁπότε ὀφείλεται σὲ κάποια ἀσθένεια τῆς μητέρας κατὰ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐγκυμοσύνης.

Δὲν εἶναι κληρονομική, οὔτε μικροβιακὴ πάθησις, συναντᾶται ὅμως συχνὰ σὲ ὡρισμένες οἰκογένειες, ἴσως ἀπὸ κακὴ δίαιτα.

Ὁ καταρράκτης στὰ βρέφη ἢ στοὺς νέους εἶναι κάπως διαφορετικὸς παρὰ στοὺς ἡλικιωμένους.

Φέρνει ὅμως τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Καὶ ἡ ἐγχείρησι — πιὸ δύσκολη τότε — παρουσιάζει σχεδὸν τὶς ἴδιες πιθανότητες ἐπιτυχίας.

Σὲ μεγαλύτερα παιδιὰ εἶναι κοινὸς ὁ τραυματικὸς καταρράκτης, ὀφειλόμενος σὲ μιὰ κάκωσι (χτύπημα, τραυματισμὸ) τοῦ ματιοῦ.

Ἐπίσης παρατηρεῖται σὲ μηγανουργούς, κλπ., ποὺ δὲν ἐνοοῦν νὰ φορέσουν προστατευτικὰ γυαλιὰ στὴ δουλειά τους.

Ὁ τοξικὸς καταρράκτης εἶναι μιὰ ἄλλη μορφή, ποὺ ὀφείλεται σὲ κάποια σωματικὴ πάθησι, ὅπως ἡ ἀρθρῖτις, ὁ διαβήτης ἢ ἡ Ἐλλειψις ἀσβεστίου.

Ὡρισμένα φάρμακα φέρνουν ἴσως καταρράκτη, ὅπως ἡ δινιτροφαινόλη, ποὺ χρησιμοποιεῖται σὲ χάπια κατὰ τῆς παχυσαρκίας.

Τέλος, μπορεῖ νὰ προκαλέσουν καταρράκτη οἱ ἀκτῖνες Χ, οἱ ὑπεριῶδεις, οἱ ὑπέρυθρες καὶ ἡ ραδιενέργεια. Ἀπὸ τὸ 1945 ὡς τὸ 1948, ἔπαθαν καταρράκτη 15 ἐπιστήμονες τῶν ἀτομικῶν ἐργαστηρίων τοῦ Λὸς Ἀλάμος. Ἐπίσης παρατηρήθηκε ἡ μορφὴ αὐτὴ τῆς παθήσεως σὲ 100 ἐπιζῶντες ἀπ' τοὺς βομβαρδισμοὺς τῆς Χιροσίμα καὶ τῆς Ναγκασάκι.

Ὅσοι ἐργάζονται σὲ δυνατὴ θερμότητα (ἐργάτες σὲ ὑαλουργεῖα, χυτήρια, κλπ.) ὑπόκεινται περισσότερο σὲ καταρράκτη. Ἐπίσης καὶ οἱ ἀλκοολικοί, ὄχι ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τοῦ ἰδίου τοῦ ἀλκοόλ, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τὸν ὑποσιτισμὸ καὶ τὴν ἀβιταμίνωσι ποὺ συνοδεύουν συνήθως τὸν ἀλκοολισμό.

Στὶς Ἰνδίες, ὁ καταρράκτης παρουσιάζει τέτοια τρομακτικὴ ἐξάπλωσι, ὥστε λειτουργοῦν κινητὰ χειρουργεῖα, ποὺ ταξιδέουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ ἐγχειρίζουν στὸ ὑπαίθρο τοὺς πάσχοντες, ποὺ σχηματίζουν μακρειὲς «οὐρές».

Πάντως, ἡ βασικὴ αἰτία τοῦ καταρράκτου ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ἄγνωστη στοὺς ἐπιστήμονες. Παραδέχονται μόνον, ὅτι ἀποτελεῖ φυσικὴ συνέπεια τῶν γηρατειῶν, ὅπως οἱ ρυτίδες καὶ οἱ ἄσπρες τρίχες, καὶ ὅτι θὰ πάθῃ καταρράκτη ὁπωσδήποτε κάθε ἄνθρωπος ποὺ θὰ ζήσῃ πολὺ (τὸ πόσο εἶναι ὅμως αὐτὸ τὸ «πολύ», ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ τοῦ κάθε ἀτόμου).

Πῶς καταλαβαίνει κανείς, ὅτι ἔπαθε καταρράκτη; Ἀπ' τὸ θόλωμα τῶν ματιῶν του. Ἂν φοράη γυαλιά, νομίζει πὼς ἔχουν λερωθῆ, καὶ τὰ βγάζει κάθε τόσο γιὰ νὰ τὰ σκουπίσῃ. Ἂν δὲν φοράη, τρίβει διαρκῶς τὰ μάτια του καὶ τ' ἀνοίγει διάπλατα, γιὰ νὰ φύγουν τὰ δάκρυα, ποὺ φαντάζεται πὼς τὰ θολώνουν. Κυττάζοντας ὡστόσο μέσα σ' ἕνα καθρέφτη τὸ ἐσωτερικὸ τῶν ματιῶν του, δὲν διακρίνει συνήθως καμμιὰ ἀνωμαλία. Μόνον ὁ γιατρὸς βρίσκει τὶς ἀλλοιώσεις τοῦ φακοῦ, ἀφοῦ διαστείλῃ τὴν κόρη τοῦ ματιοῦ.

Πολλὲς φορές, σταματάει ξαφνικὰ ἡ ἐξέλιξι τοῦ καταρράκτου, γιὰ κάποιον ἀνεξακρίβωτο λόγο. Ἄλλοτε πάλι παρουσιάζει μιὰ προσωρινὴ καλυτέρεψι, γιὰ νὰ χειροτερέψῃ ὅμως ὕστερα ἀκόμα περισσότερο.

1) Ἕνας πάσχων ἀπὸ καταρράκτη ὑποβάλλεται σὲ μιὰ προκαταρκτικὴ ἐξέτασι, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι. 2) Ὁ χειρούργος ἔχει κάμει μιὰ τομὴ στὴν ἐπάνω περίμετρο τοῦ βολβοῦ τοῦ ματιοῦ. Ἡ ὅλη ἐγχείρησις διαρκεῖ περίπου 20 λεπτὰ τῆς ὥρας, ἔχει ἐπιτυχία 95 τοὶς 100 καὶ εἶναι σχεδὸν ἀνώδυνη. 3) Μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἀφαίρεσι τοῦ ἀχρήστου φακοῦ, ὁ πάσχων ἀνακαλύπτει ὅτι μπορεῖ νὰ δῇ τὸ χέρι τοῦ χειρούργου.

Παλαιότερα, στὴν ἐγχείρησι τοῦ καταρράκτου, ὁ χειρούργος ἀφαιροῦσε μόνο τὸν ἀλλοιωμένο φακό, ἀφήνοντας στὴ θέσι του τὸ «περιφάκιον». Γι' αὐτό, ἔπρεπε νὰ περιμένῃ νὰ «ὡριμάσῃ» πρῶτα ὁ καταρράκτης, δηλαδὴ νὰ γίνῃ ὁ φακὸς ἀρκετὰ σκληρός. Σήμερα ὅμως, ποὺ ἀφαιρεῖται μαζὶ καὶ τὸ περιφάκιον, ἡ ἐγχείρησις μπορεῖ νὰ γίνῃ σὲ ὁποιαδήποτε φάσι τῆς παθήσεως.

Χάρις στὴ νεώτερη τεχνικὴ τῆς ἐγχειρήσεως, ὁ ἄρρωστος δὲν μένει πιὰ ἀνάσκελα ἐπὶ 6 - 8 βδομάδες, μὲ τὸ κεφάλι τελείως ἀκίνητο ἀνάμεσα σὲ σακκούλια μὲ ἄμμο. Μπορεῖ νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι σὲ 24-36 ὧρες καὶ νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ ἀνοπαυτικὴ πολυθρόνα.

Ἀρκεῖ μόνο ν' ἀποφεύγῃ τὶς ἀπότομες κινήσεις, νὰ μὴ σκύβῃ, νὰ μὴ σηκώνῃ βάρη κλπ., γιὰ νὰ μὴ τυχὸν σπάσουν τὰ χειρουργικὰ ράμματα τοῦ ματιοῦ καὶ ξανανοίξῃ τὸ τραῦμα, ποὺ δὲν ἔχει «θρέψει» ἀκόμα.

Τὰ ἀντιβιοτικὰ ἔχουν σχεδὸν ἐξαφανίσει σήμερα τὶς μετεγχειρητικὲς μολύνσεις.

Ὡστόσο, ἡ ἐγχείρησι αὐτὴ μένει πάντα δύσκολη καὶ λεπτή. Γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς πόση ἐπιδεξιότητα ἀπαιτεῖ, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ξεφλουδίσῃ μιὰ ρόγα σταφύλι, χωρὶς νὰ προχωρήσῃ οὔτε ἕνα κλάσμα τοῦ χιλιοστομέτρου βαθύτερα ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ φλούδα... Τόση λοιπὸν προσοχὴ χρειάζεται κι' ὁ χειρούργος στὴν ἐγχείρησι τοῦ καταρράκτη, γιὰ ν' ἀφαιρέσῃ μέσα ἀπ' τὸ μάτι τὸν ἄχρηστο πιὰ φακό, ποὺ ἔχει διάμετρο μόλις μισοῦ ἑκατοστομέτρου!

Δέκα μέρες τὸ πολὺ μετὰ τὴν ἐγχείρησι, ὁ ἄρρωστος μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του. Μετὰ ὁ βδομάδες, ἀρχίζει νὰ φοράη εἰδικὰ ματογυάλια.

Δυσκολεύεται ὡστόσο, ὥσπου νὰ συνηθίσῃ στὴν καινούργια του κατάστασι. Γιατὶ τώρα βλέπει μόνον ὅ,τι βρίσκεται ἀκριβῶς ἀντίκρυ του, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κυττάξῃ καθόλου πάνω ἀπ' τὰ ματογυάλια του ἢ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ.

Τὸ μυστικὸ τῆς Λάγκο ντ' Ὄρτα

Ἡ Ἰταλίδα πρώην ἀντάρτισσα Μαρίνα Ντουέλλι, ποὺ ἡ κατάθεσί της συνέτεινε σημαντικὰ στὴν ἀνακάλυψι τῆς δολοφονίας.

Ἕνα μυστηριῶδες ἔγκλημα, ποὺ ἀπασχόλησε ἐπὶ 11 χρόνια τὴν ἀμερικανικὴ καὶ τὴν ἰταλικὴ δικαιοσύνη

Ὁ Ἄλλαν Ντάλλες, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμερικανοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ διευθυντὴς τῆς «Σῆκρετ Σέρβις», ἔδωσε, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη, τὴν στερεότυπη ἀρνητικὴ ἀπάντησι, ποὺ συνηθίζει σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, ὅταν μιὰ ἑταιρία τοῦ Χόλλυγουντ τοῦ ἐζήτησε τὴν ἄδεια νὰ γυρίση σὲ φὶλμ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ παράξενες ὑποθέσεις, ποὺ βρίσκονται στὰ ἀρχεῖα τῆς ὑπηρεσίας του: τὸ «μυστικὸ τῆς Λάγκο ντ' Ὄρτα», ὅπως ἔχει ὀνομαστῆ ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες.

Τὴν φορὰ αὐτή, ἡ δικαιολογία γιὰ τὴν ἀρνητικὴ ἀπάντησι ἦταν πὼς ἡ ὑπόθεσι τῆς Λάγκο ντ' Ὄρτα δὲν ἔχει κλείσει ἀκόμη. Γιατὶ ἀπομένει νὰ παιχτῆ ἡ τελευταία πρᾶξι, ὅταν, σὲ λίγο καιρό, τὸ Ἀνώτατο Ὁμοσπονδιακὸ Δικαστήριο θὰ καλέση τοὺς δυὸ ἐνόχους νὰ ἀπολογηθοῦν, ἐπειδὴ εἶπαν ψέμματα στὴν ἀνάκρισι, σχετικὰ μὲ ἕνα ἔγκλημα ποὺ διέπραξαν πρὶν ἀπὸ ἕντεκα ὁλόκληρα χρόνια.

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1944, ἐνῶ ὁ γερμανικὸς στρατὸς ὑποχωροῦσε στὸ ἰταλικὸ μέτωπο, ἡ «Σῆκρετ Σέρβις» ἀποφάσισε νὰ στείλη μιὰ ὁμάδα στὰ μετόπισθεν τῆς Βέρμαχτ, μὲ ἀποστολὴ νὰ συνεργάζεται μὲ τοὺς παρτιζάνους, στὶς ἐπιχειρήσεις παρενοχλήσεως τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ ρυθμίζη τὴν κατανομὴ τῶν ὅπλων καὶ τῶν ἐφοδίων μεταξύ τους. Στὴν ὁμάδα αὐτή, τοποθετήθηκε ἀρχηγὸς ὁ ἔφεδρος ταγματάρχης Οὐίλλιαμ Χόλλοχαν, ἡλικίας, τότε, 40 ἐτῶν καὶ δικηγόρος τὸ ἐπάγγελμα, ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη της ἀπετέλεσαν ὁ ἔφεδρος ὑπολοχαγὸς Ἰκάρντι, σπουδαστὴς τῆς Νομικῆς καὶ ὁ λοχίας Λὸ Ντόλτσε, ποὺ προτιμήθηκαν, γιατὶ ἦταν ἰταλοαμερικανικῆς καταγωγῆς καὶ οἱ δύο καὶ γνώριζαν ἄριστα τὴν ἰταλικὴ γλῶσσα.

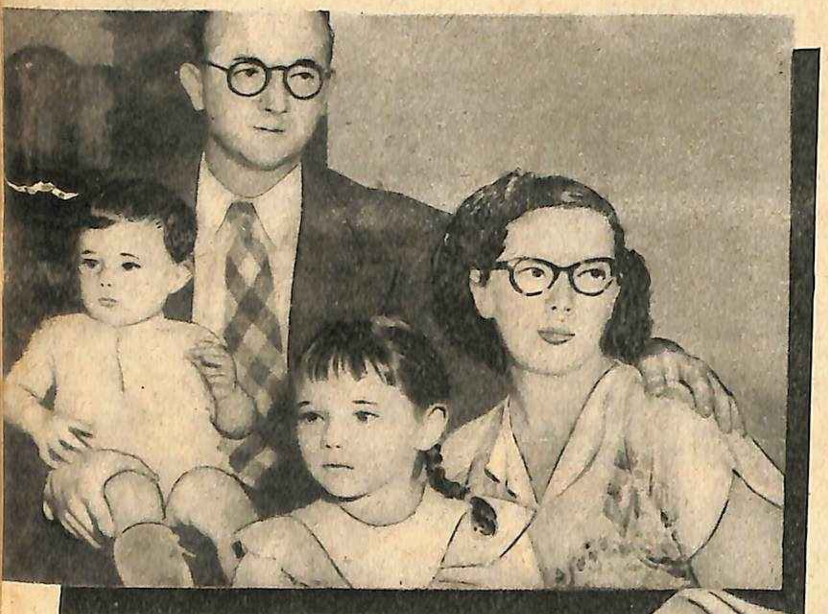

Ὁ δολοφόνος τοῦ Χόλλοχαν, πρώην ὑπολοχαγὸς Ἰκάρντι, μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ δύο παιδιά του.

Ἡ ὁμάδα ἐγκαταστάθηκε ἀρχικὰ στὸ ὄρος Μοτταρόνε, 160 χιλιόμετρα βορειότερα ἀπὸ τὴν γραμμὴ τοῦ μετώπου, καὶ ἀργότερα, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς δραματικὲς περιπέτειες καὶ συμπλοκὲς μὲ τοὺς Γερμανούς, κατέληξε σὲ μιὰ ἐγκαταλελειμμένη ἔπαυλι, δυτικὰ ἀπὸ τὴν Λάγκο ντ' Ὄρτα.

Δὲν εἶχε περάσει, ὅμως, πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὴν ἐγκατάστασι τῆς ὁμάδας στὴν ἔπαυλι, ὅταν τὸ ἀμερικανικὸ στρατηγεῖο τῆς Σιένας ἔλαβε ἀπὸ τὸν Ἰκάρντι τὸ ἀκόλουθο σῆμα: «Ἀνέλαβα διοίκησιν. Χόλλοχαν ἐφονεύθη εἰς γερμανικὴν ἐνέδραν. Ἀποστείλατε ὅπλα καὶ πυρομαχικά. Ἰκάρντι».

Κανεὶς δὲν ὑποψιάστηκε τότε πὼς ὁ φόνος τοῦ Χόλλοχαν ἦταν πιθανὸ νὰ μὴν ὀφείλεται σὲ γερμανικὴ ἐνέδρα. Ὁ ταγματάρχης καταχωρήθηκε στὶς στῆλες τῶν «ἡρωϊκῶς πεσόντων» καὶ ὁ Ἰκάρντι μὲ τὸν Λὸ Μόλτσε τιμήθηκαν μὲ παράσημα ἀνδρείας, ὅταν ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν ἀποστολή τους. Ἀργότερα, παντρεύτηκαν, κέρδισαν χρήματα — ὁ Ἰκάρντι διωρίστηκε σὲ μιὰ ἀεροπορικὴ ἑταιρία καὶ ὁ Λὸ Ντόλτσε σπούδασε μηχανικὸς μὲ κρατικὴ ὑποτροφία — καὶ δὲν ἔπαψαν νὰ θεωροῦνται, γιὰ πολλὰ χρόνια, σὰν πατριῶτες καὶ ἥρωες τοῦ πολέμου.

Ὑπῆρχε, ὡστόσο, ἕνας ἄνθρωπος, πού, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, δὲν θέλησε νὰ πιστέψη τὴν ἐκδοχὴ τοῦ «ἐνδόξου θανάτου» τοῦ ταγματάρχου Χόλλοχαν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ ἀδελφός του, ὁ τραπεζίτης τῆς Γουὼλ Στρὴτ Χόλλοχαν.

Μὲ τὶς ἐπίμονες ἐνοχλήσεις του, ὁ τραπεζίτης ἔπεισε τὸ Πεντάγωνο καὶ τὴ «Σῆκρετ Σέρβις» νὰ ξανασχοληθοῦν μὲ τὴν ὑπόθεσι, ποὺ τὴν θεωροῦσαν ὡς κλεισμένη, ἐνῶ, συγχρόνως, ἦρθε ὁ ἴδιος ἀπευθείας σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν ἰταλικὴ ἀστυνομία καὶ τῆς ἐζήτησε νὰ ἐξιχνιάση τὶς συνθῆκες τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του.

Οἱ ἔρευνες προχώρησαν μὲ ἐξαιρετικὴ βραδύτητα καὶ δὲν κατέληξαν στὸ πρῶτο θετικὸ ἀποτέλεσμα, παρὰ ἔπειτα ἀπὸ πέντε ὁλόκληρα χρόνια, ὅταν ὁ καραμπινιέρος Ἔλιο Ἀλμπιέρο κατώρθωσε νὰ ἀποσπάση ἀπὸ τὸν πρώτην μάγειρο τῶν παρτιζάνων τῆς Λάγκο ντ' Ὄρτα Τοτσίνι μιὰ σημαντικὴ ὁμολογία.

Ὁ Τοτσίνι ἀποκάλυψε, ὅτι ὁ Χόλλοχαν καὶ ὁ Ἰκάρντι φιλονεικοῦσαν συχνὰ μεταξύ τους, ἐπειδὴ ὁ πρῶτος εὐνοοῦσε, στὶς διανομὲς τῶν ἐφοδίων καὶ τῶν ὅπλων, τὶς δεξιὲς ἀνταρτικὲς ὁμάδες. Στὸ τέλος, ὁ Ἰκάρντι μὲ τὸν συνένοχό του Λὸ Ντόλτσε ἀποφάσισαν νὰ ἀπαλλαγοῦν ὁριστικὰ ἀπὸ τὸν «ἀντιδραστικὸ τῆς Γουὼλ Στρὴτ» καὶ ἀναθέσανε σὲ κάποιον Μανίνι νὰ τοῦ ρίξη κυανιοῦχο κάλι στὴ σοῦπα του.

Ἡ ἰταλικὴ ἀστυνομία συνέλαβε ἀμέσως τότε τὸν Μανίνι, ποὺ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ ἀναγνωρίση τὴν ἐνοχή του. Πρόσθεσε, ὅμως, πὼς ἡ πρώτη αὐτὴ ἀπόπειρα δολοφονίας ἀπέτυχε, γιατὶ ὁ Χόλλοχαν, ἀφοῦ δοκίμασε τὴν πρώτη κουταλιά, παραπονέθηκε πὼς ἡ σούπα ἦταν «καυτὴ καὶ πικρὴ» καὶ τὴν ἄφησε.

Ἡ ἀποτυχία τῆς ἀποπείρας νὰ τὸν δηλητηριάσουν — ἐξακολούθησε στὴν κατάθεσί του ὁ Μανίνι — ἔκανε τὸν Ἰκάρντι καὶ τὸν Λὸ Ντόλτσε νὰ ἀποφασίσουν νὰ τὸν σκοτώσουν μὲ περίστροφο. Μιὰ μέρα ἀργότερα, πραγματοποίησαν τὸ σχέδιό τους. Ἔβαλαν τότε τὸ πτῶμα τοῦ Χόλλοχαν σὲ μιὰ βάρκα, τὸ δέσανε μὲ δυὸ βαρειὲς πέτρες καὶ τὸ ἔρριξαν στὰ ἀνοιχτὰ τῆς Λάγκο ντ' Ὄρτα.

Ἡ κατάθεσι τοῦ Μανίνι ἐπιβεβαιώθηκε κατὰ λέξι καὶ ἀπὸ μιὰ πρώην ἀντάρτισσα, τὴν Μαρίνα Ντουέλλι, ποὺ πρόσθεσε, ὅτι ὁ Ἰκάρντι τὴν εἶχε ἀπειλήσει πὼς θὰ τὴν σκότωνε, ἂν μιλοῦσε σχετικά.

Ἡ ἔρευνα, ποὺ ἔγινε γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ πτώματος στὰ νερὰ τῆς λίμνης, ἀπέδειξε πὼς οἱ δυὸ μαρτυρικὲς καταθέσεις ἦταν ἀπόλυτα ἀληθινές. Τὸ πτῶμα τοῦ Χόλλοχαν βρέθηκε, διατηρημένο ἀπὸ τοὺς πάγους σὲ ἀρκετὰ καλὴ κατάστασι, παρ' ὅλα τὰ χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει. Στὸ κρανίο του, ὑπῆρχαν δυὸ σφαῖρες περιστρόφου καὶ στὰ πεπτικά του ὄργανα βρέθηκε μιὰ μικρὴ ποσότης ἀπὸ τὸ δηλητήριο, ποὺ εἶχε χρησιμοποιηθῆ στὴν πρώτη ἀπόπειρα τῆς δολοφονίας του. Τὸ ἔγκλημα εἶχε διαφωτισθῆ κατὰ τὸν πιὸ ἀκαταμάχητο τρόπο!

Ἡ ἰταλικὴ ἀστυνομία διαβίβασε τὰ πορίσματά της στὴν «Σῆκρετ Σέρβις», ποὺ ἀποφάσισε, ὅμως, τελικὰ νὰ μὴν δώση συνέχεια στὴν ὑπόθεσι. Κι' αὐτό, γιατί, κατὰ τὸν ἀμερικανικὸ νόμο, ἕνας πολίτης δὲν μπορεῖ νὰ διωχθῆ γιὰ ἀδικήματα, ποὺ διέπραξε, ὅταν ἀνῆκε στὶς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ἐφ' ὅσον ἔχει περάσει ἕνας χρόνος ἀπὸ τὴν ἀπόλυσί του!

Ἀλλά, ἐνῶ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἐξακολουθοῦσαν νὰ θεωροῦν τὴν ὑπόθεσι ὡς κλεισμένη, ἡ ἰταλικὴ δικαιοσύνη ἔλαβε τὴν ἀπόφασι νὰ ἀσχοληθῆ ὡς τὸ τέλος μαζί της, ἀφοῦ τὸ ἔγκλημα εἶχε γίνει σὲ ἰταλικὸ ἔδαφος. Οἱ δυὸ δολοφόνοι δικάστηκαν ἀπὸ ἰταλικὸ δικαστήριο καὶ καταδικάστηκαν σὲ θάνατο.

Τὸ Στέητ Ντηπάρτμεν ἀπέρριψε, ὡστόσο, τὴν αἴτησι ἐκδόσεως τοῦ Ἰκάρντι καὶ τοῦ Λὸ Ντόλτσε, ποὺ ὑπέβαλε ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησι, ἐπικαλούμενο δύο «τυπικὰ κωλύματα»: Πρῶτον, ὅτι, τὴν ἐποχή, ποὺ ἔγινε τὸ ἔγκλημα, ἡ Ἰταλία βρισκόταν σὲ ἐμπόλεμη κατάστασι μὲ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Καὶ δεύτερον, ὅτι τὸ ἔγκλημα ἔγινε σὲ γερμανοκρατούμενη περιοχή, ποὺ δὲν ἀνῆκε στὴν δικαιοδοσία τοῦ ἰταλικοῦ κράτους.

Ἀλλά, ἂν ἡ ἔκδοσι τῶν δύο δολοφόνων ματαιώθηκε, ὁ θόρυβος ποὺ ἔγινε ἀνάγκασε τὴν «Σῆκρετ Σέρβις», τὸ 1953, νὰ καλέση σὲ ἀνάκρισι τὸν Ἰκάρντι καὶ τὸν Λὸ Ντόλτσε. Τόσο ὁ πρῶτος, ὅσο καὶ ὁ δεύτερος ἀρνήθηκαν μὲ πεῖσμα τὴν ἐνοχή τους.

Τὸ ζήτημα ἔκλεισε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ἀλλὰ ὁ Οὐΐλλιαμ Χόλλοχαν δὲν ἔπαψε νὰ ἀγωνίζεται γιὰ νὰ μὴ μείνη ὁ φόνος τοῦ ἀδελφοῦ του ἀτιμώρητος. Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες, κατώρθωσε, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, νὰ περιέλθη τὸ ζήτημα στὴν δικαιοδοσία τοῦ Ἀνωτάτου Ὁμοσπονδιακοῦ Δικαστηρίου, ποὺ θὰ καλέση καὶ δώδεκα μάρτυρες ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ὥστε τὸ «μυστικὸ τῆς Λάγκο ντ' Ὄρτα» νὰ ἐξιχνιαστῆ ὁριστικά.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἰκάρντι καὶ τὸν Λὸ Ντόλτσε, ἐπειδή, κατὰ τὸν ἀμερικανικὸ νόμο, δὲν μποροῦν νὰ καταδικαστοῦν γιὰ ἕνα ἔγκλημα, ποὺ διέπραξαν, ὅταν ὑπηρετοῦσαν στὸν στρατό, θὰ κατηγορηθοῦν μόνο γιὰ τὸ ὅτι ἐξαπάτησαν τὴν ἀνάκρισι, καταθέτοντας «ψεύδη καὶ ἀνακριβείες», ὅταν τοὺς ὑποβλήθηκε τὸ πρῶτο ἐρωτηματολόγιο.

Τὸ ἀνώτατο ὅριο ποινῆς ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιβληθῆ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι εἶναι νὰ ἐκτοπιστοῦν ὡς «πρόσωπα ἀνεπιθύμητα καὶ ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν».

Ὁ ταγματάρχης Χόλλοχαν

Μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς ἰνδικὲς ἀναπαραστάσεις τῆς θεᾶς Κάλι, ποὺ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 800 μ. Χ. Στὰ χέρια της ἡ «θεὰ τῆς καταστροφῆς» κρατάει ὅλα τὰ φονικὰ ὅπλα τῆς ἐποχῆς.

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΘΟΥΝΓΚΣ

Πνίγουν μ' ἕνα μεταξωτὸ λάσο τὰ θύματά τους πρὸς χάριν τῆς θεᾶς Κάλι

Θὰ καταφέρη, ἄραγε, ἐφέτος ἡ ἰνδικὴ κυβέρνησι νὰ ἐξοντώση τοὺς Θούγκς, μιὰ μεγάλη συμμορία στραγγαλιστῶν, ποὺ σκοτώνουν γιὰ νὰ ἐξιλεώσουν μὲ τοὺς φόνους τους τὴ θεὰ Κάλι;

Πρὸ ἡμερῶν, ἡ κυβέρνησι τοῦ Νέου Δελχὶ ἔδωσε ἐντολὴ στὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ὅλης τῆς χώρας, νὰ βροῦν καὶ νὰ ἐξοντώσουν, μὲ κάθε τρόπο, τὸν ἀρχηγὸ τῶν Θούγκς, τὸν ἄνευ στέμματος βασιληᾶ τους, ἕναν πού, ὅπως λένε, ὀνομάζεται Μὰν Σίνγκ. Θὰ μπορέσουν ὅμως νὰ τὸ πετύχουν;

Οἱ Θούγκς ἀποτελοῦν τὸ φόβο καὶ τὸν τρόμο τῶν καραβανιῶν, ποὺ διασχίζουν τὴν ἀπέραντη ἰνδικὴ ζούγκλα. Ὅπλα τους εἶναι ἕνα λάσσο ἀπὸ μεταξωτὸ σκοινί, μὲ τὸ ὁποῖο πιάνουν μὲ καταπληκτικὴ ἐπιδεξιότητα τὰ θύματά τους ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὰ πνίγουν χωρὶς νὰ χυθῆ οὔτε μιὰ σταγόνα αἷμα. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, οἱ σκοτωμένοι θάβονται καὶ οἱ Θούγκς μοιράζονται τὰ ροῦχα τους καὶ τὰ χρήματά τους.

Κατὰ τὸν τρόπο αὐτό, οἱ Θούγκς ἐξαφανίζουν, κάθε χρόνο, πολλὰ καραβάνια, χωρὶς νὰ πληροφορηθοῦν ποτὲ κάτι γιὰ τὴν τύχη τους οἱ πλησιέστεροι ἀστυνομικοὶ σταθμοὶ καὶ οἱ κεντρικὲς ὑπηρεσίες τοῦ Νέου Δελχί. Μέσα ὅμως στὴν ἰνδικὴ ζούγκλα, κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἐξαφανισθῆ ἕνα καραβάνι, οἱ «μυημένοι» ψιθυρίζουν:

— Ἡ «Κάλι», ἡ θεὰ τοῦ θανάτου, ἔφαγε κι' ἄλλους σήμερα!...

Κι' ὅταν μιλοῦν γιὰ τὴν Κάλι, δὲν κάνουν κανέναν ὑπαινιγμὸ γιὰ τοὺς Θούγκς, γιατὶ εἶναι πασίγνωστο, πὼς οἱ τελευταῖοι δὲν εἶναι παρὰ ὄργανα καὶ πιστοὶ λάτρεις τῆς «θεᾶς τῆς καταστροφῆς».

Κατὰ τὴν ἰνδικὴ παράδοσι καὶ ὅπως πιστεύουν οἱ πιστοί της Θούγκς, ἡ Κάλι εἶναι κόρη τοῦ θεοῦ Ἰμαλάϊα, ποὺ τὴν παντρεύτηκε ὁ Σίβα, ἕνας δηλαδὴ ἀπ' τοὺς τρεῖς μεγάλους θεοὺς τῆς Ἰνδικῆς θρησκείας.

Ὡς γυναῖκα τοῦ Σίβα, ἡ θεὰ Κάλι (ὅπως καὶ ὁ Σίβα) ἐμφανίζεται διπλοπρόσωπη. Καλοκάγαθη στὸ ἕνα πρόσωπο καὶ τρομερὴ στὸ ἄλλο, μὲ ἀπαίσια χαρακτηριστικά, μεγάλα προεξέχοντα δόντια ὕαινας, ἕνα τρίτο μάτι στὸ μέτωπο καὶ γύρω στὸ λαιμό της ἔχει γιὰ κολλιὲ φίδια καὶ νεκροκεφαλές!

Ὡς τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνα ἀκόμη, πολλοὶ Ἰνδοὶ θυσίαζαν στὸ βωμό της ἀνθρώπους, κατὰ προτίμησι, μικρὰ παιδιά, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν, ὅταν τοὺς γιάτρευε ἀπὸ διάφορες ἀρρώστειες. Σήμερα, ἡ ἀπαίσια αὐτὴ συνήθεια ἐξαφανίστηκε.

Περὶ τὰ τέλη ὅμως τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ Ὀκτωβρίου, ὁπότε τεράστιες λαϊκὲς μᾶζες γιορτάζουν κάθε χρόνο στὶς ὄχθες τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ἐπὶ ἡμέρες, τὴν ἐτήσια γιορτὴ τῆς θεᾶς Κάλι, χιλιάδες ζώων θυσιάζονται πρὸς τιμήν της καί, τέλος, ρίχνεται καὶ τὸ ὁμοίωμά της στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ γιὰ νὰ ἀποπλυθῆ συμβολικὰ ἀπ' τὸ πολὺ αἷμα, ποὺ χύθηκε.

Μόνοι πιστοὶ — ὀρθόδοξοι δηλαδὴ — ὀπαδοὶ τῆς λατρείας τῆς θεᾶς Κάλι, ἀπόμειναν οἱ Θούγκς, ποὺ ἐξελίχθηκαν σὲ μιὰ τεράστια μυστικὴ ὀργάνωσι στραγγαλιστῶν, οἱ ὁποῖοι, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἐκπαιδεύονται συστηματικὰ στὴ χρησιμοποίησι τοῦ μεταξωτοῦ λάσσου.

Ὑπάρχουν ἰνδικὰ βιβλία, ποὺ χρονολογοῦνται ἀπὸ τοῦ 800, στὰ ὁποῖα περιγράφονται οἱ φόνοι, τοὺς ὁποίους ἔκαναν οἱ πιστοὶ τῆς θεᾶς Κάλι, οἱ Θούγκς, γιὰ τὸν ἐξευμενισμό της.

Τὰ μέλη αὐτῆς τῆς «ἱερῆς ὀργανώσεως» τῶν Θούνκς, ἐκλέγονται ἀπὸ τὸν ἄγνωστο βασιληᾶ της, ἀπ' ὅλα τὰ στρώματα τοῦ ἰνδικοῦ λαοῦ. Κι' ἂν κανένας ἀρνηθῆ νὰ ὑπακούση στὶς διαταγὲς τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ βασιληᾶ, τότε ἐξαναγκάζεται μὲ διάφορους ἐκβιασμούς, ποὺ φθάνουν ἀκόμα κι' ὡς τὸ φόνο ὅλων τῶν παιδιῶν του!...

Κάθε ἐγκληματική τους ἐξόρμησι, οἱ Θούγκς τὴν προσχεδιάζουν προσεχτικά, ὥστε νὰ μὴν ἀποτύχη. Ὅσο γιὰ τὰ θύματά τους, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ βροῦν τὸ θάνατο μὲ τὸ μεταξωτὸ λάσσο, γιατὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ χυθῆ οὔτε σταγόνα ἀπὸ τὸ αἷμα τους!...

Τὰ λάφυρα ποὺ οἱ Θούγκς ἀποκομίζουν ἀπ' τοὺς νεκρούς, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ ἀπόκρυφου βασιληᾶ τους, τὰ καταθέτουν σ' ἕναν ἀπ' τοὺς πολλοὺς λησμονημένους ναοὺς τῆς θεᾶς Κάλι, ποὺ βρίσκονται χαμένοι μέσα στὴ ζούγκλα κι' ἐκεῖ τὰ μοιράζονται.

Οἱ Θούγκς ὁλοκληρώνουν τὰ ἐγκλήματά τους μὲ βάσι τοὺς κανόνες μιᾶς ὁλόκληρης ἱεροτελεστίας. Ποτὲ δὲν πλησιάζουν τὰ καραβάνια ἐναντίον τῶν ὁποίων θὰ ἐπιτεθοῦν, ὅταν βρίσκωνται ἀκόμη σὲ πορεία, ἀλλὰ μόνον ὅταν οἱ ταξιδιῶτες, κουρασμένοι, θὰ πέσουν νὰ κοιμηθοῦν, γιὰ νὰ περνοῦν ἔτσι ἀπὸ τὸν ὕπνο στὸ θάνατο, ἀνώδυνα καὶ χωρὶς νὰ τὸ πάρουν εἴδησι...

Οἱ θρησκευτικοὶ κανόνες τῶν Θούγκς ἀπαιτοῦν ἐπίσης, ὅπως τὰ θύματά τους, ποὺ ὑποτίθεται πὼς θυσιάζονται στὴν αἱμοβόρο μανία τῆς θεᾶς Κάλι, θάβωνται κάτω ἀπὸ θάμνους καὶ σκεπάζωνται μὲ κλωνάρια γιασεμιᾶς.

1 Ἕνα πρωτοφανὲς κῦμα καύσωνος ταλαιπώρησε πρὸ ἡμερῶν τοὺς κατοίκους τῆς Καλιφορνίας. Στὸ Χόλλυγουντ τὸ θερμόμετρο ἀνέβηκε στοὺς 44 βαθμοὺς στὴ σκιὰ καὶ ὁ ἥλιος ἔκαιε τόσο πολύ, ὥστε ἡ Μάρθα Σεστέλ, ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα κορίτσια τῆς κινηματογραφουπόλεως, ἔφαγε ἕνα αὐγὸ μάτι, ποὺ τὸ ἔψησε πάνω στὴν φλογισμένη ἄσφαλτο!

2 Μὴ φαντασθῆτε ὅτι οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνδρες προσπαθοῦν νὰ διορθώσουν τὴ γραμμὴ τῆς μύτης τους. Πρόκειται γιὰ Ἄγγλους παῖκτες τοῦ ράγκμπυ, ποὺ ἐπιδίδονται στὴν παράξενη αὐτὴ ἄσκησι, γιὰ νὰ δυναμώσουν τοὺς μῦς τοῦ λαιμοῦ καὶ τῆς πλάτης τους. Τὸ βαρίδι ζυγίζει στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἐννέα κιλά. Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ὅμως οἱ δύο ἀθληταὶ θ' αὐξήσουν ἀκόμα περισσότερο τὸ βάρος του.

3 Ἡ Ἄννα Μαρία Μονέτα Κάλιο, ἡ ὁποία ἔγινε πασίγνωστη μὲ τὴν περίφημη ὑπόθεσι Μοντέζι, ποὺ ἀναστάτωσε πρὸ καιροῦ τὴν Ἰταλία, πρωταγωνιστεῖ τώρα στὸ φὶλμ «Τὸ κορίτσι τῆς ὁδοῦ Βένετο». Τὸ ἔργο γυρίζεται μὲ βάσι τ' ἀπομνημονεύματα τοῦ κυριωτέρου ἥρωος τῆς ὑποθέσεως Μοντέζι, Οὔγκο Μοντάνα, ποὺ πρόκειται νὰ ξαναδικαστῆ τὸν ἄλλο μῆνα, μαζὶ μὲ τὸν Πιέρρο Πιτσιόνι καὶ τὸν Πολίτο. Ἡ «πρεμιέρα» τοῦ φὶλμ θὰ δοθῆ μερικὲς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ δίκη μὲ σκοπὸ νὰ ἐπηρεάση τὴν κοινὴ γνώμη ὑπὲρ τῶν κατηγορουμένων.

4 Ὁ μηχανικὸς Ἔντμοντ Μάρτιν, τῆς Ὠκεανογραφικῆς ὑπηρεσίας τῆς Καλιφορνίας κατασκεύασε, ὕστερα ἀπὸ μακρόχρονες μελέτες, τὸ βαθύσκαφος αὐτὸ ποὺ ὀνόμασε «Φάλαινα». Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων ἰσχυρίζεται πὼς μὲ τὸ ἰδιόρρυθμο αὐτὸ ὑποβρύχιο θὰ ἐρευνήση τὸν βυθὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Καλιφορνίας μέχρι βάθους δυὸ χιλιάδων μέτρων.

1

2

3

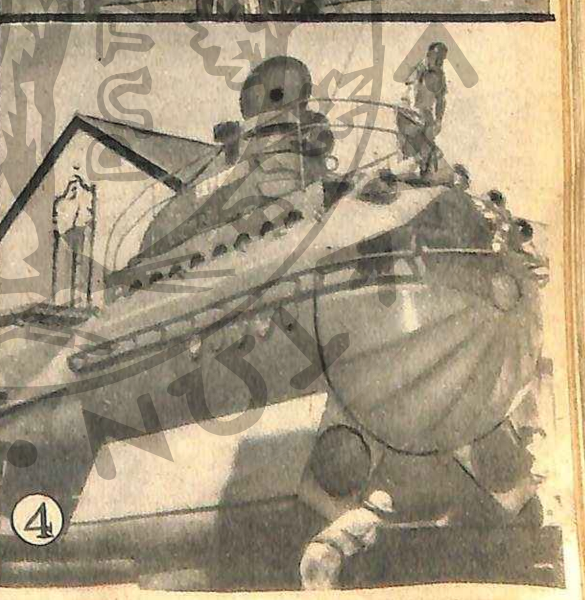

4

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ὀργὴ τοῦ ΜΥΛΩΝΑ

Τὸ 1416, ζοῦσαν σ' ἕνα χωριὸ τῆς Γαλλίας ἕνας μυλωνᾶς, ὀνόματι Μπλαΐζ, ὁ γυιὸς του Γιεχὰν κι' ἡ κόρη του Γιολαΐν. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἦταν 17 χρονῶν κι' εἶχε ἀλέξαθρα μαλλιὰ καὶ λεπτὰ χαρακτηριστικά, ἀσυνήθιστα γιὰ ἕνα κορίτσι τοῦ λαοῦ.

Εἶχε ἀπογοητέψει ὅλα τὰ παλληκάρια ποὺ ὀνειρεύονταν νὰ κερδίσουν τὸ χέρι της καὶ τὴν καρδιά της. Δὲν ἤθελε—ἔλεγε— νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ γέρο πατέρα της καὶ τὸν ἀδελφό της, ποὺ τὴν εἶχαν ἀναθρέψει μὲ τόση ἀγάπη ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ἡ μητέρα της.

Πιὸ πολὺ ἀπ' τοὺς δυὸ ἀγαποῦσε τὸ Γιεχάν. Κι' αὐτὸς πάλι εὑρίσκε φυσικὸ νὰ ὑποχωρῇ σὲ κάθε ἐπιθυμία της.

Σ' αὐτὴν εἶχε πρωτοεμπιστευθῆ τὸ μεγάλο του ὄνειρο: νὰ γίνῃ στρατιωτικός. Ἀλλαίμονο ὅμως! "Οταν ἔμαθε τὴ φιλοδοξία του, ὁ πατέρας του, τοῦ δήλωσε κατηγορηματικὰ πὼς θὰ γινότανε μυλωνᾶς, σὰν κι' αὐτόν.

Ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια, ἔβραζε ὁ ἐμφύλιος πόλεμος μεταξὺ Ἀρμανιὰκ καὶ Μπουργκινιόν. Ὁ Γιεχὰν φλεγόταν ἀπ' τὴν ἐπιθυμία νὰ πολεμήσῃ, νὰ δώσῃ τὸ αἷμα του στοὺς Ἀρμανιάκ, γιὰ νὰ ὑπερασπιστῇ τὸ θρόνο καὶ τὸ βασίλειο — γιατὶ οἱ Μπουργκινιὸν εἶχαν συμμαχήσει μὲ τοὺς Ἄγγλους, ἕτοιμοι νὰ τοὺς παραδώσουνε τὴ Γαλλία.

Ἡ Γιολαΐν συμμεριζόταν τὰ αἰσθήματά του.

"Ενα πρωΐ, ποὺ ἦταν μονάχη στὸ μῦλο, ἄνοιξε ξαφνικὰ ἡ πόρτα κι' ἐμφανίστηκε ἕνας ἄγνωστος, χλωμὸς καὶ λαχανιασμένος.

—Θὰ δοκιμάσω τὴ γενναιότητά σου στὰ ἔπλα, εἶπε ὁ κόμης στὸ Γιεχάν.

— Λυπηθῆτε με! τὴν ἱκέτεψε. Κρῦφτε με! Μὲ κυνηγᾶνε!

Ἡ Γιολαΐν εἶδε πάνω στὴ μπλούζα του τὸ σταυρὸ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα, τὸ ἔμβλημα τῶν Μπουργκινιόν. Μὰ ἡ εὐσπλαχνία νίκησε κάθε ἄλλο αἴσθημά της, καὶ τὸν ἔσπρωξε μέσα σὲ μιὰ σκοτεινὴ ἀποθήκη.

Σὲ λίγες στιγμές, ἀκούστηκαν βιαστικὰ βήματα ἀπ' ἔξω κι' ἡ πόρτα τραντάχτηκε ἀπὸ δυνατὰ χτυπήματα.

— Ἀνοῖχτε, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως! διάταξε μιὰ φωνή.

Ἡ Γιολαΐν ὑπάκουσε. "Ωρμησαν τότε μέσα πέντε - ἕξη Ἀρμανιάκ, ὁπλισμένοι ὅλοι.

— Κάποιος μπῆκε ἐδῶ! εἶπε ὁ ἀρχηγός τους στὴ νέα. Ποῦ εἶναι;

— Εἶμαι μονάχη στὸ σπίτι... ἀπάντησε ἡ Γιολαΐν, λέγοντας ψέμματα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της.

Μὰ οἱ στρατιῶτες ψάξανε παντοῦ καὶ δὲν ἄργησαν ν' ἀνακαλύψουνε τὸν κρυμμένο Μπουργκινιόν.

— Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶναι στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἐχθροῦ. Πιάστε την! διάταξε τότε ὁ ἀρχηγός τους.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, φτάνανε ὁ Μπλαΐζ καὶ ὁ Γιεχάν. Ὁ νέος ὥρμησε γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὴ Γιολαΐν. Τότε οἱ στρατιῶτες τοὺς πιάσανε κι' αὐτούς. Κι' ὁδηγήσανε καὶ τοὺς τέσσερις στὸν κόμητα ντὲ Φερβίλ, τὸ διοικητή τους, ποὺ εἶχε ἐγκαταστήσει τὸ στρατηγεῖο του σ' ἕνα γειτονικὸ πύργο.

"Οταν ὁ κόμης ἀντίκρυσε τὴ Γιολαΐν, ἔγινε κατάχλωμος. Ὡστόσο κράτησε τὴν ψυχραιμία του καὶ ρώτησε τί εἶχε συμβῆ. Ὕστερα ἔβγαλε τὴν ἀπόφασή του: Ὁ μόνος ἔνοχος ἦταν ὁ Μπουργκινιόν.

Οἱ στρατιῶτες τὸν πήρανε γιὰ νὰ τὸν κρεμάσουνε. Ὁ κόμης ρώτησε τότε τὸ Μπλαΐζ, δείχνοντάς του τὴ Γιολαΐν:

— Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ κοπέλλα;

— Ἡ κόρη μου... ἀπάντησε ὁ μυλωνᾶς.

Ὁ κόμης ζήτησε νὰ τὸν ἀφίσουν μόνο μαζί του. Τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ πρόφερε:

— Μοῦ ὁρκίζεσαι στὸ Σταυρὸ πὼς ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶναι κόρη σου;

— Τώρα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἀκούσῃ, εὐγενέστατε, ἀπάντησε ἐκεῖνος, δὲν ἔχω λόγο νὰ σᾶς γελάσω. Τὴν ἀγαπῶ σὰν παιδί μου, μὰ εἶναι θετὴ κόρη μου... Τὴ βρῆκα, ἐδῶ καὶ 16 χρόνια, στὸ δάσος τοῦ Μάν, μικρὴ ἀκόμη, μισάγγιωμη καὶ μισοπεθαμένη ἀπ' τὴν πείνα καὶ τὸ κρύο! Τὴν πῆγα τότε στὴ γυναίκα μου, κι' ἐκείνη τὴν ἀνάθρεψε καὶ τὴ λάτρεψε σὰν δικό της παιδί...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπῆκε ἕνας τοξότης κι' ἀνάγγειλε στὸν κόμητα πὼς ὁ κατάδικος Μπουργκινιὸν ἤθελε νὰ τοῦ φανερώσῃ κάτι σπουδαῖο. Ὁ φερβίλ διάταξε νὰ τὸν φέρουνε μπροστά του.

— Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς; τὸν ρώτησε.

— Δὲν θέλω νὰ πάρω στὸν ἄλλο κόσμο ἕνα μυστικὸ ποὺ σᾶς ἀφορᾶ... Πρὶν ἀπὸ 16 χρόνια, σταλμένος ἀπ' τὴ βασίλισσα Ἰζαμπώ, μπῆκα μιὰ νύχτα στὸν πύργο σας κι' ἔπιασα ἕνα κοριτσάκι, γιὰ νὰ τὸ πετάξω σ' ἕνα κλεψα ἕνα κοριτσάκι, γιὰ νὰ τὸ πετάξω σ' ἕνα μακρυνὸ δάσος. Μά, ἀφοῦ ἄλλαξα τὰ πλούσια ροῦχα του μὲ κουρέλια, σκέφτηκα, γιὰ νὰ θησυχάσω τὴ συνείδησή μου, νὰ τὸ σημαδέψω σταυρωτὰ στὸ δεξιὸ ὦμο μ' ἕνα στιλέτο. Ἔτσι θὰ μποροῦσα νὰ τ' ἀναγνωρίσω, ἂν τυχὸν τὸ ξανάβρισκα...

Ὁ κόμης φώναξε ἀμέσως τὸ Μπλαΐζ καὶ τὸν ρώτησε ἀνυπόμονα:

— Εἶχε κανένα σημάδι τὸ παιδί, ὅταν τὸ βρῆκες;

— Ἄ, ναί! "Ενα ἐλαφρὸ κόψιμο στὸ δεξιὸ ὦμο, σὲ σχῆμα σπαυροῦ.

— Ἡ κόρη μου!... ψιθύρισε ὁ κόμης θαμπωμένος.

Ξανάβρισκε τὸ παιδί του, ποὺ τοῦ τόχε ἁρπάξει ἀπ' τὴν κούνια μιὰ ταπεινὴ ἐκδίκησι τῆς βασίλισσας Ἰζαμπώ... Πόσο θἄθελε νὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ χάρι στὸ Μπουργκινιόν! Μὰ δὲν τοῦ ἐπιτρεπόταν νὰ χαριστῇ σ' ἕνα ἐχθρὸ γιὰ ἀτσιμικοὺς λόγους! Καὶ διάταξε νὰ τὸν πάρουνε πάλι οἱ στρατιῶτες...

"Οταν ἡ Γιολαΐν ἔμαθε τὸ μυστικὸ τῆς γενικήσεώς της, βουρκώσανε τὰ μάτια της.

— Ὥστε δὲν εἶν' ἀδελφός μου ὁ Γιεχάν; εἶπε κλαίγοντας.

— Ἴσως μιὰ μέρα δὲν θὰ λυπᾶμαι γι' αὐτό, μικρή μου, ἀπάντησε ὁ κόμης αἰνιγματικά. Ἡ κοπέλλα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του. Τῆς χάϊδεψε τὰ ξανθά της μαλλιὰ καὶ τῆς ψιθύρισε γι' αὐτά:

— Πόσο μοιάζεις στὴ μητέρα σου! Μοῦκανε ἐντύπωσι, μόλις σὲ εἶδα...

"Υστερα ἡ Γιολαΐν ἔτρεξε κοντὰ στὸ γέρο μυλωνᾶ καὶ φώναξε:

— Ἐσεῖς ποὺ μ' ἀγαπήσατε τόσο, δὲν θὰ φύγετε ποτὲ ἀπ' τὴν καρδιά μου! Θὰ ἐξακολουθήσω νὰ σᾶς ἀγαπῶ σὰν δεύτερο πατέρα μου!

— Κι' ἐγώ, Μπλαΐζ, πρόσθεσε ὁ κόμης, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τί ἔκανες γιὰ τὸ παιδί μου. Σὲ διορίζω οἰκονόμο τοῦ σπιτιοῦ μου.

Στοιμάτησε λίγο.

"Υστερα πρόσθεσε:

— "Οσο γιὰ σένα νέε μου...

Εἶχε στραφῆ τώρα στὸ Γιεχὰν καὶ τὸν κύτταζε ἐπίμονα μὲ τὰ διαπεραστικά του μάτια, ποὺ θἄλεγε κανεὶς πὼς εἰσχωροῦσαν ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του.

— Θὰ δοκιμάσω τὴ γενναιότητά σου στὰ ὅπλα, πρόσθεσε. Αὐτὸ θὰ σ' ἐξευγενίσῃ καὶ θὰ σὲ κάνῃ ἄξιο νὰ παντρευτῆς μιὰ μέρα... τὴ Γιολαΐν ντὲ Φερβίλ!

— Ζήτω ὁ Βασιλιᾶς Κάρολος! Ζήτω οἱ Ἀρμανιάκ! φώναξε ὁ Γιεχάν.

— Εἶσ' ἕτοιμος νὰ πολεμήσῃς γιὰ τὴ σημαία μας;

— Αὐτὸ εἶναι τ' ὄνειρό μου!

— Ἔ, λοιπόν, κι' ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι πὼς θὰ γίνῃς μιὰ μέρα ἱππότης, ἀπ' τὸ χέρι μου! δήλωσε ὁ κόμης Τανκρέντ ντὲ Φερβίλ.

Α. ΝΤΙΕΛΕΡ — ΤΕ. Σ ΤΑ

Κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ζὺλ Μαρὶ

Ἐρωτικὴ τραγῳδία

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ρισαρντιὲ βρίσκεται νεκρὸς μέσ' στὸ δάσος. Φαίνεται πὼς πρόκειται γιὰ κυνηγετικὸ ἀτύχημα. Μὰ ὁ Γκόρντον, βασιζόμενος σὲ ὡρισμένα στοιχεῖα, πείθεται ὅτι πρόκειται γιὰ δολοφονία, μὲ σκηνοθεσία κατόπιν τοῦ ἀτυχήματος. Κι' οἱ ὑπόνοιές του στρέφονται ἀμέσως στὸ Σαθινιέν. Ἀνακοινώνει τὶς ἀνακαλύψεις του στὸν εἰσαγγελέα ντ' Αἰγκυράντ, σὲ μιὰ ἰδιαιτέρα συνομιλία τους. Ἐκεῖνος τὸν κυττάζει μὲ προσοχή, γιατὶ ἡ φυσιογνωμία του — καίτοι ἀλλαγμένη — τοῦ φαίνεται γνωστή. Τὸν ρωτάει δὲ ἂν ἔχουν ξανασυναντηθῆ ποτὲ ἄλλοτε.

12ον

Ὁ Γκόρντον ἔρριξε μιὰ ἱκετευτικὴ ματιὰ στὸ δικαστικό. Ἔμειναν καὶ πάλι βουβοὶ κι' οἱ δυὸ γιὰ πολλὴ ὥρα. Ἡ ἴδια βαθεία ταραχὴ ζωγραφίστηκε στὰ πρόσωπά τους... Ὕστερα ὁ Γκόρντον ψιθύρισε, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του:

— "Ολη μου ἡ ζωὴ πέρασε μὲ τὴν ἐργασία, τὴ μελέτη, τὶς ἐπιστημονικὲς ἐρευνες. Ἀπέκτησα φήμη καὶ περιουσία... καὶ τὶς μεταχειρίσθηκα καὶ τὶς δυὸ μονάχα γιὰ νὰ κάνω τὸ καλὸ γύρω μου!

»Πέρασα ὅλη μου τὴ ζωὴ μὲ δάκρυα καὶ τύψεις, δίχως ἕνα χαμόγελο, χωρὶς ποτὲ μιὰ ὥρα χαρᾶς.

»Εἶχα νὰ συμπληρώσω ἕνα καθήκον: νὰ κάνω ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερους ἀνθρώπους εὐτυχισμένους...

»"Υστερα, ὅταν ἐνοιωσα πὼς γέρασα, ὅταν βεβαιώθηκα πὼς εἶχε ἀλλάξει τόσο τὸ πρόσωπό μου, ὥστε νὰ μὴ μ' ἀναγνωρίζουν πιὰ ὅσοι μὲ ξέρανε ἄλλοτε, ἦρθα κι' ἐγκαταστάθηκα ἐδῶ. Κι' ὅταν συνάντησα τὴ Μαργαρίτα Ρισαρντιέ, χύθηκε στὴν ψυχή μου λίγη γαλήνη! Μοῦ φάνηκε πὼς ἡ ζωή μου εἶχε ἀποκτήσει ἕνα τελευταῖο καὶ ὑπέροτατο σκοπό, καὶ πὼς ἡ κοπέλλα αὐτὴ θἄχε κάποια μέρα, ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσί μου.

»Πῶς καὶ γιατί; Δὲν ἤξερα, δὲν ξέρω... Πάντως, δὲν θέλησα πιὰ ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπ' αὐτήν. Βρῆκε σὲ μένα ἕνα φίλο. Μ' ἀγαπάει... Νοιώθω κάποτε τύψεις γι' αὐτό, μαζὶ ὅμως αἰσθάνομαι καὶ μιὰ ἀπέραντη εὐτυχία!

Καὶ, χαμηλώνοντας ἀκόμα πιὸ πολὺ τὴ φωνή του, ὁ Γκόρντον πρόσθεσε:

— Εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ μαντέψατε, κύριε ντ' Αἰγκυράντ!

— Ὁ Ζὰν Βαντάλ...

— Ναί, ὁ Ζὰν Βαντάλ!

— Ξέρετε πὼς δὲν ἔχει παραγραφὴ τὸ παληὸ ἔγκλημά σας; Ἡ δικαιοσύνη μπορεῖ ἀκόμη, ὅπως καὶ πρὸ δεκαοκτὼ ἐτῶν, νὰ σᾶς ζητήσῃ λογαριασμὸ γιὰ τὸ αἷμα ποὺ χύσατε!

— Τὸ ξέρω,

— Καὶ δὲν φοβηθήκατε νὰ ξαναεμφανισθῆτε;

— "Οχι, γιατί, ἐδῶ καὶ δεκαοχτὼ χρόνια, ἀπέδειξα, μὲ τὴν μετρημένη καὶ ἐνάρετη ζωή μου, μὲ τὴν ἐντατικὴ ἐργασία μου καὶ τὶς ἀνακαλύψεις μου, ὅτι τὸ ἔγκλημά μου ἐκεῖνο, εἶχε γίνει σὲ μιὰ στιγμὴ πραγματικῆς καὶ παροδικῆς τρέλλας... μὴ πραγματικῆς καὶ παροδικῆς τρέλλας... — Γιατί ἡ Τύχη σᾶς φέρνει μπροστά μου καὶ πάλι;

— Τὴν εὐχαριστῶ γι' αὐτό. "Ισως ἕνας ἄλλος δὲν θὰ μὲ λυπόταν. Ἐνῶ ἐσεῖς... ποιὸς ξέρει;

— Δὲν μπορῶ νὰ παραβῶ τὸ καθῆκον μου!

— Ποιὸ εἶναι δηλαδὴ τὸ καθῆκον σας αὐτό;

— Νὰ διατάξω τὴ σύλληψή σας!

— Ἀκοῦστε με, κύριε, καὶ σταθμίσετε καλὰ τὰ λόγια μου. Δὲν μ' εἴχατε ἀναγνωρίσει, πρὸ ὀλίγου, στὸ Λαντπερέζ...

— "Οχι, εἶν' ἡ ἐλήθεια... μολονότι μοῦ ἔκαναν ἀμέσως ἐντύπωσι τὰ χαρακτηριστικά σας.

— Δὲν θὰ μὲ ξαναβλέπατε ποτέ, ἂν ἤθελα νὰ τ' ἀποφύγω. Ἀντίθετα ὅμως, ἦρθα μονάχος μου καὶ σᾶς παραδόθηκα... γιὰ νὰ διαφωτίσω τὴν κρίσι σας καὶ νὰ σᾶς προφυλάξω ἀπὸ ἕνα σφάλμα...

»Θέλησα νὰ μιλήσω μαζί σας, γιατὶ εἶχα ἐμπιστοσύνη στὴν εὐρεία ἀντίληψί σας, καὶ προπάντων στὸν οἶκτο σας... Ἂν ὅμως γελάστηκα, κι' ἂν τὰ αἰσθήματά σας ὑποχωρήσουν μπροστὰ στὴν ψυχρὴ φωνὴ τοῦ καθήκοντος, σκεφθῆτε πρῶτα τὰ ἑξῆς, πρὶν καταλήξετε σ' ὁποιαδήποτε ἀπόφασι: Ἡ δολοφονία τοῦ Ρισαρντιὲ δὲν εἶναι ἕνα κοινό, τυχαῖο ἔγκλημα. Προσχεδιάσθηκε ἀπὸ πολὺν καιρὸ κι' ἔγινε μὲ καταπληκτικὴ ψυχραιμία, ἀπὸ κάποιον ἐτοιμο γιὰ ὅλα, ἐπικίνδυνο κι' ἀμετανόητο!

»Ἡ δολοφονία αὐτή, κύριε ντ' Αἰγκυράντ, δὲν ἀπέβλεπε μόνο στὸ θάνατο τοῦ θύματος. Εἶχε κάποιον ἄλλο σκοπό, πιὸ ἀπομακρυσμένο! Δὲν ἔχω καμμιὰ θετικὴ ἀπόδειξι γι' αὐτό, μὰ εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος.

— Κάποιον ἄλλο σκοπό, λέτε; Ποιὸν δηλαδή;

— Τὴ Μαργαρίτα...

— Δὲν καταλαβαίνω. Ἐξηγηθῆτε, λοιπόν! Τὸ ἀπαιτῶ...

— "Οχι, δὲν θὰ μιλήσω περισσότερο. Γιατὶ τότε θἄχατε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ πῆτε τρελλὸ ἢ φαντασιόπληκτο... Μὰ ὁ κίνδυνος ὑπάρχει... καὶ περισφίγγει ὁλοένα περισσότερο τὴν ἀθῴα Μαργαρίτα! Αὐτὴ ὅμως δὲν τὸν ξέρει. Δὲν τὸν βλέπει... Ὁ πατέρας της ἦταν ἡ μοναδική της προστασία, καὶ τώρα δὲν ὑπάρχει πιά!

— "Ηξερε αὐτὸν τὸν κίνδυνο ὁ Ρισαρντιέ;

— Τὸν μάντευε, ἀπὸ ἔνστικτο.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ προειδοποιήσετε τὴ Μαργαρίτα; "Η νὰ μοῦ πῆτε περισσότερα πράγματα, γιὰ νὰ τὴν προστατέψω ἐγώ;

— Δὲν θὰ μπορέσετε δυστυχῶς...

Κι' ὁ Γκόρντον πρόσθεσε, μὲ μιὰ κουρασμένη χειρονομία:

— Εἴσαστέ τώρα ἐλεύθερος, κύριε, νὰ διατάξετε τὴ σύλληψί μου καὶ νὰ ξαναζωντανέψετε τὸ ἀπαίσιο μου παρελθόν, γιὰ νὰ μὲ τιμωρήσετε... Μά, ἂν μὲ συλλάβετε... ἂν μείνῃ μόνη ἡ Μαργαρίτα, μόνη μὲ τὸν ἑαυτό της, θἄναι τότε χαμένη!

"Οπως καὶ πρὶν ἀπὸ δεκαοχτὼ χρόνια, ὁ ντ' Αἰγκυράν βρισκότανε καὶ πάλι σ' ἕνα τρομερὸ δίλημμα.

Τί θ' ἀποφάσιζε;... "Επρεπε νὰ ἐμπιστευθῇ σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ἢ νὰ κάμῃ αὐστηρὰ τὸ καθῆκον του;

Μὰ εἶχε ὑποφέρει ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος. Εἶχε ἐπανορθώσει τὸ ἔγκλημά του, ὅσο περισσότερο μποροῦσε...

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἤξερε τὴ φήμη του, τὴν ἐπιστημονικὴ ἀξία του, τὶς σπουδαιότατες ἐργασίες του, τὶς μελέτες του γιὰ τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν τρέλλα — ποὺ τὶς συμβουλεύονταν ἀκόμα κι' οἱ δικαστικοί, στὶς δύσκολες περιπτώσεις, γιὰ νὰ σχηματίσουν μιὰ θετικὴ γνώμη.

Δὲν ἔλεγε ψέμματα, λοιπόν, αὐτὸς ὁ γέρος, ποὺ τὸν κύτταζε πονεμένα καὶ ἱκετευτικά!... "Επρεπε νὰ τὸν κλείσῃ στὴ φυλακή; Μὰ τότε δὲν θἄπεφτε ἡ Μαργαρίτα ἀθῶο θῦμα τῆς μυστηριώδους μηχανορραφίας, ποὺ εἶχε ἀναφέρει ὁ Ζὰν Βαντάλ;

Ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα! εἶπε στὴν Ἑλένη ὁ Σαθινιέν.

Καὶ δὲν θᾶταν αὐτὸς ὑπεύθυνος γιὰ ὅ,τι θὰ συνέβαινε;...

Πῆρε, ἐπιτέλους, τὴν ἀπόφασί του καὶ εἶπε μὲ βαθειὰ συγκίνησι:

— Ὁ Ζὰν Βανταλ ἔχει πεθάνει γιὰ μένα... Βασίζομαι στὸ γιατρὸ Τζὼρτζ Γκόρντον, γιὰ νὰ προστατέψη τὴ Μαργαρίτα!

Ὁ Βανταλ ἔβαλε τὰ κλάματα. Ἄρπαξε τὰ χέρια τοῦ εἰσαγγελέως, τὰ φίλησε σπασμωδικὰ καὶ τραύλισε, μέσα στοὺς λυγμούς του:

— Ὤ, κύριε, νὰ τὸ ξέρετε, σώσατε τὴ ζωὴ τῆς Μαργαρίτας! Ὅταν ἀργότερα σᾶς τὰ ἐξηγήσω ὅλα, θὰ καταλάβετε πὼς σᾶς ἔστειλε ὁ Θεὸς αὐτὸ τὸν οἶκτο σας...

Ὁ ντ' Αἰγκυρὰντ τράβηξε τὰ χέρια του καὶ πρόφερε:

— Ναί, σᾶς λυπᾶμαι, μὰ δὲν σᾶς συγχωρῶ... Σ' ὁλόκληρη τὴ ζωή σας, πρέπει νὰ πληρώνετε γιὰ τὸ παληό σας ἔγκλημα!

Ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Γκόρντον συνώδευε τὸν εἰσαγγελέα στὴν Ἀγκαθότρυπα. Ὁ δικαστικὸς ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ μὲ τὰ μάτια του γιὰ τὶς ἀνακαλύψεις τοῦ γιατροῦ.

Μόλις ἀπομακρύνθηκε, λοιπόν, τ' αὐτοκίνητό τους ἀπ' τὸ πανδοχεῖο, βγῆκε κάποιος ἀπ' τὴ δεύτερη σάλλα: Ἦταν ὁ κυνηγὸς μὲ τὸ σκοῦφο.

Φώναξε τὸν καταστηματάρχη καὶ τὸν πλήρωσε. Πῆρε ὕστερα τὸ ντουφέκι του κι' ἔφυγε ἥσυχα — γιατὶ ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει πιά.

Λίγο μακρύτερα, στάθηκε γιὰ ν' ἀνάψη ἕνα τσιγάρο. Καὶ μουρμούρισε τότε, χαμογελῶντας:

— Περίφημη ἡ ἰδέα μου νάρθῶ ἐδῶ νὰ φάω μιὰ ὀμελέτα!...

Ὕστερα συνέχισε, μὲ μεγάλα βήματα τὸ δρόμο του πρὸς τοὺς Σταύλους.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Σαβινιέν.

Ι΄.

Ὅταν γύρισε ὁ Σαβινιὲν στὸ Μπὰς-Μπρυγιέρ, βρῆκε ἐκεῖ τὴν Ἑλένη καὶ τὸ Ρενώ.

— Τί καινούργιο, λοιπόν, ἀπ' τὸ Λαντπερέζ; ρώτησε ἥσυχα.

— Τίποτα ἄξιο λόγου.

— Ἦταν πραγματικὰ δυστύχημα;... Ἔψαξε ἡ δικαιοσύνη, ἀνακάλυψε τίποτε;

— Ναί, ἦταν δυστύχημα, βεβαίωσε ὁ κόμης. Ἐξέτασα ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ τραῦμα καὶ δὲν βρῆκα τὴν παραμικρὴ ἔνδειξι ἐγκλήματος... Ποιὸς θὰ σκεπτόταν, ἄλλωστε, νὰ δολοφονήση αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; Ἦταν καλός, τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι...

Ὁ Σαβινιὲν δὲν ἔδωσε ἀπάντησι.

Ἡ Ἑλένη ἦταν κατάχλωμη. Θάλεγε κανεὶς πὼς κόντευε νὰ λιποθυμήση... Μὰ ὁ Ρενὼ δὲν τὸ πρόσεξε. Βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, ἀφίνοντας μονάχους τοὺς δυὸ ἄλλους.

Ὁ Σαβινιὲν κάπνιζε, ἔχοντας τὰ πόδια του τεντωμένα πρὸς τὴ φωτιά.

Ἡ Ἑλένη σηκώθηκε, ἀργά, πῆγε κοντά του κι' ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὦμο του. Ἐκεῖνος τὸ περίμενε, γιατὶ δὲν στράφηκε καθόλου.

— Τί μὲ θέλεις; ρώτησε μονάχα.

— Ἐσύ, λοιπόν, τὄκανες;... τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί, τρομοκρατημένη.

— Ἀσφαλῶς! Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ μένα;...

Κι' ὁ Σαβινιὲν πρόσθεσε εἰρωνικά, ἐπαναλαμβάνοντας τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Ρενώ:

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν καλός, τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι... Ποιὸς θὰ σκεπτότανε νὰ τὸν δολοφονήση;...

Ἡ Ἑλένη ἀνατρίχιασε σύγκορμη.

— Μὰ εἶναι φριχτό! Φριχτό! τραύλισε.

— Ὁ σκοπὸς ἐξαγιάζει τὰ μέσα! Θυμᾶσαι τί συμφωνήσαμε; Μοῦ ὁρκίσθηκες πὼς δὲν εἶχες κανένα ἠθικὸ δισταγμό. Καὶ σοῦ ἀπάντησα πὼς κανένα ἐμπόδιο δὲν θὰ μοῦ ἔκλεινε τὸ δρόμο. Εἶναι τώρα πολὺ ἀργὰ πιὰ γιὰ νὰ σταματήσουμε.

— Αἷμα! Αἷμα!... Δὲν τὸ πρόβλεπα!...

— Ἔκανες πολὺ ἄσχημα... Πάντως, τώρα εἴμαστε δεμένοι ἰσόβια, ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη... ἀκόμα περισσότερο, παρὰ μὲ τὸ γράμμα ποὺ ἀνταλλάξαμε.

»Μὴ φοβᾶσαι ὅμως καθόλου. Θὰ κερδίσουμε τὸ παιχνίδι... φτάνει νὰ μὴν κάνης καμμιὰ ἀνοησία!

Τίναξε μέσ' στὸ τζάκι τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου του.

— Πρέπει ὡστόσο νὰ φυλαχτοῦμε, πρόσθεσε.

— Ἀπὸ τί; Μᾶς ἀπειλεῖ κανεὶς κίνδυνος; ρώτησε ἡ Ἑλένη, ἀνατριχιάζοντας.

— Τί ἰδέα ἔχεις γι' αὐτὸ τὸ Τζὼρτζ Γκόρντον;

— Οἱ ματιὲς ποὺ μοῦ ρίχνει κάποτε, μὲ φοβίζουνε. Θάλεγε κανεὶς πὼς φτάνει στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μου καὶ πὼς τὰ μαντεύει ὅλα!

— Ναί, ἔχει ὡρισμένες ὑποψίες... Φυλάξου ἀπ' αὐτόν... ἀλλὰ μὴ τὸν φοβᾶσαι πολύ! Λάβε τὰ μέτρα σου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τρέμης μπροστά του... Ἴσως νἆναι κι' αὐτὸς ἕνα ἐμπόδιο, μὰ ξέρω πῶς νὰ τὸν βγάλω ἀπ' τὴ μέση!

Ἡ Ἑλένη πίστεψε πὼς ὁ ξάδερφός της εἶχε ὑπ' ὄψι του ἕνα καινούργιο ἔγκλημα. Καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση μιὰ φωνὴ φρίκης.

Μὰ ὁ Σαβινιὲν ἔβαλε τὰ γέλια καὶ τῆς εἶπε:

— Ἡσύχασε, ἀγαπητή μου! Τί νευρικὴ ποὺ εἶσαι!... Σὲ νόμιζα δυνατώτερη... Καυχιόσουνα, λοιπόν, ἄδικα γιὰ τὴν ψυχραιμία σου;... Ὄχι, δὲν χρειάζεται νὰ σκοτώσω τὸ Γκόρντον, γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσω νὰ μιλήση... Ἔχω κάτι καλύτερο!

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω. Τί σκοπεύεις νὰ κάνης;

— Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μάθης περισσότερα...

Ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο, ὁ Σαβινιὲν πρόσθεσε:

— Θέλω νὰ μοῦ δώσης μερικὲς πληροφορίες. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔφτασα ἐδῶ, ἔχω ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος γιὰ κάποιο παληὸ δρᾶμα ποὺ συνέβη πρὶν ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσαριὰ χρόνια, μὲ θῦμα τὴ γυναίκα τοῦ Ρισαρντιέ.

— Ναί, φαίνεται πὼς τὴν εἶχε δολοφονήσει κάποιος νέος, πάνω σὲ μιὰ κρίσι ζήλειας...

— Ξέρεις τ' ὄνομα αὐτοῦ τοῦ νέου;

— Ναί, τὸ ἔχω ἀκούσει ἀπ' τὴ Μαργαρίτα.

— Πῶς τὸν λέγανε;

— Ζὰν Βανταλ.

Ὁ Σαβινιὲν μισοχαμογέλασε αἰνιγματικά.

— Θὰ καταδικάσθηκε, ὑποθέτω... εἶπε.

— Σὲ εἴκοσι ἐτῶν καταναγκαστικὰ ἔργα.

— Πολὺ καλά. Εὐχαριστῶ!... Δὲν ἔχω νὰ σὲ ρωτήσω τίποτ' ἄλλο.

— Μὰ γιατί μοῦ κάνεις αὐτὲς τὶς παράξενες ἐρωτήσεις;

— Ἀργότερα, ἀργότερα θὰ τὸ μάθης. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω τὴ σύστασί μου: Νὰ δυσπιστῆς σ' αὐτὸ τὸν Ἀμερικανὸ γιατρό... Μὰ συγχρόνως, σοῦ ξαναλέω νὰ μὴ τὸν φοβᾶσαι!

— Κι' ἐγὼ σοῦ ἀπαντῶ πὼς μὲ τρομάζει ὁ ἄνθρωπος αὐτός, μὲ τὰ παράξενα μαῦρα καὶ βαθειὰ μάτια... Δὲν ξέρω γιατί... Ὡστόσο, εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ μᾶς κάνη κακό!...

Ὁ Σαβινιὲν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ περιορίσθηκε ν' ἀπαντήση:

— Πρὶν περάσουν ἕξη μῆνες, μόλις ἀρχίση κάπως νὰ παρηγοριέται γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, ἡ Μαργαρίτα θὰ γίνη γυναίκα τοῦ Ρενώ. Σοῦ τ' ὁρκίζομαι!

. . . .

Ὁ ντ' Αἰγκυρὰντ κι' ὁ Τζὼρτζ Γκόρντον δὲν ἀνακάλυψαν στὴν Ἀγκαθότρυπα τίποτε παραπάνω ἀπ' ὅσα ξέρουν ἤδη οἱ ἀναγνῶστες μας. Ἔπειτα ὅμως ἀπ' τὴν κατάθεσι τοῦ Γκόρντον καὶ τὴν ἀνακάλυψι τῶν καινούργιων ἐκείνων ἐνδείξεων, ἄρχισε μιὰ δικαστικὴ ἔρευνα, κρυφὴ καὶ λεπτομερής, ποὺ κράτησε πολὺν καιρό.

Ὅλοι ἀναστατώθηκαν, ὅταν ἔμαθαν σὲ λίγο καιρὸ πὼς δὲν ἦταν τυχαῖος ὁ θάνατος τοῦ Ρισαρντιέ.

Μὰ οἱ προσπάθειες τῆς δικαιοσύνης νὰ φτάση στὴν ἀλήθεια, ἔμειναν ἄκαρπες.

Σιγὰ-σιγά, κόπασε ὅλος ἐκεῖνος ὁ θόρυβος. Καὶ πίστεψαν ὅλοι πὼς θὰ ἔμενε γιὰ πάντα ἀνεκδίκητος ὁ θάνατος τοῦ Ρισαρντιέ.

Ἕνα μῆνα περίπου μετὰ τὸ ἔγκλημα, ὁ σκύλος τοῦ Ρισαρντιέ, ὁ Πύραμος, βρέθηκε ψόφιος μέσα στὸ πάρκο. Ὁ Τζὼρτζ Γκόρντον τὸν πῆρε στὸ σπίτι του, τὸν ὑπέβαλε σὲ ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασι καὶ διαπίστωσε πὼς τὸν εἶχαν δηλητηριάσει μὲ στρυχνίνη.

Οἱ δασοφύλακες ὡρκίσθηκαν πὼς δὲν εἶχαν πετάξει καθόλου φόλες μ' αὐτὸ τὸ δηλητήριο, σ' ὁλόκληρο τὸ κτῆμα. Συνεπῶς, εἶχε σκοτώσει τὸ σκυλὶ κάποιος ποὺ εἶχε λόγους νὰ τὸ κάμη...

«Ἦταν ὁ μόνος μάρτυς τοῦ ἐγκλήματος — εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Γκόρντον. Τώρα ἔλειψε κι' αὐτός!».

Πέρασαν μερικοὶ μῆνες ἀκόμη, χωρὶς ν' ἀνακαλυφθῆ τίποτε καινούργιο, γύρω ἀπ' τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου τοῦ Ρισαρντιέ. Κανεὶς δὲν ἔκανε πιὰ λόγο γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, κανεὶς δὲ φαινόταν νὰ ἐνδιαφέρεται...

Μονάχα ἕνας ἄνθρωπος ἀγρυπνοῦσε καὶ δὲν ξεχνοῦσε: ὁ Γκόρντον!

Μὰ οὔτε κι' αὐτὸς εἶχε μάθει τίποτε περισσότερο. Τίποτε δὲν εἶχε ἐπιβεβαιώσει τὶς τρομερὲς ὑποψίες ποὺ εἶχαν γεννηθῆ στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς του.

Ἡ μόνη παρηγοριὰ στὸν πόνο τῆς Μαργαρίτας, ἦταν ὁ ἔρωτάς της γιὰ τὸ Ρενὼ ντ' Ἀλμπαρόν.

Στὴν ἀρχή, προσπάθησε νὰ μὴ τὸν σκέπτεται πιά, γιὰ νὰ μὴν προσβάλη τὴν ἀνάμνησι τοῦ πατέρα της. Μὰ τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, τόσο τρυφερά, ὥστε δὲν ἄργησε νὰ ἐγκαταλειφθῆ στὸ ἀσυλλόγιστο πάθος ποὺ τὴν τραβοῦσε κοντά του.

Ὁ Γκόρντον κι' ὁ Μπρινκετάϊγ προσπάθησαν νὰ τὴν ἐμποδίσουν, θυμίζοντάς της τὴ ρητὴ ἀντίθεσι τοῦ πατέρα της σ' αὐτὸ τὸ γάμο. Μὰ ἡ Μαργαρίτα ἦταν τόσο ἐρωτευμένη!... Τοὺς ἀπαντοῦσε πὼς θὰ γινότανε τόσο δυστυχισμένη δίχως τὸ Ρενώ, ὥστε δὲν εὕρισκαν πιὰ ἐπιχειρήματα...

Ὅταν, λοιπόν, ὁ νέος ξαναζήτησε τὸ χέρι της, δὲν συνάντησε πιὰ καμμιὰ δυσκολία. Ὁ Γκόρντον, ταραγμένος, ἀναστατωμένος, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του:

«Ἂν γελάστηκα, ἴσως νὰ εὐτυχήση! Ἂν ὅμως μάντεψα σωστὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ μπῆ ἡ δυστυχισμένη σὲ μιὰ οἰκογένεια, ἀπ' τὴν ὁποία προερχόταν ὁ δολοφόνος τοῦ πατέρα της!».

Μὰ τί νὰ πῆ; Τί νὰ κάνη; Ποιὸν νὰ κατηγορήση; Δὲν εἶχε ἀποδείξεις, κι' ἔτσι ἦταν καταδικασμένος νὰ σωπαίνη...

Τὴν ἐπομένη τῆς ἡμέρας ποὺ ἔγινε δεκτὴ ἡ καινούργια πρότασι τοῦ Ρενώ, ἡ Ἑλένη ζήτησε νὰ μιλήση ἰδιαιτέρως στὴ Μαργαρίτα.

Αὐτὴ εἶχε μιὰ ἀσυνήθιστη ζωηρότητα. Τὰ μάτια της λάμπανε. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, τὰ χλωμά της μάγουλα εἶχαν ἀρχίσει νὰ ξαναβρίσκουν τὸ ρόδινο χρῶμα τους. Ὅλη ἡ ἐμφάνισί της πρόδινε τὴν ἐρωτικὴ εὐτυχία της καὶ τὴν πίστι της στὸ μέλλον.

— Εἴσαστε εὐτυχισμένη, ἀγαπητή μου Μαργαρίτα; τῆς εἶπε ἡ Ἑλένη, πιάνοντάς την μὲ οἰκειότητα ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Ἕνα σύννεφο μονάχα σκιάζει τὴ χαρά μου, ἀπάντησε ἐκείνη. Ἡ ἀνάμνησι τοῦ θανάτου τοῦ δυστυχισμένου πατέρα μου κι' ἡ βεβαιότης μου πὼς ὁ θάνατός του θὰ μείνη χωρὶς ἐκδίκησι.

Ἡ Ἑλένη ἀνατρίχιασε ἐλαφρά. Μὰ ἡ μικρὴ σιωπὴ ποὺ ἀκολούθησε, τῆς ἔδωσε καιρὸ νὰ συνέλθη. Πῆρε θάρρος ἐπιτέλους καὶ εἶπε:

— Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ξέρω πὼς εἴσαστε τόσο εὐτυχισμένη, τολμῶ νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χάρι.

— Μιὰ χάρι;...

— Ναί, ἐκ μέρους κάποιου δυστυχισμένου, ποὺ τὸν εἶδα νὰ κλαίη συχνὰ ἀπὸ τύψεις καὶ μεταμέλεια. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔκαμε ἕνα ἔγκλημα ἐναντίον σας, τυφλωμένος ἀπ' τὸν ἔρωτά του καὶ τὴν ἀπελπισία του. Θὰ δίνε τώρα εὐχαρίστως τὴ ζωή του, γιὰ νὰ ἐξιλεωθῆ καὶ νὰ ἐπιτύχη τὴ συγγνώμη σας καὶ τὴ λήθη!

Ἡ Μαργαρίτα ἀναπόλησε ξαφνικὰ τὸ θέαμα τῆς ἐγκληματικῆς ἀποπείρας ἐναντίον της...

— Ἐννοεῖτε τὸν κ. Σαβινιὲν ντ' Ἀλμπαρόν; ψιθύρισε τρέμοντας.

— Ναί.

— Εἶν' ἕνας ἄθλιος!

— Περισσότερο δυστυχισμένος, παρὰ ἄθλιος, ἀγαπητή μου Μαργαρίτα... Ὤ, ἂν τὸν βλέπατε ὅπως ἐγώ, νὰ κλαίη καὶ νὰ θρηνῆ στὴ μοναξιά του... Δυὸ φορὲς μάλιστα, θέλησε νὰ σκοτωθῆ. Μὰ καὶ τὶς δυὸ φορὲς ἡ Τύχη μὲ βοήθησε νὰ προλάβω, νὰ τοῦ σώσω τὴ ζωή!...

»Τὸν ρώτησα τότε γιὰ τοὺς λόγους τῆς
ἀπελπισίας του... Ἡ ντροπὴ τὸν ἐμπόδιζε
νὰ μιλήση... Δὲν τολμοῦσε νὰ μοῦ ὁμολο-
γήση τὴν ἀλήθεια... Τ' ἀποφάσισε μόνον
ὅταν ἔμαθε τὸν ἔρωτά σας γιὰ τὸν ἀδελ-
φό μου καὶ τὸν ἔρωτα τοῦ ἀδελφοῦ μου
γιὰ σᾶς... Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μοῦ τὰ εἶ-
πε ὅλα... σὰν νὰ ἐξομολογιότανε στὴν ἀ-
δελφή του, στὴ μητέρα του... καὶ πρόσ-
θεσε πὼς θὰ σκοτωθῆ, ἂν τοῦ ἀρνηθῆτε
τὴ συγγνώμη σας...
»Σᾶς ἱκετεύω, Μαργαρίτα, συχωρέστε
τον! Νά κι' ἡ ἀπόδειξι πὼς μετάνοιωσε...
Καὶ τῆς ἔδωσε τὸ γράμμα ποὺ εἶχε ὑ-
παγορέψει ἄλλοτε αὐτὴ ἡ ἴδια στὸ Σαβι-
νιέν. Ἡ Μαργαρίτα τὸ πῆρε καὶ τὸ διά-
βασε, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀηδίας καὶ περιφρο-
νήσεως στὰ χείλη καὶ στὰ μάτια της.
— Σκεφθῆτε τὸ μέλλον, ἀγαπητή μου
Μαργαρίτα... τῆς ψιθύρισε μαλακὰ ἡ Ἑλέ-
νη. Ὁ Σαβινιὲν κι' ὁ Ρενὼ εἶναι πολὺ ἀ-
γαπημένοι... Θὰ τοὺς καταδικάσετε, λοι-
πόν, νὰ μὴ βλέπωνται ποτέ;...

»Ἤδη ὁ Ρενὼ ἔχει παραξενευτῆ μὲ τὶς προφάσεις ποὺ βρίσκει ὁ ξάδερφός του γιὰ νὰ μὴν ἔρθη μαζί μας στὸ Λαντπερέζ... Τί θὰ συμβῆ ὅταν, μετὰ τὸ γάμο σας, ὁ Σαβινιὲν ἐξακολουθήση νὰ μὴ σᾶς βλέπη, νὰ σᾶς ἀποφεύγη;... Ἀναγκαστικά, θὰ ἐξηγηθῆ μία μέρα μὲ τὸ Ρενώ, γιὰ ὅ,τι συνέβη! Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ προβλέψη τότε τί θὰ ἐπακολουθήση;...

»Θάχετε, λοιπόν, τὸ θάρρος νὰ σπείρετε τὸ μῖσος, τὸ θανάσιμο μῖσος, ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ νέους, ποὺ μεγάλωσαν μαζὶ κι' ἀγαπιόνταν ἀπὸ παιδιὰ σὰν ἀδέρφια; Ὄχι, ὄχι, δὲν θάχετε αὐτὸ τὸ θάρρος... Δὲν θ' ἀναλάβετε ποτὲ τέτοια εὐθύνη!

Ἡ Μαργαρίτα συλλογιζότανε.

Καταλάβαινε πραγματικὰ πὼς μποροῦσε νἄχη ἐπίφοβες ἐπιπλοκὲς αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Κι' ὕστερα, ἦταν τόσο εὐτυχισμένη! Ἡ ἀδύνατη καρδιά της ἤξερε μονάχα τὴν τρυφερότητα. Κάθε συναίσθημα μίσους τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρη.

— Ἔστω! εἶπε. Ἀφοῦ μετανοεῖ, ἀφοῦ ἔχει τύψεις, τοῦ ἐπιτρέπω νὰ ξανάρθη στὸ Λαντπερέζ... Θὰ προσπαθήσω νὰ ξεχάσω.. ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸ Ρενὼ κι' ἀπὸ φιλία γιὰ σᾶς!

Μερικὲς μέρες πρὶν ἀπ' τὸ γάμο, φτάσανε δυὸ καινούργια πρόσωπα στὸ Λαντπερέζ.

Ἕνα πρωΐ, ἡ Μαργαρίτα πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴ χαρά της, βλέποντας ξαφνικὰ μπροστά της ἕνα ὡραῖο καὶ γερὸ παλληκάρι, ὡς 25 χρονῶν, ἡλιοκαμένο, μὲ στολὴ ἀξιωματικοῦ καὶ μὲ δυὸ παράσημα στὸ στῆθος.

Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του, φωνάζοντας:

— Μαρτιάλ! Ἀδερφούλη μου!

— Ἀγαπημένη μου Μαργαρίτα!

Ὁ Μαρτιὰλ Ρισαρντιὲ ἔλειπε ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια ἀπ' τὴ Γαλλία. Εἶχε μάθει τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, κι' ὕστερα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, εἶχε πάρει τὸ γράμμα τῆς Μαργαρίτας, ποὺ τοῦ ἐκμυστηρευότανε τὴν ἀγάπη της γιὰ τὸ Ρενὼ καὶ τὰ σχέδιά της γιὰ τὸ μέλλον τους.

Ἐπρόκειτο τότε ἀκριβῶς νὰ γυρίση στὴ Γαλλία, μὲ ἄδεια. Εἶχε προειδοποιήσει γιὰ τὴν ἐπιστροφή του τὴ Μαργαρίτα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τῆς ὁρίση τὴν ἡμερομηνία.

Μά, κι' ὅταν πάτησε στὸ γαλλικὸ ἔδαφος, δὲν θέλησε νὰ τῆς γράψη, γιατὶ προτίμησε νὰ τῆς κάνη ἔκπληξι.

Τώρα ἀνακατευότανε μὲ τὴ χαρά τους ὁ βαθὺς πόνος τους γιὰ τὴ δραματικὴ ἀπώλεια τοῦ πατέρα τους. Μίλησαν ὧρες ὁλόκληρες γι' αὐτόν. Ὁ Μαρτιὰλ θέλησε νὰ τοῦ διηγηθῆ ἡ ἀδελφή του ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ θανάτου του.

Ὅταν ξαναβγῆκαν ἀπ' τὸ δωμάτιο, ποὺ εἶχαν κλειστῆ, τὰ μάτια τους ἦσαν κοκκινισμένα ἀπ' τὰ δάκρυα.

Ὁ Μαρτιὰλ δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι στὸ γάμο τῆς ἀδελφῆς του. Ἤξερε ἀπ' τὰ γράμματά της πόσο φλογερὰ ἀγαποῦσε τὸ Ρενώ. Τῆς εἶπε μονάχα:

— Ἐλπίζω νὰ μοῦ συστήσης γρήγορα τὸν ἀρραβωνιαστικό σου.

— Ἀπόψε κιόλας, ἂν τὸ θέλης.

Εἴπαμε ὅμως πὼς ἔφτασαν δυὸ καινούργια πρόσωπα στὸ Λαντπερέζ. Τὸ δεύτερο συνώδευε τὸ δόκτορα Γκόρντον. Ἦταν ἕνας νέος, σχεδὸν συνομήλικος μὲ τὸ Μαρτιάλ, μὲ πολιτικὰ ροῦχα, ἀλλὰ μὲ ὕφος στρατιωτικό.

Ὁ Γκόρντον τὸν σύστησε:

— Νοὲλ Λαμπάρτ, ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ...

Ἦταν κι' αὐτὸς συμπαθητικός, μὲ φυσιογνωμία γεμάτη εἰλικρίνεια. Ὑπηρετοῦσε ἐδῶ καὶ δυὸ-τρία χρόνια στὴν Τύνιδα. Ὕστερα ζήτησε νὰ γυρίση στὴ Γαλλία καὶ τοποθετήθηκε στὴ φρουρὰ τῆς Ὀρλεάνης.

Οἱ δυὸ νέοι χαιρετήθηκαν, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Μιὰ ξαφνικὴ φιλία εἶχε γεννηθῆ μεταξύ τους.

Πῶς μποροῦσε, ἄλλωστε, νὰ συμβῆ διαφορετικά, ἐφ' ὅσον ἦσαν κι' οἱ δυὸ συνομήλικοι, ἀξιωματικοὶ καὶ ἐρωτευμένοι μὲ τὸ ἐπάγγελμά τους;

Ὁ Μαρτιὰλ ἤξερε ἀπὸ πολὺν καιρό, ἀπ' τὰ γράμματα τοῦ πατέρα του καὶ τῆς ἀδελφῆς του, τὶς στενὲς φιλικὲς σχέσεις μεταξὺ τοῦ Τζὼρζ Γκόρντον καὶ τοῦ Ρισαρντιέ.

Μὲ τὸ μελαγχολικὸ καὶ γλυκὸ φέρσιμό του, μὲ τὴν εὐγένειά του καὶ τὴ μετριοφροσύνη του, ὁ Γκόρντον εἶχε κερδίσει γρήγορα τὴ συμπάθεια τῆς νέας. Μάλιστα, ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀποταθῆ σ' αὐτόν, σὲ ὡρισμένες λεπτὲς περιπτώσεις τῆς ζωῆς της, καὶ τὸν εἶχε ἐμπιστευθῆ ἀπόλυτα. Θὰ θυμοῦνται ἀσφαλῶς οἱ ἀναγνῶστες μας πὼς τὸν εἶχε χρησιμοποιήσει γιὰ μεσάζοντα, γιὰ νὰ πληρώση τὸ χρέος τοῦ Ρενὼ καὶ νὰ τὸν γλυτώση ἀπὸ τοὺς δικαστικοὺς κλητῆρες.

Δὲν ἄργησαν, λοιπόν, νὰ σχετισθοῦν στενὰ οἱ τρεῖς ἄντρες.

Μὰ ὁ Μαρτιὰλ ἤξερε ἐπίσης πὼς χάρις στὸ Γκόρντον, δὲν εἶχε χαρακτηρισθῆ δυστύχημα ὁ θάνατος τοῦ πατέρα του. Τὸν ρώτησε, λοιπόν, γι' αὐτὸ τὸ θέμα, θέλοντας νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ ὑποψία, καμμιὰ ἔνδειξι.

Ὁ Γκόρντον ἀγαποῦσε πολὺ τὴ Μαργαρίτα κι' ἐνδιαφερότανε γιὰ τὴν εὐτυχία της. Θεώρησε, λοιπόν, καθῆκον του, νὰ κατατοπίση τὸ Μαρτιὰλ γιὰ ὅλα ὅσα εἶχαν προηγηθῆ ἀπ' τὴν ἀπόφασι τοῦ γάμου της.

Τοῦ διηγήθηκε ὅ,τι εἶχε συμβῆ, τὴν κατηγορηματικὴ ἄρνησι τοῦ Ρισαρντιέ, τὴν ἔνστικτη ἀντιπάθειά του πρὸς τὴν οἰκογένεια ντ' Ἀλμπαρόν — ἀνιπάθεια ποὺ εἶχε ὑποχωρήσει γιὰ μιὰ στιγμή, ὅταν εἶχε δεχθῆ μ' εὐμένεια τὴν πρότασι τοῦ Σαβινιέν, ἀλλὰ εἶχε ξαναγυρίσει κι' ἐνισχυθῆ προκειμένου γιὰ τὸν ἄρρωστο Ρενώ.

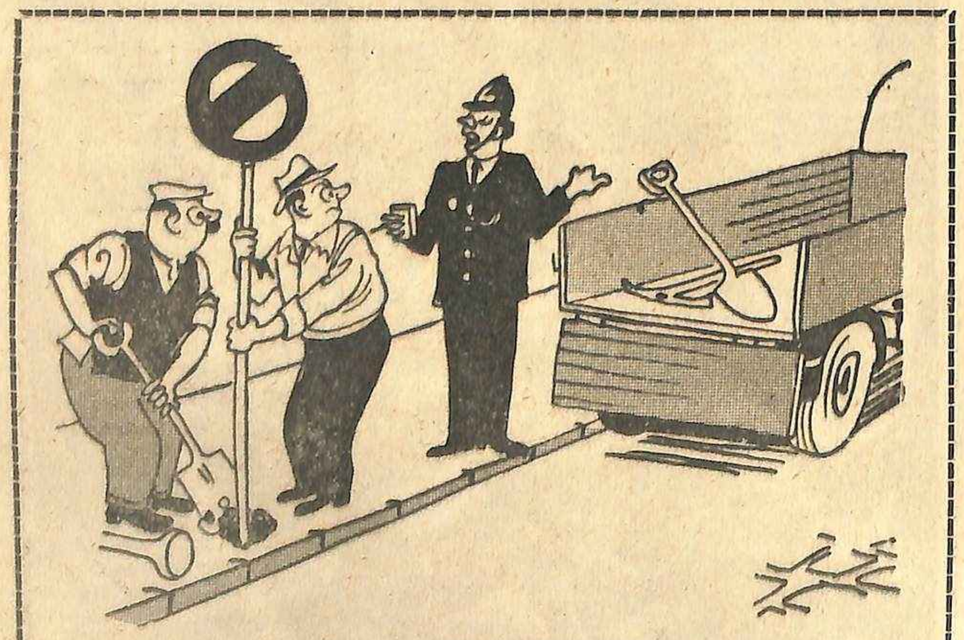

— Δικό σας εἶναι τὸ αὐτοκίνητο;

Χωρὶς λόγια.

— Ἴσως ὁ πατερας μου νὰ ὑποχώρησε μιὰ μέρα, μπροστὰ στὰ δάκρυα καὶ τὶς ἱκεσίες τῆς Μαργαρίτας, παρατήρησε ὁ Μαρτιάλ.

— Ὄχι, ποτέ! ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ Γκόρντον. Κι' ἐπειδὴ ἡ ἀδελφή σας δὲν θἄκανε ποτὲ κάτι ἀντίθετο πρὸς τὴ θέλησι τοῦ πατέρα της, ὁ γάμος αὐτὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνη.

— Πιστέψετέ με, λοιπόν, θὰ μεταχειρισθῶ ὅλη τὴν ἐπιρροή μου πάνω στὴ Μαργαρίτα, γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσω νὰ κάμη αὐτὴ τὴν ἀνοησία.

— Πολὺ φοβᾶμαι δυστυχῶς πὼς δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε.

— Ποιὸς ξέρει... Ἡ ἀδελφή μου μ' ἀγαπάει πολύ. Θ' ἀκούσῃ ἴσως τὶς συμβουλές μου.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, κύριε! εἶπε ὁ Γκόρντον κουνώντας τὸ κεφάλι του.

Ὁ Μαρτιὰλ τὸν κύτταξε μερικὲς στιγμές, κι' ὕστερα τὸν ρώτησε, χαμηλώνοντας τὴ φωνή του:

— Μήπως τυχὸν ἔχετε κι' ἄλλους λόγους ἀπ' αὐτοὺς ποὺ μοῦ εἴπατε;

Ὁ γιατρὸς ἀνασκίρτησε, σὰν νἄχε ἀποκαλυφθῆ ξαφνικὰ ἡ σκέψι του.

— Ὄχι, ὄχι... ἀπάντησε μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη.

Τί ἄλλο μποροῦσε νὰ πῆ στὸ νέο;... Μὰ ἐκεῖνος ἐπέμεινε:

— Ἡ ἀδελφή μου εἶναι πολὺ πλούσια, κι' ὁ κ. Ρενὼ ντ' Ἀλμπαρὸν εἶναι φτωχός. Πιστεύετε νὰ τὴν ἀγάπησε δίχως συμφέρον;...

— Ἀπὸ χαρακτῆρα καὶ ἰδιοσυγκρασία, ὁ Ρενὼ ντ' Ἀλμπαρὸν εἶναι ἕνα πλάσμα ἀδύνατο καὶ ἄβουλο, ποὺ ὑφίσταται — εἶμαι βέβαιος — τὴν ἐπίδρασι τοῦ περιβάλλοντος.

«Ἂν ἔμενε μόνος του, ἔχω τὴ γνώμη πὼς δὲν θὰ ζητοῦσε σὲ γάμο τὴν ἀδελφή σας, ὅσο πολὺ κι' ἂν τὴν ἀγαποῦσε. Μὰ ἔχει κοντά του δυὸ ἀνθρώπους ἐνεργητικούς, ἕνα νέο καὶ μιὰ κοπέλλα... Φοβᾶμαι πὼς ἀπ' αὐτοὺς προέρχεται ἡ ἀπόφασί του...

»Θὰ τοὺς δῆτε, ἄλλωστε, σὲ λίγο καὶ θὰ κρίνετε μόνος σας... Ἔρχεσθε ἐδῶ ἀνεπηρέαστος, χωρὶς προκατάληψι... Ἴσως ἡ κρίσι σας νὰ διαφέρη ἀπ' τὴ δική μου!... Ὁπωσδήποτε, πιστέψετε ὅτι τὸ φέρσιμό μου σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι δὲν εἶχε ἄλλο κίνητρο ἀπ' τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Μαργαρίτας, ποὺ τὴν ἀγαπῶ σὰν παιδί μου.

Ὁ Γκόρντον εἶχε προφέρει μὲ θλῖψι αὐτὰ τὰ λόγια. Ὁ Μαρτιὰλ τοῦ ἅπλωσε τὰ δυό του χέρια καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐλπίζω, κύριε, νὰ μ' ἀγαπήσετε λίγο κι' ἐμένα, σὰν γυιό σας!

Ὁ Γκόρντον τοῦ ἔσφιξε τὰ χέρια, δίχως νἀπαντήσῃ. Ἡ συγκίνησι τὸν ἔπνιγε, κι' ἀναγκάσθηκε νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ μὴν προδοθῆ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔφτασε ὁ Νοὲλ Λαμπάρτ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμοι

Τὴν 9ην λήγοντος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Κωνσταντίνου Ἀναγνωστοπούλου μετὰ τῆς δίδος Ἀρτέμιδος Εὐδαίμονος. Τοὺς νυμφικοὺς στεφάνους ἀντήλλαξεν ὁ δικηγόρος κ. Καλλιρῆς. Εἰς τὴν γαμήλιον τελετὴν παρέστη καὶ ὁ ὑφυπουργὸς Ἐμπορίου κ. Ἀλιπράντης. Εὔχομαι βίον εὐτυχῆ καὶ ἀνθόσπαρτον.

Ἀλεξ. Γκομόζα

★

Εἰς Albertville, (Βελγικὸ Κογκό), ὁ κ. Νικόλαος Βογιατζῆς καὶ ἡ δνὶς Τούλα Καραλέκα, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Τοὺς εὐχόμεθα κάθε εὐτυχίαν.

Οἰκογ. Σπ. Μπέλλα

Ἀφίξεις

Ὁ δερματολόγος ἰατρὸς κ. Γεώργιος Μιχ. Λαδᾶς, ἐπιστρέψας ἐκ Λονδίνου καὶ Παρισίων, δέχεται, ὡς καὶ πρότερον, Ἀκαδημίας 35 ἀπὸ τὰς 10 π.μ. ἕως τὰς 3 μ.μ. συνεχῶς. Ἀριθ. Τηλ. 32-692.

Ἡ καταπληκτικὴ Αὐστραλὴ ἀθλήτρια Μάρτζορι Τζάκσον (ἀρ. 245) ἐνῶ τερματίζει πρώτη στὸν δρόμο τῶν 100 γυαρδῶν στοὺς ἀγῶνες τῆς Βρεταννικῆς Κοινοπολιτείας τοῦ Βανκοῦβερ.

ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΟΥΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ἀπὸ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες;

Πῶς ζημιώνονται στὴν ἐκτίμησι τῶν φιλάθλων οἱ ἐξαιρετικὲς γυναικεῖες ἐπιδόσεις

Εὔκολα ἐξηγεῖται ἡ ἀγωνία μὲ τὴν ὁποία οἱ ἐπὶ κεφαλῆς τῶ διεθνῶν γυναικείων ἀθλητικῶν ὀργανώσεων, περίμεναν τὶς ἀποφάσεις ποὺ θὰ ἔπαιρνε τὸ συνέδριον τῆς Διεθνοῦς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς, ποὺ συνῆλθε πέρυσι στὴν Ἀθήνα. Γιατὶ ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς, κ. Ἔϊδερυ Μπράντεϊτζ, ἐπρόκειτο νὰ προτείνῃ τὴν κατάργησι ἀπὸ τὸ ὀλυμπιακὸ πρόγραμμα ὡρισμένων γυναικείων ἀγωνισμάτων. Οἱ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ γυναικείου ἀθλητισμοῦ, ὄχι μόνο χαρακτήριζαν τὴν πρότασι αὐτὴ ὡς μία ἀντιφεμινιστικὴ ἐκδήλωσι, ἀλλὰ κι' ἔβλεπαν ὅτι ἡ υἱοθέτησί της θὰ ἐσήμαινε τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν κατάργησι τῶν γυναικείων ἀγωνισμάτων ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι, ὅτι ἡ κυρία Ρόξυ Ἄντερσεν, ποὺ εἶναι μέλος τῆς «Ἐπιτροπῆς Γυναικείου Ἀθλητισμοῦ» τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, εἶχε ἀπειλήσει, ὅτι, στὴν ἀνάγκη, θὰ ὑπεράσπιζε καί... μὲ τὶς γροθιές της ἀκόμη, τὰ κεκτημένα δικαιώματα τῶν ἀθλητριῶν.

Ἡ πρότασι ὡστόσο τοῦ κ. Μπράντεϊτζ, ποὺ τελικὰ δὲν ὑπεβλήθη, δὲν εἶχε ἀντιφεμινιστικὸ χαρακτῆρα. Ἁπλούστατα ὁ πρόεδρος τῆς Διεθνοῦς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς, ἤθελε νὰ εἰσηγηθῆ τὸ «ξαλάφρωμα» τοῦ παραφορτωμένου σήμερα ὀλυμπιακοῦ προγράμματος. Καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ γυναικείου ἀθλητισμοῦ τῶν διαφόρων χωρῶν καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα τῆς πατρίδος του.

Οἱ ἀνησυχίες ὅμως τῶν ἀθλητριῶν ἦταν ὡς ἕνα βαθμὸ δικαιολογημένες. Γιατί, ἀπὸ καιρό, διαγράφεται ὁ κίνδυνος νὰ καταργηθοῦν τὰ γυναικεῖα ἀγωνίσματα ἀπὸ τὸ ὀλυμπιακὸ πρόγραμμα. Ὁ ἱδρυτὴς τῶν συγχρόνων Ὀλυμπιάδων Βαρῶνος Πιὲρ ντὲ Κουμπερτέν, ἔβλεπε μὲ κακὸ μάτι τήν... «εἴσβολὴ» τῶν γυναικῶν στὰ Ὀλυμπιακὰ Στάδια. Μήπως στὴν ἀρχαιότητα οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες δὲν ἦταν μιὰ καθαρὰ ἀνδρικὴ ὑπόθεσι;

Τί πρέπει νὰ γίνη, λοιπόν; Νὰ ἀποκλεισθοῦν οἱ ἀθλήτριες ἀπὸ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες; Οἱ γνῶμες τῶν εἰδικῶν εἶναι μοιρασμένες πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὡρισμένοι π. χ. παραγνωρίζουν τὴ σημερινὴ πραγματικότητα καὶ ὑποστηρίζουν οὔτε λιγο οὔτε πολύ, ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῶν γυναικῶν στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸ ἀρχαῖο ὀλυμπιακὸ πνεῦμα.

Μεγαλύτερη ἀπήχησι ὅμως ἔχουν ὅσοι ὑποστηρίζουν, ὅτι τὸ πρόγραμμα τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων εἶναι παραφορτωμένο καὶ δημιουργεῖ τεράστιες τεχνικὲς δυσκολίες στὶς χῶρες, ἡ πιὸ σωστά, στὶς πόλεις, ποὺ ἀναλαμβάνουν τὴν ὀργάνωσίν τους. Ἂν οἱ γυναῖκες ἦταν ἱκανές, σὲ ὡρισμένα ἀγωνίσματα, νὰ συναγωνίζωνται ὡς ἴσες πρὸς ἴσους, τοὺς ἄντρες, δὲν θὰ ὑπῆρχε κανένας λόγος οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες νὰ μὴ γίνωνται μικτοί, γιὰ τοὺς ἀθλητὰς καὶ τὶς ἀθλήτριες. Αὐτὸ φυσικὰ δὲν συμβαίνει, γιατὶ ἡ γυναίκα, ὅσο γυμνασμένη καὶ ἂν εἶναι, δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ συναγωνισθῆ τὸν ἄντρα. Ἔτσι, κάθε τέσσερα χρόνια, τὰ γυναικεῖα ἀγωνίσματα, ποὺ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ ὅλου ὀλυμπιακοῦ προγράμματος, τὸ παραφορτώνουν!...

Μιὰ ὅμως ποὺ οἱ ἀθλήτριες δὲν μποροῦν νὰ συναγωνιστοῦν ἀποτελεσματικὰ τοὺς ἀθλητὰς στὸ στίβο, γιατί νὰ μὴ καθιερωθοῦν Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἀποκλειστικὰ γιὰ τὶς γυναῖκες; Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ θὰ ἀποτελοῦσαν ὄχι μόνο τὴν ἀποθέωσι τῆς γυναίκας, ἀλλὰ καὶ θὰ συντελοῦσαν σὲ μεγάλο βαθμό, στὸ νὰ ἐκτιμηθοῦν στὴν πραγματική τους ἀξία οἱ ἐπιδόσεις τῶν ἀθλητριῶν.

Αὐτὰ περίπου ὑποστηρίζουν ὡρισμένοι εἰδικοί. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο, ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησι τῶν ἐπιδόσεων τοὐλάχιστον. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦ δρόμου 100 μ. γυναικῶν στοὺς τελευταίους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἑλσίνκι. Νικήτρια ἀνεδείχθη, ἡ Αὐστραλὴ ἀθλήτρια Τζάκσον, μὲ 11''.4. Ἡ ἐπίδοσι αὐτὴ εἶναι ἐξαιρετικὴ καὶ θὰ τὴν ἐζήλευαν ἀρκετοὶ νέοι ἀθληταί μας. Στοὺς ἴδιους ἀγῶνες, ὀλυμπιονίκης στὰ 100 μ. ἀνεκηρύχθη ὁ Ἀμερικανὸς ἀθλητὴς Ρεμιτζῖνο, μὲ 10''.4. Ἑπόμενο ἦταν, λοιπόν, ἡ ἐπίδοσις 10''.4 τοῦ Ρεμιτζῖνο νὰ ἐπισκιάσῃ τὸ ρεκὸρ 11''.4 τῆς Τζάκσον.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ζημιώνονται στὴν ἐκτίμησι τῶν φιλάθλων ἐξαιρετικὲς ἐπιδόσεις γυναικῶν, ὅπως 1μ.70 στὸ ἅλμα εἰς ὕψος ἢ 56 μ. στὸν ἀκοντισμό, ὅταν, τὴν ἴδια στιγμή, δίπλα τους ἀθληταὶ πηδοῦν πάνω ἀπὸ 2 μέτρα ἢ ρίχνουν τὸ ἀκόντιο γύρω στὰ 80 μέτρα.

Γιὰ νὰ ἐκτιμηθοῦν συνεπῶς στὴν πραγματική τους ἀξία οἱ ἐπιδόσεις τῶν γυναικῶν καὶ ὄχι ἀπὸ ἀντιφεμινιστικὸ πνεῦμα, προτείνεται ἡ καθιέρωσι χωριστῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων γιὰ τὶς γυναῖκες. Ὁ διαχωρισμὸς αὐτὸς δὲν θὰ μειώνη καθόλου τὶς γυναῖκες, οἱ ὁποῖες, ἄλλωστε, σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους τομεῖς, ἔχουν κατοχυρώσει νομικὰ καὶ ἠθικὰ τὴν ἰσοτιμία τους μὲ τοὺς ἄντρες.

Ἀντίθετα, οἱ ἀγῶνες αὐτοί, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὁποίων τὰ ρεκὸρ τῶν ἀθλητριῶν δὲν θὰ ζημιώνωνται ἀπὸ τὴ σύγκρισί τους μὲ τὰ ρεκὸρ τῶν ἀθλητῶν, θὰ ἀποτελοῦν μιὰ τεραστία ἐκδήλωσι τοῦ χειραφετημένου γυναικείου ἀθλητισμοῦ.

Τ. ΜΙΧ.

✪✪

Ἡ ὑπόληψι τοῦ Λεβρὲ

Ὁ διάσημος μαιευτὴρ Λεβρέ, εἶχε κληθῆ κάποτε στὴν Αὐλή, γιὰ νὰ παραστῆ στὸν τοκετὸ τῆς συζύγου τοῦ Διαδόχου.

Ὁ Διάδοχος, γιὰ νὰ τὸν κολακεύσῃ κα' νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, τοῦ εἶπε:

— Θὰ πρέπῃ νὰ εἴσαστε πολὺ ἱκανοποιημένος, κύριε Λεβρέ, ποὺ θὰ ξεγεννήσετε τὴ σύζυγό μου. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ θὰ δώσῃ μεγάλη φήμη καὶ ὑπόληψι στ' ὄνομά σας.

— Ἂν ἡ ὑπόληψί μου δὲν ἦταν ἐδραιωμένη, Ὑψηλότατε, ἀπάντησε ὁ Λεβρὲ μ' ἑτοιμότητα, δὲν θὰ βρισκόμουν ἐδῶ!

Ὡς τὸ τέλος τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, πολὺ λίγοι ἦταν ἐκεῖνοι, ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Γερμανίας, ποὺ ἤξεραν τὴν ὕπαρξι τῆς Μπόν.

Καὶ ἂν ἡ σχετικὰ μικρὴ αὐτὴ πόλι, ποὺ οἱ κάτοικοί της, τὸ 1940, μόλις ἔφταναν τὶς 130.000, δὲν συνέβαινε νὰ εἶναι ἡ πατρίδα τοῦ μεγαλύτερου Γερμανοῦ μουσουργοῦ, τοῦ Μπετόβεν, εἶναι βέβαιο πὼς θὰ τὴν ἤξεραν ἀκόμη λιγώτεροι.

Ὡστόσο, ἡ παράξενη μοῖρα τῆς Μπὸν ἦταν νὰ γίνη ἡ πρωτεύουσα τῆς μιᾶς ἀπὸ τὶς δύο Γερμανίες, ποὺ δημιούργησαν οἱ μεταπολεμικὲς συνθῆκες καὶ νὰ διατηρῆ ὡς σήμερα τὸν «προσωρινὸ» αὐτὸν τίτλο, μὲ τὴν πιθανὴ προοπτικὴ νὰ τὸν διατηρήσῃ γιὰ πολλὰ χρόνια ἀκόμη.

Ὅταν οἱ Γερμανοὶ ἀνασυγκροτήθηκαν σὲ κράτος, μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ 1945, θέλησαν νὰ διαλέξουν γιὰ πρωτεύουσά τους μιὰ πόλι, ποὺ οἱ ζημίες της ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ τοὺς ἀεροπορικοὺς βομβαρδισμοὺς νὰ εἶναι ἐλαφρὲς ὁπωσδήποτε καὶ πού, συγχρόνως, νὰ εἶναι ἀρκετὰ «ἀσήμαντη», ὥστε νὰ μὴν μπορῆ νὰ διεκδικήσῃ τὴν ὁριστικὴ διαδοχὴ τοῦ Βερολίνου.

Ἡ Μπὸν συνεδύαζε κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο τὶς δυὸ αὐτὲς προϋποθέσεις. Καὶ ὅλοι ἐμειναν σύμφωνοι στὴν ἐκλογή της — ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς κατοίκους τῆς Μπόν!...

«Ἂν σήμερα — γράφει μιὰ γερμανικὴ ἐπιθεώρησι — δὲν ὑπάρχη Γερμανός, ποὺ νὰ μὴν ἐπιθυμῆ τὴν ἑνοποίησι τῆς Γερμανίας, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς οἱ παληοὶ κάτοικοι τῆς Μπὸν τὴν ἐπιθυμοῦν ζωηρότερα ἀπὸ ὅλους. Γιατί, σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, τὸ Βερολίνο θὰ ξαναγινόταν ἀμέσως ἡ πρωτεύουσα τῆς ἑνωμένης Γερμανίας καὶ ἡ πόλι τους θὰ ἀπαλλασσόταν ἀπὸ τὸ ἐνοχλητικὸ καθῆκον νὰ παριστάνη τὴν πρωτεύουσα!...».

Τὸ κτίριο τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ἀπὸ τὴν πίσω πλευρά του. Ἡ ἀσυμπλήρωτη ἀκόμη γέφυρα θὰ τὸ συνδέῃ μ' ἕνα δεύτερο κτίριο, ἐξ ἴσου μεγάλο, ὅπου στεγάζονται οἱ ὑπόλοιπες ὑπηρεσίες.

ΜΠΟΝ ὁ "ὁμοσπονδιακὸ χωριό"!

Ἡ γραφικὴ καὶ εἰδυλλιακή, ἄλλοτε, πόλι τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, ποὺ ἔγινε πρωτεύουσα χωρὶς νὰ τὸ θέλη

Ἐκ πρώτης ὄψεως, ἡ δυσφορία τῶν κατοίκων τῆς Μπὸν γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ «τιμή», ποὺ τοὺς ἔγινε, νὰ μεταβληθοῦν σὲ πρωτεπαρχιακὲς πόλεις, ποὺ δὲ ζηλοφθονοῦν τὴν πρωτεύουσα καὶ που δὲ θὰ ἤθελαν νὰ εἶναι στὴ θέσι της...

Ἡ δυσφορία αὐτή, ὡστόσο, εἶναι ἀπόλυτα δικαιολογημένη. Καὶ οἱ λόγοι, ποὺ τὴν προκαλοῦν, εἶναι — κατὰ τὴν γερμανικὴ ἐπιθεώρησι ποὺ ἀναφέραμε — «αἰσθητικοί», πρῶτα, καὶ «πρακτικοί», ἔπειτα.

Ὡς τὸν τελευταῖο παγκόσμιο πόλεμο, ἡ Μπόν, ἂν δὲν ἦταν μεγάλη καὶ ἔνδοξη, ἦταν, ὅμως, μιὰ ἀναμφισβήτητα γραφικὴ καὶ ὡραία πόλι. Ὅπως εἶναι γνωστό, οἱ ὡραιότερες πόλεις τῆς Γερμανίας εἶναι καὶ οἱ μικρότερες, ἐκεῖνες, ποὺ ἡ βιομηχανικὴ ἐξέλιξι δὲν ἐνόθευσε τὸ τοπικὸ χρῶμα τους καὶ ἄφησε ἀθίκτες τὶς μεσαιωνικὲς ἀναμνήσεις τους καὶ ποὺ διατηροῦν ἀκόμη ὡς σήμερα τὰ παληά τους σπίτια μὲ τὴν γοτθικὴ ἀρχιτεκτονική, τοὺς στενοὺς δρόμους, τὶς γειτιὲς ἀτμόσφαιρα ὑπόγειες μπυραρίες τους καὶ τὴν πανεπιστημιακὴ παράδοσι, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερο καύχημά τους. Μιὰ ἀπὸ τὶς πόλεις αὐτὲς εἶναι ἡ, μᾶλλον, ἦταν, ὡς τὴν ἐποχὴ ποὺ τὴν διαλέξανε γιὰ πρωτεύουσα, καὶ ἡ Μπόν.

Ἀπὸ τότε, ποὺ ἡ Μπὸν ἔγινε ἡ ἕδρα τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας, τῆς γερμανικῆς κυβερνήσεως καὶ ὅλων τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν, τὸ γραφικὸ τοπικὸ χρῶμα της ἔπαψε νὰ ὑπάρχη. Καὶ ἐπειδὴ τὰ παληὰ σπίτια δὲν ἔγινε, βέβαια, δυνατὸ νὰ ἐξαφανιστοῦν, ἡ νέα γερμανικὴ πρωτεύουσα παρουσιάζει σήμερα τὴν πιὸ χτυπητὴ καὶ ἀκαλαίσθητη ἀντίθεσι ἀνάμεσα στὴν παληὰ καὶ στὴν καινούργια ὄψι της.

Ἀνάμεσα στὶς ἐπαύλεις μὲ τοὺς πυκνοφυτεμένους κήπους καὶ τὰ ψηλά, αἰωνόβια δέντρα τους, τὰ παλαιϊκὰ πανδοχεῖα καὶ τὶς ἐκκλησίες, μὲ τὰ καμπαναριά τους ἡ κατακόρυφη αἰχμή τους σπαθίζει τὸν οὐρανό, ὑψώνονται τώρα τεράστιοι καὶ ἄχαροι οἰκοδομικοὶ ὄγκοι, κτίρια πολυώροφα, ποὺ στεγάζουν τὰ ὑπουργεῖα καὶ τὶς κρατικὲς ὑπηρεσίες.

Κοντὰ στὸν θαυμάσιο καθεδρικὸ ναό, ποὺ ἄρχισε νὰ χτίζεται τὸν ἐνδέκατο καὶ τέλειωσε τὸν δέκατο τρίτο μ. Χ. αἰῶνα, καὶ στὸ ἱστορικὸ πανεπιστήμιο τῆς Μπόν, ποὺ λειτουργεῖ ἀπὸ τὸ 1786, στὸ μέγαρο ποὺ ἦταν ἄλλοτε παλάτι τῶν Ἐκλεκτόρων, βρίσκεται τώρα τὸ κολοσσιαῖο κτίριο τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν — ἐκεῖνο, ποὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο ἐξοργίζει μὲ τὴν παρουσία του τοὺς νοσταλγοὺς τῆς παληᾶς εἰδυλλιακῆς Μπόν!

Τελευταία, ἐπειδὴ διαπιστώθηκε πὼς τὸ ὀκταώροφο αὐτὸ κτίριο δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ στεγάσῃ τὸ σύνολο τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ὑπουργείου, χτίστηκε καὶ ἕνα δεύτερο, ἀπὸ τὴν πίσω πλευρά του, ποὺ μιὰ γέφυρα, ἀτελείωτη ἀκόμη, θὰ τὸ συνδέῃ μὲ τὸ πρῶτο. «Γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῆ ἔτσι — ὑποστηρίζουν οἱ γηγενεῖς κάτοικοι τῆς Μπὸν ἡ δυσαρμονία καὶ ἡ ἀσκήμια!»

Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ τὴν «αἰσθητικὴ παραμόρφωσι», ἡ μεταβολὴ τῆς πατρίδας τοῦ Μπετόβεν σὲ πρωτεύουσα τῆς ὁμοσπονδιακῆς δημοκρατίας, εἶχε καὶ ἄλλες συνέπειες, πιὸ ἄμεσα αἰσθητὲς γιὰ τὸ σύνολο τοῦ πληθυσμοῦ της.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων διπλασιάστηκε σχεδὸν μέσα στὰ λίγα χρόνια, ποὺ μεσολαόησαν, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ αὐξάνη μὲ ὁλένα ταχύτερο ρυθμό. Οἱ νεοφερμένοι — δημόσιοι ὑπάλληλοι, κατὰ τὸ πλεῖστον — χαλάσανε τὸν ἥρεμο καὶ ὁμαλὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς, μὲ ἀποτέλεσμα, οἱ 210 δικηγόροι, ποὺ ὑπάρχουν σήμερα στὴν Μπόν, νὰ κερδίζουν πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα ἐκέρδιζαν οἱ 100, ποὺ ὑπῆρχαν πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο!

Ἡ οἰκονομικὴ κίνησι ἐνισχυθῆκε ἀρκετά, ἀλλά, παράλληλα, τὸ κόστος τῆς ζωῆς ἀνέβηκε σημαντικὰ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Μπὸν παραπονοῦνται, ὅτι ἀγοράζουν τὰ ἴδια πράγματα σὲ τιμὲς πολὺ ὑψηλότερες ἀπ' ὅσο στοιχίζουν στὶς ἄλλες γερμανικὲς πόλεις. Καὶ ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι, ὅσοι δὲν ἔχουν ἐλεύθερα ἐπαγγέλματα, ὑποφέρουν, γιατὶ ἐργάζονται πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε κι' ἀμείβονται ἀνεπαρκῶς.

Τὸ χαρακτηριστικώτερο, γιὰ τὴν ὄψι καὶ τὸν χαρακτῆρα, ποὺ παρουσιάζει ἡ σημερινὴ Μπόν, εἶναι ἡ εἰρωνικὴ ὀνομασία «Μπουντεστορφ» («ὁμοσπονδιακὸ χωριό»!) ποὺ τῆς ἔχουν δώσει οἱ Γερμανοί: Ὀνομασία, ποὺ δὲν ὀφείλεται μόνο στὴν «βαυβαρικὴ ἀρχιτεκτονικὴ» τῶν δημοσίων κτιρίων καὶ τὴν αἰσθητικὴ ἀνομοιομορφία, ποὺ ἐμφανίζει ἡ νέα πρωτεύουσα, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀπουσία ὅλων ἐκείνων, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν ἔκαναν κάνει μιὰ ἀληθινὴ μεγαλούπολι. Στὴ Μπόν, δὲν ὑπάρχει οὔτε θέατρο ἀνταξιο μιᾶς πρωτευούσας, οὔτε αἴθουσα συναυλιῶν, οὔτε νυκτερινὰ κέντρα.

Ἐπάνω: Ἡ κατάλευκη ἐπαυλή, ποὺ ξεχωρίζει στὸ βάθος ἑνὸς ἐπιβλητικοῦ πάρκου, εἶναι ἡ κατοικία τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας Τέοντορ Χόϋς. Ὅταν ἡ σημαία εἶναι ὑψωμένη στὸν ἱστό, σημαίνει ὅτι ὁ πρόεδρος εἶναι μέσα στὴν ἐπαυλή. Κάτω: Ἕνα κομμάτι τῆς παληᾶς γραφικῆς Μπόν, ποὺ διατηρήθηκε ἀσφιο στὴν ἐποχή μας.

"Η γυναίκα τοῦ διοικητοῦ τοῦ στρατοπέδου, βλέποντας τὴ σωσία της, ἔβαλε τὶς φωνές...

ΑΝΔΡΕΣ ΠΟΥ ΜΕΤΑΜΦΙΕΖΟΝΤΑΙ ΣΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μερικὲς ἐκπληκτικὲς περιπτώσεις καταδίκων καὶ κατασκόπων

"Ενας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀσυνήθιστους τρόπους, ποὺ μετακειρίσθηκαν στὸν τελευταῖο πόλεμο οἱ κρατούμενοι, γιὰ νὰ δραπετεύουν ἀπὸ τὶς φυλακὲς καὶ τὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως, ἦταν νὰ μεταμφιέζωνται σὲ γυναίκες, γιὰ νὰ ξεγελοῦν τοὺς φρουρούς. Στὴν ἴδια μέθοδο κατέφευγαν καὶ ἀρκετοὶ κατάσκοποι.

Ἡ προσωρινὴ καὶ ἐπιφανειακὴ αὐτὴ ἀλλαγὴ φύλου σημείωσε συχνὰ ἐπιτυχία. Οἱ Γερμανοὶ μάλιστα, ποὺ ἔπεσαν ἀρκετὲς φορὲς θύματα παρομοίων ἀπατῶν, εἶχαν βρῆ μιὰ πρωτότυπη μέθοδο γιὰ νὰ ἀνακαλύπτουν τοὺς ἄνδρες, ποὺ ἐμφανίζονταν σὰν γυναίκες.

Ξέροντας ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν ξεγελιοῦνται εὔκολα ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση ἑνὸς ἀνθρώπου ὡς πρὸς τὸ φῦλο του, ἐδίναν ἰδιαίτερη προσοχή, κάθε φορὰ ποὺ τὰ παιδιὰ χαρακτήριζαν μιὰ γυναίκα ὡς "παράξενη".

Ἀπὸ τὶς πιὸ παράδοξες καὶ καταπληκτικὲς σὲ σύλληψη καὶ ἐκτέλεσι περιπτώσεις μεταμορφώσεως ἀνδρὸς σὲ γυναίκα κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο, ἦταν τοῦ Ὁλλανδοῦ ἀεροπόρου Κούρτ Κλήναμαν, ποὺ βρισκόταν κλεισμένος σὲ στρατόπεδο συγκεντρώσεως.

Ὁ Κλήναμαν πρόσεξε ὅτι ἡ γυναίκα τοῦ διοικητοῦ τοῦ στρατοπέδου τους, ἐπισκεπτόταν τακτικὰ τὸν ἄνδρα της κάθε Τρίτη ἀπόγευμα, σὲ μιὰν ὡρισμένη ὥρα καὶ ἔφευγε ἐπίσης σὲ ὡρισμένη ὥρα.

Βλέποντας ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε τὸ ἴδιο περίπου ὕψος μὲ αὐτόν, ὁ Κλήναμαν συνέλαβε ἕνα σατανικὸ σχέδιο: Νὰ μιμηθῆ στὴν ἐμφάνιση τὴ γυναίκα τοῦ διοικητοῦ καί, μία Τρίτη, ποὺ ἐκείνη θὰ ἦταν ἀκόμη μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα της, νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὸ στρατόπεδο.

"Ενας συγκρατούμενός του ράφτης, ἀνέλαβε νὰ τοῦ μετατρέψῃ ἕνα παντελόνι σὲ φούστα καὶ νὰ μεταποιήσῃ ἕνα σακκάκι σὲ γυναικεῖο ταγιέρ, ὅμοιο μ' ἐκεῖνο ποὺ φοροῦσε ἡ γυναίκα τοῦ διοικητοῦ.

Ὁ ἴδιος ὁ Κλήναμαν ἐφτιαξε μιὰ τέλεια ζανθὴ περοῦκα, παπούτσια, καπέλλο καὶ τσάντα ὁμοια μὲ τῆς γυναίκας τοῦ διοικητοῦ. Γιὰ μακιγιάζ, χρησιμοποίησε διάφορα ἀπὸ τὰ φάρμακα, ποὺ τοὺς ἔδιναν.

"Ηταν δὲ τόσο πετυχημένη ἡ μεταμφίεσί του, ὥστε κανεὶς ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς σκοποὺς δὲν σκέφθηκε νὰ τὸν σταματήσῃ, ὅταν μιὰ Τρίτη, κατευθύνθηκε πρὸς τὴν ἔξοδο.

Ἀπὸ μιὰ διαβολεμένη σύμπτωσι, ὅμως, ἡ γυναίκα τοῦ διοικητοῦ ἔφυγε λίγο νωρίτερα ἀπὸ τὸν ἄνδρα της καὶ βοήθησε στὴν πύλη μαζὶ μὲ τὴ σωσία της!

Βλέποντας μιὰ «ἄλλη» νὰ τῆς μοιάζῃ καταπληκτικά, ἔβαλε τὶς φωνὲς καὶ πρὶν προλάβουν οἱ φρουροί, τράβηξε τὴν περροῦκα ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ὁλλανδοῦ ἀεροπόρου. Ἔτσι, σὲ λίγα μόλις λεπτά, ἡ καλοσχεδιασμένη ἀπόδρασι τοῦ Κλήναμαν ματαιώθηκε.

Ἂν ὅμως ἡ Γερμανίδα αὐτὴ καταλάβε ἀμέσως ὅτι ἡ σωσίας της δὲν ἦταν πραγματικὴ γυναίκα, δὲν συνέβη τὸ ἴδιο καὶ μ' ἕναν Ρῶσο πρίγκηπα ποὺ, γιὰ ἀρκετοὺς μῆνες, εἶχε στὴν ὑπηρεσία του μιὰ γκουβερνάντα, ἡ ὁποία στὴν πραγματικότητα ἦταν ἄνδρας.

Ὁ ἄνδρας αὐτὸς ἦταν ὁ Φράνσις Γήτς Μπράουν, ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς κατασκόπους τοῦ πρώτου πολέμου, ποὺ δραπέτευσε ἀπὸ μιὰ τουρκικὴ φυλακὴ καὶ κατέφυγε στὴν Κωνσταντινούπολι. Ξέροντας ὅτι τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν πόλι καὶ ὅτι, ἂν κυκλοφοροῦσε μὲ τὸ κανονικό του πρόσωπο θὰ τὸν ἐπιαναν μέσα σὲ λίγες ὧρες, ὁ Μπράουν μεταμφιέστηκε σὲ γηρὰ Γερμανίδα καὶ κατόρθωσε νὰ προσληφθῆ ὡς γκουβερνάντα στὸ σπίτι ἑνὸς Ρώσου πρίγκηπος.

Ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγε γιὰ τὴν Ρωσία, ὁ πρίγκηπας αὐτός, καθὼς καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου του, δὲν εἶχαν καταλάβει τίποτα γιὰ τὴν πετυχημένη μεταμφίεσι τοῦ Μπράουν καὶ φέρονταν μὲ σεβασμὸ στὴν «ἡλικιωμένη γκουβερνάντα». Μόνο μετὰ τὸν πόλεμο ἔγινε γνωστὸ τὸ τέχνασμα τοῦ Μπράουν.

Σὲ περιόδους ταραχῶν καὶ ἐξεγέρσεων, ἐξ ἄλλου, δὲν εἶναι σπάνιο γιὰ τοὺς ἄνδρες νὰ μεταμφιέζωνται σὲ γυναίκες. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐφαρμόσθηκε πολὺ τὸν καιρὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ στὰ ἑπόμενα ταραχώδη χρόνια.

Ἀπὸ τὶς πιὸ πρωτότυπες καὶ τολμηρὲς μεταμφιέσεις ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ποὺ χρησίμευσε καὶ ἀὰν θέμα σὲ ἀρκετοὺς συγγραφεῖς ἦταν ἡ περίπτωσι τοῦ Γάλλου κόμητος Ἀντουὰν Λαβαλέτ, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῆ στὴ λαιμητόρο.

Τὸ βράδυ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσί του, τὸν ἐπισκέφθηκε στὴ φυλακὴ ἡ τσακισμένη ἀπὸ τὶς ταλαιπωρίες καὶ τὸν πόνο γυναίκα του. Συγκινημένοι ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὴ λύπη της, οἱ φρουροὶ τῆς ἐπέτρεψαν νὰ μοιρασθῆ μὲ τὸν ἑτοιμοθάνατο τὸ τελευταῖο δεῖπνο του καὶ κατόπιν ἀφισαν τοὺς δύο συζύγους μόνους.

Ἡ Γαλλίδα αὐτὴ τότε, ποὺ στὸ κουρασμένο σῶμα της ἔκρυβε μιὰν ἀπέραντη δύναμι καὶ κυρίως τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ἀφίσῃ τὸν ἄνδρα της νὰ πεθάνῃ, τὸν ἔντυσε γρήγορα μὲ τὰ ροῦχα της, τοὺρριζε στὸ πρόσωπο καὶ τοὺς ὤμους τὴ μαύρη πλερέζα της καὶ τὸν ἔπεισε νὰ φύγῃ, ὡς κόμησσα Λαβαλέτ.

Πραγματικά, οἱ φρουροὶ δὲν πρόσεξαν τὴ διαφορὰ ποὺ παρουσίαζε στὴν ἐμφάνισι ἡ λεπτὴ κόμησσα Λαβαλέτ, ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ συζύγου της καὶ τῆς εὐχήθηκαν λυπημένοι «Καλὸ ταξίδι». Ὅταν ἀνακάλυψαν τὴν ἀλήθεια, ἦταν ἀργά. Ὁ Λαβαλὲτ βρισκόταν μακρυά.

"Οσο γιὰ τὴ γυναίκα του, ἔμεινε αἰχμάλωτη στὸ Παρίσι γιὰ πολὺν καιρό. Ὅταν τελικὰ ἐλευθερώθηκε καὶ πῆγε κοντὰ στὸν ἄνδρα της, ἐκεῖνος ἔβαλε τὰ δυνατὰ του γιὰ νὰ τῆς κάνῃ εὐχάριστη τὴ ζωή.

Ἀλλὰ ὁ πιὸ διάσημος ἄνδρας ποὺ ἔζησε ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς του ὡς γυναίκα, ἦταν ἀσφαλῶς ὁ Γάλλος ἱππότης ντ' Ἐὸν ντὲ Μπωμόν, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἱκανοὺς κατασκόπους τοῦ 18ου αἰῶνος, ποὺ ἡ συνήθεια νὰ ντύνεται καὶ νὰ φέρεται σὰν γυναίκα τοῦ ἔγινε στὸ τέλος ἀπαραίτητη ἀνάγκη.

Ἡ μητέρα τοῦ ντ' Ἐὸν ἤθελε πολὺ νὰ ἀποκτήσῃ ἕνα κορίτσι καὶ ἔτσι ὅταν γέννησε ἀγόρι, ἄρχισε νὰ τὸ ντύνῃ κοριτσίστικα καὶ τὸ ἔβαζε νὰ παίζῃ πάντοτε μὲ κορίτσια. Τὶς συνήθειες αὐτές, ὁ ντ' Ἐὸν τὶς διατήρησε καὶ ὅταν μεγάλωσε καὶ γιὰ δέκα χρόνια, ἔζησε στὸ Παρίσι σὰν πραγματικὴ γυναίκα.

"Υστερα ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ Γαλλία, τὸν καιρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ κατέφυγε στὴν Ἀγγλία. Στὸ Λονδῖνο ποὺ ἐγκαταστάθηκε, ἄνοιξε μιὰ σχολὴ ξιφασκίας, ὄχι ὅμως σὰν ἄνδρας, ἀλλὰ ὡς δεσποινὶς ντ' Ἐὸν ντὲ Μπωμόν. Μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ τὴν προσωπικότητα ποὺ δημιούργησε, ἔζησε ὡς τὸ 1810, ὁπότε πέθανε χωρὶς οὔτε καὶ ἡ ἴδια ἡ καμαριέρα του νὰ ξέρῃ ὅτι περιποιόταν ἕναν ἄνδρα!...

— *Πάντως τὴν πέτυχα τὴ μυῖγα!...*

Δικαιολογημένη προθυμία.

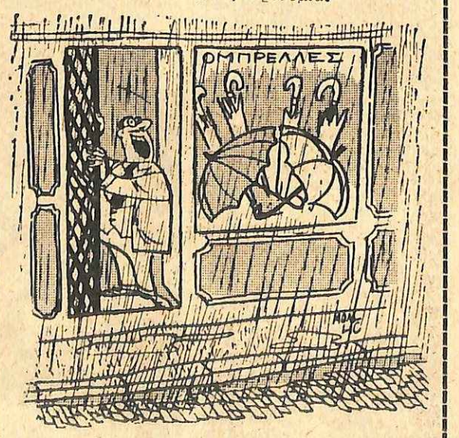

Ο ΟΜΠΡΕΛΛΑΣ
— *Τί ὡραῖος καιρὸς σήμερα!*

"Οταν τὰ δικαστήρια ΑΠΟΖΗΜΙΩΝΟΥΝ!..

Πόσο διατιμῶνται οἱ τρίχες τοῦ γυναικείου κεφαλιοῦ

Μιὰ συμπατριώτισσά μας ποὺ ζῆ στὴν Ἀγγλία, ἔκανε τοὺς Ἄγγλους δικαστὰς — καὶ τοὺς ἀναγνῶστες τῶν ἐφημερίδων ποὺ διάβασαν τὴν περίπτωσί της — νὰ μείνουν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, μὲ τὴν «ἀκατανόητη», ὅπως χαρακτηρίσθηκε, στάσι της ἀπέναντι τοῦ χρήματος.

Ἡ Ἑλληνίδα αὐτὴ εἶχε καταγγείλει ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ, ὅτι ἀθέτησε τὴν ὑπόσχεσί γάμου ποὺ τῆς εἶχε δώσει καὶ τὴν ἐγκατέλειψε τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γίνονταν οἱ γάμοι τους.

Τὸ ἀγγλικὸ δικαστήριο τὸ καθώρισε ἀποζημίωσι ἑνὸς περίπου ἑκατομμυρίου ἑλληνικῶν δραχμῶν, Ἀλλὰ ἡ γοητευτικὴ καὶ ἀφιλοκερδὴς — ἔτσι τὴν περιέγραψαν οἱ ἐφημερίδες—Ἑλληνίς, δὲν θέλησε νὰ κρατήσῃ παρὰ μόνον 200.000 δραχμές, μὲ τὴν ὁλωσδιόλου ὅτι ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσουν.

Ἡ ἀποζημίωσι ποὺ πληρώνουν οἱ ἄνδρες, ὅταν ἀθετήσουν μιὰ ὑπόσχεσι γάμου, εἶναι ἀρκετὰ σεβαστὴ σὲ διάφορες χῶρες καὶ σὲ μερικὲς περιπτώσεις φθάνει σὲ ἀστρονομικὰ ὕψη.

Λίγον καιρὸ μετὰ τὴν πρώτη περίπτωσι, ἕνα ἀγγλικὸ δικαστήριο ὑποχρέωνε ἕναν πλούσιο ἀριστοκράτη νὰ πληρώσῃ ἀποζημίωσι 50.000 λιρῶν σὲ μίαν καλλιτέχνιδα, ἐπειδὴ δὲν θέλησε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ὑπόσχεσι γάμου ποὺ τῆς εἶχε δώσει.

Ἀλλὰ οἱ ἀποζημιώσεις δὲν δίνονται μόνο σὲ περιπτώσεις ἀθετήσεως ὑποσχέσεως γάμου. Μία γοητευτικὴ πωλήτρια ἀπὸ τὸ Μάντσεστερ κατέφυγε στὰ δικαστήρια, ὅταν ὁ κουρέας της, ἀντὶ γιὰ τὴν περμανέντ ποὺ τοῦ εἶχε ζητήσει, τῆς ἔκανε... ριζικὴ ἀποτρίχωσι.

Ἡ φαλακρὴ κοπέλλα παρουσιάστηκε μὲ περροῦκα στὸ δικαστήριο καὶ ζήτησε ἀποζημίωσι 620.000 δραχμῶν. Ἦταν δὲ τόσο ἀξιολύπητη, ὥστε ὁ δικαστὴς ἀνέβασε μόνος του τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως σὲ 675.000 δραχμές, διατιμῶντας ἔτσι καθε μία ἀπὸ τὶς 150.000 τρίχες, ποὺ ἔχει κατὰ μέσον ὅρον τὸ γυναικεῖο κεφάλι πρὸς τεσσερεσήμισι δραχμές.

Ἡ ὁμορφιὰ καὶ ἡ καλὴ ἐμφάνισι εἶναι τὰ σπουδαιότερα ἀτοῦ τῶν γυναικῶν. Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν μία γυναίκα στερηθῆ κάποιο ἀπὸ αὐτά, ἐξ ὑπαιτιότητος ἑνὸς ἄλλου, οἱ δικασταὶ φροντίζουν νὰ τὴν ἀποζημιώσουν μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα χρήματα.

Ἀπὸ μία βλάβη μηχανῆς στὸ ἐργοστάσιο ποὺ ἐργαζότανε, μία ὁμορφη Γαλλίδα τραυματίσθηκε στὸν ἀστράγαλο καὶ ἀπέκτησε ἕνα εὐδιάκριτο σημάδι στὸ σημεῖο αὐτό. Μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ δείχνῃ πιὰ τὰ ὁμορφα πόδια της, ἡ ἐργάτρια αὐτὴ εἰσέπραξε μιὰ ἀποζημίωσι 25.000 δραχμῶν.

Ἡ ψυχικὴ ὀδύνη καὶ ὁ νευρικὸς κλονισμός, εἶναι ἀπὸ τὶς συνηθέστερες αἰτίες, ποὺ ἐπικαλοῦνται ὅσοι καταφεύγουν στὰ δικαστήρια ζητῶντας ἀποζημίωσι.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὴ θάλασσα, μιὰ νεαρὴ Ἀγγλίδα εἶδε ὅτι οἱ ἄνδρες τὴν πρόσεχαν περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἐπέτρεπε ἡ καλὴ ἀνατροφή. Ἔρριξε τότε μιὰ ματιὰ στὸ πανάκριβο μαγιὸ ποὺ φοροῦσε γιὰ πρώτη φορά, καὶ εἶδε ὅτι εἶχε γίνει ἐντελῶς διαφανές, μόλις βράχνες.

Ἔκανε λοιπὸν ἀγωγὴ ἐναντίον τοῦ καταστήματος, ποὺ τῆς τὸ εἶχε πουλήσει, καὶ εἰσέπραξε ἕνα σεβαστὸ ποσὸ ὡς ἀποζημίωσι γιὰ τὴν ταπείνωσι ποὺ εἶχε ὑποστῆ, ἐμφανιζόμενη μὲ τὸ ἀποκαλυπτικὸ μαγιώ.

Μιὰ ἄλλη γυναίκα εἰσέπραξε ἀποζημίωσι ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη ἑνὸς μπάρ, ἐπειδὴ στὴν μπύρα ποὺ τῆς σερβίρισε, βρέθηκε ἕνα σαλιγκάρι. Ἡ θέα τοῦ σαλιγκαριοῦ τῆς ἔφερε νευρικὴ κρίσι καὶ τὴν ἔρριξε γιὰ μέρες στὸ κρεβάτι.

Σὲ μιὰ σύγκρουσι τροχοφόρων ἑνὸς δάσκαλος εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ τραυματισθῆ καὶ ὁταν βγῆκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, τοῦ εἶχε μείνει ἕνα νευρικὸ ἀνοιγόκλεισμα τῶν ματιῶν. Τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ ὅμως, τοῦδωσε τὴ δυνατότητα νὰ μηνύσῃ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ αὐτοκινήτου, μέσα στὸ ὁποῖο βρισκόταν τὴν ὥρα τῆς συγκρούσεως καὶ νὰ εἰσπράξῃ 130.000 δραχμὲς ἀποζημίωσι.

"Ενας ἐργάτης ἔπαθε ἕνα ἀτύχημα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν μπορῇ νὰ ἀφίξῃ πιὰ τὸν καρπὸ τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ του. Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε στὴν ἄσκησι τοῦ ἐπαγγέλματός του. Τὸν ἀνάγκασε ὅμως νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἀγαπημένα του σπόρ καὶ τὸ δικαστήριο στὸ ὁποῖο κατέφυγε, ἀποφάσισε ὅτι, εἶχε δικαίωμα νὰ εἰσπράξῃ 15.000 δραχμὲς ἀποζημίωσι.

Ἀκόμη καὶ ἕνα μωρὸ μερικῶν μηνῶν εἰσέπραξε μέσω τῶν γονέων του ἀποζημίωσι γιὰ σωματικὲς βλάβες, ποὺ ὑπέστη κατὰ τὴν παραμονὴ του σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Μία μποτίλλια μὲ ζεστὸ νερό, ποὺ τὴν ζέχασε στὸ κρεββάτι του μία νοσοκόμος, τοῦ προκάλεσε σοβαρὰ ἐγκαύματα καὶ τοῦ ἄφησε σημάδια γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. "Οταν οἱ γονεῖς του ἔφεραν τὴν ὑπόθεσι στὸ δικαστήριο, εἰσέπραξαν γιὰ λογαριασμό του 600.000 δραχμές.

Σὲ μίαν ἄλλη περίπτωσι, ἕνας γέρος σύζυγος κατήγγειλε τὴν κόρη του καὶ τὸν γαμπρό του ὅτι κατόρθωσαν νὰ τὸν ἀποξενώσουν ἀπὸ τὴν ἡλικιωμένη γυναίκα του, μετοχειριζόμενοι (δόλια) μέσα. Καὶ τὸ δικαστήριο διέταξε τὴν κόρη του καὶ τὸν γαμπρό του νὰ τοῦ πληρώσουν ἀποζημίωσι 200.000 περίπου δραχμῶν.

Ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς καταστήματος γυαλικῶν, δὲν δυσκολεύθηκε νὰ εἰσπράξῃ μία ἀποζημίωσι, ὅταν ἕνας ἐξαγριωμένος ταῦρος ξέφυγε ἀπὸ τὴν ἐπιτήρησι τῶν φυλάκων του καὶ μπῆκε στὸ κατάστημά του.

Ὑπολογίσιμο, τέλος, ἦταν καὶ τὸ ποσὸν ποὺ εἰσέπραξε ὡς ἀποζημίωσι μία γυναίκα ὑποφιάσε τὶς τελευταῖες ἀγγλικὲς ἐκλογὲς ὅταν τραυματισθῆκε σὲ δυστύχημα.

Ἐξ αἰτίας τοῦ τραυματισμοῦ της, ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ σφίγγῃ τὰ χέρια τῶν ὑποψηφίων καὶ ὁ δικαστὴς παραδέχθηκε ὅτι γιὰ ἕναν πολιτευόμενο — τὸ χρωστάγαμε!

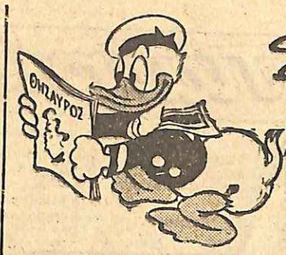

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ὁ ἥρωας

Τὸν Ἀντρέα τὸν Κουκουρλίγκο τὸν ἀντιπαθήσα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν γνώρισα. Καὶ τὸ περιεργο εἶναι ὅτι δὲν μοῦκανε τίποτα ὁ χριστιανός, ἀπολύτως τίποτα. Οὔτε μ' ἔβιξε, οὔτε μὲ πείραξε, οὔτε μὲ πρόσβαλε. Ἀπεναντίας μοῦ πέταξε ἕνα ἐγκάρδιο «χαίρω πολύ», τραντάζοντας συχρόνως τὸ χέρι μου μὲ μιὰ θερμότατη καὶ παρατεταμένη χειραψία.

Κι' ὅμως, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου ἐνοιωθα μιὰ φοβερὴ ἀντιπάθεια γι' αὐτὸν τὸν καινούργιο γνώριμο. "Ολα του μοῦ ἦταν δυσάρεστα. Τὸ σουλοῦπι του, τὰ βο.δίσια μάτια του, τὰ μεγάλα αὐτιά του, τὸ σαχλὸ μουστακάκι του, ὁ ἀπαίσιος τόνος τῆς φωνῆς του καὶ τὸ ὕφος του — πρὸ παντὸς τὸ ὕφος του. Κύτταζε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἰρωνικά, συγκαταβατικά, σὰν κουνούπια, λές καὶ στὸν κόσμο ὑπῆρχε μονάχα αὐτὸς — ὁ Ἀντρέας ὁ Κουκουρλίγκος — καὶ κανένας ἄλλος.

Τὸν καληνύχτισα μὲ τὶς χειρότερες ἐντυπώσεις καὶ μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸν ξαναδῶ. Ἀλλὰ μιὰ κι' εἶχε γίνει ἡ κακὴ ἀρχή, ὁ φρεσκοφερμένος αὐτὸς ἀντιπαθητικὸς τύπος κόλλησε σὰν στρείδι στὴν παρέα μας. Κι' ἀναγκαστικὰ τὸν ἔβλεπα καὶ τὸν ἀνεχόμουνα τουλάχιστον τέσσερες φορὲς τὴ βδομάδα. Καὶ μὴ ρωτᾶτε τὴν ἐκπληξί μου καὶ τὴν ἀγανάκτησί μου, ὅταν διαπίστωσα ὅτι ὁ λεγάμενος εἶχε μεγάλες ἐπιτυχίες στὸ γυναικεῖο φύλο. Νταραβέριζότανε συχρόνως μὲ πέντ'-ἕξη τσαπερδόνες, ποὺ τὶς ρεγουλάριζε μιὰ χαρὰ καὶ περνοῦσε ζωὴ χαρισάμενη.

—Μὰ τί διάλο! Στραβὲς ντὶπ κατὰ ντὶπ εἶν' αὐτὲς οἱ κοπέλλες; ρώτησα τὸ Σωτῆρη τὸ Φλούφλα.

Καὶ διάλεξα τὸ Σωτῆρη γιὰ νὰ ἐκφράσω τὴν ἀπορία μου, γιατὶ αὐτὸς μᾶς εἶχε κουβαλήσει τὸν Ἀντρέα στὴν παρέα μας, κι' ἐπομένως τὸν ἤξερε καλύτερα ἀπ' ὅλους μας.

—Γατί; ξαφνιάστηκε ἐκεῖνος. Σοῦ φαίνεται παράξενο ποὺ ἔχει κατακτήσεις;

—Καὶ πολὺ μάλιστα! ξέσπασα. Μὲ τί προσόντα, παρακαλῶ, συγκινεῖ τὶς γυναίκες; Οὔτε ὁμορφος εἶναι, οὔτε κομψός, οὔτε πλούσιος, οὔτε ἔξυπνος!

—Ναί, ἀλλὰ εἶναι ἥρωας! μὲ πληροφόρησε.

—Ἥρωας; μουρμούρισα σαστισμένος. Τί σοῦ ἥρωας δηλαδή;

—Ἥρωας τοῦ πολέμου! μοῦ διευκρίνισε ὁ μωρόπιστος ὁ Σωτήρης.

—Ἄλλο πάλι καὶ τοῦτο! "Ηρωας ὁ Ἀντρέας ὁ Κουκουρλίγκος! Μωρέ, ὅλα τὰ παράξενα ἐγὼ θὰ τ' ἄκουσα!

—Ὥστε ἥρωας τοῦ πολέμου ὁ ἐρίφης! παρατήρησα εἰρωνικὰ στὸ Σωτῆρη.

—Μάλιστα! ἥρωας τοῦ πολέμου! ἐπέμεινε μὲ μουλαρίσιο πεῖσμα.

—Καὶ τί λογῶ ἡρωϊσμοὺς ἔκανε δηλαδή; ἐπέμεινα κι' ἐγώ.

—"Οσο γι' αὐτό, ρώτα τὸν ἴδιο νὰ σοῦ τοὺς πῇ!

Μὰ δὲν χρειάστηκε νὰ ὑποβληθῶ σ' αὐτὸ τὸν κόπο. Γιατὶ ὁ Ἀντρέας ὁ Κουκουρλίγκος — ὁ ἥρωας ντέ! — ἔφερε ἕνα βράδυ τὴν κουβέντα στὸν ἀλβανικὸ πόλεμο κι' ἄρχισε νὰ μᾶς ἐξιστορῇ τὰ ἀνδραγαθήματά του.

Καὶ τότε μόνο πληροφορήθηκα ὅτι, ἂν κοντέψαμε νὰ πετάξουμε τοὺς φασίστες στὴ θάλασσα, σ' αὐτὸν — στὸν Ἀντρέα τὸν Κουκουρλίγκο — τὸ χρωστάγαμε!

Βρὲ καὶ τί δὲν εἶχε κάνει ὁ ἀθεόφοβος! Εἶχε τινάξει γεφύρια, εἶχε περικυκλώσει μόνος του κι' εἶχε αἰχμαλωτίσει τρεῖς λόχους πεζικοῦ, δύο ἴλες ἱππικοῦ καὶ μία πυροβολαρχία, εἶχε διαλύσει δύο μεραρχίες καὶ πέντε ἀνεξάρτητα συντάγματα, εἶχε μπῆ πρῶτος στὸ Ἀργυρόκαστρο, στὴν Κορυτσά, στὴν Πρεμετή! Κι' ἂν δὲν τὸν παρακαλάγανε γονατιστοὶ ὀκτὼ στρατηγοί, θὰ εἶχε μπουκάρει καὶ στὰ Τίρανα κι' ἀπ' ἐκεῖ ὁ Θεὸς κι' ἡ λιονταρίσια ψυχή του γιὰ ποῦ θὰ τραβαγε καὶ τί ζημιὲς θὰ ἔκανε στοὺς ἐχθροὺς καί, γενικώτερα,

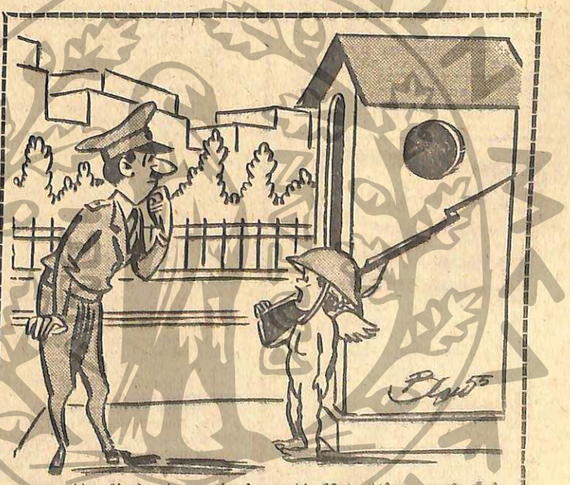

— *Δὲν θ' ἀργήσῃ, κύρ-λογαγέ! Μιὰ βόλτα στοῦ Φίλο πάππου πάει μὲ τὸ Φροσάκι!...*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

στὰ Βαλκάνια καὶ στὴ νοτιοανατολικὴ Εὐρώπη.

"Ημουνα ἕτοιμος νὰ βάλω τὰ γέλια καὶ νὰ τὸν καρταζώσω, ὅταν τὸν ἄκουσα νὰ κλείνῃ ὡς ἑξῆς τὴν ἐπικὴ ἀφήγησί του:

—Καὶ τὸ μόνο ποὺ μούμεινε ἀπ' ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἕνα κουτὶ γεμᾶτο παράσημα!

—Πῶς μποροῦμε νὰ τὰ καμαρώσουμε αὐτὰ τὰ παράσημα; τὸν ρώτησα εἰρωνικὰ καὶ καχύποπτα.

—Καὶ τώρα ἀμέσως, ἂν θέλετε, μὲ ἀποστόμωσε. Στὸ σπίτι μου τώρα. Πᾶμε νὰ σᾶς τὰ δείξω!

Δὲν ἄντεξα στὸν πειρασμό. Σηκώθηκα καὶ τὸν ἀκολούθησα, παρατρύνοντας καὶ τοὺς ἄλλους νὰρθοῦν μαζί μας.

«Βρέ, τί γλέντι προμηνύεται!» συλλογιζόμουνα σ' ὅλο τὸ δρόμο.

Ἀλλὰ οἱ προσδοκίες μου διαψεύσθηκαν μὲ τὸν οἰκτρότερο τρόπο. Γιατὶ ὁ ἥρωάς μας ἔφερε ἕνα μεγάλο βελουδένιο κουτί, τὸ ἄνοιξε εὐλαβικὰ καὶ μᾶς ἔδειξε καμμιὰ εἰκοσαριὰ διαφορετικὰ παράσημα, ποὺ ἦταν τοποθετημένα μὲ τάξι μέσα στὸ κουτί.

Καὶ γιὰ νὰ μοῦ βουλώσῃ μιὰ γιὰ πάντα τὸ στόμα, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ καὶ τὰ διπλώματα τῆς ἀπονομῆς τῶν παρασήμων. Ἀλλὰ τὸν ἐμποδίσανε οἱ ἄλλοι, ποὺ εἶχαν πιὰ βεβαιωθῆ ὅτι εἶχαν νὰ κάνουν μ' ἕναν ἀληθινὸν ἥρωα!

"Οσο γιὰ μένα, ἔβαλα, ποὺ λένε, τὴν οὐρὰ κάτω ἀπὸ τὰ σκέλια καὶ λούφαξα. Καὶ στὸ ἑξῆς ρούφαγα χωρὶς διακοπὲς καὶ διαμαρτυρίες τὶς μακαρονοειδεῖς ἀφηγήσεις τοῦ Ἀντρέα γιὰ τοὺς ἄθλους του.

Ἀπὸ μέσα μου, ὅμως, λύσσαξα ἀπὸ τὸ κακό μου, ποὺ ἡ Φρόσω ἔπαψε νὰ μοῦ δίνῃ σημασία κι' ἄρχισε νὰ γλυκοσαλιαρίζῃ μὲ τὸν ἥρωά μας.

Ἀλλὰ ἀγαπάει ὁ Θεὸς τὸν κλέφτη, ἀγαπάει καὶ τὸν νοικοκύρη... Κι' αὐτὸς ὁ καλὸς Θεὸς ἔστειλε μπροστά μας κάποιο βράδυ, ποὺ καθόμαστε ἐν ἀπαρτίᾳ, στὸ ζαχαροπλαστεῖο τῆς γειτονιᾶς μας, ἕνα παλιὸ γνώριμο τοῦ Ἀντρέα. Ἐκεῖνος τὸν εἶδε, ταράχτηκε κι' ἔγινε σὰν τὸ φλουρί.

—Τί γίνεσαι, βρὲ ψυχή; τοῦ φώναξε ὁ ἄλλος μ' ἀνυποκρίτο ἐνθουσιασμό. "Ἐχω νὰ σὲ δῶ ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου, ποὺ ἤμαστε μάγειροι στὸ ἔμπεδο τοῦ 'Αγριπνίου! Στὴν ὑποχώρησι, ὅμως, σ' ἔχασα! Τὰ κατάφερες, ἀλήθεια, καὶ γύρισες μ' αὐτοκίνητο; Κι' ἐκεῖνο τὸ κουτὶ μὲ τὰ παράσημα ποὺ βρῆκες στὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ, τὰ βόλεψες νὰ τὸ κουβαλήσῃς ἀνέπαφο μέχρι τὴν 'Αθήνα;

'Ομοβροντία ἀπὸ φάπες ὑποδέχτηκε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ σύρανοκατέβατου. Τὴν πρώτη τὴν ἔδωσα ἐγὼ καὶ τὴν τελευταία ἡ Φρόσω — τὸ Φροσάκι μ ο υ! Κι' ὅσο γιὰ τὸν «ἥρωα», τόβαλε στὰ πόδια, προστατεύοντας μὲ τὰ χέρια του τὸ καύκαλό του, ποὺ ἔβγαζε σπίθες ἀπὸ τὶς κατραπακιές!

Γ. ΓΙΑΝ.

Διὰ στομαχικὰς διαταραχὰς
Δυσπεψίαν
Ἄλκα-Σέλτζερ

Ἕνα ἕως δύο διακιὸ σ' ἕνα ποτήρι νερό

Φτιάχνει ἡ Ἀγγλοαμερικὴ Ἑταιρεία ALLEN LABORATORIES Ltd. Α.Ε.

Παιγνίδια

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

Μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο τοῦ σταυρολέξου αὐτοῦ δὲν θὰ τοποθετήσετε ἕνα μονάχα γράμμα ἀλλὰ μιὰ ὁλόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) 'Επώνυμον μεγάλου Πολωνοῦ ζωγράφου τοῦ περασμένου αἰῶνος. — Συμμετέχει σ' αὐτὰ ὅλος ὁ λαός.

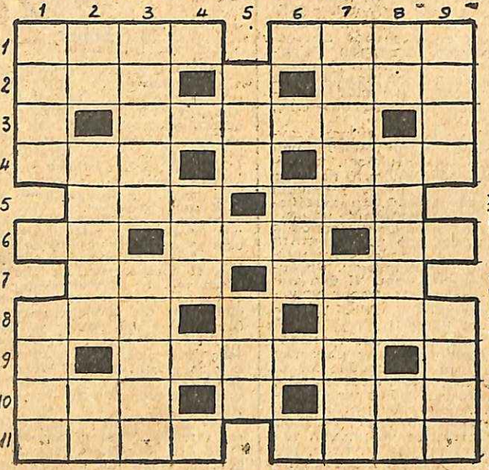

2) Φωνὴ πτηνοῦ. — 'Ανδρικὸ ὄνομα.
3) Τέτοια εἶναι τὰ σύμφωνα κ, γ καὶ χ.
4) 'Η πρωτεύουσα τοῦ Τονκίνου.—Φορτηγὸ ζῶο.
5) 'Ακάθαρτα. — Χάλκινο καζάνι.
6) Λίμνη τῆς 'Ιταλίας. — Κάτι ποὺ δύσκολα πραγματοποιεῖται. — 'Ιταλικὴ ναυτικὴ βάσις.
7) 'Η καλὴ ἀκριβοπληρώνεται. — 'Εκδηλώνει εὐχήν.
8) Κούνια. — Νομίσματα μικρῆς ἀξίας.
9) Τὰ κέρδη ποὺ ἐξασφαλίζει δὲν εἶναι νόμιμα.
10) Δημητριακόν. — Δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία.
11) Κάτοικος μέρους τοῦ πλανήτου μας. — Περιτυλίσσουν τὸ νῆμα τῆς ἀνέμης στὰ πηνία.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Λέγεται καὶ ἐλονοσία. — Φράκτης κήπων.
2) 'Αποτελοῦν κρατικὰ ἔσοδα. — 'Αναγνωρίζω ἐκ τῶν ὑστέρων, ἕνα παιδὶ ὡς δικό μου. — Στατοδοχεῖο.
3) Μεγάλη ὀροσειρὰ τῆς γῆς. — Μουσικὴ σύνθεσις θρησκευτικοῦ περιεχομένου (πληθ.).
4) Νοσηρὰ ἀνωμαλία τῆς ἀναπτύξεως ποὺ παραμορφώνει πολλὰ παιδιά.
5) Μιὰ παροιμία λέει πὼς εἶναι δυὸ φορες παιδί. — Δὲν ἐνθουσιάζει τὴ γεῦσι.
6) Διαλύει τὰ σκοτάδια.
7) Τμῆμα τῆς ἀγορᾶς μὲ ἄφθονη πρασινάδα. — Λέγεται καὶ κάργια.
8) Μισὸ χατίρι. — Φυλαχτῆτε ἀπὸ τὰ δηλητηριώδη. — 'Ιταλὸς ζωγράφος, μαθητὴς τοῦ Καρράτσι.
9) 'Ο μπεκρῆς τὸ βλέπει ἀκόμα καὶ στὸν ὕπνο του. — 'Εορτάζει στὶς 26 Αὐγούστου.

Δ.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς

'Από τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω ἐρωτήσεις μόνο ἡ μία εἶναι σωστή. Προσπαθῆστε νὰ τὴν βρῆτε διαγράφοντας τὶς δυὸ ἄλλες.

1) Πόσες λίτρες νεροῦ μπορεῖ νὰ πιῇ μιὰ καμήλα;
— 20 — 40 — 80.

2) Πόσες μέρες μπορεῖ νὰ μείνῃ μιὰ καμήλα χωρὶς νὰ πιῇ νερό;
— 5 — 6 — 8.

3) Τί σχῆμα εἶχαν τὰ πρῶτα παιγνιόχαρτα ποὺ κατασκεύασαν οἱ Κινέζοι;
—"Ησαν τρίγωνα — Στρογγυλὰ — Τετράγωνα.

4) Πόσοι ὀγκόλιθοι (2½ τόννων ὁ καθένας) ἀποτελοῦν τὴν μεγάλη πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου;
22.000 — 360.000 — 2.300.000.

5) 'Εὰν ὁ ἥλιος σκοτεινιάσῃ ἐφικνά, ἔστερα ἀπὸ πόσον καιρὸ θὰ ἀντιληφθοῦμε τὸ φαινόμενο;
—'Αμέσως — "Υστερα ἀπὸ 8 λεπτὰ — "Υστερα ἀπὸ 12 μέρες.

6) Τί ἦταν ὁ Χάρρυ Τροῦμαν πρὶν γίνῃ Πρόεδρος τῶν 'Ην. Πολιτειῶν;
— Δικηγόρος — "Εμπορος — 'Αρχιτέκτων.

7) Ποιὸ εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ σμαραγδιοῦ;
— Κόκκινο — Κίτρινο — Πράσινο.

8) 'Από ποιὰ χώρα μᾶς ἦρθε ἡ μαζοῦρκα;
'Από τὴν Οὐγγαρία — 'Από τὴν Αὐστρία — 'Από τὴν Πολωνία.

9) Μετὰ τὸν Βόλγα ποιὸς εἶναι ὁ ποταμὸς τῆς Εὐρώπης ποὺ ἔχει τὸ μεγαλύτερο μῆκος;
—'Ο Ροδανός — 'Ο Ρῆνος — 'Ο Δούναβις.

10) Πόσες χορδὲς ἔχει ἡ ἅρπα;
— 28 — 46 — 66.

Τονόγριφος

"Οπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς
εἶμαι ρῆμα ἐκ τῶν κοινῶν.
"Αν τὸν τόνο μου κινήσῃς
θἄχῃς μία τῶν Μοιρῶν.

Λεξίγριφος

Ρῆμα κι' ἄνθρωποι πολλοὶ
ἑνωθήκανε μαζὶ
κι' ἕνας ἅγιος μεγάλος
φανερώθη στὴ στιγμή.

Μικρὰ προβλήματα

1) "Ενας πατέρας εἶναι σήμερα 42 χρόνων καὶ ὁ γυιός του 18. Πρὶν ἀπὸ πόσα χρόνια ὁ γυιὸς εἶχε ἀκριβῶς τὸ ¼ τῶν χρόνων τοῦ πατέρα του;

★

2) 108 . X . = . 801
Γνωρίζοντας ὅτι ἡ κάθε κουκκίδα ἀντιπροσωπεύει ἕναν ἀριθμὸ ποὺ παρέλειψε ὁ στοιχειοθέτης θὰ μπορούσατε νὰ βρῆτε τοὺς τρεῖς ἀριθμοὺς ποὺ λείπουν γιὰ νὰ εἶναι πλήρης καὶ σωστὸς ὁ ἀνωτέρω πολλαπλασιασμός;

★

3) "Ενας ἐργάτης κάνει τὸ ¼ μιᾶς ἐργασίας μέσα σὲ 3 ὧρες. "Ενας ἄλλος κάνει τὸ 1)3 σὲ 5 ὧρες. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε σὲ πόσες ὧρες θὰ τελειώσουν τὴ δουλειὰ αὐτὴ ἂν ἐργαστοῦν μαζὶ ἀπ' τὴν ἀρχή;

★

3) 'Ο κύριος 'Ανρέας ἀγοράζει δυὸ πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα δίνει συνολικὰ 820 δραχμές. Γνωρίζοντας ὅτι γιὰ τὸ πρῶτο ἔδωσε τὰ 2)7 τῶν χρημάτων ποὺ εἶχε μαζί του καὶ γιὰ τὸ δεύτερο τὰ 3)10, μπορεῖτε νὰ βρῆτε πόσα χρήματα εἶχε ὅταν ξεκίνησε ἀπὸ τὸ σπίτι του;

★

5) 'Εὰν τὰ 2)3 τοῦ X ἰσοδυναμοῦν μὲ 10 φορὲς τὸ 2, ποιὰ εἶναι ἡ ἀξία τοῦ X; 'Απαντῆστε σὲ 15 δευτερόλεπτα.

'Επιγραφὴ

ΟΟΔΝΙΤΙΟΟΠΠΕΡΒΟ
ΣΔΑΙΤΙΣΓΛΕΠΠΕΥΠ

Ζητεῖται τρόπος ἀναγνώσεως τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς.

Τὰ δύο φαλαινοθηρικὰ

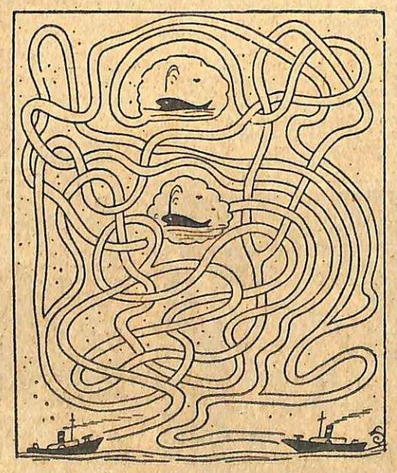

Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ φαλαινοθηρικὰ στάθηκε πολὺ πιὸ τυχερὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποιὸ καὶ γιατί; Στὸ παιγνίδι μποροῦν νὰ πάρουν δυὸ παῖκτες συγχρόνως, κερδίζει δὲ ἐκεῖνος ποὺ θὰ διαλέξῃ τὸ τυχερὸ φαλαινοθηρικό.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 82

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ μπλὲ κουστούμι

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Πιστωτικῆς Τραπέζης» εἶχε ἀναθέσει στὸ ζωγράφο Ρόμπερτ "Αστορ νὰ ζωγραφίσῃ ἕξη παληοὺς ὑπαλλήλους του νὰ συζητοῦν ἔξω ἀπ' τὴν Τράπεζα, περιμένοντας νὰ φτάσῃ ἡ ὥρα τῆς δυολειᾶς τους. "Οταν ὁ ζωγράφος τοῦ πῆγε τὸ ἔργο, τοῦ εἶπε:

— 'Η ὁμοιότης τοῦ κτιρίου καὶ τῶν ὑπαλλήλων εἶναι τελεία. Παραλείψατε ὅμως μιὰ παληὰ ἐπιγραφή, ποὺ βρίσκεται λίγο πιὸ κάτω ἀπ' τὴ στέγη. Καλὸ θἄναι νὰ πάτε στὴν ταράτσα τοῦ ἀντικρυνοῦ καφενείου, ποὺ εἶναι ἀσκετὰ ψηλή, καὶ νὰ ἀντιγράψετε ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ἐπιγραφή.

'Ο Ρόμπερτ συμμορφώθηκε μὲ τὴν ὑπόδειξι. Τ' ἄλλο πρωΐ, ἀπὸ πολὺ νωρίς, ἄρχισε τὴ δουλειά, στὴν ἀδειανὴ ἀκόμη ταράτσα τοῦ καφενείου.

Ξαφνικά, πρόσεξε κάποιον ποὺ βρισκότανε στὴ στέγη τοῦ διώροφου κτιρίου τῆς Τραπέζης. "Εξέτασε μὲ προσοχὴ τὸ προφίλ τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου, ποὺ φοροῦσε κομψὸ γκρίζο ριγωτὸ κοστοῦμι καὶ ὁμοιόχρωμο καπέλλο. "Υστερα σκέφθηκε πὼς θἄχε κατεβῆ στὴ σκεπὴ ἐκείνη ἀπ' τὰ διπλανὰ κεραμίδια! "Ηταν λοιπὸν κακοποιός!...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἐκεῖνος τὸν κύτταξε ἀπειλητικὰ καὶ τὸν σημάδεψε μ' ἕνα ρεβόλβερ.

'Η καρδιὰ τοῦ ζωγράφου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἄταχτα. Κύτταξε κάτω, στὸ δρόμο. "Εν' αὐτοκίνητο εἶχε σταματήσει στὴ γωνιὰ κι' εἶχαν κατεβῆ ἀπ' αὐτὸ δυὸ ἄντρες, ποὺ προχωροῦσαν πρὸς τὴν Τράπεζο. 'Ο ἕνας κρατοῦσε μιὰ μαύρη τσάντα.

Ξαφνικά, πέσανε ἀλλεπάλληλες πιστολιές. 'Ο ἄνθρωπος μὲ τὴν τσάντα κλονίσθηκε κι' ἀκούμπησε σ' ἕναν τοῖχο. 'Ο σύντροφός του σωριάστηκε χάμω.

'Ο Ρόμπερτ ἔμπηξε ἕνα οὐρλιασμα. Τότε ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τὴ σκεπὴ τὸν πυροβόλησε. 'Ο ζωγράφος ἔπεσε, πληγωμένος, ἀλλὰ ζωντανός. "Ενα γκαρσόνι ἔτρεξε κοντά του.

— Τοὺς εἶδα! ψιθύρισε μὲ κόπο ὁ Ρόμπερτ. Τηλεφωνῆστε... στὴν ἀστυνομία...

Λίγο ἀργότερα, ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Χένρυ Γκλὲν σημείωνε στὸ καρνὲ του τὴ λεπτομερῆ περιγραφὴ τοῦ δολοφόνου, ὅπως τὴν ἔκανε ὁ "Αστορ. Στὸ μεταξύ, ἔφτασε ὁ γιατρὸς κι' ἐξέτασε τὸ Ρόμπερτ.

— Τίποτα τὸ σοβαρό, δήλωσε. Μὰ οἱ δυὸ ἄλλοι, στὸ δρόμο, εἶναι νεκροί...

— "Ερχονταν νὰ καταθέσουν ἕνα μεγάλο ποσὸν στὴν Τράπεζα, ἐξήγησε ὁ Γκλέν. Οἱ γκάνγκστερς ὅμως τὸ ἤξεραν, παραμονέψανε, τοὺς σκότωσαν καὶ πήρανε τὰ λεφτά.

'Ανέμεσα στὶς διάφορες φωτογραφίες κακοποιῶν, ποὺ τοὔδειξε ὁ Γκλέν, ὁ ζωγράφος ἀναγνώρισε ἀδίστακτα τὸν ἄνθρωπο τῆς στέγης.

— Αὐτὸς εἶναι! δήλωσε.

— 'Ο Τζὼρτζ Χέντερσον! εἶπε ὁ Γκλέν.

"Εφυγε ἀμέσως, μὲ μερικοὺς ἀστυφύλακες. Ξαναγύρισε τὸ μεσημέρι.

— 'Ο Χέντερσον εἶναι στὰ χέρια μας, εἶπε στὸ ζωγράφο. Μὰ ἔχει ἕνα ἄλλοθι. Πέντε ἀξιόπιστα πρόσωπα ὁρκίζονται πὼς βρισκόταινε τὴν ὥρα ἐκείνη μαζί τους, σὲ κάποιο μακρυνὸ ἐξοχικὸ σπίτι.

— Λένε ψέμματα! φώναξε ὁ Ρόμπερτ.

Σκέφθηκε λίγο. "Υστερα τὸ πρόσωπό του φωτίσθηκε ἀπὸ κάποια ἔμπνευσι. Ζήτησε νὰ τὸν ἀφίσουν μονάχο. 'Ετοίμασε τὰ συνεργα τῆς ζωγραφικῆς του, κρέμασε δίπλα τὴ φωτογραφία τοῦ Χέντερσον καὶ ρίχτηκε στὴ δουλειά...

'Αργὰ τ' ἀπόγεμα, κάλεσε τὸ Γκλέν.

— 'Ελᾶτε νὰ δῆτε ἕνα πορτραῖτο τοῦ Χέντερσον, τοῦ εἶπε. Πῶς σᾶς φαίνεται;

'Ο ἐπιθεωρητὴς ἐξέτασε τὸ ἔργο. "Υστερα παρατήρησε:

— Μᾶς εἴπατε πὼς ὁ Χέντερσον φοροῦσε γκρίζο κοστοῦμι, ὅταν τὸν εἴδατε πάνω στὴ σκεπή. Γιατὶ λοιπὸν τὸν ζωγραφίσατε μὲ μπλέ;

— "Ετσι συμβαίνει πάντα! εἶπε ὁ ζωγράφος, ἐνθουσιασμένος γιατὶ ἀποδεικνύοτανε σωστὴ ἡ ἰδέα του. "Οταν ζητήσω ἀπὸ κάποιον νὰ κρίνῃ μιὰ εἰκόνα, αὐτὸς ἀπασχολεῖται μὲ ἀσήμαντες λεπτομέρειες... Ἀναγνωρίζετε πὼς μοιάζει ὁ Χέντερσον;

— Ναί, πολύ, 'Αλλὰ τὸ κοστοῦμι του...

— "Ετσι κι' ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπέζης ἀναγνώρισε πὼς ἦταν ὁμοιότατοι οἱ ὑπάλληλοί του. Πρόσεξε ὅμως πὼς εἶχα παραλείψει μιὰ ἀσήμαντη ξεβαμμένη κι' ἀχρηστευμένη πιὰ ἐπιγραφή, κι' ἐπέμεινε νὰ τὴν προσθέσω.

— "Ισως γάχτε δίκηο... δὲν κατολαβαίνω γιατὶ νὰ ζωγραφίσετε τὸ Χέντερσον μὲ μπλὲ κοστούμι! ἐπέμεινε ὁ ἐπιθεωρητής.

—Δὲν βρίσκετε πὼς σᾶς μοιάζει τὸ πορτραῖτο σας; ρώτησε ὁ ζωγράφος.

— Θὰ τὸ καταλάβετε πολὺ γρήγορα, διέκοψε γελῶντας ὁ Ρόμπερτ. Μπορῶ νὰ δῶ τώρα τὸ Χέντερσον;

'Ο Γκλὲν τὸν ὡδήγησε σὲ μιὰ μεγάλη κάμαρα, ὅπου βρισκότανε νατοὶ προβολεῖς, ἐνῶ γύρω του, στὸ μισοσκόταδο, διακρίνονταν κάμποσοι ντέτεκτιβ, ποὺ τὸν ὑπέβαλλαν σὲ ἐξαντλητικὴ ἀνάκρισι.

— Βεβαιώνετε, τοῦ εἶπε ὁ Γκλέν, πὼς τὴν ὥρα τῆς ληστείας βρισκόσαστε σ' ἐκεῖνο τὸ ἐξοχικὸ σπίτι, μαζὶ μὲ τοὺς φίλους σας;

— Τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ τὸ ὑποστηρίζω! ἀπάντησε ὁ γκάνγκστερ.

'Ο Ρόμπερτ ἀνέβηκε τότε στὴν ἐξέδρα καὶ μπῆκε στὸ φῶς τῶν προβολέων. 'Ο Χέντερσον χλώμιασε, βλέποντάς του. 'Η ἀναπνοή του ἔγινε λαχανιασμένη.

— Φέρτε τὴν εἰκόνα... εἶπε ὁ ζωγράφος.

"Ενας ἀστυνομικὸς τοῦ τὴν ἔδωσε. Αὐτὸς τὴν ἅπλωσε καὶ τὴ στερέωσε πάνω στὸν τοῖχο. Τὸ λαχάνιασμα τοῦ Χέντερσον ἔγινε δυνατώτερο...

Στὸ φόντο τῆς εἰκόνας φαινόταν ἡ Τράπεζα, καὶ πιὸ μπροστὰ οἱ δυὸ ἄνθρωποι ποὺ κατέβηκαν ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, καὶ δυὸ ἄλλοι ποὺ τοὺς πυροβολοῦσανε.

Πάνω στὴ σκεπὴ τοῦ κτιρίου βρισκόταν ὁ Χέντερσον. Φοροῦσε ἕνα κομψὸ μπλὲ κοστοῦμι καὶ σημάδευε μὲ τὸ περίστροφό του πρὸς τὴν ταράτσα τοῦ ἀντικρυνοῦ καφενείου.

— Τί βρωμιὲς εἶν' αὐτές; οὐρλιασε ὁ γκάνγκστερ.

— Δὲν βρίσκετε πὼς σᾶς μοιάζει πολὺ τὸ πορτραῖτο σας; ρώτησε ὁ ζωγράφος.

'Ο Χέντερσον κύτταξε τὴν εἰκόνα, κατσουφιασμένος.

— Κάνετε ἐλεύθερα τὶς κρίσεις σας, τοῦ σύστησε φιλοφρονητικὰ ὁ Ρόμπερτ. Βρίσκετε κανένα λάθος;

— Ναί, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Δὲν φοροῦσα μπλὲ κοστοῦμι, ἀλλὰ γκρίζο...

Σταμάτησε ἀπότομα, καταλαβαίνοντας πὼς λίγο ἔλειψε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχή του. Τὸν εἶχε παρασύρει ἡ αὐθορμητη τάση κάθε ἀνθρώπου νὰ ὑποδείξῃ τὰ λεπτομερειακὰ λάθη ποὺ βλέπει σ' ἕνα ἔργο ζωγραφικῆς...

Μὰ ἦταν ἀργὰ πιά! Οἱ ντέτεκτιβ ἐπωφελήθηκαν ἀπ' τὴ στιγμιαία ἀδυναμία ποὺ τοῦ εἶχε προκαλέσει ὁ φόβος τῆς ἀποκαλύψεως. Τὸν βομβάρδισαν μ' ἀλλεπάλληλες ἐρωτήσεις, δὲν τὸν ἄφισαν νὰ συνέλθῃ, τὸν ζαλίσανε, σύντριψαν τὴν ἀντίστασί του... Καὶ τὸν κάναν ἐπὶ τέλους νὰ ὁμολογήσῃ, μὲ κάθε λεπτομέρεια, τὴν ἐνοχή του καὶ τὰ ὀνόματα τῶν συνενόχων του!

'Ο "Αστορ στράφηκε τότε στὸ Γκλὲν καὶ τοῦ εἶπε θριαμβευτικά:

— Εἶχα δίκηο ἢ ὄχι;... Ἐχω παρατηρήσει πὼς οἱ πελάτες μου δίνουν πάντα μεγαλύτερη σημασία στὶς μικρολεπτομέρειες. "Ηξερα λοιπὸν πὼς ὁ Χέντερσον θὰ μοῦ ὑποδείκνυε ἀμέσως ὅτι τὸν ζωγράφισα μὲ μπλὲ ροῦχα, ἀντὶ μὲ γκρίζα... καὶ πὼς θὰ πάθαινε ἔτσι ἕνα κλονισμό, ποὺ θὰ βοηθοῦσε τοὺς ἀνθρώπους σας νὰ τὸν κάνουν νὰ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα!...

Ο. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

Γαλάζιο κρίνο: Ὑπάρχουν πολλὰ νοσήματα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν τὶς ἴδιες σχεδὸν ἐκδηλώσεις, γιὰ τὸ μάτι βεβαίως τοῦ μὴ εἰδικοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ ἄρρωστος ἐπισκέπτεται ἕνα γιατρὸ καὶ παίρνει τὶς δέουσες ἀποδείξεις. Ἀφοῦ μένετε στὸν Πειραιᾶ, σᾶς εἶναι εὔκολο νὰ ἐπισκεφθῆτε ὁποιοδήποτε νοσοκομεῖο.

Ψαρὸν Νικόλ., Ἡράκλειο Κρήτης: Πρώτη φορὰ λαβαίνω ἐπιστολή σας. Γιὰ τὴν ὑποτροπή, θὰ σᾶς συμβουλεύση ὁ γιατρὸς ποὺ θὰ σᾶς ἐξετάση καὶ θὰ διαπιστώση τὴν παροῦσα κατάστασί σας. Ἐγὼ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς συμβουλεύσω, χωρὶς νὰ σᾶς ἐξετάσω.

Ψηλόν: Μὲ ρωτᾶτε νὰ σᾶς συμβουλεύσω ἰατρικῶς τί θὰ κάμετε γιὰ νὰ μὴν ψηλώνετε. Σᾶς συμβουλεύω, λοιπόν, νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ ἕναν γιατρό.

Φίλιππον Χάτζο, Νιγηρίαν: Δὲν μοῦ λέτε μὲ ποιὸ τρόπο διεγνώσθη τὸ νόσημα. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιβεβαιωθῆ καὶ ἐργαστηριακῶς. Πάντως, εἶσθε ὑποχρεωμένος νὰ ὑποβληθῆτε στὴ δέουσα θεραπεία. Αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε ὅτι ἐκάματε εἶναι ἕνα μικρὸ μέρος τῆς ὅλης θεραπευτικῆς ἀγωγῆς ἡ ὁποία πρέπει νὰ φθάση στὰ 18 — 20 ἑκατομμύρια μονάδες ἄνευ διακοπῆς. Θὰ ἦταν ἐπίσης συμπλήρωμα τῆς θεραπείας μερικὲς ἐνέσεις βισμουθίου, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἐκεῖ. Ἀλλοιῶς θὰ ἀρκεσθῆτε στὴν πενικιλλίνη.

Ἀγριολούλουδο: Μὲ ἱκανοποιεῖ ἀπολύτως ἡ διαβεβαίωσις ὅτι παρουσιάζετε βελτίωσι. Ὅσον ἀφορᾶ τὴ φίλη σας, θὰ κάμη χρῆσι τῆς δικῆς σας κρέμας, ἀλλὰ σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν Mousse Phyllis καὶ θὰ μοῦ γράψη ἐν καιρῷ ἀποτελέσματα.

Ὑπάλληλον, Ἐπαρχία: Ὑπάρχουν στὴν Ἀθήνα αἰσθητικοὶ χειροῦργοι, καὶ μάλιστα καλοὶ στὴν εἰδικότητά τους. Προέχει ὅμως τὸ θέμα, πρῶτον ἂν παρίσταται ἀνάγκη χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως, δεύτερον ἂν ἀξίζη τὸν κόπο νὰ ὑποβληθῆ ἕνας ἄνδρας στὰ βάσανα τῆς ἐπεμβάσεως δι' αἰσθητικοὺς μόνον λόγους καὶ τρίτον, ἂν τὸ βαλάντιο ἑνὸς ὑπαλλήλου, ἀντέχη εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἀφαίμαξιν. Ὅλα αὐτὰ θὰ σᾶς τὰ πῆ ὁ χειρουργός, ὅταν σᾶς ἐξετάση.

Ἀναποφάσιστον: Σᾶς ἔλεγα καὶ σὲ προηγουμένη μου ἀπάντησι στὸ αὐτὸ ἐρώτημά σας, καὶ ἐπαναλαμβάνω καὶ σήμερα: Ἐφ' ὅσον, στὴν πραγματικότητα ἔχει ἐφαρμοσθῆ ἡ θεραπευτικὴ σειρὰ καὶ ἡ ποσότης τοῦ φαρμάκου ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, δὲν θὰ πρέπη νὰ ἔχετε ἐνδοιασμόν, ὅσον ἀφορᾶ τὸ γάμο, ἀκόμα καὶ τὴν τεκνοποιΐα. Μπορεῖτε ὅμως ἂν αὐτὸ δὲν σᾶς εἶναι δύσκολο νὰ κάμετε συμπληρωματικὴ θεραπεία.

C. P., Ἐνταῦθα: Μοῦ λέτε ὅτι ἐπήγατε σ' ἕνα γιατρὸ αἰσθητικό, ὁ ὁποῖος σᾶς ἐζήτησε γιὰ τὴ θεραπεία σας ἕνα ποσόν, ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ πληρώσετε κι' ὡς ἐκ τούτου ζητᾶτε νὰ σᾶς ὁρίσω ἐγὼ μιὰ θεραπευτικὴ ἀγωγή. Ἀλλὰ ὁ γιατρὸς σᾶς ἐξήτασε προηγουμένως καὶ ἀκολούθως σᾶς εἶπε τὴ γνώμη του. Ἐγὼ πῶς νὰ ἔχω γνώμη; Πηγαίνετε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ Νοσοκομεῖα τῆς Ἀθήνας νὰ ἐξετασθῆτε.

Νησιώτη: Καλὸν θὰ ἦταν ἂν εἶχα ὑπ' ὄψι μου τὸν ἀκτινογραφικὸ ἔλεγχο ποὺ ἐσχάτως, ὅπως μοῦ γράφετε, σᾶς ἐγένετο. Πάντως ἀπὸ τὸ ἱστορικό σας φθάνω στὸ συμπέρασμα ὅτι ὑπάρχει μιὰ ἐλαφρὰ χρονία βρογχῖτις, παρουσιαζομένη κατὰ χρονικὰ διαστήματα καὶ ἀναλόγως τῆς καιρικῆς ἐπιδράσεως. Σᾶς συνιστῶ προφύλαξι ἀπὸ τὶς καιρικὲς μεταβολές, χρῆσιν τῶν διαφόρων ἀποχρεμπτικῶν Bronchoton K. κλπ. καὶ ἐν ἀνάγκη ἐφόσον ὁ βῆχας ἐπιμένει 10—15 ἐνέσεις Streptomycine.

Ἑλκοπαθῆ Κ.: Μοῦ ζητᾶτε

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8

Ἀκαδημίας 78 Τηλ. 25.226

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

τὴ γνώμη μου κατὰ πόσον θὰ πρέπη νὰ ὑποβληθῆτε σὲ γαστρεκτομή. Ὁμολογῶ ὅτι διστάζω νὰ ἔχω γνώμη, ἐφόσον δὲν σᾶς ἐξήτασα. Κατ' ἀρχήν, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ ὁλόκληρο θεραπευτικὴ ἀγωγή, ποικίλη σήμερον σὲ φάρμακα, καὶ σὲ ἀποτυχία νὰ προβῆτε σὲ λεπτομερῆ ἀκτινολογικὸν ἔλεγχον, ὁπότε θὰ ἀκολουθήσετε τὴ γνώμη τοῦ γιατροῦ σας καὶ τοῦ χειρουργοῦ.

Α. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Λυπημένη πεταλούδα, Ἀλεξάνδρεια: Δὲν μοῦ γράφετε τίποτα σχετικῶς μὲ τὴν κατάστασι τῆς περιόδου, ἡλικία κλπ. Καὶ ὡς γνωστὸν ἡ ψυχρότης συνδέεται στενά, μὲ τὰ ἀνωτέρω ἐρωτήματα. Περιμένω γράμμα σας μὲ περισσότερες λεπτομέρειες.

Ἀπεγνωσμένη ἐλπίδα I. A.: Δὲν βλέπω καμμιὰ ἰδιαίτερη ἀνωμαλία. Βοηθητικῶς σᾶς ἀναγράφω τὶς βιταμίνες E, Tabl. E-Vit., ἐκ τῶν ὁποίων θὰ παίρνετε τρεῖς τὴν ἡμέρα καὶ καθ' ὅλον τὸ μῆνα. Συγχρόνως ὁ σύζυγός σας θὰ κάνη μιὰ ἔνεσι τὴ βδομάδα ἐκ τοῦ φαρμάκου T.P.P. Organon τῶν 25 μλγρ. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχισθῆ ἐπὶ δίμηνο.

Μιὰ φτωχὴ κοπέλλα, Θεσ)νίκην: Ὅλα τὰ ἐνοχλήματά σας προέρχονται ἀπὸ τὴν δευτεροπαθῆ ὠοθηκικὴν ἀνεπάρκεια, τὴν ὁποία δὲν ἐθεραπεύσατε ἐπαρκῶς. Κάθε μῆνα καὶ ἐπὶ τρεῖς μῆνες θὰ κάμετε ὀχτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, πέντε ἐνέσεις Amp. Procyclo καὶ κάθε ἡμέρα μιὰ ἔνεσι. Ἐσωτερικῶς δὲ θὰ παίρνετε μετὰ τὸ τέλος τῆς περιόδου, τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Ormonal No 1 flacon. Ἐλπίζω νὰ τακτοποιηθῆτε.

Marina Sofroniadu: Σᾶς γράφω λεπτομερῶς, λόγω τοῦ θέματος, στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Ἄννα Χριστιάνα, Ε. Σ. Χ.: Γιὰ τὸ ζήτημα ποὺ μὲ ρωτᾶτε ὑπάρχει μόνιμος καὶ ριζικὸς τρόπος θεραπείας μὲ μικρὴ ἐπέμβασι καὶ ἑπταήμερη παραμονὴ σὲ κλινική. Περισσότερες λεπτομέρειες δὲν μπορῶ νὰ σᾶς γράψω ἐδῶ, λόγω τοῦ θέματος.

Νίτσα Δ. Κ. 3: Ἀπαντῶ στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ γράφετε.

Γαρύφαλλο τοῦ δειλινοῦ: Συχνὰ ἡ ὠοθηκική, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως, ἀνεπάρκεια γίνεται πρόξενος ὑπερλιπώσεως. Σχετικῶς δὲν μοῦ ἀναφέρετε τίποτα γιὰ τὴν κατάστασι τῆς περιόδου καὶ λοιπῶν ἐνοχλημάτων σας. Γράψετέ μου λεπτομερέστερον.

Μιὰ δυστυχισμένη: Καὶ σεῖς τὸ ἴδιο. Παραπονεῖσθε γιὰ ὡρισμένα ἀνησυχητικὰ συμπτώματα καὶ ἐνοχλήματα ποὺ σᾶς συμβαίνουν, χωρὶς νὰ μοῦ γράφετε ἂν ἡ περίοδος εἶναι φυσιολογικὴ καὶ ὅ,τι ἄλλο σχετικόν. Μόνο ἔτσι θὰ κατατοπισθῶ καὶ θὰ μπορέσω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

Δ. Κ. Μ. 41, Βόλο: Ἡ δίαιτα θὰ ἐξακολουθήση. Ἐσωτερικῶς θὰ παίρνετε τρὶς τῆς ἡμέρας κατὰ τὰ γεύματα ἀνὰ δύο δισκία ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Carbantrene. Μετὰ δεκαπενθήμερο διακοπὴ ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ.

Ἕνα κουτόγερο, Γύθειον: Ἀσφαλῶς ὀφείλονται ὅλα στὴν ἡλικία. Βοηθητικῶς, θὰ κάμετε δὶς τῆς ἑβδομάδος καὶ ἐπὶ ἕνα μῆνα ἀνὰ μία ἔνεσι Ampl. Teston τῶν 25 μλγρ., θὰ συνεχίσετε δὲ τὸν ἑπόμενο μῆνα μὲ δύο δισκία ἡμερησίως ἐκ τοῦ φαρμάκου Tabl. Teston τῶν 10 μλγρ., τὰ ὁποῖα θὰ τοποθετῆτε ὑπογλωσσίως.

Ἀργυρὴ Βαραλῆ, Βόλο: Στὴν ἐπιστολή σας, λόγω τοῦ θέματος, ἀπαντῶ στὴν διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Καίτη Γαρυφαλλίδου, Congo - Belge: Σᾶς γράφω λεπτομερῶς στὴν διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Α. Δ. Θ., Ρώμη: Τὰ γράμματα ταξινομοῦνται μὲ τὴ σειρὰ καὶ οἱ ἀπαντήσεις δίδονται ἐπίσης μὲ τὴ σειρά. Τὴν ἀπάντησι στὸ πρόβλημά σας ἔδωσα στὸ προηγούμενο τεῦχος.

Ι. Α. Μ., Κάρπαθον: Θὰ φύγουν ἐντελῶς καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἐνοχλήματα, ποὺ σᾶς βασανίζουν. Εὐθὺς μόλις ὑποχωρήσουν οἱ φοβίες, νὰ ἔλθετε ἐδῶ πρὸς παρακολούθησι καὶ θεραπεία. Νὰ πάρετε ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὸ στόμα Amp. Actiphos Boites No 2. Ταυτοχρόνως καθημερινῶς νὰ κάμετε Amp. Tonosan No 10.

Μιὰ Κρῆσσα, Ἐνταῦθα: Ἡ ἐπίμονη ἀϋπνία σας εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς μεγάλης ἐντάσεως τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι, ὅτι ὁ ὕπνος ἔρχεται ὅταν ὑπάρχουν προϋποθέσεις ἠρεμίας τῶν νεύρων σας. Κατὰ συνέπειαν θεραπεία γιὰ σᾶς δὲν εἶναι ἡ χορήγησι ὑπνωτικῶν, ἀλλὰ ἡ τόνωσις τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ὥστε στὰ φυσιολογικὰ καὶ συνηθισμένα ἐρεθίσματα τῆς ζωῆς νὰ ἀντιδρᾶ ἀναλόγως. Γιὰ τὸ φάρμακο, ποὺ μ' ἐρωτᾶτε, ἀκόμη βρίσκεται στὸ στάδιον τῶν πειραματισμῶν. Ἡ εὐρεία ἐφαρμογή του θὰ δείξη, ἂν ἔχη πραγματικὰ τὶς ἰδιότητες ποὺ διαφημίζουν. Ἀναγκαία θεωρῶ μιὰ νευρολογικὴ ἐξέτασι σας.

Μέγα δάσος, Ἐνταῦθα: Πρέπει νὰ γίνουν προηγουμένως μερικὲς ἐξετάσεις, γιὰ νὰ διαπιστωθῆ ἂν ὑπάρχουν ὀργανικὲς βλάβες καὶ ποιές. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀποκλείσουμε βλάβη ἀπὸ τὸ κτύπημα τῆς κεφαλῆς. Μὲ ἀλληλογραφία δὲν λύεται τὸ ζήτημά σας. Ἔχετε ἀνάγκη νευρολογικῆς ἐξετάσεως.

Χρ. Ι. Θ., Κυπαρισσία: Ἐφόσον τὸ ἄγχος ἐπιμένει καὶ μετὰ τὴν φαρμακευτικὴ θεραπεία μαζὶ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα συμπτώματα ἐκ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἔχετε ἀνάγκη πλέον ἰσχυρᾶς θεραπείας μὲ ἠλεκτροσὸκ ἢ ὑπνοθεραπεία. Νὰ μὴν ἀφίσετε τὴν κατάστασι νὰ χρονίση.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

ΣΕΚΕΡΗ 8 — ΤΗΛ. 612.006

ΑΘΗΝΑΙ

Ἐρωτικὸ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ἡ εἰλικρίνεια

Τρομερὸ δίλημμα: Μοῦ γράφετε ὅτι σᾶς παρουσιάστηκε μιὰ εὐκαιρία ἀποκαταστάσεως μ' ἕνα καλὸ καὶ ἄξιο παλληκάρι, ποὺ σᾶς ζήτησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας σὲ γάμο καὶ μάλιστα χωρὶς προῖκα. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ εὐχάριστο σκιάζεται στὴν ἀντίληψί σας ἀπὸ τὴν τύψι καὶ τὴν ἀνάμνησι ἑνὸς ἐρωτικοῦ σας σφάλματος μὲ κάποιον ἄλλον νέο καὶ ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποκρύψετε στὸ γάμο σας, ἐκτὸς ἂν πρόκειται νὰ ἐξαπατήσετε τὸν ἄνδρα σας... Ἔχετε ὡστόσο τὴν ἐντύπωσι πὼς ἂν τὸ φανερώσετε προκαταβολικὰ στὸν μέλλοντα σύζυγό σας, αὐτὸς θὰ σεβασθῆ τὸ θλιβερό σας μυστικὸ καὶ θὰ σᾶς συγχωρήση. Κι' ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης νὰ τὸ ἐκμυστηρευθῆτε ὁπωσδήποτε στὸν ἄνθρωπο αὐτόν. Γιατί, ἀλλοιῶς ἂν κάποτε ὁ παλαιός σας ἐκεῖνος δεσμὸς ἀνακαλυφθῆ, ὁ ἄνδρας σας θὰ πάρη τὸ πρᾶγμα πιὸ τραγικά, ἐπειδὴ δὲν τοῦ δείξατε ἐμπιστοσύνη καὶ εἰλικρίνεια. Ἂς ἀφήσουμε τὸ ὅτι στὸ μεταξὺ θὰ ζούσατε ἐσεῖς μὲ κρυφὴ πάντα ἀγωνία. Ἐνῶ τώρα θὰ ἔχετε τὴν εἰλικρίνεια νὰ ἐξηγηθῆτε, ὥστε ὁ γάμος σας νὰ μὴν θεμελιωθῆ πάνω σὲ μιὰν ἀπάτη.

Μαδημένη Μαργαρίτα: Εἶναι ἀκατανόητα τὰ ὅσα μοῦ γράφετε, σχετικὰ μὲ τὴ νοοτροπία τοῦ συζύγου σας. Εἶστε τώρα δυὸ χρόνια παντρεμένοι καὶ ἀφότου ἀπολύθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, ἀφήνει ἐσᾶς νὰ ἐργάζεστε καὶ καταδέχεται νὰ τὸν τρέφετε ἐσεῖς, μὲ τὸν σκληρό σας κόπο, δίχως νὰ φιλοτιμῆται μονάχος του νὰ ἐξεύρη ἕναν πόρο ζωῆς! Καὶ ἐνῶ δὲν ἀναλαμβάνει τὴν πρωτοβουλία αὐτή, ἀντιθέτως ἀρνεῖται νὰ ἐργασθῆ στὶς τόσες καὶ καλὲς θέσεις ποὺ ἐσεῖς ἔχετε φροντίσει καὶ τοῦ βρήκατε. Καὶ δικαιολογεῖται ὅτι τάχα εἶναι ἄρρωστος, ἐνῶ πραγματικὰ δὲν εἶναι, ἀφοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ... ζῆ, δίχως νὰ ὑποφέρη. Ἀπὸ τὰ ὅσα μοῦ γράφετε, καταλαβαίνω δυὸ πράγματα: Πρῶτον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν σᾶς ἀγαπάει καθόλου, ἀφοῦ καταδέχεται νὰ δουλεύετε ἐσεῖς καὶ νὰ κάθεται ἐκεῖνος, χωρὶς λόγο, νὰ ἐκμεταλλεύεται τὸν ἱδρῶτα σας, καὶ δεύτερον, ὅτι ὁ ἄνδρας σας εἶναι ἀθεράπευτα... ὀκνηρός, τεμπέλης. Μὰ καὶ στὶς δυὸ αὐτὲς περιπτώσεις, λοιπόν, καταντάει ἄχρηστος κι' ἐπιζήμιος μάλιστα γιὰ σᾶς. Γι' αὐτὸ καὶ πρέπει ν' ἀντιμετωπίσετε ριζικὰ καὶ ἀποφασιστικὰ τὴν κατάστασι. Νὰ τοῦ θέσετε ὅρο αὐστηρὸ νὰ κυττάξη νὰ βρῆ μιὰ βιοποριστικὴ θέσι μέσα σὲ μιὰ ὡρισμένη προθεσμία. Ἀλλοιῶς, τονίστε του, θὰ σταματήσετε καὶ σεῖς νὰ ἐργάζεστε καὶ τότε, τί θὰ γίνη; Βάλετε καὶ τοὺς δικούς σας νὰ τοῦ μιλήσουν σὲ αὐστηρὸ τόνο γιὰ τὴν κατάστασι αὐτὴ ποὺ δημιουργεῖ καὶ νὰ τοῦ θέσουν τὸ ζήτημα ὠμά: Ἂν δὲν βρῆ τρόπο ζωῆς καὶ μάλιστα ἀμέσως, θ' ἀναγκασθῆτε νὰ κάνετε ὅ,τι νόμιμο χρειάζεται γιὰ νὰ διασφαλισθῆτε οἰκονομικῶς ἀπέναντί του καὶ ἐνδεχομένως νὰ τὸν παρατήσετε. Καὶ νὰ μὴ διστάσετε νὰ τὸ κάνετε, ἀφοῦ ἔτσι κι' ἀλλοιῶς, δὲν βλέπετε προκοπὴ ἀπ' αὐτόν!...

Ἡ ἀγάπη ὑπεράνω ὅλων, Θεσ)νίκην: Μὲ βαθειὰ συμπάθεια διάβασα τὸ ἐνδιαφέρον γράμμα σας, ποὺ μοῦ ἀποκαλύπτει μιὰν ἀκόμα θλιβερὴ ἱστορία τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Ὁ πατέρας σας ἔγινε αἰτία χωρισμοῦ μὲ τὴν μάνα σας καὶ σεῖς, μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφούλα σας, βρίσκεσθε ἀνάμεσα στὶς διενέξεις καὶ τὰ μπλεξίματα τῶν δυό τους. Εἶναι ἀληθινὰ δραματικὸ τὸ πρᾶγμα καὶ λυποῦμαι, ποὺ οἱ δυὸ ἔνοχοι ἀφέθηκαν νὰ παρασυρθοῦν ὡς τὰ ἔσχατα, χωρὶς νὰ λογαριάσουν καὶ νὰ συμπονέσουν ἐσᾶς, τ' ἀθῶα πλάσματα. Πάντως ἐσεῖς δὲν πρέπει ν' ἀφεθῆτε παθητικὰ νὰ παρασυρθῆτε καὶ νὰ θυσιασθῆτε στὴν ἐγωϊστικὴ πολιτικὴ τῶν γονέων σας. Πρὸ πάντων μὴ δείξετε ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἕναν ἢ τὸν ἄλλον, νὰ μοιράζετε τὰ αἰσθήματά σας ἴσα καὶ στοὺς δυό, γιὰ νὰ μὴν παρεξηγηθῆτε ἀπὸ κανένα τους καὶ δημιουργήσετε νέα ἀτμόσφαιρα ἀντιπαθείας ἢ ἐχθρότητος ἀνάμεσά τους. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἔχετε χρέος νὰ κυττάξετε νὰ ξεφύγετε ἀπὸ τὴ δύσκολη αὐτὴ κατάστασι καὶ νὰ δημιουργήσετε μόνη τὴ ζωή σας, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀγαπημένου σας. Δὲν ξέρω, βέβαια, μὰ καὶ δὲν μπορῶ ν' ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τῆς ἀγάπης του, ἀφοῦ σεῖς φαίνεσθε ἱκανοποιημένη. Ἀλλά, ἐκεῖνο ποὺ πρέπει εἶναι νὰ δώση ἕνα εὐχάριστο τέλος, μόλις ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὶς στρατιωτικὲς του ὑποχρεώσεις καὶ ξαναγυρίση κοντά σας. Βέβαια καλὸ καὶ συμφέρον θὰ ἦταν ἂν ἀναλάμβανε αὐτὸς ἐξ ὁλοκλήρου τὸ ἐργοστάσιο, μὲ κοινή, γραπτὴ συμφωνία τῶν γονέων σας, καὶ νὰ κανονίση να τοὺς δίνη ἕνα ὡρισμένο ποσὸν ἢ ποσοστὰ τὸν μῆνα, χωρὶς ν' ἀνακατεύωνται αὐτοὶ καθόλου στὴ διαχείρισι. Ἀλλὰ ἀφοῦ αὐτὸ δὲν τὸ θέλει ὁ νέος, τότε νὰ κυττάξετε νὰ πείσετε τὸν πατέρα σας νὰ σᾶς δώση τὴν προῖκα σας, γιὰ νὰ ζήσετε μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ νὰ τὸν βοηθήσετε νὰ ὀργανώση καὶ ν' ἀναπτύξη τὴν ἐργασία ποὺ ὁ ἴδιος προτιμᾶ.

Ἀσπροθαλασσίτισα: Ἐκτιμῶ τὸ εὐγενικό σας εἰδύλλιο μὲ τὸν καλὸ καὶ φιλότιμο νέο, ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ ποὺ σᾶς ἀγαπάει καὶ ποὺ ἔχει ὄνειρό του νὰ σᾶς κάμη νόμιμη σύζυγό του. Ἀλλὰ στὴν περίπτωσι ποὺ μοῦ γράφετε, δὲν μπορῶ νὰ μὴ συμμερισθῶ τὶς ἐπιφυλάξεις καὶ τὸ ἀνήσυχο ἐνδιαφέρον τῆς μητέρας σας, γιὰ τὸ πῶς θὰ μπορέσετε ν' ἀνοίξετε σπιτικό, νὰ δημιουργήσετε οἰκογένεια καὶ νὰ ζήσετε, ἔστω μονάχα δύο ἄτομα μὲ τὸν μισθὸ τῶν χιλίων ὀκτακοσίων, μεῖον μάλιστα οἱ κρατήσεις.. Συμφωνῶ μαζί σας ὅτι τὰ χρήματα δὲν κάνουν τὴν εὐτυχία. Μὰ ὅσο νἆναι καταφέρνουν νὰ σᾶς δίνουν φτερά, γιὰ νὰ χαίρεσθε πιὸ ψηλὰ τὴν εὐτυχία τῆς ἀγάπης. Ἀλλοιῶς, ὅταν περάση ἡ πρώτη ἔξαψις τοῦ ἔρωτα κι' ἀρχίσετε ν' ἀντιμετωπίζετε τὰ πράγματα τῆς ζωῆς μὲ τὶς ὑλικές τους ἀναγκαιότητες, τότε θὰ ἰδῆτε πῶς ἡ οἰκονομικὴ στενοχώρια δυσκολεύει σοβαρὰ καὶ τὴν ἀπόλαυσι τῆς χαρᾶς ποὺ σᾶς δίνει ἡ ἀγάπη. Γι' αὐτὸ θὰ πρέπη ν' ἀκούσετε τὴ μητέρα σας καὶ πρὸς τὸ παρὸν νὰ μὴν ἐπιχειρήσετε γάμο, ἂν δὲν αὐξηθοῦν οἱ ἀποδοχὲς τοῦ καλοῦ σας. Ἐκτὸς ἂν ἔχετε τρόπο καὶ εἶσθε σὲ θέσι νὰ ἐργασθῆτε καὶ σεῖς τακτικά, γιὰ νὰ συνεισφέρετε μιὰ ἀξιόλογη πρόσοδο στὰ οἰκονομικὰ τοῦ νοικοκυριοῦ σας. Εἶναι καὶ αὐτὸ μία λύσις.

Ἕλληνα στὴν Βαγδάτη: Διάβασα μὲ συμπάθεια τὸ γράμμα σας καὶ εἶδα τὴν παράξενη ἱστορία τοῦ γάμου σας. Δὲν μπόρεσα ὅμως νὰ καταλάβω καὶ νὰ δικαιολογήσω τὴν αὐταρχικὴ καὶ ἀνεξήγητη στάσι τῆς γυναίκας σας, ποὺ λίγο μετὰ τὸ γάμο σας σᾶς συμπεριφερόταν τόσο ἀνάγωγα, ὥστε φθάσατε σὲ μπλεξίματα καὶ περιπέτειες, ἔτσι ποὺ ἐπενέβησαν οἱ γονεῖς της καὶ σᾶς ἀπομάκρυναν ἀπὸ αὐτὴν καὶ σᾶς ἀνάγκασαν νὰ ἐκπατρισθῆτε καὶ νὰ ζητήσετε διαζύγιο, ἐνῶ στὸ μεταξὺ ἀποκτήσατε καὶ παιδί, ποὺ τὸ ἔχει ἡ γυναῖκα σας. Τώρα ἔχετε λόγους νὰ πιστεύετε ὅτι ἡ σύζυγός σας θὰ θέλη νὰ ξανασμίξετε καὶ μὲ ρωτᾶτε τί νὰ κάνετε. Ἂν πραγματικὰ ἡ γυναῖκα σας θέλη καὶ ἐνδιαφέρεται νὰ ξανασμίξετε καὶ τὴν ἀγαπᾶτε καὶ τὸ θέλετε καὶ σεῖς, βέβαια, θὰ πρέπη τότε νὰ ἐπιδιώξετε τὴ λύσι αὐτή, μὲ τὸν ὅρο πάντως ὅτι δὲν θὰ ζήσετε πάλι, κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη μὲ τὰ πεθερικά σας, ποὺ ἴσως αὐτὰ νὰ εἶναι ἡ κρυφὴ αἰτία ποὺ ἄλλαξε διαθέσεις ἡ γυναῖκα σας γιὰ σᾶς. Προσέξτε μονάχα νὰ βεβαιωθῆτε καὶ νὰ «κατοχυρωθῆτε» στὴ λύσι ποὺ θὰ δώσετε, γιὰ νὰ μὴν μετανοιώσετε πάλι. Καὶ γι' αὐτὸ πρὶν ἀπὸ κάθε ἀπόφασι νὰ ἐπικοινωνήσετε καὶ νὰ ἐξηγηθῆτε καθαρά, ρητὰ μὲ τὴν γυναῖκα σας γιὰ τὸ τί θέλει καὶ τὸ τί πρέπει νὰ κάνετε.

Τῆς τύχης τὰ γυρίσματα: Ἀγαπιόσαστε καὶ ζούσατε παρανόμως σὰν ἀνδρόγυνο μὲ κάποιον μακρυνό σας συγγενῆ. Μὰ σᾶς παράτησε, ξετρελλαμένος ἀπὸ μιὰ ἠθοποιὸ καὶ σεῖς συνδεθήκατε, μοῦ γράφετε, μ' ἕνα καλὸ παλληκάρι, ποὺ συγχώρησε τὴν προηγούμενη διαγωγή σας καὶ θέλει νὰ σᾶς παντρευτῆ. Ἐμφανίζεται ὅμως ὁ πρῶτος, τὸν ὁποῖον ἐξακολουθεῖτε νὰ ἀγαπᾶτε καθὼς μοῦ λέτε, καὶ γυρεύει νὰ τὰ ξαναφτιάσετε. Καὶ τώρα ρωτᾶτε ἐμένα τί νὰ κάμετε καὶ πῶς νὰ ἐνεργήσετε. Μὰ τὸ θέμα πρέπει ἐσεῖς νὰ τὸ ἀντιμετωπίσετε ὑπεύθυνα, πάνω στὰ ἀκόλουθα σημεῖα: Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τόσο ἀγαπᾶτε, σᾶς ξεγέλασε μιὰ φορά. Καὶ εἶσθε διατεθειμένη νὰ τὸν συγχωρήσετε. Ἀλλ' εἶστε βέβαιη ὅτι δὲν θὰ σᾶς ξανακάνη τὰ ἴδια, ἀφοῦ δὲν φαίνεται νὰ σᾶς ἀγαπάη, μιὰ καὶ σᾶς παράτησε; Ἐξ ἄλλου ὁ νέος μὲ τὸν ὁποῖον συνδέεστε τώρα, φαίνεται φιλότιμος καὶ εἰλικρινής. Καὶ θέλει νὰ σᾶς κάνη νόμιμη γυναῖκα του. Ἂν γι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο εἶστε σίγουρη, τότε μᾶλλον σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στηριχθῆτε, ποὺ σᾶς προσφέρει τὴν ἀποκατάστασι. Μὲ τὸν ὅρο ὅμως πὼς ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα θὰ ξεχάσετε τὸ παρελθὸν καὶ θὰ εἶστε μιὰ καλὴ νοικοκυρὰ καὶ μιὰ ἀφοσιωμένη σύζυγος.

ΕΡΗ

Ὅταν οἱ γονεῖς ἐπεμβαίνουν...

Ὁ Ἀνθυποπλοίαρχος μοῦ θέτει τὸ ἑξῆς ἐρώτημα: «Εἶναι σωστὸ νὰ ἐπεμβαίνουν οἱ γονεῖς στὶς αἰσθηματικὲς σχέσεις τῶν παιδιῶν καὶ μάλιστα μὲ σκληρὸ τρόπο;»

Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ συμβουλεύωνται τοὺς γονεῖς τους. Δὲν ἐγκρίνω, βέβαια, τὰ μέσα ποὺ μεταχειρίσθηκε ἡ μητέρα τοῦ «Ἀνθυποπλοιάρχου», ἀλλὰ καὶ δὲν συγχαίρω ἐκεῖνον γιὰ τὴν περιφρόνησι ποὺ τῆς ἔδειξε. Ὅταν γυρίση κοντά της, νὰ συνεννοηθῆ μαζί της. Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ κάνη.

Γιούλα: Βέβαια, δὲν φταῖτε ἐσεῖς σὲ τίποτα. Φταῖνε οἱ γονεῖς σας, οἱ δασκάλες σας, οἱ καλές σας φίλες. Ὅλοι οἱ ἄλλοι φταῖνε ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς. Αὐτοὶ σᾶς εἶπαν νὰ πέσετε στὸ πηγάδι... Μὰ κι' ἂν σᾶς τὄλεγαν ὅλοι αὐτοί, κι' ἤθελαν πραγματικὰ τὸ κακό σας, ἐσεῖς δὲν εἴχατε λίγη φρόνησι; Δὲν σκεφθήκατε: «Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ τοῦ δίνω τόσο θάρρος; Σὲ τί πρόκειται νὰ μὲ ἐξυπηρετήση; Εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀναλάβη ὅλες τὶς εὐθύνες ἑνὸς συζυγικοῦ βίου;»

Τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά! Σᾶς ἄρεσαν μόνον τὰ ὡραῖα, τὰ τρυφερά του λόγια. Καὶ βρεθήκατε σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας... Ἔπειτα σᾶς ἐγκατέλειψε. Καὶ σήμερα θέλετε νὰ ξαναγυρίση κοντά σας.

Ἕνας τρόπος ὑπάρχει. Ν' ἀποταθῆτε στοὺς γονεῖς σας, καὶ νὰ

ΛΥΔΙΑ-ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ ΔΟΥΚΑ

Ἰατρὸς

Δερματολόγος - Αἰσθητική

Δέχεται 11—1 καὶ 5—7

Σέκερη 4, α' ὄροφος. Πάροδος Κανάρη. Τηλ. 612-450

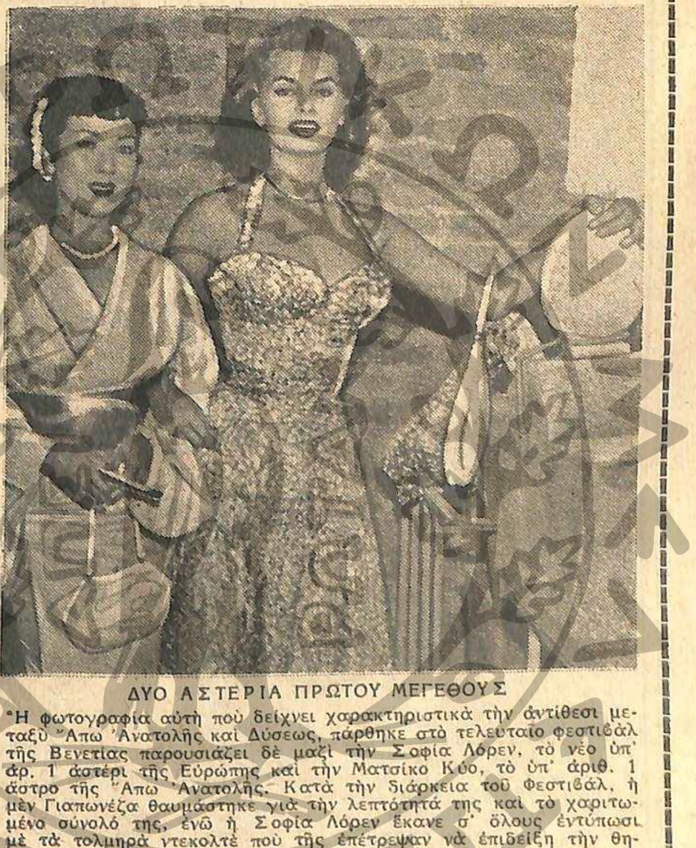

ΔΥΟ ΑΣΤΕΡΙΑ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΓΕΘΟΥΣ

Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ποὺ δείχνει χαρακτηριστικὰ τὴν ἀντίθεσι μεταξὺ τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, πάρθηκε στὸ τελευταῖο φεστιβὰλ τῆς Βενετίας παρουσιάζει δὲ μαζὶ τὴν Σοφία Λόρεν, τὸ νέο ὑπ' ἀρ. 1 ἀστέρι τῆς Εὐρώπης καὶ τὴν Ματσίκο Κυό, τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 ἀστέρι τῆς Ἀνατολῆς. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ φεστιβάλ, ἡ μὲν Γιαπωνέζα θαυμάσθηκε γιὰ τὴν λεπτότητά της καὶ τὸ χαριτωμένο σύνολό της, ἐνῶ ἡ Σοφία Λόρεν ἔκανε σ' ὅλους ἐντύπωσι μὲ τὴν ἐπιβλητική της θηλυκότητα.

ζητήσετε τὴν προστασία τους! Καμμιὰ ἄλλη συμβουλή, σὲ τέτοιες περιστάσεις δὲν ὑπαρχει.

Μοῖρα: Καλὴ ἡ στάσι σας ἀπέναντί του. Βέβαια, ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ ἐκμεταλλευονται τὴ φιλία ἢ τὴ συγγένεια, σὰν ξένοι.

Κρατήσετε λοιπὸν τὴν ἀξιοπρέπειά σας καὶ μὴ δεχθῆτε ποτὲ ἄλλοτε νὰ σᾶς θίξη. "Αν βρεθῆτε σὲ μεγάλη ἀνάγκη, μὴ διστάσετε νὰ ζητήσετε συνδρομὴ ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας.

Ὁ Ἐ ρ ω σ ε ῖ ν α ι μ υ σ τ ή ρ ι ο: "Ολα ὅσα μοῦ γράφατε μέσα σὲ δέκα πυκνογραμμένες σελίδες, μπορούσατε νὰ τὰ πῆτε σὲ δύο μόνο. "Ετσι κι' ἐσεῖς θ' ἀποφεύγατε τὸν πόνο νὰ ξαναθυμηθῆτε λυπηρὰ πράγματα, κι' ἐγὼ δὲν θὰ κουραζόμουν. Μοῦ γράφετε πράγματα, ποὺ δὲν τιμοῦν ἕνα νέο, ὅταν αὐτὸς δίνη θάρρος σὲ μιὰ κοπέλλα νὰ κάνη ὄνειρα κι' ἔπειτα σκέπτεται ὅτι καλὸ θὰ εἶναι νὰ μὴν τῆς ξαναγράψη.

Δὲν εἶστε μικρὸ παιδί. Κι' οὔτε νὰ παραβάλλετε τὸν ἑαυτό σας μ' ἐκείνην. Σεῖς, ὡς ἄντρας νομίζετε ὅτι μπορεῖτε νὰ ἔχετε σχέσεις μὲ διάφορα κορίτσια. Τὸ ἴδιο δὲ νομίζετε ὅτι μπορεῖ νὰ κάνη κι' ἐκείνη. "Οχι, δὲν εἶναι ἔτσι. Φανῆτε, λοιπόν, εἰλικρινὴς ἀπέναντί της καὶ γράψτε της, ὅτι γιὰ κάποια αἰτία διακόπτετε τὴν ἀλληλογραφία σας. "Αλλη συμβουλὴ δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω.

Α. Ἔ ρ τ α Σ. Μ.: Ἀσφαλῶς κάποια αἰτία θὰ ὑπάρχη. Ἀλλά, θὰ ἔπρεπε νὰ ξέρετε ὅτι κάθε κοπέλλα συνδυάζει τὶς σχέσεις της μὲ τὸ γάμο. "Αν, ὅπως γράφετε, τὴ βλέπατε μόνο 2—3 φορὲς τὸ χρόνο, αὐτὸ δὲν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὴν πείση ὅτι εἴχατε στὸ νοῦ νὰ τὴν παντρευθῆτε. Ὁπωσδήποτε ἔχω τὴ γνώμη πὼς θὰ πρέπη νὰ πᾶτε νὰ τὴ δῆτε, καὶ νὰ ἐξηγηθῆτε μαζί της.

Ξ ε ν η τ ε μ έ ν ο π ο υ λ ί: Σᾶς συγχαίρω γιὰ τὴν τιμιότητα τοῦ χαρακτῆρος σας. Ὁπωσδήποτε, θὰ ἔπρεπε νὰ εἴχατε βάλει καλὰ στὸ μυαλό σας καὶ κατι ἄλλο, πολὺ πιὸ σπουδαιο, το ἑξῆς: Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παρασύρωμε σὲ ὄνειρα, ἀγνὲς ψυχὲς καὶ νὰ τοὺς δίνωμε ἐλπίδες ποὺ πιθανὸν νὰ μὴ πραγματοποιηθῶν ποτέ.

"Ενας τίμιος νέος ἐξεταζει πρῶτα ὅλες τὶς περιπτώσεις, δηλαδὴ τὶς ὑποχρεώσεις του πρὸς τὸ σπίτι του καὶ τὴν οἰκονομική του κατάσταση. Γιατὶ δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα νὰ φτιάση κανεὶς οἰκογένεια Ἐπίσης δὲν ἔπρεπε, ὅσο ἀγαπᾶτός καὶ ἔμπιστος κι' ἂν εἶναι ὁ φίλος σας, νὰ τὸν χρησιμοποιήσετε γιὰ τὸ γράμμα, ποὺ τῆς στείλατε. Αὐτὸ τὴν ἐκθέτει πιὸ πολύ, καὶ δὲ τὴν κάνη νὰ ντρέπεται. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐλαβε τὸ γράμμα, νομίζω, πὼς δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἀπαντήση, ἀφοῦ, ὅπως μοῦ γράφατε, ἔχει τέτοιες ἠθικὲς ἀρχές. Προσπαθῆστε λοιπὸν νὰ γίνετε καλὸς φίλος τῆς οἰκογενείας της, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ τη ζητήσετε, ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε.

Τ ρ ε λ λ ὴ ἐ ρ ω τ ε υ μ έ ν η Λ. Μ. Ρ.: Στὴν πραγματικότητα, δὲν ὑπάρχει ἐγωϊσμός, ἀλλά... ἀνοησία! Τὸ μόνο πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ ὑπερηφανεύεστε, εἶναι πὼς ἔχετε ὡς ἀρραβωνιαστικό ἕνα τίμιο παλληκάρι, ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ πικραίνετε ποτέ.

"Ετσι γιὰ ἀσήμαντη ἀφορμὴ κι' ἀπὸ ἁπλὴ ἀνοησία, θελήσατε νὰ παίξετε μὲ τὴν εὐαίσθητη καρδιά του, ποὺ τόσο πολὺ σᾶς ἀγαπᾶ. "Αν σᾶς ἐγκαταλείψη τελείως, δὲν θὰ πονέσετε; Τότε γιατὶ θέλετε νὰ τὸν κάνετε, σεις, νὰ πονᾶη; Συνέλθετε καὶ ἀφορισθῆτε σ' αὐτόν. Καὶ πρῶτα ἀπὸ ὅλα νὰ τὸν βρῆτε καὶ νὰ τοῦ ζητήσετε συγγνώμη γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοῦ κάνατε.

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η γ ι ὰ π ά γ τ α: Νὰ μὴν εἶσθε οὔτε ἀπελπισμένη, οὔτε ἀπογοητευμένη. Ἡ σωματική σας διάπλασι, ἡ ὑγεία σας, ἡ ζωὴ ποὺ κάνετε καὶ ὁ χαρακτήρας σας βοηθοῦν νὰ φαίνεστε πάρα πολὺ νέα. Αὐτὸ εἶναι προτέρημα. Ἡσυχάστε καὶ μὴν ἀπελπίζεσθε, ἂν ἄνδρες μικρότερης ἡλικίας σᾶς τριγυρίζουν μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Νὰ καμαρώνετε γιὰ τὰ χρόνια σας καὶ νὰ τοὺς τὰ λέτε. Ἔτσι, ἐν πλήρη γνώσει τῆς καταστάσεως, θὰ βρεθῆ ἐκεῖνος ποὺ θὰ δεχθῆ νὰ σᾶς κάνη συντροφο τῆς ζωῆς του.

Χ ι λ ι ο μ ο δ ι ώ τ ι σ σ α: Ἀπὸ τὰ λίγα ποὺ μοῦ γράφετε, φαίνεται ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὸν ἄλλο. Ἀγάπη σημαίνει ἀφοσίωσι σ' ἕνα καὶ μόνο πρόσωπο, ποὺ σκεπτόμαστε νὰ κάνωμε σύντροφο τῆς ζωῆς μας. Βέβαιαι, μιὰ λογικὴ κοπέλλα, θέλει νὰ πάρη ἐκείνον μὲ τὸν ὁποῖον θὰ εὐτυχήση. Ἑπομένως στὴν περιπτωσι αὐτὴ δὲν ὑπάρχει ἀγάπη ἐκ τῶν προτέρων, ἀλλὰ μιὰ ἁπλὴ συμπάθεια ἡ ὁποία μὲ τὴν πραγματοποίησι ἑνὸς γάμου, αὐξάνει μέρα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ γίνεται ἀφοσίωσις.

Στὴν περίπτωσι σας, ἡ ὁποία δὲν εἶναι τραγική, ἀφῆστε τοὺς γονεῖς σας νὰ σᾶς καθοδηγήσουν. Ἀφῆστε ἐκείνους νὰ κάνουν τὴν ἐκλογὴ μεταξὺ τῶν δύο ὑποψηφίων. Καὶ δὲ θὰ μετανοιώσετε.

Ἀ π ο μ ε ι ν ά ρ ι: Εἶστε λογική, φρόνιμη, κοσμία. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Μὴ παρασυρθῆτε, λοιπόν, οὔτε ἀπὸ ὑποσχέσεις, οὔτε ἀπὸ τρυφερὰ λόγια. Γιὰ σᾶς ὑπάρχει καὶ πρέπει νὰ ὑπάρχη κάτι τὸ θετικό, τὸ ὁποῖον τότε μόνον θὰ δεχθῆτε, ὅταν, αὐτὸ θὰ συμβιβάζεται καὶ μὲ τὴ γνώμη τῶν γονέων σας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

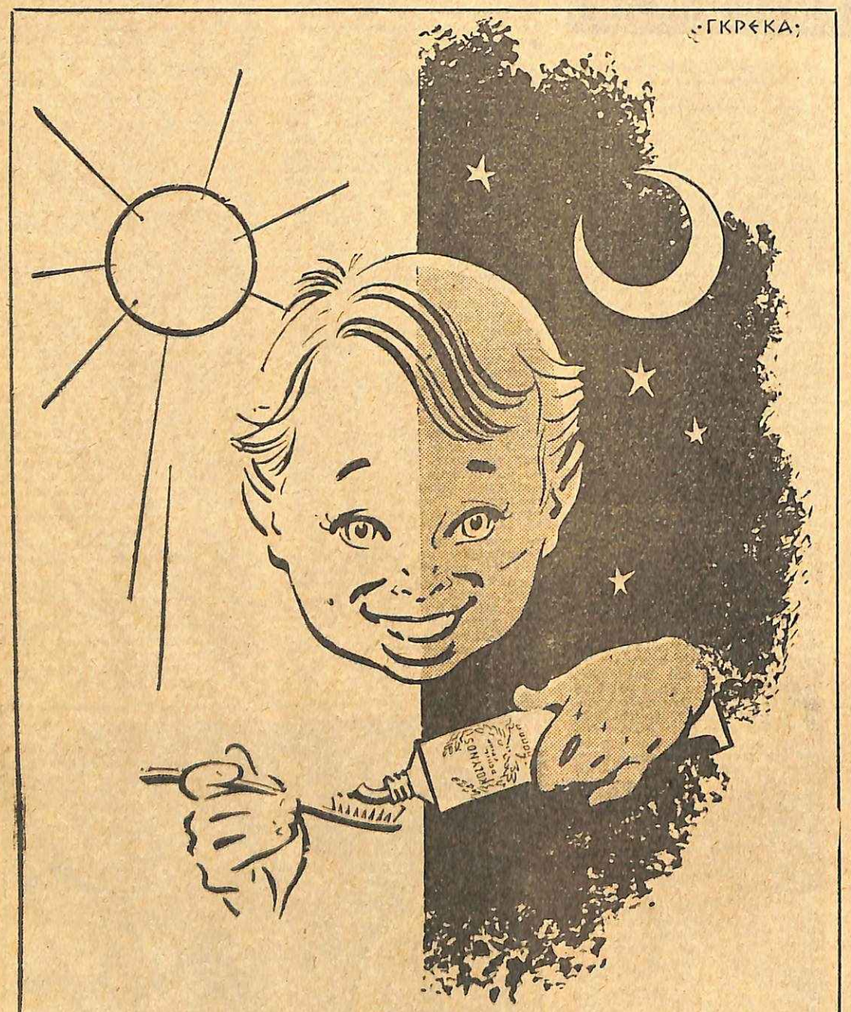

★ Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ

★ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Ἡ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οἱ κάτωθι ναῦτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες: Ν. Κρυσανθόπουλος, Α.Β.Ν., Σχολὴ Τεχνιτῶν, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Κοκκώλης, Β. Π. «Κανάρης», Β.Ν. Σούδα, Κρήτη.

Ὁ Νίκος Παπαδόπουλος (33 χρόνων), Κ. Παλαμᾶ 20, Πατήσια, 'Αθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες 'Ελληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες θὰ τοῦ γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Γεώργιος Τερμετζόγλου, Σαναστόριον «Σωτηρία», 3η Κλινική, 'Αθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Παναγιώτης Μαχάς (27 χρόνων), Πανεπιστημίου 34, 'Αθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ 'Ιωάννης Γιαννακόπουλος (21 χρόνων), 'Αλ. 'Υψηλάντου 140, Πάτραι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση, μὲ νέες 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Δημήτριος Λιάπης, 'Αμπελόκηποι, 'Ηράκλειον, Κρήτη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ. Ὁ Γεώργιος Λυκούρης, Poste Restnte, Κεντρικόν, 'Αθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς 'Αφρικῆς ἡλικίας 25—27 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ἐκείνες ποὺ θὰ τοῦ γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης, 'Αβέρωφ 32, Ξάνθη, Grèce καὶ ὁ 'Ερ. Βέργος, Ροὺσβελτ 199, Ξάνθη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ. Ὁ Νίκος Σταθόπουλος (21 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικόν, 'Αθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες θὰ τοῦ γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Δημ. Κατσαρδῆς (22 χρόνων), Μάρνη 48, 'Αθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Ὀδυσσεὺς Παξινός, Poste Restante, Νέα 'Ιωνία, Βόλος, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ. Ὁ Φίλιππος Φίλιππας, Ξενοδοχεῖον «'Αθηναϊκόν», Εὐριπίδου 40, 'Αθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸν κινηματογράφο καὶ τὸ θέατρο. Ὁ Ντίνος Διαρμισάκης (19 χρόνων), Ἀντ. Περατσάκη 8, 'Ηράκλειον, Κρήτη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ φώτιος Πατσούρης, ὁδὸς Κ., ἀριθ. 6, Μυκονιάτικα, 'Αθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ 'Ιωάννης Λιακόπουλος (20 χρόνων), Μεσσήνη, Καλάμαι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ - ποστάλ. Ὁ Τζὼν Χῆρος (18 χρόνων), 'Ασίνη, Ναύπλιον, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Γεώργιος Κουμαρτζάκης, Μεσολογγίου 34, Αἰγάλεω, 'Αθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες τῆς Γερμανίας καὶ τῆς 'Ιταλίας. Οἱ δυὸ φίλοι Φώτης Ριζάκης καὶ 'Αναστάσιος Παρίσης (22 χρόνων), Σκαλίδη 7, Ν. Ψυχικό, 'Αθῆναι, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ 'Ιωάννης Παπαδόπουλος, 'Ακροπόλεως 5, Σέρραι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κυρίως τῆς 'Αμερικῆς. Ὁ Παναγιώτης Καφαράκης, Νικηταρᾶ 9, 'Αθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Πέππης Χρυσοστόμου, 'Αξιοθέα 7, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ "Ελληνες καὶ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Γεώργιος Σιαπαχτᾶς (20 χρόνων), ὁ Ξ. Γεωργίου (19 χρόνων) καὶ ὁ Α. Σάρταλος (21 χρόνων), Παραλίμνη, 'Αμμόχωστος, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς 'Ελλάδος. Ὁ Φίλιππος 'Αρέστη, 'Εσπερίδων 46, "Αγιος Μέμνων, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τῆς 'Ελλάδος, ἡλικίας 18—21 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες θὰ τοῦ γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία. Ὁ Γεώργιος Παναγῆς, 'Ηρακλέους 10, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες νέες τῆς 'Ελλάδος. Εἶναι 21 χρόνων. Ὁ 'Αχιλλεὺς Κουψαλλίδης, 'Αγία Παρασκευή, Μόρφου, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ 'Ανδρέας Μαραθώνης, Μέσα Γειτονιά, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τῆς 'Ελλάδος καὶ τῆς 'Αγγλίας, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Α. Νικολάου, 'Ελισάβετ 27, Καϊμακλῆ, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

'Η Teresintia Marcopoulou καὶ ἡ Eleni Spiropoulou, Avenita Aponte 31, Raposos Minas Gerais Brasil, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ "Ελληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸν γάμο.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες: Φώτιος Φωτόπουλος, Γεώργιος Χαστουλάκης, Χάρης Χρυσουλάκης, Τώνης Λυδάκης, 'Ανδρέας Κολίνος, Χρῆστος Χελμός, Φρίξος Κοτρώνης καὶ Ὀδυσσεὺς Κολομίγκης, ΙΧ Τ.Μ., 392 Σ.Α., 3η Ἴλη, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Δημήτριος Μπιθικούλιας, 722 Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 912. Δημήτριος Θεοδωρόπουλος, 974 Α.Β.Κ.Υ., Β.Σ.Τ. 902, "Ανης Λαμπρόπουλος καὶ Μάκης Λουμίδης, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904, Νικόλαος Θεοδωράκης, Διονύσιος Δάγκλας, Σταῦρος 'Αντζουλάτος καὶ 'Αθανάσιος Σταυρέκας, 151 Ε.Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 901. Δημήτριος Σαράντος, Γεώργιος Τσεκούρας, Δημήτριος Ποντίκης, Στράτος Μαστραντώνης, Γεώργιος Βελῆγγράκης, Σπυρίδων Στέρτης, 'Ιωάννης Μπούρης καὶ Παναγιώτης 'Αρέτος, 208 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 922. Εὐάγγελος Τρίμης καὶ Γεώργιος Νικολάου, 46ον Κ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Βασίλειος 'Ασλάνης καὶ Γεώργιος Κωνσταντόπουλος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Σωτήριος Μπέγκος, Σπυρίδων Τσώνης, 'Ηρακλῆς Εὐαγγέλου καὶ Γεώργιος Δημάκας, 181 Συνεργεῖον 'Επισκευῶν, Β.Σ.Τ. 904.

Λοχίας 'Ερρίκος Παπαδόπουλος, Γεώργιος Σαλβαντὸρ καὶ Γεώργιος Μαλλιαρός, 507 Τ. Π., Λόχος Δίσεως, Σ.Τ.Γ. 912Γ. Τάκης Σταυρόπουλος καὶ Γεώργιος Σπανός, 287 Α.Ο., Β. Σ.Τ. 904. Δημήτριος Μάζης καὶ Τάκης Γαληνός, 2011 Ε. Α., Β.Σ.Τ. 902. Μιχαὴλ Τζωρτζίγης, Βασίλειος Κυριτσάνος, 'Ιωάννης Βελέντζας, 'Αθανάσιος Μελεγκέλλης καὶ Εὐάγγελος Πατρῶζος, Βασιλικὴ Φρουρά, Β.Σ.Τ. 902. Παναγιώτης Παπανίκος καὶ Γεώργιος Βελῆς, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 927. 'Ερωτόκριτος Βλαχάκης, 'Αγαμέμνων Χρυσομαλλάκης, Πάνος Παταμιχαλὰ καὶ Σίμων Πετράκης, Κ.Ε. Ν. Πατρῶν, 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Χρῆστος Μποβιώτης, Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 902. Εὐστάθιος Γουρδουφέλλης, 398 Σ.Κ.Α., 1η Ἴλη, Β.Σ.Τ. 904. Λοχίας 'Ιωάννης Τραχίλης, 202 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 922Α. Νικόλαος Σηφάκης, 'Εμμανουὴλ Κωνσταντᾶς καὶ Παῦλος Σκορδίας, 567 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Γ. Θωμᾶς Καρακώστας, 498 Τ. Δ)σεων, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914. Φῶτος 'Ελευθέριος, 562 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Α.

Λοχίας 'Αχιλλεὺς 'Ακριτίδης, 'Αναστάσιος Λέκκος καὶ Κων)νος Πογώνης, 562 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Α. Χρυσόστομος Μακρουδῆς, Κ.Ε. Β.Ο.Π., 9ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. 'Ιωάννης Κελπανγιώ- ρης, 'Αθανάσιος Γκαβέρας, Παναγιώτης Λημναίος, Δημ. Μπροῦτσας καὶ Γεώργιος Δημακόπουλος, 161 Μ.Μ.Π., Β.Σ.Τ. 901. 'Ιωάννης 'Αγγελίδης καὶ Σωτήριος Τσιληχρῆστος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 8ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Νικόλαος Ἡλιόπουλος, Ἰωάννης Βαρλεντῆς, 508 Τ. καὶ 'Ιωάννης Βαρλεντῆς, Σ.Τ.Γ. 912Γ. Μέ- Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Γ. Μέγιος Βλασσόπουλος καὶ 'Αναστάσιος Μανώλης, Φαρμακεῖον Φουρᾶς Θεσσαλονίκης, Β.Σ.Τ. 903. 'Αναστάσιος Δρακόπουλος, Πρατήριον Τροφίμων Γ' Σ., Β.Σ.Τ. 903. Λεωνίδας Μουσαφιριάδης, Ε.Δ. φ.Θ., Β.Σ.Τ. 903. Λοχίας 'Ακης Μικρόπουλος, Α.Τ.Χ. 884, Β.Σ.Τ. 903. Πέτρος Σανδαλῆς καὶ Παναγιώτης Σελανικλῆς, 572 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 917Α. Θεόδωρος Καντοστέργιος, Εὐάγγελος Δεϊδέκης καὶ Δημήτριος Δουρουντάκης, 305 Ε.Β. Μιχαὴλ Τηλ)νίας, Β.Σ.Τ. 902, 4ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902.

'Ο ἀνθ)γὸς Σταῦρος Καλόκαρδος, 251 Ε.Τ.Π., Δ' Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 908, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ ἀνθ)γὸς Κων)νος Τσαφαρᾶς, 606 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Γ, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Παῦλος Παύλου καὶ ὁ 'Αντώνιος Σπανουδάκης, 485 Σ. Ε., Σ.Τ., Β.Σ.Τ. 904, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ Νίκος 'Αναστασόπουλος, 125 Μ.Π.Π., Πυρ) σόπουλος, Σ.Τ.Γ. 913Γ, Grèce, χία Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 913Γ, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ 'Ιωάννης Καλαθάκης, 562 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Α, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ 'Ελληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Δασκαλάκης, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ. Γ. 920, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ 'Ελληνίδες ἀπ' ὅλον

Τὸ „δεξὶ χέρι τῆς νοικοκυρᾶς"
σᾶς γράφει κάδε δεκαπενδήμερον
γιὰ νὰ σᾶς δώση μερικες καλὲς ἰδέες.

Τὰ σφουγγάρια καθαρίζουν μὲ ξυνισμένο γάλα. Ἀφῆστε τα γιὰ λίγο στὸ γάλα καὶ μετὰ ξεπλύνετέ τα μὲ ἄφθονο νερό

"Αν στὰ ἔπιπλά σας ἔχετε κάνει γραμμὲς νὰ βουτήξετε ἕνα φελλὸ σὲ λινέλαιο καὶ νὰ τρίψετε τὸ μέρος ποὺ εἶναι οἱ γραμμές. Κατόπιν νὰ τὸ περάσετε μὲ μιὰ μάλλινη φανέλλα.

τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἀντώνιος Ἀθανασίου, Λέσχη Ὑπαξ)κῶν, 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἰωάννης Ζαχαράκης καὶ ὁ Γεώργιος Κανελλάκης, 498 Τ.Δ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Γεώργιος Μελετιάδης, 2ος Λόχος, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τῆς Αὐστραλίας, μὲ σκοπὸ τὴν μετανάστευσι. Ὁ Τάκης Παλαιολόγος, ὁ Τώνης Παπαγεωργίου, ὁ Τάκης Παπαγιαννάκης, ὁ Μάκης Χαρούλης καὶ ὁ Ἰωάννης Ἰωάννου, Κ.Ε.Ν. Κρήτης, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Α, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Οἱ ὑπαξ)κοὶ Λάκης Ἀγγελάκης καὶ Μίμης Θεόφιλος, Κ.Ε.Ν. Κρήτης, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Α, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τῆς Κύπρου, τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Σωτήριος Ζαχαρόπουλος καὶ ὁ Μιλτιάδης Ἀβράμπος, 140 Σ.Ε.Π., Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—21 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Νικόλαος Νίκου, Κ.Ε.Τ.)Ε.Σ.Τ., Ἴλη Ἁρμάτων, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τῆς Ἰταλίας, τοῦ Καναδᾶ καὶ τῆς Αὐστραλίας. Ὁ Λοχίας Ἰωάννης Κοντοπᾶνος, 251 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908, Grèce, ὁ Νικόλαος Χατζῆς, 111 Π.Μ., 408 Μ.Π.Α., Σ.Τ.Γ. 905, Βόλος, Grèce, ὁ λοχίας Ἐλευθέριος Ἐλευθεριάδης, 961 Λ)ΕΣΑ, Σ.Τ.Γ. 916, Grèce, καὶ ὁ Δημήτριος Ἡλιόπουλος, 518 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Γ, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Στυλιανὸς Σοϊλεμέζης, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἰδίως τῆς Γαλλίας, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Μιχαὴλ Λαλέχος, ὁ Ἄρης Καστρινός, ὁ Εὐάγγελος Βοζαλῆς, καὶ ὁ Βασίλειος Κουρκουτᾶς, 525 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 913Γ, Grèce, οἱ ὑπαξ)κοὶ Α. Μπότσας καὶ Η. Συμιγδάκας, Β.Π. «Ἐγκέλαδος», Τ. ΛΙΜ., Β. Ναύσταθμος, Γ.Ε.Ν., Grèce, ὁ Κων)νος Θεοδωράκης καὶ ὁ Βασίλειος Λογγαράκης, (ΣΑΜ), 332 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 901, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Νικόλαος Παρασκευόπουλος, Γραφεῖον Δ. Δ)σεων, 72 Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 920Γ, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Λοχίας Ἀσημάκης Ἀλεξόπουλος, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 909Α, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Οἱ δυὸ φίλοι Κων)νος Ἀναστασόπουλος καὶ Γεώργιος Δερδελᾶκος, 398 Σ.Κ.Α., 2α Ἴλη, Β.Σ.Τ. 904, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—21 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Βασίλειος Διαμαντόπουλος, Κ.Ε.Ν.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ντῖνος Νικολόπουλος καὶ ὁ Ἡλίας Παλιοσελίτης, Σ.Φ.Ι., Σ.Τ.Γ. 918, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Παρακαλοῦνται ὅσες θὰ τοὺς γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ ἀπὸ μιὰ φωτογραφία των. Ὁ λοχίας Ἀναστάσιος Σουγλέρης, 522 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 913Β, Grèce, ὁ Μαυρ. Αὐγερινός, ὁ Γεώργιος Βολικάκης καὶ ὁ Θεόδωρος Νικολόπουλος, Δ)σις Πυρ)κοῦ Α' Σ.Σ., Β.Σ.Τ. 900Α, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Νικόλαος

Μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ ταξιδεύσετε μὲ ἕνα
ΣΤΕΡΕΟΣΚΟΠΙΟΝ
VIEW-MASTER
Ὅλος ὁ κόσμος μπροστὰ στὰ μάτια σας εἰς 3 διαστάσεις καὶ ἔγχρωμον!
ΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΘΑΥΜΑ
Πωλεῖται: Εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα παιχνιδιῶν & φωτογραφικῶν εἰδῶν
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Σ. ΚΟΥΝΙΟ, ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 15 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ: Γ. ΚΑΜΠΕΛΗΣ, ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΙΟΥ 6 ΑΘΗΝΑΙ

Φωτάκης, 522 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 903, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Βασίλειος Ζήσης, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., Λόχος Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ὁ Παναγιώτης Ἀθανασιάδης, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ὁ Ἀθανάσιος Τσικριτσῆς, 398 Σ.Κ.Α., Ἴλη Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ὁ Μάριος Τσεκούρας, 398 Σ.Κ.Α., Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ὁ Ματθαῖος Ποταμόπουλος, ὁ Χαράλαμπος Κατσίκας καὶ ὁ Θεόδωρος Πούλιος, 398 Σ.Κ.Α., 1η Ἴλη, Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Οἱ ὑπαξ)κοὶ Ἄγγελος Παπαϊωάννου καὶ Λάκης Εὐσταθίου, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 16ος Λόχ., Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ ἀνθ)γὸς Τάκης Σούλης, 490 Τ.Δ)σεων, Ὑπασπιστήριον, Β.Σ.Τ. 903, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ ἀνθ)γὸς Θεόδωρος Παναγιωτόπουλος, 507 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 912Γ, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Οἱ κάτωθι σμηνῖτες, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Νικ. Παπαχριστοδούλου καὶ Ἀθανάσιος Ψυχάρης, 28 Α.Τ.Α., Β.Σ.Τ. 904. Δημήτριος Σταύρου, 140 Σ.Ε.Π., Β.Σ.Τ. 904. Στέφανος Κυριακίδης (20 χρόνων), 113 Π.Μ.Ε., Σ.Σ.Ε.Φ., Β.Σ.Τ. 903, Θεσσαλονίκη.

Ὁ Ἰωάννης Κωνσταντίνου, Λατσιά, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—20 χρόνων.

Ὁ Παντελῆς Παυλίδης, Ἅγιος Ἀθανάσιος, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Γιάγγος Μακρῆς (19 χρόνων), Ποταμὸς Κάμπου, Λευκωσία, Κύπρος, καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς Χρυσοστόμου (19 χρόνων), Γαλήνη, Λευκωσία, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 22 χρόνων.

Ὁ Στέφανος Στεφανῆ, Εὔκλου 4, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Αἰγύπτου, ἡλικίας 18—25 χρόνων. Ὁ Αἰμίλιος Κυριακίδης, Ναυπάκτου 10, Λεμεσσός, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ κὰρτ-ποστάλ. Ὁ Ἀντώνιος Κόκκινος, Ἀγκύρας 46, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἰωάν. Δημητρίου, Ἄσσια, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Οἱ πέντε φίλες Γιολάντα Βλαντῆ (17 χρόνων), Βαλεντίνα Βέρου (17 χρόνων), Λιάνα Πάνου (17 χρόνων), Βιόλα καὶ Μανταλένα Κοζάκη (17 χρόνων), Σὲρ Γουῶλτερ Σεντὰλ 17, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—25 χρόνων.

Ὁ Σ. Κωνσταντινίδης καὶ ὁ Σ. Στεφανίδης, Χέρσον, Κιλκίς, Μακεδονία, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας κάτω τῶν 18 χρόνων. Ὁ Λεονάρδος Ταπόλης, Νέστορος 39, Καστέλλα, Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Δημήτριος (20 χρόνων), ὁ Ἀντώνιος (18 χρόνων), ὁ Βασίλειος (19 χρόνων) καὶ ὁ Γεώργιος Κάλφας (22 χρόνων), Ἄργους 98, Ἀκαδημία Πλάτωνος, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Σάκης Οἰκονομίδης, Φιλικῶν 18, Περιστέρι, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπ' τὴν Αἴγυπτο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Τώνης Πανταβέρης, Φιλικῶν 40, Περιστέρι, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦνται ὅσες θὰ τοῦ γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Τάκης Δημακέας, Φιλικῶν 18, Περιστέρι, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἀναγνώστριές μας, ἡλικίας 15—18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Παναγιώτης Πολυχρονίου (42 χρόνων), Ν.Σ. «Σωτηρία», 3η Κλινική, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Οἱ δυὸ φίλοι Παναγιώτης Ἀνδρεόπουλος καὶ Ἰωάννης Καπερώνης, χωρίον Ἀναβρυτόν, Μεγαλόπολις, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 17—20 χρόνων.

Ὁ Κων)νος Σταυράκογλου, ὁ Νικόλαος Κιρήμογλου καὶ ὁ Ἀντώνιος Κουτσούμης, Νέα Ἀπολλωνία, Λαγκαδᾶς, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Σῖμος Ἀνθόπουλος (21 χρόνων) καὶ ὁ Χρῆστος Πανόπουλος (19 χρόνων), Ἀθαν. Διάκου 13, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Ἄρης καὶ ὁ Ἀθανάσιος Κρικζώνης, Ἴωνος 17, Κομοτινή, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Τάκης Κέλμαλης (35 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ Βασίλειος (18 χρόνων) καὶ Μάριος Κατάκης (17 χρόνων), Ζυμβρακάκηδων 8, Χανιά, Κρήτη, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Βασίλειος Παπαγεωργίου (17 χρόνων), Λιδωρίκιον, Δωρίς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Κύπρου. Ὁ Γεώργιος Καψάλης, Λιδωρίκιον, Δωρίς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ἀντώνιος Γαλανός, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Γεώργιος Γεωργίου (23 χρόνων), Ν.Σ. «Σωτηρία», 7η Κλινική, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Χρύσανθος Καραφουλίδης, Ν.Ι.Ε.Θ., Μελίσσια, Ἀττική, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Σταῦρος Μωραΐτης, Ἐργοστάσιον Φράγκου Βέρρου, Καβάλλας 151, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Ὁ Τάκης Δημητρίου (27 χρόνων), Ν.Σ. «Σωτηρία», 7η Κλινική Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ σπόρ. Ὁ Νικόλαος Παπαδόπουλος (18 χρόνων), Καλολετσῆ, Πύργος, Ἠλεία, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Γεράσιμος Κάκκος, Κονδύλη 5, Καμίνια, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Θωμᾶς Γουλόπουλος, Τελωνεῖον, Βόλος, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ἀβραὰμ Μόρδος, Δαιδαλιδῶν 48, Κάτω Πετράλωνα, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Νῖκος Γραμματᾶς (20 χρόνων), χωρίον Πάμφυλα, Μυτιλήνη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Χρῆστος Ἀλεξίου (20 χρόνων), Ἀναπαύσεως 5, Χανιά, Κρήτη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Ὀδυσσεὺς Παπαδόπουλος (18 χρόνων), Ν.Σ. «Σωτηρία», Λομβέρδειον, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

Μακιγιάζ διαρκείας

Τὸ καλλίτερο στολίδι τῆς μοντέρνας γυναίκας εἶναι τὸ μακιγιάζ. Καὶ ὅσο πιὸ κομψὴ εἶναι σήμερα ἡ γυναίκα, τόσο τελειότερα μακιγιαρισμένη ἐμφανίζεται.

Ἕνα μακιγιάζ ὅμως γιὰ νὰ εἶναι ὡραῖο καὶ νὰ ἱκανοποιῆ ἀπόλυτα, τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου αἰσθητικῆς, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ διατηρῆ τὴν φυσικὴ δροσερότητα τῆς ἐπιδερμίδος καὶ νὰ εἶναι διαρκείας.

Πρὸς τὰ δύο αὐτὰ σημεῖα λοιπὸν ἐστράφησαν, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ὅλαι αἱ ἔρευναι τῶν ἐπιστημόνων ποὺ ἀσχολοῦνται εἰδικὰ μὲ τὰ προβλήματα τῆς γυναικείας ὀμορφιᾶς καὶ τὶς αἰσθητικὲς ἀνάγκες τῆς μοντέρνας γυναίκας. Μὲ ἀποτέλεσμα, νὰ ἐπιτύχουν τὴν θαυματουργὴ σύνθεσι τοῦ ΜΕΪΚ-ΑΠ ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κορύφωμα τῆς τελειότητος τῶν καλλυντικῶν.

Τὸ ΜΕΪΚ - ΑΠ καὶ μάλιστα τὸ περίφημο «ΜΕΪΚ - ΑΠ - Ζίννια» εἶναι ἕνας σοφὸς συνδυασμὸς κρέμας καὶ πούδρας, ὁ ὁποῖος ἔχει κατακτήσει ὅλες τὶς κομψὲς γυναῖκες, γιατὶ παρουσιάζει τὰ ἑξῆς μεγάλα πλεονεκτήματα:

Προστατεύει, καλλωπίζει, ξεκουράζει καὶ διατηρεῖ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα μακιγιαρισμένη θαυμάσια τὴν ἐπιδερμίδα. Τὸ δέρμα προστατεύεται κατὰ τὸν πιὸ ἀσφαλῆ τρόπο, μὲ τὴν χρησιμοποίησι τοῦ «ΜΕΪΚ - ΑΠ - Ζίννια» καὶ προφυλάσσεται ἀποτελεσματικά, τόσο ἀπὸ τὶς καιρικὲς μεταβολές, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν σκόνη τοῦ δρόμου, τὸν καπνὸ κλπ. ποὺ ὑποσκάπτουν συνήθως τὴν ὑγιεινὴ κατάστασι τῆς ἐπιδερμίδος.

Τὸ «ΜΕΪΚ - ΑΠ - Ζίννια» εἶναι τὸ μόνο καλλυντικὸ ποὺ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ καλύπτη κάθε μικροατέλεια τοῦ δέρματος (σημάδια, λεκέδες κλπ.) καὶ νὰ τὸ διατηρῆ λεῖο καὶ διαφανές.

Ξεκουράζει δὲ τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ τὸ συνεχὲς πουδράρισμα. Σήμερα καμμιὰ γυναίκα δὲν βγάζει πιὰ τὴν πουδριέρα της γιὰ νὰ «φρεσκάρη» τὸ μακιγιάζ τοῦ προσώπου της, μέσα στὸ θέατρο, στὸν κινηματογράφο, στὸ λεωφορεῖο, στὸ τρὰμ κλπ. ὅπως γινόταν ἄλλοτε.

Ἂν ἐπιχειρήση μιὰ γυναίκα ν' ἀρχίση νὰ μακιγιάρεται σήμερα, σὲ δημόσιο χῶρο, θὰ κάνη τόσο «ντεμοντὲ» ἐντύπωσι, σὰν νὰ φορῆ ἕνα φόρεμα πολὺ παληᾶς μόδας. Ἀλλὰ ἐκτὸς τῆς μόδας, ποὺ ἐπιβάλλει στὴ γυναίκα νὰ μὴ μακιγιάρεται ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της, τὸ ἀπαγορεύουν καὶ οἱ ὑγιεινοὶ κανόνες τῆς συγχρόνου αἰσθητικῆς.

— Τὸ συνεχὲς πουδράρισμα κουράζει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τὴν γερνᾶ!.. τονίζει γνωστὸς Ἀμερικανὸς καθηγητής.

Γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ὅλα τὰ μοντέρνα καλλυντικά, ἔχουν τέτοια σύνθεσι ὥστε νὰ ἐξασφαλίζουν τὸ τέλειο καὶ σταθερὸ μακιγιάζ.

Τὸ «ΜΕΪΚ - ΑΠ - Ζίννια» ἐξασφαλίζει ὅσο κανένα ἄλλο καλλυντικὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ πλεονέκτημα, τῆς διατηρήσεως τοῦ μακιγιάζ.

Συνεχεῖς ἐπιστημονικὲς ἔρευνες ἐπὶ τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν τοῦ τόπου μας, ἐπέτρεψαν στὰ τελειότατα ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια, τῶν ἐργοστασίων ΖΙΝΝΙΑ νὰ πραγματοποιήσουν τὸν θαυμάσιο συνδυασμὸ κρέμας καὶ πούδρας, ποὺ ἐξασφαλίζει στὴ γυναίκα τὸ τέλειο καὶ σταθερὸ μακιγιάζ.

Ἡ ἐργαζομένη γυναίκα π.χ. ἂν τὸ πρωῒ πρὶν φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι της μεταχειρισθῆ τὸ «ΜΕΪΚ - ΑΠ Ζίννια» εἶναι βεβαία πὼς ὅλη τὴν ἡμέρα θὰ διατηρήση τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴν φρεσκάδα τῆς ἐπιδερμίδος της.

Ἐπίσης γιὰ τὴν ζωὴ τῶν σπόρ, τὸ «ΜΕΪΚ - ΑΠ - Ζίννια» ἐξασφαλίζει τὸ τέλειο μακιγιὰζ στὸ ὕπαιθρο. Ἐκεῖ δηλ. ποὺ ἡ γυναίκα δὲν ἔχει καθρέφτη νὰ κυτταχτῆ οὔτε τὰ «σύνεργα» τοῦ μακιγιὰζ γιὰ νὰ σκεπάση τὶς μικροατέλειες τῆς ἐπιδερμίδος, ποὺ παρουσιάζονται συνήθως σὲ μεγέθυνσι, στὸ ἄπλετο φῶς, τὸ ὑπερκαλλυντικὸ «ΜΕΪΚ - ΑΠ - Ζίννια» τὴν προφυλάσσει ἀποτελεσματικά.

Τὸ δέρμα της θὰ μείνη λεῖο, μὰτ καὶ δροσερό, ὡς τὸ βράδυ ποὺ θὰ φθάση ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς.

Γενικὰ σὲ ὅλες τὶς κοσμικὲς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, στὸ θέατρο, τὸν κινηματογράφο, στὸ χορὸ κλπ. ἡ γυναίκα ποὺ χρησιμοποιεῖ «ΜΕΪΚ - ΑΠ - Ζίννια» δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ τίποτα γιὰ τὸ μακιγιάζ της, οὔτε διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ «γυαλίση» ἡ μύτη, τὰ μάγουλα ἢ τὸ πηγοῦνι.

Τὸ «ΜΕΪΚ - ΑΠ - Ζίννια» διατηρεῖ τὴν ὁμοιομορφία τοῦ δέρματος καὶ κάνει τὴν πούδρα νὰ στρώνη τέλεια καὶ νὰ ἀπορροφᾶται ἐντελῶς.

Οἱ ἀνοιχτοὶ πόροι ἐξαφανίζονται καὶ τὰ «σπασίματα» τοῦ δέρματος ἐπίσης.

Οἱ μικρὲς πτυχὲς τῆς ἐπιδερμίδος, πλάϊ ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὴ μύτη, καλύπτονται ἐντελῶς καὶ τὸ πρόσωπο παρουσιάζεται ἀνανεωμένο καὶ νεανικό.

Τὸ «ΜΕΪΚ - ΑΠ - Ζίννια» χρησιμοποιεῖται μὲ πούδρα καὶ χωρὶς πούδρα.

Οἱ γυναῖκες καὶ οἱ πολὺ νέες κοπέλλες ποὺ θέλουν νὰ φαίνωνται ἀμακιγιάριστες, μεταχειρίζονται τὸ θαυματουργὸ αὐτὸ καλλυντικό, χωρὶς πούδρα.

Οἱ γυναῖκες ποὺ θὰ χρησιμοποιήσουν τὸ «ΜΕΪΚ - ΑΠ - Ζίννια» μὲ ἄφθονο πουδράρισμα, ἐξασφαλίζουν τὸ τέλειο μακιγιάζ, γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ προσφέρουν τεράστιες ὑγιεινὲς ὑπηρεσίες, στὶς αἰσθητικὲς ἀνάγκες τῆς ἐπιδερμίδος των.

«ΖΙΝΝΙΑ»

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἀεροπόρον Β.Β. 21, Ἐνταῦθα: Βεβαίως, θὰ γραφοῦν ὅλα σύμφωνα μὲ τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα. Τὸ ἐνδιαφέρον σας συγκινητικό. Θωμᾶν Βερνάρδον, Ἐνταῦθα: Δὲν πρόκειται νὰ τοὺς παραλείψω. Νικόλαον Τσουτᾶκον, Γύθειον: Εὐχαρίστως. Μὲ τὴ διαφορὰ νὰ τὸ ἐπισπεύσετε. Γεώργιον Παπαδημητρίου, Πάτρας: Εὐτυχῶς ποὺ ἔφτασαν ἐγκαίρως. Στυλιανὸν Κουρομιχάλην, Σπάρτην: Δὲν εἶναι δίκαιο. Ἀλλὰ ἐφόσον εἴσαστε ἀποφασισμένος, ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φωτίση γιὰ παρακάτω. Γιάννην Ράπτην, Χανιά, Κρήτη: Ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ. Βιβλία σᾶς στέλνω. Ἀχιλλέα Κόντιγαν, Χίον: Τὰ στοιχεῖα τῶν Βρεταννῶν ποὺ μοῦ ζητᾶτε ἔχουν ὡς ἑξῆς: Τοῦ Λίουϊς, Νο 287782)5 Australian General Hospital καὶ τοῦ Τζόζεφ Πελίνσκυ, Νο 10863-604 A.M.P. C. PAL. Μ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, ἀσφαλῶς θὰ μπορέσετε νὰ τοὺς βρῆτε. Γεώργιον Καραγιάννην, καθηγητήν, Ἐνταῦθα: Κάτι μπορεῖ νὰ γίνη, ἂν μοῦ ξαναγράψετε ὁλόκληρο τ' ὄνομα. Μιλ. Γῶγον, Πειραιᾶ: Ὁ Μπὶλ Ρύντιαρντ δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ νομίζετε. Πολλοὶ ξεγελάστηκαν καὶ τοῦ ἔδωσαν καταφύγιο, γιὰ νὰ τοὺς προδώση. Πῆρε πολλοὺς Ἕλληνες στὸ λαιμό του. Ἀδαμ. Μιχαηλίδην καὶ Ν. Μελέτην, Ἀμμόχωστον, Κύπρον: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ γράμμα σας. Εἰρήνη Σιιγάλα, Ρόδον: Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ ἐπιθυμία σας. Προηγούμενα τεύχη τοῦ «Θησαυροῦ» ὑπάρχουν στὰ γραφεῖα μας. Δ. Ι. Δούραν, Λαμίαν: Τὸ ρεπορτὰζ ποὺ προτείνετε, θὰ ἐπακολουθήση μόλις τελειώσουν τὰ «Φλογισμένα Φτερά». Σπῦρον Ἀναγνώστου, Ἐνταῦθα: Εἶμαι σύμφωνος, φτάνει νὰ μοῦ τηλεφωνήσετε ἕνα μεσημέρι. Μιχαὴλ Σαρδελᾶν, Κομοτινή: Δὲν καταλαβαίνω. Νὰ μοῦ ξαναγράψετε μὲ πιὸ ἁπλὰ λόγια. Κλ. Ζερβακόπουλον, Κόρινθον: Ὁ Ἀναστάσιος Σκάλκος ἦταν ἐπισμηνίας. Ὑπηρετοῦσε στὴν «Α.Φ. 133» καὶ πρόσφερε πολλὰ γιὰ τὸ συμμαχικὸ ἀγῶνα. Ἐξετελέσθη στὶς 8 Σεπτεμβρίου 1944. Θεόφ. Γιαννόπουλον, Ἰωάννινα: Δυστυχῶς ὁ «Θησαυρὸς» ἔχει ὡς ἀρχὴ νὰ μὴ δημοσιεύη συνεργασία ἀναγνωστῶν. Γεώργιον Γαλάνην, Θήβα: Ὁ κατάλογος περιέχει διακόσια ἔξη ὀνόματα ἐκτελεσθέντων. Νὰ μοῦ γράψετε ποιό ὄνομα σᾶς ἐνδιαφέρει καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω. Κωνστ. Ἀρώνην, Τρίπολιν: Ἡ ἀεροπορία μας ἐπρόσφερε στὸ συμμαχικὸ ἀγῶνα, περισσότερα ἀπ' ὅσα φαντάζεστε. Ἐλίζαμπεθ Α. Περιστέρην, Βίλλ, Β. Κογκό: Σᾶς εὐχαριστῶ θερμά. Δημήτριον Τσιναράκην, Λεχαινά: Εἶναι φίλοι μας. Πολέμησαν στὸ πλευρό μας κατὰ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸ πόλεμο. Ἰωάννην Βέρτσον, Καβάλα: Δὲν ἔχετε δίκηο. Ὅλοι θὰ πάρουν τὴ σειρά τους. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Βασίλειον Λυκιαρδόπουλον, Καλάμας: Δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Πάντως θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Εὐστράτιον Πολυμέρην, Μυτιλήνην: Ναί, ὑπήρξαμε συνεργάτες. Τί ὠφελεῖ ὅμως; Ἐκεῖνος εἶναι νεκρός. Θ. Λυράκην, Ἡράκλειον, Κρήτη: Τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦταν Σόλωμον Κρέλ. Φωτογραφία τῆς Λ. Καρ. σᾶς στέλνω. Δ. Νάζον, Δράμαν: Δὲν ἔλαβα ἄλλο γράμμα. Λυποῦμαι. Πάντως οἱ ὑποδείξεις σας δὲν εἶνε διόλου ἄσχημες. Εὐχαριστῶ. Κ. Κυριακίδην, Κύπρον: Ὁ κόπος δὲν πάει χαμένος, βέβαια, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ κάνω τὸ ἀντίθετο. Κ. Βαλαβάνην, Ναύπλιον: Οἱ στίχοι σας ἁπλοὶ καὶ συμπαθητικοί, ἀλλ' ὁ «Θησαυρὸς» ἔχει ὡς ἀρχὴ νὰ μὴ δημοσιεύη συνεργασία ἀναγνωστῶν.

Ι. Β. Ι.

Οἱ Ἰνδιάδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

«Ντερνιὲρ κρὶ»

Νταλντισμένη ἡ Ἐφταλία, ἄφησε τὴν σκάφη καὶ τὸ ρομπινέ τση κι' ἤτρεξε ποὺ τὴν φώναξε ἡ καρσινή τση στὸ ντουρσέκι.

— Καλὲ Φταλία μου, τῆς εἶπε ἡ φαρμακόστομη καὶ τσ' ἤδειξε ἕνα μοστράκι ποὺ βαστοῦσε, φέτο τὰ «τουίντ» εἶνε πολὺ τσὴ μόδας. Νὰ κάνης καὶ σὺ ἕνα...

—Ἐγώ, ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία, δὲν εἶμαι καμμιὰ σουρντὰν μπουρντάν! Αὐτὰ τα «τουίντ» τάβαλε κι' ἡ κουτσὴ Μαργιώ!

Καὶ μ' οὖλο τση τ' ἀβραντινὶ συνέχισε:

— Ἄκουσε, κερά μου. Ἐγὼ στὴ Σμύρνη ἤμουνε τὸ μοντέλλο. Τί καὶ ἂν ἤστελνε τὸ Παρίσι κι' ἡ Λόντρα τὰ φιγουρίνια ἕνα γκερεμέ; Δὲν τάκανα κάζο, εἶχα δική μου παντιέρα δικές μου κρεασιό.ν Γι' αὐτὸ καὶ τὸ παρατσούκλι μου ἤτανε «ντερνιὲρ κρὶ». Οὖλος ὁ Φραγκομαχαλὰς, ἀπ' τοῦ Διογένους τὸ Κοντουὰρ ὡς τῆς Μπαλαμπάνενας, γιὰ νὰ λανσάρουν κάτι τὸ φανταζί, τὸ κουριόζικο, ἤπρεπε νὰ τὸ βάλω πρῶτα ἐγώ, πούχα ἀναγνωρισμένο γοῦστο. Κι' ἔτσι ὁ πειρασμὸς ἤκανε τσ' ὀνοράτες καὶ πρωτοκλασάτες νάναι σὲ συναγερμὸ καὶ νὰ κρυφοκυττάζουνε πίσ' ἀπ' τσὶ κλειδαρότρυπες τσὴ ράφτρες μου.

—Ἤβαζες καὶ καπέλλο;

— Καὶ βέβαια, ἤβαζα καὶ βάζω! Ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν ἐσένα ποὺ γυρίζεις ξεσκούφωτη, γιὰ νὰ μὴ μάθω ἀπὸ ποῦ βαστᾶ ἡ σκούφια σου! Γιὰ μένα, κερά μου, κάνανε κονκορέντσα ὁ Ἀμπουσούρης, ὁ Χαράλαμπος, ὁ Χαμπίμπ, καὶ ὁ Μουτάφης, ποὺς νὰ μοῦ φέρη τὰ πιὸ ἐξαντρὶκ καπέλλα! Ὁ δὲ Κοκκώνης μοῦ χαζίρευε ρεπίδι καὶ παρασόλι τὸ ἴδιο κολόρι!...

— Μὲ λίγα λόγια, ἤσουνε τὸ μανεκὶν τσὴ Σμύρνης.

— Σὰν νὰ τὄξερες! Ἐμένα ποὺ βλέπεις, μιὰ φορὰ στὸ Τσαϊρλὴ Μπαξὲ εἶχαν πλημμυρίσει τὰ γκιόλια καὶ τὰ κὸρκ-κουγιού. Πῆγα λοιπὸν νὰ πηδήξω τὸ ποταμάκι κι' ἤξηλώθηκε ἡ φούστα μου στὸ πλάϊ. Αὐτὸ ἤφτασε!...

»Τὴν ἄλλη μέρα οὖλες ἀπ' τὴν Εὐτυχία τοῦ Φωτιάδη ὡς τὴ Μαρίκα τοῦ Γενναίου, φαντασθήκανε πὼς αὐτὸ ἤτανε «ντερνιὲρ κρὶ» καὶ σουρουσούϊλεν φορούσανε σχισμένες φοῦστες!...

Στάθηκε λίγο ξεροκατάπιε καὶ συνέχισε μὲ καμάρι:

— Μὰ κι' ἐδῶ ὁ συνοικισμὸς οὖλος μὲ κοπιάρει! Θυμᾶμαι ποὺ πῆρα τὸ σακκάκι τοῦ Νικολάκη μου, ποὺ τόχε ταράξει στὰ γυρίσματα καὶ τόκανα ταγιέρ. Τόβαλα, γαρνιρίστηκα καὶ πῆγα σ' ἕνα κεμπαμτσίδικο, ἤφαγα ἕνα περίδρομο, πῆγα νὰ σκάσω! Καί, γιὰ νὰ συνεφέρω, μὴ μοὔρθη κανένα ἀτσέσο, ξεκούμπωσα τὸ τελευταίο κουμπὶ τοῦ ταγιέρ. Αὐτὸ τὸ πῆρανε γιὰ «ντερνιὲρ κρὶ» καὶ μὲ ἰμιτάρανε ἀπὸ μουμέντο!...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅμως, ἀρριβάρησε ὁ Νικολάκης κι' ἔξω φρενῶν, ξεφώνισε:

— Μωρὴ Φταλία, τρέξε!... Ξέχασες τὸ ρομπινὲ ἀνοιχτὸ καὶ πλημμύρισε τὸ πλυσταριό!...

Κι' ὅπως τὴν τραβοῦσε ἀπ' τὴ φούρκα του, τὴν ξέσχισε καὶ ἀπόμειναν στὰ χέρια του ἡ πλάτη καὶ τὰ μανίκια της.

Κι' ἡ γυναικογειτονιά, ποὺ τὴν εἶδε μετὰ τὸν καυγά, ὅπου ξηλώση-ξηλώση πλάτες καὶ μανικοκόλλησι ἀπ' τὰ φουστάνια τους! Πήρανε βλέπεις τὸ στραπάτσο γιὰ «ντερνιὲρ-κρὶ»...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— *Νὰ σὲ παντρευτῶ;... Κι' ὕστερα ποιὰ θὰ παίρνω στὰ γόνατά μου γιὰ τὴν ἀλληλογραφία;...*

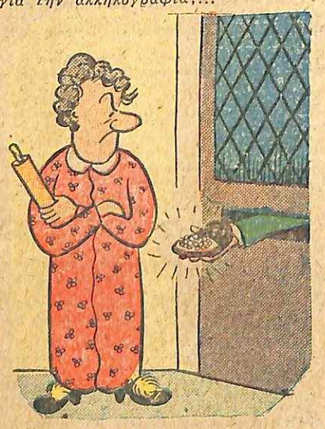

Ὁ ἀργοπορημένος σύζυγος.

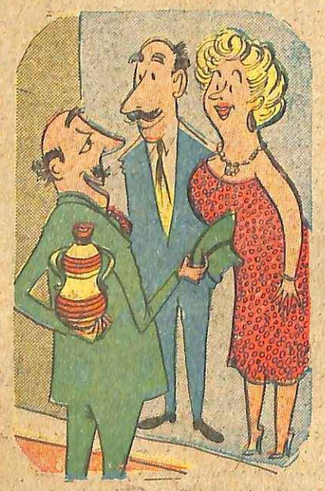

— *Θέλω νὰ πιστέψετε πὼς δὲν θὰ ξεχάσω εὔκολα τὴν ἀποψινὴ βραδυά!...*

Ἡ βροχὴ... στενώνει ΤΗΝ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

Πῶς σχηματίζονται τὰ σταγονίδια καὶ οἱ σταγόνες

Πάρτε λίγο ὁλοκάθαρο νερὸ. Προσθέστε ἕνα ἰχνος ἀνθρακικοῦ ὀξέος (τοῦ ἀερίου δηλαδὴ ποὺ περιέχουν οἱ γκαζόζες), ἁλατι, ρετσινι ἀπὸ καμένο πευκο, στυκτὴ ἡφαιστειου, ἄμμο της ἐρημου, μορια ἐργοστασιων καὶ κοσμικὴ σκόνη. Ἀνακατέψετε καλά... καὶ θἄχετε μιὰ σταγόνα βροχῆς!

Ὁ τρόπος ποὺ σχηματίζονται οἱ σταγόνες της βροχῆς, ἐξακολουθεῖ ν' ἀποτελῆ ἕνα ἀπὸ τα μεγαλύτερα καὶ ἁλυτα μυστήρια της φύσεως. Παντως, σε γενικες γραμμές, ἡ βροχὴ εἶναι τὸ τελικὸ προϊὸν τριῶν ἀλληλεπαλλήλων φάσεων: 1) Ἡ ἀτμόσφαιρα γεμίζει ὑδρατμους. 2) οἱ ὑδρατμοὶ συμπυκνώνονται σὲ σταγονίδια στα σύννεφα καὶ 3) τα σταγονίδια ἑνώνονται μεταξύ τους καὶ σχηματίζουν τὶς σταγόνες τῆς βροχῆς.

Ὑπολογίζεται ὅτι, κάθε δευτερόλεπτο, ἐξατμίζονται ἀπ' ὁλες τὶς θαλάσσες του κόσμου 30.000.000 τόννοι νερο! Ἂν ὅμως οἱ ὑδρατμοὶ αὐτοὶ ἔμεναν ὁλοκάθαροι, δὲν θὰ σχηματίζαν ποτὲ σύννεφα, οὔτε βροχή. Ἐδῶ λοιπὸν ἐπεμβαίνει ἡ φύσις καὶ τους προσθέτει διαφορες προμιζέις: σκόνη, κρυστάλλους ἁλατιοῦ ἀπ' τα πιτσίλισματα τῶν συμπιεσμένων κυμάτων τοῦ ὠκεανοῦ, στάχτες ἀπὸ ἡφαίστεια, καπνούς ἀπὸ φωτιές, κλπ.

Μιὰ καινούργια θεωρία, τοῦ διασκεκριμένου Αὐστραλοῦ φυσικοῦ δόκτορος Μπόουεν, παραδέχεται ὅτι παίζει σπουδαῖο ρόλο καὶ ἡ κοσμικὴ σκόνη ποὺ συναντάει ἡ Γῆ στο ἡ κοσμικὴ σκόνη ποὺ συναντάει ἡ Γῆ στο δρόμο της, καθὼς κινεῖται γύρω ἀπο τὸν Ἥλιο. Ἡ σκόνη αὐτὴ εἶναι ὑπολείμματα τῆς δημιουργίας τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος, εἴτε ἡ πρώτη ὕλη ἀπ' τὴν ὁποία σχηματίζονται τὰ ἄστρα. Παντως, τὰ λεπτότατα μόρια της μπαίνουν στὴν ἀτμόσφαιρα, ἀνακατεύονται μὲ τὰ ψηλὰ σύννεφα καὶ συντελοῦν στὸ σχηματισμὸ βροχῆς. Ὅπως ὑπολογίζουν δὲ οἱ ἀστρονόμοι, μαζὶ μὲ τὴ βροχή, πέφτουν κάθε μέρα ἀθόρυβα στὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς 10.000 τόννοι κοσμικῆς σκόνης, σὲ λεπτὰ καὶ ἀόρατα μόρια!

Ὅλες αὐτὲς οἱ προμιζέις ποὺ ἀναφέραμε, τὰ στερεὰ μόρια, ἀποτελοῦν ἀμέτρητους πυρῆνες, πάνω στοὺς ὁποίους συμπυκνώνονται οἱ ὑδρατμοὶ – ἀκριβῶς ὅπως ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια ἑνὸς ποτηριοῦ μὲ παγωμένο ποτὸ θολώνει ἀπ' τοὺς ὑδρατμοὺς ποὺ κολλᾶνε πάνω στὸ γυαλὶ καὶ γίνονται σταγονίδια νεροῦ.

Δισεκατομμύρια μόρια ὑδρατμοῦ συνενώνονται γιὰ νὰ σχηματίσουν ἕνα μόνο σταγονίδιο, μὲ διάμετρο μισοῦ δεκάτου τοῦ χιλιοστομέτρου. Τὰ σταγονίδια αὐτὰ ἑνώνονται ὕστερα μεταξύ τους καὶ γίνονται μεγάλες σταγόνες, ἀρκετὰ βαρειὲς ὥστε νὰ πέσουν πρὸς τὸ ἔδαφος. Κάθε σταγόνα βροχῆς σχηματίζεται ἀπὸ 500.000 σταγονίδια περίπου κι' ἔχει διάμετρο 1 χιλιοστομέτρου.

Ἡ βροχὴ προκαλεῖ πολλὲς φορὲς καὶ τὸν κεραυνό. Ὅταν δηλαδὴ εἶναι πολὺ μεγάλες οἱ σταγόνες ποὺ πέφτουν, σκορπίζουν γύρω τους λεπτὰ σταγονίδια, φορτισμένα μὲ θετικὸ ἠλεκτρισμό. Ἔτσι, συγκεντρώνεται σιγὰ-σιγὰ ἕνα τεράστιο θετικὸ ἠλεκτρικὸ φορτίο στὴ βάσι τοῦ σύννεφου, ποὺ ἑνώνεται ἐπιτέλους μὲ τον ἀρνητικὸ ἠλεκτρισμὸ τοῦ ἐδάφους, σχηματίζοντας ἕνα τεράστιο σπινθῆρα, τὸν κεραυνό.

Οἱ βροχὲς ἁλλάζουν ὁλοένα τὴ μορφὴ τῆς Γῆς, κατατρώγοντας τὸ ἔδαφος, τόσο μὲ τὴ μηχανικὴ ἐνέργειά τους, ὅσο καὶ μὲ τὸ νιτρικὸ ὀξὺ ποὺ περιέχουν (καὶ ποὺ σχηματίζεται κατὰ τὶς καταιγίδες ἀπ' τὸ ὀξυγόνο τῆς ἀτμοσφαίρας). Ἔχει ὑπολογισθῆ ὅτι, μὲ τὴ βροχή, χαμπλώνει ἡ ἐπιφάνεια ὁλης τῆς Γῆς κατὰ μισὸ πόντο περίπου σὲ κάθε αἰῶνα.

Ὅσο περίεργο κι' ἂν σᾶς φαίνεται αὐτό, εἶναι βέβαιο ὅτι ἕνας κόσμος δίχως βροχὴ θὰ ἦταν... ἀνυπόφορα ὑγρός!

Πραγματικά, μὲ τὴ βροχὴ ξαναπέφτει στὸ ἔδαφος ὅλη ἡ ὑγρασία ποὺ συγκεντρώθηκε στὴν ἀτμόσφαιρα ἀπὸ τὴν ἐξάτμιση τῶν ὠκεανῶν. Ἂν δὲν ἔβρεχε ποτέ, θὰ ἔμενε συνεχῶς ἡ ὑγρασία, θὰ γέμιζε ἀπ' αὐτὴν ἡ ἀτμόσφαιρα κι' ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἐμοιαζε μὲ τὶς ὑγρὲς ζούγκλες τῆς ἐποχῆς τῶν δεινοσαύρων!

Τὸ ἔδαφος θὰ γινόταν ἕνας ὠκεανὸς λάσπης. Θὰ φορούσαμε διαοκῶς ψηλὲς μπότες γιὰ νὰ κυκλοφορούμε, καὶ τὰ μουσκεμένα ροῦχα μας θὰ κολλούσανε συνεχῶς στὸ δέομα μας.

Πρέπει λοιπὸν νὰ εὐλογοῦμε τὴ βροχὴ ποὺ προετοιμάζει τὴν καλοκαιρία τῆς ἄλλης ἡμέρας.

Ὁ μικρὸς Βούδας

Βρισκόμουν στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ φίλου μου Ἔρνεστ Τζόνσον. Ἤμουν περαστικὸς ἀπ' τὸ Λονδῖνο γιὰ λίγες μέρες καὶ εἶχα πάει νὰ ἐπισκεφτῶ τὸν παληὸ συμμαθητή μου. Ἦταν ἕνας ἄντρας ψηλός, μὲ γκριζόξανθα μαλλιά, μὲ ὡραῖο παρουσιαστικὸ καὶ καλὴ καρδιά. Ἂν καὶ πλησίαζε τώρα τὰ ἑξηντατέντε του χρόνια, ὡστόσο ἔδειχνε νεώτερος, γιατὶ ἡ ὑγεία του ἦταν ἄριστη καὶ τὸ πρόσωπό του δὲν εἶχε παρὰ ἐλάχιστες ρυτίδες. Ἦταν ἄλλοτε διευθυντὴς μιᾶς μεγάλης ἐταιρείας στὴν Καλκούτα καὶ εἶχε πλουτίσει ἐκεῖ ἀπὸ διάφορες ἐπιτυχημένες ἐπιχειρήσεις.

Ὁ σὲρ Ἔρνεστ Τζόνσον — τοῦ εἶχαν ἀπονείμει τὸν τίτλο τοῦ σὲρ — δὲν ἦταν μονάχα ὁ ἄνθρωπος τῆς σκληρῆς δουλειᾶς. ἀλλὰ κι' ὁ μανιώδης συλλέκτης διαφόρων κομψοτεχνημάτων καὶ ταμπλώ. Τὸ σπίτι του, στὴν πιὸ κεντρικὴ λεωφόρο τοῦ Λονδίνου, ἦταν ἀληθινὸ μουσεῖο.

Ἐκεῖνο τ' ἀπόγεμα, λοιπόν, θαύμαζα τὶς συλλογές του. Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ εἶχε κάνει μεγάλη τύπωσι, ἦταν ἕνας μικρὸς Βούδας, ἀπὸ φίλντισι, ποὺ εἶχε μιὰ τέτοια ἔκφρασι, λὲς καὶ ἦταν ὁλοζώντανος. Μὲ κύτταζε μὲ τὰ μικρά του μάτια καὶ τὸ αἰνιγματικό του χαμόγελο.

— Κυττάζεις τὸ μικρὸ Βούδα; μοῦ εἶπε, χαμογελῶντας ὁ Ἔρνεστ.

— Ναί, ὁμολογῶ πὼς εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ ὡραιότερα μικρὰ ἀγάλματα ποὺ ἔχω δῆ στὴ ζωή μου. Ἀλήθεια, Ἔρνεστ, ποῦ τὸ βρῆκες; Θὰ τὸ πλήρωσες σίγουρα πολὺ ἀκριβά!...

— Τὸ μάντεψες, ἀγαπητέ μου Τζών, πολὺ ἀκριβά, μοῦ ἀπάντησε. Τὸ πλήρωσα μὲ αἷμα!

— Μὲ αἷμα; ἀπόρησα κατάπληκτος.

— Εἶναι μιὰ ὁλόκληρη ἱστορία, ἀπάντησε ὁ Ἔρνεστ καὶ τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ μελαγχολικὴ ἔκφρασι.

— Δὲ θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ τὴ διηγηθῆς;

— Ἀποφεύγω νὰ τὴ θυμᾶμαι, γιατὶ πάντα μὲ συγκλονίζει. Ὡστόσο θὰ κάνω γιὰ σένα μιὰ ἐξαίρεσι...

Καθήσαμε σὲ δύο ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες, ἀνάψαμε τὰ πούρα μας, γεμίσαμε τὰ ποτήρια μας οὔϊσκυ κι' ὁ σὲρ Ἔρνεστ Τζόνσον ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται τὴν ἱστορία τοῦ μικροῦ Βούδα.

— Πᾶνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε, ἄρχισε νὰ λέη. Ἦταν στὰ 1925. Ἤμουν τότε τριάντα χρονῶν καὶ βρισκόμουνα στὴν Καλκούτα. Οἱ δουλειές μου πήγαιναν καλὰ καὶ κέρδιζα πολλὰ χρήματα. Στὶς ὧρες τῆς σχολῆς μου, ταξίδευα στὸ ἐσωτερικὸ τῶν Ἰνδιῶν κι' ὅπου εὕρισκα κάτι ποὺ μ' ἄρεσε, τὸ ἀγόραζα.

»Μιὰ μέρα, δὲν ξέρω πῶς, ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσα, ἔξω ἀπ' τὴν Καλκούτα, βρέθηκα σ' ἕνα μικρὸ κατάφυτο δάσος. Προχώρησα πιὸ πέρα, ὥσπου τὰ βήματά μου μ' ἔφεραν κοντὰ σὲ μιὰ παγόδα. Μπῆκα μέσα γιὰ νὰ τὴν περιεργαστῶ. Θαύμαζα τὴν ἀρχιτεκτονική της, τὰ ὡραῖα βαρύτιμα χαλιὰ καὶ τὰ διάφορα ἀγάλματα, ποὺ ἦταν ἐκεῖ μέσα. Ἄξαφνα, στὸ κέντρο, εἶδα ἕνα μικρὸ ἄγαλμα, ποὺ μοῦ ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι. Ἦταν ὁ μικρὸς αὐτὸς Βούδας.

«Νά, κάτι, σκέφτηκα, γιὰ τὴ συλλογή μου». Ἁπλωσα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ τὸν πάρω, μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἔνοιωσα ἕνα βαρὺ χέρι στὸν ὦμο μου. Γύρισα ἀπότομα καὶ εἶδα ἕναν Ἰνδὸ ἱερέα, ποὺ μὲ κύτταζε βλοσυρά. Τοῦ ἐξήγησα τότε τὸν θαυμασμό μου γιὰ τὸ ἄγαλμα καὶ τοῦ εἶπα πὼς ἡ πρόθεσί μου δὲν ἦταν νὰ τὸ κλέψω, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ τὸ πάρω στὰ χέρια μου, γιὰ νὰ τὸ θαυμάσω ἀπὸ κοντά. «Ὅποιος τολμήση νὰ τ' ἀγγίξη, μοῦ εἶπε ἐκεῖνος, θὰ πεθάνη!...».

»Βγήκα σὲ λίγο ἀπὸ τὴν παγόδα, γελῶντας γιὰ τὶς ἀνόητες προφητεῖες τοῦ Ἰνδοῦ, καὶ ξαναγύρισα στὴν Καλκούτα. Μὰ σ' ὅλο τὸ δρόμο, ἡ ἔμμονη σκέψι ν' ἀποχτήσω τὸ μικρὸ Βούδα δὲν μ' ἄφηνε ἥσυχο.

»Τότε ἤμουν ἀνύπαντρος κι' ἔμενα σὲ μιὰ βίλλα, μαζὶ μὲ δυὸ συναδέλφους μου. Μᾶς ὑπηρετοῦσαν οἱ ἰθαγενεῖς. Ἐγὼ εἶχα στὴν ὑπηρεσία μου μιὰ Ἰνδή, δεκάξη χρόνων, πάρα πολὺ ὁμορφη. Φυσικά, δὲν εἶχα μείνει ἀδιάφορος στὰ θέλγητρά της καὶ τὴν εἶχα κάνει φιλενάδα μου.

»Ἡ Κάρμα — ἔτσι ἔλεγαν τὴν ὡραία μικρὴ Ἰνδή — ἦταν ἐρωτευμένη μαζί μου καὶ πρόθυμη γιὰ κάθε θυσία. Ἀποφάσισα, λοιπόν, νὰ ἐκμεταλλευθῶ τὸν ἔρωτά της.

»Τῆς ἐξήγησα ὅσο μποροῦσα καλύτερα πὼς ἤθελα ν' ἀποχτήσω τὸ μικρὸ Βούδα. Στὴν ἀρχή, ἔβαλε τὶς φωνές, λέγοντάς μου πὼς αὐτὸ ἦταν ἱερουσαλὶμ καὶ πὼς μποροῦσε νὰ μοῦ στοιχίση τὴ ζωή. Ὅπως ὅλοι οἱ Ἰνδοί, ἦταν προληπτικὴ καὶ φοβόταν. Γιὰ νὰ κατανικήσω τοὺς φόβους της, τῆς ὑποσχέθηκα πὼς θὰ τὴν ἐπαιρνα μαζί μου στὴν Εὐρώπη καί, στὸ τέλος, τὴν ἔπεισα νὰ μὲ βοηθήση νὰ κλέψω τὸ μικρὸ Βούδα.

«Ἀλλοίμονο! Καλύτερα νὰ μὴ μοῦχε ποτὲ περάσει ἀπ' τὸ νοῦ μιὰ τέτοια σκέψι!...

— Φαντάζομαι, εἶπα, πόσο θὰ μετάνοιωσες...

— Ναί, πολύ. Ἂν μποροῦσα νὰ φαντάστω τὶς συνέπειες, δὲν θὰ ἔκανα ποτὲ αὐτὴ τὴν ἱερουσυλία. Γιατὶ ἦταν πραγματικὰ μιὰ ἱερουσυλία!

»Ἤμουν ὅμως τότε νέος καὶ δὲν εἶχα τὴ λογικὴ ποὺ ἔχω σήμερα. Ἤθελα πάντα νὰ ἱκανοποιῶ κάθε μου ἐπιθυμία!...

»Ἀποφασίσαμε, λοιπόν, τὴν ἄλλη μέρα, νὰ πᾶμε μαζὶ μὲ τὴν Κάρμα στὴν παγόδα. Σὰν Ἰνδή, δὲν θὰ προκαλοῦσε καμμιὰ ὑποψία. Ἄλλωστε, θὰ πηγαίναμε νύχτα κι' ἐγώ, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, θἄπαιρνα μαζὶ τὸ περίστροφό μου...

»Πραγματικά, τὴ νύχτα τῆς ἄλλης μέρας, κατὰ τὶς ἑντεκα, φτάσαμε στὸ μικρὸ δάσος. Ἡ μικρὴ Κάρμα ἦταν πολὺ ταραγμένη καὶ στὸ δρόμο μὲ παρακαλοῦσε νὰ γυρίσουμε πίσω. Ἀλλὰ μὲ τὰ γλυκόλογα, τὰ χάδια καὶ τὰ φιλιά μου, κατενίκησα καὶ τοὺς τελευταίους δισταγμούς της.

»Τὸ σκοτάδι ἦταν πηχτὸ καὶ φωτιζόμαστε μόνο ἀπ' τ' ἀστέρια. Φτάσαμε σὲ λίγο στὴν παγόδα. Ἡ σιγὴ παντοῦ ἦταν ἀπόλυτη. Ἡ Κάρμα μπῆκε μέσα μὲ προφύλαξι. Ὅπως μοῦ εἶπε κατόπιν, γονάτισε καὶ προσευχήθηκε μπροστὰ στὸ μικρὸ Βούδα. Ἔπειτα, μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν, πῆρε τὸ μικρὸ ἄγαλμα, τὸ ἔκρυψε κάτω ἀπ' τὸ φόρεμά της κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν ἔξοδο. Ὅταν βρεθήκαμε ἔξω ἀπ' τὴν παγόδα, μοῦ παράδωσε τὸ μικρὸ Βούδα, τρέμοντας ἀπ' τὴν ταραχή της.

»Ἀρχίσαμε νὰ τρέχουμε μέσα στὸ δάσος, γιὰ νὰ φτάσουμε ὅσο μπορούσαμε πιὸ γρήγορα στὴ βίλλα. Ἔξαφνα ἕνα παράξενο σφύριγμα ἀκούστηκε κοντά μας ἔπειτα ἄλλο κι' ἄλλο. Οἱ Ἰνδοὶ ἱερεῖς μᾶς εἶχαν ἀνακαλύψει. Τὰ σφυρίγματα προέρχονταν ἀπ' τὰ

Ἄκουσα μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ κι' εἶδα τὴ μικρὴ Κάρμα νὰ σωριάζεται χάμω αἱμόφυρτη...

βέλη τους. Εἶχαν πάρει τὰ τάξι, ποὺ εἶχαν κρεμάσει στὴν παγόδα ὡς ἀφιερώματα οἱ πολεμιστὲς τοῦ παληοῦ καιροῦ, καὶ μᾶς σημάδευαν μ' αὐτά... Ἔτρεξα ὅσο μποροῦσα πιὸ γρήγορα, πυροβολώντας μὲ τὸ περίστροφό μου στὸν ἀέρα, γιὰ νὰ τοὺς φοβίσω. Μὰ κάποια στιγμή, ἄκουσα μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ καὶ εἶδα τὴ μικρὴ Κάρμα νὰ σωριάζεται χάμω αἱμόφυρτη. Κάποιο ἀπ' τὰ βέλη, εἶχε καρφωθῆ στὴν πλάτη της. «Φύγε, μοῦ ψιθύρισε. Ἐγὼ θὰ πεθάνω. Ἦταν γραφτό!».

»Δὲν εἶχα φυσικὰ τὸν καιρό, ἂν ἤθελα νὰ σωθῶ, νὰ φροντίσω γιὰ τὴ μικρή μου φίλη. Ἔσφιξα τὸ μικρὸ Βούδα στὸ στῆθος μου κι' ἔφυγα σὰν δειλός.

»Ἔφτασα ἔτσι στὴν εὐρωπαϊκὴ συνοικία τῆς Καλκούτας μὲ τὸ ὡραῖο ἄγαλμα. Οἱ Ἰνδοὶ καὶ νάθελαν, δὲν μποροῦσαν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐκεῖ ἐναντίον μου. Ἤμουν τώρα ἀσφαλισμένος.

»Νά, ἀγαπητέ μου Τζών, μὲ τί τρόπο ἀπόχτησα τὸ μικρὸ Βούδα. Τὸν πλήρωσα μ' αἷμα, μὲ τὸ αἷμα τῆς μικρῆς Κάρμας, ποὺ ἦταν ἐρωτευμένη μαζί μου...

Ὁ σὲρ Ἔρνεστ Τζόνσον σώπασε.

Κι' ἐγὼ σεβάστηκα τὴ σιωπή του, ἐνῶ ὁ μικρὸς Βούδας ἐξακολουθοῦσε νὰ μᾶς κυττάζη μὲ τὰ μικρά του μάτια καὶ νὰ χαμογελᾶ αἰνιγματικά.

ΤΖΩΝ ΚΟΛΜΟΥΡ

Ἀνατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἡ τρέλλα καὶ τὸ φέσι

Ὅταν κάποτε καλέσανε τὸν Ναστραδῖν νὰ ὑπηρετήσῃ φαντάρος, ἡ ἀφεντιά του ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ ξεφύγῃ.

—Ἀμάν, γυναῖκα, ἔλεγε στὴ φατμέ, χρόνια τώρ κορόϊδευα τοὺς ζαπτιέδες καὶ τὴ δουλειὰ ποὺ κάνουνε. Τώρα μὲ τί μοῦτρα θὰ γίνω ἕνα μὲ δαύτους;

—Ἡσύχασε, ἄντρα μου, τοὔλεγε ἐκείνη, καὶ δὲν πρόκειται νὰ γίνῃς ζαπτιές. Γιὰ τὸ Σουλτάνο καὶ τὸν Ἀλλὰχ θὰ πολεμήσῃς μακρυὰ στὰ σύνορα...

—Μπράβο, γυναῖκα, ὡραῖο κουράγιο μοῦ δίνεις, τὴν ἀπόπαιρνε ὁ Χότζας. Τουλάχιστον οἱ ζαπτιὲδες κλέβουνε καμμιὰ κότα καὶ ρίχνουνε κι' ἀπὸ ἕνα βόλι, ἂν ἄλλος κανένας κάνῃ τὴν ἴδια δουλειά... Τώρα ὅμως τὰ πράγματα εἶναι πολὺ χειρότερα...

—Ἔγνοια σου Ναστραδῖν καὶ σὺ μὲ τὴν ἐξυπνάδα σου θὰ τὰ καταφέρῃς, οὔτε μύτη νὰ μὴ σοῦ ἀνοίξῃ στὸν πόλεμο.

Ἀλλὰ ὁ Χότζας δὲν ἔλεγε νὰ ἡσυχάσῃ μὲ τὰ λόγια τῆς φατμέ. Ἔβαλε λυτοὺς καὶ δεμένους γιὰ νὰ μὴν τὸν πάρουνε φαντάρο. Τοῦ κάκου ὅμως, γιατὶ τὸ κατῆρι δὲν τοῦγινε στὸ τέλος. Κι' ἔτσι μιὰ μέρα ὁ Ναστραδῖν, φαντάρος ἁπλός, παρουσιάζεται στὴ γυναῖκα του γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ.

—Αἴντε, φατμέ, καὶ ποιὸς τὴ χάρι σου, τῆς λέει χαμογελῶντας, στὰ δυὸ φεγγάρια σὲ βλέπω χήρα καὶ στὰ τέσσερα νυφούλα!

Κι' ἔφυγε γιὰ τὸ μέτωπο. Μὰ καὶ ἐκεῖ ἀκόμα ὁ Χότζας δὲν τόβαλε κάτω. Ἔκανε ὅ,τι περνοῦσε ἀπ' τὸ χέρι του γιὰ νὰ μὴν τὸν στείλουνε στὴν πρώτη γραμμή. Καὶ στὸ τέλος, μπαίνοντας σὲ μιὰ ἀποφάσισε νὰ κάνῃ τὸν τρελλό, αὐτὸς ὁ πιὸ σοφὸς κι' ὁ πιὸ ἔξυπνος τῆς χώρας.

Τὸν κλείσανε λοιπὸν στὸ νοσοκομεῖο καὶ δὲν τὸν ἄφηναν νὰ κάνῃ ροῦπι ἀπ' τὸ θάλαμο. Ὁ Χότζας ὅμως, παρ' ὅλη τὴν κλεισοῦρα, ἦταν εὐχαριστημένος, γιατὶ τοὺς εἶχε ξεγελάσει καὶ δὲ θὰ γινότανε τὸ χατῆρι τῆς φατμὲ νὰ πάρῃ ἄλλον ἄντρα πιὸ προκομμένο ἀπ' τοῦ λόγου του...

Ἔτσι, ὅταν σὲ λίγο ἦρθε ὁ γιατρὸς γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσῃ, ὁ Ναστραδῖν ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνῃ τὸν τρελλό.

—Γιὰ πές μου, Ναστραδῖν, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός, ἂν σοῦ κόψουμε τὸ ἕνα αὐτὶ θὰ βλέπῃς;

—Καὶ βέβαια θὰ βλέπω! ἀπάντησε.

—Κι' ἂν σοῦ κόψουμε καὶ τ' ἄλλο;

—Τότε πιὰ δὲν θὰ βλέπω γιατρέ μου.

Κι' ἔτσι συνεχίστηκε τὸ κλείσιμο τοῦ Ναστραδῖν στὸ νοσοκομεῖο.

Δὲν πέρασε ὅμως μιὰ βδομάδα κι' ὁ γιατρὸς ἦρθε πάλι:

—Ἂν σοῦ κόψουμε, Χότζα, τὸ ἕνα αὐτί, θὰ βλέπῃς; τὸν ρώτησε.

—Καὶ βέβαια θὰ βλέπω, εἶπε ἐκεῖνος.

—Κι' ἂν σοῦ κόψουνε καὶ τὰ δύο αὐτιά, θὰ βλέπῃς πάλι;

—Ὄχι, δὲν θὰ βλέπω, ἀπάντησε.

Τὸ ἴδιο συνεχιζότανε ὥσπου τέλειωσε ὁ πόλεμος κι' ὁ Χότζας νοστάλγησε πιὰ τὸ χωριό του καὶ τὴ φατμὲ καὶ ζητοῦσε τὴν εὐκαιρία, μιὰ ποὺ τελείωσε πιὰ τὸ τουφεκίδι νὰ δείξῃ πὼς τὰ χει... τετρακόσια.

Ὅταν λοιπὸν ξαναῆρθε ὁ γιατρὸς νὰ τὸν ἐξετάσῃ καὶ τὸν ρώτησε, ὅπως πάντα:

—Ἂν σοῦ κόψουμε καὶ τὰ δύο αὐτιά, θὰ βλέπῃς;

Ὁ Χότζας ἔξω φρενῶν, ἀπάντησε:

—Μὰ πῶς μπορῶ νὰ βλέπω, γιατρέ μου, ἀφοῦ τὸ ἔρπιμο τὸ φέσι, δὲν θάχτι πιὰ ποῦ νὰ στηριχθῇ; Θὰ πέσῃ καὶ θὰ μὲ στραβώσῃ!...

Κι' ἔτσι, μὲ τὴν ἐξυπνάδα του πάλι τὴ γλύτωσε ὁ Ναστραδῖν καὶ ξαναγύρισε στὸ χωριό του.

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΚΥΝΗΓΙ

Πιρωτοθρόχια ἱπιάσανε ἄμμα ἐγὼ τσάρκα μὲ τὸ ὁμπιρέλλα μου ἰβγαίνω. Γιατί, ἄμα βροχὴ ἔνεται ἐγὼ κυνῆγι ἐκάνω. Χίτς οὔτε τουφέκι ἔχω, οὔτε δίχτυ, φελιὰν φιστίκ, μόνο μία ὁμπιρέλλα ἰπαίρνω, γιατὶ ἐγὼ κουζούμ, οὔτε πουλάκια κυνηγημένα ἐκάνω, οὔτε ψάρια φελιὰν φιστὶκ καὶ τέτοια. Ἐγὼ μόνο — γιαβρούμ — ἠκσέρεις τί κυνηγάω; Τὸ ἠκσέρεις, μπέ, τί μὲ ρωτᾶς; Καὶ ὅλο τὸ κόσμος τὸ ἠκσέρει ὅτι τὸ Καραμπὲτ μόνο κορίτσια κυνηγημένα ἐκάνει.

Μὰ τὸ θεὸς σὲ λέω ἄλλο κυνῆγι κελύτερο ἀπὸ τοῦτο ντὲν ἴνεται.

Γιὰ νὰ σὲ μάθω καὶ ἐσένα, κουζούμ, αὐτὸ τὸ κυνῆγι κύτταξε τί νὰ κάνῃς. Πιρώτα-πιρῶτα μιὰ ὁμπιρέλλα ἀγορασμένο ἑκάνεις. Ὑστερα οὐρανὸ κυπτάζεις, χίτς εἶναι καλὸς ὁ καιρὸς γιὰ τὸ κυνῆγι; Γιατὶ αὐτὸ τὸ κυνῆγι βιροχὴ θέλει. Χωρὶς νὰ ἰβρέχῃ ντὲν ἴνεται.

Ἄμα τὸ λοιπὸν ἰβρέχει, τότε τὸ ὁμπρέλλα σου ἰπαίρνεις καὶ ἔξω στὸν δίρομο ἰβγαίνεις. Κυττὰς ἐδῶ, κυττὰς ἐκεῖ, ἰβλέπεις ποῖο κορίτσι ἰβρέχεται πολὺ — μουσαμᾶ φελιὰν φιστὶκ ντὲν πιρέπει νὰ φοράη — καὶ λὲς γλυκὰ-γλυκά:

—Ντεσποινὶς γιατί νὰ ἰβρέχεστε, γιαβρούμ; Ἔλα κάτω ἀπὸ τὸ ὁμπρέλλα μου, ὁποὺ ἠθέλεις νὰ σὲ πιαίνω.

Τὸ λοιπὸν τὸ κορίτσι ἠμπορεῖ νὰ ἔρχεται, ἠμπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἔρχεται. Ἄμα ντὲν ἔρχεται, πιαίνεις πάρα πέρα, ἄλλο κορίτσι ἰβρίσκεις καὶ πάλι τὰ ἴδια λές. Κατάλαβες; Ἔτσι ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ ἐκεῖ γυρεύεις, κάποιο κορίτσι μουσκεμένο κάτω ἀπ' τὸ ὁμπρέλλα σου θὰ ἰμπαίνῃ.

Ἔ, τότε, βάϊ βάϊ, βάϊ, στοματάκι σου ἀμέσως ἀνοιγμένο ἑκάνεις, κελαϊδισμα ἀρχίζεις, γιαβρούμ λές, κουζούμ, τί ὁμορφη ποὺ ἔνεσαι καὶ τέτοια ἄλλα. Καταλαβαίνεις;

Ποὺ λές, τὸ λοιπόν, γιαβρούμ, καινούργιο ὁμπιρέλλα ἀγορασμένο ἑκανα καὶ βιροχὴ περίμενα κυνῆγι νὰ ἑκάνω. Ἀρχίζει τὸ λοιπὸν ἡ βιροχή, ὡραῖα ὡραῖα, καὶ ἐγὼ ἄμεσως τὸ ὁμπιρέλλα μου ἀνοιγμένο ἑκανα καὶ σ' ἕνα κορίτσι πιλησιασμένος ἔϊνα.

—Κουζούμ, λέω, δεσποινὶς πολὺ βροχὴ ἔνεται. Ὡραῖα μαλλάκια σου, ὡραῖο κεφαλάκι σου, βιρεμένα ἔνονται. Γιατί ντὲν ἔρχεσαι κάτω ἀπὸ τὸ ὁμπιρέλλα μου; Ὁρίστε, γιαβρούμ! Ἀπὸ ἐδῶ κάτω χωράμε καὶ οἱ δύο κὶτς νὰ μὴ βρεχόμαστε.

Καὶ τί μὲ λέει τὸ κορίτσι:

—Ὦ σᾶς εὐχαριστῶ. κύριε, εἶστε πολὺ εὐγενής!

Καὶ πιροτοῦ καλὰ-καλὰ τὸ κατιλάβω ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ὁμπιρέλλα μου τὸ κορίτσι χωμένο ἔνεται.

—Δόξα Σοι ὁ θεός, λέει, μὲ τέτοια βροχὴ θὰ γινόμουν μούσκεμα, ἂν δὲν σᾶς εὕρισκα μπροστά μου. Ὁ Θεὸς σᾶς ἔστειλε.

—Ναί, γιαβρούμ, λέω, ἐμένα τὸ θεὸς μὲ ἔστειλε σὲ σένα ἄμα κι' ἐσένα τὸ θεὸς σὲ ἔστειλε ἐμένα.

—Ἀλήθεια; λέει.

—Ἀλήθεια! λέω.

—Εἶστε καὶ ἀστεῖος! λέει.

—Εἶμαι, εἶμαι ἀστεῖος! Πολὺ ἀστεῖος ἐνομαι! λέω.

Καὶ χωρὶς τίποτες ἄλλο νὰ εἰπῶ μπιράτσο μου μπιράτσο της περασμένο ἑκάνω καὶ ἐκείνη κὶτς τίποτα ντὲν λέει καὶ οἱ δυό μας ὡραῖα ὡραῖα μέσα στὸ βροχὴ πιροχωροῦμε.

—Ποῦ πᾶς κουζούμ; τῆς λέω.

—Στὸ σπίτι μου, μὲ λέει.

—Πιαίνουμε νὰ πάρουμε μία μπύρα, κουζούμ, ἐδῶ κοντά;

—Μπύρα ὄχι, μὲ λέει, δὲν υ' ἀρέσει, ἀλλὰ ἂν μοῦ πάρῃς λίγες καραμέλλες θὰ εὐχαριστηθῶ πολύ.

—Σὲ ἀρέσουν;

—Πολὺ μοῦ ἀρέσουν!

—Ἀμέσως! λέω.

Ἀφίνω τὸ κορίτσι μὲ τὸ ὁμπιρέλλα μου νὰ περιμένῃ στὸν δίρομο, τιρέχω ἰμπαίνω στὸ ζαχαροπλαστεῖο καὶ ἀγοράζω ὡραῖες-ὡραῖες γεμιστὲς καραμέλλες.

—Βάϊ, βάϊ, βάϊ λέω, τί κελεποῦρι ἦταν τοῦτο, κουζούμ!

Ὕστερα ἰβγαίνω μὲ τὸ καραμέλλες, κυττάζω ἀπὸ ἐδῶ, κυττάζω ἀπὸ ἐκεῖ, οὔτε κορίτσι οὔτε ὁμπιρέλλα. Βάϊ ντινινί, ἰμανινί! Πῆρε τὸ ὁμπιρέλλα μου κι' ἔφυγε!

Καταλαβαίνεις;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ἐτικέττες

Τί σάχλες καὶ ἀηδίες εἶν' αὐτὲς ποὺ μοῦ κόλλησες στὴ βαλίτσα σου καὶ τὴν ἔχεις κάνει σὰν σημαιοστολισμένη ἀγορά; Πῶς; Ἐτικέττες ξενοδοχείων; Τὸ βλέπω καὶ διαβάζω, δὲν εἶμαι οὔτε μύωψ 18 βαθμῶν, οὔτε ἀγράμματος. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ μάθω εἶνε τί θέλεις νὰ παραστήσῃς μ' αὐτὰ τὰ ἔνσημα. Τὸν κοσμογυρισμένο; Τὸν τουρίστα μεγάλης κλάσεως; Τὸ ἐπληροφορήθημεν, κύριε, ὅτι πήγατε στὰς Εὐρώπας, φροντίσατε νὰ τὸ διαδώσετε καταλλήλως γιὰ νὰ τὸ μάθῃ τὸ σύμπαν.

Ἀλλὰ στὴ βαλίτσα τί ρόλο παίζουν αὐτὰ τὰ τσιρότα ποὺ ἐκολλήσατε; Γιὰ νὰ βλέπουν οἱ χαζοὶ καὶ νὰ θαυμάζουν καὶ νὰ λένε «μωρὲ τὶ κοσμογυρισμένος εἶνε τοῦτος ἐδῶ, ἔχει φάει τὴν Εὐρώπη μὲ τὸ κουτάλι» ἢ νὰ βλέπουν οἱ σοβαροὶ καὶ ἐχέφρονες ἄνθρωποι καὶ νὰ καγχάζουν γιὰ βάρος της ἀνοητου αὐτῆς ματαιοδοξίας;

Πῶς; Εἶνε μιὰ συνήθεια ποὺ τὴν ἔχουν οἱ ταξιδεύοντες εἰς τὸ ἐξωτερικόν; Νὰ μὲ συγχωρῆτε, ἀλλὰ κακῶς σᾶς ἐπληροφόρησαν. Εἶνε μιὰ συνήθεια ποὺ τὴν ἔχουν μόνο οἱ ἀνόητοι. Ὑπάρχουν χιλιάδες ταξιδιῶται ποὺ σέβονται τὴν καθαριότητα τῆς βαλίτσας τους καὶ δὲν τῆς κολλᾶνε αὐτὲς τὶς χρωματιστὲς καρικατοῦρες ἀπάνω.

Μόνο κάτι φτηνοτουρίστες σὰν καὶ τοῦ λόγου σου κάνουν τὴν ἀντιπαθῆ καὶ ἀηδῆ αὐτὴ ἐπικόλλησι.

Διότι, γιὰ πές μου σὲ παρακαλῶ. Ποῖος εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς ἐπικολλήσεως; Νὰ πληροφορήσῃ ἐσένα ὅτι ἐπῆγες στὸ τάδε καὶ τὸ δεῖνα μέρος; Αὐτὸ τὸ γνωρίζεις. Ἢ γιὰ νὰ τὸ μάθουμε ἐμεῖς πρὸς τοὺς ὁποίους ἐπέδειξες τὴ βαλίτσα, τάχα πὼς τὴν πᾶς στὸ σπίτι καὶ νὰ ζηλέψουμε;

Ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι μᾶς ἐνδιαφέρει ἂν ἔφυγες καὶ ποῦ πῆγες κι' ὅτι ρωτήσαμε ποτὲ σὲ ποῖα γεωγραφικὰ μήκη καὶ πλάτη ἀλητεύεις;

Καὶ γιὰ νὰχουμε καλὸ ρώτημα ποιὸς μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι ἐπῆγες σ' ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη ποὺ γράφουν δῆθεν οἱ ἐτικέττες καὶ δὲν ἀνάθεσες σὲ κανένα φίλο σου ποὺ πῆγε νὰ οἰκονομήσῃ μερικὰ ἔνσημα καὶ νὰ σοῦ τὰ φέρῃ πρὸς ἐπικόλλησιν; Καὶ ἂν ἐπῆγες πράγματι, ποιὸς μᾶς λέει τί εἶδους ξενοδοχεῖα εἶν' αὐτὰ ποὺ κατέλυσες καὶ δὲν εἶνε τίποτα «ὀτέλς» τῆς κακιᾶς ὥρας, ἀπὸ κεῖνα ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε κουδοῦνι καὶ βγαίνεις στὸ κεφαλόσκαλο καὶ φωνάζεις «ξενοδόχος!»

Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι μὲ ὕφος διαπορούντος βοός; Σοῦ κακοφαίνεται ἐπειδὴ σὲ ἀνακαλύπτω; Πῶς; Ἂν εἶχα πάει στὴν Εὐρώπη, θὰ ἤξερα τί ξενοδοχεῖα εἶναι; Μωρὲ τί μοῦ λές! Ἄλλη ὄρεξι δὲν εἶχα, παρὰ νὰ τρέχω νὰ ρωτάω σὲ τί εἴδους ξενοδοχεῖα πῆγε καὶ κακοκοιμήθηκε ὁ κύριος τάδε, γιὰ νάρχεται νὰ μᾶς παρασταίνῃ τὸν Κούκ! Τί εἶπες; Τὰ λέω ἀπὸ τὴ ζήλεια μου; Μωρὲ τί μοῦ λές! Γιὰ κυττᾶτε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ ζηλέψῃ ὁ Πελοπίδας! Ἄειντε νὰ μοῦ χαθῆς ἀπὸ δῶ, ρεκλαμαδόρε τοῦ τσιρότου. Ἄειντε χάσου λέω, καὶ πάρε κι' αὐτὴ τὴν ἀποκρητάκη παληοβαλίτσα, μὴν τῆς δώσω καμμιὰ κλωτσιὰ καὶ τὴ διαλύσω.

Ἄειντε! Πάρ' τη καὶ ἔβγα περιοδεία στὴν ἀγορὰ νὰ βλέπῃ ὁ κόσμος καὶ νὰ θυμάζῃ.

Ἄειντε, γιατὶ ὥρα νὰ στὴν περάσω κολλάρο! Ἀλητοτουρίστα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τί πρέπει ΝΑ ΤΡΩΜΕ

Ὁ ρόλος τῆς τροφῆς στὴ φυματίωσι καὶ τὴν ἀρθρίτιδα

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ προσβληθῆ μιὰ τούλάχιστον φορὰ στὴ ζωή του ἀπὸ κάποια μολυσματικὴ ἀσθένεια. Ἀλλὰ πῶς προκαλεῖται ἡ μόλυνσις στὸν ὀργανισμό μας;

Ὁ μηχανισμὸς εἶναι πάντα ὁ ἴδιος. Εἴτε πρόκειται γιὰ μιὰ πνευμονία σ' ἕνα βρέφος, εἴτε γιὰ μιὰ ὠτίτιδα σ' ἕνα παιδάκι, εἴτε γιὰ μιὰ ἰγμορίτιδα ἢ μιὰ προστατίτιδα, τὰ μικρόβια ποὺ προκαλοῦν αὐτὲς τὶς ἀσθένειες δὲν μποροῦν ν' ἀναπτυχθοῦν παρὰ μόνον ὅταν βροῦν τὸν ὀργανισμό μας ἐξαντλημένο. Τὰ μικρόβια αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ προσβάλουν τὰ ζωντανὰ κύτταρα τοῦ σώματός μας, ποὺ ἔχουν μόνα τους τὴν ἱκανότητα ν' ἀμυνθοῦν. Προσβάλλουν, ἀντίθετα, τὰ ἐξησθενημένα ἢ τὰ νεκρὰ κύτταρα καὶ δημιουργοῦν ἐστίες μολύνσεως. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ἐξασφαλίσουν ἕνα ἢ περισσότερα παρόμοια ὀχυρά, θὰ εἶναι εὔκολο κατόπιν νὰ προσβάλουν καὶ τὰ ζωντανὰ κύτταρα, ποὺ ἦταν ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄτρωτα. Σὲ περίπτωσι ὑποτάσεως π. χ., τὰ κύτταρα τοῦ ὀργανισμοῦ μας δὲν τροφοδοτοῦνται ἐπαρκῶς οὔτε μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ τοὺς χρειάζονται, οὔτε μὲ ὀξυγόνο καὶ γι' αὐτὸ μερικὰ πεθαίνουν.

Στὴν ἀναιμία ἐπίσης τὰ κύτταρα πεθαίνουν ἀπὸ ἀσφυξία, γιατὶ τοὺς λείπει τὸ ὀξυγόνο. Σὲ ἄλλες περιπτώσεις, ἡ ἀνεπάρκεια βιταμίνης C προκαλεῖ ρῆξι τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων, ὁπότε τὰ κύτταρα ποὺ ἐτροφοδοτοῦντο ἀπ' αὐτά, πεθαίνουν καὶ πάλι. Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις καὶ σ' ἄλλες ἀνάλογες, ἡ ἀντίστασις τοῦ ὀργανισμοῦ μας μειώνεται καὶ ἡ μόλυνσις βρίσκει τότε πρόσφορο ἔδαφος γιὰ ν' ἀναπτυχθῆ.

Ἡ φυματίωσις

Καὶ τώρα, ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀπαραίτητο πρόλογο, ἂς δοῦμε μερικὲς ἄλλες ἀσθένειες (στὸ προηγούμενο φύλλο μιλήσαμε γιὰ τὶς καρδιοπάθειες καὶ τὶς ἀλλεργικὲς ἐκδηλώσεις), ποὺ μποροῦν νὰ προκληθοῦν ἀπὸ κακὴ διατροφή.

Στὴν κατηγορία αὐτῶν τῶν ἀσθενειῶν, ἀνήκει καὶ ἡ φυματίωσι, ποὺ προκαλεῖται κατὰ πρῶτιστο λόγο ἀπὸ τὴν κακὴ διατροφή. Αὐτὸ εἶναι τόσο βέβαιο, ὥστε ἕνας σύγχρονος βιολόγος, δὲν διστασε νὰ διακηρύξῃ, ὅτι, ἂν τὸ βιωτικὸ ἐπίπεδο τῶν μαζῶν ἀνερχόταν, ἡ φυματίωσις θὰ ἐξαφανιζόταν ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὸν κόσμο. Γι' αὐτό, στὸ πρῶτο στάδιο τῆς ἀσθενείας, ἡ καλὴ δίαιτα μπορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ ὅλα τὰ ἄλλα θεραπευτικὰ μέσα.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴ γενικὴ δίαιτα, οἱ φυματικοὶ ἔχουν καὶ εἰδικὲς ἀνάγκες. Καί, πρῶτα-πρῶτα, ἡ ἐπούλωσις τῶν φυματιωδῶν ἑστιῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποσότητα βιταμίνης C, ποὺ διαθέτει ὁ ὀργανισμός.

Οἱ φυματικοὶ χρειάζονται 300 χιλιοστόγραμμα βιταμίνης C ἡμερησίως, δηλαδὴ τὸ διπλάσιο ἀπὸ τὴν ποσότητα, ποὺ εἶναι ἀναγκαία σ' ἕνα ὑγιὲς ἄτομο. Ἡ ἔλλειψις ἐπαρκοῦς ποσότητος βιταμίνης C, καθυστερεῖ τὴν ἐπούλωσι τῶν ἑστιῶν.

Ἕνα ἄλλο ἀπαραίτητο στοιχεῖο εἶναι τὸ ἀσβέστιο. Οἱ φυματικοὶ πρέπει νὰ τρῶνε τὴν ἡμέρα 2 τουλάχιστον κεσσέδες γιαούρτι καὶ ἄφθονο τυρί.

Νεώτερα πειράματα ἀπέδειξαν, ὅτι καὶ τὰ λιπαρὰ ὀξέα τῶν φυτικῶν ἐλαίων καὶ εἰδικώτερα τοῦ ἀραχιδελαίου, εἶναι ἐπίσης ἀπαραίτητα στοὺς φυματικούς. Ὁ ἀσθενὴς πρέπει, λοιπόν, νὰ παραίτητα στοὺς φυματικούς. Ὁ ἀσθενὴς πρέπει, λοιπόν, νὰ παίρνῃ ἐπαρκεῖς ποσότητες φυτικῶν ἐλαίων, μὲ τὴν προϋπόθεσι, ὅτι τὸ ἐπιτρέπει τὸ σηκότι του.

Οἱ φυματικοὶ χρειάζονται, ἐξ ἄλλου, ἡμερησίως 2.000 διεθνεῖς μονάδες βιταμίνης D, ποὺ εὐνοεῖ τὴν συγκράτησι τοῦ ἀσβεστίου καὶ τοῦ φωσφόρου ἀπὸ τὸν ὀργανισμό.

Ὁ φυματικὸς ἔχει ἀνάγκη ἐπίσης ἀπὸ ηὐξημένες δόσεις βιταμίνης Α. Ὑπολογίζεται, ὅτι τοῦ χρειάζονται 50.000 τουλάχιστον μονάδες βιταμίνης Α ἡμερησίως. Τὸ μὴ ἀποφλοιωμένο σιτάρι, ἐξ ἄλλου, ἡ μαγιὰ τῆς μπύρας καὶ τὸ σηκότι τῶν ζώων θὰ ἐξασφαλίσουν στὸν ὀργανισμό του ἐπαρκεῖς ἀναλογίες βιταμίνης Β.

Σημαντικὸ ρόλο στὴ φυματίωσι, παίζουν καὶ οἱ πρωτεῖνες. Ἡ ἡμερησία δόσις δὲν πρέπει νὰ εἶναι κατώτερη ἀπὸ 120 - 125 γραμμάρια.

Ἡ δίαιτα αὐτὴ πρέπει νὰ συνεχισθῆ ἐπὶ μακρὺ χρονικὸ διάστημα καὶ μετὰ τὴν ἐπούλωσι τῶν βλαβῶν.

Ἡ ἀρθρῖτις

Κανεὶς ἐπιστήμων δὲν ἀμφισβητεῖ σήμερα τὸ ρόλο τῆς διατροφῆς στὴν ἐμφάνισι καὶ τὴ θεραπεία τῆς ἀρθρίτιδος.

Πειράματα, ποὺ ἔγιναν σὲ ζῶα, ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ ἀσθένεια αὐτὴ ἐμφανίζεται μόνο σὲ περίπτωσι ποὺ ὁ ὀργανισμός των ὑστερεῖ σὲ βιταμίνη C. Συμβαίνει τότε τὸ ἑξῆς: Τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα, ποὺ μοιάζουν μὲ μικροὺς σωλῆνες ἀπὸ καουτσούκ, ὅταν ὁ ὀργανισμὸς δὲν διαθέτη ἐπαρκῆ ἀναλογία βιταμίνης C, σπάζουν στὰ μέρη ποὺ βρίσκονται σὲ μεγαλύτερη κίνησι, δηλαδὴ στὶς ἀρθρώσεις.

Ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ αὐτὴ πόρτα, τὰ μικρόβια περνοῦν τότε στὸ αἷμα καὶ διασκορπίζονται σ' ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμό. Τὰ κύτταρα, ἐξ ἄλλου, ποὺ δὲν τροφοδοτοῦνται πιὰ μὲ αἷμα, γίνονται ἑστίες μικροβιακῆς καλλιεργείας.

Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου καὶ πάντα λόγῳ τῆς ἐλλείψεως τῆς βιταμίνης C, οἱ χόνδροι ὀστεοποιοῦνται καὶ τὰ ἅλατα ποὺ βρίσκονται στὸν ὀργανισμό, συσσωρεύονται σ' αὐτούς.

Τὸ μεγάλο μυστικό, λοιπόν, γιὰ νὰ προλάβῃ κανεὶς τὴν ἀρθρίτιδα, εἶναι νὰ μὴν ἀφίσῃ νὰ περάσῃ οὔτε ἡμέρα χωρὶς νὰ τροφοδοτήσῃ τὸν ὀργανισμό του μὲ ἐπαρκεῖς ποσότητες βιταμίνης C.

Εἰδικώτερα, οἱ ἀνάγκες τοῦ ἀρθριτικοῦ, εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

Βιταμίνη C 600 χιλιοστόγραμμα ἡμερησίως κατὰ τὶς δύο πρῶτες ἑβδομάδες τοῦ πρώτου μηνός.

Κατόπιν 300 χιλιοστόγραμμα ἡμερησίως ἐπὶ μῆνες καὶ χρόνια, ἂν παρίσταται ἀνάγκη. Ἡ ἐλάττωσις τῆς καθημερινῆς δόσεως βιταμίνης C, χειροτερεύει τὴν κατάστασι τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἀσβέστιο: γάλα, 1-2 κεσσέδες γιαούρτι τὴν ἡμέρα, τυρί.

Βιταμίνη Α: 50.000 διεθνεῖς μονάδες ἡμερησίως.

Βιταμίνες Β: μισὸ φλιτζάνι βρασμένο σιτάρι τὴν ἡμέρα μὲ τὴ μορφὴ πολτοῦ καὶ 1-2 κουταλιὲς τῆς σούπας μαγιᾶς μπύρας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλλες ἀσθένειες ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ κακὴ διατροφή.

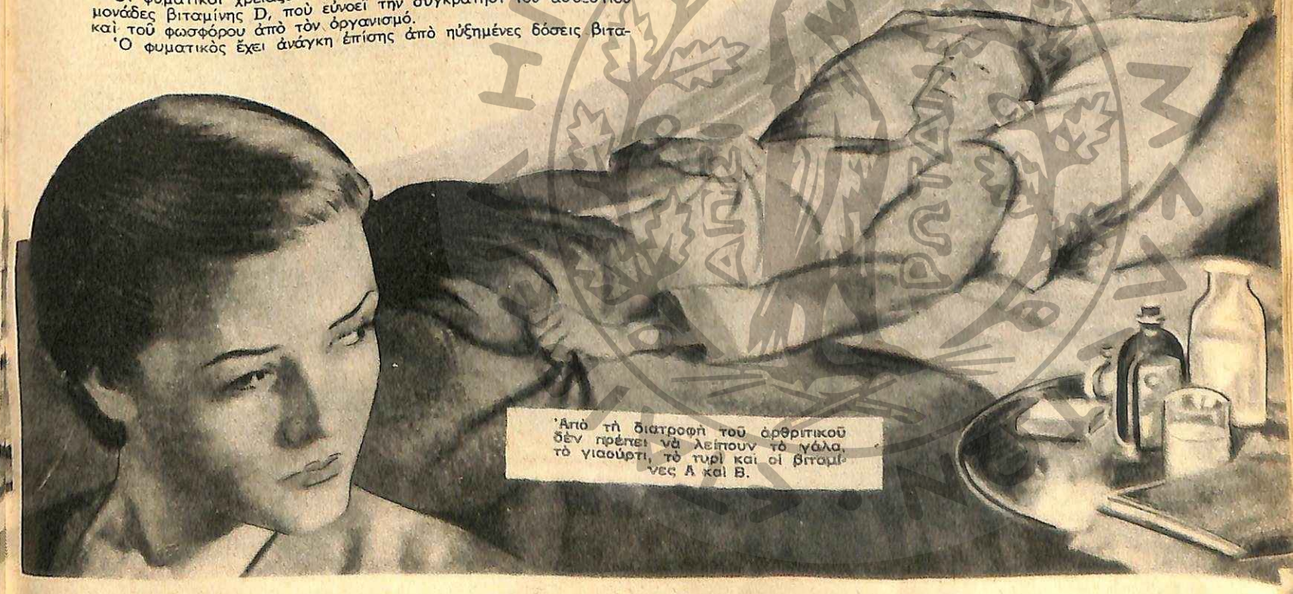

Ἀπὸ τὴ διατροφὴ τοῦ ἀρθριτικοῦ δὲν πρέπει νὰ λείπουν τὸ γάλα, τὸ γιαούρτι, τὸ τυρὶ καὶ οἱ βιταμίνες Α καὶ Β.

Η σελίς της γυναίκας

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Η μόδα καθώς είπαμε και άλλοτε ασχολείται και με τα παιδιά. Ένα παιδάκι σήμερα, όσο μικρό και άν είναι, πρέπει να προσαρμοσθή στις ιδιοτροπίες της μόδας. Ας αρχίσωμε λοιπόν, από τα πολύ μικρά παιδιά, γιά νά φτάσωμε στις δεσποινιδούλες και νά ιδούμε τί συμβουλεύει η μόδα γιά την κάθε ηλικία.

Οι λεπτές φανέλλες, μονόχρωμες ή ριγωτές ή καντριγιέ είναι τά άπαλά ύφάσματα, πού ταιριαζουν στά παιδάκια γιά τό χειμωνιάτικό τους ντύσιμο. Μικρά κορσάζ έφαρμοσμτά στό σωματάκι τους, πού έχουν γιά συνέχεια φουστίτσες κλός ή σουρωτές κοντές ώς άπάνω άπό τά γόνατα. Μανικάκια κοντά, πού σχηματίζουν φουσκίτσες, γιακαδάκι κατεβαστό, στρογγυλό γύρω άπό τόν λαιμό.

Συχνά, όταν πρόκειται γιά φανέλλα μονόχρωμη, κάποια βελονιά, ψαροκόκκαλο ή άλλη, έρχεται νά στολίση τό κορσάζ μέ δύο ή τρεις όριζόντιες γραμμές, πού έπαναλαμβάνονται και στή φουστίτσα άμέσως πιό

1) Δύο κοστουμάκια γιά κοριτσάκια 3–5 χρόνων. Φουστίτσα σουρωτή στο ένα μέ κορσάζ κεντημένο, τό ίδιο δέ κέντημάτακι έπαναλαμβάνεται και στή φούστα. Τό δεύτερο άποτελείται άπό μιά φουστίτσα μέ φαρδειές πέττες, πού στηρίζεται πάνω σέ μπρετέλλες, και άπό μιά μπλουζίτσα άσπρη. 2) Φορεματάκι χαριτωμένο γιά κοπελλίτσα 12–14 χρόνων. Ή φούστα έχει στρογγυλές πιέττες και είναι μονταρισμένη στό κορσάζ στή θέσι τών γοφών. Τά μανικάκια είναι κοντά μέ ρεβέρ και ό γιακάς στρογγυλός. 3) Φορεματάκι γιά κοριτσάκι 8–10 χρόνων. Άποτελείται άπό πλατειά φουστίτσα κλός και άπό ένα έφαρμοστό μπούστο μέ φουσκωτά μανικάκια. 4) Γιά κοριτσάκι 5–7 χρόνων: Όμορφο σύνολο, πού περιλαμβάνει φορεματάκι μονοκόμματο και βέστα σταυρωτή μέ δυό σειρές κουμπιά. 5) Γι' αγοράκι 2–4 χρόνων είναι κατάλληλο αύτό τό κοντό παντελονάκι, πού στηρίζεται σέ μπρετέλλες. Μιά μπλουζίτσα καντριγιέ μαζί μ' αύτό είναι ό,τι χρειάζεται.

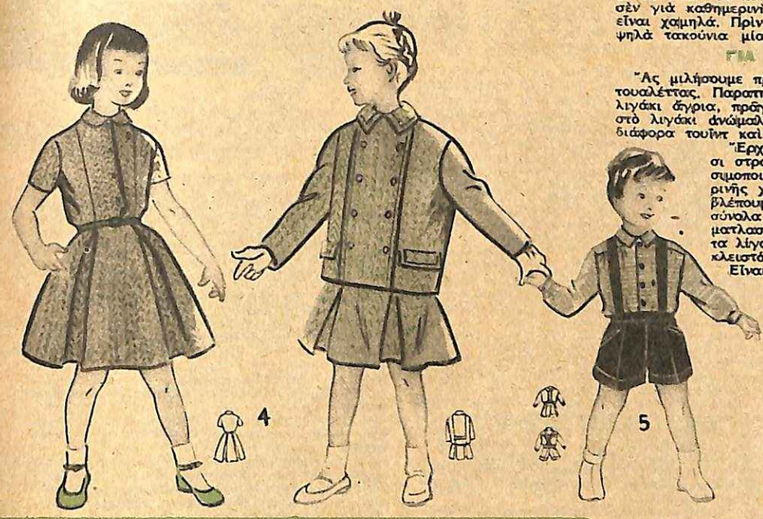

Σύνολο γιά κοριτσάκι 8 ώς 10 χρόνων. Τό φορεματάκι άποτελείται άπό φουστίτσα πλισσέ και μακρύ κορσάζ μέ στρογγυλό γυριστό γιακαδάκι. Συμπληρώνεται μέ βέστα ίσια, μέ γιακαδάκι-ταγιέρ και μέ τσέπες τοποθετημένες χαμηλά

ψηλά άπό τόν ποδόγυρο. Μία άλλη κούπ έπίσης χαριτωμένη είναι τό σύνολο φουστίτσας και μπλουζας. Ή φουστίτσα στήν περίπτωσι αύτή γίνεται μέ πιέττες, είτε κουφωτές, είτε στενές όλόγυρα. Ένα μικρό άμπιεσμάν γύρω άπό τή μέση τίς συγκρατεί και δύο μπρετέλλες άπό τό ίδιο ύφασμα συμπληρώνουν τή φούστα. Μιά μπλουζίτσα λευκή, γι' άντίθεσι στή χρωματιστή φούστα, έρχεται νά συνδυασθή μαζί της και νά άποτελέση ένα χαριτωμένο σύνολο.

Και μία άκόμη κούπ είναι αύτή πού σχηματίζει ένα άμπιεσμάν τετράγωνο ή στρογγυλό. Άπ' αύτό ξεφεύγει ή φουστίτσα έλεύθερη κι' όλο σουρωτή. Τά μανικάκια είναι πάντα κοντά σέ είδος φούσκας και τό γιακαδάκι είναι κατεβαστό και στρογγυλό.

ΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΑΚΙΑ

Γιά τά έπανωφοράκια τών μικρών τό σχέδιο πού συνηθίζεται περισσότερο είναι τό ραγκλάν, με κομπωμα άπό πάνω ώς κάτω, μέ τσεπούλες έξω-

1) Ή φουστίτσα μέ μπρετέλλες παίζει πάλι τόν ρόλο της. Είναι χρωματιστή και φοριέται μέ άσπρη μπλουζίτσα σεμιζιέ. 2) Φορεματάκι γιά κοριτσάκι 2–4 χρόνων. Έχει τετράγωνο νυμίτι και μανικάκια φούσκες. 3) Άπλό φορεματάκι γιά κοπελλίτσα 14–16 χρόνων. Είναι καμωμένο σέ στύλ σεμιζιέ μέ μεγίκια τρουβά κάρ. Έχει άμπιεσμάν στό κορσάζ σέ σχήμα Τ και μία λοζά τοποθετημένη τσέπη.

τερικές ή κοφτές διαγώνιες και γιακαδάκι κατεβαστό, πού κλείνει γύρω άπό τόν λαιμό σέ σχήμα στρογγυλό. Γιά ύφασμα χρησιμοποιούμε τό σεβιότ, πού είναι ζεστό και συγχρόνως έλαφρό. Χρώματα διαλέγομε ζωηρά, τό κόκκινο, τό πράσινο, τό φωτεινό μπλέ. Μή ξεχνάμε όμως και τά σκωτσέζικα λαινάζ, πού είναι άλλοτε λεπτά και άλλοτε βαρύτερα και χρησιμεύουν τόσο γιά φουστανάκια, φουστίτσες και έπανωφοράκια. Άλλο ένα ύφασμα, πού χρησιμοποιείται γιά παιδικά έπανωφοράκια, είναι τό βελούδο κοτλέ ή και τό σκέτο σέ ζωηρά χρώματα ή και βαθύχρωμα μπλέ, μαρόν, πράσινο.

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Τά μικρά άγοράκια φορούν πολύ κοντά παντελονάκια μέ μπρετέλλες και γιά συμπλήρωμα έχουν κι' αύτά μπλουζίτσες άπό φανέλλα μονόχρωμη ή καντριγιέ γιά καθημερινή χρήσι, μεταξωτή δέ γιά τίς έπίσημες ήμέρες, όπότε και τό παντελονάκι γίνεται άπό βελούδο. Στην περίπτωσι αύτή μία κοντή ριχτή ζακετούλα άπό τό ίδιο βελούδο τού παντελονιού έρχεται νά συμπληρώση τήν έμφάνισι τού μικρεύ.

Έξ άλλου, κοριτσάκια κι' άγοράκια, όσο μικρά κι' άν είναι, έχουν σήμερα τό άβιαίδροχάκι τους, άφού ή νεώτερα ύγιεινή συμβουλεύει νά βγαίνουν τά παιδιά μέ οίονδήποτε καιρό. Τά παιδικά άβιάδροχα γίνονται σέ τύπο έπανωφοριού ή σέ τύπο μπέρτας. Έχουν πάντα κουκούλα και χρησιμοποιούν άνοικτά χρώματα. Όσο ή κοπελλίτσα μεγαλώνει, τόσο τό ντύσιμό της προσεγγίζει τήν γραμμή τών μεγάλων.

Θά δούμε παιδικά φορεματάκια και στό τύπο τών σεμιζιέ μέ κορσάζ μπουφάν και φουστίτσες μέ πιέττες, άλλά κομμένες άν φόρμ, ώστε νά φαρδαίνουν πρός τά κάτω. Συχνά μιά παρόμοια τουαλεττίτσα σχηματίζει σύνολον μέ μία όμοιόμορφη ριχτή βέστα ή και ένα όμοιόμορφο έπανωφοράκι.

σέ σύνολα. Γιά παπούτσια, ή μόδα συμβουλεύει στά παιδιά τά μοκασέν γιά καθημερινή χρήσι και τίς γόβες. Τά τακούνια και στά δύο είναι χαμηλά. Πρίν άπό τά δεκάξη χρόνια δέν πρέπει ποτέ νά φοράη ψηλά τακούνια μία κοπέλλα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ

Ας μιλήσουμε πρώτα γιά τό ύφασμα, πού είναι ή βάσις τής κάθε τουαλέττας. Παρατηρείται μεγάλη χρήσις λαινάζ, πού έχει έπιφάνεια λιγάκι άγρια, πράγμα πού όφείλεται στήν ποιότητα τού μαλλιού και στό λιγάκι άνώμαλο είδος τής ύφάνσεως. Τέτοια ύφάσματα είναι τά διάφορα τουίντ και τά μονόχρωμα ή μελανζέ νατέ.

Έρχονται ξεπτά τά λεπτότερα λαινάζ, πού έχουν ύφανσι στρωτή και είναι συνήθως μονόχρωμα. Τά πρώτα χρησιμοποιούνται ιδίως γιά έπανωφόρια και ταγιέρ, καθημερινής χρήσεως, γιά έκδρομές ή ταξίδια. Τά δεύτερα, τά βλέπουμε σέ διάφορους συνδυασμούς και άποτελούν ώραία σύνολα τής έποχής. Ένα μακρύ έπανωφόρι π. χ. μέ φόδρα ματλασέ συνδυάζεται μέ ταγιέρ-φόρεμα, πού έχει τή ζακέττα λίγο μεσάτη και τό φόρεμα σέ κούπ φουρώ ντεκολτέ ή κλειστό.

Είναι πολύ τής μόδας έπίσης οι μάλλινες έσάρπες πού

Άριστερά: Γιά κοριτσάκι 6–8 χρόνων είναι αύτό τό ριχτό έπανωφοράκι μέ 2 μόνον κουμπιά, μέ άμπιεσμάν, πού περιλαμβάνει και τά μανίκια, και μέ στρογγυλό γυριστό γιακά. Δεξιά: Ένα χαριτωμένο έπανωφοράκι ραγκλάν γιά κοπελλίτσα 8–10 χρόνων. Έχει γιακά κλειστό και κουκούλα.

συμπληρώνουν πότε ένα φόρεμα, πότε ένα ταγέρ, πότε ένα έπανωφόρι. Σ' αύτό τό τελευταίο ή έσάρπα άντικαθιστά ένίοτε τόν γιακά.

Παρόμοιοι συνδυασμοί ταιριάζουν σέ κάθε ηλικία. Άλλά τό άνάστημα κάθε γυναίκας, οι άναλογίες της, ό τύπος της θά κατευθύνουν τίς λεπτομέρειες, όπως είναι τό μάκρος, τό σχέδιο, τό χρώμα, τό φάρδος.

Η άλληλογραφία μας

Μεγέλ. Μενεγ., Χανιά: Τέτοια νυκτερινή Σχολή ύπάρχει στόν Πειραιά. Πρέπει όμως νά έξασφαλίσετε τροφή και κατοικία. Ή φοίτησις είναι τριετής.

Στ. Ν. Κ.: Μήν παίζετε μέ τά μάτια σας. Νά έπισκεφθήτε ένα καλό όφθαλμίατρο. Είναι πιθανόν όλα αύτά νά προέρχωνται άπό έλλειμμα γυαλιών.

Αλίκη Τομπροπούλου, Χαλκίδα: Θά βρήτε μία καλή εύρωπαϊκή ή άμερικανική κρέμα έκεί.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

4) Παλτουδάκι γιά κοριτσάκι 5–7 χρόνων. Έχει σχήμα ριχτό και γιακαδάκι στρογγυλό. Είναι καμωμένο άπό λαινάζ σκωτσέζικο. 5) Άλλο ένα παλτό γιά μικρότερο κοριτσάκι μέ κούμπωμα σταυρωτό, μανίκια κολλητά και τσέπακια τριγωνικά. 6) Και ένα άλλο σχέδιο μικρού παλτού ίσιου, μέ μία σειρά κουμπιά και μανικάκια ραγκλάν.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΖΑΝ ΜΑΡΤΕΝ

Ἡ κοιλάδα ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ νεαρὸς Γάλλος Ζὰκ Μπρετόν, ποὺ βρίσκεται στὴ Νότιο Ἀφρικὴ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῆ κανένα κρυμμένο θησαυρό, γνωρίζει δυὸ κυνηγούς, τὸν Ντὶκ καὶ τὸν Φέλτσον, καθὼς κι' ἕνα μικρὸ μαῦρο, τὸν Κλάας, ποὺ τοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ τὸν βοηθήση νὰ βρῆ διαμάντια. Οἱ τρεῖς φίλοι καὶ ὁ Κλάας φθάνουν στὴ χώρα τῶν Ζουλοῦ, ὅπου κάνουν μιὰ καλὴ προμήθεια ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο. Ὁ μικρὸς μαῦρος πληγώνεται ἀπὸ ἕνα ρινόκερω καὶ σὲ λίγο προτείνει στοὺς φίλους του νὰ πᾶνε μαζί του στὴ χώρα, ποὺ γεννήθηκε, γιὰ νὰ βροῦν ἐκεῖ ἄφθονα διαμάντια. Ξεκινοῦν λοιπὸν γιὰ νὰ φτάσουν στὸν ποταμὸ Καλαχάτ.

3ον

Ἡ πορεία τους ἦταν ἐπίμονη καὶ κουραστική. Τοπία ἄνυδρα καὶ καχεκτικὰ πρόβαλλαν κάθε τόσο μπροστά τους κι' ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ὑγρὴ καὶ ἐκνευριστική. Ὁ Κλάας ὡστόσο, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἐξαντλημένος ἀπὸ τὸ τραῦμα του, προχωροῦσε μπροστὰ εὔθυμος, χαρούμενος, γελαστός. Ἡ ἐλπίδα ὅτι γύριζε στὸν τόπο του κι' ὅτι θὰ ξανάβλεπε τοὺς δικούς του, τοῦ ἔδινε φτερά. Ἡ φαντασία του δούλευε ἀδιάκοπα. Ἔκλεινε τὰ μάτια του κι' ἔβλεπε τὸ χωριό του, ἔβλεπε τὸν παπποῦ του, τὴν ἀδελφούλα του, τοὺς φίλους του. Ἂν μποροῦσε ν' ἀκουστῆ ὡς ἐκεῖ κάτω ἡ φωνή του, θὰ τοὺς φώναζε:

— Ἔρχομαι! Ἔρχομαι! Σὲ λίγο θὰ βρίσκωμαι κοντά σας...

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ μικροῦ, ἔδινε κουράγιο στὸ Ζάκ. Τὸν κυττοῦσε μὲ μισὸ μάτι καὶ χαιρόταν κι' αὐτὸς μαζί του, ἂν καὶ κατὰ βάθος ἡ ἀνησυχία δὲν τὸν ἐγκατέλειπε. Ὥσπου ξαφνικά, τὴ δεύτερη μέρα τῆς πορείας τους, φάνηκε μακρυὰ ἕνα καταπράσινο κι' ἄγριο τοπίο. Ἀπὸ δῶ ἄρχιζε τὸ βασίλειο τῆς ζούγκλας. Ὁ Κλάας τοὺς ὡδήγησε πρὸς τὸ ἐσωτερικό της ὡς πεντακόσια μέτρα περίπου κι' ἔπειτα ἔστριψε πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ ἀκολούθησε τὴν ὄχθη ἑνὸς παραποτάμου. Ὅταν ὁ παραπόταμος μὲ τὰ στριφογυρίσματά του ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται, ὁ μικρὸς μαῦρος ἀκολούθησε ἕναν ἄλλο.

Μέσα σὲ μιὰ δυὸ ὧρες, κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς Εὐρωπαίους δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἰδέα τῆς κατευθύνσεως ποὺ εἶχαν πάρει. Ὁ ἥλιος, κρυμμένος πίσω ἀπὸ σύννεφα καὶ φυλλώματα, δὲν τοὺς ἔδινε κανένα σημάδι γιὰ τὸ ποῦ πήγαιναν. Ὁ Κλάας ὅμως βρισκόταν στὸ στοιχεῖο του. Στεκόταν πότε - πότε, μύριζε τὸν ἀέρα σὰν τὸ ἀγρίμι κι' ἔπειτα συνέχιζε τὸ δρόμο του μέσα στὴν ἀπέραντη πράσινη θάλασσα τῆς ζούγκλας. Ἔτσι ἡ πορεία τους ἦταν λιγώτερη σκληρὴ καὶ κοπιαστική.

Κατὰ τὶς πέντε τὸ ἀπόγεμα, ὁ Κλάας εἶπε:

— Πρέπει νὰ πλησιάσουμε τὸν ποταμὸ προτοῦ νυχτώση. Ὑπάρχει ἕνα μέρος ἐκεῖ, ποὺ μπορεῖ κανεὶς ν' ἀναπαυθῆ καὶ νὰ δροσιστῆ μιὰ χαρά. Σίγουρα οἱ φίλοι μου θὰ πεινοῦνε..

Βεβαίως καὶ πεινοῦσαν. Ἀμέσως λοξοδρόμησαν τότε πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ εἴκοσι λεπτὰ ἀργότερα, ἔφταναν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

— Πῶς τὰ καταφέρνεις, Κλάας καὶ βρίσκεις τὸ δρόμο; ρώτησε μὲ θαυμασμὸ ὁ Ζάκ, ποὺ κρατοῦσε σημειώσεις γιὰ νὰ γράψη ἀργότερα τὶς ἐντυπώσεις του.

Ὁ μικρὸς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ καλὰ - καλά, ἀποκρίθηκε. Ἴσως μὲ βοηθοῦν τὰ σημάδια ποὺ κράτησα στὸ μυαλό μου. Περισσότερο ὅμως νομίζω πὼς μὲ καθοδηγοῦν ὁ ἄνεμος καὶ τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ. Νά τὸ μέρος ποὺ σᾶς εἶπα, πρόστεσε δείχνοντας ἕνα μικρὸ ξέφωτο. Ἐδῶ θὰ κατασκηνώσουμε....

Καὶ πήδησε ἀπὸ τὸ ζῶο του. Οἱ ἄλλοι τὸν μιμήθηκαν, τέντωσαν τὰ μουδιασμένα τους μέλη κι' ἔπειτα κατέβηκαν ὅλοι μαζὶ γιὰ νὰ δροσιστοῦν στὰ χλιαρὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ. Ἔκαναν τὸ μπάνιο τους, ξαναντύθηκαν καὶ εἶχαν ἀρχίζει νὰ ἑτοιμάζωνται γιὰ τὴ νύχτα, ὅταν ὁ μικρὸς φώναξε:

— Ἀκοῦστε!

Ἔστησαν ὅλοι τ' αὐτί τους. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πάφλασμα τῶν κυμάτων τοῦ ποταμοῦ, δὲν ἀκουγόταν τίποτε ἄλλο. Σ' ὁλόκληρη τὴν πλάσι εἶχε ἁπλωθῆ μιὰ βαθειά, καταθλιπτική, νεκρικὴ σιγή. Ὁ Φέλτσον εἶπε:

— Δὲν ἀκούω τίποτα. Τί συμβαίνει;

— Ἀκριβῶς αὐτό... δὲν ἀκούγεται τίποτα!

Καὶ ὁ Κλάας ἔρριξε ἕνα κυκλικὸ βλέμμα στὰ ἀσάλευτα δέντρα καὶ στὸ θλιβερὸ οὐρανὸ ποὺ ἦταν τώρα γκρίζος. Ἡ πλάσι φαινόταν σὰν νὰ κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή της.

— Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι μιὰ θύελλα πρόκειται νὰ ξεσπάση, μουρμούρισε τὸ παιδί. Δὲν εἶναι ὅμως ἡ ἐποχή τους καὶ τὰ σύννεφα δὲν δείχνουν κάτι τέτοιο. Κυττᾶτε ψηλά! Αὐτὸ δὲν εἶναι καλὸ σημάδι...

Τρία ζευγάρια μάτια κύτταξαν μὲ ἀπόγνωσι τὸν οὐρανό. Ὅλα τὰ πουλιὰ τῆς ζούγκλας εἶχαν σηκωθῆ κοπαδιαστὰ ἀπὸ τὰ δέντρα, ἔκανν μερικὲς βόλτες πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, ἀφήνοντας μικρὲς τρομαγμένες κραυγὲς κι' ἔπειτα ξεμάκρυναν, ἄλλα ἀκολουθῶντας τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ κι' ἄλλα ἀντίθετα σ' αὐτὸ καὶ χάθηκαν μακρυά.

— Τί νὰ σημαίνουν ἄραγε ὅλ' αὐτά; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ Ντίκ.

Ὁ Κλάας βρισκόταν σὲ ἀμηχανία.

— Δὲν πρόκειται γιὰ θύελλα, οὔτε γιὰ φωτιά, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Ἡ ζούγκλα εἶναι ἀτόμητ μούσκεμα ἀπὸ τὶς βροχές. Τί εἶναι τότε; Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Εἶναι ὅμως σίγουρο πὼς κάτι μαγειρεύεται. Ἀκοῦστε, ἂς σηκώσουμε τὰ πράγματά μας κι' ἂς εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ φύγουμε. Τὰ βόδια μιὰ φορὰ εἶναι ἥσυχα, ὅπως πάντα. Ἂς τ' ἀφήσουμε λοιπὸν ἐδῶ δεμένα πλάϊ - πλάϊ καὶ μεῖς ἂς τραβηχτοῦμε πιὸ κάτω...

Ὁ κυκλώνας

Μὲ τὸ συναίσθημα μιᾶς καταστροφῆς ποὺ ἐρχόταν, οἱ τέσσερις φίλοι σήκωσαν βιαστικὰ τὰ φορτία τους, τὰ πέταξαν ὅπως - ὅπως μέσα στὴ βοδάμαξα κι' ἔστησαν πάλι τ' αὐτί τους στὴν ἀπέραντη σιγαλιά. Τέλος, ἀπὸ κάπου, μίλια μακρυὰ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ζούγκλας, ἔφτασε ὡς αὐτοὺς ἡ ὀχλοβοὴ ἑνὸς ἀτέλειωτου πλήθους, κάτι σὰν ζητωκραυγὲς χιλιάδων θεατῶν ἑνὸς ποδοσφαιρικοῦ ἀγῶνα. Καὶ καθὼς περνοῦσαν τὰ δευτερόλεπτα, ἡ ὀχλοβοὴ δυνάμωνε ὁλοένα, ὥσπου ἔγινε σύντομα σὰν τὸ βούϊσμα μιᾶς γιγάντιας σβούρας.

Ὁ Κλάας πετάχτηκε πάνω ξεφωνίζοντας:

— Εἶναι κυκλώνας! Εἶναι κυκλώνας!

Ἔρριξε μιὰ γοργὴ ματιὰ στὸν ποταμὸ δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Τὸ νὰ μείνουν ἐκεῖ ποὺ βρίσκονταν σήμαινε σίγουρο θάνατο. Ἢ θὰ τσακίζονταν ἀπὸ τὰ δέντρα ποὺ θὰ ἔπεφταν ἢ θὰ παρασύρονταν μέσα στὸν ποταμὸ ἀπὸ τὴ φόρα τοῦ ἀνέμου. Νὰ δοκιμάσουν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ κυκλώνα; Καμμιὰ ἐλπίδα. Δὲν μποροῦσαν νὰ φτάσουν στὴ γρηγοράδα τὰ πουλιά. Ἔπειτα ὑπῆρχε καὶ ἕνας ἄλλος κίνδυνος: Ὁ κυκλώνας μποροῦσε ν' ἀρχίζη νὰ διαγράφη κύκλους καὶ νὰ τοὺς φτάση ὅπου κι' ἂν βρίσκονταν.

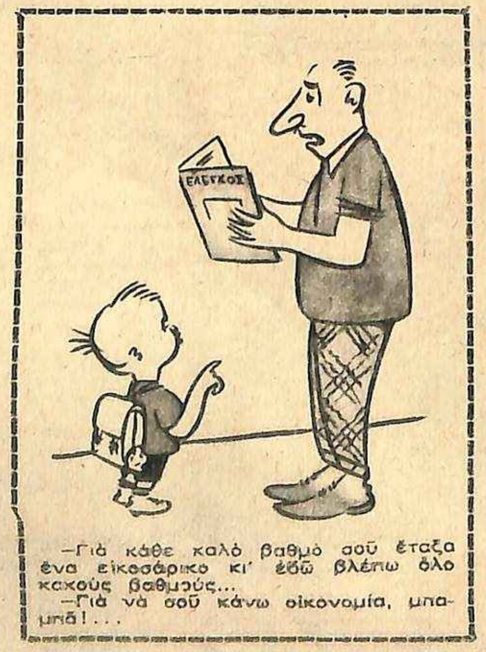

— Γιὰ κάθε καλὸ βαθμό σοῦ ἔταξα ἕνα εἰκοσάρικο κι' ἐδῶ βλέπω ὅλο κακοὺς βαθμούς...

— Γιὰ νὰ σοῦ κάνω οἰκονομία, μπαμπᾶ!...

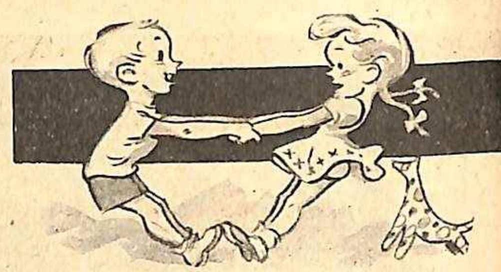

Μὲ πρόσωπο φωτισμένο ἀπὸ χαρά, σὰν νὰ τοῦ κατέβηκε κάποια σωτήρια ἰδέα, ὁ Κλάας τοὺς ἐξήγησε σύντομα:

— Τὸ τελευταῖο ξεροπόταμο ποὺ περάσαμε, ἑκατὸ μέτρα πρὶν φτάσουμε ἐδῶ, θὰ μᾶς βοηθήση. Οἱ ὄχθες του εἶναι κατακόρυφες καὶ πέτρινες. Θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς προστατέψη ἀπὸ τὰ δέντρα, ἂν ὄχι ἀπὸ τὸν ἄνεμο. Ἐλᾶτε μαζί μου, φίλοι μου! Γρήγορα!

Τρέχοντας σὰν τρελλοί, ἔφτασαν καὶ οἱ τέσσερις σ' ἕνα μικρὸ παραπόταμο, ποὺ οἱ ὄχθες του ἔμοιαζαν σὰν μεσαιωνικὰ τείχη. Κατέβηκαν βιαστικὰ στὴν πέτρινη κοίτη του, ποὺ τὴν αὐλάκωναν ἀσημένια ρυάκια. Ἡ παιδικὴ φωνὴ τοῦ Κλάας, ἀκούστηκε ἔντονη, προστακτικὴ σχεδόν:

— Πέστε μπρούμυτα! Σφιχτῆτε καλὰ πάνω στὶς πέτρες... μὴν κινηθῆ κανείς σας! Προσοχή...

Ὁ κυκλώνας εἶχε κιόλας φτάσει. Βού... ού ....ού... ἦταν μιὰ τρομαχτικὴ κραυγή, ἕνας σάλαγος, ποὺ ἔβγαινε θαρρεῖς ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Ὁ Ζάκ, μὲ τὸ πρόσωπο κολλημένο στὰ χαλίκια, ἔνοιωσε νὰ πέφτη πάνω του, κάτι σὰν ἕνα πελώριο καὶ παχὺ στρῶμα ἀπὸ ζυμάρι. Ἔμπαινε στ' αὐτιά του καὶ στὸ στόμα του καὶ τὸν πίεζε πάνω στὴν τραχειὰ κοίτη τοῦ ξεροπόταμου, σὰν νὰ τὸν ἔπνιγε ὁλοένα καὶ πιὸ πολὺ καὶ πιὸ πολύ. Ξαφνικὰ θέλησε νὰ ἁρπαχτῆ ἀπὸ τὸ ζυμάρι αὐτό, μὰ τὰ δάχτυλά του ἦταν μουδιασμένα καὶ σάλευαν ἀπίθανα ἀργά, ὅπως τὰ δάχτυλα ἑνὸς βουτηχτῆ στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας. Ζυμάρι; Θεέ μου, ὄχι! Ἦταν ὁ ἄνεμος, ὁ ἄνεμος!

Τὰ αὐτιά του βούϊζαν ὅπως ὅταν κάνη κανεὶς μακροβούτι. Ὁ ἄνεμος ἔφταιγε καὶ γι' αὐτὸ βέβαια. Τί ἦταν ὅμως αὐτὰ τὰ τριξίματα, αὐτὸς ὁ πάταγος, ποὺ ἀκουγόταν ὑπόκωφα μέσα στὸ μούγκρισμα τοῦ κυκλώνα; Τὰ δέντρα τσακίζονταν καὶ σωριάζονταν χάμω, μπροστὰ στὸ βασιλιὰ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως. Κράκ! Ἕνα δέντρο ἔπεσε βαρειὰ στὸν ξεροπόταμο σχηματίζοντας μιὰ φυσικὴ γέφυρα πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Μιὰ βροχὴ ἀπὸ φύλλα καὶ κλαδιὰ τοὺς σκέπασε.

Κράκ! Ἕνα δεύτερο δέντρο ἀκολούθησε τὸ πρῶτο κι' ἔπειτα κι' ἄλλο κι' ἄλλο, ὥσπου ἐντελῶς ξαφνικά, ὅπως εἶχε ἔρθει ὁ κυκλώνας πέρασε. Δὲν εἶχε κρατήσει οὔτε δέκα λεπτά. Κι' ὅμως γιὰ τοὺς τέσσερις ἐκείνους ἀνθρώπους, ποὺ εἶχαν γίνει ἕνα μὲ τὴ γῆ, ἦταν σὰν νὰ πέρασαν δέκα αἰῶνες. Εὐτυχῶς κανεὶς τους δὲν εἶχε πάθει τίποτα, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ γδαρσίματα καὶ τσαγκρουνιές. Πρῶτος πετάχτηκε πάνω ὁ μικρὸς μαῦρος, μ' ἕνα χαμόγελο γεμᾶτο ἱκανοποίησι στὰ χείλη του. Χαιρόταν ποὺ ἦταν ὅλοι καλὰ καὶ τοὺς εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ πᾶνε νὰ δοῦνε τί γίνονταν τὰ βόδια.

Τίποτα κι' ἐδῶ. Τὰ γερὰ ἐκεῖνα ζῶα ἔμεναν ἀσάλευτα στὴ θέσι τους καὶ τὰ πράγματά τους, ποὺ ἀπαρτίζονταν ὅλα ἀπὸ βαρειὰ σύνεργα, δὲν εἶχαν παρασυρθῆ. Ὅλοι τους ὅμως ἔνοιωθαν τὴν ἀνάγκη νὰ ξεκουραστοῦν. Βρῆκαν ἕνα στεγνὸ μέρος, τὸ καθάρισαν ἀπὸ τὰ κλαδιὰ καὶ κάθησαν. Ὁ Ντὶκ τοὺς μοίρασε κρύα φαγητά. Ἔφαγαν σιωπηλὰ τεντώνοντας στὸ χορτάρι τὰ κουρασμένα τους μέλη καὶ κυττάζοντας τὰ περίπλοκα σχέδια τῶν φυλλωμάτων, ποὺ σχηματίζονταν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

— Παράξενο! εἶπε ξαφνικὰ ὁ Ζάκ. Δὲν ἔχει καθόλου κουνούπια ἀπόψε!

— Τὰ παρέσυρε ὁ ἄνεμος! τοῦ ἐξήγησε ὁ πολύξερος Κλάας. Δὲν θὰ παρουσιαστοῦν οὔτε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα.

— Νὰ λοιπὸν ποὺ ὁ κυκλώνας μᾶς ἔκανε κι' ἕνα καλό, ἀποκρίθηκε γελῶντας ὁ Φέλτσον. Ἔτσι δὲν κινδυνεύουμε πρὸς τὸ παρὸν ν' ἁρπάξουμε καμμιὰ ἑλονοσία.

Κουβεντιάζοντας εὔθυμα, ὁ ὕπνος κατέβηκε στὰ βλέφαρά τους. Ὁ Ντὶκ ροχάλιζε κιόλας. Ὁ Φέλτσον ἀποκοιμήθηκε κι' αὐτὸς σὲ λίγο κι' ὁ Ζὰκ Μπρετὸν δὲν ἄργησε νὰ τοὺς ἀκολουθήση. Ὅσο γιὰ τὸν Κλάας, ἔμεινε ξύπνιος ἀρκετὲς ὧρες. Χωρὶς νὰ πῆ τίποτα στοὺς φίλους του γιὰ νὰ μὴν τοὺς τρομάξη, ἐκτελοῦσε χρέη φρουροῦ. Ἡ ἀφρικανικὴ ζούγκλα εἶχε πολλὰ καὶ ἄγρια θηρία. Κι' ἂν δὲν εἶχαν παρουσιαστῆ μέχρι τῆς στιγμῆς, ἦταν ἐπειδὴ τὰ εἶχε διώξει προσωρινὰ ὁ κυκλώνας. Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ὅμως, ὁ μικρὸς ἀγρυπνοῦσε. Δὲν ἤξερε κανεὶς τί μποροῦσε νὰ συμβῆ στὸ διάστημα τῆς νύχτας.

Μονάχα ὅταν ὁ οὐρανὸς ἄρχισε νὰ ροδίζη ἀπὸ τὴ μεριὰ τῆς ἀνατολῆς, ὁ Κλάας ἔκλεισε ἥσυχος τὰ μάτια. Καὶ στὶς λίγες ὧρες ποὺ κοιμήθηκε, ὀνειρεύτηκε τὸν παπποῦ του καὶ τὴν ἀδελφούλα του...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τὸ θαυματουργὸ βότανο

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ κυβερνοῦσε μιὰ ἐξωτικὴ χώρα ἕνας δίκαιος ἄρχοντας, ὁ Βατριχαρῆ, ποὺ ποτὲ δὲν ἀποφάσιζε γιὰ κάτι, ἂν προηγουμένως δὲν ἐξέταζε μὲ προσοχὴ ποῦ βρισκόταν ἡ ἀλήθεια. Τὸ βασίλειό του δὲν ἦταν μεγάλο, ὡστόσο οἱ λιγοστοὶ ὑπήκοοί του ἦταν εὐτυχισμένοι, γιατὶ ἤξεραν πὼς ὁ ἄρχοντάς τους ποτὲ δὲν θὰ τοὺς ἀδικοῦσε.

Κάποτε, λοιπόν, ἕνας Βραχμάνος βρέθηκε μπλεγμένος ἄσχημα σὲ μιὰ ὑπόθεσι ἱεροσυλίας. Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, οἱ ἱερεῖς τὸν κατηγόρησαν ὅτι εἶχε σπάσει τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ Σίβα, ποὺ βρισκόταν μέσα σὲ μιὰ παγόδα.

Τὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνέλαβε νὰ τὴν ἐξετάση καὶ νὰ τὴ δικάση ὁ δίκαιος Βατριχαρῆ. Μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἀμεροληψία του ὁ ἄρχοντας βρῆκε ὅτι τὴν ἱεροσυλία δὲν τὴν εἶχε κάνει ὁ Βραχμάνος ἀλλὰ κάποιος ἱερέας, ποὺ τὸν ζήλευε κι' ἤθελε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ. Ἔτσι ὁ κακὸς ἱερέας τιμωρήθηκε αὐστηρὰ ἀπὸ τὸ Βατριχαρῆ, κι' ὁ Βραχμάνος, ποὺ ἦταν ἕνας καλὸς καὶ φτωχὸς ἄνθρωπος, ἀθωώθηκε.

Ὁ Βραχμάνος τότε ἐπισκέφθηκε τὸ Βατριχαρῆ στὸ παλάτι του κι' ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστησε, τοῦ εἶπε κατόπιν ἐμπιστευτικά:

— Μεγάλε καὶ δίκαιε Βατριχαρῆ, θέλω νὰ σοῦ ἀνταποδώσω τὸ καλὸ ποὺ μοὔκανες. Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ δώσω ἕνα θαυματουργὸ βοτάνι. Τὸ βοτάνι αὐτὸ φύτρωνε στὰ νερὰ μιᾶς λίμνης ποὺ τώρα πιὰ ξεράθηκε. Ἔτσι δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὅμοιό του σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Θὰ τὸ βράσης, ἄρχοντά μου, θὰ πιῆς τὸ ζουμί του καὶ μέσα σὲ τρεῖς μέρες θ' ἀποκτήσης νειᾶτα κι' ὀμορφιά!...

Κι' ἐπειδὴ ὁ Βραχμάνος εἶδε τὸ Βατριχαρῆ δύσπιστο, τὸν ρώτησε:

— Ἀπορεῖς, ἄρχοντά μου, γιατὶ δὲν τὸ κρατάω γιὰ τὸν ἑαυτό μου;

— Ἀκριβῶς! τοῦ εἶπε ὁ Βατριχαρῆ.

— Ἁπλούστατα, γιατὶ θέλησα νὰ σοῦ ἀνταποδώσω τὸ καλὸ ποὺ μοῦ ἔκανες!...

Ὁ Βατριχαρῆ πῆρε τὸ βοτάνι, κι' ἐπειδὴ ἀγαποῦσε πολὺ τὴ γυναῖκα του, τὴ Σαβαχιντᾶ, δὲν τὸ μεταχειρίστηκε ὁ ἴδιος, ἀλλὰ τὸ ἔδωσε σ' ἐκείνη γιὰ νὰ τὸ βράση καὶ νὰ πιῆ τὸ ζουμί του.

— Ἔτσι θὰ γίνης νέα καὶ ὄμορφη! τῆς εἶπε.

Ἡ Σαβαχιντᾶ τότε ἀπάντησε στὸν ἄντρα της:

— Δὲν πιστεύω σὲ θαυματουργὰ βότανα. Θὰ κάνω ὅμως ὅ,τι μοῦ λὲς γιὰ νὰ μὴ σὲ κακοκαρδίσω.

Τὴν ἴδια μέρα ὅμως συνάντησε τὸν ἀδελφό της, τὸν Ἰζαέ, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε πάρα πολὺ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ Βατριχαρῆ μοὔδωσε αὐτὸ τὸ θαυματουργὸ βότανο. Μὲ τὸ ζουμί του, θὰ γίνω νέα καὶ ὡραία. Τοῦ τὸ χάρισε ἕνας Βραχμάνος. Μὰ ὁ Βατριχαρῆ, ἐπειδὴ μὲ ἀγαπάει, προτίμησε νὰ τὸ δώση σὲ μένα!...

Ἡ Σαβαχιντᾶ ἔδωσε τὸ βότανο στὸν Ἰζαὲ καὶ πρόσθεσε:

— Ὁ Βατριχαρῆ θέλησε μὲ τὸ δῶρο του αὐτὸ νὰ μοῦ ἀποδείξη τὴν ἀγάπη του. Κι' ἐγώ, γιὰ νὰ σοῦ δείξω τὴν ἀγάπη μου, ἀδελφέ μου, σοῦ τὸ χαρίζω.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Σαβαχιντᾶ πῆρε χαρούμενος τὸ θαυματουργὸ βότανο κι' ἔτρεξε νὰ βρῆ τὴν πρώτη χορεύτρια τοῦ παλατιοῦ, τὴν Οὐσιντᾶ.

— Ἀγαπημένη μου Οὐσιντᾶ! τῆς εἶπε. Θὰ σοῦ χαρίσω ἕνα θαυματουργὸ βότανο, ποὺ θὰ σὲ κάνη νέα κι' ὄμορφη. Μοῦ τὸ ἔδωσε ἕνας Βραχμάνος, μὰ προτιμῶ νὰ τὸ βράσης ἐσὺ καὶ νὰ πιῆς τὸ θαυματουργὸ ζουμί του...

Ἡ Οὐσιντᾶ δέχτηκε τὸ δῶρο τοῦ Ἰζαέ, μὰ δὲν τὸ μεταχειρίστηκε ἡ ἴδια, γιατὶ ἀγαποῦσε καὶ θαύμαζε τὸ Βατριχαρῆ. Μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία, λοιπόν, πῆγε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Μεγάλε καὶ σοφὲ Βατριχαρῆ, εἶσαι ὁ ἀφέντης μου κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ σκλάβα σου. Γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω τὴν ἀγάπη μου σοῦ προσφέρω αὐτὸ τὸ μαγικὸ βότανο, γιὰ νὰ γίνης νέος κι' ὄμορφος!...

Ὁ Βατριχαρῆ γνώρισε ἀμέσως τὸ δῶρο τοῦ Βραχμάνου καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη πῶς εἶχε φτάσει στὰ χέρια τῆς χορεύτριας. Κρύβοντας ὅμως τὴν ταραχή του, ρώτησε τὴν Οὐσιντᾶ:

— Καὶ ποιὸς σοῦ τὸ ἔδωσε Οὐσιντᾶ αὐτὸ τὸ μαγικὸ βότανο ποὺ μοῦ χαρίζεις; Μήπως ἡ γυναῖκα μου;

— Ὄχι. Μοῦ τὸ ἔδωσε ὁ ἀδελφός της Ἰζαέ, ποὺ μὲ ἀγαπάει!...

Ὁ Βατριχαρῆ ἔτρεξε ἀμέσως καὶ βρῆκε τὸν Ἰζαὲ καὶ τὸν ρώτησε:

— Ποιὸς σοῦ ἔδωσε, Ἰζαέ, τὸ θαυματουργὸ βότανο ποὺ χάρισες στὴν Οὐσιντᾶ;

— Ἕνας Βραχμάνος, ἄρχοντά μου... ἄρχισε νὰ τραυλίζη ὁ Ἰζαέ.

— Ἕνας Βραχμάνος, Ἰζαέ; ξαναρώτησε ὁ Βατριχαρῆ, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια. Ἢ μήπως ἡ Σαβαχιντᾶ, ἡ γυναῖκα μου;

— Ὄχι, ἀφέντη μου, ἀπάντησε ὁ Ἰζαὲ ποὺ ἤθελε νὰ κρύψη τὴ βασίλισσα. Δὲν μοῦ τὸ ἔδωσε ἐκείνη. Τῆς τὸ πῆρα ἐγὼ κρυφά...

Ὁ Βατριχαρῆ ὅμως δὲν πίστεψε στὰ λόγια τοῦ Ἰζαὲ καὶ πίεσε τὴ Σαβαχιντᾶ νὰ τοῦ φανερώση τὴν ἀλήθεια. Κι' ἡ Σαβαχιντᾶ ὡμολόγησε πὼς αὐτὴ χάρισε τὸ μαγικὸ βότανο στὸν Ἰζαέ.

Κατάλαβε τότε ὁ Βατριχαρῆ ὅτι ἡ πιὸ μεγάλη δύναμι στὸν κόσμο εἶναι ἡ ἀγάπη. Ὅποιος ἀγαπάει ἀληθινὰ εἶναι πάντα πρόθυμος γιὰ τὴν πιὸ μεγάλη θυσία.

Ὅσο γιὰ τὸ μαγικὸ βοτάνι, ὁ Βατριχαρῆ ἔμαθε ἀργότερα ἀπὸ τὸ Βραχμάνο, ὅτι δὲν ἦταν διόλου μαγικό! Ἦταν ἕνα κοινὸ χορτάρι. Μὰ ἀποδείχτηκε θαυματουργό, γιατὶ φανέρωσε τί μποροῦσε νὰ κάνη στὸν κόσμο ἡ ἀγάπη.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Στὴν πατρίδα

Πατρίδα, ποὺ στῶν τέκνων σου τὸ νοῦ
(ριζώνεις
κι' ἀνθίζεις καὶ μοσχοβολᾶς στὰ πρό-
(σωπά τους,
ποὺ κι' ἂν ζητοῦν νὰ σ' ἀρνηθοῦν, τοὺς
(φανερώνεις
μ' ἕνα τους λόγο μοναχό, μὲ μιὰ μα-
(τιά τους.
Ποὺ ἀστροπελέκι γίνεσαι γοργὸ καὶ
(μπαίνεις
στὰ ναρκωμένα στήθεια τους, ὅταν πλα-
(νιοῦνται,
καὶ σωπασμένη κρύβεσαι, καὶ περιμέ-
(νεις
τὴν ὥρα ποὺ κι' οἱ τύραννοι γλυκοκοι-
(μοῦνται.
Καὶ τότε ἔξαφνα ξεσπάει τ' ἀστροπε-
(λέκι
καὶ τὸ παιδί σου ἀρνὶ μὲ μιᾶς θεριεύει
καὶ σὰν λιοντάρι ἀδάμαστο μπροστά
(σου στέκει,
καὶ μὲ φωτιὰ καὶ μὲ σπαθὶ σὲ διαφεν-
(τεύει.
Ἐσύ, ποὺ καὶ τὸ θάνατο γλυκὸ μᾶς
(κάνεις,
Πατρίδα, ξύπνησέ μας πρὶν ἐσὺ πε-
(θάνης.

ΑΡΓ. ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΗΙ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ὁ λύκος καὶ τ' ἀρνὶ

Ὁ Τοτὸς δὲν εἶναι κακὸ παιδί. Ἔχει καλὰ αἰσθήματα, εἶναι ἔξυπνος, μελετηρός, μὰ ἔχει κι' ἕνα ἐλάττωμα, ποὺ οἱ γονεῖς του δύσκολα μποροῦν νὰ τὸ συγχωρήσουν: Εἶναι φοβερὰ ἀνυπάκουος.

— Ἂν δὲν ἔκανες τοῦ κεφαλιοῦ σου κάθε τόσο, τοῦ ἔλεγε ἡ μητέρα του, θὰ ἦσουν τὸ πιὸ χρυσὸ παιδὶ τοῦ κόσμου!

Κι' ὁ πατέρας του, θέλοντας νὰ τὸν διορθώση, τοῦ διηγήθηκε μιὰ μέρα τὴ γνωστὴ ἱστορία τοῦ λύκου καὶ τοῦ ἀρνιοῦ. Καὶ τελείωσε ὡς ἑξῆς:

— Βλέπεις, Τοτό, τί παθαίνουν ὅσοι δὲν ἀκοῦνε τὶς συμβουλὲς τῶν μεγαλυτέρων τους;

Μὰ ὁ Τοτὸς χωρὶς νὰ χάση καιρό, γυρνᾶ καὶ ἀποκρίνεται στὸν πατέρα του χαμογελῶντας πονηρά:

— Δὲν βαριέσαι, καλὲ μπαμπᾶ, κι' ἂν ἦταν ὑπάκουο τὸ ἀρνὶ τί θὰ κέρδιζε; Ἀντὶ νὰ τὸ φάη ὁ λύκος, θὰ τὸ τρώγαμε ἐμεῖς!

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Ὁ δάσκαλος: Σήμερα, παιδιά μου, θὰ σᾶς διδάξω γιὰ ἕνα εἶδος ἄνθρακος ποὺ λέγεται κώκ.

Καὶ γυρίζοντας σ' ἕναν μαθητὴ ποὺ δὲν προσέχει:

— Πές μου ἐσύ. Ἔχεις ἰδῆ κώκ;

— Μάλιστα, κύριε, στὸ ζαχαροπλαστεῖο!

★

Ἡ Κικίτσα ποὺ τὴν ἔχουν μάθει νὰ μιλάη πάντα στὸν πληθυντικὸ λέει στὴ θεία της:

— Καλημέρα, θεῖες μας!

★

— Μαμᾶ, ὁ Νιτῖνος ἔγινε κινηματογράφος.

— Τί λές, παιδί μου;

— Δὲν τὸ πιστεύεις; Ρώτησε τὸ γιατρό, ποὺ εἶπε πὼς ἔχει... ταινία!

★

Στὸ μάθημα τῆς Φυσικῆς Ἱστορίας ὁ δάσκαλος ρωτάει:

— Λάκη, σὲ ποιὰ κατηγορία ὑπάγονται τὰ πουλιά;

Λάκης: Στὰ μαστοφόρα, κύριε.

Δάσκαλος: Μπᾶ! Ὥστε ἔχουν μαστοὺς τὰ πουλιά;

Λάκης: Καὶ βέβαια, κύριε! Δὲν ἔχετε ἀκούσει ποὺ λένε: «τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα»;

★

Ὁ πατέρας τοῦ Νίκου γυρίζει ἀπ' ἔξω καὶ τοῦ φέρνει διάφορα παιχνίδια.

Ὁ Νῖκος, μόλις τὰ βλέπει, ἀρχίζει νὰ ἐκδηλώνη μὲ ὅλους τοὺς τρόπους τὴ χαρά του, μὰ ἔπειτα γίνεται σκεφτικός.

— Τί σκέφτεσαι, Νῖκο; τὸν ρωτάει σὲ λίγο ὁ πατέρας του.

Κι' ὁ Νῖκος, σοβαρά:

— Σκέφτομαι, πὼς εἶναι κρῖμα ποὺ ἔχω μονάχα ἕναν πατέρα!

Ἡ Ζωίτσα καὶ τὸ ἅλμα ἐπὶ κοντῷ!

Τά ταξίδια στό Ἄπειρο

Οἱ μυστηριώδεις ἀκτίνες ποὺ τρυπᾶνε τὸ σῶμα

ΜΕ τὴν ἐκσφενδόνισι τοῦ πρώτου τεχνητοῦ δορυφόρου τῆς Γῆς, ποὺ προβλέπεται ὅτι θὰ γίνη ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1957 ἢ τὸ 1958, θὰ συντελεσθῆ τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὰ ταξίδια σὲ ἄλλους κόσμους. Ὅπως ξέρομε δέ, «ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ ἥμισυ τοῦ παντός».

Τὸ πρῶτος αὐτὸς τεχνητὸς δορυφόρος, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ θὰ τὸν ἀκολουθήσουν, θὰ περιστρέφωνται γύρω ἀπὸ τὴ Γῆ, σὲ ὕψος 300—500 χιλιομέτρων. Θὰ χρησιμεύουν δὲ ὡς «πτώματα ἐργαστήρια» τοῦ Διαστήματος.

Ἐφοδιασμένοι μὲ «τηλεμετρικὲς» συσκευές, γιὰ νὰ μεταδίδουν αὐτομάτως στὴ Γῆ τὶς ἐνδείξεις τῶν διαφόρων ἐπιστημονικῶν ὀργάνων, θὰ μᾶς προσφέρουν πιθανώτατα διάφορες πληροφορίες, ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν διαπλανητικῶν ταξειδιῶν.

Τὸ τολμηρὸ αὐτὸ σχέδιο ποὺ ἀνήγγειλε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ὁ Πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ, προβλέπει τὴν ἐγκατάστασι μικρῶν δορυφόρων, δίχως ἄνθρωπους, ἔξω ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς, σχεδὸν στὸ ἀπόλυτο κενό. Καθεμιὰ ἀπὸ τὶς μικροσκοπικὲς αὐτὲς «σελῆνες» θὰ ἐκσφενδονισθῆ μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς πελώριας ρουκέτας — ποὺ θ' ἀποτελῆται πιθανώτατα ἀπὸ τρία χωριστὰ τμήματα. Θὰ περιστρέφεται δὲ γύρω ἀπὸ τὸν πλανήτη μας μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα: 30.000 χιλιόμετρα τὴν ὥρα!

Θὰ εἶναι δρατὴ μὲ ἰσχυρὰ κιάλια καὶ τηλεσκόπια στὸ ἡμίφως τοῦ δειλινοῦ. Καὶ θὰ ἐξακολουθήση νὰ κάνη τὸ γύρο τῆς Γῆς ἐπὶ ἡμέρες, ἐπὶ ἑβδομάδες ἴσως. Ὕστερα, τὰ ἴχνη τοῦ ἀέρος ποὺ θὰ ὑπάρχουν γύρω της —10 δισεκατομμύρια φορὲς ἀραιότερα ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ ἀναπνέομε— θὰ ἐνεργήσουν σιγὰ - σιγὰ σὰν φρένο στὴν κίνησί της. Θὰ ἐλαττωθῆ λοιπὸν ἡ ταχύτης της καὶ στὸ τέλος θὰ ξαναπέση πρὸς τὴ Γῆ.

Μόλις μπῆ δὲ στὰ πυκνότερα στρώματα τῆς γηΐνης ἀτμοσφαίρας, θὰ διαπυρωθῆ ἀπὸ τὴν τριβὴ μὲ τὸν ἀέρα, θὰ μεταβληθῆ σ' ἕνα φλεγάμενο μετέωρο καὶ θὰ ἐξατμισθῆ.

Στὸ μεταξὺ ὅμως, θὰ μᾶς ἔχη στείλει πληροφορίες σπουδαῖες, γιὰ διάφορα ζητήματα ποὺ πρέπει νὰ ἐξακριβώσουν οἱ μέλλοντες ταξειδιῶτες τοῦ Ἀπείρου, πρὶν ἀποφασίσουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς.

Τὸ πρῶτο ἀπ' αὐτὰ εἶναι: Ποιὰ ἀποτελέσματα θὰ ἔχη στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ ἡ ἔλλειψις βαρύτητος; Πραγματικά, ὅταν ἀπομακρυνθοῦμε πολὺ ἀπὸ τὴ Γῆ, θὰ ἐκμηδενισθῆ σχεδὸν ἡ ἐπίδρασι τῆς βαρύτητος στὸ σῶμα μας.

Δὲν μπορούμε λοιπὸν νὰ ξέρωμε τὶς συνέπειες αὐτῆς τῆς μεταβολῆς.

Κατὰ τὴ γρήγορη κίνησι τῶν ἀεροπλάνων σὲ καιμπύλες τροχιές, οἱ πιλότοι τους ἔχει τύχει νὰ βρεθοῦν, ἐπὶ 30 δευτερόλεπτα τὸ πολύ, ὑπὸ συνθῆκες τελείας ἐξουδετερώσεως τῆς βαρύτητος, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε.

Ἀλλὰ καὶ οἱ φωτογραφίες πιθήκων καὶ ποντικῶν, ποὺ βρίσκονταν μέσα σὲ ρουκέτες ποὺ πέφτανε ἐλεύθερα, δὲν παρουσιάζανε καιμιὰ ἀλλαίωσι ἢ ἀνωμαλία τοῦ ὀργανισμοῦ τους.

Τὰ πειράματα ὅμως αὐτὰ ἦσαν συντομώτατα. Πρέπει λοιπὸν νὰ διαρκέσουν πολὺ περισσότερο, γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ εἰδικοὶ ν' ἀποφανθοῦν μὲ βεβαιότητα ἂν ἡ παρατεταμένη ἔλλειψις βαρύτητος εἶναι βλαβερὴ ἢ ὄχι.

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ προβλέπεται ὅτι θὰ μελετηθῆ καὶ θὰ λυθῆ μὲ τὴν ἐγκατάστασι μικρῶν ζώων πάνω στὸν τεχνητὸ δορυφόρο, μέσα σὲ κλειστοὺς χώρους βεβαίως. Δὲν πρόκειται, φυσικά, νὰ ζήσουν πολὺ αὐτὰ τὰ ζῶα. Θὰ πέσουν θύματα τῆς Ἐπιστήμης. Στὸ μεταξὺ ὅμως, θὰ μεταδίδωνται μὲ αὐτόματες συσκευὲς στὴ Γῆ ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες γιὰ τὶς μεταβολὲς τῆς ἀναπνοῆς τους, τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς τους καὶ τὶς κινήσεις τους.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἔλλειψις τῆς βαρύτητος δημιουργεῖ ἕνα πλῆθος ἀπὸ εἰδικὰ προβλήματα γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν διαπλανητικῶν σκαφῶν. Οἱ τεχνητοὶ δορυφόροι θὰ βοηθήσουνε σημαντικὰ στὴ λύσι τους.

Ὑπάρχει κίνδυνος γιὰ τοὺς ταξειδιῶτες τοῦ Ἀπείρου ἀπὸ τὰ μετέωρα;

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πιθανότητα νὰ συγκρουσθῆ τὸ σκάφος τους μὲ τὰ μεγαλύτερα ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ καταστραφῆ, κινδυνεύει ἐπίσης ἀπὸ μιὰ βαθμιαία διάβρωσι, ἀποτέλεσμα τῆς τριβῆς του μὲ τὰ μικροσκοπικὰ μετέωρα ποὺ κινοῦνται στὸ Ἄπειρο μὲ ταχύτητα 60—70 χιλιομέτρων στὸ δευτερόλεπτο.

Ἕνα αὐτόματο παρατηρητήριο, ἐγκατεστημένο πάνω στὸν τεχνητὸ δορυφόρο, θὰ προσφέρη περισσότερα καὶ θετικώτερα στοιχεῖα γι' αὐτὰ τὰ μικρομετέωρα.

Ὅχι λιγώτερο σοβαρὸς εἶναι ὁ κίνδυνος ἀπὸ τὶς κοσμικὲς ἀκτῖνες, ποὺ θὰ βομβαρδίζουν ἐντατικὰ ἕνα διαπλανητικὸ σκάφος, μιᾶλις βγῆ ἀπ' τὸ προστατευτικὸ στρῶμα τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἡ μελέτη τῶν ἀκτίνων αὐτῶν στὰ ἐπίγεια ἐργαστήρια εἶχε ἀποδείξει ὅτι ἀποτελοῦνται κυρίως ἀπὸ πρωτόνια καὶ ἀπὸ σωματίδια ἄλφα, δηλαδὴ ἀπὸ ἐλαφρότατους πυρῆνες ἀτόμων ὑδρογόνου καὶ ἡλίου.

Τελευταίως ὅμως, οἱ παρατηρήσεις ποὺ ἔγιναν μὲ ρουκέτες σὲ μεγάλα ὕψη, ἀπεκάλυψαν τὴν ὕπαρξι ἑνὸς πιὸ ἐπικινδύνου εἴδους τέτοιων ἀκτίνων, ἀπὸ βαρεῖς πυρῆνες σιδήρου καὶ ἀσβεστίου. Συγκρινόμενες αὐτὲς μὲ τὶς πρῶτες, εἶναι σὰν ὀβίδες κανονιοῦ μπροστὰ σὲ σφαῖρες περιστρόφου...

Ἕνα σωματίδιον ἄλφα μπορεῖ νὰ περάση μέσα ἀπὸ ἕνα ζωντανὸ κύτταρο χωρὶς σοβαρὲς συνέπειες. Ἕνα σωματίδιο ὅμως σιδήρου ἢ χαλκοῦ θὰ καταστρέψη τὸ κύτταρο.

Φυσικά, αὐτὰ εἶναι ἁπλὲς ὑποθέσεις, γιατὶ κανεὶς δὲν ἔχει ἐκτεθῆ ἀκόμη στὴν ἐπίδρασι τέτοιων ἀκτίνων. Πάντως, οἱ εἰδικοὶ προβλέπουν ὅτι θὰ τρυπᾶνε τὸ σῶμα, ἀνοίγοντας πληγὲς σὰν ἀπὸ λεπτὲς βελόνες, καὶ ὅτι, χτυπῶντας πάνω στὸν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα τοῦ ματιοῦ, θὰ προκαλοῦν τὴν ἐντύπωσι σύντομων καὶ ἐκτυφλωτικῶν ἀστραπῶν καὶ θὰ καταστρέφουν ἴσως μονίμως τὴν δρασι.

Οἱ εἰδικὲς συσκευές, ποὺ θὰ ὑπάρχουν πάνω στοὺς τεχνητοὺς δορυφόρους, θὰ μᾶς δώσουν περισσότερες πληροφορίες γι' αὐτὲς παράξενες αὐτὲς ἀκτῖνες. Θὰ μελετηθοῦν δὲ ἴσως τὰ ἀποτελέσματά τους πάνω σὲ πειραματόζωα.

Ἂν ἀποδειχθοῦν ἔτσι πολὺ ἐπικίνδυνες, θὰ χρειασθῆ νὰ ἐφοδιασθοῦν τὰ διαπλανητικὰ σκάφη μὲ ὀγκώδεις θώρακες γιὰ τὴν προστασία τῶν ταξειδιωτῶν. Ἀλλ' οἱ θώρακες αὐτοὶ θὰ ἔχουν τόσο βάρος, ὥστε θὰ δυσκολεύουν σοβαρὰ τὴν ἀπογείωσι.

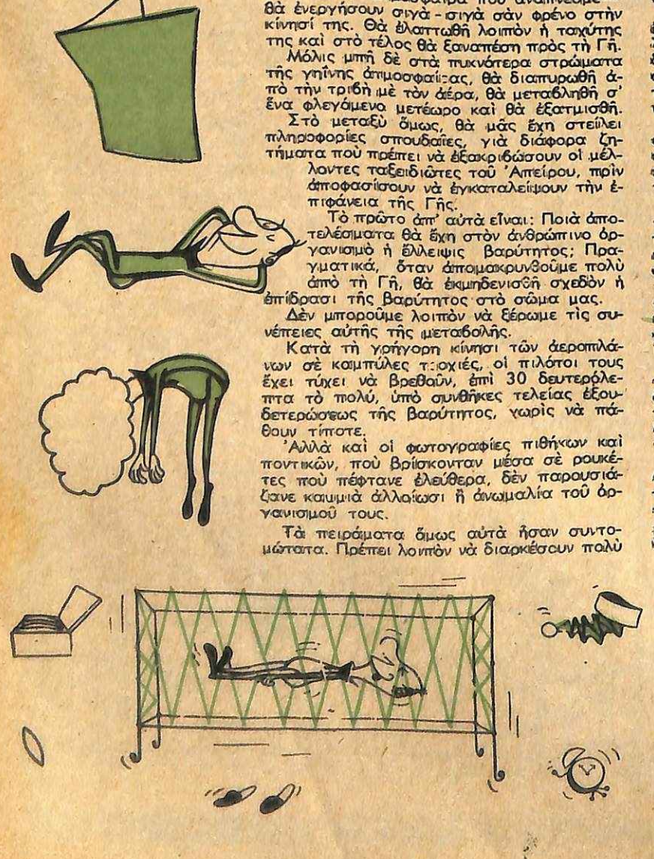

Τὸ χιουμοριστικὸ αὐτὸ σκίτσο προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐκπομπὴ ποὺ διοργάνωσε ὁ γνωστὸς ὑμωλτ Ντίσνεϋ στὴν τηλεόρασι μὲ τίτλο «Ἄνθρωπος στὸ Ἄπειρο».

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Τζέϊμς Τσέϊζ

Τὰ διαμάντια τοῦ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ ντέτεκτιβ Μπούρης παρακολουθεῖ τὸ Μπέϊριτ. Ἐκεῖνος ὅμως τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι καὶ τὸν ρίχνει ἀναίσθητο. Ὕστερα φεύγει γιὰ τὴν περιοχὴ τῶν φυλακῶν τοῦ Μπέλμορ, γιὰ νὰ προετοιμάση τὴ φυγάδευσι τοῦ Χάτερ. Ὅταν, στὴν ἐπιστροφή του, ἐπισκέπτεται τὸ Ρίκο, γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώση τὶς ἐνέργειές του, τοῦ ἐξηγεῖ ὅτι ἀνακάλυψε πὼς ὁ Κὶλ θέλει νὰ τοὺς κοροϊδέψη καὶ νὰ πάρη αὐτὸς τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὸ μισὸ ἑκατομμύριο τοῦ μαχαραγιᾶ. Προσθέτει πὼς ἔχει ἀντιληφθῆ ὅτι τοὺς κατασκοπεύει ἡ Ζοέ. Τῆς στήνουν λοιπὸν παγίδα καὶ τὴν τσακώνουν τὴ στιγμὴ ποὺ ψάχνει τὸ γραφεῖο τοῦ Ρίκο. Τὴ δένουνε τότε καὶ τὴν παίρνουν μαζί τους. Στὸ μεταξύ, ἡ Εὔα πληροφορεῖ τὸν ἀδελφό της ὅτι ὁ Μπέϊρντ ἀνέλαβε τὴ δουλειά. Ἐκφράζει ὅμως καὶ πάλι τοὺς φόβους της πὼς θ' ἀποτύχουνε. Ἐκεῖνος τῆς φανερώνει πὼς σκοπεύει νὰ πάρη ὕστερα ὅλα τὰ λεφτὰ ἀπ' τὸν Κὶλ καὶ πώς, γιὰ νὰ τὸν ἔχη στὸ χέρι, ἔψαξε κρυφὰ στὴν κάσσα του καὶ βρῆκε μέσα τὸ βραχιόλι τῆς Τζέϊν Μπρούς.

9ον

— Κύτταξε καλλίτερα τὸ δρόμο, μπροστά σου, γιὰ νὰ μὴν τσακιστοῦμε! τῆς σύστησε ἐκεῖνος ξερά. Καὶ βέβαια εἶναι ἀκλεμένο. Ἡ ἀστυνομία ψάχνει νὰ τὸ βρῆ... "Αν δὲν καθήση φρόνιμα ὁ Κίλ, θὰ κάνω ἕνα ἀνώνυμο τηλεφώνημα, γιὰ νὰ πληροφορήσω τὴν Ἀσφάλεια πὼς φυλάει τὸ βραχιόλι αὐτὸ μέσ' στὴν κάσσα του.

— Δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς τέτοιο πρᾶγμα!

— Θὰ τὸ κάνω μονάχα σὲ περίπτωσι ἀνάγκης.

— Μὰ πῶς ἔφτασε ἄραγε στὰ χέρια του τὸ βραχιόλι;

— Ἀδιαφορῶ γι' αὐτό. "Ας τὸ ἐξηγήσῃ ὁ ἴδιος στὴν ἀστυνομία, ἂν ἔχη διάθεσι. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς θὰ τὸ ἀποφύγῃ!

Ἡ Εὔα ἔμεινε γιὰ λίγο ἀμίλητη. Τὸ μυαλό της εἶχε παρολύσει ἀπ' τὸ φόβο καὶ τὴν ἀνησυχία.

"Επρεπε νὰ συστήση ἀκόμα μιὰ φορὰ στὸν "Ανταμ νὰ φυλαχτῆ... ὅσο ἦταν καιρός!

— Ὁ Πρέστον ἀνησυχεῖ γιὰ τὸ Μπέϊρντ, εἶπε. Φοβᾶται, ὅπως κι' ἐγώ, μήπως ἀνακαλύψῃ ποιὸς εἶναι ὁ Χάτερ... Κι' ἂν τοῦ μιλήσῃ ὁ Χάτερ γιὰ τὰ πετράδια;

— Ὑπάρχουνε πραγματικὰ πολλὲς πιθανότητες ν' ἀνακαλύψῃ ὁ Μπέϊρντ ποιὸς εἶν' ὁ Χάτερ, ἀπάντησε ἀφροντίστα ὁ Τζίλλις. Μὰ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κάνῃ τίποτε, ὥσπου νὰ πληρωθοῦνε τὰ λεφτά... "Ισως μᾶλιστα νὰ τὸ ξέρῃ ἀπὸ τώρα καὶ νὰ ἑτοιμάζεται νὰ τυλίξῃ τὸν Κίλ...

» Μὰ τάχω προβλέψει ὅλα. Ἡ δική μου δουλειὰ θάναι νὰ κινηθῶ γρηγορώτερα ἀπ' τὸ Μπέϊρντ... καὶ νάσαι βέβαιη πὼς θὰ τὸ καταφέρω!

"Ερριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του καὶ πρόσθεσε:

— Μπορεῖς νὰ μὲ πᾶς στὴ Λέσχη Φρού — Φρού; "Εχω κάποιο ραντεβοῦ ἐκεῖ, σὲ δέκα λεπτά.

— Ὤ, "Ανταμ, πόσο θἄθελα νὰ παραιτηθῆς ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι! εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ Εὔα. Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη. Δὲν ξέρεις ποὺ πᾶς... "Ακουσέ με! Θὰ ξαναγυρίσω στὴν πρώτη μου δουλειά, στὸ μιοὺζικ - χώλλ. Μπορῶ νὰ κερδίσω ἀρκετὰ καὶ γιὰ τοὺς δυό μας.

— Οὔφ, βούλωσ' το πιά! Τὰ ἴδια θὰ μοῦ κοπανᾶς διαρκῶς;... Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι εἶναι ἡ μεγάλη εὐκαιρία τῆς ζωῆς μου. Καὶ θέλεις νὰ τὴν ἀφίσω νὰ χαθῇ;

Ἡ Εὔα δὲν μίλησε πιά, ὥσπου φρενάρισε μπροστὰ στὴ φωτισμένη εἴσοδο τῆς Λέσχης. Ὁ Ντάλλας, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε πάντα, πάτησε γκάζι, τοὺς προσπέρασε καὶ μπῆκε στὸ χῶρο σταθμεύσεως τῶν αὐτοκινήτων.

Ξαναγυρίζοντας ὕστερα πρὸς τὴν εἴσοδο, εἶδε νὰ φεύγῃ πάλι ἡ Εὔα, μὲ τὴν κουρσίτσα της. Διέκρινε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ χλωμὸ πρόσωπό της κι' εἶπε μὲ τὸ νοῦ του πὼς δὲν θἄταν καθόλου εὐχάριστη ἡ συνδιάλεξί της μὲ τὸν ἀδελφό της.

Μπῆκε ὕστερα στὴ Λέσχη, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὴ γκαρνταρόμπα ὁ Τζίλλις. Ἐκεῖνος τοῦ χαμογέλασε καὶ προχώρησε γιὰ νὰ τοῦ σφίξῃ τὸ χέρι.

— "Εχω βδομάδες ὁλόκληρες νὰ σᾶς δῶ, τοῦ εἶπε φιλοφρονητικά. Τί γίνατε;

— Εἶχα πάει ἕνα ταξειδάκι, τὸν τελευταῖο καιρό, ἀπάντησε ὁ Ντάλλας. "Ερχομαι τώρα νὰ ξαναδῶ τὴ Ζοέ.

— Ἄ, ὥστε τὰ φτιάξατε μαζί της; Πῶς τὴ βρήκατε;

— Ὅπως μοῦ εἴχατε πῆ.

Ὁ Τζίλλις κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ἐν τάξει λοιπόν, εἶπε. Ἄ, μοῦ φαίνεται πὼς κάτι σᾶς χρωστοῦσα. Πόσα ἤτανε; Πέντε δολλάρια;

— Δέκα ἀπάντησε ὁ Ντάλλας. Μὰ δὲν ὑπάρχει βία.

— Πρέπει νὰ πληρώνῃ κανεὶς τὰ χρέη του!

Κι' ὁ Τζίλλις ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μερικὰ χαρτονομίσματα κι' ἔδωσε δυὸ ἀπ' αὐτὰ στὸ Ντάλλας.

— Μὲ συγχωρῆτε ποὺ ἄργησα τόσο, πρόσθεσε.

Ὁ Ντάλλας ἀπόρησε κι' εἶπε μὲ τὸ νοῦ του πὼς ὁ Τζίλλις θἄχε κάμει γενναία ἀφαίμαξι στὴν τσάντα τῆς ἀδελφῆς του.

— Μπᾶ, δὲν πειράζει, ἀπάντησε φιλοφρονητικά. Τί ἀξία ἔχουνε δέκα δολλάρια;... "Ερχεστε νὰ πιοῦμε κανένα ποτηράκι;

Ὁ Τζίλλις κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— "Οχι ἀπόψε, εἶπε. "Εχω ραντεβοῦ μὲ μιὰ ξανθούλα, μιὰ κοπέλλα ὁμορφη, θεότρελλη καὶ μὲ πολλὰ λεφτά. Θὰ μὲ περιμένῃ κι' ὅλας στὸ μπάρ... ἐκτὸς ἂν ἔχη ἀργήσει. "Αλλη φορά, ἀγαπητέ μου...

"Οταν χάθηκε στὸ μπὰρ ἡ φυλόλιγνη σιλουέτα τοῦ Τζίλλις, ὁ Ντάλλας μπῆκε στὴ γκαρνταρόμπα, ἄφισε τὸ καπέλλο του πάνω σὲ μιὰ ἑταζέρα καὶ ξαναγύρισε στὴν εἴσοδο.

Ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ δῇ ἀμέσως τὴ Ζοέ, πρὶν ξαναρχίσῃ τὴν παρακολούθησι τοῦ Τζίλλις. Ἡ Ζοὲ θἄπιανε ὑπηρεσία σὲ δέκα λεπτά. "Επρεπε νὰ κάνῃ γρήγορα λοιπόν, ἂν ἤθελε νὰ τὴν προλάβῃ στὸ καμαρίνι της.

Κατέβηκε τὴ σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ κτιρίου, καὶ προχώρησε στὸ διάδρομο, ὅπου βρισκότανε τὸ καμαρίνι τῆς Ζοέ. Ἡ πόρτα της ἦταν μισάνοιχτη. Χτύπησε μιὰ - δυὸ φορὲς κι' ὕστερα ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Τὸ φῶς ἦταν ἀναμένο κι' ἡ μεταξωτὴ ρομπα τῆς Ζοὲ πεγμένη πάνω στὸ ντιβάνι. "Ενα τσιγάρο ἔκαιγε ἀκόμα μέσ' στὴ σταχτοθήκη. Μὰ ἡ Ζοὲ δὲν βρισκόταν ἐκεῖ.

Ὁ Ντάλλας ἔσβυσε μηχανικὰ τὸ τσιγάρο του. "Υστερα βγῆκε πάλι στὸ διάδρομο καὶ ξαναγύρισε στὴν αἴθουσα τοῦ ξαναγύρισε στὴν αἴθουσα τοῦ ρεστωράν. Ὁ Λουΐτζι, ὁ μαίτρ ντ' ὁτέλ, προχώρησε γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτῇ.

— Καλησπέρα σας, κύριε Ντάλλας, τοῦ εἶπε. Νὰ σᾶς κρατήσω τὸ τραπέζι σας;

— "Οχι τώρα ἀμέσως, ἀπάντησε ὁ Ντάλλας ρίχνοντας μιὰ ματιὰ γύρω. Μήπως εἴδατε τὴ μὶς Νόρτον;

— Δὲν ἔρχεται στὸ ρεστωράν πρὶν ἀπὸ τὶς 11½, εἶπε ὁ Λουΐτζι κυττάζοντας τὸ ρολόϊ του. Σὲ πέντε λεπτὰ περίπου. Νὰ τῆς πῶ πὼς τὴ ζητήσατε;

— Ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη, εἰδοποιῆστε την πὼς βρίσκομαι στὸ μπάρ.

Ὁ Ντάλλας διέσχισε τὴ σάλλα καὶ πῆγε ὡς τὴν εἴσο-

Μικρὲς ἱστορίες

Ὁ ξεχασμένος

Ἡ κυρία Σεμνοτυφίδου ἔχει βάλει ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες, ὅτι ζητάει μαγείρισσα. Μὰ σὲ κάθε μία ποὺ παρουσιάζεται, βάζει πολὺ αὐστηροὺς ὅρους κι' ἔτσι καμμιὰ ὡς τώρα δὲν δέχεται ν' ἀναλάβῃ ὑπηρεσία.

Ἐπὶ τέλους, βρίσκεται κάποια καλόβολη, ποὺ οἱ ὅροι τῆς κ. Σεμνοτυφίδου δὲν τῆς φαίνονται καὶ τόσο βαρεῖς.

— Καὶ τώρα ποὺ συμφωνήσαμε, κορίτσι μου, τῆς λέει στὸν ἴδιο αὐστηρὸ τόνο ἡ οἰκοδέσποινα, σοῦ ἐφιστῶ καὶ πάλι τὴν προσοχὴ στὸ ἠθικὸ ζήτημα. Τὴν προηγουμένη μαγείρισσά μου ἀναγκάσθηκα νὰ τὴν διώξω, γιατί μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ μπαίνω στὴ κουζίνα, χωρὶς νὰ συναντήσω κι' ἕναν... ἐξάδελφό της. Αὐτὸ δὲν θέλω πιὰ νὰ ἐπαναληφθῇ!...

Ἡ νέα μαγείρισσα μένει σύμφωνη καὶ πιάνει εὐθὺς δουλειά. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγες μέρες, γυρίζοντας ἀπὸ τὰ μαγαζιὰ ἡ κ. Σεμνοτυφίδου κι' ἔχοντας μιὰ προαίσθησι, πηγαίνει κατ' εὐθείαν στὴν κουζίνα, γιὰ νὰ βρῇ δῆθεν τὴ βούρτσα τῶν παπουτσιῶν.

Ἐκεῖ, βλέπει μπροστά της ἕνα... φαντάρο, δυὸ μέτρα μπρός, κολλημένο στὸν τοῖχο καὶ φοβερὰ σαστισμένο.

— Παιδί μου, ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ρωτάει ἔξω φρενῶν ἀπ' τὸ κακό της ἡ κ. Σεμνοτυφίδου.

— Ἄ, Θεέ μου! Τὸν καύμενο τὸν φαντάρο!... φωνάζει κατάπληκτη τάχα ἡ καινούργια μαγείρισσα. Φαίνεται, κυρία, πὼς ἡ προηγούμενη μαγείρισσα, τὸν ξέχασε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα!...

Κόκκαλο ἡ κ. Σεμνοτυφίδου.

δο τῆς Λέσχης. 'Ο Σμίτ, ὁ θυρωρός, τὸν χαιρέτησε μὲ σεβασμό, μόλις τὸν εἶδε. 'Ηταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτες ποὺ συμπαθοῦσε ἰδιαιτέρως.

— Εἴδατε τὴ μὶς Νόρτον; τὸν ρώτησε ὁ Ντάλλας.

— Μάλιστα, κύριε. Εἶν' ἐδῶ, ἀπὸ ψαρίς. Πιστεύω νὰ τὴ βρῆτε στὸ καμαρίνι της.

— "Οχι, δὲν εἶν' ἐκεῖ. "Αν τὴ δῆτε, πέστε της πὼς τὴν περιμένω στὸ μπάρ.

Μπαίνοντας στὸ μπάρ, ὁ Ντάλλας πρόσεξε τὸν Τζίλλις, ποὺ καθότανε σ' ἕνα γωνιακὸ τραπέζι, ἀπέναντι σὲ μιὰ κοπελλίτσα ὄχι μεγαλείτερη ἀπὸ 17 χρονῶν, μὲ προσωπάκι ὄμορφο ἀλλὰ αὐθάδικο, ποὺ ἔσκυβε μπροστὰ ἐπίτηδες γιὰ νὰ μπορέσῃ ἡ ματιὰ τοῦ καβαλιέρου της νὰ εἰσχωρήσῃ μέσα στὸ ἀποκαλυπτικὸ ντεκολτέ της.

'Ο Τζίλλις φαινότανε νὰ διασκεδάζῃ. "Οταν ἔστριψε τυχαίως τὸ κεφάλι του κι' εἶδε τὸ Ντάλλας, τσύκλεισε τὸ μάτι πονηρά.

'Εκείνος κάθησε σ' ἕνα ψηλὸ σκαμνὶ τοῦ μπάρ, παράγγειλε ἕνα διπλὸ οὐΐσκυ «κι' ἔπιασε κουβέντα μὲ τὸ μπάρμαν, κυττάζοντας συγχρόνως τὸ Τζίλλις μέσα στὸν ἀντικρυνὸ καθρέφτη.

Σ' ἕνα λεπτό, ὁ Τζίλλις κι' ἡ ντάμα του σηκώθηκαν καὶ πέρασαν στὸ ρεστωράν. 'Ο Ντάλλας ἀποφάσισε τότε νὰ ψάξῃ καὶ πάλι γιὰ τὴ Ζοέ.

"Οταν μπῆκε στὸ ρεστωράν, ὁ Λουΐτζι εἶχε ξαναπάρει τὴ θέσι του κοντὰ στὴν πόρτα, ἀφοῦ ἔδωσε ἕνα τραπέζι στὸ Τζίλλις καὶ στὴν κοπέλλα.

— Δὲν φάνηκε ἀκόμα ἡ μὶς Νόρτον, εἶπε στὸ Ντάλλας. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω,.. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀργεῖ, ἀπὸ τότε ποὺ δουλεύει ἐδῶ.

"Ενα γκαρσόνι τὸν πλησίασε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, καὶ τοῦ ψιθύρισε κάτι στ' αὐτί. Μόλις ἔφυγε, ὁ Λουΐτζι εἶπε:

— Δὲ βρίσκεται στὴ Λέσχη. Λυπάμαι, κ. Ντάλλας, ἀλλὰ δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ σᾶς πληροφορήσω ποῦ ἔχει πάει.

— Καλά, ἀπάντησε ξερὰ ὁ "Εντ.

Καὶ ξαναγύρισε στὸ χώλλ τῆς εἰσόδου.

— 'Η μὶς Νόρτον ἔφυγε ἀπ' τὴ Λέσχη, εἶπε στὸ Σμίτ. Τὴν εἴδατε ποὺ βγῆκε;

— Δὲν πέρασε ἀπὸ δῶ, κύριε, ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ ἔκπληξι. "Ισως νὰ βγῆκε ἀπ' τὴν πίσω πόρτα.

'Ο Ντάλλας τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν πληροφορία κι' ἀνέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ καμαρίνι τῆς Ζοέ. Τώρα ἀνησυχοῦσε σοβαρά.

«Τί μπορεῖ νὰ τῆς συνέβη;» ἀναρωτιότανε, ξαναμπαίνοντας γιὰ δεύτερη φορὰ στὸ καμαρίνι της.

Κύτταξε γύρω του. Πῆγε ὡς τὴ ντουλάπα, τὴν ἄνοιξε καὶ βρῆκε μέσα τὸ καπέλλο καὶ τὸ μαντὼ τῆς Ζοέ. 'Η ἀνησυχία του ἔγινε τότε πραγματικὴ ἀγωνία.

"Αν εἶχε φύγει ἡ Ζοέ, γιατί δὲν εἶχε πάρει τὸ μαντώ της; Ψιλόβρεχε ἔξω. Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ βγῆκε μὲ τὴ βραδυνὴ τουαλέτα της.

Πῆγε ὡς τὸ τηλέφωνο καὶ πῆρε τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ζοέ. Δὲν τοῦ ἀπάντησε κανείς. "Εκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Μήπως εἶχε κάμει καμμιὰ γκάφα ἡ Ζοέ;... Κι' ὅμως τῆς εἶχε συστήσει νὰ προσέχῃ, νὰ μὴ προκαλέσῃ ὑποψίες. "Ημερε πόσο ἐπικίνδυνος ἦταν ὁ Μπέϊρντ. Καὶ μετάνοιωνε τώρα ποὺ εἶχε ἀνακατέψει τὴ Ζοέ σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία...

Σήκωσε πάλι τὸ ἀκουστικὸ καὶ κάλεσε τὸν Ποῦρβις.

— 'Η Ζοέ ἐξαφανίστηκε, τοῦ εἶπε. Δὲν ξέρω ἂν ἀνησυχῶ δικαίως ἢ ἀδίκως, ἀλλὰ θέλω νὰ προσπαθήσω νὰ τὴν βροῦμε πρὶν ἀνακοινωθῇ τὸ γραφεῖο ἤτανε ἀοειανό.

'Ο Ντάλλας κύτταξε γύρω του ἕνα λεπτό, ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον. Προχώρησε ὡς τὸ τραπέζι, ἔσκυψε καὶ μύρισε τὸ στυπόχαρτο. Εἶχε κι' αὐτὸ μιὰ μυρωδιὰ μόσχου πιὸ δυνατή, σὰν νὰ τόχε ἀγγίξει ἡ Ζοέ.

Κάτι τι τράβηξε ξαφνικὰ τὴ ματιά του: μιὰ μικρὴ γυναικεία τσάντα, μισοκρυμένη κάτω ἀπ' τὸ γραφεῖο. Τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως. 'Ηταν αὐτὴ ποὺ εἶχε χαρίσει στὴ Ζοὲ πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα!

'Ο λαιμός του σφίχτηκε, καθὼς ἔσκυβε γιὰ νὰ τὴν πάρῃ...

Γ'

'Ο Ρίκο, καθισμένος δίπλα στὸ Μπέϊρντ, κύτταζε ἴσια μπροστά του, μέσα ἀπ' τὸ κρύσταλλο τῆς Μπουΐκ ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Μπέϊρντ.

Οἱ φάροι τοῦ αὐτοκινήτου φώτιζαν κάθε τόσο τὰ λάδια, τὰ σκουπίδια καὶ τὰ σάπια φροῦτα ποὺ σκέπαζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὴ στενὴ ἀποβάθρα, ἀνάμεσα στὸ ποτάμι καὶ σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ μεγάλα σκοτεινὰ ὑπόστεγα.

'Η βροχὴ ἔδερνε τὴ σκεπὴ τοῦ αὐτοκινήτου.

Εἶχαν τρέξει πολύ, γιὰ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, τώρα ὅμως ποὺ εἶχαν φτάσει στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ὁ Μπέϊρντ σωφάριζε σιγὰ - σιγὰ σὰν νὰ μὴν ἤξερε πιὰ ποῦ νὰ πάῃ...

'Η Ζοὲ ἦταν ξαπλωμένη στὸ πίσω κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου, δεμένη χειροπόδαρα μ' ἕνα σκοινί. Μιὰ φαρδιὰ λουρίδα λευκοπλάστ τῆς ἔφραζε τὸ στόμα.

'Ο Ρίκο τῆς ἔρριχνε κάθε τόσο μιὰ ματιά, πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του. Εἶχε κλειστὰ τὰ μάτια της κι' ἔμενε ἀκίνητη.

'Ο Ρίκο φοβότανε μήπως τῆς εἶχε σπάσει ὁ Μπέϊρντ τὴ ραχοκοκκαλιά, ὅπως καὶ τῆς Τζέϊν Μπρούς. "Ενοιωσε λοιπὸν ἀνακούφισι, ὅταν τὴν ἄκουσε νὰ βογγάῃ κάτω ἀπ' τὸ φίμωτρό της.

Τὸν εἶχε κόψει κρῦος ἱδρῶτας, ὅταν εἶδε τὸ ποτάμι. Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ εἶχε ὀρκιστῆ ν' ἀποφεύγῃ πάντα, ἦταν τὸ ἔγκλημα. Καὶ τώρα καταλάβαινε πὼς θ' ἀναγκαζότανε νὰ πάρῃ μέρος στὴ δολοφονία αὐτῆς τῆς κοπέλλας!

— Τί θὰ τῆς κάνῃς;... ρώτησε μὲ δυσκολία. Δὲν πιστεύω... νὰ τὴ σκοτώσῃς!...

'Ο Μπέϊρντ τοῦ ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ κι' ὕστερα ξανακύτταξε τὸ στενὸ δρόμο.

— "Εχεις ὄρεξι νὰ σοῦ κολλήσῃ στὴ ράχη τὴν ἀστυνομία; ἀπάντησε μὲ μονότονη φωνή. Εἶναι μιὰ ἀπαγωγή, ποὺ μπορεῖ νὰ σοῦ κοστίσῃ εἴκοσι χρόνια φυλακή.

'Ο Ρίκο ξεροκατάπιε. Δὲν τόχε σκεφθῆ, αὐτό... Τὸ λίγο θάρρος του, ποὺ τοῦ εἶχε ἐπιτρέψει νὰ προφέρῃ τὰ λόγια ἐκεῖνα, διαλύθηκε ξαφνικά. "Εκλεισε τὰ μάτια του. 'Η καρδιά του χτυποῦσε δυνατά, ὁ λαιμός του ἦταν ξερός.

Τ' αὐτοκίνητο προχώρησε λίγο ἀκόμα. Μὰ ὁ Ρίκο δὲν ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Τότε μονάχα τόλμησε νὰ ρίξῃ μιὰ φοβισμένη ματιὰ μέσ' ἀπ' τὸ παρμπρίζ, γιὰ νὰ δῇ ποῦ βρισκόταν.

'Ο Μπέϊρντ εἶχε σβύσει τὰ φῶτα τοῦ αὐτοκινήτου. "Ετσι, ὁ Ρίκο δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ πολλὰ πράγματα. Κατάλαβε ὡστόσο πὼς εἶχαν σταματήσει μέσα σὲ μιὰ ἀδιέξοδη πάροδο.

"Ενοιωθε τὴ μυρωδιὰ τοῦ ποταμιοῦ, ἀλλὰ δὲν τόβλεπε πιά. Γύρω του ὑψώνονταν ψηλοὶ φράχτες ἀπὸ σάπιες καὶ κατραμωμένες σανίδες.

— Βγὲς ἔξω λοιπόν! τοῦ φώναξε ὁ Μπέϊρντ μ' ἀνυπομονησία.

Κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Τὰ γόνατά του λύγιζαν. 'Η βροχὴ πάγωνε τὸ φλογισμένο πρόσωπό του.

Κύτταξε ψηλά. Καὶ μπόρεσε νὰ ξεχωρίσῃ μονάχα κάτι σκεπές, μπροστὰ στὸ φόντο τοῦ συννεφιασμένου οὐρανοῦ.

Εἶχαν σταματήσει μπροστὰ σὲ μιὰ ἀποθήκη, ποὺ φαινόταν ἐγκαταλελειμένη ἀπὸ καιρό. 'Η βαρειὰ σιωπὴ ἔσφιγγε τὴν καρδιὰ τοῦ Ρίκο. Δὲν ἄκουγε τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ μονότονο θόρυβο τῆς βροχῆς καὶ τὴ λαχανιασμένη ἀνάσα του...

Δοκίμαζε τὴν ἀποπνικτικὴ ἐντύπωσι πὼς τὸν εἶχαν θάψει ζωντανό. Κι' ἀνασκίρτησε ἀπότομα, ὅταν ἄκουσε τὸ Μπέϊρντ ν' ἀνοίγῃ μὲ ὁρμὴ τὴν πίσω πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου.

'Εκεῖνος στράφηκε καὶ τοῦβαλε στὸ χέρι ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι.

— Κράτα αὐτὸ ἐδῶ, τοῦ εἶπε. Μὰ τί σ' ἔπιασε; Τί τρέμεις ἔτσι;...

"Εσκυψε μέσα στ' αὐτοκίνητο, τράβηξε ἔξω τὴ Ζοὲ καὶ τὴ φορτώθηκε στὸν ὦμο του, μὲ τελεία ἀδιαφορία, σὰν ἀρνὶ ποὺ τὸ πήγαινε νὰ τὸ σφάξῃ.

Πῆρε τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Ρίκο.

— "Ελα μαζί μου, τοῦ εἶπε.

— Ποῦ πᾶμε; ψιθύρισε ἐκεῖνος, κυττάζοντας τὸ σκοτεινὸ κι' ἔρημο κτίριο.

— Σὲ κάποια γωνιὰ ποὺ ξέρω... "Ελα μαζί μου κι' ἄσε τὶς κλάψες!

'Ο Ρίκο τὸν ἀκολούθησε σ' ἕνα μακρὺ καὶ σκοτεινὸ διάδρομο, γεμάτο σκουπίδια. 'Η ἀηδιαστικὴ μυρωδιὰ ποὺ ἦταν ἁπλωμένη ἐκεῖ μέσα, τοὺφερνε ναυτία.

Καθὼς προχωροῦσαν σιγὰ - σιγά, ἄκουγε τὰ ποντίκια νὰ φεύγουνε μπροστά τους. "Οταν ὁ Μπέϊρντ ἔρριχνε τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ στὸ ταβάνι, ὁ Ρίκο ἔβλεπε κάτι πελώριες ἀράχνες, ποὺ τρέχανε νὰ κρυφτοῦνε στὴ σκιά.

Στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου βρισκότανε μιὰ πέτρινη σκάλα. 'Ανέβηκαν σ' ἕνα εἶδος ἀπέραντης σοφίτας, γεμάτης ἀπὸ κάσσες, βαρέλια κι' ἄχρηστα πράγματα. Μύριζε μουχλα ἐκεῖ μέσα.

'Ο Μπέϊρντ ἄφισε χάμω τὴ Ζοέ. 'Ανασηκώθηκε καὶ φώτισε γύρω μὲ τὸ φανάρι του.

— 'Εδῶ θἄμαστε ἥσυχοι, εἶπε σιγά. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀκούσῃ.

'Ο Ρίκο δὲν πρόφερε λέξι. 'Ακούμπησε σὲ μιὰ ἀδειανὴ κάσσα καὶ κύτταξε μὲ φρίκη τὸ Μπέϊρντ.

«Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀκούσῃ».

Τὸ μυαλό του ἀρνιότανε νὰ καταλάβῃ τὶ σήμαινε αὐτὴ ἡ φράσι... Ποτὲ του δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὸν πόνο καὶ τὴ βία...

— Τί σοῦ συμβαίνει; τὸν ρώτησε ξερὰ ὁ Μπέϊρντ, ρίχνοντας τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ στὸ ἱδρωμένο πρόσωπό του. Τὰ χάλια σου ἔχεις!

— Τί πρόκειται νὰ τῆς κάνῃς; ψιθύρισε ὁ Ρίκο, σηκώνοντας τὸ χέρι του γιὰ νὰ προστατέψῃ τὰ μάτια του ἀπ' τὸ δυνατὸ φῶς.

— Θὰ δῆς... Πρέπει νὰ μάθουμε ὅ,τι μᾶς χρειάζεται. Κάποιος τὴν ἔβαλε νὰ μᾶς κατασκοπεύσῃ. Πρέπει νὰ μᾶς πῇ ποιὸς εἶν' αὐτός.

'Ο Μπέϊρντ ἔσκυψε πάνω στὴ Ζοέ, ξεκόλλησε μιὰ ἄκρη τοῦ λευκοπλάστ ποὺ τῆς σκέπαζε τὸ στόμα, καὶ τὸ τράβηξε μεμιᾶς, ἀπότομα καὶ δυνατά.

Γονάτισε ὕστερα δίπλα της καὶ τῆς εἶπε:

— Γειὰ σου, κοῦκλα μου! Δὲν σοῦ εἶχα πῆ ἐγὼ νὰ κάτσῃς φρόνιμα;... 'Εμπρός, μίλα τώρα! Γιὰ ποιὸν δουλεύεις;

'Η Ζοὲ τὸν κύτταξε μὲ τρόμο.

— 'Αφῆστε με νὰ φύγω! εἶπε, λαχανιασμένη. Ρίκο, πέστε του, νὰ μ' ἀφίσῃ νὰ φύγω! Θὰ τὸ μετανοιώσετε, ἂν δὲν μ' ἀφίσετε. Θὰ βρῆτε τὸ μπελᾶ σας...

"Ενα δυνατὸ χαστοῦκι τοῦ Μπέϊρντ ἔκαμε νὰ πνιγοῦνε τὰ λόγια στὸ λαιμό της. "Αρχισε νὰ οὐρλιάζῃ.

— Βούλωσ' το! πρόφερε ὁ Μπέϊρντ μὲ τὴν ἴδια ἤρεμη φωνή. Γιὰ ποιὸν δουλεύεις λοιπόν;

— Γιὰ κανένα, τραύλισε ἀνάμεσα στοὺς λυγμοὺς της ἡ Ζοέ. 'Αφῆστε με νὰ φύγω!

'Ο Μπέϊρντ τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ πηγοῦνι, τῆς ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι κι' ἔρριξε μέσ' στὰ μάτια της τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ.

— Καλὰ θἄκανες νὰ μιλήσῃς ἀμέσως... τῆς σύστησε. Βιάζομαι, ξέρεις. Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ μεταχειριστῶ τὰ μεγάλα μέσα...

— Σᾶς λέω πὼς δὲν ξέρω τί μοῦ λέτε... βόγγησε ἡ Ζοέ, προσπαθώντας νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὰ χέρια του.

'Εκεῖνος τὴν ἄφισε καὶ πρόφερε:

— Πάει καλά. "Οπως σ' ἀρέσει...

'Ο Ρίκο ἐνοιωσε ξαφνικὰ ἕνα ἀνακάτεμα στὸ στομάχι.

— Δὲν εἶμαι τόσο καλὸς... εἶπε στὸ Μπέϊρντ. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ δῶ, αὐτό! Θὰ σὲ πάρῃ ἐμένω κάτω στ' αὐτοκίνητο.

'Ο ἄλλος ἀνασηκώθηκε.

— Καλά, πήγαινε στ' αὐτοκίνητο, ψοφῆμι, ἀπάντησε περιφρονητικά. Κύτταξε ὅμως μὴν τὸ σκάσῃς!...

— Θὰ σὲ περιμένω, τὸν βεβαίωσε ὁ Ρίκο.

Κι' ἔκανε νὰ φύγῃ. Μὰ ὁ ἄλλος τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὸ γιακὰ τοῦ παλτοῦ του καὶ τὸν τράνταξε μὲ ὁρμή.

— Μὴ δοκιμάσῃς νὰ τὸ σκάσῃς! ξανάπε. "Αν θέλῃς νὰ πάρῃς τὸ μερτικό σου ἀπ' τὴ

Ζητεῖτε ἐπιμόνως ἀπὸ τὸ 'Ωρολογοπωλεῖον σας, τὸ παγκοσμίου φήμης ὡρολόγιον

Τὰ γνήσια VENUS πρέπει νὰ συνοδεύωνται ἀπαραιτήτως ἀπὸ δελτίον τελωνειακῆς παρακολουθήσεως.

Γενικὴ 'Αντιπροσωπεία:
ΠΙΟΚΟΣ Α.Ε.

'Κάπτσες Ναύλων 22
Ναύλου 'Εστρα 27
'Αμερικῆς Ντπόν 35
περιπάτου 10
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Μ. ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΩ
ΕΡΜΟΥ 51
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
'Εξαλείφονται: Πανάδες, ρυτίδες, φακίδες, ἀκμή, κρεατοελῆες, παχυσαρκία. Τελεία ἀνώδυνος ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ (Peeling).

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΕΩΣ
Ριμπόν
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΙΤΥΡΙΔΟΣ
ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ - ΛΕΜΟΝΙΑΣ
ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 16 - ΤΗΛ. 56-773

MENTIOYM
Ε. Κικίδου
τῆς 'Εταιρείας Ψυχικῶν 'Ερευνῶν. Βραβεῖον τηλεπαθείας μικρᾶς ἀποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ Μουσείου) 8—1 π.μ. καὶ 5—7 μ. μ. Τηλ. 663-673

ΖΕΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Θὰ ἔχετε πάντα ζεστὸ καὶ χαρούμενο σπίτι, χωρὶς ὑγρασία, χωρὶς μυρωδιά, χωρὶς καπνὸ καὶ μάλιστα μὲ μικρὴ δαπάνη, μόνον ἂν ἀγοράσετε τὴν σόμπα ἀκαθάρτου πετρελαίου ποὺ προσφέρουν τὰ Καταστήματα ΧΑΛΑΖΩΝΙΤΗ, Σταδίου 22. Διαλεγμένη ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες μοντέλλα κατόπιν προσωπικῆς ἐπισκέψεως στὶς διάφορες 'Εκθέσεις καὶ 'Εργοστάσια τοῦ 'Εξωτερικοῦ.

Κατασκευασμένη ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ ΜΑΝΤΕΜΙ καὶ ἐμαγὲ —ΟΧΙ ἀπὸ λαμαρίνα— ἐνεθουσίασε καὶ ἔγινε ὁ ἀχώριστος φίλος ὅλων ἐκείνων τῶν πελατῶν μας ποὺ εἶχαν τὴν τύχη πέρυσι νὰ τὴν ἀγοράσουν.

Νομίζομεν ὅτι δὲν θὰ χάσετε τίποτα, ἂν προτοῦ ἀγοράσετε σόμπα πετρελαίου, μᾶς ἐπισκεφθῆτε στὴν "Εκθεσίν μας, Σταδίου 22, ὅπου θὰ τὴν δῆτε ἐν λειτουργίᾳ.

Καταστήματα ΧΑΛΑΖΩΝΙΤΗ, Σταδίου 22.

Φίρμα ἐμπιστοσύνης ποὺ εἰσάγει μόνη της, ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ 'Εξωτερικὸ ὅλα τὰ εἴδη ποὺ προσφέρει σὲ χαμηλὲς τιμὲς καὶ διαλεγμένη ποιότητα.

ΧΑΛΑΖΩΝΙΤΗΣ, Σταδίου 22.

ΑΡΙΑΔΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Μετώκησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δελφῶν 3 (Πάροδος ὁδῶν Διδότου καὶ Σκουφᾶ). Δέχεται καθημερινῶς 11 — 1 καὶ 5½ — 7 μ. μ. Τηλ.: 612.482 καὶ 612.515

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΝΩΔΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
Mlle KASTRIOTIS
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ Τηλ. 612-010
Ἐπίσκεψις Δωρεὰν Ἀπὸ 930-130 καὶ 4-8 μ.μ.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΙΤΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτὴρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113—Τηλ. 613-610.

MENTIOYM
Δάφνη
Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς 'Εταιρείας Ψυχικῶν 'Ερευνῶν, Ὁδὸς Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½. Τηλέφ. 82-529.

ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ
ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην καὶ ὥραν —3 μ.μ. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 'Αγ. Κων/τίνου 5. — Τηλ. 56-713.

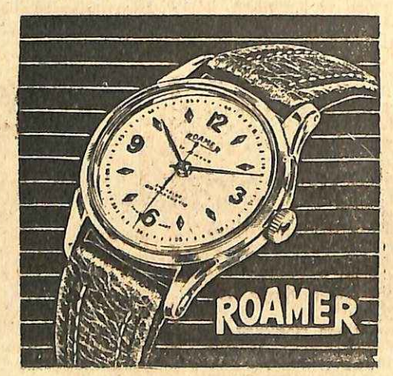

ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΡΟΛΟΪ ΣΕ ΚΑΛΗ ΤΙΜΗ

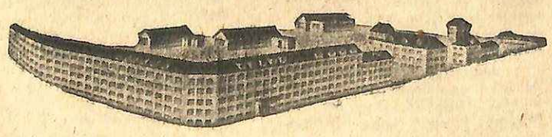

ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

«ΚΑΜΠΑΝΑ»

Ἡ καλλίτερη μπαταρία
διὰ ὅλους τοὺς τύπους ραδιοφώνων

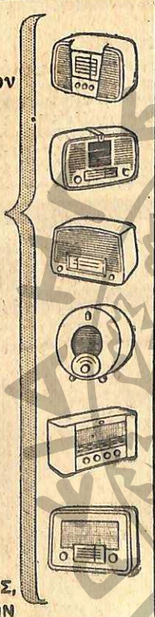

'Αγγλική ξηρὰ μπαταρία
μεγάλης διαρκείας
ΣΤΗΛΕΣ BEREC ΔΙΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ, ΦΑΚΟΥΣ, ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΠΟΔΗΛΑΤΩΝ

δουλειά, πρέπει νὰ τὸ κερδίσῃς, διάβολε!

Ὕστερα τὸν ἔσπρωξε μακρυά, στὰ σκοτεινά.

— Μὴ μ' ἀφίνετε! οὔρλιασε ἡ Ζοέ, προσπαθῶντας ν' ἀνακαθίσῃ. Ἐλᾶτε πίσω, Ρίκο! Μὴ μ' ἀφίνετε μονάχη μαζί του!

Ὁ Ρίκο κατέβηκε τὴ σκάλα, τρεκλίζοντας. Κρῦος ἰδρῶτας κυλοῦσε στὸ πρόσωπό του.

Τὰ οὐρλιάσματα τῆς Ζοὲ σταμάτησαν ἀπότομα. Ὁ Ρίκο ἀνατρίχιασε κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ ψηλαφητὰ στὸν κατασκότεινο διάδρομο.

Σταμάτησε σὲ λίγο, μὲ καρδιοχτύπι, γιὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ ξαναδρῇ τὸ δρόμο του.

Θυμήθηκε τὶς πελώριες ἀράχνες, τὰ ποντίκια, τὰ σκουπίδια... καὶ κατάλαβε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ βγῇ ἀπὸ κεῖ μέσα δίχως φῶς. Ψαχουλεύοντας στὰ σκοτεινά, ξαναγύρισε στὴ σκάλα, κάθησε στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι κι' ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια.

Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔμεινε ὧρες πολλὲς μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ σκοτάδι καὶ τὴ βρῶμα... Ἄκουγε τὰ ποντίκια νὰ τρώνε τὰ ξύλα τῶν τοίχων, κάπου στὸ διάδρομο, χοντρὲς στάλες νεροῦ νὰ πέφτουν ἀπ' τὴ σκεπὴ καὶ τὴ βροχὴ νὰ χτυπάῃ ρυθμικὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους.

Μὰ δὲν ἔδινε καιμμιὰ προσοχὴ σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς θορύβους. Τ' αὐτιά του προσπαθοῦσαν ν' ἀντιληφθοῦν τί γινότανε πάνω, στὴν ἀπέραντη σοφίτα...

Δὲν ἄκουσε τίποτα στὴν ἀρχή. Ὕστερα τοῦ φάνηκε πὼς ξεχώριζε μιὰ ἀνάσα... μὰ κατάλαβε πὼς ἦταν ἡ ἰδική του ἀπ' τὰ χτυπήματα τῆς καρδιᾶς του.

Ἡ ὥρα περνοῦσε... Ἀναρωτήθηκε ἠλίθια σὰν τί θἄκανε ὁ Μπέϊρντ...

Ἴσως, στὸ κάτω - κάτω, νἄχε ἀποφασίσει νὰ μιλήσῃ ἡ Ζοέ, νὰ τοῦ πῇ ὅ,τι ἤθελε νὰ μάθῃ. Καὶ τότε...

Ἕνα μακρόσυρτο οὔρλιασμα ἀντήχησε ξαφνικά, καὶ τοῦ πάγωσε τὸ αἷμα στὶς φλέβες. Ἀπλώθηκε σ' ὅλο τὸ διάδρομο, σπέρνοντας τὸν πανικὸ στὰ ποντίκια, ποὺ τρέξανε ἀμέσως νὰ κρυφτοῦνε.

Ὁ Ρίκο βούλωσε τ' αὐτιά του μὲ τὰ χέρια του, ὅταν ξανακούστηκε τὸ οὐρλιαχτό. Ὡστόσο ἐξακολούθησε νὰ τ' ἀκούῃ. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς στριφογύριζε ἀτελείωτα μέσ' στὸ κρανίο του....

Ἡ Ζοὲ ἐξακολούθησε νὰ οὐρλιάζῃ γιὰ ἕνα λεπτό.

— Σταματῆστε, σᾶς ἱκετεύω! φώναξε μ' ἀπελπισία. Ὄχι!... Ὄχι! Δὲν ξέρω τίποτα...

Σιγὰ - σιγά, τὰ οὐρλιάσματά της γίνανε ἕνας σιγανὸς θρῆνος, ὄχι λιγότερο φριχτός. Ὁ Ρίκο νόμιζε πὼς θὰ τρελλαθῇ... Προσπάθησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ τὰ πόδια του τρέμανε καὶ δὲν μποροῦσανε νὰ κρατήσουνε τὸ βάρος του.

Ἔμεινε καθιστός, βουλώνοντας τ' αὐτιά του, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ καὶ μὲ δυνατὸ καρδιοχτύπι. Ὁ ἱδρώτας εἶχε μουσκέψει τὰ οὐῤχα του. Ἔνοιωθε τέτοια ἐξάντλησι, σὰν νἄχε τρέξει ὁλόκληρα χιλιόμετρα δίχως νὰ σταματήσῃ...

Ξαφνικὰ ἀντελήφθη πὼς εἶχε πάψει τὸ βογγητό. Γιὰ ἕνα λεπτό, δὲν ἄκουσε τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ ἐλαφρὸ γλύστρημα τῶν ποντικιῶν καὶ τὸ θόρυβο τῆς βροχῆς. Ἔμεινε καθισμένος στὰ σκοτεινά, ἀκίνητος, μὲ τὰ νεῦρα τεντωμένα, περιμένοντας νὰ ξαναρχίσουνε τὰ οὐρλιάσματα...

Μιὰ πιστολιὰ βρόντησε ξαφνικά, μέσ' στὴ σιωπή. Ὁ Ρίκο τινάχτηκε τόσο ἀπότομα, ποὺ ἔπεσε γονατιστός. Ἡ ἠχὼ τοῦ πυροβολισμοῦ ἁπλώθηκε σ' ὅλο τὸ ἀδειανὸ κτίριο, τρομάζοντας τὰ ποντίκια.

Ὁ Ρίκο ἔμεινε γονατιστός. Δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ κινηθῇ, οὔτε κἂν νὰ σκεφθῇ... Βρισκόταν ἐκεῖ ἀκόμα, στὴν ἴδια στάσι, ὅταν κατέβηκε τὴ σκάλα ὁ Μπέϊρντ.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; Τὴν προσευχή σου; τοῦ φώναξε σαρκαστικά.

Ὁ Ρίκο σηκώθηκε, μὲ πολὺ κόπο, καὶ ταύλισε:

— Τὴ σκότωσες;...

— Ἔτσι φαίνεται, ἀπάντησε ὁ ἄλλος. Τὴν πέταξα ὕστερα στὸ ποτάμι. Ἂν εἴμαστε λιγάκι τυχεροί, θὰ κάνουνε μῆνες νὰ τὴ βροῦνε... Πᾶμε νὰ φύγουμε!

Σπρώχνοντας μπροστά του τὸ Ρίκο, προχώρησε στὸ διάδρομο, ὡς τὴν ἔξοδο.

— Ἔχω νὰ σοῦ πῶ νέα..; πρόφερε, σταματώντας γιὰ ν' ἀνάψῃ ἕνα τσιγάρο. Ὁ Ντάλλας, ὁ καινούργιος σου πελάτης, εἶναι ντέτεκτιβ τοῦ Διεθνοῦς Ἀστυνομικοῦ Πρακτορείου. Δουλεύει γιὰ τὶς ἀσφαλιστικὲς ἑταιρείες, ποὺ θέλουνε νὰ βάλουνε στὸ χέρι τὰ διαμαντικὰ πούκλεψε ὁ Χάτερ.

»Μᾶς παρακολουθεῖ ἀπὸ βδομάδες, τὸν Κίλ, ἐσένα καὶ μένα, νύχτα καὶ μέρα... Καὶ τώρα, θὲς νὰ μάθῃς καὶ κάτι ἄλλο; Ἐκεῖνος ποὺ ἔβαλε μπροστὰ ὅλη τὴ δουλειά, εἶναι ὁ Τζίλλις, αὐτὸς ὁ νεροβράστος τύπος ποὺ περνάει τὸν καιρὸ του στὴ Λέσχη σου... Κι' ἡ κοκκινομάλλα σου, ποὺ τῆς εἶχες τόση ἐμπιστοσύνη, πληροφοροῦσε καταλεπτῶς τὸ Ντάλλας γιὰ κάθε κίνησί μας.

Ὁ Ρίκο κύτταζε τὸ Μπέϊρντ σὰν ἀποβλακωμένος. Σχεδὸν δὲν τὸν ἄκουγε. Ὁ κρότος τῆς πιστολιᾶς ἀντηχοῦσε ἀκόμα στ' αὐτιά του...

— Μόλις βάλη στὸ χέρι τὰ διαμάντια, συνέχισε ὁ Μπέϊρντ, ὁ Κὶλ πρέπει νὰ τὰ παραδώσῃ στὸν ἴδιο τὸ μαχαραγιᾶ, ποὺ σκοπεύει νὰ ξεγελάσῃ τὶς ἀσφαλιστικὲς ἑταιρείες. Ὡραία κομπίνα, ἔ;

Ὁ Ρίκο βόγγησε κι' ἀκούμπησε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

Ὁ Μπέϊρντ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του, πῆγε ὡς τ' αὐτοκίνητο, κάθησε στὸ βολὰν κι' ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή.

— Ἔλα! εἶπε. Πᾶμε νὰ φύγουμε!

Δ΄

Ὁ Ντάλλας ἀνακάλυψε τὸ Μὰκ Ἄνταμ στὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ δρόμου, μέσα σ' ἕνα μπὰρ ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν εἴσοδο τῆς Λέσχης Φροῦ — Φρού.

Ὁ Μὰκ Ἄνταμ ἦταν ἕνας ἄντρας ψηλὸς, χοντρὸς καὶ μελαχροινός, μὲ κόκκινο πρόσωπο. Ρουφοῦσε σιγὰ -σιγὰ τὴ μπύρα του καὶ κύτταζε ἀπ' τὰ τζάμια, μ' ἕνα ὕφος ἀφηρημένο.

Ὅταν ὁ Ντάλλας τὸν χτύπησε στὸν ὦμο, ξαφνιάστηκε, στράφηκε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄ, ἐσὺ εἶσαι; Σὲ περίμενα... Εἶχα δῇ τὸ Τζίλλις νὰ μπαίνῃ στὴ Λέσχη, ἐδῶ κι' ἕνα τέταρτο, καὶ πρόβλεπα πὼς θἄκανες καὶ σὺ τὴν ἐμφάνισί σου.

— Ποῦ εἶν' ὁ Μπέϊρντ; ρώτησε ἀπότομα ὁ Ντάλλας.

Ὁ Μὰκ Ἄνταμ τὸν κύτταξε ποσεκτικά. Ἡ ἔκφρασί του δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου...

— Τί σ' ἔπιασε; τοῦ εἶπε. Σὲ τσίμπησε μυῖγα;

— Ποῦ εἶν' ὁ Μπέϊρντ; ξαναρώτησε ὁ Ντάλλας.

— Στὴ Λέσχη. Ποῦ ἀλλοῦ; Τί φαντάζεσαι πὼς κάνω, ἐδῶ ποὺ κάθομαι;

— Ὄχι, δὲν εἶναι στὴ Λέσχη. Δὲν πῆρες εἴδησι ἀκόμα πὼς ὑπάρχει κι' ἄλλη πόρτα, στὸ πίσω μέρος;

Ὁ Μὰκ Ἄνταμ ἀναστέναξε.

— Θἄπρεπε λοιπὸν νὰ γίνω δυὸ κομμάτια; εἶπε. Πῶς μπορῶ νὰ φυλάω καὶ τὶς δυὸ πόρτες συγχρόνως;

— Ἂν στεκόσουνα λίγο μακρύτερα στὸ δρόμο, θὰ μποροῦσες νὰ τὶς βλέπῃς καὶ τὶς δυό! φώναξε ὁ Ντάλλας, ἔξω φρενῶν.

— Ἔχεις δίκηο... μουρμούρισε ὁ ἄλλος, κατσουφιάζοντας. Μὰ εἶχε στεγνώσει τὸ λαρύγγι μου. Δὲν βαστοῦσα πιά...

— Ὡραία τὰ κατάφερες! Ἔχασες τὸν ἄνθρωπό σου, καὶ τὴ θέσι σου μαζί!

»Ὁ Ρίκο ἔχει φύγει ἀπ' τὴ Λέσχη κι' ἡ Ζοὲ ἔχει χαθῇ. Ἂν τῆς συμβῇ τίποτε κακό, θὰ σὲ διώξῃ ὁ Ποῦρβις μὲ τὶς κλωτσιές, νὰ τὸ ξέρῃς!... Φρόντισε σὲ τώρα νὰ παρακολουθήσῃς τὸ Τζίλλις, ὅταν θὰ βγῇ. Ἐγὼ θὰ ψάξω γιὰ τὸ Μπέϊρντ.

Ὁ Μὰκ Ἄνταμ ἄδειασε γρήγορα τὸ ποτῆρι του καὶ ρώτησε μὲ στενοχώρια:

— Τί μπορεῖ νἄπαθε ἡ Ζοέ;

— Ποιὸς ξέρει! Πήγαινε τώρα μέσ' στὴ Λέσχη, πρὶν σοῦ τὸ σκάσῃ κι' ὁ Τζίλλις.

Βγῆκαν κι' οἱ δυὸ στὸ δρόμο.

— Χάθηκες, ἂν δὲν ξαναβρῶ τὸ Μπέϊρντ! εἶπε ὁ Ντάλλας, πρὶν πράσινος ἀπ' τὸ κακό του. Εἴμαστε ὑπεύθυνοι γι' αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Δούλευε γιὰ μᾶς.

— Καλά, καλά, ἡσύχασε τώρα! ἀπάντησε ὁ Μὰκ Ἄνταμ. Ἔκανα ἕνα λάθος. Μὰ δὲν μποροῦσα νὰ μαντέψω... Πῶς λογαριάζεις νὰ ξαναβρῇς τώρα τὸ Μπέϊρντ;

— Ὁ Ρίκο ἔχει μιὰ Μπουΐκ, ἕνα μοντέλο ποὺ ξεχωρίζει. Δὲν τὴν εἶδα στὸ σταθμὸ τῶν αὐτοκινήτων. Θὰ τὴν πήρανε λοιπόν, γιὰ νὰ πάνε κάπου τὴ Ζοέ. Θὰ προσπαθήσω ν' ἀνακαλύψω τὰ ἴχνη τους.

— Καλὴ ἐπιτυχία! εὐχήθηκε ὁ Μὰκ Ἄνταμ.

— Νὰ λείπουν οἱ εὐχές, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Ντάλλας. Κύτταξε τώρα τὴ δουλειά σου.

Κι' ἀπομακρύνθηκε πρὸς τ' αὐτοκίνητό του.

Ὁ φύλακας πῆγε κοντά, τὴ στιγμὴ ποὺ ἄναβε ὁ Ντάλλας τοὺς προβολεῖς του. Ἐκεῖνος τοῦβαλε στὸ χέρι μισὸ δολλάριο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ κύριος Ρίκο πῆρε τ' αὐτοκίνητό του, ἐδῶ καὶ εἴκοσι λεπτὰ περίπου. Πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ τὸν βρῶ. Μήπως ξέρετε ποῦ πῆγε;

— Τράβηξε ἀριστερά, κατὰ τὸ σπίτι του, ἀπάντησε ὁ φύλακας. Ἐκεῖ θὰ πῆγε ἴσως... μολονότι δὲν φεύγει ποτὲ τόσο νωρὶς ἀπ' τὴ Λέσχη.

Ὁ Ντάλλας κούνησε τὸ κεφάλι του. Αὐτὸ τοῦ φαινόταν ἀδύνατο.

— Ἦταν μαζί του κι' ὁ κύριος Μπέϊρντ; ρώτησε.

— Μάλιστα.

— Κανεὶς ἄλλος;

Ὁ φύλακας ἔγνεψε ἀρνητικά.

— Μονάχα οἱ δυό τους, ἀπάντησε. Κάθησε στὸ βολὰν ὁ κύριος Μπέϊρντ.

Ὁ Ντάλλας ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή.

— Θὰ πάω νὰ δῶ στὸ σπίτι του, εἶπε.

Ξεκίνησε, βγῆκε στὸ δρόμο, ἔστριψε ἀριστερὰ κι' ἔφτασε στὸ πρῶτο σταυροδρόμι, ὅσο γρηγορώτερα τοῦ ἐπέτρεπε ἡ κίνησι τῶν αὐτοκινήτων. Ἂν τραβοῦσε ἴσια, θἄφτανε στὸ σπίτι τοῦ Ρίκο. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς ὁ Ρίκο εἶχε πάει σπίτι του τὴ Ζοέ. Καταλάβαινε πὼς δὲν θἄκανε ποτὲ μιὰ τέτοια ἀνοησία...

Σταμάτησε δίπλα στὸ πεζοδρόμιο, κατέβηκε καὶ πλησίασε ἕνα ἐφημεριδοπώλη, μουσκεμένο ἀπ' τὴ βροχή.

— Γειά σου, Τζὸε! τοῦ εἶπε. Μήπως εἶδες νὰ περνάῃ ἀπὸ δῶ μιὰ μεγάλη Μπουΐκ, μὲ κίτρινους προφυλακτῆρες;

— Ἄ, λὲς τ' ἀμάξι τοῦ Ρίκο; Δὲν πρόσεξα. Ρώτα ὅμως τὸν ἀστυφύλακα τῆς τροχαίας, ἐκεῖ στὴ γωνία. Ἴσως νὰ τὸ εἶδε. Ἔχει μιὰ ὥρα ἐδῶ...

Ὁ Ντάλλας πλησίασε τὸν πόλισμαν καὶ τοῦδειξε τὴν ταυτότητά του.

— Μήπως εἴδατε νὰ περνάῃ ἀπὸ δῶ ἡ Μπουΐκ τοῦ Ρίκο, ἐδῶ κι' ἕνα τέταρτο; τὸν ρώτησε.

Ἐκεῖνος κύτταξε τὴν ταυτότητα, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ τὴν ἐπέστρεψε.

Ὁ Πούρβις εἶχε τὴν εὔνοια τῆς ἀστυνομίας, γιατὶ πλήρωνε κάθε χρόνο ἕνα σεβαστὸ ποσόν, γιὰ ἐνίσχυσι τοῦ ταμείου της.

— Ναί, τὴν εἶδα ποὺ πέρασε, ἀπάντησε ὁ πόλισμαν.

— Ποιὸ δρόμο πῆρε;

— Ἔστριψε δεξιά, πρὸς τὸ ποτάμι.

Ὁ Ντάλλας ἐνοιωσε μιὰ ἀνατριχίλα νὰ διατρέχῃ τὴ ραχοκοκκαλιά του. Ἔπρεπε νὰ μαντέψῃ πὼς θὰ πήγαινε ἀπὸ κεῖ...

— Εὐχαριστῶ εἶπε στὸν ἀστυνομικό.

Καὶ ξαναγύρισε τρέχοντας στ' αὐτοκίνητό του. Ἀκολούθησε τὴ Γουέστ Στρήτ, ἔστριψε ἀριστερά, στὸ πρῶτο σταυροδρόμι, καὶ πάτησε ἀκόμα περισσότερο γκάζι, ὅταν βρέθηκε στὴ φαρδειὰ καὶ ἔρημη προκυμαία.

Ἀφοῦ διάτρεξε ἔτσι μερικὰ χιλιόμετρα, ἔφτασε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, σταμάτησε καὶ κατέβηκε. Ἔχασε δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὥσπου νὰ βρῇ κάποιον ποὺ θὰ μποροῦσε νἄχε δῇ τ' αὐτοκίνητο τοῦ Ρίκο.

Τέλος, μιὰ τροτέζα μὲ κόκ-

ΠΑΛΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

ΤΟΤΕ ΠΟΥ Η ΜΠΥΡΑ ΗΤΑΝ ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΤΩΝ ΟΛΙΓΩΝ

Ἡ Ἀθήνα ἀλλάζει καθημερινὰ ὄψι. Τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο κατεδαφίζονται τὰ κτίρια ποὺ συνέθεταν τὴν παληὰ εἰκόνα τῆς πρωτεύουσας καὶ τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο ἐκτοπίζονται παληὰ καταστήματα καὶ παληὰ κέντρα, γιὰ νὰ δώσουν τὴν θέσι τους σὲ ἄλλα, πιὸ μοντέρνα καὶ πιὸ προσαρμοσμένα στὶς καινούργιες ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς. Τὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Γιαννάκη ποὺ μαζὶ μὲ τὸ ἀπὸ καιρὸ ἐξαφανισθὲν «Ντοδὲ» ἀποτελοῦσαν τὰ περίφημα «Δαρδανέλλια» καί, κατ' ἄλλους, τὸ ἀνυφοπάζαρο» τῆς κοσμικῆς Ἀθήνας ἔγινε Τράπεζα. Τὸ ὄνομα Δαρδανέλλια εἶχε δοθῇ στὰ δύο αὐτὰ κέντρα γιατὶ βρίσκονταν κάποτε τὸ ἕνα ἀπέναντι στὸ ἄλλο. Τοῦ Γιαννάκη ἦταν σχεδὸν στὴν γωνία Πανεπιστημίου καὶ Κριεζώτου, ἐκεῖ ποὺ ἀνεγείρεται τώρα ἕνα καινούργιο πολυτελὲς ξενοδοχεῖο καὶ τὸ «Ντορὲ» ἀκριβῶς ἀπέναντι του, περίπου ἐκεῖ ὅπου εἶναι σήμερα ὁ κινηματογράφος «Βρετάννια». Ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια, γεμάτα καρέκλες καὶ κόσμο, διασταυρώνονταν οἱ ματιὲς τῶν ἐρωτευμένων σὰν τὰ πυρὰ τῶν φρουρίων τῶν Δαρδανελλίων. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ὄνομα, τὸ «ἀνυφοπάζαρο», ἦταν ἴσως ἀκόμη πιὸ δικαιολογημένο, γιατὶ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ συνοικέσια τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἀρχίζαν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τελείωναν ἐκεῖ. Στολισμένες καὶ μυρωμένες ἔπιαναν οἱ ὑποψήφιες νύφες ἀπὸ νωρὶς τὸ τραπεζάκι τους στὸ «Ντορὲ» ἢ στοῦ «Γιαννάκη» ὑπὸ τὴν συνοδεία φυσικὰ τῆς μητέρας, ποὺ κάθαρε δίπλα στὴν κόρη της σὰν κέρβερος καὶ ἔδινε στοὺς «ἐνδιαφερομένους» νὰ καταλάβουν πὼς τὸ κορίτσι ἦταν ἀπὸ σπίτι καὶ ἂν τοὺς ἐνδιέφερε πραγματικά, ἔπρεπε νὰ τὸ πάρουν καὶ νὰ μὴ κοροϊδεύουν. Τὶς περισσότερες φορὲς ἐπακολουθοῦσε κάποια «τυχαία» ἀλληλοσύστασις χάρις σὲ κάποιον κοινὸ γνωστό, ποὺ ἀνελάμβανε νὰ μεσολαβήσῃ φιλικὰ ἢ καὶ ἐπ' ἀμοιβῇ, γινότουσαν καὶ τὰ παζάρια γιὰ τὴν προῖκα καὶ ὅλα πήγαιναν καλά. Μὰ δὲν ἦταν καὶ σπάνιες, οἱ περιπτώσεις ποὺ ἔβλεπε κανεὶς μητέρα καὶ κόρη νὰ γερνάνε ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα τρώγοντας σοκολατίνες στοῦ «Γιαννάκη» ἢ τούρτα-σοκολάτα στὸ «Ντορὲ» μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε φαγωθῇ πιὰ ὁλόκληρη ἡ προῖκα στὶς πάστες ποὺ γλύκαιναν τὴν πικρὴ ἀναμονὴ τοῦ νυμφίου ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἔρθῃ. Τότε ἐξαφανίζονταν καὶ οἱ δύο τους ἀπὸ τὸ ἀνυφοπάζαρο.

Πλάϊ σχεδὸν στὸν παληὸ «Γιαννάκη» ἦταν καὶ ἡ μπυραρία τοῦ Κεσάτη, μιὰ ἀπὸ τὶς ἐλάχιστες μπυραρίες ποὺ ὑπῆρχαν τὸν καιρὸ ἐκεῖνο στὴν Ἀθήνα. Δὲν ἦταν μεγάλη ἡ πελατεία τοῦ Κεσάτη. Μὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ παραπονεθῇ πὼς εἶχε «κεσάτια» γιατὶ ἡ μπύρα ἦταν τότε ποτὸ «ὑπερπολυτελείας» καὶ ἡ πελατεία της περιωριζόταν σὲ μερικοὺς διαλεχτοὺς ταλαντούχους. Σερβιριζόταν πάντοτε μὲ ἐπίσης διαλεχτὸ — καὶ φυσικὰ «ἁλμυρὸ» στὴν τιμὴ — μεζὲ καὶ ἔτσι ἦταν ἡ ἀπόλαυσις ἑνὸς ποτηριοῦ μπύρας προνόμιο πολὺ ὀλίγων. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἐθεωρεῖτο σὰν τὸ ποτὸ τῶν «σνὸμπ» καὶ ἦταν γενικὴ ἡ ἐντύπωσις πὼς ἡ κατανάλωσίς της θὰ ἔμενε πάντοτε σὲ πολὺ χαμηλὸ ἐπίπεδο.

Στοὺς παληοὺς Ἀθηναίους κάνει ἀληθινὰ κατάπληξι ὅταν βλέπουν σήμερα νὰ σερβίρεται ἡ μπύρα ἀπὸ τὰ πιὸ πολυτελῆ μέχρι τὰ πιὸ λαϊκὰ κέντρα τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἢ ὅταν τὴν βλέπουν νὰ μὴ λείπῃ ἀπὸ καμμιὰ ἑλληνικὴ οἰκογενειακὴ συγκέντρωσι, ἀπὸ ἁρραβῶνες, γάμους, βαπτίσια, ὀνομαστικὲς γιορτὲς καὶ πάρτυ. Πολλοὶ μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς «παληοὺς» ἐξανίστανται μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἡ μπύρα ἐκτοπίζει σιγὰ-σιγὰ τὸ κρασί. Ἂς μὴ στενοχωριῶνται ὅμως καὶ ἂς μὴ παραπονιῶνται, γιατὶ ἡ μπύρα, μὲ ὅλη τὴν τεραστία διάδοσι ποὺ ἔχει πάρει, μόλις φθάνει στὰ 5—6% τῆς καταναλώσεως τοῦ κρασιοῦ. Μὰ καὶ διαφορετικὰ ἂν ἦταν τὰ πράγματα καὶ πάλι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξανίστανται οἱ «παληοί», γιατὶ εἶναι στὸ κάτω-κάτω καὶ ἡ μπύρα προϊὸν ἑλληνικό. Ἀπὸ ἑλληνικὸ κριθάρι γίνεται καὶ ἀπὸ τὴν βιομηχανία τῆς καὶ τὸ ἐμπόριό της ἀποζοῦν περισσότερες ἑλληνικὲς οἰκογένειες παρὰ ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο ἑλληνικὸ βιομηχανικὸ προϊόν.

Ἂς πίνουν λοιπὸν καὶ οἱ «παληοὶ» τὴν παγωμένη τους καὶ ἂς τὴν ἀπολαμβάνουν μὲ ἀναπαυμένην τὴν συνείδησι πὼς ὄχι μόνο δὲν βλάπτουν τὸν τόπο τους ἀλλὰ καὶ τὸν ὠφελοῦν γιατὶ ἀπὸ τὰ λεπτὰ ποὺ πληρώνουν γιὰ κάθε ποτῆρι ἢ γιὰ κάθε μπουκάλι μπύρα, τὰ 72% τὰ εἰσπράττει τὸ Κράτος καὶ ἐνισχύει τὰ οἰκονομικά του. Μὰ καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους ὠφελοῦν, γιατὶ ἔχει πιὰ ἀποδειχθῇ καὶ τὸ παραδέχονται ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες πὼς ἡ μπύρα ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄφθονες βιταμίνες της, περιέχει καὶ πολλὲς ἄλλες οὐσίες ποὺ τονώνουν τὸν ὀργανισμὸ καὶ τοῦ χαρίζουν σφρίγος καὶ εὐεξία.

Ἂς προσαρμοσθοῦν λοιπὸν οἱ «παληοὶ» καὶ σ' αὐτὸ ὅπως προσαρμόζονται σὲ τόσες καὶ τόσες ἄλλες προοδευτικὲς ἀλλαγὲς τῆς Ἀθήνας μας ποὺ ἀλλάζει καθημερινὰ ὄψι.

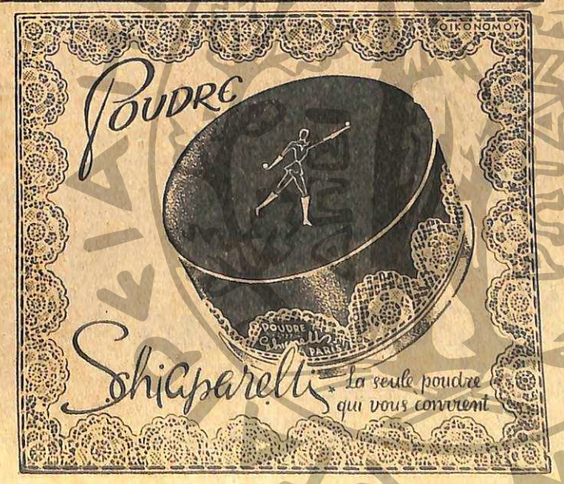

κινα μαλλιὰ τὸν πληροφόρησε πρόθυμα:

— Ναί, τὸν εἶδα! τοῦ εἶπε, κλείνοντάς του τὸ μάτι. Τραβοῦσε κατὰ τὸν παληὸ μῶλο. Ἦταν ὁ Ρίκο, ἔ; Καλὰ τὸν γνώρισα ἐγώ!... Τί νὰ τὸν κάνῃς τώρα αὐτόν, ἀγόρι μου; Δὲν ἔρχεσαι νὰ γλεντήσουμε, ἐμεῖς οἱ δυό;

— Ἄλλη φορά... ἀπάντησε βιαστικὰ ὁ Ντάλλας. Τώρα πρέπει νὰ βρῶ τὸ Ρίκο.

— Ὅπως σοῦ γουστάρει, εἶπε ἡ γυναῖκα ἀνασηκώνοντας τοὺς ἀδύνατους ὤμους της.

Ἡ βροχὴ στάλαζε ἀπ' τὴν ὀμπρέλλα της καὶ μούσκευε τὰ πέδιλα ποὺ φοροῦσε.

— Ἐγὼ δὲν θὰ πήγαινα νὰ βρῶ τὸ Ρίκο, κι' ἂν ἀκόμα εἶχε ἀπομείνει ὁ μοναδικὸς ἄντρας στὴ γῆ! πρόσθεσε.

Μὰ ὁ Ντάλλας δὲν τὴν ἄκουγε πιά. Ξανανέβηκε στ' αὐτοκίνητό του κι' ἀκολούθησε ἕνα στενὸ δρόμο, δίπλα στὸ ποτάμι. Ἦταν βέβαιος τώρα πὼς ὁ Μπέϊρντ κι' ὁ Ρίκο εἶχαν φέρει ἐκεῖ τὴ Ζοὲ γιὰ νὰ τὴ σκοτώσουνε! Δὲν ὑπῆρχε ἄλλος δρόμος ναρθοῦνε σ' αὐτὰ τὰ μέρη...

Θεωροῦσε ὑπεύθυνο τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴν ἐξαφάνισί της. Καὶ σωφάριζε ὁλοταχῶς, γιὰ νὰ προφτάσῃ, μὴ θέλοντας νὰ παραδεχθῇ τὸ συμπέρασμα ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὴν κοινὴ λογική: ὅτι, ἂν σκόπευαν νὰ τὴ σκοτώσουν, θὰ τὸ εἶχαν ἤδη κάμει!

Μπλέχτηκε σὲ κάτι στενὰ δρομάκια, ποὺ περνοῦσαν ἀνάμεσα στὰ παληὰ ὑπόστεγα. Νευριασμένος γιατὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ τρέξῃ, σταμάτησε καὶ κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, μέσ' στὴ βροχή.

Ἔρριξε τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ του στὰ γύρω κτίρια. Βλαστημοῦσε ἀνάμεσα στὰ δόντια του κι' ἀναρωτιόταν ποιὰ διεύθυνσι νὰ πάρῃ, ὅταν ἄκουσε μιὰ πιστολιά!

Τοῦ φάνηκε κοντυνή. Καθὼς μπόρεσε νὰ κρίνῃ, προερχόταν ἀπὸ ἕνα ὑπόστεγο. λίγο πιὸ πέρα.

Ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ, ξέροντας ὡστόσο πὼς θᾶταν πιὰ πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ σώσῃ τὴ Ζοέ. Τὰ δάχτυλά του σφίγγανε νευρικὰ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του.

Ὅταν ἔφτασε στὴν ἄκρη τοῦ μικροῦ δρόμου, σταμάτησε κι' ἀφουγκράστηκε, ἀλλὰ δὲν ἄκουσε τίποτα.

«Κι' ὅμως, ἀπὸ κεῖ ἀκούστηκε ἡ πιστολιά...» σκέφτηκε, κυττάζοντας τὴ σειρὰ τῶν ἀποθηκῶν.

Ὅλες οἱ πόρτες ἦσαν ἐρμητικὰ κλειστές. Εἶπε μὲ τὸ νοῦ του πὼς θὰ ὑπῆρχε καὶ δεύτερη εἴσοδος, στὴν ἄλλη πλευρά.

Ὥρμησε σὲ μιὰ πάροδο, ὡς τὸ πρῶτο σταυροδρόμι. Ἐλπιζε νὰ βρῇ κάπου ἐκεῖ τὴν εἴσοδο στὰ ὑπόστεγα ποὺ εἶχε περάσει πρὸ ὀλίγου.

Ἄκουσε ξαφνικὰ νὰ ξεκινάῃ ἕν' αὐτοκίνητο. Ἔτρεξε σὰν τρελλὸς ὡς τὸ ἑπόμενο σταυροδρόμι, καὶ πρόλαβε νὰ δῇ ἕνα μεγάλο ἁμάξι ποὺ ἀπομακρυνόταν γρήγορα. Τὸ πισινὸ φῶς του ἔπεφτε στὸν κίτρινο προφυλακτῆρα του.

Μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ εἶχε, δὲν μποροῦσε νὰ ἐλπίσῃ ὁ Ντάλλας πὼς θὰ τὸ ἔφτανε. Σταμάτησε, τράβηξε τὸ ρεβόλβερ του καὶ πυροβόλησε.

Ἕνας ἦχος γυαλιοῦ ποὺ ἔσπαζε, τὸν ἔπεισε πὼς εἶχε σημαδέψει σωστά. Τ' αὐτοκίνητο αὔξησε τὴν ταχύτητά του, ἔστριψε στὴν πρώτη γωνιὰ καὶ χάθηκε, πρὶν προλάβῃ ὁ Ντάλλας νὰ ξαναπυροβολήσῃ.

Ὁ ντέτεκτιβ σταμάτησε κι' ἀναρωτήθηκε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Δὲν εἶχε καμμιὰ ἐλπίδα νὰ ξαναβρῇ ἀμέσως τὸ πτῶμα τῆς Ζοέ. Σίγουρα, θὰ τὸχαν πετάξει στὸ νερό. Μά, ἂν ἔκανε γρήγορα, θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ τὸ ψαρέψῃ, πρὶν τὸ παρασύρῃ τὸ ρεῦμα.

Ξαναγύρισε τρέχοντας στ αὐτοκίνητό του, πῆδησε μέσο κι' ἀκολούθησε ὁλοταχῶς τὴν προκυμαία.

Δὲν εἶδε πουθενὰ τὴ Μπουΐκ. Θᾶχε προλάβει ν' ἀπομακρυνθῇ ἀρκετὰ ὁ Ρίκο...

Σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα καφενεῖο ποὺ διανυκτέρευε, στὴ γωνία τῆς Γουέστ Στρὴτ καὶ τῆς Γιούνιον Στρήτ. Ἡ σάλλα του, γεμάτη καπνούς, μύριζε δυνατὸ καφὲ καὶ τσιγαρισμένο κρεμμύδι.

Καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα μεγάλο τραπέζι, κάμποσοι λιμενεργάτες πίνανε μπύρα καὶ παίζανε ντόμινο. Ἡ τροτέζα ποὺ εἶχε δώσει πληροφορίες στὸ Ντάλλας γιὰ τ' αὐτοκίνητο τοῦ Ρίκο, ἦταν σκαρφαλωμένη πάνω σ' ἕνα ψηλὸ σκαμνὶ τοῦ μπὰρ κι' εἶχε πάρει μιὰ τολμηρότατη στάσι, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ψαρέψῃ κανένα πελάτη. Μὰ οἱ ἐργάτες δὲν τὴν πρόσεχαν καθόλου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια

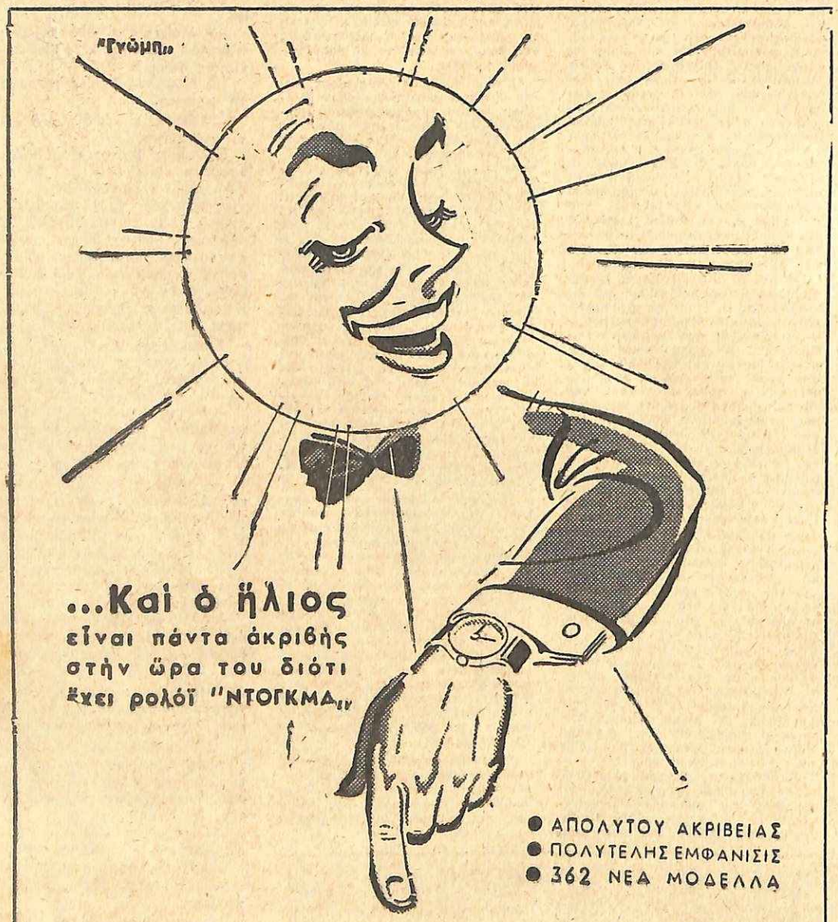

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

«28η Ὀκτωβρίου»

— Μαρία, πήγαινέ με σὲ παρακαλῶ στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας μου.

Μιὰ πρώην νοσοκόμα, ποὺ τώρα ἐκτελοῦσε χρέη ὑπηρέτριας στὸ σπίτι τοῦ Τάκη Λινιάτη, ἀγκάλιασε ἀπὸ πίσω τὴν πολυθρόνα μὲ τὶς ρόδες, ὅπου καθόταν ὁ κύριός της καὶ τὴν κύλησε ὡς τὴν πόρτα ἑνὸς δωματίου. Ἐκεῖ ὁ Τάκης Λινιάτης σήκωσε τὰ χέρια του, ἄνοιξε τὰ δάχτυλά του, κι' ἀγκάλιασε ἁπαλὰ τὶς δυὸ κουρτίνες, ποὺ κρεμόντουσαν καὶ σκέπαζαν τὴν πόρτα. Κάτι ψιθύρισε, κάτι ἀκατάληπτο κι' ἔπειτα βγάζοντας ἕνα κλειδὶ ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του ἄνοιξε καὶ ἔσπρωξε σιγανὰ τὸ θυρόφυλλο.

Ἡ πόρτα ἔτρεξε, σὰν νἄλεγε τὸ καλωσόρισμα στὸν ἀγαπημένο ἐπισκέπτη.

Χαμαγέλασε ὁ Τάκης, καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴ Μαρία, τῆς εἶπε:

— Ἄφησέ μας μόνους!

Ἡ ὑπηρέτρια κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι της κι' ἔφυγε νὰ πάῃ στὴν κουζίνα, γιατὶ ἦταν ὀκτώμισι ἡ ὥρα κι' ἔπρεπε νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ πρωϊνὸ πρόγευμα.

Ὁ Τάκης ἦταν ἀνάπηρος τοῦ Ἀλθανικοῦ Μετώπου. Εἶχε χάσει καὶ τὰ δυό του πόδια. Κι' ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο γιὰ νὰ γυρίσῃ σπίτι του, ἤξερε πιὰ ὅτι ἦταν μόνος, γι' αὐτὸ ζήτησε ἀπὸ τὴ Μαρία, τὴ νοσοκόμο του, νὰ τὸν συντροφέψῃ στὴ μοναξιά του.

Ὁ Τάκης Λινιάτης, ζοῦσε τώρα μόνος μὲ τὶς ἀναμνήσεις του, τὶς πιὸ θλιβερές, ἀλλὰ καὶ τὶς πιὸ ἀγαπητὲς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς 28ης Ὀκτωβρίου.

Δυὸ φορὲς τὸ χρόνο στὴ γιορτὴ τῆς γυναίκας του, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ στὴν ἐπέτειο τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ἄνοιγε τὸ δωμάτιο, ἡ πόρτα τὸν καλωσόριζε μὲ τὸ τρίζιμό της κι' αὐτὸς κυλῶντας τὶς ρόδες τῆς πολυθρόνας του ἄγγιζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ ἔπιπλα καὶ κουβέντιαζε σιγανὰ ἀρκετὴ ὥρα μὲ τὴ ψυχὴ τῆς ἀγαπημένης του νεκρῆς.

Ἔπειτα ξαναγύριζε, ἔπαιρνε τὸ πρόγευμά του καὶ διάβαζε ἕνα ἀπὸ τὰ γράμματα τῆς Εὐαγγελίτσας του κι' ἕνα ἄλλο δικό του σ' αὐτήν. Ἦταν τὰ δυὸ τελευταῖα γράμματά τους.

— Μαρία, φώναξε καὶ σήμερα ὁ Τάκης, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ κλειδώνοντας πάλι τὴν πόρτα. Εἶσαι ἑτοιμη; Ὁδήγησέ με στὴν τραπεζαρία.

— Ὅλα εἶναι ἕτοιμα, κύριε... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη.

— Τὰ βάζα; Ἔβαλες πολλὰ λουλούδια; Θέλω λουλούδια παντοῦ, Μαρία. Ὅλα πρέπει νὰ εἶναι σὰν τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅταν ξεκίνησα γιὰ τὸ μέτωπο...

»Ἐκεῖ ἀντίκρυ μου ἦταν ἡ Βαγγελίτσα. Φάγαμε βιαστικά. Ἔπρεπε νὰ τρέξω στὸ σύνταγμά μου. Ἡ Βαγγελίτσα μοῦ χαμογελοῦσε κι' ὁμως ἀπὸ τὰ μάτια της τρέχανε δάκρυα.

»Σηκώθηκα γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω. Τί ἀσεζια κίνησι ἦταν ἐκείνη; Ἔπεσε κι' ἔσπασε ἕνα βάζο, τὸ καλλίτερο ποὺ εἴχαμε... Ἐνοίωσα ἕνα τρεμούλιασμα στὴν ψυχή, γιατὶ εἶδα τὴ Βαγγελίτσα νὰ χλωμιάζῃ... Ἔπειτα μ' ἀγκάλιασε κι' ἐγὼ τὴ φίλησα τρυφερὰ κι' ἔφυγα...

»Συναντηθήκαμε ἄλλη μιὰ φορά, Ἔπειτα δὲν τὴν ξαναεῖδα...

Σώπασε. Κι' ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητος κλείνοντας τὰ μάτια του γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά του.. Μισὴ ὥρα ἀργότερα, καθισμένος πλάι στὴ σιγανὴ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ διάβαζε τὰ ἴδια ἐκεῖνα δυὸ γράμματα, τὰ δυὸ τελευταῖα τους γράμματα, ποὺ τἄκανε μάθει πιὰ ἀπέξω ἀπὸ τὰ πολλὰ διαβάσματα...

Ἡ Μαρία καθισμένη ἀντίκρυ του σ' ἕνα σκαμνὶ χαμηλά, σήκωσε τὸ κεφάλι κυττάζοντας τὰ ὡραῖα χαρακτηριστικὰ τοῦ πολεμιστῆ, ποὺ ζοῦσε κάθε χρόνο μὲ τὶς πιὸ ἀγαπητές του ἀναμνήσεις... Καὶ τὸν ἄκουγε ποὺ διάβαζε...

★

«Ἀγαπημένε μου Τάκη, ἔγραφε ἡ γυναίκα του, τὸ σπίτι εἶναι ἄδειο χωρὶς ἐσένα. Δὲν μπορῶ νὰ μείνω πιὸ πολύ. Θὰ κλείσω καὶ θὰ πάω νοσοκόμα, γιὰ νὰ μὲ στείλουν στὸ μέτωπο, ναρθῶ κοντά σου. Ἔτσι δὲν θἄχουμε ἀνάγκη καὶ ν' ἀλληλογραφοῦμε... Ξέρεις πόσο βαριέμαι τὸ γράψιμο. Θὰ σοῦ τὰ λέγω προφορικὰ ὁ,τι θἄχω νὰ σοῦ πῶ. Δὲν εἶναι πιὸ καλὰ ἔτσι; Σπεύδω, λοιπόν, πρὶν προφτάσῃς νὰ μὲ ἐμποδίσῃς. Καλὴ ἀντάμωσι. Πολλὰ φιλιά. Ἡ Βαγγελίτσα σου».

Ὁ Τάκης ἔπαψε νὰ διαβάζῃ. Ἀπὸ τὸ νοῦ του πέρασε ἡ τραγικὴ σκηνή, ποὺ τοῦ διηγήθηκαν γιὰ τὴ γυναίκα του.. Τὴν ἔβλεπε νὰ τρέχῃ μὲ χαρὰ νὰ καταταχθῇ ὡς νοσοκόμα. Τὴν ἔβλεπε μὲ τὴ λευκή της τὴ στολή, νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ ἕνα γραφεῖο στὸ ἄλλο. Νὰ τῆς ὑπογράφουν τὰ χαρτιὰ γιὰ νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερο, νὰ πάῃ κοντά του. Μὲ πόση χαρὰ ἀνέβηκε ἔπειτα στὸ βαπόρι, ποὺ πήγαινε γιὰ τὴν Πρέβεζα. Ἔπειτα.. ἔπειτα χάθηκε γιὰ πάντα, ὁταν τὰ ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα, βούλιαξαν τὸ πλοῖο,κοντὰ στὴν Πάτρα. Τὴν ἔχασε, ἐνῶ ἐκεῖνος τῆς ἔγραφε... Τὸ γράμμα του τὸ βρῆκε στὸ κλειστὸ σπίτι τους, γιατὶ τὸ εἶχε ρίξει κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα ὁ ταχυδρόμος.

Καὶ τὸ φύλαξε, γιὰ νὰ τὸ διαβάζῃ κάθε τέτοια μέρα, στὶς 28 Ὀκτωβρίου, ποὺ ἔκανε τὸ συγκινητικὸ αὐτὸ μνημόσυνο, ἀρχίζοντας μὲ τὸ προσκύνημα στὸ δωμάτιο τῆς ἀξέχαστης γυναίκας του.

«Ἀγαπημένη μου, τῆς ἔγραφε, εἶμαι καλὰ καὶ παρακαλῶ τὴν Παναγιὰ νὰ μὲ φυλάῃ πάντα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὲ ξαναδῶ...».

Δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ ὁ Τάκης τὸ διάβασμα. Οἱ λυγμοί του ἔπνιξαν τὴ φωνὴ καὶ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἔφερε στὰ χείλη του τὰ δυὸ αὐτὰ γράμματα. ἐνῶ ξαφνικὰ μέσα τὸ μυαλό του ἀστραψε γι' ἄλλη μιὰ φορὰ ἡ φλόγα τῆς βόμβας ποὺ τοὺκοψε τὰ πόδια στὸ μέτωπο.

Ἀπὸ τότε δὲν τὴν ξαναεῖδε πιά. Ἡ γυναίκα του εἶχε προφτάσει νὰ προσφέρῃ πρώτη τὸν ἑαυτό της στὸ μεγάλο ἀγώνα.

MIPANTA

ΜΕΤΑ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

— Μὴ στενοχωριέστε, κ. διευθυντά, γιὰ τὴ δουλειὰ τοῦ γραφείου. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἤρθατε ἐδῶ, τὸ προσωπικὸ ἐργάζεται τραγουδώντας!...

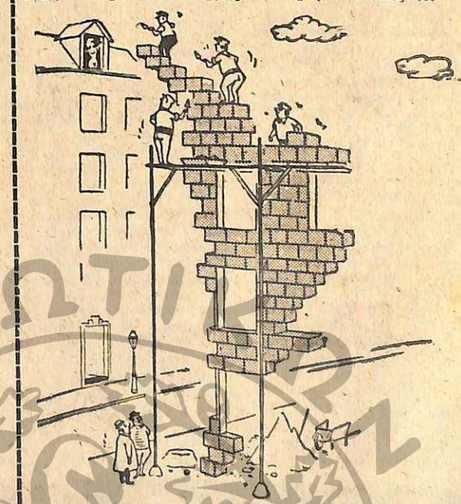

— Ἀπὸ ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες, οἱ μαστόμοι χτίζουν μ' ἕνα περίεργο τρόπο!...

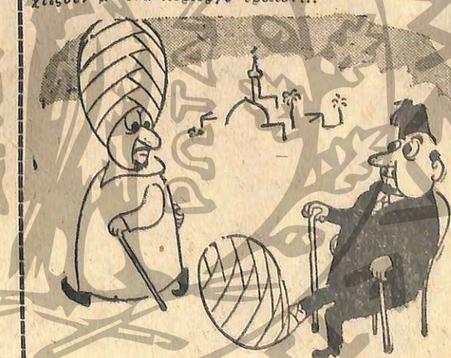

Χωρὶς λόγια!

Δὲν θὰ χάνεται τὸ νερὸ

Τὸ πρόβλημα τῆς διατηρήσεως τοῦ νεροῦ εἶναι ὀξύτατο γιὰ ὡρισμένες περιφέρειες τῆς Αὐστραλίας καὶ γιὰ ἄλλες χῶρες, ὅπου βρέχει ἐλάχιστα. Οἱ Αὐστραλοὶ ἐπιστήμονες λοιπὸν ἐπινόησαν τώρα μιὰ νέα μέθοδο, ποὺ περιορίζει στὸ ἐλάχιστο τὴν ἐξάτμισι τοῦ νεροῦ. Σκορπίζουν δηλαδὴ πάνω του λίγη «κετυλαλκοόλη», ποὺ σχηματίζει ἕνα λεπτότατο στρῶμα στὴν ἐπιφάνειά του καὶ ἐλαττώνει τὴν ἐξάτμισί του κατὰ 50–80%.

Πρόκειται γιὰ μιὰ μέθοδο σχετικὰ ἀδάπανη, ποὺ ἔχει ἀποδώσει ἤδη ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ὡστόσο, οἱ δοκιμές της θὰ συνεχισθοῦν ἄλλους 12 μῆνες, πρὶν ἀποφανθοῦν τελικὰ οἱ εἰδικοὶ γιὰ τὴν ἀξία της.

Ὁ Διεθνὴς Στίβος

ΓΚΟΡΝΤΟΝ ΠΑΪΡΙ
Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΖΑΤΟΠΕΚ

Ἀποκαλυπτικὴ συνομιλία γιὰ τὸ σύστημα προπονήσεως τῶν δύο ἄσσων τῶν δρόμων ἀντοχῆς

Ἡ διπλῆ ἥττα τοῦ Τσέχου τρισολυμπιονίκου Ἐμὶλ Ζάτοπεκ ἀπὸ τὸν Ἄγγλο Γκόρντον Πάϊρι, εἶναι τὸ πιὸ ἐντυπωσιακὸ γεγονὸς τοῦ 1955. Ἡ «ἀνθρώπινη λοκομοτίβα», ὅπως εἶχαν ἀποκαλέσει οἱ συμπατριῶτες του τὸν Ζάτοπεκ μετὰ τὰ λαμπρὰ κατορθώματά του στὸ Ἑλσίνκι, εἶχε τὴν τελευταία τριετία κι' ἄλλες φορὲς νικηθῆ ἀπὸ τὸν Ρῶσο Κοὺτς καὶ τὸν Οὗγγρο Κόβατς. Τὸ «Βατερλὼ» του ὅμως ἦταν στὸ Χουάϊτ Σίτυ τοῦ Λονδίνου, ὅπου ὁ Γκόρντον Πάϊρι καὶ ὁ συμπατριώτης του Νόρρις, ἐνώπιον 35.000 θεατῶν, ἀπέδειξαν, πὼς τὸ ἄστρο τοῦ Τσέχου ἄσσου βαδίζει ἀργά, ἀλλὰ σταθερά, πρὸς τὴ δύσι του.

Ζάτοπεκ, Πάϊρι, Νόρ'ις, Σαντροῦσεκ (Τσ.), παρατάχθηκαν στὴν ἀφετηρία τῶν 10.000 μέτρων. Ὁ Ζάτοπεκ μπῆκε ἐπὶ κεφαλῆς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τρεῖς ἀνταγωνισταί του ἀρκέσθηκαν ν' ἀκολουθήσουν τὸ βῆμα του, τὸ ρυθμό του. Πέρασε τὰ 1.000 μ. σὲ 2'.53''. Τὰ 2.000 μ. σὲ 5'.50''. Τὰ 3.000 μ. σὲ 8'.48''.2. Τὰ 4.000 μ. σὲ 11'.46''.8. Δυὸ φορὲς ἐπεχείρησε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του, ἀλλ' ἄγρυπνοι οἱ Ἄγγλοι συναθληταί του, τὸν ἀκολούθησαν.

Στὰ 5.000 μ. (14'.44'') ὁ Πάϊρι θέλησε νὰ δοκιμάση ἕνα ἰσχυρὸ «ντεμαρὰζ» καὶ προσπέρασε τὸν Ζάτοπεκ. Ὁ ἔμπειρος ὅμως Τσέχος διαισθάνθηκε τὸ σχέδιο καὶ ἀκολούθησε. Πεισματάρης ὅπως εἶναι, ἀντεπετέθη εὐθὺς ἀμέσως καὶ αὔξησε τὸ ρυθμὸ κάθε στροφῆς ἀπὸ 70' σὲ 68', περνῶντας τὰ 8.000 μ. σὲ 23'.24''.8.

Ἡ στρατηγικὴ τῶν Ἄγγλων εἶναι νὰ τὸν κουράσουν. Ὁ Νόρρις τώρα περνᾶ μπροστὰ καὶ μ' ἕνα γρήγορο «τέμπο», μπαίνει ἐπὶ κεφαλῆς. Ἀλλ' ὁ Ζάτοπεκ ἐννοεῖ νὰ κρατῆ τὴν ἐπαφή. Περνοῦν καὶ οἱ τρεῖς πρωταθληταὶ τὰ 9.000 μ. σὲ 26'.32''.2.

Δυὸ ἀκόμη στροφὲς πρὸ τοῦ τέρματος καὶ ὁ Ζάτοπεκ βάζει σὲ ἐνέργεια τὸ γνώριμο σχέδιό του. Συγκεντρώνει τὶς δυνάμεις του καὶ μ' ἕνα φρενήρη δρόμο, ξεχύνεται πρὸς τὸ τέρμα. Οἱ Ἄγγλοι ὅμως τὸν ἀκολουθοῦν. Ὁ Ζάτοπεκ δὲν εἶναι πιὰ «ὁ ὑπεράνθρωπος». Ἔχει καμφθῆ. Ἐνῶ τὸ καμπανάκι ἀναγγέλλει τὸν τελευταῖο γῦρο, ξαφνικά, ὁ Πάϊρι ξεπετάγεται καὶ ὁρμᾶ ἀκάθεκτος πρὸς τὸ τέρμα. Οἱ θεαταὶ διαισθάνονται τὴ μεγάλη νίκη τοῦ συμπατριώτου των καὶ τὸν ἐνθαρρύνουν.

Ὁ Πάϊρι τρέχει σὰν ἀστραπή. Πετᾶ κυριολεκτικά! Ὁ Ζάτοπεκ ἔχει ἀποκάμει ἀπὸ τὰ «ντεμαρὰζ» καὶ ἀδυνατεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήση. Ὁ Νόρρις ἐνθουσιάζεται κι' αὐτός, γιατὶ ἐπέτυχε τὸ σχέδιο ποὺ μελέτησαν καὶ ἐφήρμοσαν μὲ τὸν Πάϊρι καὶ τοῦ ἐπιτίθεται στὴν εὐθεῖα, τὸν προσπερνᾶ...

Θριαμβευτὴς ὁ Πάϊρι, τερματίζει πρῶτος μὲ 29'.19''. Ὁ Νόρρις δεύτερος μὲ 29'.21''.4. Ὁ Ζάτοπεκ τρίτος μὲ 29'.28''. Δὲν περνοῦν παρὰ 4 ἡμέρες καὶ ὁ Πάϊρι νικᾶ πάλι τὸν Ζάτοπεκ στὸ Μάντζεστερ στὰ 5.000 μ. μὲ διαφορὰ 35 μέτρων καὶ χρόνο 14'.19''. Ὁ Ζάτοπεκ δεύτερος μὲ 14'.24''.2. Ὁ Ἄγγλος Σάντο τρίτος.

★

Ὁ Γκόρντον Πάϊρι εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς ὑποψηφίους ὀλυμπιονῖκες τῆς Μελβούρνης στὰ 5.000 καὶ 10.000 μ. Ὁ ἴδιος ὁ Ζάτοπεκ ἀνεγνώρισε τὴν ἀξία του καὶ ἱπποτικὰ δήλωσε μετὰ τὸν ἀγῶνα του:

— Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀποχαιρετιστήρια ἐμφάνισί μου στὸ Λονδῖνο. Εἶναι καιρὸς πια νὰ σκεφθῶ γιὰ τὸν τερματισμὸ τῆς διεθνοῦς ἀθλητικῆς μου δράσεως. Θὰ δοκιμάσω ἀκόμη μιὰ φορὰ στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ 1956, στὰ 10.000 μ. καὶ στὸ Μαραθώνιο. Θ' ἀποφύγω τὰ 5000 μ., γιατὶ δὲν εἶναι πιὰ γιὰ τὰ πόδια μου. Ἀπ' τὸ Ἑλσίνκι αἰσθάνθηκα πὼς ἄρχισα ν' ἀδυνατίζω στὶς ταχύτητες καὶ τὸ πὼς κέρδισα στὰ 5.000 μ., τότε, τὸ ὀφείλω περισσότερο στὴ στρατηγική μου καὶ στὴν λανθασμένη τακτικὴ τῶν ἄξιων ἀντιπάλων μου.

»Χρόνο μὲ τὸ χρόνο, ἄρχισα νὰ πιστεύω πιὰ πὼς πρέπει νὰ παραχωρήσω «τόπο στὰ νειᾶτα». Ἤξερα πὼς μιὰ ἡμέρα, ἕνας ἰσχυρότερος, ταχύτερος καὶ νεώτερος ἀθλητής, θὰ μὲ νικοῦσε. Στὸ Στάδιο Χουάϊτ τοῦ Λονδίνου, ὁ Πάϊρι ἀπέδειξε καὶ στὸ στάδιο τοῦ Μάντζεστερ ἐπιβεβαίωσε, πὼς θἆναι ὁ διάδοχός μου στὰ 5.000 καὶ 10.000 μέτρα.

Ἀσφαλῶς θὰ χρειασθῆ μεγάλους μόχθους ἀκόμη ὁ Πάϊρι μέχρις ὅτου κατορθώσει νὰ ξεπεράση τὸν Οὗγγρο Ἴχαρος καὶ τὸ Ρῶσο Κοὺτς στοὺς δρόμους ἀντοχῆς. Ὁ Ζάτοπεκ ὅμως ἔχει τὴ γνώμη πὼς μέσα σ' ἕνα χρόνο, θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ τὸ ἐπιτύχη

— Μὴν ἀνησυχῆς γιὰ τοὺς χρόνους ποὺ σημειώνεις τώρα, εἶπε ὁ Ζάτοπεκ, σὲ μιὰ φιλικὴ συζήτησι, στὸν Πάϊρι. Τρέχε, τρέχε, τρέχε, μέχρις ὅτου ἀποκάμης καὶ πάλι τρέχε.

»Ἔτρεχα καὶ ἐγὼ τόσο πολύ, ὥστε ἔφθαναν στιγμὲς ποὺ δὲν ἄντεχα πιὰ νὰ συνεχίσω. Καὶ ὅμως, σὰν τρελλός, ἐξακολουθοῦσα τὸ δρόμο στὴν προπόνησί μου, ἐνῶ οἱ φίλαθλοι ποὺ παρακολουθοῦσαν τὸ τρέξιμό μου, δὲν δίσταζαν νὰ κοροϊδεύουν τὶς γκριμάτσες μου καὶ τὸ ἀκαταλόγιστο τρέξιμό μου. Καὶ ὅμως οἱ ἴδιοι αὐτοὶ φίλαθλοι, μόλις ἄρχισαν νὰ φαίνωνται τ' ἀποτελέσματα τῆς προπονητικῆς μεθόδου μου, μὲ περιέβαλαν μ' ἀγάπη καὶ μ' ἐμπιστοσύνη καὶ μ' ἐνίσχυσαν στὶς προσπάθειές μου. Ὁ γιατρός, ὁ προπονητὴς καὶ ὁ μασέρ μου, συνεργάζονταν στὰ προγράμματα προπονήσεως, διαίτης καὶ ἀποθεραπείας. Ἔτσι κατώρθωσα τὸ θαῦμα τοῦ Ἑλσίνκι νὰ ἐπιτύχω σὲ μιὰ ἑβδομάδα τρεῖς πρῶτες νίκες στα 5.000 μ., στὰ 10.000 μ. καὶ στὸ Μαραθώνιο.

Τ. Ε. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ Ἐμὶλ Ζάτοπεκ μὲ τὴ γυναῖκα του, πρωταθλήτρια τοῦ ἀκοντισμοῦ Ντάνα Ζατοπέκοβα

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΑΤΕΪΚΟ — ΠΑΛΛΑΪΚΑ. 2) ΛΑΛΗΜΑ — ΧΑΡΙΤΟΣ. 3) ΛΑΡΥΓΓΟΦΩΝΑ. 4) ΑΝΟΪ — ΓΟΜΑΡΙ. 5) ΜΙΑΡΑ — ΧΑΡΑΝΙ. 6) ΚΟΜΟ — ΧΙΜΑΙΡΑ — ΤΑΡΑΣ. 7) ΠΟΙΟΤΗΣ — ΜΑΚΑΡΙ. 8) ΑΙΩΡΑ — ΛΙΑΝΑ. 9) ΤΟΚΟΓΛΥΦΙΑ. 10) ΣΙΤΑΡΙ — ΚΟΥΡΕΛΙ. 11) ΑΣΙΑΤΗΣ — ΡΟΔΑΝΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΑΛΑΡΙΑ — ΑΙΜΑΣΙΑ. 2) ΤΕΛΗ — ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΩ — ΤΑΣΙ. 3) ΙΜΑΛΑΪΑ — ΟΡΑΤΟΡΙΑ. 4) ΡΑΧΙΤΙΣ. 5) ΕΓΓΟΝΟΣ — ΑΓΛΥΚΟΣ. 6) ΧΑΡΑΜΑ. 7) ΛΑΧΑΝΑΓΟΡΑ — ΚΑΛΙΑΚΟΥΔΑ. 8) ΙΡΙ — ΜΑΝΙΤΑΡΙΑ — ΡΕΝΙ. 9) ΚΑΤΟΣΤΑΡΙ — ΝΑΤΑΛΙΑ.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς

1) 80 λίτρες. 2) 8 μέρες. 3) Ἦσαν στρογγυλά. 4) 2.300.000. 5) Ὕστερα ἀπὸ 8 λεπτά. 6) Ἔμπορος. 7) Πράσινο 8) Ἀπὸ τὴν Πολωνία. 9) Ὁ Δούναβις. 10) 46.

Τονόγριφος

Κλώθω — Κλωθῶ.

Λεξίγριφος

Νικόλαος (Νικῶ — λαός).

Μικρὰ προβλήματα

1) Πρὶν ἀπὸ 10 χρόνια (42 — Χ) = 4 (18 — Χ). 2) 1089 Χ 9 = 9801. 3) Σὲ 6 ὧρες καὶ 40' (Σὲ μιὰ ὥρα οἱ δυὸ ἐργάτες κάνουν μαζὶ τὸ 1)12 + τὸ 1)15, δηλαδὴ τὰ 3)20 τῆς δουλειᾶς. Θὰ χρειαστοῦν λοιπὸν 6 ὧρες καὶ 40' γιὰ νὰ τὴν ἀποτελειώσουν). 4) 1.400 δραχμὲς (2Χ)7 + 3Χ)10 = 820). 5) 30.

Ἐπιγραφὴ

«Ὅπου δὲν πίπτει λόγος, πίπτει ράβδος». Γιὰ νὰ ἐπιτύχετε τὴν ἀνάγνωσι παίρνετε ἐναλλὰξ ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ ἕνα ἀπὸ τὸ τέλος.

Τὰ δύο φαλαινοθηρικὰ

Τὸ τυχερὸ εἶναι τὸ κάτω ἀριστερὰ τὸ ὁποῖο κατορθώνει νὰ συλλάβη καὶ τὶς δυὸ φάλαινες.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 559 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΑΛΑΚΤΟΣ—ΜΑΛΑΙΣΙΑ. 2) ΑΛΙ—ΠΑΡΑΝΟΜΙΑ — ΜΩΜ. 3) ΡΗΜΑ — ΡΑΛΛΥΝ — ΤΙΝΟ. 4) ΠΑΣΟ — ΑΛΟΗ. 5) ΑΔ — ΣΙΝΙΚΟΝ — ΡΑ. 6) ΝΙΝΟΝ — ΣΙΜΟΝ — ΤΟΚΑΣ. 7) ΝΟΤΙΟΣ — ΚΑΡΥΔΙ. 8) ΑΝΑΣΣΑ — ΤΣΙ — ΑΒΑΡΙΑ. 9) ΗΝΙΑ — ΚΑΡΕ. 10) ΑΣΤΕΡΙ — ΕΣΑ — ΤΡΑΧΥΣ. 11) ΛΙΑΚΟΣ — ΑΝΤΕΧΩ. 12) ΤΟΚΟΣ — ΚΑΔΗΣ — ΑΙΝΟΣ. 13) ΑΣ — ΠΑΝΑΜΑΣ — ΝΘ. 14) ΤΑΠΑ — ΕΛΟΣ. 15) ΙΡΙΣ — ΛΑΝ—ΡΩΚ — ΑΠΑΝ. 16) ΡΕΑ — ΠΑΡΑΤΟΝΙΑ — ΕΠΗ. 17) ΑΙΜΙΛΙΟΣ — ΙΑΝΙΚΛΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΑΡΙΑΝΝΑ — ΑΛΤΑΜΙΡΑ. 2) ΑΛΗ — ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ — ΡΕΪ. 3) ΛΙΜΑΝΤΑ — ΤΑΚ — ΣΙΑΜ. 4) ΞΟΪΣ — ΕΚΟΝ. 5) ΚΠ — ΝΟΣΗΡΟΣ — ΠΛ. 6) ΤΑΡΑΣ — ΣΑΝΙΣ — ΠΑΛΑΙ. 7) ΟΡΑΣΙΣ — ΚΑΠΑΡΟ. 8) ΣΑΛΟΝΙ — ΤΑΕ — ΑΝΑΝΑΣ. 9) ΙΜΑΣ — ΣΟΔΑ. 10) ΜΟΝΑΚΟ — ΙΚΑ — ΗΜΕΡΟΙ. 11) ΑΜΥΛΟΝ — ΣΑΛΩΝΑ. 12) ΛΙΝΟΝ — ΚΑΡΤΑ — ΣΟΚΙΝ. 13) ΑΑ — ΤΑΒΕΡΝΑ — ΑΙ. 14) ΝΟΡΑ — ΑΤΙΑ 15) ΣΜΙΘ — ΚΥΡ — ΧΕΝ — ΟΠΕΛ. 16) ΙΩΝ — ΡΑΔΙΟΥΧΟΝ — ΑΠΟ. 17) ΑΜΟΙΑΣΙΑ — ΣΩΣΘΕΝΗΣ.

✪✪

Ὁ μικρότερος μετρητὴς ραδιενεργείας

Στὴν Ἔκθεσι Εἰρηνικῶν Ἐφαρμογῶν τῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας, ποὺ διοργανώθηκε στὴ Γενεύη, ὑπῆρχε μεταξὺ ἄλλων καὶ ὁ μικρότερος μετρητὴς Γκέϊγκερ τοῦ κόσμου, ἀγγλικῆς κατασκευῆς. Εἶχε διάμετρο 2 χιλιοστομέτρων μονάχα καὶ προοριζότανε γιὰ τὴ χειρουργικὴ τοῦ ἐγκεφάλου. Μ' αὐτόν, οἱ χειροῦργοι θὰ μποροῦνε νὰ ἐξακριβώσουν τὶς κινήσεις ὡρισμένων ραδιενεργῶν ἰσοτόπων μέσα στὸ σῶμα. Εἶναι τόσο μικρός, ὥστε μπορεῖ νὰ εἰσαχθῆ μέσα σ' ἕνα αἱμοφόρο ἀγγεῖο. Τὸ κεντρικὸ ἠλεκτρόδιό του εἶναι ἔξη φορὲς λεπτότερο ἀπὸ ἀνθρώπινη τρίχα. Ἡ κατασκευή του ἀπαίτησε 4 ἐτῶν ἔρευνες.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ποὺ πρόδωσε

Πρωτότυπο διήγημα

Μόλις ὁ συνήγορος τέλειωσε τὴν ἀγόρευσί του, ἕνας ψίθυρος ἐπιδοκιμασίας βγῆκε ἀπ' τὰ στήθη τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, ποὺ παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον τὴ δίκη. Ἀντικρούοντας τὴν ἀγόρευσι τοῦ εἰσαγγελέως, ὁ νεαρὸς δικηγόρος, κι' ὑπερασπίζοντας τὸν κατηγορούμενο, μίλησε γιὰ τὶς συνέπειες τοῦ ἀλκοολισμοῦ καὶ ἱκέτευσε τοὺς ἐνόρκους νὰ ἐπιδείξουν ἐπιείκεια. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου στράφηκε στὸν κατηγορούμενο καὶ τοῦ εἶπε νὰ μιλήση ἂν εἶχε νὰ πῆ τίποτα γιὰ τὴν ὑπεράσπισί του. Ἦταν ἕνας γέρος κάπου ἑβδομηντάρης, μ' ἄσπρα μαλλιὰ καὶ χλωμὸ πρόσωπο. Σηκώθηκε μὲ προσπάθεια ἀπ' τὸ ἑδώλιο καὶ ἀπάντησε:

— Πρέπει νὰ πῶ πὼς ὅσα εἶπε ὁ συνήγορός μου, δὲν εἶναι ἀληθινά. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐγὼ δὲν εἶχα πιῆ οὔτε σταγόνα...

Τὸ ἀκροατήριο τέντωσε τ' αὐτιά του μὲ περιέργεια.

— Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε, δὲν ἤμουν μεθυσμένος καὶ γι' αὐτὸ ἔγινε ὅ,τι ἔγινε. Οὔτε σταγόνα δὲν ἔβαλα στὸ στόμα μου ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Κάθε βράδυ, ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγώ, ὅταν ἄρχιζε τὸ φθινόπωρο, τὰ πίναμε κομμάτι, γιατὶ ἐκεῖ κάνει πολὺ κρύο. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅμως ἤπιε μονάχα ἡ γυναῖκα μου. Μακάρι νὰ εἶχα πιῆ κι' ἐγώ!

Σώπασε μιὰ στιγμὴ σὰν νἄθελε νὰ θυμηθῆ. Σὲ λίγο συνέχισε:

— Ὑπόγραψα ὅλες τὶς δηλώσεις, γιατὶ μοῦ εἶπαν πὼς θὰ σωζόμουν ἀπ' τὴν κρεμάλα, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἤθελα νὰ τὸ πάθω, γιατὶ φοβόμουν τὸ δήμιο. Μὰ ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ εἰσαγγελεὺς ζήτησε γιὰ μένα τὴν ποινὴ τῆς εἰκοσαετοῦς φυλακῆς δὲ μὲ νοιάζει, γιατὶ στὸ μεταξὺ θὰ πεθάνω καὶ δὲν θὰ προφτάσω νὰ ἐκτίσω τὴν ποινή μου. Εἶμαι ἑβδομήντα χρόνων καὶ θὰ σᾶς πῶ λεπτομερῶς ὅ,τι ἔγινε. Πίναμε πάντα κάθε βράδυ σὰν γέροι γιὰ νὰ ζεσταινώμαστε, ἀρκετὰ ποτηράκια. Στὸ δεύτερο κιόλας ποτήρι, ἐρχόμαστε στὸ κέφι καὶ φλυαρούσαμε. Καὶ συνεχίζοντας τὸ πιοτό, στὸ τέλος δὲν καταλαβαίναμε πιὰ ποῦ βρισκόμαστε. Ζούσαμε σ' ἄλλον κόσμο καὶ ἤμαστε εὐτυχισμένοι. Μόνοι, πίναμε, πίναμε... Ἔτσι, περνοῦσε ἡ βραδυά μας. Φλυαρούσαμε δίχως νὰ ξέρουμε καλὰ-καλὰ τί λέγαμε κι' ἔπειτα πλαγιάζαμε μεθυσμένοι καὶ κατάκοποι.

»Γιατί ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἤπια; Οὔτε κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ ξέρω τὸ λόγο. Ἴσως ὁ διάβολος νὰ ἔχωσε τὴν οὐρά του. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι τὸ ποτῆρι μου ἔμεινε γεμάτο, ἐνῶ τὰ ποτηράκια τῆς γυναίκας μου ἄδειαζαν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο. Ἄρχισε νὰ μιλάη καὶ νὰ γελάη καὶ μοῦ φαινόταν πολὺ παράξενοι οἱ τρόποι της. Ὅταν ἐκείνη ἄρχισε νὰ μιλάη γιὰ τὰ χρόνια τῆς νειότης μας, ἀμέσως μοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ μιὰ παράδοξη, κακὴ ἰδέα, καὶ θέλησα νὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ μοῦ μιλήση γιὰ κάποια περιπέτεια, ποὺ ἀνέκαθεν μοῦ εἶχε φανῆ ὕποπτη. Εἶχα μιὰ προαίσθησι περίεργη, κι' ἂς εἶχαν ὅλα πιὰ περάσει. Εἴχαμε ἀγαπηθῆ τόσο πολύ, κύριε Πρόεδρε. Τριάντα χρόνια ζούσαμε μαζί, ὁλάκληρη ζωή: ἀπὸ τότε ποὺ μιὰ ἀνοιξιάτικη μέρα παντρευτήκαμε ὡς τὴ νύχτα ἐκείνη ποὺ τὰ χέρια μου τῆς ἔσφιξαν σὰν τανάλια τὸ λαιμό...

Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ εἶπε μὲ πόνο κι' ὅλοι παρακολουθοῦσαν μ' ἐνδιαφέρον. Σὲ λίγο, ὁ γέρος ἐξακολούθησε:

— Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ ἀγάπη μας εἶχε ὅλη τὴ συγκίνησι τῶν νεανικῶν μας χρόνων. Πῶς ἀρχίσαμε νὰ πίνουμε; Ἔπειτα ἀπὸ διάφορες ἀτυχίες. Κάποιο παιδί μας, ποὺ πέθανε, τὸ μοναδικό μας, κάποια λεφτὰ ποὺ χάσαμε, κάτι ἄλλα ἀκόμη, κι' αὐτὰ μᾶς ἔρριξαν στὸ πιοτὸ γιὰ νὰ ξεχνοῦμε.

»Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅπως σᾶς εἶπα, μοῦ μπῆκε ἐκείνη ἡ καταραμένη ἰδέα. Ἐγὼ ὁ ἴδιος τῆς γέμιζα τὸ ποτῆρι της κι' ὅταν ἄρχισε νὰ τὰ χάνη λίγο, ἄρχισα νὰ τὴν ρωτάω γιὰ ἐκεῖνο τὸ σκοτεινὸ σημεῖο τῆς ζωῆς μας.

»— Θυμᾶσαι, τῆς εἶπα, ἐκεῖνο τὸν ἀξιωματικό, ποὺ ἔμεινε σπίτι μας μερικὲς μέρες, ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια; Τὸν εἶδα ἀπόψε στ' ὄνειρό μου...

»— Ἂν τὸν θυμᾶμαι λέει, μοῦ ἀπάντησε.

»— Σπουδαῖο παλληκάρι, ἔ;

»— Ναί, καὶ ψεύτης.

»— Ψεύτης; Γιὰ ποιὸν λόγο; Πῶς τὸ ξέρεις αὐτό; Μήπως σὲ φλερτάριζε τὶς πρῶτες μέρες καὶ ὕστερα μετάνοιωσε; Ξέρεις, μπορεῖς τώρα πιὰ νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα... Πέρασαν τόσα χρόνια ἀπὸ τότε καὶ τώρα πιὰ στὴν ἡλικία μας...

»Ἡ γυναῖκα μου μὲ κύτταζε παράξενα στὴν ἀρχή. Ἔπειτα σιγά, σιγὰ μοῦ τ' ἀποκάλυψε ὅλα. Λὲς καὶ τὴν ἀκούω ἀκόμα αὐτὴ τὴ στιγμή. «Ἐκεῖνος κατέβαινε κάθε πρωΐ ἀπ' τὴν κάμαρά του, ὅταν ἔφευγες γιὰ τὴ δουλειά σου καὶ φλυαροῦσε μαζί μου, διασκεδάζοντάς με. Κάποια μέρα μοῦ χάϊδεψε τὸ γυμνό μου μπράτσο. Ἐγὼ ὅμως τὸ τράβηξα ἀμέσως. Πέρασαν ἔτσι ἀρκετὲς μέρες. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ χάδι μὲ εἶχε ἀναστατώσει. Τὸν εἶδα στὸν ὕπνο μου δυὸ νύχτες συνέχεια πὼς μὲ φιλοῦσε. Ἡ ἰδέα πὼς μποροῦσε νὰ μοῦ συμβῆ κάτι δὲν εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλό μου. Σιγά, σιγὰ ὅμως ἡ ἰδέα νὰ αἰσθανθῶ τὴν εὐχαρίστησι τῆς ἁμαρτίας μὲ βασάνιζε. Δὲν εἶχα, φυσικά, πάψει νὰ σ' ἀγαπῶ. Τί τὰ θέλεις τώρα; Ὅλα πέρασαν πιά...»

»— Ὄχι, ὄχι, ἐξακολούθησε, πές μου τα ὅλα.

»— Λοιπόν, ποὺ λές, ἕνα βράδυ, ὅταν ἔφυγες, ἐκεῖνος μὲ πλησίασε καὶ μιλῶντας μὲ φίλησε στὸ λαιμό. Ἐγὼ ταράχτηκα κι' ἔκανα νὰ ξεφύγω, μ' ἅρπαξε ὅμως καὶ μὲ φίλησε δυνατὰ στὸ στόμα...

»— Λέγε, λέγε, μὴ σωπαίνῃς. Δὲν μοῦ κακοφαίνεται. Θέλω νὰ μάθω τὸ τέλος!...

»— Ἔ! δὲν καταλαβαίνεις, γέρο μου; μοῦ εἶπε γελῶντας. Ὑποχώρησα ἐκείνη τὴ νύχτα.

»Σώπασε ὕστερα καὶ κατέβασε ἕν' ἄλλο ποτῆρι. Ἔβλεπα τὴ ρυτιδωμένη μορφή της ποὺ τόσο εἶχα ἀγαπήσει. Κι' ἔβλεπα καὶ τὸν ἀξιωματικό... Ἡ γυναῖκα μου λοιπὸν μ' εἶχε προδώσει... Τότε ἔνοιωσα κάτι παράξενο, ξαναβρῆκα τὴ δύναμι τῆς νειότης μου καὶ τὰ χέρια μου σφίχτηκαν στὸ λαιμό της πελλοά, ὥσπου τὴν εἶδα νὰ σωριάζεται χάμου νεκρή. Τότε μόνο εἶδα πὼς εἶχα σκοτώσει μιὰ γρηά, τὴ γρηά μου κι' ὄχι τὸ κορίτσι τῶν εἰκοσιπέντε χρόνων, ποὺ μὲ εἶχε προδώσει. Ἦταν κάτι τὸ φρικτὸ ἡ θέα της!...

Μιὰ βαθειὰ σιωπὴ πλανιόταν τώρα στὴν αἴθουσα τοῦ Κακουργιοδικείου. Ἡ συγκίνησι ὅλων ἦταν μεγάλη. Ὁ πρόεδρος τότε ρώτησε τὸν κατηγορούμενο:

— Ἀφοῦ δὲν εἶχες πιῆ ἐκεῖνο τὸ βράδυ, πῶς ὕστερα σὲ βρῆκαν μεθυσμένο;

— Γιατὶ ἤπια μετά, ὅταν κατάλαβα πὼς ἤμουν μόνος μαζί της, μὲ τὴ νεκρή!... Ἄδειασα τὴ μποτίλια ὡς τὴν τελευταία γουλιὰ γιὰ νὰ χάσω κάθε αἴσθησι τῆς πραγματικότητος. Ὅπως θἄθελα καὶ τώρα νὰ πιῶ, κύριε Πρόεδρε, καὶ νὰ μεθύσω γιὰ νὰ ξεχάσω, νὰ ξεχάσω... Δὲν ξέρετε σεῖς πόσο ἤρεμο μοιάθει τὴν ἑαυτό σου, ὅταν μεθᾶς, καὶ πόσο μεθᾶς ἀπὸ τὸ αἷμα, ὅταν δὲν ἔχης τὴ καρδιά!...

Ὅταν, ἀργότερα, βγῆκε ἡ ἀπόφασι, τὸ δικαστήριο τοῦ τὴν ἀνάγγειλε: Τὸν εἶχαν καταδικάσει, λόγω τῆς ἡλικίας του, σὲ ἑφτὰ χρόνια φυλακή.

ΑΛΕΞ. ΧΕΡΝΑΝΤΕΘ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ. 340.—
Ἑξάμηνος	» 170.—
Τρίμηνος	» 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	£ 6.— $ 24.—
»	Φρ. Γαλλικὰ 5.980
»	» Βελγικὰ 1.100

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεία Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις οἱουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτήτης — Διευθυντής: Ε.Ε.Ε. «Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ καὶ Σία». Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθ. Τυπογρ.: Σπυρ. Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Ν. Ἡράκλειον.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Μύκητες στὰ πόδια καὶ στὰ νύχια

Οἱ μύκητες προσβάλλουν περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος τὰ πόδια. Παρατηρήσεις σὲ στρατῶνες καὶ οἰκοτροφεῖα, ἀπέδειξαν πὼς πάνω ἀπὸ 50% τῶν ἐνοίκων, πάσχουν ἀπὸ μύκητες τῶν ποδῶν. Τὴν ἀρρώστεια τὴ λένε καὶ «πόδι τῶν ἀθλητῶν», γιατὶ ἕνα μεγάλο ποσοστὸ ἀπὸ τοὺς ἀθλητὲς ὑποφέρουν ἀπ' αὐτή. Ἡ ἀρρώστεια παρουσιάζεται συχνὰ σὲ θερμὸ καὶ ὑγρὸ καιρό. Οἱ μύκητες αὐτοὶ προσβάλλουν πιὸ συχνὰ τοὺς ἐνήλικες, παρὰ τὰ παιδιά. Οἱ γυναῖκες προσβάλλονται πιὸ λίγο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες.

Πῶς μεταδίδεται ἡ ἀρρώστεια δὲν εἶναι ἐξακριβωμένο. Πολλοὶ παραδέχονται πὼς μεταδίδονται οἱ μύκητες ἀπὸ τὰ πατώματα τῶν ντούς, ὅπου ὑπάρχει ὑγρασία καὶ ἀναπτύσσονται, μὰ οἱ ἐργάτες τῶν ἐργοστασίων, ὅπου πλένονται μὲ ντούς, πολὺ σπάνια παρουσιάζουν μύκητες στὰ πόδια. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μύκητες προσβάλλουν τὰ ζῶα, μὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι δύσκολο νὰ μεταδοθοῦν στὰ πόδια τῶν ἀνθρώπων. Πάντως ὁ ἱδρώτας σὲ ἄτομα, ποὺ περπατοῦν πολὺ καὶ κοπιάζουν, φαίνεται νὰ ὑποβοηθῆ τὴν ἐξάπλωσι τῆς ἀρρώστειας. Οἱ στρατιῶτες, οἱ ἀθλητὲς καὶ γενικὰ τὰ νέα ἄτομα, ποὺ περπατοῦν πολύ, εἶναι καὶ κεῖνα ποὺ προσβάλλονται πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια.

Οἱ μύκητες, προκαλοῦν ἐρυθρότητα μὲ φυσαλλίδες ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα καὶ στὶς πατοῦσες τῶν ποδιῶν. Τὸ δέρμα εἶναι ὑγρό, ἀπολεπίζεται καὶ σχηματίζει σχισμές. Μὲ τὸ ξύσιμο ἡ κατάστασις χειροτερεύει, μπορεῖ νὰ πρηστῆ τὸ πόδι καὶ τὰ λεμφοφόρα ἀγγεῖα καὶ νὰ γίνη λεμφαγγειῖτις, ποὺ ἁπλώνει στὴν κνήμη καὶ στὸ μηρό.

Οἱ μύκητες ἀπὸ τὰ πόδια μπορεῖ νὰ ἁπλώσουν στὰ χέρια, τοὺς μηρούς, τὶς μασχάλες, τὶς μηρογεννητικὲς πτυχὲς καὶ σὲ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος.

Συχνὰ οἱ βλάβες αὐτὲς μπορεῖ νὰ ἐπιμολυνθοῦν μὲ ἄλλους πυογόνους κόκκους.

Μπορεῖ οἱ μύκητες τῶν ποδιῶν νὰ μὴ προκαλέσουν φλεγμονώδη κατάστασι, παρὰ μιὰ χρονία μορφὴ μὲ μιὰ διαβροχὴ τῶν πτυχῶν καὶ σχισμὲς ἀνάμεσα στὰ δάκτυλα. Ὅταν ἀφαιρέση κανεὶς τὴ βρεγμένη ἐπιδερμίδα τῶν πτυχῶν, τότε φαίνεται μιὰ ὑγρὴ κόκκινη ἐπιφάνεια. Τὸ ἴδιο γίνεται καμμιὰ φορὰ σὲ ὅλο τὸ πέλμα. Τὸ δέρμα σιγὰ-σιγὰ γίνεται σκοῦρο κόκκινο καὶ παχὺ καὶ διαρκῶς ἀπολεπίζεται.

Οἱ μύκητες τῶν ποδιῶν δὲν εἶναι πάντα οἱ ἴδιοι. Εὑρίσκονται πολλὰ εἴδη μυκήτων καὶ κάθε ἕνα προκαλεῖ μιὰ παραλλαγὴ στὴν ἐμφάνισι τῶν συμπτωμάτων τῆς ἀρρώστειας.

Οἱ μύκητες τῶν ποδιῶν συχνὰ προσβάλουν καὶ τὰ νύχια.

Οἱ μύκητες τῶν ὀνύχων πιὸ συχνὰ παρατηροῦνται σὲ γυναῖκες παρὰ σὲ ἄνδρες. Στὶς γυναῖκες φαίνονται συχνὰ κατὰ τὴν κλιμακτήριο περίοδο σὲ ἡλικία 40 μὲ 50 χρόνων. Μερικοὶ παραδέχονται, πὼς οἱ μύκητες προσβάλλουν τοὺς χαλασμένους ὄνυχας ἀπὸ προηγούμενη βλάβη τῆς ρίζας τοῦ νυχιοῦ. Μὰ οἱ μύκητες φαίνεται νὰ προτιμοῦν τὶς τρίχες καὶ τὰ νύχια, γι' αὐτὸ καὶ σ' αὐτὰ τὰ μέρη εἶναι πιὸ συχνοὶ ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο δέρμα.

Οἱ ἄλλοι μύκητες, ποὺ βρίσκονται στὰ νύχια φαίνεται πιὸ πολὺ πὼς παρασιτοῦν, παρὰ ὅτι εἶναι παθογόνοι. Πιὸ συχνὰ προσβάλλονται τὰ νύχια τῶν χεριῶν.

Τὸ νύχι, ὅταν προσβληθῆ ἀπὸ μύκητες, χάνει τὴ γυαλάδα του καὶ γίνεται κιτρινωπό, παχαίνει, σπάζει εὔκολα καὶ ὅταν τὸ ξύση κανεὶς μὲ ἕνα ξύστρο, γίνεται σκόνη. Ἀρχίζει συχνὰ ἀπὸ τὸ ἐλεύθερο ἄκρο, ποὺ ξεσηκώνεται μὲ τὸ πάχος τοῦ νυχιοῦ. Πολλὲς φορὲς οἱ μύκητες τρῶνε τὸ νύχι πρὸς τὰ κάτω καὶ τὸ κουφαίνουν σὲ ἀρκετὸ βάθος. Σ' ἄλλους ἀρχίζει ἀπὸ τὰ πλάγια ἡ βλάβη. Σὲ μερικοὺς τὸ πάχος τοῦ νυχιοῦ γίνεται τρεῖς ὡς πέντε φορὲς πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ κανονικὸ καὶ εὔκολα θρύβεται, ἡ ἐπιφάνεια εἶναι κοίλη, συχνὰ γραμμωτὴ κατὰ μῆκος, τὸ χρῶμα εἶναι ἄσπρο πρὸς τὸ γκρίζο. Τὸ νύχι μπορεῖ νὰ μεταβληθῆ σὰ νύχι γερακιοῦ. Σὲ ἄλλους ἡ ἐπιφάνεια τοῦ νυχιοῦ εἶναι ὁλότελα κατεστραμμένη καὶ τὸ χρῶμα του κίτρινο ἢ κιτρινόμαυρο ἀπὸ τὶς σκόνες, ποὺ εὔκολα μπαίνουν μέσα στὸ νύχι αὐτό.

Ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ τῶν νυχιῶν γίνεται συνήθως χωρὶς καμμιὰ φλεγμονή, βαστάει χρόνια καὶ δὲν ὑποχωρεῖ εὔκολα σὲ θεραπεῖες.

Σὲ μερικούς, πρὸ πάντων σὲ γυναῖκες, ποὺ βάζουν τὰ νύχια τους μέσα σὲ νερά, μολύνεται γύρω τὸ δέρμα ἀπὸ πυογόνα μικρόβια καὶ γίνεται περιόνυξις, ποὺ εἶναι πολὺ ἐπώδυνη.

Τὸ δέρμα παχαίνει, κοκκινίζει, γυαλίζει γύρω στὸ νύχι καὶ μὲ τὴν πίεσι βγαίνει ἀπὸ μέσα πρὸς τὸ νύχι πῦον. Συχνὰ καταστρέφεται καὶ ἡ ρίζα τοῦ νυχιοῦ καὶ πέφτει τὸ νύχι.

Οἱ μύκητες προσβάλλουν καὶ τὰ αὐτιὰ ἀρκετὰ συχνά. Ἡ ἀρρώστεια ἀρχίζει μὲ μεγάλη φαγοῦρα καὶ κοκκινίλα. Τὸ αὐτὶ πρήζεται καὶ ἀπολεπίζεται. Ὁ πόρος τοῦ αὐτιοῦ μπορεῖ νὰ φραχτῆ ἀπὸ τὴν ἀπολέπισι. Συχνὰ ἐπιμολύνεται μὲ πυογόνους κόκκους ὁπότε ἁπλώνει ἡ φλεγμονὴ σ' ὅλο τὸ αὐτὶ καὶ στὴν αὔλακα, ποὺ εἶναι πίσω ἀπ' τὸ αὐτί. Γίνονται μικρὲς φλύκταινες, ποὺ σπάζουν καὶ σκεπάζονται μὲ ἐφελκίδες κιτρινωπές.

Γενικὰ οἱ μύκητες εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ συχνὰ παράσιτα τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὅσοι μὲν βρίσκονται πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος γιατρεύονται σχετικῶς εὔκολα, μὰ ὅσοι προσβάλλουν τὶς τρίχες καὶ τὰ νύχια πολὺ δύσκολα γιατρεύονται.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

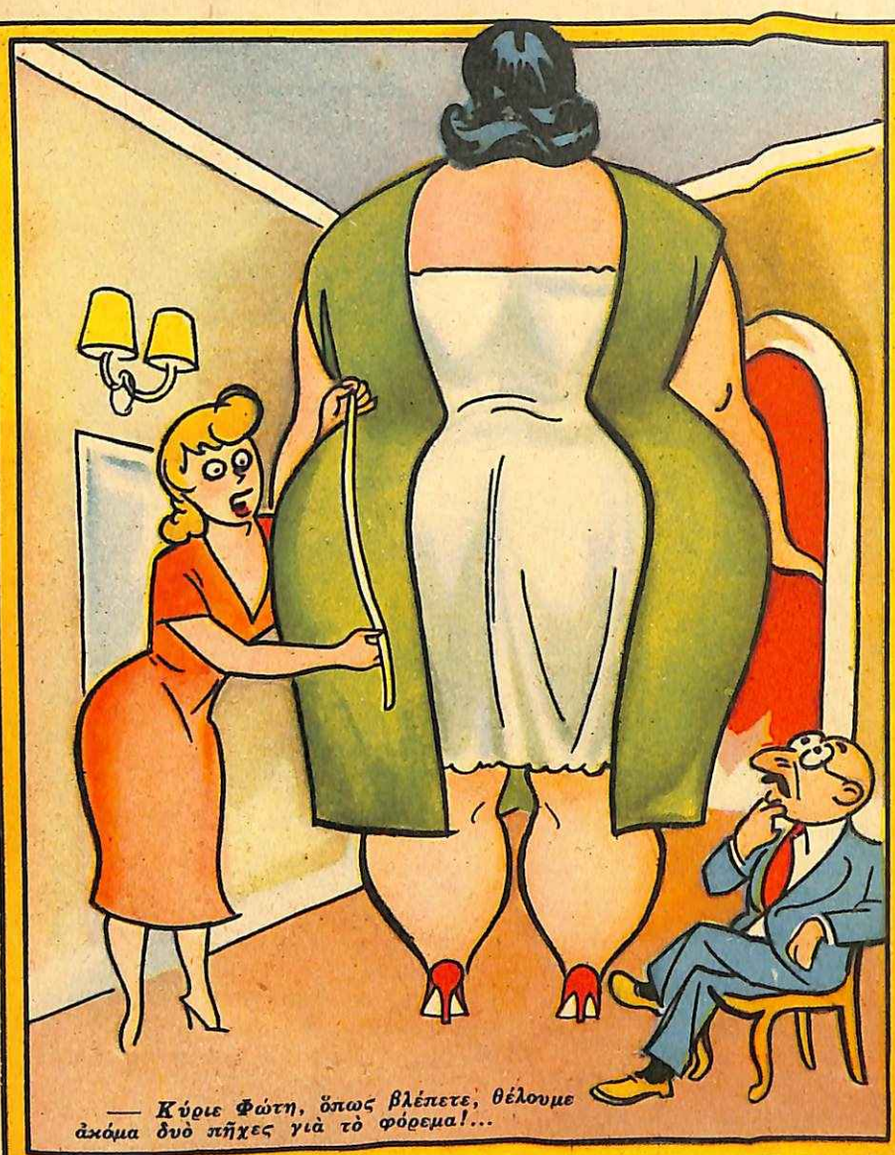

— Κύριε Φώτη, ὅπως βλέπετε, θέλουμε ἀκόμα δυὸ πῆχες γιὰ τὸ φόρεμα!...

Τὸ πρωϊνὸ ξύρισμα.
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

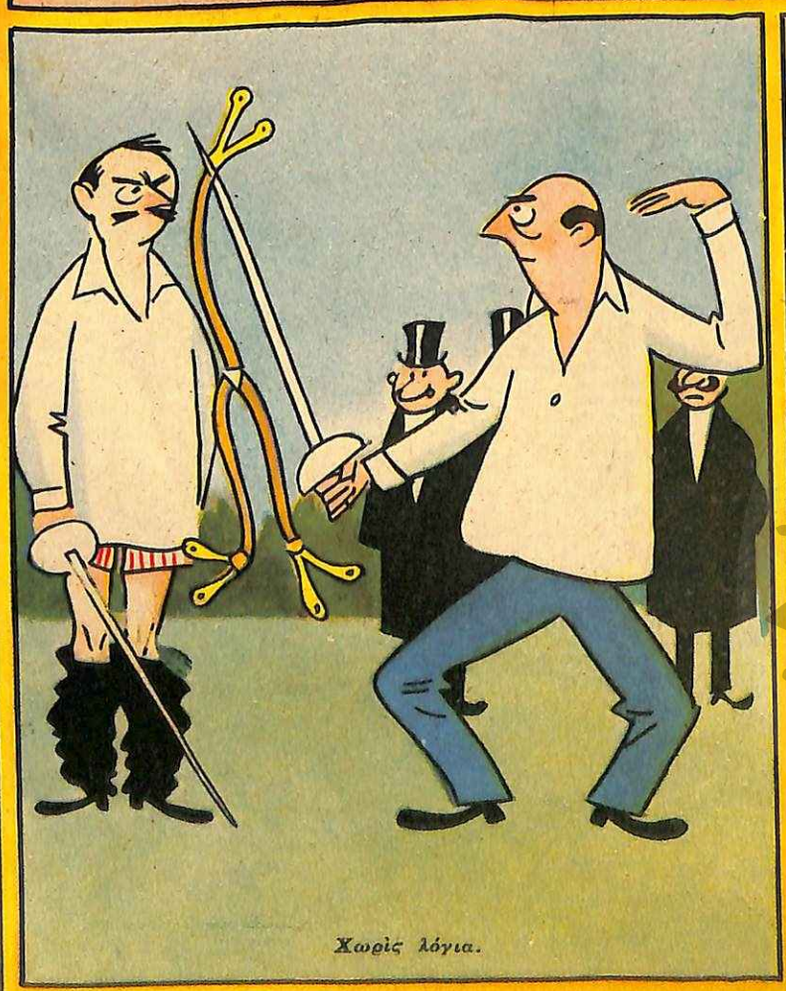

Χωρὶς λόγια.

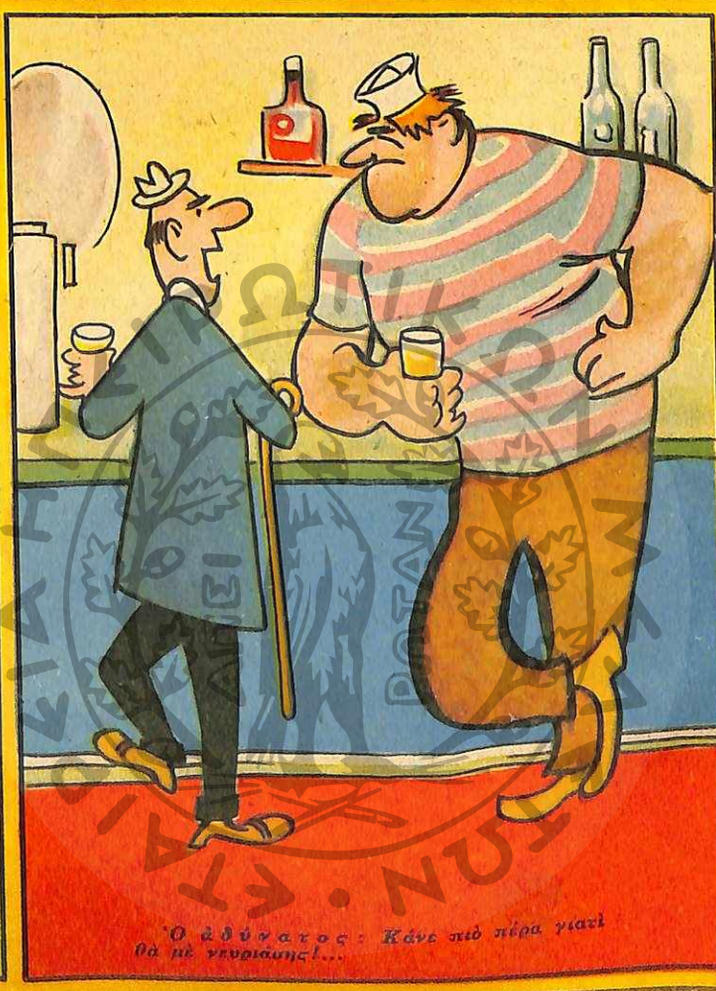

Ὁ ἀδύνατος: Κάνε πιὸ πέρα γιατὶ θὰ μὲ νευριάσης!...